Prawo Generalnego Gubernatorstwa

Rozporządzenia Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów oraz przepisy wykonawcze do nich w układzie rzeczowym

Stan z dnia 1 maja 1940 r.

Wydanie tekstów z krótkimi uwagami, odsyłaczami orientacyjnymi oraz szczegółowym skorowidzem alfabetycznym

Wydane przez
Oberlandesgerichtsrat Dr. Albert Weh
Kierownika Wydziału Ustawodawstwa
przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

Burgverlag Krakau

Nakładem „Institut für deutsche Ostarbeit"

1 9 4 0

Prawo Generalnego Gubernatorstwa

Rozporządzenia Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów oraz przepisy wykonawcze do nich w układzie rzeczowym

Stan z dnia 1 maja 1940 r.

Wydanie tekstów z krótkimi uwagami, odsyłaczami orientacyjnymi oraz szczegółowym skorowidzem alfabetycznym

Wydane przez
Oberlandesgerichtsrat Dr. Albert Weh
kierownika Wydziału Ustawodawstwa
przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

Burgverlag Krakau

Nakładem „Institut für deutsche Ostarbeit"

1 9 4 0

Według § 10 ust. 1 pierwszego rozporządzenia o odbudowie Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 25 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 3) dla interpretacji rozporządzeń miarodajny jest tekst niemiecki.

Druk: Zeitungsverlag Krakau-Warschau sp. z ogr. odp.
Krakau (Kraków).

P R Z E D M O W A.

I

Na skutek sprowokowanej przez rząd polski wojny z Rzeszą, los Polski został przypieczętowany w przeciągu kilku dni. Armia w pył rozbita, rząd za granicą, naród pozostawiony na łasce losu — oto obraz osiemnastodniowej wyprawy wojennej.

Niezwłocznie po ukończeniu działań wojennych Naczelny Dowódca Wojsk, któremu Führer i Kanclerz Rzeszy powierzył sprawowanie władzy wykonawczej, rozpoczął za pomocą utworzonego przez siebie zarządu wojskowego działalność w kierunku przywrócenia porządku i odbudowy kraju. Wydane przezeń przepisy prawne i zarządzenia charakteru ogólnego zostały ogłoszone w Dzienniku rozporządzeń dla obszarów okupowanych w Polsce (str. 1—52), wydanym przez Naczelne Dowództwo Wojska w Berlinie.

Naczelnemu Dowódcy Wschodu, stojącemu na czele zarządu wojskowego a będącemu równocześnie Dowódcą okręgu wojskowego Lodsch (Łódź), oraz Dowódcom okręgów wojskowych Westpreussen, Posen i Kraków, poruczono na czas trwania zarządu wojskowego sprawowanie władzy wykonawczej, przydzielając każdemu z nich Szefa Administracji Cywilnej. Szefowi Administracji przy Naczelnym Dowódcy Wschodu (równocześnie Szef Administracji w okręgu wojskowym Lodsch (Łódź), którego zamianowano „Głównym Szefem Administracji", miał jako dodatkowe zadanie jednolite kierowanie i uzgadnianie zarządów poszczególnych okręgów wojskowych. W związku z tym Naczelny Dowódca Wschodu rozporządzeniem z dnia 16 października 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 53) upoważnił Głównego Szefa Administracji do wydawania przepisów prawnych, zmierzających do ujednostajnienia i uzgodnienia kierownictwa zarządów okręgów wojskowych na okupowanych byłych polskich obszarach. Rozporządzenia wydane na

tej podstawie przez Głównego Szefa Administracji zostały również ogłoszone w Dzienniku rozporządzeń dla obszarów okupowanych w Polsce (str. 54—60).

II

Z dniem 26 października 1939 r. wszedł w życie Dekret Führer'a i Kanclerza Rzeszy o strukturze i zarządzie obszarów wschodnich z dnia 8 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2042) (Dekret Führer'a i Kanclerza Rzeszy o wejściu w życie dekretu o strukturze i zarządzie obszarów wschodnich z dnia 20 października 1939 r., Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2057). W następstwie tegoż utworzono w toku uporządkowania obszarów wschodnich — w granicach Rzeszy: Reichsgaue Westpreussen (Prusy Zachodnie) i Posen (Poznań) (§ 1 ust. 1) oraz w prowincji Schlesien (Śląsk) po wcieleniu niektórych części terenów — Regierungsbezirk Kattowitz (Katowice), — a w prowincji Ostpreussen (Prusy Wschodnie) — Regierungsbezirk Zichenau (§ 4).

Na obszarach okupowanych przez wojska niemieckie a nie włączonych do Rzeszy, zarząd wojskowy został zlikwidowany z dniem 25 października 1939 r. o godzinie 24-tej. Z dniem 26 października 1939 r. obszary te zostały poddane Generalnemu Gubernatorowi dla okupowanych polskich obszarów, a to Dekretem Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077).

III

Przez pół roku Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów, pan Minister Rzeszy dr. Frank, który już w czasie zarządu wojskowego został powołany jako Główny Szef Administracji (przy Naczelnym Dowódcy Wschodu), kierował administracją zajętych obszarów polskich.

Musiano przy tym pokonać ogromne trudności. Najważniejsze arterie komunikacyjne kraju były zniszczone, nadchodząca zima trudności te spotęgowała. Zasoby kapitałowe zostały przez dawniejszych dostojników wywiezione. Wszędzie ukazywały się skutki co dopiero ukończonej wojny. Zabezpieczenie w takich okolicznościach ludności żywności, waluty stałej, porządku i bezpieczeństwa, pracy i zarobku, wymagało użycia całego niemieckiego zmysłu odbudowy i pracy organizacyjnej oraz niemieckiej dzielności.

Mała cząstka tej pracy odzwierciedla się w obszernym dziele prawodawczym Generalnego Gubernatora. Ale już na tym małym odcinku pracy

okazuje się, że Generalny Gubernator najważniejszym dziedzinom życia nadał kierunek pozytywny, ukazując wielką troskę, by naród polski zgodnie z wolą Führer'a i pod ochroną i kierownictwem Wielkoniemieckiej Rzeszy znalazł swój dom.

IV

Blisko 300 rozporządzeń i przepisów wykonawczych ogłoszono w Dzienniku rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów. Z różnych stron wyrażono życzenie, by materia prawna, rozdzielona na 3 tomy zbioru Dziennika rozporządzeń, była ujęta w przejrzystym zbiorze. Tym życzeniom niniejsze wydanie chce zadość uczynić. Wydanie to zawiera prawo obowiązujące na obszarze Generalnego Gubernatorstwa w układzie rzeczowym według stanu z dnia 1 maja 1940 r. Krótkie uwagi, odsyłacze orientacyjne, a przede wszystkim szczegółowy skorowidz alfabetyczny, mają ułatwiać korzystanie ze zbioru.

Zbiór zawiera, na co wskazuje już podtytuł, t y l k o prawo ustanowione przez władze n i e m i e c k i e. Zamieszczenie prawa p o l s k i e g o w ramach niniejszego zbioru nie było możliwe. W licznych miejscach jednak zostały przytoczone odnośne polskie przepisy prawne z podaniem numeru i pozycji Dziennika Ustaw. Doskonałym źródłem informacyjnym co do prawa p o l s k i e g o, obowiązującego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa przed wprowadzeniem zarządu niemieckiego i zachowującego swą moc z pewnymi zastrzeżeniami w myśl Dekretu Führer'a z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077), jest dzieło dyrygenta ministerialnego dr'a B e s t'a pod tytułem „Die Verwaltung in Polen" (R. v. Deckers Verlag, Berlin W 15), które ukazało się w ostatnim czasie w zbiorze „Das Reich in Bereitschaft". Wspomniane dzieło przedstawia także w zarysie organizację administracji w byłym państwie polskim.

Zmiany pierwotnego tekstu przepisów są w miarę możności wprowadzone na miejsca pierwotnego brzmienia przepisów i widoczne ze specjalnego druku (kursywą). Czasami, gdy interes stosowania prawa na to wskazał, wydrukowano w tym zbiorze także przepisy już uchylone lub bezprzedmiotowe lub nie obowiązujące już w pełnej rozciągłości; przez zastosowanie druku mniejszego zwrócono już zewnętrznie uwagę na mniejsze znaczenie tych przepisów. Poza tym starałem się materię ułożyć w ten sposób, by w obrębie poszczególnych rozdziałów łatwo można było zapoznać się z przebiegiem rozwoju prawa.

Przy mojej pracy dzielnie popierał mnie asesor rządowy B r a u n, który w szczególności sporządził skorowidz alfabetyczny.

V

Zbiór ten wychodzi w dwóch wydaniach, niemieckim i polskim. Przy polskim wydaniu posługiwano się polskim tekstem Dziennika rozporządzeń, zresztą zawiera ono — pomijając niektóre przepisy dotyczące wyłącznie Niemców — ten sam materiał, te same uwagi, odsyłacze orientacyjne i ten sam skorowidz alfabetyczny, co i wydanie niemieckie. Wydaniem polskim zajęli się tłumacze z biura tłumaczeń mego Wydziału J a h n i M e n z l e r.

Krakau (Kraków), dnia 1 maja 1940 r.

Dr. W e h.

Spis rzeczy

Przepisy drukowane nonparelem są w uwagach wymienione lub opracowane.

7. **Rozporządzenie o dniach świątecznych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 16 marca 1940 r.**

7a. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 16 marca 1940 r .o dniach świątecznych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 24 kwietnia 1940 r.

8. **Rozporządzenie o wprowadzeniu pory letniej w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 28 lutego 1940 r.**

9. **Rozporządzenie o używaniu niemieckich godeł i stosowaniu niemieckiego pozdrowienia. Z dnia 23 listopada 1939 r.**

10. **Rozporządzenie o używaniu byłych polskich godeł w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 8 marca 1940 r.**

11. Dotyczy tylko Niemców, dlatego nie umieszczono w wydaniu polskim.

12. **Rozporządzenie o udzielaniu wynagrodzeń znowu zatrudnionym urzędnikom i funkcjonariuszom polskim. Z dnia 3 listopada 1939 r.**

12a. Rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 3 listopada 1939 r. o udzielaniu wynagrodzeń znowu zatrudnionym urzędnikom i funkcjonariuszom polskim. Z dnia 6 grudnia 1939 r.

13. **Rozporządzenie o zarządzie gmin polskich. Z dnia 28 listopada 1939 r.**

14. **Rozporządzenie o zaciąganiu kredytów przez gminy i związki gmin w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 31 października 1939 r.**

15. **Rozporządzenie o wprowadzeniu karty rozpoznawczej dla przynależnych do Narodu Niemieckiego w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 26 stycznia 1940 r.**

15a. Dotyczy tylko Niemców, dlatego nie umieszczono w wydaniu polskim.

15b. Dotyczy tylko Niemców, dlatego nie umieszczono w wydaniu polskim.

15c. Dotyczy tylko Niemców, dlatego nie umieszczono w wydaniu polskim.

16. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 26 stycznia 1940 r. o wprowadzeniu karty rozpoznawczej dla przynależnych do Narodu Niemieckiego w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 2 lutego 1940 r.

17. **Rozporządzenie o prawie stanu cywilnego Niemców w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 16 marca 1940 r.**

18. **Rozporządzenie o obrocie nieruchomościami w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 27 marca 1940 r.**

19. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 27 marca 1940 r. o obrocie nieruchomościami w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 28 marca 1940 r.

2. Porządek i bezpieczeństwo.

20. **Rozporządzenie o bezpieczeństwie i porządku w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 26 października 1939 r.**

21. **Rozporządzenie o używaniu mundurów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 28 listopada 1939 r.**

22. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenie z dnia 28 listopada 1939 r. o używaniu mundurów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 29 listopada 1939 r.

23. **Rozporządzenie o obowiązku byłych urzędników i pracowników dawniejszej polskiej służby publicznej meldowania i wydania przedmiotów wartościowych i aktów. Z dnia 17 stycznia 1940 r.**

24. **Rozporządzenie o wprowadzeniu kart rozpoznawczych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 26 października 1939 r.**

25. **Rozporządzenie o zezwoleniach na wjazd i wyjazd dla obszaru Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 26 października 1939 r.**

26. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do powyższego. Z dnia 11 stycznia 1940 r.

27. Drugie rozporządzenie wykonawcze do powyższego. Z dnia 11 stycznia 1940 r.

28. Dotyczy tylko Niemców, dlatego nie umieszczono w wydaniu polskim.

29. **Rozporządzenie o obowiązku meldowania się obcokrajowców. Z dnia 14 grudnia 1939 r.**

3. Sprawy kulturalne.

30. Dotyczy tylko Niemców, dlatego nie umieszczono w wydaniu polskim.

31. **Rozporządzenie o szkolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 31 października 1939 r.**

32. **Rozporządzenie o strukturze zarządu szkolnego w Generalnym Gubernatorstwie (ordynacja zarządu szkolnego). Z dnia 16 marca 1940 r.**

32a. **Rozporządzenie o szkołach prywatnych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 12 kwietnia 1940 r.**

32b. **Rozporządzenie o nauce prywatnej w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 23 kwietnia 1940 r.**

33. **Rozporządzenie o działalności kulturalnej w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 8 marca 1940 r.**

34. **Rozporządzenie o wydaniu utworów drukarskich. Z dnia 26 października 1939 r.**

35. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 26 października 1939 r. o wydaniu utworów drukarskich. Z dnia 20 marca 1940 r.

36. **Rozporządzenie o wydawnictwach w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 31 października 1939 r.**

37. **Drugie rozporządzenie o wydawnictwach w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 21 marca 1940 r.**

4. Sprawy zdrowotne i weterynaryjne.

38. **Rozporządzenie o założeniu Izby Zdrowia w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 28 lutego 1940 r.**

39. **Rozporządzenie celem zmiany i uzupełnienia polskich przepisów o wyrobie i obrocie specyfików farmaceutycznych. Z dnia 12 kwietnia 1940 r.**

40. **Rozporządzenie o zwalczaniu chorób płciowych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 22 lutego 1940 r.**

41. **Rozporządzenie w sprawie uzupełnienia przepisów polskich o oględzinach. Z dnia 16 marca 1940 r.**

II. Wymiar sprawiedliwości.

1. Organizacja sądowa i sądownictwo.

42. **Rozporządzenie o odbudowie wymiaru sprawiedliwości w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 26 października 1939 r.**

43. **Rozporządzenie o posiadaniu broni. Z dnia 12 września 1939 r.**

44. **Drugie rozporządzenie dla uzupełnienia rozporządzenia o posiadaniu broni. Z dnia 6 października 1939 r.**

45. **Rozporządzenie o ściganiu przestępstw, popełnionych przed 1 września 1939 r. na okupowanych przez Wojska Niemieckie obszarach polskich. Z dnia 1 października 1939 r.**

46. **Rozporządzenie celem zwalczania czynów gwałtu w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 31 października 1939 r.**

Rozporządzenie do uzupełnienia rozporządzenia celem zwalczania czynów gwałtu w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 2 grudnia 1939 r.

47. Rozporządzenie policyjne o udzielaniu nagród osobom, przyczyniającym się do wykrycia kryjówek broni. Z dnia 17 grudnia 1939 r.

48. **Rozporządzenie o Sądach Specjalnych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 15 listopada 1939 r.**

49. **Rozporządzenie o sądownictwie wojskowym w sprawach osób cywilnych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 26 stycznia 1940 r.**

50. **Rozporządzenie o sądownictwie niemieckim w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 19 lutego 1940 r.**

51. **Rozporządzenie o sądownictwie polskim w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 19 lutego 1940 r.**

52. **Rozporządzenie o przejściu spraw prawnych w sądownictwie niemieckim i polskim. Z dnia 19 lutego 1940 r.**

53. **Dekret Führer'a i Kanclerza Rzeszy o stosowaniu prawa łaski na okupowanych polskich obszarach. Z dnia 30 stycznia 1940 r.**

54. **Dekret Generalnego Gubernatora o stosowaniu prawa łaski w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 8 marca 1940 r.**

2. Prawo handlowe i wekslowe.

55. **Rozporządzenie o założeniu spółek handlowych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 15 listopada 1939 r.**

    Dekret o założeniu przedsiębiorstwa „Zeitungsverlag Krakau-Warschau, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Krakau, (Kraków)". Z dnia 15 listopada 1939 r.

56. **Rozporządzenie o przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego. Z dnia 19 grudnia 1939 r.**

57. **Drugie rozporządzenie o przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego. Z dnia 19 lutego 1940 r.**

58. **Trzecie rozporządzenie o przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego. Z dnia 8 kwietnia 1940 r.**

III. Sprawy pieniężne.

1. Waluta.

59. **Rozporządzenie o ustawowych środkach płatniczych na okupowanych obszarach w Polsce. Z dnia 11 września 1939 r.**

60. **Rozporządzenie o Kredytowych Kasach Rzeszy Niemieckiej. Z dnia 23 września 1939 r.**

    Obwieszczenie o założeniu Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 1 listopada 1939 r.

    Obwieszczenie o założeniu Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 8 listopada 1939 r.

    Obwieszczenie o założeniu Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 28 listopada 1939 r.

61. Obwieszczenie o wydawaniu asygnat Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej na okupowanych, dawniej polskich obszarach. Z dnia 1 października 1939 r.

62. **Rozporządzenie o złożeniu do depozytu biletów Banku Polskiego opiewających na 500 i 100 złotych, będących w obiegu w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 10 stycznia 1940 r.**

63. **Rozporządzenie o puszczeniu w obieg ostemplowanych biletów Banku Polskiego, opiewających na 100 złotych. Z dnia 29 stycznia 1940 r.**

64. **Rozporządzenie o Banku Emisyjnym w Polsce. Z dnia 15 grudnia 1939 r.**

Obwieszczenie o sprawach personalnych. Z dnia 16 stycznia 1940 r.

Obwieszczenie o sprawach personalnych. Z dnia 16 stycznia 1940 r.

Obwieszczenie o Banku Emisyjnym w Polsce. Z dnia 2 kwietnia 1940 r.

Rozporządzenie celem zmiany rozporządzenia o Banku Emisyjnym w Polsce. Z dnia 8 kwietnia 1940 r.

65. **Rozporządzenie w sprawie ujednostajnienia obiegu środków płatniczych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 27 marca 1940 r.**

65a. **Rozporządzenie o wypuszczeniu monet po 50, 20 i 10 groszy w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 23 kwietnia 1940 r.**

66. Obwieszczenie o rozwiązaniu Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 2 kwietnia 1940 r.

67. Obwieszczenie o założeniu Oddziałów Banku Emisyjnego w Polsce na obszarze Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 2 kwietnia 1940 r.

68. Obwieszczenie o puszczeniu w obieg złotowych biletów Banku Emisyjnego w Polsce. Z dnia 2 kwietnia 1940 r.

2. Sprawy bankowe i kredytowe.

69. **Rozporządzenie w sprawie założenia Urzędu Nadzoru Bankowego. Z dnia 8 kwietnia 1940 r.**

3. Gospodarowanie dewizami.

70. **Rozporządzenie Dewizowe dla Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 15 listopada 1940 r.**

70a. Obwieszczenie o urzędach dewizowych. Z dnia 1 marca 1940 r.

71. **Drugie rozporządzenie dewizowe dla Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 28 lutego 1939 r.**

71a. **Rozporządzenie o udzieleniu wolności od kary przy wykroczeniach dewizowych. Z dnia 23 kwietnia 1940 r.**

72. **Rozporządzenie o założeniu Urzędu Rozrachunkowego w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 20 listopada 1939 r.**

73. Zarządzenie Nr. 1 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Z dnia 20 listopada 1939 r.
Dotyczy: ruchu podróżniczego i granicznego.

74. Zarządzenie Nr. 2 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Z dnia 20 listopada 1939 r.

Dotyczy: obrotu rozrachunkowego między Generalnym Gubernatorstwem a Rzeszą Niemiecką.

Obwieszczenie o zaofiarowaniu wartości zagranicznych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 26 października 1939 r.

75. Zarządzenie Nr. 3 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Z dnia 20 listopada 1939 r.
Dotyczy: obowiązku zaofiarowania i odstąpienia.

76. Zarządzenie Nr. 4 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Z dnia 20 listopada 1939 r.
Dotyczy: ogólnych środków celem zabezpieczenia majątku żydowskiego.

77. Zarządzenie Nr. 5 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Z dnia 20 listopada 1939 r.
Dotyczy: wolnych kont cudzoziemców. Zablokowanych kont.

78. Zarządzenie Nr. 6 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Geralnego Gubernatora. Z dnia 1 marca 1940 r.
Dotyczy: kont zablokowanych.

79. Zarządzenie Nr. 7 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Geralnego Gubernatora. Z dnia 1 marca 1940 r.
Dotyczy: ogólnych środków celem zabezpieczenia majątku żydowskiego.

80. Zarządzenie Nr. 8 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Geralnego Gubernatora. Z dnia 1 marca 1940 r.
Dotyczy: przekazywania poborów do Rzeszy Niemieckiej.

81. Zarządzenie Nr. 9 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Geralnego Gubernatora. Z dnia 1 marca 1940 r.
Dotyczy: emigracji.

IV. Gospodarka wyżywienia i rolnictwo.

82. **Rozporządzenie o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 23 listopada 1939 r.**

Obwieszczenie o ustanowieniu komisarzy. Z dnia 14 marca 1940 r.
Obwieszczenie o komisarzu Państwowej Rady Spółdzielczej. Z dnia 21 marca 1940 r.

83. **Rozporządzenie dla uzupełnienia rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie. Z dnia 15 stycznia 1940 r.**

84. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 15 stycznia 1940 r.
Dotyczy: przedsiębiorstw gospodarki wyżywienia i rolnictwa.

85. Drugie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 19 stycznia 1940 r.
Dotyczy: ustanowienia cen na wytwory rolne.

86. Trzecie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 20 stycznia 1940 r.
Dotyczy: założenia Centralnego Urzędu Rolniczego.

Obwieszczenie o przewodniczącym rady administracyjnej Centralnego Urzędu Rolniczego. Z dnia 6 lutego 1940 r.

Obwieszczenie o ustanowieniu członków zarządu Centrali Urzędu Centralnego Urzędu Rolniczego. Z dnia 20 lutego 1940 r.

87. Czwarte postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 21 stycznia 1940 r.
Dotyczy: gospodarki zbożem i paszą.

88. Piąte postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 20 stycznia 1940 r.
Dotyczy: gospodarki bydłem.

89. Szóste postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 21 stycznia 1940 r.
Dotyczy: gospodarki mlecznej i tłuszczowej.

90. Siódme postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 22 stycznia 1940 r.
Dotyczy: założenia Urzędu Uprawy Rolnej.

91. Ósme postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 6 lutego 1940 r.
Dotyczy: gospodarki jajami i drobiem.

92. Dziewiąte postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 12 lutego 1940 r.
Dotyczy: ustalenia cen za wyroby rolnicze.

Zarządzenie celem uregulowania uprawy i sprzedaży zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 8 grudnia 1939 r.

Obwieszczenie o ustanowieniu Komisarza Zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 18 grudnia 1939 r.

Obwieszczenie o zastępcy Komisarza Zasiewów. Z dnia 21 grudnia 1939 r.

93. Dziesiąte postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 6 marca 1940 r.
Dotyczy: założenia urzędu zasiewów.

Obwieszczenie o przewodniczącym urzędu zasiewów. Z dnia 12 marca 1940 r.

Obwieszczenie o ustanowieniu kierowników i pełnomocników Urzędu Zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 18 marca 1940 r.

93a. **Rozporządzenie o prawie zastawu na owocach dla dostawcy zasiewów i nawozów. Z dnia 8 kwietnia 1940 r.**

94. Zarządzenie Nr. 1 Komisarza Zasiewów o handlu zasiewami. Z dnia 21 grudnia 1939 r.

95. Zarządzenie Nr. 2 Komisarza Zasiewów o spisaniu przedsiębiorstw handlujących zasiewami. Z dnia 22 grudnia 1939 r.

96. Zarządzenie Nr. 3 Komisarza Zasiewów o cenach nasion warzywnych i kwiatowych. Z dnia 23 grudnia 1939 r.

97. Zarządzenie Nr. 4 Komisarza Zasiewów o cenach nasion warzywnych i kwiatowych. Z dnia 29 stycznia 1940 r.

98. Zarządzenie Nr. 5 Komisarza Zasiewów o cenach za nasiona koniczyny i traw oraz pastewnych roślin strączkowych. Z dnia 14 lutego 1940 r.

99. Zarządzenie Nr. 6 Komisarza Zasiewów o jakości nasion handlowych, mających być puszczonych w obrót. Z dnia 15 lutego 1940 r.

100. Zarządzenie Nr. 7 Komisarza Zasiewów o uregulowaniu uprawy i o cenach nasion buraków pastewnych i marchwi pastewnej. Z dnia 22 lutego 1940 r.

101. Zarządzenie Nr. 8 Komisarza Zasiewów o maksymalnych cenach konsumcyjnych i właściwościach wartościowych dla handlowych zasiewów zbóż. Z dnia 2 marca 1940 r.

102. Zarządzenie Nr. 9 Komisarza Zasiewów o cenach na handlowe zasiewy rzepaku i innych rodzajów uprawy. Z dnia 5 marca 1940 r.

103. Jedenaste postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 6 marca 1940 r.
Dotyczy: zarządu gospodarki wodnej (melioracyj wodnych).

104. **Rozporządzenie o wywozie produktów rolnych z Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 14 listopada 1939 r.**

105. Obwieszczenie o uregulowaniu cen przejęcia za spirytus surowy z gorzelni rolniczych na rok kalendarzowy 1939/40. Z dnia 28 marca 1940 r.

V. Leśnictwo i łowiectwo.

106. **Rozporządzenie o leśnictwie i łowiectwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 31 października 1939 r.**

Rozporządzenie celem zmiany rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o leśnictwie i łowiectwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 23 kwietnia 1940 r.

107. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o leśnictwie i łowiectwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 10 stycznia 1940 r.

108. Drugie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o leśnictwie i łowiectwie w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 24 kwietnia 1940 r.

109. **Rozporządzenie o tymczasowym uregulowaniu wykonywania polowania w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 2 grudnia 1939 r.**

110. **Rozporządzenie o noszeniu broni przez polskich urzędników leśnych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 14 grudnia 1939 r.**

111. **Rozporządzenie o ochronie lasów i zwierzyny w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 13 kwietnia 1940 r.**

112. **Rozporządzenie o wywozie produktów gospodarki leśnej i drzewnej z Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 24 stycznia 1940 r.**

113. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 24 stycznia 1940 r. o wywozie produktów gospodarki leśnej i drzewnej z Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 25 stycznia 1940 r.

VI. Gospodarka.

1. Organizacja gospodarki.

114. **Rozporządzenie o oznaczeniu sklepów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 23 listopada 1939 r.**

115. **Rozporządzenie o nadzorze przemysłowym w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 23 lutego 1940 r.**

116. **Rozporządzenie o nabywaniu przemysłowych przedsiębiorstw, zakładów i praw udziałowych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 23 kwietnia 1940 r.**

117. **Rozporządzenie o przemysłowej ochronie prawnej. Z dnia 23 kwietnia 1940 r.**

118. Obwieszczenie dotyczące nadzoru nad urzędem patentowym w Warschau (Warszawie) i jego reprezentacji na zewnątrz. Z dnia 29 kwietnia 1940 r.

2. Prawo cen.

119. **Rozporządzenie o kształtowaniu cen w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 12 kwietnia 1940 r.**

Rozporządzenie celem zapobiegania podwyższeniu czynszu. Z dnia 22 lutego 1940 r.

120. **Rozporządzenie celem zwalczania podbijania cen. Z dnia 21 stycznia 1940 r.**

121. **Rozporządzenie o cennikach. Z dnia 26 stycznia 1940 r.**

122. **Pierwsze rozporządzenie o ustaleniu cen na artykuły codziennego użytku ludności pracującej. Z dnia 23 stycznia 1940 r.**

3. Gospodarowanie surowcami i przemysłowymi i rzemieślniczymi wyrobami.

123. **Rozporządzenie o założeniu urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 28 lutego 1940 r.**

Obwieszczenie o kierowniku urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 1 marca 1940 r.

124. Zarządzenie Nr. 1 kierownika urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie celem zabezpieczenia i kierowania zaopatrzeniem w materiał opałowy. Z dnia 5 marca 1940 r.

125. Zarządzenie Nr. 2 kierownika urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie celem uregulowania obrotu grafitem koksowym i węglem retortowym. Z dnia 5 marca 1940 r.

126. **Rozporządzenie o założeniu urzędu gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 27 stycznia 1940 r.**

Obwieszczenie o kierowniku urzędu gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 16 lutego 1940 r.

127. Zarządzenie Nr. 1 urzędu gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 18 lutego 1940 r.
Dotyczy: dostawy wyrobów żelaznych i stalowych.

128. **Rozporządzenie o założeniu urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 28 lutego 1940 r.**

Obwieszczenie o kierowniku urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 1 marca 1940 r.

129. Zarządzenie Nr. 1 kierownika urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie o dostawie, przywozie i zużyciu metali. Z dnia 18 marca 1940 r.

130. **Rozporządzenie o założeniu urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 21 marca 1940 r.**

Obwieszczenie o kierowniku urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 28 marca 1940 r.

131. Zarządzenie Nr. 1 kierownika urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie o obowiązkach uprawnionych do rozporządzenia skórami surowymi i futrzanymi, osób trudniących się skupowaniem, powierniczych firm skór surowych, fabryk skór, garbarni i pracowni kuśnierskich oraz powierniczych firm skór wyprawionych. Z dnia 10 kwietnia 1940 r.

132. **Rozporządzenie o założeniu urzędu rozdziału skór i gospodarowania obuwiem w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 24 kwietnia 1940 r.**

133. **Rozporządzenie o założeniu urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 12 kwietnia 1940 r.**

Obwieszczenie o kierowniku urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 12 kwietnia 1940 r.

134. Zarządzenie Nr. 1 kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie o detalicznym handlu towarami włókienniczymi i niewłókienniczymi towarami krótkimi. Z dnia 15 kwietnia 1940 r.

135. Zarządzenie Nr. 2 kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie o oddaniu towarów włókienniczych i niewłókienniczych towarów krótkich przez przedsiębiorstwa handlu detalicznego łącznie z handlem domokrążnym konsumentom. Z dnia 15 kwietnia 1940 r.

136. Zarządzenie Nr. 3 kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie o obowiązku meldunkowym wytwórców, obrabiających i przetwórców surowców włókienniczych, towarów włókienniczych i niewłókienniczych towarów krótkich oraz hurtowników tych towarów. Z dnia 15 kwietnia 1940 r.

137. Zarządzenie Nr. 4 kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie o użyciu ściągniętych lub zabiezpieczonych towarów włókienniczych i niewłókienniczych towarów krótkich. Z dnia 15 kwietnia 1940 r.

Obwieszczenie o kierowniku włókienniczej spółki handlowej z ogr. odp. Z dnia 22 kwietnia 1940 r.

138. Zarządzenie Nr. 5 kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie o ponownym nabyciu towarów włókienniczych, podlegających obowiązkowi kartki zapotrzebowania przez przedsiębiorstwa handlu hurtowego i detalicznego. Z dnia 15 kwietnia 1940 r.

139. Zarządzenie Nr. 6 kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie o wywozie surowców i towarów włókienniczych z obszarów Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 15 kwietnia 1940 r.

140. Zarządzenie o cenach sprzedaży surowców i towarów włókienniczych i niewłókienniczych towarów krótkich u producentów, zakładów obróbki, przeróbki i hurtowników. Z dnia 24 kwietnia 1940 r.

141. Zarządzenie o kształtowanniu cen za towary włókiennicze i niewłókiennicze towary krótkie w handlu detalicznym. Z dnia 24 kwietnia 1940 r.

142. **Rozporządzenie o wyrobie i sprzedaży mydeł i środków do prania wszelkiego rodzaju (Rozporządzenie o mydle). Z dnia 1 lutego 1940 r.**

143. **Rozporządzenie o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 27 marca 1940 r.**

144. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 27 marca 1940 r. o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 28 marca 1940 r.

145. Drugie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 27 marca 1940 r. o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 28 marca 1940 r.

146. Trzecie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 27 marca 1940 r. o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 28 marca 1940 r.

4. Ubezpieczenie prywatne.

147. **Rozporządzenie o ubezpieczeniu indywidualnym w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 21 grudnia 1939 r.**

Obwieszczenie o Specjalnym Pełnomocnym dla ubezpieczenia indywidualnego. Z dnia 7 stycznia 1940 r.

148. Obwieszczenie o ubezpieczeniu bagażu. Z dnia 18 marca 1940 r.

5. Zabezpieczenie wartości.

149. **Rozporządzenie o konfiskacie majątku byłego państwa polskiego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 15 listopada 1939 r.**

150. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 15 listopada 1939 r. o konfiskacie majątku byłego państwa polskiego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 16 marca 1940 r.

151. **Rozporządzenie o konfiskacie dzieł sztuki w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 16 grudnia 1939 r.**

152. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 16 grudnia 1939 r. o konfiskacie dzieł sztuki w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 15 stycznia 1940 r.

153. **Rozporządzenie o prawach i udziałach górniczych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 14 grudnia 1939 r.**

154. **Rozporządzenie o pilnowaniu interesów posiadaczy praw wydobywania ropy naftowej w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 14 grudnia 1939 r.**

Obwieszczenie o ustanowieniu pełnomocnego specjalnego. Z dnia 19 marca 1940 r.

155. **Rozporządzenie o konfiskacie urządzeń i przedmiotów gospodarki olejami mineralnymi w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 23 stycznia 1940 r.**

156. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 stycznia 1940 r. o konfiskacie urządzeń i przedmiotów gospodarki olejami mineralnymi w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 20 lutego 1940 r.

157. **Rozporządzenie o założeniu Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 15 listopada 1939 r.**

Rozporządzenie o zmianie rozporządzenia z dnia 15 listopada 1939 r. o założeniu Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 24 stycznia 1940 r.

Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 15 listopada 1939 r. o założeniu Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 22 stycznia 1940 r.

Rozporządzenie o organizacji Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 24 stycznia 1940 r.

158. **Drugie rozporządzenie o organizacji Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 16 marca 1940 r.**

159. **Rozporządzenie o konfiskacie majątku prywatnego w Generalnym Gubernatorstwie (Ordynacja Konfiskacyjna). Z dnia 24 stycznia 1940 r.**

Rozporządzenie o umieszczeniu urzędów publicznych. Z dnia 1 listopada 1939 r.

160. **Rozporządzenie o Administracji Powierniczej skonfiskowanego majątku rolnego i leśno-gospodarczego. Z dnia 24 stycznia 1940 r.**

VII. Praca.

1. Unormowanie warunków pracy.

161. **Rozporządzenie o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 31 października 1939 r.**

162. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 1 listopada 1939 r.

163. Drugie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 16 listopada 1939 r.

164. Trzecie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 12 marca 1940 r.

165. **Rozporządzenie o wprowadzeniu ordynacyj taryfowych dla członków załogi w służbie publicznej. Z dnia 23 listopada 1939 r.**

166. Ordynacja taryfowa dla robotników i robotnic niemieckich w służbie publicznej (Rejestr taryfowy Nr. 2/1). Z dnia 16 stycznia 1940 r.

Ordynacja taryfowa celem zmiany ordynacji taryfowej dla robotników i robotnic niemieckich w służbie publicznej z dnia 16 stycznia 1940 r. (Rejestr taryfowy Nr. 2/2). Z dnia 1 marca 1940 r.

Ordynacja taryfowa dla pracowników niemieckich w służbie publicznej (Rejestr taryfowy Nr. 4/1). Z dnia 21 stycznia 1940 r.

167. Ordynacja taryfowa dla pracowników niemieckich w służbie publicznej (Rejestr taryfowy Nr. 4/2). Z dnia 4 marca 1940 r.

Ordynacja taryfowa celem zmiany ordynacji taryfowej dla pracowników niemieckich w służbie publicznej z dnia 4 marca 1940 r. (Rejestr taryfowy Nr. 4/3). Z dnia 5 kwietnia 1940 r.

168. Ordynacja taryfowa dla robotników i robotnic w służbie publicznej (Rejestr taryfowy Nr. 1/1). Z dnia 15 stycznia 1940 r.

169. Ordynacja taryfowa dla pracowników w służbie publicznej (Rejestr taryfowy Nr. 3/1). Z dnia 20 stycznia 1940 r.

Ordynacja taryfowa celem zmiany ordynacji taryfowej dla pracowników w służbie publicznej z dnia 20 stycznia 1940 r. (Rejestr taryfowy Nr. 3/2). Z dnia 2 marca 1940 r.

170. Ordynacja taryfowa celem uregulowania odszkodowania robotników budowlanych, wysłanych z Rzeszy do miejsc budowy władz i instytucyj publicznych w Generalnym Gubernatorstwie (Rejestr taryfowy Nr. 8/1). Z dnia 5 marca 1940 r.

171. Rozporządzenie o ograniczeniu zmiany miejsca pracy. Z dnia 22 lutego 1940 r.

2. Obowiązek pracy.

172. Rozporządzenie o wprowadzeniu obowiązku pracy dla ludności polskiej Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 26 października 1939 r.

173. Rozporządzenie o rozciąganiu obowiązku pracy dla ludności polskiej Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 14 grudnia 1939 r.

174. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 26 października 1939 r. o wprowadzeniu obowiązku pracy dla polskiej ludności Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 31 października 1939 r.

175. Rozporządzenie o obowiązku posługujących się furmanką i wiejskich posiadaczy furmanek do oddania usług zaprzęgowych. Z dnia 23 stycznia 1940 r.

Rozporządzenie celem uzupełnienia rozporządzenia o obowiązku posługujących się furmanką i wiejskich posiadaczy furmanek do oddania usług zaprzęgowych. Z dnia 7 marca 1940 r.

176. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 stycznia 1940 r. o obowiązku posługujących się furmanką i wiejskich posiadaczy furmanek do oddania usług zaprzęgowych. Z dnia 24 stycznia 1940 r.

VIII. Sprawy zaopatrzenia.

1. Ubezpieczenie społeczne.

177. Rozporządzenie o ubezpieczeniu społecznym na okupowanych obszarach polskich. Z dnia 17 października 1939 r.

178. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 17 października 1939 r. o ubezpieczeniu społecznym na okupowanych obszarach polskich. Z dnia 20 listopada 1939 r.

179. Drugie rozporządzenie o ubezpieczeniu społecznym w Generalnym Gubernatorstwie. (Zasiłki i postępowanie). Z dnia 7 marca 1940 r.

180. **Rozporządzenie o udzielaniu zapomóg bezrobotnym. Z dnia 16 grudnia 1939 r.**

181. **Rozporządzenie o ubezpieczeniu społecznym bezrobotnych i wykonujących pracę obowiązkową. Z dnia 8 marca 1940 r.**

182. **Rozporządzenie o Funduszu Pracy. Z dnia 8 marca 1940 r.**

2. Opieka.

183. **Rozporządzenie w sprawie opieki nad przynależnymi do Narodu Niemieckiego w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 27 marca 1940 r.**

184. **Rozporządzenie o udzielaniu zapomóg rodzinnych członkom rodziny powołanych z Generalnego Gubernatorstwa do Waffen-SS, przynależnych do Narodu Niemieckiego. Z dnia 17 stycznia 1940 r.**

185. **Rozporządzenie o zapomogach dla odbiorców rent wojskowych byłego państwa polskiego i osób pozostałych po nich (Rozporządzenie o ofiarach wojennych). Z dnia 20 grudnia 1939 r.**

186. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 20 grudnia 1939 r. o zapomogach dla odbiorców rent wojskowych byłego państwa polskiego i pozostałej po nich rodziny. (Rozporządzenia o ofiarach wojennych). Z dnia 21 grudnia 1939 r.

187. Drugie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 20 grudnia 1939 r. o zapomogach dla odbiorców rent wojskowych byłego państwa polskiego i osób pozostałych po nich. (Rozporządzenie o ofiarach wojennych). Z dnia 10 marca 1940 r.

188. **Rozporządzenie o tymczasowym uregulowaniu wypłaty zapomóg emerytom byłego państwa polskiego i polskich związków samorządowych. Z dnia 9 grudnia 1939 r.**

Obwieszczenie o kierownictwie Izby Rent w Warschau (w Warszawie). Z dnia 12 styczna 1940 r.

189. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 9 grudnia 1939 r. o tymczasowym uregulowaniu wypłaty zapomóg emerytom byłego państwa polskiego i polskich związków samorządowych. Z dnia 11 kwietnia 1940 r.

IX. Skarbowość.

1. Sprawy budżetowe.

190. **Rozporządzenie o budżecie i złożeniu sprawozdań rachunkowych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 31 marca 1940 r.**

2. Podatki.

191. **Rozporządzenie o prawie podatkowym i administracji podatkowej. Z dnia 17 listopada 1939 r.**

192. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 17 listopada 1939 r. o prawie podatkowym i administracji podatkowej. Z dnia 20 listopada 1939 r.

193. Drugie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 17 listopada 1939 r. o prawie podatkowym i administracji podatkowej. Z dnia 20 listopada 1939 r.

Obwieszczenie o Inspektorach Skarbowych w Okręgu Krakau (Kraków). Z dnia 20 listopada 1939 r.

194. Trzecie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 17 listopada 1939 r. o prawie podatkowym i administracji podatkowej. Z dnia 7 grudnia 1939 r.

Obwieszczenie o Inspektorach Skarbowych w Okręgu Radom. Z dnia 7 grudnia 1939 r.

195. Czwarte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 17 listopada 1939 r. o prawie podatkowym i administracji podatkowej. Z dnia 13 grudnia 1939 r.

Obwieszczenie o Inspektorach Skarbowych w Okręgu Warschau (Warszawa). Z dnia 13 grudnia 1939 r.

196. Piąte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 17 listopada 1939 r. o prawie podatkowym i administracji podatkowej. Z dnia 20 stycznia 1940 r.

Obwieszczenie o Inspektorach Skarbowych w Okręgu Lublin. Z dnia 20 stycznia 1940 r.

197. **Rozporządzenie o zmianie polskiego prawa podatku dochodowego. Z dnia 22 lutego 1940 r.**

198. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 22 lutego 1940 r. o zmianie polskiego prawa o podatku dochodowym. Z dnia 15 marca 1940 r.

199. **Rozporządzenie o podwyższeniu podatku gruntowego na rok podatkowy 1940. Z dnia 16 marca 1940 r.**

200. **Rozporządzenie o podatku przemysłowym. (Opłata rejestracyjna). Z dnia 14 lutego 1940 r.**

3. Cła i podatki konsumcyjne.

201. **Rozporządzenie o prawie celnym oraz organizacji i zadaniach administracji celnej w Generalnym Gubernatorstwie. (Rozporządzenie celne). Z dnia 17 listopada 1940 r.**

201a. Pierwsze zarządzenie o zniżkach celnych na towary z byłych obszarów polskich. Z dnia 29 kwietnia 1940 r.

Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. Z dnia 18 listopada 1939 r.

202. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. W brzmieniu obwieszczenia z dnia 10 lutego 1940 r.

202a. Pierwsze zarządzenie o stosowaniu stawek celnych konwencyjnych. Z dnia 29 kwietnia 1940 r.

203. Drugie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. Z dnia 9 stycznia 1940 r.

204. Trzecie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. Z dnia 26 stycznia 1940 r.

205. Czwarte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. Z dnia 30 stycznia 1940 r.

206. Piąte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. Z dnia 3 lutego 1940 r.

207. Szóste rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła. Z dnia 21 lutego 1940 r.

207a. Siódme rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. Z dnia 19 kwietnia 1940 r.

208. **Rozporządzenie o pobieraniu opłaty od sztuki za próbowanie wyrobów złotych i srebrnych. Z dnia 19 lutego 1940 r.**

209. **Rozporządzenie o podwyższeniu podatku od piwa. Z dnia 27 listopada 1939 r.**

209a. **Rozporządzenie o uchyleniu § 3 rozporządzenia z dnia 27 listopada 1939 r. o podwyższeniu podatku od piwa. Z dnia 30 kwietnia 1940 r.**

210. **Rozporządzenie o zmianie przepisów podatkowych od cukru. Z dnia 18 stycznia 1940 r.**

211. **Rozporządzenie o niepobieraniu daniny od mąki i kaszy. Z dnia 20 grudnia 1939 r.**

4. Monopole.

212. **Rozporządzenie o zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 1 listopada 1939 r.**

Obwieszczenie o sprawach personalnych. Z dnia 1 listopada 1939 r.

213. Obwieszczenie o Generalnej Dyrekcji Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 19 listopada 1939 r.

214. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 1 listopada 1939 r. o zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 9 grudnia 1939 r.

215. Drugie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 1 listopada 1939 r. o zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 12 lutego 1940 r.

216. Trzecie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 1 listopada 1939 r. o zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 13 lutego 1940 r.

217. Czwarte postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 1 listopada 1939 r. o zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 14 lutego 1940 r.

217a. Piąte postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 1 listopada 1939 r. o zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 15 kwietnia 1940 r.

218. **Rozporządzenie o zmianie przepisów o monopolu zapałczanym. Z dnia 25 listopada 1939 r.**

219. **Rozporządzenie o wprowadzeniu monopolu oleju mineralnego. Z dnia 20 stycznia 1940 r.**

220. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 20 stycznia 1940 r. o wprowadzeniu monopolu oleju mineralnego. Z dnia 20 stycznia 1940 r.

221. Obwieszczenie o cenach sprzedaży wyrobów z oleju mineralnego w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 31 stycznia 1940 r.

222. **Rozporządzenie o wprowadzeniu monopolu sztucznych środków słodzących w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 24 kwietnia 1940 r.**

223. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 24 kwietnia 1940 r. o wprowadzeniu monopolu sztucznych środków słodzących w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 24 kwietnia 1940 r.

5. Prawo karne podatkowe, celne i monopolowe.

224. **Rozporządzenie o prawie i postępowaniu karnym w sprawie przestępstw spożywczo-podatkowych, celnych i monopolowych (rozporządzenie karne celne). Z dnia 24 kwietnia 1940 r.**

X. Ruch.

1. Koleje.

225. **Rozporządzenie o administracji kolejnictwa w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 9 listopada 1939 r.**

226. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 9 listopada 1939 r. o administracji kolejnictwa w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 23 kwietnia 1940 r.

227. **Rozporządzenie o wyładowaniu kolejowych wagonów towarowych. Z dnia 7 lutego 1940 r.**

2. Poczta.

228. **Rozporządzenie o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 31 października 1939 r.**

229. **Rozporządzenie o opłatach pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 14 listopada 1939 r.**

230. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 15 listopada 1939 r.

231. **Rozporządzenie o opłatach telefonicznych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 27 listopada 1939 r.**

232. Drugie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 28 listopada 1939 r.

233. Trzecie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 13 grudnia 1939 r.

234. **Rozporządzenie o pocztowej służbie czekowej w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 15 stycznia 1940 r.**

235. Czwarte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie (pocztowa ordynacja czekowa). Z dnia 15 stycznia 1940 r.

236. Piąte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 22 stycznia 1940 r.

237. **Drugie rozporządzenie o opłatach pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 21 marca 1940 r.**

238. Szóste rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 26 marca 1940 r.

239. **Rozporządzenie o konfiskacie i oddaniu aparatów radiowych. Z dnia 15 grudnia 1939 r.**

240. **Rozporządzenie w sprawie posiadania i używania sprzętu radiotechnicznego w Generalnym Gubernatorstwie (Ordynacja radiowa). Z dnia 13 kwietnia 1940 r.**

241. Pierwsze postanowienie wykonawcze do ordynacji radiowej. Z dnia 15 kwietnia 1940 r.

3. Ruch uliczny.

242. Zarządzenie Policyjne o ruchu pojazdowym. Z dnia 15 listopada 1939 r.

243. **Rozporządzenie o dopuszczeniu do ruchu pojazdów mechanicznych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 23 listopada 1939 r.**

Rozporządzenie celem zmiany rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o dopuszczeniu do ruchu pojazdów mechanicznych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 29 stycznia 1940 r.

244. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o dopuszczeniu do ruchu pojazdów mechanicznych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 8 grudnia 1939 r.

245. Drugie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o dopuszczeniu do ruchu pojazdów mechanicznych w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 5 lutego 1940 r.

XI. Przepisy dla żydów.

246. **Rozporządzenie o oznaczeniu żydów i żydówek w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 23 listopada 1939 r.**

Drugie rozporządzenie o oznaczaniu żydów i żydówek w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 19 lutego 1940 r.

247. **Rozporządzenie o ustanowieniu rad żydowskich. Z dnia 28 listopada 1939 r.**

248. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 28 listopada 1939 r. o ustanowieniu rad żydowskich. Z dnia 25 kwietnia 1940 r.

249. **Rozporządzenie o zakazie uboju rytualnego. Z dnia 26 października 1939 r.**

250. **Rozporządzenie o wprowadzeniu przymusu pracy dla ludności żydowskiej Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 26 października 1939 r.**

251. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 26 października 1939 r. o wprowadzeniu przymusu pracy dla ludności żydowskiej Generalnego Gubernatorstwa. Z dnia 11 grudnia 1939 r.

252. Drugie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 26 października 1939 r. o wprowadzeniu przymusu pracy dla ludności żydowskiej Generalnego Gubernatorstwa (Postanowienie o sporządzeniu spisu). Z dnia 12 grudnia 1939 r.

253. **Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia majątku żydowskiego w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 24 stycznia 1940 r.**

254. **Rozporządzenie o zniesieniu zwolnień podatkowych i uprzywilejowań podatkowych korporacyj żydowskich. Z dnia 23 listopada 1939 r.**

255. **Rozporządzenie o używaniu kolei przez żydów w Generalnym Gubernatorstwie. Z dnia 26 stycznia 1940 r.**

1. Dekret Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów.

Z dnia 12 października 1939 r. [1]).

Celem przywrócenia i utrzymania porządku i życia publicznego na okupowanych polskich obszarach postanawiam:

§ 1. Zajęte przez Wojska Niemieckie obszary, o ile nie są włączone do Rzeszy Niemieckiej, podlegają władzy Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów [2]).

§ 2. (1) Generalnym Gubernatorem dla okupowanych polskich obszarów mianuję Ministra Rzeszy D-ra Frank.

(2) Zastępcą Generalnego Gubernatora mianuję Ministra Rzeszy D-ra Seyss-Inquart.

§ 3. (1) Generalny Gubernator podlega mi bezpośrednio.

(2) Generalnemu Gubernatorowi porucza się wszystkie dziedziny administracji.

§ 4. Prawo dotychczas obowiązujące pozostaje w mocy, o ile nie sprzeciwia się objęciu administracji przez Rzeszę Niemiecką.

§ 5. (1) Rada Ministrów dla Obrony Rzeszy, Pełnomocny dla planu czteroletniego oraz Generalny Gubernator mogą ustanawiać prawo w drodze rozporządzeń.

(2) Rozporządzenia będą ogłaszane w „Dzienniku rozporządzeń dla okupowanych polskich obszarów".

§ 6. Prezes Rady Ministrów dla Obrony Rzeszy oraz Pełnomocny dla planu czteroletniego, jak również naczelne władze Rzeszy mogą wydawać zarządzenia, konieczne dla planowania niemieckiej przestrzeni życiowej i gospodarczej, z mocą obowiązującą także na obszarach podległych Generalnemu Gubernatorowi.

§ 7. (1) Koszty administracji ponosi obszar okupowany.

(2) Generalny Gubernator ustala budżet. Budżet wymaga zatwierdzenia Ministra Skarbu Rzeszy.

§ 8. (1) Urzędem centralnym dla okupowanych polskich obszarów jest Minister Spraw Wewnętrznych Rzeszy.

(2) Konieczne dla wykonania i uzupełnienia niniejszego dekretu przepisy prawne i administracyjne wyda Minister Spraw Wewnętrznych Rzeszy.

---

[1]) Dz. U. Rzeszy Niem. z 1939 r. I str. 2077.

[2]) Dekretem Führer'a i Kanclerza Rzeszy o strukturze i zarządzie obszarów wschodnich z dnia 8 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. 1939 r. I str. 2042), który wszedł w życie z dniem 26 października 1939 r. (Dekret Führer'a i Kanclerza Rzeszy o wejściu w życie Dekretu o strukturze i zarządzie obszarów wschodnich z dnia 20 października 1939 r., Dz. U. Rzeszy Niem. z 1939 r. I str. 2057), utworzono w toku nowego uporządkowania obszarów wschodnich w związku Rzeszy Niemieckiej Reichsgaue Westpreusen i Posen (§ 1 ust. 1) oraz w prowincji Schlesien po wcieleniu

§ 9. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z chwilą i w zakresie cofnięcia przeze mnie udzielonego Głównemu Dowódcy Wojska polecenia do wykonywania zarządu wojskowego [3]).

(2) Prawo sprawowania władzy wykonawczej pozostaje zastrzeżone uregulowaniu osobnemu.

Berlin, dnia 12 października 1939 r.

Führer i Kanclerz Rzeszy
Adolf Hitler

Prezes Rady Ministrów dla Obrony Rzeszy i Pełnomocny dla planu czteroletniego
Göring
Generał-Feldmarszałek.

Minister Spraw Wewnętrznych Rzeszy
Frick

Zastępca Führer'a
R. Hess

Szef Naczelnej Komendy Sił Zbrojnych
Keitel

Naczelny Dowódca Wojska
von Brauchitsch

Minister Spraw Zagranicznych Rzeszy
von Ribbentrop

Minister Skarbu Rzeszy
Hrabia Schwerin von Krosigk

Minister i Szef Kancelarii Rzeszy
Dr. Lammers

---

przyległych części terenów — Regierungsbezirk Kattowiz — i w prowincji Ostpreusen — Regierungsbezirk Zichenau (§ 4).

Na podstawie drugiego Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy celem zmiany Dekretu o strukturze i zarządzie obszarów wschodnich z dnia 29 stycznia 1940 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 251) Reichsgau Posen nazywa się teraz „Reichsgau Wartheland".

Co do części byłego państwa polskiego, stanowiących obszar interesów Z. S. R. R., por. układ graniczny i przymierzeńczy między Rzeszą Niemiecką i Związkiem Socjalistycznych Republik Rad z dnia 28 września 1939 r. (obwieszczenie z dnia 30 grudnia 1939 r., Dz. U. Rzeszy Niem. II str. 3).

Co do wysiedlenia osób niemieckich z ziem byłego państwa polskiego, należących teraz do sfery interesów Z. S. R. R., oraz osób ukraińskich, białoruskich, rosyjskich i ruskich z obszarów byłego państwa polskiego, należących teraz do sfery interesów Rzeszy Niemieckiej, doszło do skutku porozumienie między Rządem Rzeszy Niemieckiej i Rządzem Związku Socjalistycznych Republik Rad o przesiedleniu ludności niemieckiej z obszarów byłego państwa polskiego, należących do sfery interesów Z. S. R. R., i ludności ukraińskiej i białoruskiej z obszarów byłego państwa polskiego, należących do sfery interesów Rzeszy Niemieckiej z dnia 16 listopada 1939 r.

[3]) Zarząd wojskowy na okupowanych obszarach polskich skończył się w dniu 25 października 1939 r. o godzinie 24.oo, w myśl (nie opublikowanego) Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy o przekazaniu administracji w Generalnym Gubernatorstwie Generalnemu Gubernatorowi z dnia 19 października 1939 r. W tej samej chwili, tj. w dniu 26 października 1939 r. o godzinie 0.oo, wszedł w życie Dekret o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r.

2. Proklamacja Generalnego Gubernatora.

Z dnia 26 października 1939 r.

Führer i Kanclerz Rzeszy Niemieckiej, Adolf Hitler, powierzył mi rozporządzeniem z dnia 12 października 1939 r. z mocą od 26 października 1939 r. władzę Gubernatorstwa Generalnego na okupowanych obszarach polskich.

Z utworzeniem Gubernatorstwa Generalnego obecnie, po przeprowadzeniu wojskowego zabezpieczenia obszarów polskich w zakresie niemieckiego obszaru interesów zakończony został epizod historyczny, za który odpowiedzialność ponosić muszą zarówno zaślepiona klika rządowa byłego kraju polskiego jak i też obłudni podżegacze wojenni w Anglii. Oddziały armii niemieckiej przywróciły porządek na obszarach polskich. Ponowne zagrożenie pokoju europejskiego nieuzasadnionymi żądaniami tworu państwowego, który powstał ongiś z Wersalskiego Traktatu przemocy i nigdy już nie będzie odnowiony, zostało raz na zawsze usunięte.

Polscy obywatele i obywatelki!

Führer polecił mi jako Generalnemu Gubernatorowi dla okupowanych obszarów polskich dbać we formie stanowczej o to, aby w przyszłości zapewniony był w tym kraju stan pokoju i aby się organicznie rozwinęły sąsiedzkie stosunki Polaków do potężnego Mocarstwa światowego narodu niemieckiego.

Życie Wasze prowadzić możecie nadal według wiernie zachowanych obyczajów; Waszą polską właściwość będzie Wam wolno zachować we wszystkich objawach społeczności. Jednakże kraj zniszczony doszczętnie zbrodniczą winą Waszych dotychczasowych władców, wymaga najbardziej stanowczego organizacyjnego podciągnięcia Waszej wspólnej pracy. Uwolnieni od przymusu polityki awanturniczej Waszej intelektualnej warstwy rządzącej, pod potężną ochroną Wielkoniemieckiej Rzeszy spełniając powszechny obowiązek pracy, uczynicie dla tego celu to, co leży w Waszych siłach.

Pod sprawiedliwą władzą zapracuje każdy na swój chleb powszedni. Dla podżegaczy politycznych, hien gospodarczych i wyzyskiwaczy żydowskich nie będzie jednak miejsca na obszarze stojącym pod zwierzchnictwem niemieckim.

Wszelkie próby oporu przeciwko wydanym rozporządzeniom oraz przeciwko spokojowi i porządkowi na obszarach polskich stłumione będą bezwzględną surowością za pomocą potężnego oręża Wielkoniemieckiej Rzeszy. Każdy podporządkowujący się jednak sprawiedliwym zarządzeniom naszej Rzeszy, odpowiadającym w zupełności Waszym zwyczajom życiowym, spokojnie będzie mógł pracować. Zarządzenie nasze uwolni Was od wielu strasznych braków, nad którymi cierpieć musicie dziś jeszcze w następstwie niesłychanej gospodarki Waszych dotychczasowych władców.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

Frank

I. Administracja.

1. Administracja ogólna.

3. Pierwsze rozporządzenie o odbudowie Administracji okupowanych polskich obszarów.

Z dnia 26 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führera i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Generalne Gubernatorstwo dla okupowanych polskich obszarów obejmuje obszary okupowane przez Wojska Niemieckie, o ile nie zostały włączone do Rzeszy Niemieckiej[2]).

§ 2. Siedzibą Generalnego Gubernatora jest miasto Krakau (Kraków)[3]).

§ 3. (1) Generalnemu Gubernatorowi i jego zastępcy bezpośrednio podlegają[4]) Szef Urzędu Generalnego Gubernatora[5]) i Wyższy Dowódca SS (Schutztaffel) i Policji[6]).

(2) W Urzędzie Generalnego Gubernatora powstają dla opracowania poszczególnych działów administracji wydziały[7]).

---

¹) Dz. rozp. GGP. str. 3; weszło w życie z dniem 27 października 1939 r.

²) Por. nr. 1 uwaga 1.

³) Por. nr. 4.

⁴) Generalnego Gubernatora ustanowił Generał Feldmarszałek Göring jako Pełnomocny dla planu czteroletniego — Pełnomocnym Generalnym dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie — oraz jako Prezes Rady Ministrów dla Obrony Rzeszy — Komisarzem Obrony Rzeszy dla Generalnego Gubernatorstwa, a to dekretem z dnia 4 grudnia 1939 r. W tych zakresach Generalny Gubernator ma do dyspozycji — niezależnie od Urzędu Generalnego Gubernatora — Urząd dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie oraz Urząd dla Spraw Obrony Rzeszy. Obydwa urzędy podlegają bezpośrednio Generalnemu Gubernatorowi.

⁵) Patrz p. 1 obwieszczenia Generalnego Gubernatora o sprawach personalnych z dnia 21 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 18).

⁶) Patrz p. 2 obwieszczenia, wymienionego w uwadze 5.

⁷) Obecnie istnieje 7 wydziałów centralnych (Wydz. Ustawodawstwa, Wydz. Administracji Urzędu, Wydz. Reform terytorialnych, Wydz. kształtowania cen, Kancelaria Zamek, Urząd personalny, Urząd organizacyjny) oraz 18 wydziałów fachowych (Wydziały: Spraw Wewnętrznych, Finansów Gospodarki; Urząd Powierniczy dla Generalnego Gubernatorstwa; Wydziały: Wyżywienia i Rolnictwa, Lasów, Pracy, Dewiz, Sprawiedliwości, Wychowania, Nauki i Oświaty Ludowej, Oświecenia Ludowego i Propagandy, Spraw Zdrowotnych, Budownictwa, Poczt, Kolei). Do Urzędu Generalnego Gubernatora należy również „Urząd Nadzoru Bankowego dla Generalnego Gubernatorstwa" (nr. 69 § 1). Urząd „Pełnomocnik Generalnego Gubernatora w Berlin" (patrz obwieszczenie, wymienione w uwadze 5, p. 7) znajduje się w Berlin W 35, Standartenstraße 14.

Jako przedstawiciele Władz Rzeszy znajdują się przy Urzędzie Generalnego Gubernatora Pełnomocnicy Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Pełnomocnicy Ministra i Szefa Kancelarii Rzeszy Pełnomocny Niemieckiego Czerwonego Krzyża,

(3) Wyższemu Dowódcy ϟϟ (Schutzstaffel) i Policji podlegają Dowódca Policji Porządkowej i Dowódca Policji Bezpieczeństwa.

§ 4. Generalne Gubernatorstwo dzieli się na cztery Okręgi: Krakau (Kraków), Lublin (Lublin), Radom (Radom) i Warschau (Warszawa).

§ 5. (1) Na czele Okręgu stoi Szef Okręgowy [8]) [9]). Szef Okręgowy kieruje w imieniu Generalnego Gubernatora całą administracją Okręgu.

(2) Szefowi Okręgowemu podlegają bezpośrednio Szef urzędu Szefa Okręgowego [10]) i Dowódca ϟϟ (Schutzstaffel) i Policji.

§ 6. (1) Okręgi dzieli się na Powiaty [11]) i Miejskie Powiaty [12]). Na czele powiatu stoi starosta. Starosta kieruje całą administracją powiatu.

(2) Administrację miast i gmin regulują specjalne zarządzenia [13]).

§ 7. Generalne Gubernatorstwo jest osobą prawną o własnych prawach i zobowiązaniach. Generalny Gubernator i przez niego upoważnione urzędy zastępują je na zewnątrz.

§ 8. (1) Dotychczasowe prawo polskie zachowuje moc swoją, o ile nie jest w sprzeczności z przejęciem Administracji przez Rzeszę Niemiecką i wykonaniem wojskowych praw niemieckich [14]).

(2) Rozporządzenia [15]), wydane przez Naczelnego Dowódcę Wojska i przez niego upoważnione urzędy, pozostają nadal w mocy, o ile przez powołanie w życie Generalnego Gubernatorstwa nie stały się bezprzedmiotowe.

§ 9. Językiem urzędowym w Generalnym Gubernatorstwie jest język niemiecki. Język polski jest dopuszczalny.

§ 10. (1) Rozporządzenia Generalnego Gubernatora ogłoszone będą w Dzienniku rozporządzeń dla okupowanych polskich obszarów [16]) w języku niemieckim i polskim. Dla interpretacji miarodajny jest tekst niemiecki.

(2) Rozporządzenia wchodzą w życie w dniu po ogłoszeniu [17]), o ile się inaczej nie postanawia.

Warschau (Warszawa), dnia 26 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

jako przedstawiciele władz NSDAP. Pełnomocny zastępcy Führer'a i Pełnomocny Wodza Młodzieży Rzeszy.

Naczelny Dowódca Wschodu i Naczelny Dowódca Lotnictwa odkomenderowali do Urzędu Generalnego Gubernatora jednego oficera łączności.

[8]) Patrz obwieszczenie, wymienione w uwadze 8, p. p. 3, 5 i 6. Szefem Okręgu Lublin jest teraz nadburmistrz dr. Zörner.

[9]) Szef Okręgowy ma tytuł osobisty „Gubernator".

[10]) W urzędach Szefów Okręgowych są utworzone wydziały, odpowiadające wydziałom fachowym przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

[11]) Powiaty = Starostwom Powiatowym. Obecnie mamy

w Okręgu Krakau (Kraków) Starostwa Powiatowe:

Dembitza (Dębica), Jaslo (Jasło), Jaroslau (Jarosław), Krakau-Powiat (Kraków-Powiat, siedziba Kraków), Miechow (Miechów), Neumarkt (Nowy Targ), Neu-Sandez (Nowy Sącz), Rzeschow (Rzeszów), Sanok, Tarnow (Tarnów);

w Okręgu Lublin Starostwa Powiatowe:

3a.

Dotyczy tylko Niemców, dlatego nie umieszczono w wydaniu polskim.

3b.

Dotyczy tylko Niemców, dlatego nie umieszczono w wydaniu polskim.

3c. Rozporządzenie o utworzeniu służby specjalnej.

Z dnia 6 maja 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Dla wykonania zarządzeń administracyjnych oddaje się do dyspozycji Starostom Powiatowym służbę specjalną.

(2) Podlega ona wyłącznej władzy zwierzchniej Starosty Powiatowego i spełnia zadania zwierzchności.

§ 2. (1) Służbie specjalnej zasadniczo należy poruczyć tylko zadania administracyjno-techniczne. Do spełnienia zadań policyjnych można ją powołać tylko w wypadku, gdy nie ma do dyspozycji sił policyjnych. W wypadku tym należy wedle możliwości uprzednio zawiadomić właściwą placówkę policji.

(2) Jeżeli służbę specjalną powołuje się w celu zasilenia powołanych już sił policyjnych, wówczas powołanie następuje tylko według polecenia dowódcy odkomenderowanego oddziału policji.

Do 3.

Biala-Podlaska (Biala Podlaska), Bilgoraj (Biłgoraj), Chelm (Chełm), Hrubieschow (Hrubieszów) Janow-Lubelski (Janów-Lubelski), Krasnystaw, Lublin-Powiat (siedziba Lublin), Pulawy (Puławy), Radzyn (Radzyń), Zamosc (Zamość);

w Okręgu Radom Starostwa Powiatowe:

Busko, Ilza (Iłza, siedziba Starachowice), Jendrzejow (Jędrzejów), Kielce, Konskie (Końskie), Opatow (Opatów), Petrikau (Piotrków), Radom-Powiat (siedziba Radom), Radomsko, Tomaschow (Tomaszów);

w Okręgu Warschau (Warszawa) Starostwa Powiatowe:

Garwolin, Grojetz (Grójec), Lowitsch (Łowicz), Minsk (Mińsk)-Mazowiecki, Ostrow (Ostrów)-Mazowiecki, Siedltze (Siedlce), Skierniewitze (Skierniewice), Sochatschew (Sochaczew), Sokolow (Sokołów), Warschau (Warszawa)-Powiat (siedziba Warschau-Warszawa).

[12]) Powiaty Miejskie = Miastom wydzielonym. Wydzielonymi są obecnie cztery Miasta Okręgowe Krakau (Kraków), Lublin, Radom i Warschau (Warszawa) oraz miasto Tschenstochau (Częstochowa).

[13]) Zarządem gmin i miast kieruje w myśl § 1 rozporządzenia o zarządzie gmin polskich z dnia 28 listopada 1939 r. (nr. 14) burmistrz (polski lub pochodzący lub z mającej przewagę grupy narodowej) z pełną i wyłączną odpowiedzialnością. Nadzór nad miastami wydzielonymi wykonuje w imieniu Szefa Okręgowego (nr. 14 § 8 ust. 2) Starosta Miejski (nr. 14 § 9), nadzór nad gminami zaś Starosta Powiatowy (nr. 14 § 8 ust. 1); w niektórych miastach nie wydzielonych nadzór sprawuje Komisarz Miejski.

[14]) Por. nr. 1 § 4.

[15]) Patrz Dz. dla obsz. okup. w Polsce, wydanym przez Naczelne Dowództwo Wojska w Berlin. Wyszło 12 numerów z 60 stronami.

[16]) Nr. 5, 6 i 6a.

[17]) Ogloszenie = dniu wydania Dziennika rozporządzeń w Krakau (Krakowie). Numery 1 do 4 z roku 1939 wydano w Warschau (Warszawie).

Do 3c.

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 186; weszło w życie z dniem 11 maja 1940 r.

§ 3. Służba specjalna składa się z nieskazitelnych mężczyzn, przynależnych do Narodu Niemieckiego, w wieku od 18 do 40 lat.

§ 4. (1) Członkowie służby specjalnej otrzymują mundur służbowy i uzbrojenie według przepisu osobnego.

(2) Noszą oni na lewym podramieniu czerwoną opaskę z czarnym napisem:

Generalgouvernement Polen Sonderdienst.

§ 5. Dla opracowania wszystkich spraw dotyczących służby specjalnej utwarza się w Wydziale Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora placówkę z nazwą

Referat des Sonderdienstes.
(Referat służby specjalnej).

§ 6. Koszty służby specjalnej ponosi budżet Generalnego Gubernatorstwa.

Krakau (Kraków), dnia 6 maja 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

4. Obwieszczenie o definitywnej siedzibie służbowej Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów.

Z dnia 13 listopada 1939 r.[1]).

Generalny Gubernator dla okupowanych obszarów polskich wziął swoją siedzibę służbową ostatecznie na Wawelu w Krakau (w Krakowie)[2]).

Urząd Generalnego Gubernatora znajduje się w budynku byłej Akademii Górniczej, przy al. Mickiewicza 5, i *jest osiągalny pod numerami telefonicznymi*[3])

15460—15478.

Adres Urzędu Generalnego Gubernatora brzmi teraz:

Do
Urzędu Generalnego Gubernatora
Krakau (Kraków) 20
Bergakademie (Akademia Górnicza).

Krakau (Kraków), dnia 13 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Szef Urzędu
Dr. Bühler

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 31.
[2]) Od dnia 26-go października do dnia 12-go listopada znajdowały się siedziba służbowa i Urząd Generalnego Gubernatora w Lodsch (Łodzi), Aleja Kościuszki 15 (Obwieszczenie z dnia 31 października 1939 r., Dz. rozp. GGP. str. 16).
[3]) Poprzednio podane numery telefoniczne zostały zmienione.

5. Obwieszczenie
o wprowadzeniu Części II Dziennika rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów.

Z dnia 31 grudnia 1939 r. [1]).

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów zarządził, aby od dnia 1 stycznia 1940 r. Dziennik rozporządzeń Generalnego Gubernatora [2]) ukazał się w dwóch częściach (Część I i Część II).

Część I przeznaczona jest dla ogłoszeń Generalnego Gubernatora (odezw, rozporządzeń, dekretów i t. p.), Część II dla różnych opublikowań (zarządzeń policyjnych, rozporządzeń wykonawczych, przepisów wykonawczych, ordynacyj taryfowych, zarządzeń, obwieszczeń i t. p.).

Krakau (Kraków), dnia 31 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Szef Urzędu
Dr. Bühler

6. Obwieszczenie
o wydawaniu Dziennika rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 29 marca 1940 r. [1]).

Dziennik rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów wydawany będzie po zniesieniu urzędu wydawniczego przy Wydziale Oświaty Ludu i Propagandy Urzędu Generalnego Gubernatora [2]) od dnia 1 kwietnia 1940 r. na obszarze Generalnego Gubernatorstwa przez

urząd wydawniczy Dziennika rozporządzeń Generalnego Gubernatora, Krakau (Kraków) 1, skrytka pocztowa 110.

Zamówienia należy kierować pod wyżej wymieniony adres. Cenę prenumeraty wpłacić można na pocztowe konto czekowe Warschau (Warszawa) Nr. 400.

Doręczenie Dziennika tym abonentom, którym Dziennik rozporządzeń dotychczas doręczony został przez urząd wydawniczy [3]), nie ulegnie przerwie.

Krakau (Kraków), dnia 29 marca 1940 r.

Kierownik Wydziału Ustawodawstwa
przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. Weh

Do 5.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 281.
[2]) Nr. 3 § 10 ust. 1 zdanie 1.

Do 6.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 189.
[2]) Drugie rozporządzenie o wydawnictwach w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 21 marca 1940 r., p. nr. 37.
[3]) Por. obwieszczenie o wydawaniu Dziennika rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 23).

6a. Obwieszczenie
o wydawaniu Dziennika rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów na obszarze Rzeszy Niemieckiej.

Z dnia 29 marca 1940 r.[1]).

Dziennik rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów wydawany będzie na obszarze Rzeszy Niemieckiej od dnia 1 kwietnia 1940 r. już nie przez Deutschen Rechtsverlag, Berlin W 35, Hildebrandstr. 8[2]), lecz bezpośrednio przez urząd wydawniczy Dziennika rozporządzeń Generalnego Gubernatora, Krakau (Kraków) 1, skrytka pocztowa 110.

Zamówienia należy kierować pod wyżej wymieniony adres. Cenę prenumeraty wpłacić można na pocztowe konto czekowe Berlin Nr. 41800.

Doręczenie Dziennika tym abonentom, którym Dziennik rozporządzeń doręczony został przez Deutschen Rechtsverlag, nie ulegnie przerwie.

Krakau (Kraków), dnia 29 marca 1940 r.

Kierownik Wydziału Ustawodawstwa
przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. Weh

7. Rozporządzenie
o dniach świątecznych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 16 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Dniami państwowo uznanymi za święta[2]) w Generalnym Gubernatorstwie są:

1. 1 stycznia — Nowy Rok;
2. 6 stycznia — Trzech Króli;
3. poniedziałek Wielkiej Nocy;
4. Wniebowstąpienie Pańskie;
5. poniedziałek Zielonych Świątek;
6. Boże Ciało;
7. Wszystkich Świętych;
8. oba dni Bożego Narodzenia.

§ 2. Oprócz dni świątecznych, wymienionych w § 1, uważa się za święta narodowe[3]) jednak tylko dla niemieckich urzędów i obywateli niemieckich oraz przynależnych do Narodu Niemieckiego[4]):

Do 6a.

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 190.

[2]) Por. obwieszczenie o wydawaniu Dziennika rozporządzeń dla okupowanych polskich obszarów na obszarze Rzeszy Niemieckiej z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 23).

Do 7.

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 108; weszło w życie z dniem 21 marca 1940 r.

[2]) Co do wolności i zwolnienia od pracy oraz dodatków świątecznych — patrz pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 24 kwietnia 1940 r. (nr. 7a) § 2 ust. 3.

[3]) Co do wolności i zwolnienia od pracy oraz dodatków świątecznych — patrz pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 24 kwietnia 1940 r. (nr. 7a) § 1, § 2 ust. 1 i 2.

[4]) Nr. 15 i 16.

1. 30 stycznia;
2. dzień pamięci bohaterów (16 marca, o ile dzień ten jest niedzielą, w odmiennym wypadku niedziela poprzedzająca dzień ten);
3. Wielki Piątek;
4. święto narodowe Narodu Niemieckiego (1 maja);
5. dzień dożynek (pierwsza niedziela po św. Michale);
6. dzień pamięci dla poległych Ruchu Narodowo-Socjalistycznego (9 listopada).

Krakau (Kraków), dnia 16 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

7a. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 16 marca 1940 r. o dniach świątecznych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 24 kwietnia 1940 r.[1]).

W celu wykonania rozporządzenia o dniach świątecznych w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 16 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 108) postanawiam:

§ 1. (1) W przedsiębiorstwach, będących pod kierownictwem lub nadzorem niemieckim i zatrudniających w przeważającej ilości obywateli niemieckich lub przynależnych do Narodu Niemieckiego[3]), dzień święta narodowego Narodu Niemieckiego (1 maja) jest wolny od pracy.

(2) O ile obywatele niemieccy lub przynależni do Narodu Niemieckiego zatrudnieni są w przedsiębiorstwach, co do których nie są dane założenia, określone w ustępie 1, kierownik przedsiębiorstwa lub nadzorca niemiecki winien bez specjalnego wniosku zwalniać ich od pracy, jeżeli przez to ruch w przedsiębiorstwie i utrzymywanie przedsiębiorstwa nie będą narażone na niebezpieczeństwo.

(3) Odnosi się to również do pozostałych dni świątecznych, wymienionych w § 2 rozporządzenia[2]) z dnia 16 marca 1940 r., jeżeli przypadają na dzień powszedni.

§ 2. (1) Dla obywateli niemieckich i przynależnych do Narodu Niemieckiego[3]) wolność od pracy[4]) lub zwolnienie od pracy[5]) w dniu święta narodowego Narodu Niemieckiego (§ 1 ust. 1) nie może pociągnąć za sobą uszczerbku w płacach lub pensjach.

(2) Jeżeli święto narodowe Narodu Niemieckiego przypada na dzień powszedni, wówczas należy tym obywatelom niemieckim i przynależnym do Narodu Niemieckiego, którzy pracować muszą, wypłacić za każdą godzinę pracy dodatek świąteczny w wysokości 100% ich wynagrodzenia,

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 232; weszło w życie z dniem 28 kwietnia 1940 r.
[2]) Nr. 7.
[3]) Nr. 15 i 16.
[4]) § 1 ust. 1, 3.
[5]) § 1 ust. 2, 3.

chyba że praca będzie wyrównana przez zwolnienie od pracy w innym dniu. Dodatek 100% wchodzi w miejsce innego dodatku świątecznego przewidzianego czy ordynacją taryfową, regulaminem służbowym, ordynacją przedsiębiorstwa czy szczególną umową o pracę. W służbie publicznej dodatek wynosi 80%.

(3) Dotyczy to również obywateli niemieckich i przynależnych do Narodu Niemieckiego co do dnia 1 stycznia (Nowy Rok) i obu dni Bożego Narodzenia, jeżeli te dnie przypadają na dzień powszedni, oraz co do Poniedziałku Wielkanocnego i Poniedziałku Zielonych Świąt.

Krakau (Kraków), dnia 24 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Frauendorfer

8. Rozporządzenie o wprowadzeniu pory letniej w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 28 lutego 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam w zgodzie z rozporządzeniem Rady Ministrów dla Obrony Rzeszy o wprowadzeniu pory letniej z dnia 23 stycznia 1940 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 232):

§ 1. Czasem ustawowym w Generalnym Gubernatorstwie jest w miesiącach letnich średni czas słoneczny dla 15-go stopnia na wschód od południka środkowo-europejskiego.

§ 2. (1) Rachuba czasu w myśl § 1 rozpoczyna się z dniem 1 kwietnia 1940 r. o godzinie drugiej przed południem według obecnej rachuby czasu. We wspomnianej chwili przesuwa się wszystkie zegary publiczne o jedną godzinę naprzód, tzn. z godziny 2 na godzinę 3.

(2) Rachuba czasu w myśl § 1 kończy się z dniem 6 października 1940 r. o godzinie 3 przed południem według rachuby czasu, określonej w § 1. We wspomnianej chwili cofa się wszystkie zegary publiczne o jedną godzinę, tzn. z godziny 3 na godzinę 2.

§ 3. Z godziny 2 do 3 przed południem, zjawiającej się podwójnie w dniu 6 października 1940 r., oznacza się pierwszą godzinę jako 2 A, 2 A 1 minuta itd. do 2 A 59 minut, a drugą jako 2 B 1 minuta itd. do 2 B 59 minut.

Warschau (Warszawa), dnia 28 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 91.

9. Rozporządzenie
o używaniu niemieckich godeł i stosowania niemieckiego pozdrowienia.

Z dnia 23 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Chorągwi Rzeszy Niemieckiej i symbolów ruchu narodowo-socjalistycznego wolno używać w Generalnym Gubernatorstwie tylko Niemcom[2]).

§ 2. Stosowanie pozdrowienia niemieckiego jest jedynie przywilejem Niemców[2]).

§ 3. (1) Winni wykroczenia podlegają karze więzienia.

(2) Dla zawyrokowania właściwe są Sądy Specjalne[3]).

Krakau (Kraków), dnia 23 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

10. Rozporządzenie
o używaniu byłych polskich godeł w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 8 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Godła byłego państwa polskiego nie wolno używać lub pokazywać na obszarze Generalnego Gubernatorstwa.

§ 2. Gminom oraz innym korporacjom prawa publicznego wolno dalej używać udzielonych im herbów, o ile Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora inaczej nie postanowi.

§ 3. Kto wykracza przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia, podlega karze więzienia i grzywny lub jednej z tych kar, o ile na podstawie innych przepisów nie zasłużył na karę surowszą[2]).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 8 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

Do 9.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 62; weszło w życie z dniem 1 grudnia 1939 r.
[2]) = obywatelom niemieckim i przynależnym do narodu niemieckiego (nr. 15 i 16).
[3]) Patrz nr. 48 § 2 ust. 1.
Do 10.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 98.
[2]) Do zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny (nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1).

11.

Nie umieszczono w wydaniu polskim, gdyż dotyczy tylko Niemców.

12. Rozporządzenie o udzielaniu wynagrodzeń znowu zatrudnionym urzędnikom i funkcjonariuszom polskim.

Z dnia 3 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Urzędnicy [2]) i funkcjonariusze byłego państwa polskiego i korporacyj samorządowych [3]), zatrudnieni znowu [5]) w obrębie Generalnego Gubernatorstwa w służbie publicznej [4]), otrzymują nadal płacone im ostatnio przez państwo polskie i korporacje samorządowe wynagrodzenia [6]).

(2) Jeżeli wspomniani urzędnicy i funkcjonariusze pełnią służbę publiczną na posadach, które wobec ich dawnych posad należy niżej ocenić, należy wynagrodzenie wymierzyć podług klas pensyj i płac, odpowiadających ich zatrudnieniom obecnym [7]).

(3) Dodatki [8]) do wynagrodzeń (wynagrodzenia wydatków służbowych, podwyżki itd.), udzielane dawniej, nie będą płacone [9]) aż do odwołania.

§ 2. Potrzebne do niniejszego rozporządzenia przepisy wykonawcze włącznie z przepisami o kosztach podróży, dietach itd. wyda Kierownik Wydziału Finansów w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 3. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1939 r. [10]).

Warschau (Warszawa), dnia 3 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

Frank

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 28.

[2]) W dniu 30 października 1939 r. wydał Wyższy Dowódca SS i Policji w Generalnym Gubernatorstwie celem zarejestrowania byłych polskich urzędników policji (Dz. rozp. GGP. str. 16) następującą odezwę:

„Wszyscy urzędnicy Policji Polskiej a również oficerowie Policji Polskiej, którzy w dniu 1 września 1939 r. pełnili służbę, powinni się zgłosić do dnia 10 listopada 1939 r., bez względu na ich poprzednie miejsce służbowe, w najbliższym Urzędzie Policji Niemieckiej lub w Starostwie Niemieckim.

Urzędników nie stosujących się do niniejszego wezwania, spotykają najsurowsze kary.

Lodsch (Łódź), dnia 30 października 1939 r.

[3]) Korporacjami samorządowymi są również gminy (rozporządzenie wykonawcze z dnia 6 grudnia 1939 r., **nr. 12a**, § 1 ust. 1).

[4]) na wyraźne zlecenie niemieckiego kierownika urzędu lub organu nadzorczego (**nr. 12a** § 1 ust. 3).

[5]) Urzędników ponownie zatrudnionych nie uważa się narazie za urzędników, **nr. 12a** § 1 ust. 2.

[6]) Ustalenie, wypłatę i sprawdzenie wynagrodzeń normuje **nr. 12a** § 1 ust. 6 i 7 oraz § 2. Winni podania fałszywych danych w celu uzyskania wynagrodzenia podlegają karze ciężkiego więzienia na czas nie krótszy od lat 3 (**nr. 12a** § 7).

Co do składek ubezpieczeniowych na wypadek choroby i bezrobocia oraz co do podatków patrz **nr. 12a** § 1 ust. 4 i 8.

[7]) Właściwe są władze nadzorcze (**nr. 12a** § 3).

[8]) W szczególności dodatek funkcyjny, dodatki służbowe i specjalne (**nr. 12a** § 4 zdanie 1).

[9]) Na wyjątki może zezwalać Kierownik Wydziału Finansów (**nr. 12a** § 4 zdanie 3).

[10]) Wysokość wynagrodzenia za pierwszy miesiąc ponownego zatrudnienia jest ustalona w **nr. 12a** § 6.

12a. Rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 3 listopada 1939 r. o udzielaniu wynagrodzeń znowu zatrudnionym urzędnikom i funkcjonariuszom polskim.

Z dnia 6 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 2 rozporządzenia o udzielaniu wynagrodzeń znowu zatrudnionym urzędnikom i funkcjonariuszom polskim[2]) z dnia 3 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 28) postanawiam:

Do § 1 ust. 1 rozporządzenia:

§ 1. (1) Korporacjami samorządowymi są także gminy.

(2) Byłych polskich urzędników państwowych i korporacyj samorządowych, ponownie zatrudnionych w służbie publicznej, nie uważa się za urzędników aż do ostatecznego uregulowania ich stosunków prawnych.

(3) Za ponowne zatrudnienie w służbie publicznej uważa się tylko takie podjęcie się działalności, które nastąpiło na wyraźne zlecenie niemieckiego kierownika urzędu lub organu nadzorczego.

(4) Od wszystkich wynagrodzeń należy zatrzymywać aż do odwołania składki do ubezpieczenia na wypadek choroby i na wypadek bezrobocia. Podatki należy potrącić o tyle, o ile tego wymagają przepisy polskiego prawa podatkowego.

(5) Wysokość składek ubezpieczeniowych wynika z załączonego przeglądu.

Składka dla	Granica zarobku	Wysokość składek w proc.		
		Składka całkowita	Pracobiorca	Pracodawca
Ubezpieczenia na wypadek choroby	**Od 6 do 174 zł. tygodniowo**	4,6%	2,3%	2,3%
	Pracownicy, których zarobek dzienny nie wynosi więcej niż 2 złote	4,6%	—	4,6%
Ubezpieczenia na wypadek bezrobocia	**Od 60 do 725 zł. miesięcznie**	2%	—	—
	Przypadają do 60 złotych miesięcz.	2%	—	2,0%
	„ „ 400 „ „	2%	0,8%	1,2%
	„ „ 800 „ „	2%	1,0%	1,9%
	ponad 800 „ „	2%	1,2%	0,8%
	Pracownicy, których dochód miesięczny wynosi więcej niż 725 złotych, uiszczają oprócz tego od różnicy między 725 złotych i pensją rzeczywistą	1,2%	1,2%	—

Objaśnienia:

Składki do ubezpieczenia na wypadek choroby oblicza się od dochodu tygodniowego.
Składki pobiera się conajmniej od zł. 6 i najwyżej od zł. 174 tygodniowo.
Dla ubezpieczonych, których dochód wynosi nie więcej niż zł. 2 dziennie, pracodawca opłaca składkę sam.

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 210; weszło w życie z dniem 22 grudnia 1939 r.
[2]) Nr. 12.

Wspólne postanowienia:

Do przeliczenia dochodu miesięcznego na dochód tygodniowy należy zastosować liczbę kluczową (6,28) — 0,24 (np. dochód miesięczny 280 złotych, 280 X 0,24 = 60 złotych za tydzień).

Dla oceny poborów rzeczowych (mieszkanie, opał, światło i utrzymanie) obowiązują stawki każdorazowo ustalone przez władze.

Rok kalendarzowy ma 12 miesięcy składkowych, obejmujących 4 wzgl. 5 tygodni składkowych. Każdy miesiąc składkowy obejmuje tyle tygodni składkowych, ile ma sobót.

W sumie końcowej zleceń płatniczych nie uwzględnia się kwoty do 49 groszy, od 50 groszy wzwyż zaokrągla się je na 1 złoty (np. 61,48 = 61, 61,50 = 62 złotych).

(6) Wynagrodzenia, mające być wypłacone, stwierdzają organa nadzorcze właściwe dla poszczególnych zarządów, w miastach będących pod nadzorem Starostów Miejskich — ci, na podstawie znajdujących się w urzędach dowodów (list pensyj, aktów personalnych). Miarodajnym jest wynagrodzenie, wypłacone urzędnikowi lub należące się jemu za miesiąc sierpień 1939 r. Jeżeli nie istnieją dla stwierdzenia podkładki, urzędnik ponownie zatrudniony powinien udowodnić pobory ostatnio jemu płacone. Za dowody służyć mogą kartki poborów, pokwitowania wypłaty, odcinki pocztowe itp. Jeżeli i takich dowodów nie ma, wówczas udowodnienie może nastąpić przez trzech wiarogodnych świadków.

(7) Wynagrodzenia wypłacają kasy urzędów, w których osoby te są zatrudnione. Jeżeli urząd zatrudniający nie posiada własnych kas (np. urzędy administracji szkolnej), wówczas Szef Okręgowy winien zlecić wypłatę wynagrodzeń kasom miejscowo właściwych Inspektorów Skarbowych.

§ 2. (1) Dla zakresu działania Szefa Urzędu Generalnego Gubernatora winien sprawdzić wynagrodzenia, ustalone przez byłe państwo polskie, Szef Urzędu, dla zakresu działania Wyższego Dowódcy SS i Policji — Wyższy Dowódca SS i Policji, dla zakresów działania Wydziałów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora — Kierownicy tych Wydziałów, dla zakresów działania Szefów Okręgowych i urzędów podporządkowanych im — Szefowie Okręgowi. Co do korporacyj samorządowych sprawdzenie następuje przez władzę nadzorczą.

(2) Sprawdzenie powinno rozciągać się szczególnie na to, czy pensja ustalona według polskiej ordynacji uposażeń i wydanych do niej przepisów z uwzględnieniem ogólnych warunków pracy i wynagrodzeń nie jest za wysoka. W razie potrzeby należy wynagrodzenie odpowiednio obniżyć. Odnosi się to również do tych wypadków, w których ustalono zbyt wysokie wynagrodzenie przez korzystne przegrupowanie, przez nadwartościowanie stanowiska, przez nieuprawnione antedatowanie lat służby itd. Sprostowania wynagrodzeń dokonują wymienieni poprzednio naczelnicy władz.

Do § 1 ust. 2 rozporządzenia:

§ 3. Nowe ustalenia wynagrodzeń porucza się władzom nadzorczym. Ich decyzje są ostateczne.

Do § 1 ust. 3 rozporządzenia:

§ 4. Jako dodatki uważa się szczególnie dodatek funkcyjny, dodatek służbowy i dodatki specjalne. W wypadkach wątpliwych należy spowodować rozstrzygnięcie Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Ge-

neralnego Gubernatora. Rozstrzygnięciu tego Wydziału podlega również dalsze udzielanie dodatków w wypadkach szczególnych [3]).

Do § 2 rozporządzenia:

§ 5. Koszty podróży, diety i koszty przeprowadzki zwraca się byłym polskim urzędnikom i funkcjonariuszom, zatrudnionym ponownie w służbie publicznej, podług przepisów prawa polskiego. W grupach uposażeniowych, mogących być porównane, zwraca się jednak najwyżej stawki przyznane według niemieckiej ustawy o kosztach podróży [4]) i niemieckiej ustawy o kosztach przeprowadzki [5]). Do wydania zarządzenia przeprowadzenia się upoważniona jest właściwa władza nadzorcza.

Do § 3 rozporządzenia:

§ 6. Za miesiąc, w którym rozpoczęło lub rozpocznie się ponowne zatrudnienie w służbie publicznej udziela się:

zatrudnionym po raz pierwszy w pierwszej połowie miesiąca — pełne wynagrodzenie miesięczne,

zatrudnionym po raz pierwszy w drugiej połowie miesiąca — połowę miesięcznego wynagrodzenia.

§ 7. (1) Kto celem uzyskania wynagrodzenia podaje fałszywe dane, podlega karze ciężkiego więzienia na czas nie krótszy od lat 3. Pomocnik podlega tej samej karze co sprawca.

(2) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [6]).

Krakau (Kraków), dnia 6 grudnia 1939 r.

Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Spindler

13. Rozporządzenie o zarządzie gmin polskich.

Z dnia 28 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Zarządem gminy (wsi, miasta, powiatu miejskiego [2]) kieruje burmistrz za pełną i wyłączną odpowiedzialnością, a w razie niemożności wykonania obowiązków przezeń, jego zastępca.

§ 2. Burmistrz zastępuje gminę. Jest on przełożonym wszystkich osób zatrudnionych w służbie gminy. Przyjmuje ich do służby i zwalnia ich.

Do 12a.
[3]) Do tego (nie ogłoszone) wytyczne Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora z dnia 18 marca 1940 r., Fin P 1800—167.
[4]) Z dnia 18 grudnia 1933 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 1067) ze zmianami.
[5]) Z dnia 3 maja 1935 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 566) ze zmianami.
[6]) Nr. 48 § 2 ust. 1.
Do 13.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 71; weszło w życie z dniem 7 grudnia 1939 r.
[2]) = miastu wydzielonemu.

§ 3. Burmistrz ponosi odpowiedzialność za gminną gospodarkę finansową.

§ 4. Burmistrz ma do pomocy bez uszczerbku jego wyłącznej odpowiedzialności za porządek gminy 5 doradców w miejscowościach do 10.000 mieszkańców, a 10 doradców w miejscowościach ponad 10.000 mieszkańców.

§ 5. Doradców powołuje burmistrz spośród mieszkańców.

§ 6. Burmistrza i jego zastępcę powołuje w gminach do 20.000 mieszkańców Szef Okręgowy na przedstawienie przez Starostę, w miejscowościach ponad 20.000 mieszkańców Generalny Gubernator.

§ 7. Burmistrz ma być przynależnym do przeważającej w gminie grupy ludowej.

§ 8. (1) Bezpośrednią władzą nadzorczą nad gminami za wyjątkiem powiatów miejskich [3]) jest Starosta.

(2) Bezpośrednią władzą nadzorczą nad powiatami miejskimi [3]) jest Szef Okręgowy.

§ 9. Szef Okręgowy może ustanowić obok burmistrzów Starostów Miejskich, sprawujących w jego imieniu nadzór nad gminą.

§ 10. Władza nadzorcza, a w przypadku § 9 także Starosta Miejski, może uchylać, zmieniać, zastąpić i zawieszać każde zarządzenie burmistrza, jak również sama z siebie wydawać własne zarządzenia.

§ 11. O ile według polskiego ustroju gmin [4]) utworzone są gminy zbiorowe [5]) z wójtem na czele, o tyle mają niniejsze postanowienia analogiczne zastosowanie.

§ 12. Prawo polskie, sprzeczne z niniejszymi postanowieniami, uchyla się [6]).

§ 13. Przepisy potrzebne dla przeprowadzenia niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 28 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

---

[3]) Por. uwaga 2.
[4]) Patrz w szczególności ustawa z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. nr. 35 poz. 294).
[5]) Art. 10—14 ustawy z dnia 23 marca 1933 r., p. uwaga 4.
[6]) Por. nr. 3 § 8 ust. 1.

14. Rozporządzenie
o zaciąganiu kredytów przez gminy i związki gmin w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 31 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Wszelkie zaciąganie kredytów, szczególnie pożyczek wszelkiego rodzaju i kredytów wekslowych, przez gminy i związki gmin wymaga uprzedniej mojej zgody. Umowy kredytowe zawarte bez mojej zgody są nieważne. Dla kredytów, zaciąganych w czasie od 1 września 1939 r. do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, należy zasięgnąć mego dodatkowego zezwolenia. Przepisy § 5 rozporządzenia o Kredytowych Kasach Rzeszy Niemieckiej z dnia 23 października 1939 r.[2]) (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 11) pozostają w mocy.

§ 2. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wydadzą Kierownik Wydziału Finansów i Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Warschau (Warszawa), 31 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

Frank

15. Rozporządzenie
o wprowadzeniu karty rozpoznawczej dla przynależnych do Narodu Niemieckiego w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 26 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niekiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Przynależnym do Narodu Niemieckiego jest, kto, nie posiadając niemieckiej przynależności państwowej, przyznaje się jako przynależny do Narodu Niemieckiego, jeżeli przyznanie to potwierdzi się pochodzeniem, językiem, zachowaniem, wychowaniem lub innymi okolicznościami.

§ 2. (1) Przynależny do Narodu Niemieckiego otrzymuje na wniosek legitymację (kartę rozpoznawczą) o swojej przynależności do Narodu Niemieckiego, wydaną przez Starostę Powiatowego (Starostę Miejskiego) właściwego dla jego miejsca zamieszkania.

(2) Co do faktów, wymienionych celem uzasadnienia wniosku, należy powołać się na środki dowodowe[2]).

Do 14.

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 18; weszło w życie z dniem 3 listopada 1939 r.

[2]) Patrz **nr. 60.** Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej zostały rozwiązane z dniem 8 kwietnia 1940 r. (**nr. 65** § 1, **nr. 66**).

Do 15.

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 36.

[2]) Szczegóły normuje pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 2 lutego 1940 r. (**nr. 16**).

§ 3. (1) Kto podstępem wyłudzi dla siebie kartę rozpoznawczą według § 2, podlega karze ciężkiego więzienia. Usiłowanie będzie karane jak czyn dokonany.

(2) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [3]).

§ 4. O ile w przepisach prawnych i administracyjnych w Generalnym Gubernatorstwie wymienione są pojęcia „Volksdeutsch", „Volksdeutscher", „deutscher Volkszugehöriger" lub podobne, należy w przyszłości rozumieć przez to przynależnych do Narodu Niemieckiego w znaczeniu niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie dowody o przynależności do Narodu Niemieckiego, wystawione dotychczas.

§ 6. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1940 r.

Warschau (Warszawa), dnia 26 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

15a.

Nie zamieszczono, gdyż dotyczy tylko Niemców.

15b.

Nie zamieszczono, gdyż dotyczy tylko Niemców.

15c.

Nie zamieszczono, gdyż dotyczy tylko Niemców.

16. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 26 stycznia 1940 r. o wprowadzeniu karty rozpoznawczej dla przynależnych do Narodu Niemieckiego w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 2 lutego 1940 r. [1]).

W celu wykonania rozporządzenia o wprowadzeniu karty rozpoznawczej dla przynależnych do Narodu Niemieckiego w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 26 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 36) postanawiam:

§ 1. (1) Wniosek, o którym mowa w § 2 rozporządzenia, należy składać z wyłącznym używaniem urzędowego formularza (załącznik 1) *).

Do 15.
[3]) Nr. 48 § 2 ust. 1.

Do 16.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 73; weszło w życie z dniem 10 lutego 1940 r.
[2]) Nr. 15.
*) Załącznik wydrukowany jest tylko w wydaniu niemieckim.

(2) Do wniosku należy dołączyć:

a) metrykę urodzenia wnioskodawcy,

b) dokument ślubu, jeżeli wnioskodawca jest żonaty,

c) 2 fotografie wielkości fotografii paszportowej.

§ 2. (1) Wniosek należy składać do władz, wystawiających karty rozpoznawcze.

(2) Władzą wystawiającą jest Starosta Powiatowy (Miejski), w obrębie którego wnioskodawca zamieszkuje w chwili złożenia wniosku.

§ 3. (1) Władza wystawiająca po zbadaniu wniosku i dołączonych środków dowodowych decyduje ostatecznie.

(2) W razie przychylnego załatwienia wniosku kartę rozpoznawczą należy wręczyć wnioskodawcy osobiście.

(3) W razie odrzucenia wniosku, decyzję należy doręczyć wnioskodawcy. Decyzja nie wymaga uzasadnienia.

§ 4. (1) Władza wystawiająca może odłożyć decyzję wniosku na przeciąg jednego roku lub dłużej, by wnioskodawcy dać możność udowodnienia swego nastawienia politycznego.

(2) Decyzję, o której mowa w ust. 1, należy doręczyć wnioskodawcy.

(3) Wznowienie postępowania po upływie terminu, ustalonego według ust. 1, następuje tylko na wniosek wnioskodawcy.

§ 5. (1) W wypadkach o znaczeniu zasadniczym władza wystawiająca obowiązana jest do zasięgnięcia wskazówki ze strony Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Przy tym należy wszystkie sprawy kierować przez Wydział Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Szefa Okręgowego. Szef Okręgowy dołączy swoją opinię.

§ 6. Kart rozpoznawczych nie wystawia się dla dzieci i młodzieży, którzy nie ukończyli 16-tego roku życia. Uważa się je za przynależnych do Narodu Niemieckiego, jeżeli rodzice lub jedno z nich należą do Narodu Niemieckiego.

§ 7. (1) W razie zmian, zaszłych po wystawieniu karty rozpoznawczej, w nazwiskach posiadaczy tychże, szczególnie gdy osoby płci żeńskiej wychodzą zamąż, należy wnieść do władzy wystawiającej o uzupełnienie karty rozpoznawczej.

(2) Właściwą pozostaje władza, która kartę rozpoznawczą wystawiła, choćby po wystawieniu karty rozpoznawczej dokonano zmiany miejsca zamieszkania.

§ 8. Kartę rozpoznawczą, którą zaopatrzy się w fotografię, należy wygotować z wyłącznym używaniem formularza urzędowego (załącznik 2) *).

§ 9. (1) Równocześnie z wystawieniem karty rozpoznawczej należy w podwójnym wygotowaniu wystawiać kartę rejestracyjną.

(2) Jeden egzemplarz bez fotografii pozostaje u władzy wystawiającej.

---

*) Załącznik wydrukowany jest tylko w wydaniu niemieckim.

(3) Drugi egzemplarz wraz z wszystkimi środkami dowodowymi oraz z drugą fotografią władza wystawiająca przesyła w drodze służbowej Wydziałowi Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 10. Władze wystawiające winny prowadzić rejestr wystawionych kart rozpoznawczych, zaopatrzony w liczby bieżące.

§ 11. Postępowanie jest wolne od opłat.

Krakau (Kraków), dnia 2 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Siebert

17. Rozporządzenie o prawie stanu cywilnego Niemców w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 16 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Udokumentowanie aktów stanu cywilnego obywateli niemieckich, tudzież przynależnych do Narodu Niemieckiego[2]) w Generalnym Gubernatorstwie wykonują niemieccy urzędnicy stanu cywilnego po myśli prawa niemieckiego.

(2) Niemieckie prawo stanu cywilnego[3]) ma zastosowanie analogiczne, o ile z przepisów niżej podanych nie wynika coś innego.

§ 2. Przepisy niemieckiego prawa stanu cywilnego, odnoszące się do obywateli niemieckich, dotyczą również przynależnych do Narodu Niemieckiego[2]).

§ 3. (1) Dowód przynależności do Narodu Niemieckiego można prowadzić wyłącznie przedłożeniem karty rozpoznawczej[4]) dla przynależnych do Narodu Niemieckiego.

(2) Dzieci i młodzież poniżej lat 16 traktuje się jako przynależnych do Narodu Niemieckiego, jeżeli jedno z rodziców przedłożeniem karty rozpoznawczej w myśl § 6 pierwszego postanowienia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 26 stycznia 1940 r. o wprowadzeniu karty rozpo-

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 104.
[2]) Por. nr. 15 i 16.
[3]) Ustawa o stanie cywilnym z dnia 3 listopada 1937 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 1146).
Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do ustawy o stanie cywilnym z dnia 19 maja 1938 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 533),
Drugie rozporządzenie wykonawcze do ustawy o stanie cywilnym z dnia 30 sierpnia 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 1540),
Trzecie rozporządzenie wykonawcze do ustawy o stanie cywilnym z dnia 3 listopada 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2163).
[4]) Nr. 15 § 2. ust. 1; nr 16 § 8.

znawczej dla przynależnych do Narodu Niemieckiego w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 2 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 73) [5]) udowodni, że posiada przynależność do Narodu Niemieckiego.

§ 4. Zawarcie małżeństwa niemiecki urzędnik stanu cywilnego udokumentuje tylko wówczas według prawa niemieckiego, jeżeli mężczyzna posiada niemiecką przynależność państwową lub przynależność do Narodu Niemieckiego.

§ 5. (1) Za niemieckie księgi stanu cywilnego w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się także księgi stanu cywilnego, które prowadzone są w Rzeszy Niemieckiej.

(2) Ksiąg stanu cywilnego jakoteż duplikatów ksiąg nie wolno prowadzić w luźnych kartkach.

§ 6. (1) Obwodem urzędu stanu cywilnego jest obszar starostwa powiatowego (miasta wydzielonego).

(2) Urzędnika stanu cywilnego ustanawia Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(3) Koszty zarządu urzędów stanu cywilnego ponosi budżet Generalnego Gubernatora. Do niego wpływają opłaty i kary wymuszające.

§ 7. (1) Zadania, wchodzące według niemieckiego prawa stanu cywilnego w zakres niższej władzy administracji i władzy nadzorczej, spełnia Starosta Powiatowy (Starosta Miejski).

(2) Zadania, wyznaczone wyższej władzy administracji, wykonuje kierownik wydziału spraw wewnętrznych przy urzędzie Szefa Okręgowego.

(3) Uprawnienia, przysługujące według niemieckiego prawa stanu cywilnego Ministrowi Spraw Wewnętrznych Rzeszy, wykonuje Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(4) Uprawnienia, przysługujące według niemieckiego prawa stanu cywilnego Ministrowi Sprawiedliwości Rzeszy, wykonuje Kierownik Wydziału Sprawiedliwości przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 8. Zadania, wyznaczone według niemieckiego prawa stanu cywilnego urzędowi stanu cywilnego I w Berlin (Berlinie), wykonuje urząd stanu cywilnego w Krakau (Krakowie).

§ 9. Sądem grodzkim (Amtsgericht) w rozumieniu niemieckiego prawa stanu cywilnego jest Sąd Niemiecki [6]).

§ 10. Urzędem zdrowia w rozumieniu niemieckiego prawa stanu cywilnego jest lekarz urzędowy przy właściwym Staroście Powiatowym (Staroście Miejskim).

§ 11. Miejscową władzą policyjną w rozumieniu niemieckiego prawa stanu cywilnego jest właściwy Starosta Powiatowy (Starosta Miejski).

---

[5]) Nr. 16.
[6]) Nr. 50 § 1 ust. 1, § 2 ust. 2.

§ 12. Przepis § 39 ustawy o stanie cywilnym z dnia 3 listopada 1937 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 1146), według którego zmarłego wolno pochować przed wpisem wypadku śmierci tylko za pozwoleniem miejscowej władzy policyjnej lub niższej władzy administracji, nie ma zastosowania.

§ 13. Przepis § 118 pierwszego rozporządzenia dla wykonania ustawy o stanie cywilnym z dnia 19 maja 1938 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 533), według którego § 75 ustawy o udokumentowaniu aktów stanu cywilnego i zawarcia małżeństwa z dnia 6 lutego 1875 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. str. 23) [7]) pozostaje w mocy, nie ma zastosowania.

§ 14. Zapowiedź wywiesza się tylko w urzędzie stanu cywilnego.

§ 15. Przynależność do Narodu Niemieckiego [2]) należy przy odpowiednim zastosowaniu § 37 pierwszego rozporządzenia wykonawczego wpisać do księgi familijnej.

§ 16. Ściągnięcie kar wymuszających następuje w drodze postępowania karno-administracyjnego.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 16 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

17a. Obwieszczenie o dostarczaniu dokumentów stanu cywilnego z Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 15 kwietnia 1940 r.[1]).

§ 1. Dostarczeniem dokumentów stanu cywilnego z Generalnego Gubernatorstwa zajmuje się urząd dostarczenia dokumentów (Urkundenbeschaffungsstelle) w Wydziale Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów.

§ 2. (1) Wnioskodawcy, którzy w Rzeszy Niemieckiej mają swe miejsce zamieszkania lub pobytu, kierują wnioski o dostarczenie dokumentów stanu cywilnego do Pełnomocnika Generalnego Gubernatora dla

---

Do 17.

[7]) § 78 ustawy o stanie cywilnym brzmi:

W obrębie takich parafii granicznych, których okręg rozciąga się na zagranicę, pozostaje miarodajne obowiązujące prawo dla udokumentowania takich urodzeń i wypadków śmierci oraz dla formy i udokumentowania takiego zawarcia małżeństw, dla których według przepisów niemieckiego kodeksu cywilnego nie jest właściwy urzędnik stanu cywilnego, natomiast według prawa obowiązującego uzasadniona jest właściwość duchownego.

Na obszarze mocy obowiązującej pruskiej ustawy z dnia 9 marca 1874 r. (o udokumentowaniu stanu cywilnego i formie zawarcia małżeństwa) za prawo obowiązujące uważa się to prawo, które było miarodajne przed wejściem w życie owej ustawy.

[2]) Por. nr. 15 i 16.

Do 17a.

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 233.

okupowanych polskich obszarów w Berlin, Berlin W. 35, Standartenstrasse 14.

(2) Wnioskodawcy, mający swe miejsce zamieszkania lub pobytu w Generalnym Gubernatorstwie, zwracają się bezpośrednio do urzędu dostarczenia dokumentów.

§ 3. Wydawanie dokumentów zależy od uprzedniego uiszczenia opłat.

§ 4. (1) Opłata za dostarczenie jednego dokumentu wynosi 2 złote, jeżeli do wyszukania nie trzeba więcej czasu niż pół godziny.

(2) Jeżeli dostarczenie dokumentu wymaga więcej niż pół godziny czasu wyszukania, należy nadto uiszczać opłatę za wyszukanie w wysokości 2 złotych.

(3) Tłumaczenia dokumentów wykonuje i uwierzytelnia się na wniosek. Za to należy uiszczać opłatę w wysokości 2 złotych od każdego dokumentu.

(4) Opłaty stemplowej nie pobiera się.

§ 5. Jeżeli nie można wystawić dokumentu z powodu zniszczenia lub uszkodzenia rejestrów stanu cywilnego, wówczas należy z podaniem powodu wystawić dokument o tym (dokument zastępczy). Dokument ten również podlega opłacie.

§ 6. (1) Obywatelom Rzeszy oraz przynależnym do Narodu Niemieckiego [2]) udziela się zwolnienia od opłat, jeżeli przedłożą urzędowe zaświadczenie niezamożności.

(2) Zwolnienie od opłat ma miejsce we wszystkich wypadkach wniesienia o dokumenty celem uzyskania pomocy społecznej (pożyczki dla nowożeńców, zasiłku na dzieci itd.).

§ 7. Zaświadczenie urzędu dostarczenia dokumentów o tym, że zachodzą wymogi konieczne dla zwolnienia od opłat w myśl § 6, obowiązuje urząd metrykalny.

Krakau (Kraków), dnia 15 kwietnia 1940 r.

Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie
Generalnego Gubernatora
Dr. Siebert

18. Rozporządzenie o obrocie nieruchomościami w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 27 marca 1940 r. [1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 17a.
[2]) Nr. 15 i 16.
Do 18.
[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 118.

§ **1.** (1) Zezwolenie władz[2]) wymagane jest przy:

1. przeniesieniu własności[3]) lub obciążeniu[3]) nieruchomości w drodze czynności prawnej, jak również przy przeniesieniu lub obciążeniu praw do nieruchomości i praw na nieruchomościach w drodze czynności prawnej;
2. umowach, które mają za przedmiot zobowiązanie[4]) do przeniesienia własności lub obciążenia nieruchomości, jak również do przeniesienia lub obciążenia praw na majątkach i praw do praw na nieruchomościach.

(2) Na równi z nabyciem w drodze czynności prawnej stoi nabycie w drodze egzekucji[5]). To się jednak nie odnosi do wydania i wykonania zarządzeń tymczasowych.

§ **2.** Zezwolenia udziela w wypadku, wymienionym w § 1 ust. 1, Starosta Powiatowy (Miejski), w którego okręgu nieruchomość położona jest, w wypadku zaś wymienionym w § 1 ust. 2, Starosta Powiatowy (Miejski), w którego okręgu egzekucja zostaje przeprowadzona[6]).

§ **3.** (1) W wypadku wymienionym w § 1 ust. 1 należy wnieść podanie o zezwolenie z zachowaniem terminu prekluzyjnego dwóch tygodni po zawarciu czynności prawnej do władz udzielających zezwolenia[7]).

(2) W wypadku wymienionym w § 1 ust. 2 należy przy nabyciu nieruchomości być w posiadaniu zezwolenia już przy oddaniu oferty, w pozostałych wypadkach przy rozpoczęciu bezpośrednio na egzekucję skierowanych czynności egzekucyjnych.

(3) Wnieść podanie o zezwolenie może każdy, który uwiarogodni interes prawny.

§ **4.** Zezwolenie może być udzielone z nałożeniem zleceń.

§ **5.** Urząd zezwalający wyda pisemną decyzję. Decyzję należy doręczyć wnioskodawcy. Decyzja jest ostateczną.

§ **6.** (1) Czynność prawna w myśl § 1 ust. 1 jest nieważną,

a) w razie odmówienia zezwolenia;

b) w razie wniesienia podania o zezwolenie nie na czas;

c) w razie nie spełnienia lub nie terminowego spełnienia nałożonych przez urząd zezwalający zleceń.

(2) W wypadku egzekucji nie odbywa się nabycie w drodze prawnej, jeżeli w danym okresie[8]) nie było zezwolenia.

---

[2]) Już na podstawie rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska o nabywaniu nieruchomości, przemysłowych przedsiębiorstw i praw udziałowych na okupowanych, dawniej polskich obszarach z dnia 29 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 23), które weszło w życie z dniem 4 października 1939 r., nabycie nieruchomości, udziałów na nieruchomościach i praw na nieruchomościach uzależnione było celem uniemożliwienia pokątnego handlu majątkami od zezwolenia Naczelnego Dowódcy Wschodu lub przez niego wyznaczonych urzędów (§ 1 tamże).

[3]) Więc nie tylko przy nabywaniu jak w rozporządzeniu Naczelnego Dowódcy Wojska z dnia 29 września 1939 r. (por. uwaga 1).

[4]) Również wymienione rozporządzenie Naczelnego Dowódcy Wojska z dnia 29 września 1939 r. uzależniło w § 1 ust. 1 zawarcie „umów przedwstępnych" od uzyskania zezwolenia.

[5]) Podobny do § 1 ust. 2 rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska z dnia 29 września 1939 r.

[6]) W sprawie wewnętrzno-służbowego postępowania urzędu zezwalającego patrz pierwsze postanowienie wykonawcze (**nr. 19**) §§ 1—7. Przyczyny zmuszające do odmowy **nr. 19** § 8.

[7]) § 2.

[8]) § 3 ust. 2.

§ 7. (1) Wpis zmiany prawnej, podlegającej obowiązkowi zezwolenia, nie może nastąpić do ksiąg publicznych, dopóki nie ma zezwolenia.

(2) Wpisy dokonane z ominięciem niniejszego przepisu należy w drodze urzędowej wymazać.

(3) Na podstawie wpisu, który winien według ust. 2 być wymazany, nabycie prawne mocą dobrej wiary jest wykluczone.

§ 8. (1) Dla czynności prawnych [9]), które na podstawie rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska o nabywaniu nieruchomości, przemysłowych przedsiębiorstw i praw udziałowych na okupowanych, dawniej polskich obszarach [10]) z dnia 29 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 23) podlegały obowiązkowi zezwolenia i dla których dotychczas nie wniesiono podania o zezwolenie, należy stawić wniosek o zezwolenie z zachowaniem terminu prekluzyjnego jednego miesiąca od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do właściwego Starosty Powiatowego (Miejskiego).

(2) Wnioski złożone na podstawie rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska o nabywaniu nieruchomości, przemysłowych przedsiębiorstw i praw udziałowych na okupowanych, dawniej polskich obszarach z dnia 29 września 1939 r., lecz jeszcze nie rozstrzygnięte, należy w myśl niniejszego rozporządzenia załatwić.

§ 9. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 27 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

19. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 27 marca 1940 r. o obrocie nieruchomościami w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 28 marca 1940 r. [1]).

Dla wykonania rozporządzenia o obrocie nieruchomościami w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 27 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 115) postanawiam:

§ 1. Urząd zezwalający [3]) winien przed decyzją o wniosku, który ma za przedmiot nieruchomość użytkowaną wyłącznie lub w przeważnej części do celów rolniczych lub ogrodniczych [4]) zasięgnąć opinii wydziału

Do 18.
[9]) Por. § 1 ust. 1a, ust. 2 tamże.
[10]) Patrz uwaga 2. Rozporządzenie Naczelnego Dowódcy Wojska jest teraz zniesione expressis verbis, a to § 9 ust. 1 zdanie 2 rozporządzenia Generalnego Gubernatora o nabywaniu przemysłowych przedsiębiorstw, zakładów i praw udziałowych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 23 kwietnia 1940 r. (**nr. 116**).
Do 19.
[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 187.
[2]) **Nr. 18.**
[3]) Starosta Powiatowy (Miejski) **nr. 18** § 2.
[4]) Por. **nr. 83** § 1.

wyżywienia i rolnictwa przy urzędzie właściwego Szefa Okręgowego. Udzielenie zezwolenia może nastąpić tylko za jego zgodą.

§ 2. Urząd zezwalający winien przed decyzją o wniosku, który ma za przedmiot nieruchomość użytkowaną wyłącznie lub w przeważnej części do celów leśno-gospodarczych [5]) zasięgnąć opinii wydziału lasów przy urzędzie właściwego Szefa Okręgowego. Udzielenie zezwolenia może nastąpić tylko za jego zgodą.

§ 3. Jeżeli wniosek ma za przedmiot nieruchomość używaną bądź do celów rolniczych lub ogrodniczych bądź do celów leśno-gospodarczych, wtedy należy zasięgać opinii wydziału wyżywienia i rolnictwa i wydziału lasów przy urzędzie właściwego Szefa Okręgowego. Udzielenie zezwolenia nastąpić może tylko za aprobatą obu wydziałów.

§ 4. Urząd zezwalający winien przed decyzją o wniosku, który ma za przedmiot nieruchomość używaną wyłącznie lub w przeważnej części do celów przemysłowych lub rzemieślniczych zasięgnąć opinii wydziału gospodarki przy urzędzie właściwego Szefa Okręgowego. Udzielenie zezwolenia nastąpić może tylko za jego aprobatą.

§ 5. Decyzję w sprawie traktowania nieruchomości jako wyłącznie lub w przeważnej części używanej do celów rolniczych, ogrodniczych, leśno-gospodarczych, przemysłowych lub rzemieślniczych, wyda urząd zezwalający [3]) po wysłuchaniu odnośnych wydziałów przy urzędzie właściwego Szefa Okręgowego.

§ 6. O ile wniosek o zezwolenie wnosi powiernik ustanowiony lub zatwierdzony przez Wydział Urzędu Powierniczego przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, wtedy należy przed decyzją o wniosku o zezwolenie zasięgnąć opinii ekspozytury Wydziału Powierniczego w urzędzie właściwego Szefa Okręgowego [6]). Udzielenie zezwolenia nastąpić może tylko za jego aprobatą. Wysłuchanie dalszych wydziałów nie jest wymagane.

§ 7. O ile udzielenie zezwolenia nastąpi z nałożeniem zleceń, wtedy aprobata wydziałów przy urzędzie Szefa Okręgowego również objąć musi treść zleceń.

§ 8. Zezwolenia należy wtedy odmówić, gdy uzgodnione warunki szczególnie ceny, warunki czynszu i płatności pod względem gospodarczym wydają się nieuzasadnionymi.

§ 9. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 28 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

Z polecenia

Dr. Siebert

---

[5]) Por. nr. 106 §§ 3, 4.
[6]) Por. nr. 158.

2. Porządek i Bezpieczeństwo.

20. Rozporządzenie o bezpieczeństwie i porządku w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 26 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führera i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Bezpośrednio mi podległy Wyższy Dowódca ᛋᛋ (Schutzstaffel) i Policji w Generalnym Gubernatorstwie[2]) odpowiedzialny mi jest za utrzymanie bezpieczeństwa i porządku na całym obszarze Generalnego Gubernatorstwa.

§ 2. We wszystkich sprawach o znaczeniu zasadniczym Wyższy Dowódca ᛋᛋ (Schutzstaffel) i Policji zasięga mojej aprobaty. Inne zarządzenia, które według jego zdania konieczne są dla utrzymania bezpieczeństwa i porządku, wydaje on samodzielnie.

§ 3. Wyższy Dowódca ᛋᛋ (Schutzstaffel) i Policji upoważniony jest do wydawania Zarządzeń Policyjnych. Zarządzenia Policyjne dla całego obszaru Generalnego Gubernatorstwa ogłaszane będą w Dzienniku rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów. Sposób ogłaszania innych Zarządzeń Policyjnych zależny będzie od ich celowości.

Warschau (Warszawa), dnia 26 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

21. Rozporządzenie o używaniu mundurów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 28 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Używania mundurów lub podobnej do mundurów odzieży i odznak przez obywateli polskich w Generalnym Gubernatorstwie zakazuje się z natychmiastową mocą obowiązującą. Niniejszy zakaz obejmuje szczególnie także mundury uczniów i uczenic polskich jak również słuchaczy wszechnic polskich.

Do 20.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 8; weszło w życie z dniem 27 października 1939 r.
[2]) Por. nr. 3 § 3 ust. 1.
Do 21.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 73; weszło w życie z dniem 7 grudnia 1939 r.

(2) Przepisy wykonawcze [2]) do niniejszego wydaje Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 2. Wyjęci spod zakazu § 1 są jedynie urzędnicy i pracownicy polscy, mogący udowodnić, że są zatrudnieni [3]) w niemieckim urzędzie, oraz jeńcy wojenni będący pod dozorem niemieckim.

§ 3. (1) Winni wykroczenia podlegają karze więzienia.

(2) Dla zawyrokowania właściwe są Sądy Specjalne [4]).

Krakau (Kraków), dnia 28 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

22. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 28 listopada 1939 r. o używaniu mundurów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 29 listopada 1939 r. [1]).

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia o używaniu mundurów w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 28 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 73) zarządzam:

1. Pod zakaz używania mundurów § 1 ust. 1 rozporządzenia podpada również noszenie tego samego rodzaju czapek (czapek uczniowskich).

2. Mundurów i płaszczy mundurowych w rozumieniu § 1 ust. 1 rozporządzenia nie uważa się za mundury wówczas, gdy na miejscu o b u rzędów guzików metalowych znajduje się j e d e n rząd guzików innego rodzaju i ewentualne odznaki są usunięte z odzieży.

Krakau (Kraków), dnia 29 listopada 1939 r.

Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. S i e b e r t

Do 21.
[2]) Patrz pierwsze rozporządzenie wykonawcze (nr. 22).
[3]) Por. nr. 12.
[4]) Por. nr. 48 § 2 ust. 1.
Do 22.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 76; weszło w życie z dniem 7 grudnia 1939 r.
[2]) Nr. 21.

23. Rozporządzenie
o obowiązku byłych urzędników i pracowników dawniejszej polskiej służby publicznej do meldowania i wydania przedmiotów wartościowych i aktów.

Z dnia 17 stycznia 1940 r. [1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Byli urzędnicy i pracownicy dawniejszej polskiej służby publicznej, przebywający teraz w Generalnym Gubernatorstwie, obowiązani są przedmioty wartościowe (pieniądze, kosztowności, inwentarz) akty i inny materiał piśmienny, o ile są lub były własnością byłego państwa polskiego, byłej polskiej korporacji prawa publicznego lub byłego polskiego zakładu, w przeciągu dwóch tygodni po wejściu w życie [2]) niniejszego rozporządzenia wydać właściwemu dla ich miejsca zamieszkania Staroście Powiatowemu (Staroście Miejskiemu).

§ 2. (1) O ile byłym urzędnikom i pracownikom dawniejszej polskiej służby publicznej doszło do wiadomości usunięcie wymienionych w § 1 przedmiotów, obowiązani są o tym złożyć zgłoszenie i wszelkie dane, przyczyniające się do odnalezienia.

(2) Jeżeli urzędnicy i pracownicy otrzymują wiadomość dopiero po wejściu w życie [2]) niniejszego rozporządzenia, należy o tym złożyć zgłoszenie w przeciągu dwóch tygodni po powzięciu wiadomości.

§ 3. (1) Kto nie spełni obowiązku według §§ 1 i 2 lub spełni nie dokładnie, podlega karze ciężkiego więzienia. Oprócz tego orzec można grzywnę do nieograniczonej wysokości.

(2) Ściganie następuje tylko za zgodą Kierownika Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(3) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [3]).

§ 4. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 22 stycznia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 17 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 13.
[2]) 22 stycznia 1940 r. (§ 4).
[3]) Por. nr. 48 § 2 ust. 1.

24. Rozporządzenie o wprowadzeniu kart rozpoznawczych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 26 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Dla całej ludności polskiej Generalnego Gubernatorstwa wprowadza się przymus kart rozpoznawczych.

(2) Karta rozpoznawcza informuje w szczególności o nazwisku, dniu urodzenia i pochodzeniu, zawodzie, stanie cywilnym, religii i przynależności państwowej posiadacza karty rozpoznawczej. Kartę rozpoznawczą należy zaopatrzyć w odcisk palca.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Wyższemu Dowódcy ᛋᛋ (Schutzstaffel) i Policji[2]), który również wyda potrzebne przepisy wykonawcze.

Warschau (Warszawa), dnia 26 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

25. Rozporządzenie o zezwoleniach na wjazd i wyjazd dla obszaru Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 26 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führera i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Wjazd do obszaru i wyjazd z obszaru Generalnego Gubernatorstwa podlegają zezwoleniu.

§ 2. Zezwolenia[2]) udziela Urząd Generalnego Gubernatora[3]). W koniecznych wypadkach udziela zezwolenia osobom zamieszkałym na obszarze Rzeszy Niemieckiej Pełnomocnik Generalnego Gubernatora[4]) w Berlinie, Berlin W 35, *Standartenstrasse 14*[5]), *tel. 229 391.*

Do 24.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 8; weszło w życie z dniem 27 października 1939 r.
[2]) Por. **nr.** 3 § 3 ust. 1.

Do 25.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 7; weszło w życie z dniem 27 października 1939 r.
[2]) t. z. przepustki (§ 1 p. 8 pierwszego rozporządzenia wykonawczego, p. **nr. 26.**); w sprawie opłat patrz drugie rozporządzenie wykonawcze (**nr. 27**).
[3]) Według **nr. 26** § 2 p. 2 również Szefowie Okręgów upoważnieni są do wystawiania przepustek.
[4]) Por. **nr. 3** uwaga 7.
[5]) Przedtem Berlin W 9, Leipziger Platz 18.

§ 3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do osób, przyjeżdżających lub wyjeżdżających w celach wojskowych lub służbowych [6]).

Warschau (Warszawa), dnia 26 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

26. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 26 października 1939 r. o zezwoleniach na wjazd i wyjazd dla obszaru Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 11 stycznia 1940 r. [1]).

W celu wykonania rozporządzenia o zezwoleniach na wjazd i wyjazd dla obszaru Generalnego Gubernatorstwa [2]) z dnia 26 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 7) postanawiam co następuje:

§ 1. Przekroczenie granicy między Generalnym Gubernatorstwem i Wielkoniemiecką Rzeszą jest dozwolone tylko osobom następującym:

1. przynależnym do Sił Zbrojnych w mundurze z legitymacją wojskową lub księgą żołdową;
2. przynależnym do ϟϟ-Verfügungstruppe i ϟϟ-Totenkopfverbände w mundurze z legitymacją wojskową;
3. urzędnikom Policji w mundurze z legitymacją służbową;
4. urzędnikom celnym w mundurze z legitymacją służbową;
5. urzędnikom tajnej Policji państwowej i kryminalnej z legitymacją służbową (również w cywilu);
6. pracownikom kolejowym w wykonywaniu i dla wykonywania służby z legitymacją służbową łącznie z personelem wagonów restauracyjnych i sypialnych;
7. pracownikom Poczty w wykonywaniu i dla wykonywania służby z legitymacją służbową;
8. takim osobom, które posiadają przepustkę i wystarczającą legitymację (paszport zagraniczny, paszport krajowy, legitymację dla dzieci, kartę rozpoznawczą).

§ 2. Przepustkę — por. § 1 p. 8 — wystawiają bez uszczerbku postanowień, mających być wydanych przez Rzeszę, w obrębie Generalnego Gubernatorstwa tylko urzędy następujące:

1. Urząd Generalnego Gubernatora — Wydział Spraw Wewnętrznych;
2. Szefowie Okręgów;
3. Pełnomocny Generalnego Gubernatora w Berlin [3]).

Do 25.
[6]) Patrz do tego nr. 10 § 1 p. 1—7.

Do 26.
[1]) Rozporządzenie wykonawcze nie jest ogłoszone.
[2]) Nr. 25.
[3]) Nr. 3 uwaga 7.

§ 3. Urzędy Generalnego Gubernatorstwa wydają przepustki według jednolitego wzoru koloru bronzowego z pionowym paskiem czerwonym.

§ 4. (1) Okres ważności przepustki — mającej być regularnie wydanej na jedną podróż, w danym wypadku na podróż tam i z powrotem — należy dostosować do okoliczności każdego poszczególnego wypadku. Czasokres ważności zasadniczo nie ma być dłuższy od jednego miesiąca.

(2) Przepustki na podróże powtórne można wydawać z ważnością na przeciąg czasu do 3 miesięcy.

(3) Przepustki, wydawane z powodu przyjęcia pracy z polecenia Wydziału Pracy lub poszczególnych urzędów pracy, mogą być wystawione z ważnością na czasokres do 1 roku.

§ 5. (1) Wymienione w § 2 urzędy Generalnego Gubernatorstwa wystawiają przepustki dla osób następujących:

1. dla członków całego zarządu Generalnego Gubernatorstwa;
2. dla mieszkańców Generalnego Gubernatorstwa, o ile chodzi o osoby zupełnie bez zarzutu.

(2) Tylko Urząd Generalnego Gubernatora — Wydział Spraw Wewnętrznych — wystawia przepustki dla takich osób, których obecność w Generalnym Gubernatorstwie uważa się za konieczną z przyczyn specjalnych.

§ 6. Przepustki dla transportów zbiorowych Wydziału Pracy lub poszczególnych urzędów pracy można wystawiać jako przepustki zbiorowe. W nich należy wymienić kierownika transportu oraz poza tym powołać się na wykaz transportowy, prowadzony przez kierownika transportu.

§ 7. Przepustki wystawiają urzędy Generalnego Gubernatorstwa — por. § 2 — według wytycznych specjalnych [4]).

§ 8. Odchylenia od tych wytycznych są dopuszczalne tylko za zgodą Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 11 stycznia 1940 r.

Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych
przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. Siebert

27. Drugie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 26 października 1939 r. o zezwoleniach na wjazd i wyjazd dla obszaru Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 11 stycznia 1940 r. [1]).

W celu wykonania rozporządzenia o zezwoleniach na wjazd i wyjazd dla obszaru Generalnego Gubernatorstwa [2]) z dnia 26 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 7) postanawiam:

Do 26.
[4]) Wytyczne są przeznaczone tylko dla wewnętrznego urzędowania i przeto tu nie wydrukowane.
Do 27.
[1]) Rozporządzenie wykonawcze nie jest ogłoszone w Dzienniku rozporządzeń.
[2]) Nr. 25.

§ 1. (1) Przepustki dla osób posiadających niemiecką przynależność państwową lub przynależność do Narodu Niemieckiego [3]) będą wystawione wolne od opłat.

(2) W innych wypadkach pobiera się opłaty według stawek niżej podanych. W razie krytycznego położenia petenta urząd wystawiający przepustkę może według swobodnego uznania zrezygnować z pobierania opłaty. To samo odnosi się do wypadków, w których ważny interes Rzeszy jest przyczyną konieczności podróży.

§ 2. Opłaty według § 1 ust. 2 ustala i pobiera urząd wystawiający [4]) przepustkę według swobodnego uznania w ramach stawek następujących:

a) za jednorazowy wyjazd i wjazd . . . . . 5— 20 złotych;
b) za kilkakrotne wyjazdy i wjazdy . . . . 10— 50 złotych;
c) za ostateczną emigrację . . . . 20—100 złotych.

§ 3. Rozliczenie opłat pobranych przez urząd wystawiający [4]) następuje z Kasą Główną przy Wydziale Finansów w Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 4. O przepustkach wystawionych należy prowadzić osobne wykazy, które muszą zawierać:

a) numer przepustki;
b) imię i nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania i mieszkanie posiadacza przepustki;
c) określenie legitymacji, którą przedstawiono;
d) czasokres ważności przepustki i datę wystawienia;
e) wyszczególnienie powodu, z którego wystawiono przepustkę.

Krakau (Kraków), dnia 11 stycznia 1940 r.

Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych
przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. Siebert

28.

Nie zamieszczono, gdyż dotyczy tylko Niemców.

29. Rozporządzenie o obowiązku meldowania się obcokrajowców.

Z dnia 14 grudnia 1939 r. [1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 27.
[3]) Por. Nr. 15 i 16.
[4]) Nr. 26 § 2.
Do 29.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 223; weszło w życie z dniem 22 grudnia 1939 r.

§ 1. Obcokrajowcy, przebywający w Generalnym Gubernatorstwie winni piśmiennie meldować się i swą rodzinę u właściwego Starosty Powiatowego (w miastach wydzielonych u Starostów Miejskich) w ciągu jednego miesiąca od wydania niniejszego rozporządzenia [2]).

§ 2. Obcokrajowcy wjeżdżający do Generalnego Gubernatorstwa, winni piśmiennie meldować się u Starosty Powiatowego (Starosty Miejskiego), właściwego dla ich miejsca pobytu, w ciągu jednego tygodnia.

§ 3. (1) Obcokrajowcy, wjeżdżający do Generalnego Gubernatorstwa z zamiarem założenia tam stałego miejsca zamieszkania, potrzebują do tego zezwolenia właściwego Starosty Powiatowego (Starosty Miejskiego).

(2) O wymienione zezwolenie należy starać się, choćby udzielono już zezwolenia na wjazd do Generalnego Gubernatorstwa.

§ 4. Obcokrajowcy, zmieniający miejsce zamieszkania w obrębie Generalnego Gubernatorstwa, winni odmeldować się należycie u właściwego Starosty Powiatowego (Starosty Miejskiego) oraz zameldować się u właściwego dla nowego miejsca zamieszkania Starosty Powiatowego (Starosty Miejskiego) w ciągu jednego tygodnia.

§ 5. Przepisy polskie, sprzeciwiające się niniejszemu rozporządzeniu, uchyla się niniejszym [3]).

§ 6. W razie wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu można zarządzić wydalenie z Generalnego Gubernatorstwa.

§ 7. (1) Kto wykracza przeciw niniejszemu rozporządzeniu, podlega karze więzienia lub grzywny w nieograniczonej wysokości.

(2) Ściganie następuje tylko na wniosek właściwego Starosty Powiatowego (Starosty Miejskiego).

(3) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [4]).

§ 8. Przepisy potrzebne dla wykonania niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 14 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

3. S p r a w y k u l t u r a l n e.

30.

Ponieważ dotyczy wyłącznie Niemców, tekst nie jest umieszczony w wydaniu polskim.

Do 29.
[2]) a więc najpóźniej do dnia 21 stycznia 1940 r.
[3]) Por. nr. 3 § 8 ust. 1.
[4]) Por. nr 48 § 2 ust. 1.

31. Rozporządzenie
o szkolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 31 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Dzieci narodowości niemieckiej[2]) uczęszczać mogą tylko do szkół niemieckich, dzieci polskie tylko do szkół polskich.

§ 2. W szkołach niemieckich uczą tylko nauczyciele niemieccy. We wszystkich miejscowościach, w których zamieszkuje więcej niż 10 dzieci niemieckich, podlegających obowiązkowi szkolnemu, należy natychmiast założyć szkoły niemieckie.

§ 3. Polskie szkoły powszechne winny, o ile to jeszcze nie nastąpiło, podjąć swoją działalność[3]).

§ 4. Polskie szkoły fachowe winny podjąć ponownie swoją działalność. Nazwa „Gimnazjum" lub „Liceum" dla szkół fachowych jest zakazana.

§ 5.[4]) Dalsze prowadzenie i założenie polskich szkół prywatnych wymaga zezwolenia. Zezwolenia udziela Szef Okręgowy.

§ 6. O wyższych polskich zakładach naukowych i uczelniach wydane będą specjalne przepisy.

§ 7. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Oświaty[5]) przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Warschau (Warszawa), 31 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

32. Rozporządzenie
o strukturze zarządu szkolnego w Generalnym Gubernatorstwie (ordynacja zarządu szkolnego).

Z dnia 16 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 31.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 18; weszło w życie z dniem 3 listopada 1939 r.
[2]) Por. nr. 15 i 16.
[3]) Co do właściwości dla założenia szkół — patrz ordynacja zarządu szkolnego z dnia 16 marca 1940 r. (nr. 32) § 6.
[4]) Uchylony rozporządzeniem o szkołach prywatnych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 12 kwietnia 1940 r., patrz nr. 32a.
[5]) Teraz „Nauki, Wychowania i Wykształcenia Ludowego".
Do 32.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 106.

1. Rozdział.

Struktura zarządu szkolnego.

§ 1. (1) Całkowite szkolnictwo w Generalnym Gubernatorstwie będzie zarządzane według wytycznych Wydziału Nauki, Wychowania i Wykształcenia Ludowego przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Przy urzędach Szefów Okręgowych utwarza się wydziały dla szkolnictwa.

(3) W miejscu siedziby Starostów Powiatowych (Starostów Miejskich) ustanawia się powiatowych radców szkolnych (miejskich radców szkolnych).

§ 2. (1) Urzędnicy zarządu szkolnego muszą posiadać niemiecką przynależność państwową lub przynależność do Narodu Niemieckiego [2]).

(2) Inspektorami szkolnymi (§ 8 ust. 1) dla szkół polskich i ukraińskich mogą być mianowani także Polacy lub Ukraińcy.

2. Rozdział.

Wydział Nauki, Wychowania i Wykształcenia Ludowego przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 3. (1) Do Wydziału Nauki, Wychowania i Wykształcenia Ludowego przy Urzędzie Generalnego Gubernatora należy naczelne kierowanie zarządem szkolnym w Generalnym Gubernatorstwie; sprawuje on zwierzchni nadzór szkolny.

(2) Wydział ten zabezpieczy jednolite rzeczowe kształtowanie nauki przez uregulowanie metody nauczania i wychowania, ustalenie planów naukowych oraz określenie środków naukowych.

(3) Do niego należy dbanie o nowe pokolenie nauczycielskie i dalsze wykształcenie nauczycieli.

(4) Sprawuje on zwierzchni nadzór nad instytucjami oświecenia publicznego łącznie z muzeami i zbiorami.

§ 4. Dla pielęgnowania zdrowia właściwy jest Wydział Spraw Zdrowotnych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

3. Rozdział.

Wydział dla szkolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego.

§ 5. (1) Do wydziału dla szkolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego należy naczelne kierowanie zarządem szkolnym w Okręgu; sprawuje on wyższy nadzór szkolny.

(2) Wydział ten sprawuje bezpośredni nadzór nad instytucjami oświecenia publicznego łącznie z muzeami i zbiorami.

§ 6. Wydział dla szkolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego rozstrzyga o zakładaniu i rozwiązaniu szkół [3]), przy czym zasięga on zgody

---

[2]) Por. nr. 15 i 16.

[3]) Co do szkół prywatnych p. nr. 32a. Co do nauki prywatnej, udzielanej poza szkołami prywatnymi, patrz rozporządzenie o nauce prywatnej w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 23 kwietnia 1940 r. (nr. 32b).

wydziału spraw wewnętrznych i wydziału finansów przy urzędzie Szefa Okręgowego.

4. Rozdział.

Powiatowy radca szkolny (Miejski radca szkolny).

§ 7. Do powiatowego radcy szkolnego (miejskiego radcy szkolnego) należy bezpośredni zarząd szkolny na obszarze starostwa powiatowego (starostwa miejskiego) [4]); sprawuje on bezpośredni nadzór szkolny. Podlega on, bez uszczerbku prawa wydawania poleceń wydziału dla szkolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego, Staroście Powiatowemu (Staroście Miejskiemu).

§ 8. (1) W razie potrzeby wydział dla szkolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego dodaje powiatowemu radcy szkolnemu (miejskiemu radcy szkolnemu) do pomocy przy sprawowaniu nadzoru szkolnego jednego lub więcej inspektorów szkolnych [5]).

(2) Inspektorów szkolnych powołuje się każdorazowo na przeciąg dwóch lat. Przedłużenie sprawowania urzędu jest dopuszczalne. Wydział dla szkolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego może inspektora szkolnego każdocześnie zwalniać z urzędu.

5. Rozdział.

Wejście w życie.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu [6]).

Krakau (Kraków), dnia 16 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

32a. Rozporządzenie o szkołach prywatnych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 12 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Szkoły prywatne wszelkiego rodzaju mogą być tylko za zezwoleniem Wydziału Nauki, Wychowania i Wykształcenia Ludowego przy

---

Do 32.
[4]) = w mieście wydzielonym.
[5]) Por. § 2 ust. 2.
[6]) 27 marca 1940 r.
Do 32a.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 134.

Urzędzie Generalnego Gubernatora nadal prowadzone [2]), ponownie otwarte [2]), założone [2]), zwijane i rozwiązane.

§ 2. (1) Prywatne szkoły powszechne oraz prywatne przemysłowe i rolnicze szkoły fachowe i zawodowe, istniejące od dnia 1 września 1939 r., można nadal prowadzić, jeżeli Szef Okręgowy na to zezwoli.

(2) Zezwolenia można udzielać tylko wówczas, gdy

1. dalsze prowadzenie szkoły prywatnej leży w interesie publicznym,
2. właściciel szkoły prywatnej jest osobą fizyczną a nie obcokrajowcem,
3. kierownik szkoły oraz nauczyciele posiadają wszelkie kwalifikacje i nie są obcokrajowcami,
4. gospodarczy byt szkoły jest zapewniony,
5. istnieją w wystarczającej ilości urządzenia szkolne, środki naukowe i pomocnicze lub nabycie tych jest zabezpieczone,
6. szkoła prywatna umieszczona jest zgodnie z przepisami policyjno-budowlanymi i szkolno-higienicznymi.

§ 3. (1) Kierownik szkoły i nauczyciele do wykonywania działalności w szkole prywatnej muszą uzyskać zatwierdzenie od Szefa Okręgowego.

(2) Plany naukowe dla szkół prywatnych należy przedstawić do zatwierdzenia Szefowi Okręgowemu.

§ 4. Bezpośredni nadzór szkolny [3]) nad prywatnymi szkołami powszechnymi oraz prywatnymi przemysłowymi i rolniczymi szkołami fachowymi i zawodowymi wykonuje powiatowy radca szkolny (miejski radca szkolny), nad innymi zaś szkołami prywatnymi urząd, wyznaczony przez Kierownika Wydziału Nauki, Wychowania i Wykształcenia Ludowego przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 5. Prywatną naukę muzyki i sztuki reguluje się osobno [4]).

§ 6. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

(2) Z tą chwilą traci moc obowiązującą § 5 rozporządzenia o szkolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie [5]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 18).

Krakau (Kraków), dnia 12 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

F r a n k

---

[2]) Do czasu wejścia w życie rozporządzenia o szkołach prywatnych do wydawania decyzji w sprawie dalszego prowadzenia i zakładania szkół prywatnych powołany był Szef Okręgowy (nr. 31 § 8). Patrz jednak właściwość Szefa Okręgowego w wypadkach § 2.

[3]) Por. ordynacja zarządu szkolnego (nr. 32 § 7).

[4]) Patrz rozporządzenie o nauce prywatnej w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 23 kwietnia 1940 r. (nr. 32b).

[5]) Nr. 31 uwaga 4.

32b. Rozporządzenie o nauce prywatnej w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 23 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Nauka prywatna poza szkołą[2]) podlega zezwoleniu.

§ 2. (1) Dla udzielenia zezwolenia właściwy jest powiatowy radca szkolny (miejski radca szkolny)[3]), w którego obrębie nauka prywatna ma być udzielona.

(2) Zezwolenia należy odmówić, jeżeli zamierzający udzielać nauki prywatnej nie posiada wymaganych kwalifikacyj zawodowych, politycznych i etycznych.

§ 3. (1) Zezwolenia udziela się na piśmie.

(2) Ważne jest na przeciąg jednego roku i jest każdocześnie odwołalne.

(3) Na wniosek uprawnionego zezwolenie może być każdorazowo przedłużone na okres następnego roku.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 23 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

33. Rozporządzenie o działalności kulturalnej w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 8 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Kto w Generalnym Gubernatorstwie działa publicznie w dziedzinie muzyki, sztuki plastycznej, teatru, filmu, piśmiennictwa, prasy i fotografii, podlega nadzorowi Wydziału Oświaty Ludowej i Propagandy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Nadzór będzie wykonywany według poleceń Kierownika Wydziału Oświaty Ludowej i Propagandy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora przez Szefów Okręgowych.

Do 32b.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 160.
[2]) Co do szkół prywatnych — patrz nr. 32a.
[3]) Nr. 32 § 7.
Do 33.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 103.

§ 2. Działalnością w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest każde współdziałanie przy produkcji [2]), reprodukcji, duchowej lub technicznej przeróbki, rozpowszechnianiu [3]), utrzymywaniu, zbywaniu lub pośredniczeniu w zbywaniu świadczeń w dziedzinach wymienionych w § 1.

§ 3. Wykonywanie działalności może być zakazane ogólnie lub w poszczególnym przypadku albo uzależnione od uzyskania zezwolenia. Zezwolenia można udzielać z nałożeniem zleceń.

§ 4. Winny wykroczenia przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia oraz postanowieniom i zarządzeniom wydanym do jego wykonania podlega karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar [4]).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu [5]).

Krakau (Kraków), dnia 8 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

34. Rozporządzenie o wydaniu utworów drukarskich.

Z dnia 26 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Wydanie, oddanie do druku i rozpowszechnianie utworów drukarskich wszelkiego rodzaju, ukazujących się periodycznie lub nieperiodycznie, wymagają zezwolenia.

§ 2. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia [2]) wydaje Kierownik Urzędu dla [3]) Oświaty Narodu i Propagandy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Warschau (Warszawa), dnia 26 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

Do 33.
[2]) Uregulowanie specjalne względem wydawania utworów drukarskich p. nr. 34 i 35
[3]) Uregulowanie specjalne względem prawa nakładowego p. nr. 36 i 37.
[4]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[5]) 27 marca 1940 r.

Do 34.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 8; weszło w życie z dniem 27 października 1939 r.
[2]) Pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 20 marca 1940 r. p. nr. 35.
[3]) Teraz „Wydział".

35. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 26 października 1939 r. o wydaniu utworów drukarskich.

Z dnia 20 marca 1940 r.[1]).

W celu wykonania rozporządzenia o wydaniu utworów drukarskich [2]) z dnia 26 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 8) postanawiam:

§ 1. (1) Kto prowadzi drukarnię lub zamierza takową prowadzić potrzebuje zezwolenia.

(2) Podania o zezwolenie na dalsze prowadzenie lub ponowne uruchomienie drukarni istniejących muszą być wniesione do dnia 1 maja 1940 r.

(3) Wniosek o zezwolenie należy złożyć do Wydziału Oświaty Ludu i Propagandy przy urzędzie właściwego dla siedziby drukarni Szefa Okręgowego.

§ 2. Względem obowiązku zezwolenia są równoznaczne z drukarniami pracownie litograficzne i fotochemiczne, zakłady fotokopijne i kliszowania, powielarnie oraz przedsiębiorstwa i zakłady podobnego rodzaju dla celów powielania utworów duchowych.

§ 3. Winni wykroczenia przeciw niniejszemu postanowieniu wykonawczemu podlegają według § 4 rozporządzenia o działalności kulturalnej w Generalnym Gubernatorstwie [3]) z dnia 8 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 103) karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar [4]).

§ 4. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie w czwartym dniu po ogłoszeniu [5]).

Krakau (Kraków), dnia 20 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Frhr. du Prel

36. Rozporządzenie o wydawnictwach w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 31 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 35.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 186.
[2]) Nr. 34.
[3]) Nr. 33.
[4]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[5]) 1 kwietnia 1940 r.

Do 36.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 19; weszło w życie z dniem 3 listopada 1939 r.

§ 1. Dalsze prowadzenie, zakładanie i urządzanie wszelkiego rodzaju przedsiębiorstw wydawniczych w Generalnym Gubernatorstwie wymaga zezwolenia. Zezwolenia udziela Wydział Oświaty Ludu i Propagandy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Wymieniony Wydział wykonuje także nadzór nad prowadzeniem przedsiębiorstw wydawniczych wszelkiego rodzaju [2]).

§ 2.[3]) (1) Do wykonania wspomnianych zadań utwarza się w Wydziale Oświaty Ludu i Propagandy Urząd Wydawniczy.

(2) Dalszym zadaniem Urzędu Wydawniczego jest wydawanie ukazujących się z polecenia Generalnego Gubernatora utworów drukarskich wszelkiego rodzaju, szczególnie wydawanie Dziennika rozporządzeń Generalnego Gubernatora, dzienników urzędowych Szefów Okręgowych oraz wszelkiego innego urzędowego i półurzędowego piśmiennictwa Generalnego Gubernatorstwa.

§ 3. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Oświaty Ludu i Propagandy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Warschau (Warszawa), 31 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

37. Drugie rozporządzenie o wydawnictwach w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 21 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Urząd wydawniczy, który w Wydziale Oświaty Ludu i Propagandy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora został utworzony w myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia o wydawnictwach w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 19), znosi się [3]).

(2) § 2 ust. 2 rozporządzenia o wydawnictwach w Generalnym Gubernatorstwie traci moc obowiązującą.

§ 2. Wydział Oświaty Ludowej i Propagandy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może uprawnienia, wyznaczone mu w § 1 rozporządze-

Do 36.
[2]) Wydział przenieść może swoje uprawnienia na podległe mu urzędy (drugie rozporządzenie o wydawnictwach w Generalnym Gubernatorstwie — **nr. 37** — § 2).
[3]) Od dnia 1 kwietnia 1940 r. bezprzedmiotowy (drugie rozporządzenie o wydawnictwach w Generalnym Gubernatorstwie — **nr. 37** — §§ 1, 3).
Do 37.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 113.
[2]) **Nr. 35.**
[3]) Wydawanie Dziennika rozporządzeń, które na obszarze Generalnego Gubernatorstwa należało do dnia 31 marca 1940 r. do urzędu wydawniczego we Wydziale Oświaty Ludu i Propagandy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (obwieszczenie Szefa Urzędu z dnia 31 października 1939 r., Dz. rozp. GGP. str. 23), jest teraz nowo uregulowane, por. **nr. 6.**

nia o wydawnictwach w Generalnym Gubernatorstwie, przenieść na podległe mu urzędy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 21 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

4. Sprawy zdrowotne i weterynaryjne.

38. Rozporządzenie o założeniu Izby Zdrowia w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 28 lutego 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. W celu opieki nad zdrowiem ludności w Generalnym Gubernatorstwie zakłada się Izbę Zdrowia w Generalnym Gubernatorstwie, która ma swą siedzibę w Krakau (Krakowie).

§ 2. (1) Przynależnymi do Izby Zdrowia są wszyscy wykonujący w Generalnym Gubernatorstwie zawód lekarza, lekarza-dentysty, technika-dentysty, felczera i położnej.

(2) Przepis ust. 1 nie dotyczy osób w służbie Sił Zbrojnych, Waffen-SS i Policji.

§ 3. (1) Kierownikiem Izby Zdrowia jest Kierownik Wydziału Spraw Zdrowotnych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Jego stałym zastępcą jest referent dla Izby Zdrowia w Wydziale Spraw Zdrowotnych.

§ 4. Posiadający niemiecką przynależność państwową oraz przynależni do Narodu Niemieckiego[2]) zostają objęci w Izbie Zdrowia specjalnymi grupami.

§ 5. Koszty konieczne będą pokrywane składkami przynależnych do Izby Zdrowia. Kierownik Izby Zdrowia wyda w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora ordynację składek.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w czwartym dniu po ogłoszeniu[3]).

Warschau (Warszawa), dnia 28 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 89.
[2]) Nr. 15 i 16.
[3]) 10 marca 1940 r.

39. Rozporządzenie celem zmiany i uzupełnienia polskich przepisów o wyrobie i obrocie specyfików farmaceutycznych.

Z dnia 12 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam w celu zmiany i uzupełnienia polskich przepisów o wyrobie i obrocie specyfików farmaceutycznych co następuje:

§ 1. (1) Zezwoleń, o których mowa w § 1 rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych byłego państwa polskiego[2]) z dnia 30 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. nr. 70 poz. 406) udziela Kierownik Wydziału Spraw Zdrowotnych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Dla zezwolenia na wyrób specyfików farmaceutycznych do wyłącznie weterynaryjnego użytku winien wyjednać zgodę Kierownika Wydziału Spraw Wewnętrznych (sprawy weterynaryjnej) przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 2. (1) Wnioski o zmiany cen i zmiany środków, wchodzących w skład specyfików, o których mowa w § 8 rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych byłego państwa polskiego z dnia 30 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. nr. 70 poz. 406), należy przedstawić Kierownikowi Wydziału Spraw Zdrowotnych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) O wnioskach o zmianę cen rozstrzyga Kierownik Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora[3]).

§ 3. Znajdujące się w handlu specyfiki lecznicze w rozumieniu rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych byłego państwa polskiego z dnia 30 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. nr. 70 poz. 406), jeszcze nie zgłoszone do rejestracji, należy zgłaszać do rejestracji u Kierownika Wydziału Spraw Zdrowotnych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, a to w ciągu czterech tygodni po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego.

§ 4. (1) § 12 rozporządzenia ministra opieki społecznej byłego państwa polskiego z dnia 24 czerwca 1938 r. (Dz. U. R. P. nr. 58 poz. 454), oraz jego zmiany, ustalone rozporządzeniem ministra opieki społecznej z dnia 31 stycznia 1939 r. (Dz. U. R. P. nr. 14 poz. 84) odpadają.

(2) § 12 rozporządzenia z dnia 24 czerwca 1938 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Znajdujące się w handlu pod nazwą ochronną środki lecznicze, wydawane z przepisu lekarza lub zażądane w odręcznej sprzedaży, należy oddawać i obliczać jako preparaty oryginalne".

Krakau (Kraków), dnia 12 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 136; weszło w życie z dniem 19 kwietnia 1940 r.
[2]) o wyrobie i obrocie specyfików farmaceutycznych.
[3]) Patrz § 1 ust. 2 rozporządzenia o kształtowaniu cen w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 12 kwietnia 1940 r. (nr. 119).

40. Rozporządzenie o zwalczaniu chorób płciowych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 22 lutego 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Kto cierpi na połączoną z niebezpieczeństwem zarażenia chorobę płciową i o tym wie lub z okoliczności przypuścić musi, obowiązany jest poddać się leczeniu lekarskiemu aż do ostatecznego wyleczenia. Aż do wyleczenia zabronione mu jest wykonywanie każdej czynności, która mogłaby prowadzić do zarażenia, szczególnie wykonywanie spółkowania.

(2) Rodzice, opiekunowie i inne osoby, którym przysługuje prawo wychowywania, obowiązani są dbać o lekarskie leczenie osób, pozostających pod ich opieką.

§ 2. Chorobami płciowymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są: syfilis, tryper i szanker, bez względu na to, w jakich częściach ciała objawy choroby występują.

§ 3. Niemiecki lekarz urzędowy przy Staroście Powiatowym (Miejskim) jest upoważniony poddać badaniu lekarskiemu i w razie potrzeby także leczeniu lekarskiemu każdą osobę, podejrzaną o chorobę płciową. Środki te należy wykonywać w razie potrzeby z zastosowaniem przymusu policyjnego.

§ 4. (1) Każdy lekarz w Generalnym Gubernatorstwie jest obowiązany donieść na piśmie właściwemu lekarzowi urzędowemu o każdym wypadku stwierdzonej przezeń choroby płciowej. W doniesieniu winien on dokładnie oznaczyć chorą osobę, oraz podać rodzaj i przebieg choroby, a wedle możliwości także źródło zarażenia.

(2) Doniesienie należy uskutecznić niezwłocznie, najpóźniej w ciągu 48 godzin po dokonanym stwierdzeniu choroby.

§ 5. (1) Kto dopuszcza się działania, mogącego prowadzić do zarażenia, szczególnie wykonuje spółkowanie, mimo że cierpi na chorobę płciową i o tym wie lub z okoliczności przypuścić musi, podlega karze ciężkiego więzienia.

(2) Jeżeli przez spółkowanie został zarażony Niemiec, wówczas orzec można karę śmierci.

§ 6. Kto pytany o źródło zarażenia, niemieckiemu lekarzowi urzędowemu lub lekarzowi leczącemu odmawia udzielania informacji albo umyślnie podaje fałszywe dane, podlega karze więzienia.

§ 7. Kto uchyla się od spełnienia obowiązku, określonego w § 1 ust. 1 zdanie 1, podlega karze więzienia.

§ 8. (1) Rodzice, opiekunowie i inne osoby, którym przysługuje prawo wychowywania, uchylający się od spełnienia obowiązku, określonego w § 1 ust. 2, podlegają karze więzienia.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 81; weszło w życie z dniem 29 lutego 1940 r.

(2) Ściganie następuje tylko na wniosek niemieckiego lekarza urzędowego.

§ 9. Lekarz, uchylający się od spełnienia określonego w § 4 obowiązku doniesienia, podlega karze więzienia, a w szczególnie ciężkich wypadkach — karze ciężkiego więzienia. Obok tego orzec można stały lub czasowo ograniczony zakaz wykonywania zawodu.

§ 10. Do orzekania o czynach karnych, określonych w §§ 5 do 9, powołany jest Sąd Specjalny [2]).

Krakau (Kraków), dnia 22 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

41. Rozporządzenie w sprawie uzupełnienia przepisów polskich o oględzinach.

Z dnia 16 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Po § 35 rozporządzenia ministra rolnictwa byłego państwa polskiego z dnia 29 stycznia 1929 r. (Dz. U. R. Nr. 32, poz. 305) wstawia się przepis następujący:

§ 35a. Nadto należy wszelkie bydło rzeźne zaopatrzyć w odbitki pieczęci:

1. na obydwóch zewnętrznych żwaczach u cieląt, owiec, kóz i psów, w razie potrzeby z oddzieleniem skóry; wyjęte są głowy cielęce, mające być oparzone;
2. na wewnętrznej stronie mostku i jamy brzusznej, jeżeli opłucna lub otrzewna z powodu zachorowania została ściągnięta;
3. na każdym płucu;
4. na sercach u koni i bydła, u innych zwierząt rzeźnych tylko wówczas, gdy obydwa płuca są zakwestionowane;
5. na wątrobie, u bydła na lewym i prawym płacie.

§ 2. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 16 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

Do 40.
[2]) Por. nr. 48 § 2 ust. 1.
Do 41.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 110.

II. Wymiar sprawiedliwości.

1. Sądownictwo i organizacja sądów.

42. Rozporządzenie o odbudowie wymiaru sprawiedliwości w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 26 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. W Generalnym Gubernatorstwie ma miejsce sądownictwo niemieckie [2]) i polskie [3]).

§ 2. (1) Zadaniem sądownictwa niemieckiego jest ściganie zamachów na bezpieczeństwo i autorytet Rzeszy i Narodu Niemieckiego, oraz życie, zdrowie i własności obywateli narodowości niemieckiej[4]) [5]) [6]).

(2) Obywatele narodowości niemieckiej [7]) podlegają w całości [8]) ich stosunków prawnych sądownictwu niemieckiemu.

(3) Wyroki sądów niemieckich będą wydane w imieniu Narodu Niemieckiego.

§ 3. Sędzia niemiecki może prawomocne wyroki sądu polskiego poddać sprawdzeniu. Sędzia niemiecki może sprawę z uchyleniem wyroku przekazać sądownictwu niemieckiemu[8]).

§ 4. Sądy podejmą swoją działalność po ostatecznym ustaleniu granic obszaru Generalnego Gubernatorstwa [9]).

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 4; weszło w życie z dniem 27 października 1939 r.

[2]) Ostatecznie uregulowano rozporządzeniem o sądownictwie niemieckim w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 19 lutego 1940 r., **nr. 50**.

[3]) Ostatecznie uregulowano rozporządzeniem o sądownictwie polskim w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 19 lutego 1940 r., **nr. 51**.

[4]) Por. **nr. 50** § 7 ust. 2 p. 1.

[5]) Pojęcie „przynależny do Narodu Niemieckiego" używane jest tutaj w rozumieniu szerszym niż w później wydanym rozporządzeniu o wprowadzeniu karty rozpoznawczej dla przynależnych do Narodu Niemieckiego (**nr. 15**); pojęcie obejmuje tutaj obywateli niemieckich i przynależnych do Narodu Niemieckiego; por. **nr. 50** § 7 ust. 2 p. 1.

[6]) Zadanie sądownictwa niemieckiego w Generalnym Gubernatorstwie uregulowane jest teraz w wymienionym już rozporządzeniu **nr. 50**.

[7]) Por. **nr. 50** §§ 7, 19.

[8]) P. teraz **nr. 51** §§ 16—18.

[9]) W dniu 9 kwietnia 1940 r. Generalny Gubernator proklamował uroczystym aktem w Krakowie otwarcie sądów niemieckich.

§ 5. Przepisy potrzebne do wykonania niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Sprawiedliwości przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Warschau (Warszawa), dnia 26 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

43. Rozporządzenie o posiadaniu broni *).

Z dnia 12 września 1939 r.[1]).

Obszar położony na zachód od Sanu, średniego biegu Wisły i na północ rzeki Narew już nie jest obszarem operacyjnym wojska. Dlatego wydaję na podstawie władzy wykonawczej dla tego obszaru [2]) rozporządzenie, które wchodzi natychmiast w życie:

§ 1. (1) Wszelką broń i amunicję, granaty ręczne, środki wybuchowe i wszelki sprzęt wojenny należy oddać. Oddanie powinno nastąpić w ciągu 24 godzin przy najbliższym Niemieckim Posterunku Wojskowym lub Policyjnym, o ile w danej miejscowości nie ma odrębnego rozporządzenia.

(2) Dowódcy Wojska upoważnieni są względem obywateli narodowości niemieckiej [3]) stosować wyjątki.

§ 2. Kto wbrew temu rozporządzeniu posiada broń, amunicję, granaty ręczne, materiały wybuchowe albo inny sprzęt wojenny, karany będzie śmiercią.

§ 3. Kto na obszarach okupowanych w Polsce dopuszcza się jakiegokolwiek czynu gwałtu względem Wojsk Niemieckich albo ich członków, karany będzie śmiercią[4]).

§ 4. Zawyrokowanie i wykonanie wyroku powinno nastąpić niezwłocznie przez sąd doraźny. Sąd doraźny składa się z pułkownika, albo z tą samą władzą karania wyposażonego dowódcy i z dwóch dalszych żołnierzy[5]).

Główna Kwatera, dnia 12 września 1939 r.

Naczelny Dowódca Wojska
von Brauchitsch

*) Ogłoszono przez radio dnia 12 września 1939 r. w języku niemieckim i polskim.
[1]) Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 8; weszło w życie z dniem 12 września 1939 r.
[2]) Rozciąganie mocy obowiązującej na cały obszar były polski a okupowany przez Wojska Niemieckie nastąpiło drugim rozporządzeniem uzupełniającym z dnia 6 października 1939 r. (**nr. 44**)
[3]) Patrz teraz — **nr. 15** § 4.
[4]) Patrz teraz rozporządzenie o sądownictwie wojskowym w sprawach osób cywilnych w Generalnym Gubernatorstwie, **nr. 49** § 1.
[5]) Zdanie 2 uchylone rozporządzeniem o sądownictwie wojskowym w sprawach osób cywilnych w Generalnym Gubernatorstwie (**nr. 49**) § 4 ust. 1.

44. Drugie [1]) rozporządzenie dla uzupełnienia rozporządzenia o posiadaniu broni.

Z dnia 6 października 1939 r.[2]).

Na podstawie władzy wykonawczej rozporządza się:

§ 1. Postanowienia rozporządzenia o posiadaniu broni [3]) z dnia 12 września 1939 r. i rozporządzenia uzupełniającego [4]) z dnia 21 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 8 i 9) obowiązują na wszystkich przez Wojska Niemieckie okupowanych, dawniej polskich obszarach.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi natychmiast [5]) w życie.

Główna Kwatera, dnia 6 października 1939 r.

Naczelny Dowódca Wojska
Z polecenia
Müller
Generał-Kwatermistrz

45. Rozporządzenie o ściganiu przestępstw, popełnionych przed 1 września 1939 r. na okupowanych przez Wojska Niemieckie obszarach polskich.

Z dnia 1 października 1939 r.[1]).

Na podstawie władzy wykonawczej rozporządza się:

§ 1. (1) Przestępstwa, popełnione przed 1 września 1939 r. na okupowanych przez Wojska Niemieckie obszarach, mogą być zawyrokowane przez sądy niemieckie.

(2) Przymus ścigania nie istnieje.

§ 2. (1) Przy zasądzeniu przez sądy niemieckie zastosować należy ustawy karne niemieckie.[2])

(2) Przy zasądzeniu czynów popełnionych przez nieletnich sądy niemieckie wymierzają zagrożoną karę niezależnie od wieku sprawcy, jeżeli ten pod względem rozwinięcia dorówna 18-letniej osobie[3]).

Do 44.

[1]) (Pierwsze) rozporządzenie dla uzupełnienia rozporządzenia o posiadaniu broni z dnia 21 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 9) jest na podstawie rozporządzenia celem zwalczania czynów gwałtu w Generalnym Gubernatorstwie (nr. 46), §§ 11—13, przestarzałe i bezprzedmiotowe.

[2]) Dziennik rozporządzeń dla obszarów okupowanych w Polsce str. 32.

[3]) Nr. 43.

[4]) Patrz uwaga 1.

[5]) 6 października 1939 r.

Do 45.

[1]) Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 24.

[2]) Patrz teraz nr. 50 § 8.

[3]) Por. rozporządzenie Rady Ministrów dla Obrony Rzeszy w sprawie ochrony przeciw młodocianym zbrodniarzom z dnia 4 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I. str. 2000) w połączeniu z nr. 50 § 8.

§ 3. Kompetencja sądów niemieckich kieruje się według § 3 ustawy o postępowaniu karnym w czasie wojny z dnia 17 sierpnia 1938 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. z 1939 r. I str. 1457), dopóki okupowane obszary polskie są obszarem operacyjnym [4]).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi natychmiast [5]) w życie.

Główna Kwatera, dnia 1 października 1939 r.

Naczelny Dowódca Wojska
Z polecenia
Müller
General-Kwatermistrz

46. Rozporządzenie celem zwalczania czynów gwałtu w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 31 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Kto dopuszcza się czynu gwałtu przeciw Rzeszy Niemieckiej lub Niemieckiej władzy zwierzchniej, wykonywanej w Generalnym Gubernatorstwie, ulega karze śmierci.

§ 2. Kto umyślnie uszkadza urządzenia władz Niemieckich, rzeczy, służące do pracy władzom Niemieckim lub urządzenia użyteczności publicznej, ulega karze śmierci.

§ 3. Kto nawołuje lub zachęca do nieposłuszeństwa rozporządzeniom lub zarządzeniom władz Niemieckich, podlega karze śmierci.

§ 4. Kto dopuszcza się czynu gwałtu przeciw Niemcowi [2]) z powodu jego przynależności do Narodu Niemieckiego, podlega karze śmierci.

§ 5. Kto dopuszcza się umyślnego podpalenia i przez to uszkodzi majątek Niemca [2]), ulega karze śmierci.

§ 6. Podżegacz i pomocnik karani będą jak sprawca, czyn usiłowany karany będzie jak czyn dokonany.

§ 7. Przepisy § 3 rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska o posiadaniu broni [3]) z dnia 12 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce, str. 8) pozostają w mocy [4]).

§ 8. Kto umawia się do popełnienia przestępstwa, określonego w §§ 1—5, kto w tym celu wchodzi w poważne porozumienie z innymi, kto ofiaruje się do popełnienia takiego przestępstwa lub zaofiarowanie takie przyjmuje, ulega karze śmierci.

Do 45.
[4]) Teraz bezprzedmiotowy.
[5]) 1 października 1939 r.

Do 46.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 10; weszło w życie z dniem 3 listopada 1939 r.
[2]) Pojęcie obejmuje obywateli niemieckich i przynależnych do Narodu Niemieckiego.
[3]) Nr. 43.
[4]) Teraz nr. 49 § 1.

46

§ 9. Kto otrzymawszy wiadomość o zamiarze popełnienia przestępstwa, określonego §§ 1—5, zaniecha władzy lub osobie, której przestępstwo to grozi, niezwłocznie lub w takim czasie donieść o nim, aby można było zamierzonemu przestępstwu zapobiec, ulega karze śmierci.

§ **10.** (1) Przepisy §§ 1 i 2 rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska o posiadaniu broni [3]) z dnia 12 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce, str. 8) pozostają w mocy.

(2) Kto otrzymawszy wiadomość o nielegalnym posiadaniu broni przez innego zaniecha bezzwłocznie uwiadomić o tym władzę, ulega karze śmierci.

(3) Wyższy Dowódca ϟϟ (Schutzstaffel) i Policji [5]) jest upoważniony do określenia rozporządzeniem, jak dalece sprawca osiągnąć może bezkarność czynnym żalem [6]).

§ **11.** (1) Skazanie oraz wykonanie [7]) wyroku przedsiębiorą sądy doraźne.

(2) Jeżeli nie jest właściwy wojskowy sąd doraźny według § 4 rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska o posiadaniu broni[3]) z dnia 12. września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce, str. 8[8])), wówczas sąd doraźny składa się z pułkownika lub komendanta batalionu Policji Porządkowej lub Dowódcy Odkomenderowanego Oddziału Policji Bezpieczeństwa oraz z dwóch urzędników odnośnej formacji.

Sąd doraźny składać się może także z Dowódcy Totenkopfstandarten w randze pułkownika lub Dowódcy Totenkopfsturmbanne w randne komendanta batalionu oraz z dwóch członków odnośnej formacji[9]).

(3) Jeżeli sprawa nie nadaje się do zawyrokowania w postępowaniu przed sądem doraźnym, szczególnie z powodu obszernego lub uciążliwego postępowania dowodowego, wówczas sąd doraźny sprawę przekazać może władzy oskarżającej przy Sądzie Specjalnym [10]).

§ 12. Należy zanotować na piśmie nazwiska sędziów, skazanego oraz świadków, na których zeznaniach skazanie opiera się, a również czyn karny oraz dzień skazania i wykonania wyroku.

---

[3]) **nr. 43.**

[4]) Teraz **nr. 49** § 1.

[5]) **Nr. 3** § 3 ust. 1.

[6]) Patrz **nr. 47.**

[7]) Por. Dekret Generalnego Gubernatora o stosowaniu prawa łaski w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 8 marca 1940 r. (**nr. 54**).

[8]) Właściwość ta odpadła na podstawie rozporządzenia o sądownictwie wojskowym w sprawach osób cywilnych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 26 stycznia 1940 r. (**nr. 49**), § 4 ust. 1, z mocą obowiązującą od dnia 3 lutego 1940 r.

[9]) Dodano na podstawie rozporządzenia dla uzupełnienia rozporządzenia celem zwalczania czynów gwałtu w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 2 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 206); weszło w życie z dniem 22 grudnia 1939 r.

[10]) Sądy Specjalne założone zostały wtedy na podstawie rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska o Sądach Specjalnych na okupowanych obszarach polskich z dnia 5 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce, str. 2). W rozporządzeniu Generalnego Gubernatora o Sądach Specjalnych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 15 listopada 1939 r. (**nr. 48**), które weszło w życie z dniem 21 listopada 1939 r., wydano dla Sądów Specjalnych specjalne uregulowanie. Sądy specjalne, powołane w życie na podstawie rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska, pozostały jednak czynne **nr. 48** § 10).

§ 13. O ile Generalny Gubernator uważa w poszczególnym wypadku za wskazane sprawdzenie, zarządzić może, aby wyrok policyjnego sądu doraźnego był przedłożony Wyższemu Dowódcy ϟϟ (Schutzstaffel) i Policji [5]) do sprawdzenia.

§ 14. Dzień, z którym niniejsze rozporządzenie traci moc, zostanie przeze mnie specjalnie oznaczony.

Warschau (Warszawa), 31 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

47. Rozporządzenie policyjne o udzielaniu nagród osobom, przyczyniającym się do wykrycia kryjówek broni.

Z dnia 17 grudnia 1939 r.[1]).

Uzupełniając § 10 ust. 2 i 3 rozporządzenia celem zwalczania czynów gwałtu w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 10) zarządzam:

§ 1. Kto otrzymawszy wiadomość o nielegalnym posiadaniu broni lub amunicji przez innego niezwłocznie doniesie o tym władzy niemieckiej, aby można było zabezpieczyć broń lub amunicję, otrzymuje nagrodę.

§ 2. Nagroda może wynosić w poszczególnym wypadku do 1000 złotych.

§ 3. Wysokość nagrody ustala właściwy komendant batalionu względnie oddziału Policji Porządkowej lub Dowódca właściwego oddziału odkomenderowanego Policji Bezpieczeństwa, uwzględniając specjalne okoliczności poszczególnego wypadku.

§ 4. Jeżeli kilka osób przyczyniło się do wykrycia zapasów broni lub amunicji, nagroda może być podzielona wedle uznania. Rozstrzygnięcie jest ostateczne.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie policyjne wchodzi natychmiast [3]) w życie.

Krakau (Kraków), dnia 17 grudnia 1939 r.

Wyższy Dowódca ϟϟ i Policji w Generalnym Gubernatorstwie
K r ü g e r
ϟϟ Obergruppenführer

Do 46.
[5]) Nr. 3 § 3 ust. 1.

Do 47.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 228.
[2]) Nr. 46.
[3]) 17 grudnia 1939 r.

48. Rozporządzenie o Sądach Specjalnych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 15 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Dla obrębu każdego Okręgu[2]) Generalnego Gubernatorstwa powołuje się w życie Sąd Specjalny. Siedziba Sądu Specjalnego znajduje się w miejscu siedziby urzędowej Szefa Okręgowego.

(2) Sądy Specjalne składać się mogą z kilku wydziałów. Szef Okręgowy ustalić może dla poszczególnych wydziałów odrębną od ust. 1 siedzibę i regulować właściwość miejscową wydziałów na obszarze swego Okręgu.

§ 2. (1) Sądy Specjalne są właściwe dla czynów karnych, dla których w rozporządzeniach Generalnego Gubernatora wyraźnie uzasadniona jest właściwość Sądów Specjalnych.

(2) Władza oskarżająca nadto wnieść może oskarżenie do Sądu Specjalnego z powodu wszelkich czynów karalnych, jeżeli ze względu na ciężki lub godny potępienia charakter czynu lub wywołane wśród publiczności oburzenie, skazanie przez Sąd Specjalny jest wskazane.

(3) Właściwość Sądów Wojskowych[3]) i Sądów Doraźnych[4]) pozostaje nienaruszona.

§ 3. Sądy Specjalne rozstrzygają według niemieckiego prawa karnego.

§ 4. Do postępowania przed Sądami Specjalnymi należy zastosować odpowiednio przepisy rozporządzenia o ustanowieniu Sądów Specjalnych z dnia 21 marca 1933 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 136) wraz z wydanymi do wymienionego zmianami, o ile poniżej nie postanawia się inaczej.

§ 5. Przekazanie do postępowania zwyczajnego nie odbywa się. Oskarżenie może być cofnięte aż do zamknięcia postępowania dowodowego.

§ 6. Obrońcę należy wyznaczyć, o ile uzna się za wskazane.

§ 7. (1) Sądy Specjalne rozstrzygają w składzie trzech sędziów.

(2) Na wniosek władzy oskarżającej Sąd Specjalny rozstrzyga w sprawach niezawiłych w składzie jednego sędziego.

§ 8. Sąd Specjalny może piśmiennym nakazem karnym orzec na wniosek władzy oskarżającej kary do jednego roku więzienia oraz zasłużone ewentualnie ściągnięcie lub ogłoszenie rozstrzygnięcia.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 34; weszło w życie z dniem 21 listopada 1939 r.
[2]) Nr. 3 § 4.
[3]) Patrz rozporządzenie o sądownictwie wojskowym w sprawach osób cywilnych w Generalnym Gubernatorstwie (nr. 49) § 2.
[4]) Patrz rozporządzenie celem zwalczania czynów gwałtu w Generalnym Gubernatorstwie (nr. 46) § 11.

§ 9. (1) O wydaniu nakazu karnego rozstrzyga ławnik Sądu Specjalnego.

(2) Termin do wniesienia sprzeciwu wynosi dwa tygodnie.

(3) O sprzeciwie rozstrzyga Sąd Specjalny; § 7 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 10. Rozporządzenie Naczelnego Dowódcy Wojska o sądach wyjątkowych na okupowanych obszarach polskich [5]) z dnia 5 września 1939 r. (Dziennik rozporządzeń dla obszarów okupowanych w Polsce str. 2) traci niniejszym moc dla Generalnego Gubernatorstwa. Powołane w życie na podstawie wymienionego rozporządzenia Naczelnego Dowódcy sądy wyjątkowe wykonują nadal swą działalność, jako Sądy Specjalne w Generalnym Gubernatorstwie; o ile nie znajdują się w miejscu siedziby urzędowej Szefa Okręgowego, uważa się je za wydziały Sądu Specjalnego, właściwego dla Okręgu.

§ 11. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Sprawiedliwości przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 15 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

49. Rozporządzenie o sądownictwie wojskowym w sprawach osób cywilnych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 26 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam w porozumieniu z Szefem Naczelnej Komendy Sił Zbrojnych:

§ 1. Za czyny karygodne

a) skierowane przeciw Niemieckim Siłom Zbrojnym, ich członkom lub orszakowi,

b) popełnione w budynkach, pomieszczeniach lub zakładach służących celom Niemieckich Sił Zbrojnych,

stosuje się niemieckie prawo karne.

§ 2. W sprawie czynów karygodnych, określonych w § 1, są właściwe Sądy Sił Zbrojnych na obszarze Generalnego Gubernatorstwa. Przepisy

Do 48.
[5]) Por. nr. 46 uwaga 7.
Do 49.
[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 41.

§ 2 Nr. 1 do 3,[2]) § 3a [3]) ordynacji wojennego postępowania karnego z dnia 17 sierpnia 1938 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. 1939 r. I str. 1457 i str. 2132) pozostają nienaruszone.

§ 3. (1) Sądy Sił Zbrojnych postępują według ordynacji wojennego postępowania karnego.[4])

(2) Władza sądowa [5]) może sprawy karne, o których mowa w § 2, oddać właściwym władzom zwyczajnym, powołanym do ścigania czynów karalnych.

§ 4. (1) Właściwość wojskowych sądów doraźnych, uzasadniona w § 4 rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska o posiadaniu broni [6]) z dnia 12 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 8), odpada.

(2) Zawyrokowanie zbrodni, określonych w §§ 1 i 2 wyżej wspomnianego rozporządzenia [6]), porucza się sądom doraźnym w składzie, uregulowanym w § 11 ust. 2 rozporządzenia celem zwalczania czynów gwałtu w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 10) oraz w rozporządzeniu uzupełniającym do tegoż z dnia 2 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 206) [7]).

(3) Względem spraw, będących już w toku w wojskowym sądzie doraźnym, pozostaje w mocy dotychczasowe uregulowanie.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem po ogłoszeniu.[8])

Krakau (Kraków), dnia 26 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

---

[2]) § 2 ust. 1 np. 1 do 3 brzmią:

„Ogólna moc obowiązująca.
Postępowaniu wojennemu podlegają

1. żołnierze, urzędnicy wojskowi i pracownicy okrętowi, a to względem wszystkich czynów karnych, chociażby popełnionych przed wejściem w stosunek służbowy, uzasadniający sądownictwo wojenne;
2. nie powołane do odbycia czynnej służby wojskowej osoby stanu rezerwy, podlegające obowiązkowi służby wojskowej, oraz osoby równoznaczne z nimi w obliczu prawa:
   a) względem wszystkich czynów karnych, popełnionych w czasie, gdy znajdowali się w wojskowym zakładzie karnym, w areszcie śledczym lub areszcie karnym (łącznie z karnym aresztem dyscyplinarnym);
   b) względem wykroczeń przeciw przepisom, którym podlegają w myśl §§ 6a do 6c wojskowego kodeksu karnego, oraz pozostających z nimi w zbiegu prawnym czynów karnych przeciw ogólnym ustawom karnym;
   c) względem wykroczeń przeciw ogólnym ustawom karnym o pojedynku śmiercionośną bronią, wyzwania lub przyjęcia wyzwania do pojedynku tego rodzaju oraz sekundowania, oraz pozostających z nimi w biegu prawnym czynów karnych przeciw ogólnym ustawom karnym;
3. jeńcy wojenni względem wszystkich czynów karnych, popełnionych w czasie niewoli."

[3]) § 3a brzmi:

„Szczególna moc obowiązująca dla orszaku.

Dla czynów orszaku (§ 155 wojskowego kodeksu karnego), nieobjętych już § 3 właściwe są sądy Sił Zbrojnych, jeżeli władza sądowa oświadczy, że względy wojskowe wymagają zawyrokowania przez sądy Sił Zbrojnych. Władza sądowa może oświadczenie to złożyć nawet wówczas, gdy obwiniony już nie należy do „Sił Zbrojnych."

[4]) Z dnia 17 sierpnia 1938 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I. str. 1457) ze zmianami.

[5]) § 8 ordynacji wojennego postępowania karnego z dnia 17 sierpnia 1939 r.

[6]) Nr. 43.

[7]) Nr. 46.

[8]) 3 lutego 1940 r.

50. Rozporządzenie o sądownictwie niemieckim w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 19 lutego 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. (1) Celem wykonywania sądownictwa niemieckiego w Generalnym Gubernatorstwie[2]) utwarza się obok Sądów Specjalnych[3]) „Sądy Niemieckie" i „Wyższe Sądy Niemieckie".

(2) Rozporządzenie o Sądach Specjalnych w Generalnym Gubernatorstwie[3]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 34) pozostaje w mocy.

(3) Ilekroć postanowiono właściwość sądu doraźnego[4]), utrzymuje się ją w mocy.

§ 2. (1) Wyższe Sądy Niemieckie utwarza się dla każdego Okręgu[5]) przy siedzibie urzędowej Szefa Okręgowego; orzekają one, o ile nie postanowi się inaczej, w składzie trzech sędziów.

(2) Sądy Niemieckie utwarza się w Krakau (Krakowie), w Rzeschow (Rzeszowie), w Lublin (Lublinie), w Chelm (Chełmie), w Radom (Radomiu), w Petrikau (Piotrkowie), w Warschau (Warszawie) i w Zyrardow (Żyrardowie); orzekają w składzie jednego sędziego. Granice ich obszarów wewnątrz Okręgu będą ustalone przez Szefa Okręgowego. Szef Okręgowy może także zarządzić odbywanie roków sądowych poza siedzibą sądu.

(3) Podjęcie działalności poszczególnych sądów będzie miejscowo ogłoszone.

§ 3. (1) Czynności prokuratury przy Wyższym Sądzie Niemieckim będą wykonywane przez władzę oskarżającą przy istniejącym w tym samym miejscu Sądzie Specjalnym[6]).

(2) Czynności prokuratury przy Sądzie Niemieckim wykonuje: jeżeli w miejscu dziedziby istnieje Sąd Specjalny[3]) — władza oskarżająca przy tym sądzie, jeżeli sądu takiego nie ma — władza oskarżająca przy najbliżej leżącym Sądzie Specjalnym[6]) odnośnego Okręgu. W rozprawie głównej zastępstwo może także nastąpić przez prokuratora grodzkiego lub wyższego urzędnika sekretariatu.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 87.
[2]) Por. nr. 42 §§ 1 i 2.
[3]) Nr. 48.
[4]) Nr. 43 § 4, nr. 44 i nr. 46 § 11.
[5]) Według nr. 3 § 4 w Krakau (Krakowie), Lublin (Lublinie), Radom (Radomiu) i Warschau Warszawie).
[6]) Nr. 48 § 10.

§ 4. (1) Przed Sądami Niemieckimi mogą wystąpić wszyscy adwokaci dopuszczeni w Rzeszy Niemieckiej oraz dopuszczeni w Generalnym Gubernatorstwie adwokaci, będący przynależnymi do Narodu Niemieckiego [7]).

(2) Jako obrońcy w poszczególnym postępowaniu karnym przewodniczący może poza tym dopuścić lub wyznaczyć wszystkie osoby, które posiadają uprawnienie do piastowania niemieckiego urzędu sędziowskiego, oraz inne osoby, które posiadają niemiecką przynależność państwową lub należą do Narodu Niemieckiego [7]), jeżeli dają pewność należytego wykonywania obrony. Przewodniczący rozstrzyga również według słusznego uznania o wysokości opłat mających być ustalonych.

§ 5. (1) Dla wykonywania wszelkiego rodzaju czynności komorników (szczególnie doręczeń i czynności egzekucyjnych) sądy niemieckie w razie potrzeby mogą odwołalnie ustanawiać:

1. wachmistrzów sądowych,
2. urzędników policyjnych,
3. osoby, zatrudnione w innych dziedzinach zarządu niemieckiego.

(2) Ustanawianie osób, wymienionych w ust. 1, p. 2 i 3, dozwolone jest tylko za zgodą władzy przełożonej.

(3) Wykonywanie doręczeń może być poruczone także członkom Samoobrony Niemieckiej.

§ 6. (1) Niemieckie władze sądowe podlegają bezpośredniemu nadzorowi służbowemu Szefa Okręgowego.

(2) Najstarszy w służbie urzędnik każdej władzy wydaje zarządzenia, konieczne dla toku spraw.

Rozdział II.

Wymiar sprawiedliwości karnej.

§ 7. (1) Niemieckiemu sądownictwu karnemu podlegają osoby, które posiadają niemiecką przynależność państwową, oraz przynależni do Narodu Niemieckiego [7]).

(2) Inne osoby podlegają sądownictwu niemieckiemu — o ile to nie jest dane już na podstawie § 2 rozporządzenia o Sądach Specjalnych w Generalnym Gubernatorstwie [3]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 34) — z powodu takich czynów karygodnych które:

1. skierowane są przeciw bezpieczeństwu i autorytetowi Rzeszy Niemieckiej i Narodu Niemieckiego, przeciw jego interesom oraz przeciw życiu, zdrowiu, czci i majątkowi osób, posiadających niemiecką przynależność państwową lub należących do Narodu Niemieckiego [8]);
2. zagrożone są karą w rozporządzeniach Generalnego Gubernatora lub urzędów przezeń upoważnionych;

---

[7]) Nr. 15 i 16.
[3]) Nr. 48.
[8]) Por. nr. 42 § 2.

3. popełnione zostały w budynku, pomieszczeniu lub zakładzie, służącym celom władzy niemieckiej;
4. popełnione zostały w służbie zarządu niemieckiego lub w związku z tą służbą.

(3) Jeżeli do popełnienia czynu karnego przyczyniło się kilku jako sprawców, uczestników, popleczników lub paserów, wówczas wszyscy podlegają niemieckiemu sądownictwu karnemu, o ile u jednego z uczestników dane są założenia dla tegoż. Osoba obwiniona o kilka czynów karygodnych a podlegająca z powodu jednego z czynów niemieckiemu sądownictwu karnemu, podlega temuż i w odniesieniu do pozostałych.

§ **8.** Sądy niemieckie rozstrzygają według niemieckiego prawa karnego.

§ **9.** Do postępowania przed sądami niemieckimi należy analogicznie stosować przepisy, obowiązujące w „Altreich", o ile przepisy inaczej nie stanowią.

§ **10.** (1) W pierwszej istancji rozstrzyga Sąd Niemiecki; od jego wyroków służy apelacja.

(2) Apelacje i zażalenia, założone od orzeczeń Sądu Niemieckiego, rozstrzyga Wyższy Sąd Niemiecki. Na wniosek prokuratury rozstrzygnięcia Wyższego Sądu Niemieckiego są ostateczne.

§ **11.** Ilekroć ustawy Rzeszy uzależniają ściganie od zgody lub zarządzenia, uważa się Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów za władzę powołaną do ich wydania.

§ **12.** (1) W rozprawie głównej przed Sądem Niemieckim obecność przedstawiciela prokuratury nie jest konieczna.

(2) Obrońcę należy wyznaczyć, jeżeli wyznaczenie wydaje się wskazanym.

§ **13.** Termin do wniesienia apelacji i zażalenia natychmiastowego wynosi 2 tygodnie.

§ **14.** W postępowaniu o wznowienie zakończonej przed Sądem Specjalnym[3]) sprawy karnej nie orzeka Sąd Niemiecki, lecz Sąd Specjalny.

§ **15.** Skarga z oskarżenia prywatnego nie jest dopuszczalna.

§ **16.** Ściągnięcie i przepadek orzeka się na rzecz Generalnego Gubernatorstwa, grzywny wpływają do kasy Generalnego Gubernatora.

§ **17.** Polscy prokuratorzy i polskie sądy karne mają obowiązek w razie zwłoki grożącej niebezpieczeństwem, podjąć na podstawie obowiązującego ich prawa postępowania[9]) wszelkie czynności, które służyć mogą do wyjaśnienia stanu rzeczy, do przytrzymania obwinionego i do zabezpieczenia przedmiotów, używanych lub przeznaczonych do popełnienia czynów karygodnych. O podjętych krokach należy niezwłocznie zawiadomić właściwego prokuratora niemieckiego.

---

[3]) Nr. 48.
[9]) Polski kodeks postępowania karnego z dnia 23 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. nr. 73, poz. 662), art. 142 i nast., 164 i nast.

§ 18. W budynku, pomieszczeniu lub zakładzie, służącym celom urzędu niemieckiego, wolno wymienionym w § 17 władzom wykonywać czynności urzędowe tylko za poprzednią zgodą niemieckiego urzędu.

Rozdział III.

Wymiar sprawiedliwości cywilnej.

§ 19. (1) Sądownictwu niemieckiemu w sprawach cywilnych podlegają osoby, posiadające przynależność państwową niemiecką i przynależni do Narodu Niemieckiego [7]). Obejmuje ono:

1. sprawy cywilne (włącznie z chwilowymi zarządzeniami), gdy tylko jeden posiadający niemiecką przynależność państwową lub przynależny do Narodu Niemieckiego występuje w tej sprawie jako strona lub interwenient uboczny;
2. sprawy egzekucyjne, gdy zobowiązany posiada niemiecką przynależność państwową lub jest przynależnym do Narodu Niemieckiego lub gdy chodzi o egzekucję z tytułu, wydanego przez sąd niemiecki lub sporządzonego przed notariuszem niemieckim;
3. sprawy upadłościowe i ugodowe, jeżeli dłużnik upadłościowy lub dłużnik, który wniósł o postępowanie ugodowe, posiada niemiecką przynależność państwową lub jest przynależnym do Narodu Niemieckiego;
4. sprawy sądownictwa niespornego, jeżeli według przepisów obowiązującego w Altreich prawa dla mającego być zastosowanego prawa, miarodajna jest przynależność państwowa, a ta osoba posiada niemiecką przynależność państwową lub jest przynależnym do Narodu Niemieckiego;
5. prowadzenie niemieckich rejestrów handlowych.

(2) Jeżeli w wypadkach, wymienionych w ust. 1 p. 2 do 4, wdrożyć można kroki przeciw kilku uczestnikom tylko jednolicie, wtedy sądownictwo niemieckie uzasadnione jest, gdy jeden z uczestników posiada niemiecką przynależność państwową lub jest przynależnym do Narodu Niemieckiego.

(3) Dla rozstrzygnięcia kwestii, czy chodzi o jedną ze spraw wymienionych w ust. 1, miarodajne jest obowiązujące w Altreich prawo.

§ 20. (1) Za posiadających niemiecką przynależność państwową uważa się także spółki handlowe, towarzystwa ubezpieczeniowe, spółdzielnie zarobkowe i gospodarcze, gwarectwa prawa górniczego, inne osoby prawne prawa prywatnego i publiczno-prawne korporacje, fundacje i zakłady, mające siedzibę na obszarze Rzeszy Niemieckiej lub według prawa niemieckiego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa założone [10]).

(2) Wymienione w ust. 1 stowarzyszenia, mające swoją siedzibę na obszarze Generalnego Gubernatorstwa, a nie założone według niemieckiego prawa, stoją na równi z posiadającymi niemiecką przynależność państwową lub z będącymi przynależnymi do Narodu Niemieckiego [7]) tylko wtedy, gdy

---

[7]) Nr. 15 i 16.
[10]) Por. § 29 i nr. 55.

1. przy spółkach jawnych, komandytowych i komandytowych na akcje przynajmniej jeden osobiście odpowiedzialny spólnik posiada niemiecką przynależność państwową lub jest przynależnym do Narodu Niemieckiego;
2. przy pozostałych spółkach z własną osobowością prawną, towarzystwu ubezpieczyniowym opartym na wzajemności, przy spółdzielniach zarobkowych i gospodarczych i gwarectwach prawa górniczego przynajmniej połowa osób, upoważnionych do ustawowego zastępstwa lub przynajmniej połowa członków rady nadzorczej lub organu zarządzającego posiada niemiecką przynależność państwową lub jest przynależnym do Narodu Niemieckiego;
3. przy związkach, które posługują się językiem niemieckim; stwierdzenia, czy owe założenie jest dane, dokona w razie wątpliwości Szef Okręgowy [11]).

§ 21. Jeżeli ustanowiono posiadającego niemiecką przynależność państwową lub będącego przynależnym do Narodu Niemieckiego [7]) powiernikiem cudzego majątku i ma on wdrożyć lub przeciwko niemu ma być wdrożona sprawa cywilna, wówczas przy rozstrzygnięciu, czy uzasadnione jest sądownictwo niemieckie, miarodajna jest jego przynależność państwowa lub do Narodu Niemieckiego, a nie przynależność podmiotu majątku.

§ 22. (1) Do stosunków prawnych osób, posiadających niemiecką przynależność państwową, w Generalnym Gubernatorstwie zastosować należy ojczyste ich prawo, o ile owe prawo [12]) uzna ustawy prawa ojczystego za mające zastosowanie. Według powyższego prawo ojczyste obowiązuje szczególnie w dziedzinie prawa osobowego, familijnego i spadkowego.

(2) Prawem ojczystym w rozumieniu ust. 1 jest prawo, obowiązujące w miejscu zamieszkania i w razie braku takiego, prawo obowiązujące w miejscu pobytu; w razie braku miejsca stałego pobytu na obszarze Rzeszy Niemieckiej, miarodajne jest prawo, obowiązujące w ostatnim miejscu zamieszkania na obszarze Rzeszy Niemieckiej lub w razie braku takiego, prawo ostatniego pobytu na obszarze Rzeszy Niemieckiej.

§ 23. W sprawie zawarcia małżeństw w Generalnym Gubernatorstwie obowiązuje, o ile mężczyzna posiada niemiecką przynależność państwową, niemieckie prawo; małżeństwo ważne jest tylko wówczas, gdy zawarte zostało przed niemieckim urzędnikiem stanu cywilnego [13]).

§ 24. (1) Na równi z posiadającymi niemiecką przynależność państwową względem zastosowania niemieckiego prawa osobowego i familijnego łącznie z przepisami w sprawie zawarcia małżeństw stoją przynależni do Narodu Niemieckiego [7]), to jednak nie dotyczy kobiety, która wyszła lub wyjdzie zamąż za nie posiadającego ani niemieckiej przynależności państwowej, ani nie będącego przynależnym do Narodu Niemieckiego.

[11]) Por. § 33.
[7]) Nr. 15 i 16.
[12]) U. wprow. Niem. Kod. Cyw. art. 7—31.
[13]) Nr. 17 §§ 1 i 4.

(2) Do małżeństw, męskich przynależnych do Narodu Niemieckiego, zawartych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, nie ma zastosowania niemieckie małżeńskie prawo majątkowe [14]).

(3) Jako prawo ojczyste przynależnych do Narodu Niemieckiego w rozumieniu § 22 ust. 1 uważa się prawo, miarodajne na obszarze „Altreich".

§ 25. Do postępowania Niemieckiego Sądu i Niemieckiego Sądu Wyższego zastosować należy odpowiednio obowiązujące w Prusach prawne przepisy postępowania Rzeszy i kraju, o ile nie postanowiono inaczej.

§ 26 (1) W pierwszej instancji rozstrzyga Sąd Niemiecki.

(2) O wniesionych od rozstrzygnięć Niemieckiego Sądu apelacjach i zażaleniach decyduje Niemiecki Sąd Wyższy. Rozstrzygnięcia Niemieckiego Sądu Wyższego są ostateczne.

§ 27. Przymus adwokacki nie istnieje.

§ 28. Z tytułu, wydanego przez Sąd Rzeszy Niemieckiej lub aktu, sporządzonego przed notariuszem niemieckim, wykonanie na obszarze Generalnego Gubernatorstwa nastąpić może w ten sam sposób, jak w „Altreich".

§ 29. W Generalnym Gubernatorstwie zakładać można spółki handlowe według prawa niemieckiego, uwzględniając obowiązującą w Generalnym Gubernatorstwie walutę [15]).

§ 30. (1) Niemiecki rejestr handlowy prowadzi się w niemieckim sądzie.

(2) Rejestr handlowy służy do wpisu firm, posiadających niemiecką przynależność państwową lub będących przynależnymi do Narodu Niemieckiego [7]) i założonych według prawa niemieckiego spółek handlowych.

(3) Przy spółkach handlowych, zatwierdzonych na podstawie rozporządzenia o założeniu spółek handlowych w Generalnym Gubernatorstwie [16]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 38) wpis nie nastąpi.

§ 31. (1) Dotychczasowe księgi gruntowe i hipoteczne zostaną nadal prowadzone w zakresie sądownictwa polskiego [17]).

(2) Wydane w drugiej instancji rozstrzygnięcia sądów polskich ulec mogą zaczepieniu w ciągu dwóch miesięcy przy Niemieckim Sądzie Wyższym ze strony dotkniętych tym rozstrzygnięciem posiadających przynależność niemiecką lub będących przynależnymi do Narodu Niemieckiego [7]). Niemiecki Sąd Wyższy ustala swoje postępowanie według własnego uznania, z uwzględnieniem jednak poszczególnej sprawy.

---

[14]) Niem. Kod. Cyw. §§ 1363—1563.
[15]) Por. też nr. 55.
[7]) Nr. 15 i 16.
[16]) Nr. 55.
[17]) Nr. 51 § 13.

Rozdział IV.

Sprzeciw nadzwyczajny.

§ 32. (1) Od prawomocnych wyroków sądów niemieckich wnieść może Kierownik Wydziału Sprawiedliwości przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w przeciągu 6 miesięcy po uprawomocnieniu sprzeciw, jeżeli z powodu wątpliwości co do słuszności wyroku uważa za stosowne wyznaczenie ponownej rozprawy i ponowne rozstrzygnięcie.

(2) Na podstawie sprzeciwu rozstrzyga w sprawach karnych ponownie Sąd Specjalny [3]), w sprawach cywilnych zaś Sąd Wyższy, który wyznaczony zostanie przez Kierownika Wydziału Sprawiedliwości przy Urzędzie Generalnego Gubernatora od wypadku do wypadku. Rozstrzygnięcia te są ostateczne.

Rozdział V.

Postanowienia końcowe.

§ 33. Jeżeli niniejszym rozporządzeniem nadano Szefowi Okręgowemu uprawnienia, wykonanie ich poruczać on może w wypadku § 20 ust. 2 p. 3 kierownikowi wydziału spraw wewnętrznych, znajdującego się w jego urzędzie, poza tym kierownikowi wydziału sprawiedliwości jego urzędu.

§ 34. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [18]).

Krakau (Kraków), dnia 19 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

51. Rozporządzenie o sądownictwie polskim w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 19 lutego 1940 r.[1])

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Rozdział I.

Zakres sądownictwa.

§ 1. (1) Sądownictwo polskie pozostaje dopuszczone, o ile nie jest dana właściwość sądu niemieckiego [2]).

Do 50.
[3]) Nr. 48.
[18]) 24 lutego 1940 r.
Do 51.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 64.
[2]) Nr. 50.

(2) W sprawach karnych rozpoznać może sąd polski tylko wtedy, gdy sprawa została przekazana przez niemiecką władzę oskarżenia [3]) polskim władzom.

(3) O ile dla zwarcie osiedlonych narodowości w Generalnym Gubernatorstwie wskazane byłoby własne sądownictwo, zastrzega się specjalne uregulowanie.

§ 2. Jeżeli przed sądem polskim w Generalnym Gubernatorstwie toczy się sprawa, powstała na obszarach nie należących do Generalnego Gubernatorstwa, wtedy nie podlega ona właściwości sądów w Generalnym Gubernatorstwie.

§ 3. Przepisy polskiego prawa, na podstawie których polskie władze sprawiedliwości upoważnione są do warunkowego zawieszenia kar wolnościowych lub grzywien lub udzielania innych ułaskawień [4]), tracą swoją moc.

Rozdział II.

Organizacja i postępowanie sądów.

§ 4. Dla wykonania polskiego sądownictwa obowiązują polskie ustawy i rozporządzenia, o ile Generalny Gubernator nie postanawia inaczej.

§ 5. (1) Sądownictwo polskie wykonują Sądy Grodzkie, Sądy Okręgowe i Sądy Apelacyjne.

(2) Sąd Najwyższy nie podejmuje chwilowo swojej czynności.

§ 6. (1) Dla każdego Okręgu zakłada się Sąd Apelacyjny. Ma on swoją siedzibę przy siedzibie urzędu Szefa Okręgowego [5]).

(2) Jak dalece Sądy Okręgowe i Grodzkie pozostają czynne lub podejmują ponownie swoją czynność, zależy od miejscowych okoliczności. Decyzje wyda Szef Okręgowy; do niego należy również, o ile przez ustalenie granic okręgi tych sądów zostały przecięte, nowy podział tych okręgów.

(3) Ponowne podjęcie czynności poszczególnych sądów podaje się miejscowo do wiadomości.

§ 7. Sądy Pracy znosi się. Właściwe dla tych sądów sprawy przekazuje się sądom grodzkim.

§ 8. (1) Sądy polskie podlegają bezpośredniemu nadzorowi Szefa Okręgowego.

(2) Ponownie zatrudnieni byli urzędnicy i pracownicy polscy [6]) złożą pisemną deklarację, że w posłuszeństwie wobec administracji niemieckiej spełniać będą wiernie i sumiennie służbę w sądownictwie.

§ 9. Wyroki zapadają „W imieniu prawa“ [7]).

---

[3]) Nr. 50 § 3.
[4]) Polski kodeks karny z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. nr. 60, poz. 571), art. 61, 65 i 90.
[5]) Nr. 3 §§ 4 i 5 ust. 1.
[6]) Por. nr. 12 i 12a.
[7]) Wyroki sądów niemieckich zapadają „W imieniu Narodu Niemieckiego“ (nr. 42 § 2, ust. 3).

§ 10. Sądy rozpoznają w składzie przewidzianym w polskich przepisach[8]). Sędziowie niezawodowi są wykluczeni; w miejsce przepisów, w których przewidziany jest udział sędziów niezawodowowych, wchodzą przepisy obowiązujące ogólnie w sprawie składu sędziowskiego.

§ 11. (1) Przeciw rozstrzygnięciom Sądów Okręgowych i Grodzkich w pierwszej instancji dopuszczone są środki prawne lub odwoławcze, przewidziane w polskim prawie[9]). Jeżeli sąd, którego wyrok zaczepiono, nie jest uprawniony do ponownego rozpatrywania sprawy, rozpatruje, o ile Sąd Grodzki wydał orzeczenie w pierwszej instancji, Sąd Okręgowy, w innych wypadkach Sąd Apelacyjny.

(2) Wydane w drugiej instancji orzeczenia Sądu Okręgowego i wszystkie orzeczenia Sądu Apelacyjnego są ostateczne.

§ 12. Sprawy prawne, podlegające rozpatrywaniu w instancji już nie dozwolonej według § 11, stają się z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia prawomocne, jeżeli powstały na obszarze Generalnego Gubernatorstwa. To się nie odnosi do spraw podlegających odtąd sądownictwu niemieckiemu[10]). Sprawy karne uzyskają moc prawną dopiero wtedy, gdy niemiecka władza oskarżenia przekazuje sprawy sądownictwu polskiemu[11]).

Rozdział III.

Urzędy hipoteczne.

§ 13. (1) Urzędy hipoteczne obsadza się w miejsce pisarzy hipotecznych jednym lub kilkoma sędziami grodzkimi. O wpłynionych wnioskach decyduje każdorazowo jeden sędzia grodzki sam, w drugiej instancji rozstrzyga Sąd Okręgowy; orzeczenia jego są ostateczne, o ile w rozporządzeniu o sądownictwie niemieckim[12]) z dnia 19 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 57) wyjątek na rzecz niemieckich obywateli i przynależnych do Narodu Niemieckiego[13]) nie jest dozwolony.

(2) Sędziowie grodzcy i personel urzędów hipotecznych otrzymują wynagrodzenie według stawek odpowiadających ich czynności; udziału

---

[8]) Polskie prawo o ustroju sądów powszechnych z dnia 8 listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. nr. 102 poz. 863) przewiduje obsadzenie
1. sądów grodzkich — jednym sędzią (art. 14);
2. sądów okręgowych
 a) w sprawach karnych
  w zwykłych i sprawach nieletnich — jednym sędzią (art. 22),
  w sprawach sądów przysięgłych — trzema sędziami; ława przysięgłych, składająca się z dwunastu przysięgłych, odpada w myśl § 10 ust. 1 zdanie 2 (art. 24),
 b) w sprawach cywilnych trzema sędziami (art. 23),
  w sprawach handlowych — jednym sędzią; sędziowie handlowi odpadają w myśl § 10 ust. 1 zdanie 2 (art. 21);
3. sądów apelacyjnych
  w sprawach cywilnych i karnych — trzema sędziami (art. 34).

[9]) Apelacja (art. 473 i nast. polskiego kodeksu postępowania karnego) w brzmieniu z dnia 23 sierpnia 1932 r. — Dz. U. R. P. nr. 73, poz. 662, art. 393 i nast. polskiego kodeksu postępowania cywilnego z dnia 1 grudnia 1932 r., Dz. U. R. P. nr. 112, poz. 934) i zażalenie (art. 463 i nast. pol. kod. post. karn.; art. 419 i nast. pol. kod. post. cyw.). Kasację można było wnieść tylko do Sądu Najwyższego, co jednak odpada w myśl § 8 ust. 2 (por. także § 11 ust. 2).

[10]) Nr. 50 §§ 19—24.

[11]) Por. § 1 ust. 2.

[12]) Nr. 50 § 31 ust. 2.

[13]) Nr. 15 i 16.

w wpływających opłatach nie mają, wpłyną one natomiast do kasy sądowej.

Rozdział IV.

Opłaty.

§ 14. Dla dalszego prowadzenia sprawy, toczącej się w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przed sądem polskim, pobiera się opłaty za dalsze prowadzenie. Poza tym pozostają przepisy polskie o kosztach sądowych nie naruszone.

§ 15. (1) Opłaty za dalsze prowadzenie pobiera się od wartości przedmiotu sporu. Wynosi ona przy wartości przedmiotu

do 2000 złotych włącznie	5%
od nadwyżki do 5000 złotych włącznie . . .	3%
od nadwyżki do 10000 złotych włącznie . . .	2%
od nadwyżki	1%

(2) Każde rozpoczęte 100 złotych a w przypadku, gdy wartość przedmiotu przewyższa 20000 złotych, każde rozpoczęte 1000 złotych liczy się za pełne.

(3) W sprawach nie majątkowych opłata za dalsze prowadzenie wynosi 100 złotych.

(4) Ustalenie wysokości opłaty za dalsze prowadzenie sprawy nie ulega zaczepieniu przez strony.

Rozdział V.

Prawo sprawdzenia.

§ 16. Sprawdzenie prawomocnych rozstrzygnięć sądu polskiego następuje w przypadku, gdy interes publiczny na to wskazuje [14]).

§ 17. (1) Wniosek o sprawdzenie wnosić może tylko Kierownik Wydziału Sprawiedliwości przy urzędzie Szefa Okręgowego. Wniosek z uzasadnieniem należy w ciągu 6 miesięcy po uprawomocnieniu wnieść do Niemieckiego Sądu Wyższego [15]).

(2) Wyższy Sąd Niemiecki potwierdzić może rozstrzygnięcie lub ze zniesieniem rozstrzygnięcia sprawę przekazywać niemieckiemu sądownictwu lub sam w tej sprawie inaczej decydować. Jeżeli sprawdzone rozstrzygnięcie jest wyrokiem, wtedy rozstrzyga Wyższy Sąd Niemiecki po ustnej rozprawie również wyrokiem, poza tym postanowieniem. W pozostałych wypadkach ustala Wyższy Sąd Niemiecki postępowanie swoje według własnego uznania z uwzględnieniem poszczególnej ważności sprawy.

(3) Jeżeli następuje przekazanie sądownictwu niemieckiemu, wtedy sprawa toczy się przed miejscowo właściwym sądem niemieckim [16]), sprawy karne przed Sądem Specjalnym [17]).

---

[14]) Por. nr. 42 § 3.
[15]) Nr. 50 § 1 ust. 1, § 2 ust. 1.
[16]) Nr. 50 § 1 ust. 1, § 2 ust. 2.
[17]) Nr. 48.

§ 18. (1) Jeżeli rozstrzygnięcie sądu polskiego już w chwili wejścia w życie [18]) niniejszego rozporządzenia jest prawomocne, wtedy termin wniesienia wniosku o sprawdzenie zaczyna się z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. To się odnosi tylko do rozstrzygnięć, których uprawomocnienie nastąpiło po dniu 31 lipca 1938 r.

(2) W szczególnie ważnych wypadkach, w których interes Narodu Niemieckiego został rozstrzygnięciem dotknięty, ulec mogą również przedtem uprawomocnione rozstrzygnięcia sprawdzeniu na zarządzenie Kierownika Wydziału Sprawiedliwości przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Rozdział VI.

Postanowienia końcowe.

§ 19. O ile Szefowi Okręgowemu nadano niniejszym rozporządzeniem uprawnienia, wykonanie ich poruczać może kierownikowi wydziału sprawiedliwości w jego urzędzie, który do swej pomocy przy nadzorze polskich władz dobrać sobie może sędziów i prokuratorów niemieckich, w sprawach kasowych również niemieckich urzędników kasowych.

§ 20. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [18]).

Krakau (Kraków), dnia 19 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

52. Rozporządzenie
o przejściu spraw prawnych w sądownictwie niemieckim i polskim.

Z dnia 19 lutego 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Rozdział I.

Wymiar sprawiedliwości karnej.

§ 1. Sprawy karne, toczące się w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia [2]) we władzach polskich, z wyjątkiem postępowań już przez niemiecką władzę oskarżenia oddanych [3]), przechodzą na tę niemiecką władzę oskarżenia [4]), w okręgu której władza oddająca leży. Do aktów należy dołączyć wyciąg w języku niemieckim i tłumaczenie orzeczeń ewentualnie już wydanych.

Do 51.
[18]) 24 lutego 1940 r.

Do 52.
[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 67
[2]) 24 lutego 1940 r. (§ 18).
[3]) Nr. 51 § 1 ust. 2.
[4]) Nr. 50 § 3.

§ 2. Orzeczenia władz polskich, wydane w sprawach karnych, przechodzących na władzę niemiecką, tracą swoją moc, jeżeli sądownictwo niemieckie jest dane (§ 7 rozporządzenia o sądownictwie niemieckim w Generalnym Gubernatorstwie [5]) z dnia 19 lutego 1940 r. Dz. rozp. GGP. I str. 57).

§ 3. (1) Sprawy karne nie pozostające w sądownictwie niemieckim, niemiecka władza oskarżenia zwraca władzy polskiej.

(2) Niemiecka władza oskarżenia i po oddaniu sprawy władzy polskiej aż do uprawomocnienia się wymagać może, by sprawa jej została zwrócona. W tym wypadku sprawa toczy się znowu przed niemiecką władzą oskarżenia; § 2 stosuje się odpowiednio.

Rozdział II.

Wymiar sprawiedliwości cywilnej.

§ 4. W sprawach cywilnych właściwość sądów niemieckich ustalona rozporządzeniem o sądownictwie niemieckim w Generalnym Gubernatorstwie [5]) z dnia 19 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 57) jest wyłączna; umowa stron o oddanie sporu pod rozstrzygnięcie sądu polskiego jest przeto nie dopuszczalna.

§ 5. (1) Sprawy cywilne, które podlegają sądownictwu niemieckiemu i toczą się w chwili wejścia w życie [2]) niniejszego rozporządzenia we władzach polskich, przechodzą z tą chwilą na niemieckie władze teraz właściwe a to w takim stanie, w jakim się znajdują w czasie przejścia. Jeżeli sprawa toczy się w pierwszej instancji, przechodzi ona na Sąd Niemiecki [6]), a w innych wypadkach na Wyższy Sąd Niemiecki [7]).

(2) Terminy ustawowe, bieżące jeszcze w chwili miarodajnej według powyższego, zostają przerwane. Odpowiedni termin wynikający z prawa niemieckiego zaczyna biegnąć, gdy właściwa po przejściu władza niemiecka zawiadomiła o przejściu tego, dla czynności którego termin jest obowiązujący.

§ 6. (1) W razie istnienia wątpliwości lub sporu, czy sprawa podlega sądownictwu niemieckiemu, sąd polski przedłoży sprawę do rozstrzygnięcia — gdy sprawa toczy się w pierwszej istancji — Sądowi Niemieckiemu [6]), a w innych wypadkach — Wyższemu Sądowi Niemieckiemu [7]). Przedłożenie może nastąpić z urzędu; na wniosek uczestnika w postępowaniu przedłożenie musi nastąpić.

(2) Do akt należy dołączyć przy przesłaniu sprawozdanie w języku niemieckim o treści akt, istotnej dla rozstrzygnięcia.

§ 7. Jeżeli sąd rozstrzygnie, że sprawa podlega sądownictwu polskiemu, terminy ustawowe i sądowe, które biegły w chwili wejścia w życie [2]) rozporządzenia, zaczynają się na nowo z ogłoszeniem rozstrzygnięcia.

§ 8. (1) Jeżeli w toku postępowania przed sądem polskim okaże się,

---

[5]) Nr. 50.
[6]) Nr. 50 § 1 ust. 1, § 2 ust. 2
[7]) Nr. 50 § 1 ust. 1, § 2 ust. 1
[2]) 24 lutego 1940 r. (§ 15),

że sprawa podlega sądownictwu niemieckiemu, lub gdy powstają wątpliwości albo spory o to, stosuje się odpowiednio §§ 5 i 6. Przejście następuje ze stwierdzeniem, że sprawa podlega sądownictwu niemieckiemu.

(2) Jeżeli sąd rozstrzygnie, że sprawa podlega sądownictwu polskiemu, terminy ustawowe i sądowe, które biegły w czasie przedłożenia lub złożenia wniosku o przedłożenie, zaczynają się na nowo z ogłoszeniem rozstrzygnięcia.

§ 9. Przejście postępowania toczącego się w Sądzie Niemieckim na sąd polski nie następuje. Ze stwierdzeniem, że sprawa nie podlega sądownictwu niemieckiemu, kończy się postępowanie.

Rozdział III.

Skutki rozstrzygnięć niemieckich.

§ 10. Rozstrzygnięcia niemieckich sądów i władz oskarżenia w kwestiach, czy dane jest sądownictwo niemieckie albo polskie, obowiązują władze polskie.

Rozdział IV.

Koszty.

§ 11. Od oddania sprawy z sądownictwa polskiego do sądownictwa niemieckiego nie pobiera się żadnych należności, opłat stemplowych lub innych danin. To samo stosuje się do orzeczenia, czy sprawa podlega sądownictwu niemieckiemu lub polskiemu.

§ 12. Od przejścia sporu cywilnego, toczącego się w czasie wejścia w życie rozporządzenia niniejszego przed sądem polskim, na Sąd Niemiecki, pobiera tenże opłatę. Poza tym za przeprowadzenie sporu przed Sądem Niemieckim nie pobiera się żadnej opłaty.

§ 13. (1) Opłatę za przejście pobiera się od wartości przedmiotu sporu. Wynosi ona przy wartości przedmiotu

do 2000 złotych włącznie	5%
od nadwyżki do 5000 złotych włącznie . . .	3%
od nadwyżki do 10000 złotych włącznie . . .	2%
od nadwyżki	1%

(2) Każde rozpoczęte 100 złotych, a w wypadkach, gdy wartość przedmiotu przewyższa 20000 złotych, każde rozpoczęte 1000 złotych liczy się za pełne.

(3) W sporach nie majątkowych wynosi opłata za przejście 100 złotych.

(4) Ustalenie wysokości opłaty za przejście nie ulega zaczepieniu przez strony.

§ 14. Jeżeli w sprawie wytoczonej przed sądem polskim dopiero po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego [2]), a przechodzącej na Sąd Niemiecki, uiszczono już w sądzie polskim opłaty, zalicza się je na mające być ustalone według prawa niemieckiego koszta całego postępowania.

Rozdział V.

Wejście w życie.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [2]).

Krakau (Kraków), dnia 19 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

53. Dekret Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o stosowaniu prawa łaski na okupowanych obszarach polskich.

Z dnia 30 stycznia 1940 r.[1]).

Stosowanie prawa umorzenia oraz prawa do ułaskawienia i wydawania w sprawach łaski decyzyj odmownych poruczam na okupowanych polskich obszarach z prawem dalszego przekazania tych uprawnień Generalnemu Gubernatorowi dla okupowanych polskich obszarów. Zastrzegam sobie prawo wydawania decyzji w poszczególnych wypadkach.

§ 114 rozporządzenia o wojskowym postępowaniu karnym w czasie wojny i przy szczególnych odkomenderowaniach [2]) z dnia 17 sierpnia 1938 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. z 1939 r. I str. 1457) pozostaje nie naruszony. W mocy pozostaje również stosowanie prawa łaski w sprawach karnego sądownictwa ᛋᛋ i Policji [3]).

Berlin, dnia 30 stycznia 1940 r.

Führer i Kanclerz Rzeszy
Adolf Hitler

Minister Sprawiedliwości Rzeszy
Dr. Gürtner

Do 52.
[2]) 24 lutego 1940 r. (§ 15),

Do 53.
[1]) Dz. U. Rzeszy Niem. I. str. 399.
[2]) § 114 rozporządzenia (ordynacji wojennego postępowania karnego) brzmi:

Właściwość.

(1) Prawo łaski stosują Führer i Kanclerz Rzeszy oraz Główni Dowódcy części Sil Zbrojnych.
(2) Führerowi i Kanclerzowi Rzeszy zastrzeżone są:
1. stosowanie prawa łaski w wypadkach:
a) w których Jemu lub prezydentowi sądu wojennego Rzeszy przysługuje prawo zatwierdzenia i uchylenia (§ 79 ust. 1, § 80),
b) w których skazany został oficer z powodu popełnienia zbrodni lub występku nadużycia władzy służbowej (§§ 114 do 125 wojskowego kodeksu karnego),
c) w których zastrzeżenie czyniono ogólnie lub w poszczególnym wypadku;
2. umorzenie postępowań karnych.
(3) We wszystkich innych wypadkach prawo łaski stosują Główni Dowódcy części Sil Zbrojnych. Nadto przysługuje im prawo do wydawania decyzji odmownych w przypadkach, w których Führer i Kanclerz Rzeszy już wydał rozstrzygnięcie odmowne lub w których żąda się umorzenia postępowania karnego.
(4) Główni Dowódcy mogą prawa przysługujące im w myśl ust. 3 przenieść na Dowódców, którym poddani są Dowódcy z właściwym sądownictwem oraz na Generał Kwatermistrza, jeżeli chodzi o zatwierdzenie kary pozbawienia wolności na czas krótszy od dwóch lat lub grzywny. Dowódca jednak, który wyrok łagodził już przy zatwierdzeniu, może wniosek o łaskę załatwić tylko odmownie; w przeciwnym razie winien on przedłożyć wniosek Dowódcy bezpośrednio wyższemu.
(5) Jeżeli kilka kar samodzielnych, należących do różnych właściwości, jest przedmiotem jednego

54. Dekret
o stosowaniu prawa łaski w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 8 marca 1940 r.[1]).

Dekretem o stosowaniu prawa łaski na okupowanych obszarach polskich[2]) z dnia 30 stycznia 1940 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 399) Führer i Kanclerz Rzeszy Niemieckiej poruczył mi stosowanie prawa umorzenia oraz prawo do ułaskawienia i wydawania w sprawach łaski decyzji odmownych z prawem dalszego przekazania tych uprawnień.

Do tegoż postanawiam w przedmiocie stosowania prawa łaski przy wyrokach śmierci[3]):

wykonanie wyroków śmierci, wydanych przez sąd powszechny[4]) lub sąd specjalny[5]) lub policyjny sąd doraźny[6]) w Generalnym Gubernatorstwie, może nastąpić dopiero po wydaniu przeze mnie decyzji, że nie korzystam z prawa łaski.

Celem przygotowania mojej decyzji złoży mi sprawozdanie w zakresie policyjnego sądownictwa doraźnego[6]) Wyższy Dowódca SS i Policji[7]), w innych wypadkach Kierownik Wydziału Sprawiedliwości przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Przy tym należy przedstawić protokoły, sporządzone po myśli §§ 11 i 12 rozporządzenia celem zwalczania czynów gwałtu w Generalnym Gubernatorstwie[8]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 10), lub akta.

Krakau (Kraków), dnia 8 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

Do nr. 53 c. d.
postępowania ułaskawienia, wówczas rozstrzyga ta władza, która właściwa jest dla orzekania w sprawie kary najwyższej.

[3]) Por. rozporządzenie o sądownictwie specjalnym w sprawach karnych dla przynależnych do SS i członków związków policyjnych przy odkomenderowaniach z dnia 17 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I. str. 2107) oraz pierwsze rozporządzenie wykonawcze do tegoż z dnia 1 listopada 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I. str. 2293) artykuł VI § 20, tudzież drugie rozporządzenie wykonawcze z dnia 17 kwietnia 1940 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I. str. 689).

Do 54.

[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 99; weszło w życie z dniem 8 marca 1940 r.

[2]) Nr. 53.

[3]) Stosowanie prawa łaski przy karach i grzywnach, orzeczonych przez sąd, reguluje nie ogłoszony dekret Generalnego Gubernatora z dnia 16 marca 1940 r.

[4]) Nr. 50 § 10.

[5]) Nr. 48.

[6]) Nr. 46 w połączeniu z nr. 42 i 43.

[7]) Nr. 3 § 3 ust. 1 i 3.

[8]) Nr. 46.

2. Prawo handlowe i wekslowe.

55. Rozporządzenie o założeniu spółek handlowych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 15 listopada 1939 r.[1])

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) W razie założenia spółek handlowych, w razie dokonania zmian umowy spółki i w składzie osób, prowadzących sprawy spółki (w zarządzie), jak również w razie przeniesienia udziałów w spółce może być, jeżeli interes publiczny tego wymaga, udzielone zwolnienie od zachowania ponad formę pisemną idących przepisów formalnych[2]) i od obowiązku wpisania się do rejestru handlowego[3]), oraz treść czynności prawnej może być zatwierdzona z mocą prawnie obowiązującą.

(2) Zwolnienie i zatwierdzenie następują dekretem Generalnego Gubernatora. Dekret uzyska moc obowiązującą z ogłoszeniem w Dzienniku rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów[4]).

§ 2. Dla spółdzielni obowiązuje § 1 odpowiednio.

§ 3. Oświadczenia charakteru czynności prawnej rodzaju określonego w §§ 1 i 2, należy składać w Wydziale Sprawiedliwości przy Urzędzie Generalnego Gubernatora lub w urzędzie przez kierownika tegoż Wydziału wyznaczonym.

Krakau (Kraków), dnia 15 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

56. Rozporządzenie o przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego.

Z dnia 19 grudnia 1939 r.[1])

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Jeżeli nie wykonano przedłożenia weksli i czeków, protestowania lub innego stwierdzenia równoznacznego w ciągu normalnych terminów

---

Do 55.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 38; weszło w życie z dniem 21 listopada 1939 r.
[2]) Np. udokumentowanie sądowe.
[3]) Nr. 50 § 30.
[4]) Por. Dekret Generalnego Gubernatora o założeniu przedsiębiorstwa „Zeitungsverlag Krakau-Warschau, sp. z ogr. odp., Krakau“ z dnia 18 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 41).
Do 56.
[1]) Dz. rozp. GGP. str 243.

polskiego prawa wekslowego i czekowego w czasie od dnia 28 sierpnia 1939 r. do dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia lub nie wykonuje się czynności takiej nadal do dnia 31 stycznia 1940 r. włącznie, wówczas uważa się zaniechanie za spowodowane siłą wyższą w rozumieniu art. 54 ust. 1 [2]) polskiego prawa wekslowego i art. 48 ust. 1 [3]) polskiego prawa czekowego.

§ 2[4]). (1) O ile według przepisów polskiego prawa wekslowego i czekowego czynności celem zachowania praw zwrotnego poszukiwania lub czynności innego rodzaju mają być wykonywane w czasie od dnia 28 sierpnia 1939 r. do dnia 31 stycznia 1940 r. włącznie, przedłuża się terminy dla wykonania tych czynności do dnia 29 lutego 1940 r.

(2) Przepisy art. 54 ust. 4 polskiego prawa wekslowego oraz art. 48 ust. 4 polskiego prawa czekowego pozostają nienaruszone.

§ 3. O ile w poszczególnych Okręgach wydano przepisy odmienne, uchyla się je niniejszym.

§ 4. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [5]).

Krakau (Kraków), dnia 19 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

57. Drugie rozporządzenie o przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego.

Z dnia 19 lutego 1940 r.[1])

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Terminy do podjęcia wymaganych według przepisów prawa wekslowego i czekowego czynności dla zachowania prawa zwrotnego poszukiwania przedłuża się dla weksli i czeków, wystawionych od 1 grudnia 1939 r., aż do odwołania o 30 dni, w każdym razie jednak do 15 kwietnia 1940 r.

(2) Dla weksli i czeków wystawionych przedtem przedłuża się terminy

---

Do 56.

[2]) Art. 54 ust. 1 polskiego prawa wekslowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. nr. 37 poz. 282) brzmi:

„Jeżeli przedstawienie wekslu albo protest nie mogą być dokonane w terminach przepisanych z powodu przeszkody nie do przezwyciężenia (ustawowego przepisu którególwiek państwa albo innego wypadku siły wyższej), terminy te ulegają przedłużeniu."

[3]) Art. 48 ust. 1 polskiego prawa czekowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. nr. 37, poz. 283) brzmi:

„Jeżeli przedstawienie czeku, protest lub równoznaczne stwierdzenie nie mogą być dokonane w terminach przepisanych z powodu przeszkody nie do przezwyciężenia (ustawowego przepisu któregokolwiek państwa albo innego wypadku siły wyższej), terminy te ulegają przedłużeniu."

[4]) Utracił moc obowiązującą w dniu 28 lutego 1940 r. (nr. 57 § 3 zdanie 2); por. teraz nr. 57 § 1.

[5]) 23 grudnia 1939 r.

Do 57.

[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 77.

oznaczone w ust. 1 o sześć miesięcy, w każdym razie jednak do dnia 15 kwietnia 1940 r. [1*]).

(3) Terminów, które upłynęły już przed dniem 28 sierpnia 1939 r. [2]) nie przedłuża się.

§ 2. Uregulowanie nie odnosi się do weksli i czeków, przy których na podstawie § 1 rozporządzenia o przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego [3]) z dnia 19 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 243) w połączeniu z art. 54 ust. 4 [4]) polskiego prawa wekslowego lub z art. 48 ust. 4 [5]) polskiego prawa czekowego podjęte być może zwrotne poszukiwanie bez przedłożenia wekslu lub czeku i bez dokonania protestu lub równoznacznej czynności.

§ 3. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [6]). Równocześnie traci swoją moc § 2 rozporządzenia o przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego [3]) z dnia 19 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 243).

Krakau (Kraków), dnia 19 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

58. Trzecie rozporządzenie o przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego.

Z dnia 8 kwietnia 1940 r.[1])

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Terminy do podjęcia wymaganych według przepisów prawa wekslowego i czekowego czynności dla zachowania prawa zwrotnego poszukiwania przedłuża się dla weksli i czeków wystawionych przed dniem

---

Do 57.

[1*]) Terminy, określone w ust. 1 dla weksli i czeków, wystawionych przed 1 października 1939 r., zostały przedłużone o dalsze 6 miesięcy, w każdym razie jednak do 15 października 1940 r., na podstawie trzeciego rozporządzenia o przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego z dnia 8 kwietnia 1940 r. (nr. 58). Patrz jednak ust. 3.

[2]) Por. nr. 56 § 1.

[3]) Nr. 56.

[4]) Art. 54 ust. 4 polskiego prawa wekslowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. nr. 37, poz. 282) brzmi:

„Jeżeli siła wyższa trwa dłużej niż trzydzieści dni, licząc od terminu płatności, można wykonywać zwrotne poszukiwanie bez przedstawienia wekslu i bez protestu."

[5]) Art. 48 ust. 4 polskiego prawa czekowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. nr. 37, poz. 283) brzmi:

„Jeżeli siła wyższa trwa dłużej niż piętnaście dni, licząc od dnia, w którym posiadacz zawiadomił swego indosanta o wypadku siły wyższej, chociażby nawet zawiadomienie takie nastąpiło jeszcze przed upływem terminu do przedstawienia, może wykonać zwrotne poszukiwanie bez przedstawienia czeku i bez protestu lub równoznacznego stwierdzenia."

[6]) 28 lutego 1940 r

Do 58.

[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 128.

1 października 1939 r.[2]) w połączeniu z przedłużeniem, przewidzianym w § 1 ust. 2 drugiego rozporządzenia o przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego [3]) z dnia 19 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 77) o dalsze sześć miesięcy, w każdym razie jednak do dnia 15 października 1940 r.[4]).

§ 2. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [5]).

Krakau (Kraków), dnia 8 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[2]) Terminy dla weksli, wystawionych przed dniem 1 października 1939 r., o ile termin ich nie upłynął już przed dniem 28 sierpnia 1939 r., zostały przedłużone mocą § 1 ust. 2 drugiego rozporządzenia o przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego z dnia 19 lutego 1940 r. (nr. 57), o sześć miesięcy, w każdym razie jednak do dnia 15 kwietnia 1940 r. Terminy weksli i czeków, wystawionych między 1 października i 1 grudnia 1939 r. (nr. 57 § 1 ust. 2) oraz wystawionych od dnia 1 grudnia 1939 r. (nr. 57 § 1 ust. 1) zostały przedłużone o sześć miesięcy wzgl. trzydzieści dni, w każdym razie jednak do dnia 15 kwietnia 1940 r.

[3]) Nr. 57.

[4]) Nr. 57 § 2 o wykluczeniu przedłużenia terminów dla weksli i czeków, przy których na podstawie polskiego prawa wekslowego i czekowego wykonywać można zwrotne poszukiwanie bez przedstawienia wekslu lub czeku lub bez dokonania protestu lub równoznacznej czynności, nie jest objęty trzecim rozporządzeniem.

[5]) 12 kwietnia 1940 r.

III. Sprawy pieniężne.

1. Waluta.

59. Rozporządzenie o ustawowych środkach płatniczych na obszarach okupowanych w Polsce.

Z dnia 11 września 1939 r.[1])

Na podstawie władzy wykonawczej w porozumieniu z Generalnym Pełnomocnikiem Gospodarki i z Generalnym Pełnomocnikiem Administracji Rzeszy rozporządza się:

§ 1. Ustawowym środkiem płatniczym na obszarach okupowanych w Polsce jest marka niemiecka[2]) i złoty.

§ 2. Stosunek marki niemieckiej do złotego jest:

1 (jeden) złoty = 50 (pięćdziesiąt) fenigom niem.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia[3]).

Główna Kwatera, dnia 11 września 1939 r.

Naczelny Dowódca Wojska
von Brauchitsch

---

[1]) Dziennik rozporządzeń dla obszarów okupowanych w Polsce str. 7.

[2]) Po wprowadzeniu granicy dewizowej między Rzeszą Niemiecką i Generalnym Gubernatorstwem (dnia 20 listopada 1939 r.) marka niemiecka przestała być ustawowym środkiem płatniczym (nr. 70 § 2 ust. 1 p. 2). Co do opiewających na marki niemieckie, na podstawie rozporządzenia Głównego Dowódcy Wojska o Kredytowych Kasach Rzeszy Niemieckiej z dnia 23 września 1939 r. (Dziennik rozporządzeń dla obszarów okupowanych w Polsce str. 11) wypuszczonych asygnat Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej p. nr. 60 § 10, nr. 61.

[3]) 13 września 1939 r.

60. Rozporządzenie o Kredytowych Kasach Rzeszy Niemieckiej [1]) [2]).

Z dnia 23 września 1939 r.[3]).

Na podstawie władzy wykonawczej rozporządza się:

I. Organizacja.

§ 1. (1) Dla okupowanych przez Wojska Niemieckie obszarów Rzeczypospolitej Polskiej, za wyjątkiem Wschodniego Górnego Śląska[4]), założone zostają Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej[5]).

(2) Siedziba Głównej Administracji Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej zostanie ustalona przez Naczelnego Dowódcę Wojsk[6]).

(3) Z siedzibą w Berlinie zostanie utworzona Rada Administracji. Oprócz przez Prezydenta Banku Rzeszy Niemieckiej wyznaczonych członków, wśród nich Przewodniczący, należą do Rady Administracji jeden zastępca Ministra Skarbu i jeden zastępca Ministra Gospodarki.

§ 2. (1) Na czele Głównej Administracji Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej stoi Zarząd, który przynajmniej z 2 członków składać się musi. Zarząd wyznaczony zostanie przez Radę Administracji[7]).

(2) Główna Administracja Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej wyznacza Zarządy Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej, ustala siedzibę i organizację Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej i reguluje ich czynności.

(3) Deklaracje Głównej Administracji są wiążące dla Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej, o ile przez 2 członków Zarządu Głównej Administracji są złożone. Mogą również przez zastępców, których Rada Administracji wyznaczyła, być złożone.

§ 3. (1) Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej zastępuje w sprawach sądowych i pozasądowych ich zarząd. Deklaracje Zarządu Kredytowej Kasy Rzeszy Niemieckiej są wiążące, o ile w zakresie czynności danej Kredytowej Kasy Rzeszy Niemieckiej zostały złożone przez 2 członków Zarządu lub ich zastępców.

(2) Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej zwolnione są od wszelkiego rodzaju podatków, opłat i danin.

---

[1]) Założone na podstawie rozporządzenia Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej zostały rozwiązane w dniu 8 kwietnia 1940 r. (rozporządzenie w sprawie ujednostajnienia obiegu środków płatniczych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 27 marca 1940 r. (**nr. 65**) § 1 ust. 1. W miejsce Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej wstąpiły oddziały Banku Emisyjnego w Polsce (**nr. 65** § 6 ust. 1 zdanie 3; por. nadto **nr. 64** § 1 ust. 3, **nr. 67**).

[2]) Ponieważ rozporządzenie i po ujednostajnieniu obiegu środków płatniczych ma pewne znaczenie, szczególnie z powodu będących jeszcze w obiegu asygnat Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej (por. rozdział III), umieszczono tu jeszcze najważniejsze przepisy.

[3]) Dziennik rozporządzeń dla obszarów okupowanych w Polsce str. 11.

[4]) Dla obszaru **Wschodniego Górnego Śląska** rozporządzeniem Głównego Dowódcy Wojska o środkach płatniczych na okupowanych obszarach Wschodniego Górnego Śląska z dnia 22 września 1939 r. (Dziennik rozporządzeń dla obszarów okupowanych w Polsce str. 10) złoty utracił z dniem 1 października 1939 r. charakter ustawowego środka płatniczego. Środki płatnicze opiewające na 10, 5 i 2 złote można było zamienić na środki płatnicze opiewające na marki niemieckie do dnia 15 października 1939 r.

Bilony, opiewające na niższe kwoty, zachowały aż do odwołania swą moc

Podobne uregulowanie miało miejsce na **obszarach wschodnich wcielonych do Rzeszy,** a to z mocy rozporządzenia z dnia 22 listopada 1939 r. o wprowadzeniu waluty niemieckiej (Dz. U. Rzeszy Niem. I. str. 2291). Złoty utracił tamże charakter ustawowego środka płatniczego z dniem 27 listopada 1939 r. Termin do zamiany był wyznaczony do dnia 9 grudnia 1939 r.

[5]) Na **obszarze Generalnego Gubernatorstwa** założono Kasy: w Krakau (Krakowie), Tarnow (Tarnowie), Tschenstochau (Częstochowie) (obwieszczenie Głównej Administracji Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej z dnia 28 września 1939 r., Dziennik rozporządzeń dla obszarów okupowanych w Polsce str. 17), w Warschau (Warszawie), Lublin (Lublinie) i Radom (Radomiu) (obwieszczenie Głównej Administracji Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej z dnia 1 listopada 1939 r., Dz. rozp. GGP. I str. 21), w Rzeschow (Rzeszowie) i Neu-Sandez (Nowym Sączu) (obwieszczenie Głównej Administracji Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej z dnia 8 listopada 1939 r., Dz. rozp. GGP. str. 30 p. 2) oraz w Kielce (Kielcach) i Petrikau (Piotrkowie) (obwieszczenie Głównej Administracji Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej z dnia 26 listopada 1939 r., Dz. rozp. GGP. str. 67).

[6]) Później ostatecznie przeniesiono do Krakau (Krakowa), przy ul. Basztowej 20 (obwieszczenie Głównej Administracji Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej z dnia 8 listopada 1939 r., Dz. rozp. GGP. str. 30, p. 1).

[7]) P. do tego obwieszczenie o utworzeniu Rady Administracji Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej z dnia 28 września 1939 r. (Dziennik rozporządzeń dla obszarów okupowanych w Polsce str. 16).

§ 4. Radę Administracji należy bieżąco poinformować o wszelkich postanowieniach Głównej Administracji. Rada Administracji może brać wgląd do wszystkich spraw handlowych Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej. Główna Administracja Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej przedłoży na koniec każdego miesiąca zestawienie całego stanu wydanych asygnat i istniejącego funduszu do pokrycia długów.

II. Zakres czynności [8]).

III. Wydawanie asygnat Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej.

§ 10. (1) Główna Administracja Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej wydaje asygnaty Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej [9]). Asygnaty Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej. opiewają na kwotę 20, 5, 2 i 1 markę niemiecką i 50 fenigów niemieckich.

(2) Asygnaty Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej są ustawowym środkiem płatniczym wyłącznie przez § 1 ust. 1 oznaczonym obszarze.

(3) O ile na podstawie do tego czasu wydanych rozporządzeń [9]), ponadto istnieje zobowiązanie przyjęcia środków płatniczych Rzeszy Niemieckiej, zmiany w tym przedmiocie nie ma.

(4) Przed wydawaniem Główna Administracja Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej powinna ogłosić publicznie dokładny opis asygnat Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej [10]).

§ 11. Wydane asygnaty Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej muszą mieć pokrycia:

1. przez wierzytelności Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej wypływające z udzielania pożyczek lub transakcyj wekslowych stos. do §§ 5 i 6,
2. przez zapasy środków płatniczych niemieckich, należność w Banku Rzeszy Niemieckiej, w Banku Rozliczeniowym Rzeszy Niemieckiej albo przez zapasy weksli Skarbu Rzeszy Niemieckiej,
3. przez należność pożyczki Rzeszy Niemieckiej stos. do § 8.

§ 12. Rada Administracji ma przepisami uregulować zamianę uszkodzonych lub zużytych, zniszczenie już nie nadających się do obiegu i traktowanie podrobionych lub fałszowanych asygnat Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej.

§ 13. (1) Kto podrabia lub przerabia asygnaty Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej, lub się wystara o fałszowane i puści w obieg, karany będzie ciężkiem więzieniem nie poniżej dwóch lat.

(2) Oprócz kary zostaną skonfiskowane przedmioty, do których karygodny czyn się odnosi. Jeżeli nie można osoby pewnej ścigać i skazać, wtedy konfiskata samodzielnie zawyrokowana być może, jeżeli i inne warunki do tego są dane.

(3) Usiłowanie jest karalne [11]).

§ 14. Po rozwiązaniu Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej [12]) asy-

---

[8]) Następne §§ 5 do 9 nie są tu wydrukowane jako już bezprzedmiotowe.

[9]) **Nr. 59**, patrz jednak uwaga 2 tamże.

[10]) **Nr. 61.**

[11]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, **nr. 50** § 7 ust. 2, p. 1, § 10 ust. 1.

[12]) **W Generalnym Gubernatorstwie** Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej zostały rozwiązane z dniem 8 kwietnia 1940 r. (por. uwaga 1); asygnaty Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej jednak jeszcze nie zostały wycofane z obiegu.

Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej **na obszarach wschodnich, włączonych do Rzeszy Niemieckiej**, zostały w roku wcielenia z dniem 1 grudnia 1939 r. zakładami Banku Rzeszy; asygnaty Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej, które tamże były w obiegu, zostały wycofane z obiegu.

gnaty Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej należy wycofać z obiegu i zniszczyć.

IV. Przepisy końcowe.

§ 15. (1) Dochód z procentów Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej zużyć należy po potrąceniu kosztów administracyjnych do pokrycia ewentualnych strat.

(2) Zużycie ewentualnej zwyżki lub pokrycie ewentualnego niedoboru regulowane będzie osobnym rozporządzeniem.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z ogłoszeniem [13]).

Główna Kwatera, dnia 23 września 1939 r.

Naczelny Dowódca Wojska
von Brauchitsch

61. Obwieszczenie o wydawaniu asygnat Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej na okupowanych, dawniej polskich obszarach.

Z dnia 28 września 1939 r.[1]).

Na podstawie § 10 ust. 4 rozporządzenia o Kredytowych Kasach Rzeszy Niemieckiej [2]) z dnia 23 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce, str. 11) puszczone będą w obieg asygnaty Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej na kwotę 50 fenigów niemieckich, 1, 2 i 5 marek niemieckich.

Następujący teraz opis poszczególnych asygnat Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej opuszczono tu celem oszczędzania miejsca.

chwil. Berlin, dnia 28 września 1939 r.

Główna Administracja Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej
Dr. Schaefer Dr. Paersch

62. Rozporządzenie o złożeniu do depozytu biletów Banku Polskiego opiewających na 500 i 100 złotych, będących w obiegu w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 10 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 60.
[13]) 26 września 1939 r.

Do 61.
[1]) Dziennik rozporządzeń dla obszarów okupowanych w Polsce str. 18.
[2]) Nr. 60.

Do 62.
[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 3; weszło w życie z dniem 16 stycznia 1940 r.

§ 1. (1) Bilety Banku Polskiego, opiewające na 500 złotych z datą 28 lutego 1919 r., oraz bilety opiewające na 100 złotych z datami 28 lutego 1919 r. i 2 czerwca 1932 r.[2]) oraz 9 listopada 1934 r.[2]) należy złożyć do depozytu. Wymienione bilety należy złożyć do depozytów instytucyj kredytowych, określonych § 2, w czasie od dnia 22 do dnia 31 stycznia 1940 r. Równowartość biletów wynagradza się w całej wysokości. Termin, w którym wynagrodzenie ma nastąpić, ureguluje specjalny przepis [3]).

(2) W wypadkach szczególnie uzasadnionych wstępuje w miejsce złożenia do depozytu — zupełnie lub częściowo — wymiana natychmiastowa na inne bilety Banku Polskiego. Rozstrzyga o tym właściwa Kredytowa Kasa Rzeszy Niemieckiej.

(3) Z upływem dnia 31 stycznia 1940 r. bilety, mające być złożone do depozytu, tracą charakter ustawowego środka płatniczego. Z wspomnianą chwilą nikt nie jest obowiązany do przyjęcia tychże.

§ 2. (1) Złożenie do depozytu należy uskutecznić w Kredytowej Kasie Rzeszy Niemieckiej, właściwej dla miejsca zamieszkania składającego do depozytu. Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej znajdują się w Kielce (Kielcach), Krakau (Krakowie), Lublin (Lublinie), Neu-Sandez (Nowym Sączu)), Petrikau (Piotrkowie), Radom (Radomiu), Rzeschow (Rzeszowie), Tarnow (Tarnowie), Tschenstochau (Częstochowie) i Warschau (Warszawie).

(2) Poza tym dozwolone jest złożenie do depozytu w instytucjach kredytowych, uznanych za Banki Dewizowe [4]), o ile suma ogólna biletów mających być deponowanych nie przewyższa kwoty 1.000 złotych. Banki Dewizowe jako urzędy przyjmujące winny bilety złożone u nich do depozytu dalej kierować do właściwej Kredytowej Kasy Rzeszy Niemieckiej.

(3) Spis Banków Dewizowych jest wywieszony w gmachach biurowych Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej.

Krakau (Kraków), dnia 10 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

63. Rozporządzenie
o puszczeniu w obieg ostemplowanych biletów Banku Polskiego. opiewających na 100 złotych.

Z dnia 29 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 62.
[2]) W sprawie ostemplowania tych biletów patrz **nr. 63**.
[3]) § 3 rozporządzenia w sprawie ujednostajnienia obiegu środków płatniczych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 27 marca 1940 r. (**nr. 65**) wyznaczył termin od dnia 10-go do 20-go kwietnia 1940 r.
[4]) Patrz **nr. 70** uwaga 8.
Do 63.
[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 39.

§ 1. Banknoty, opiewające na 100 złotych z datami 2 czerwca 1932 r. oraz 9 listopada 1934 r., które według rozporządzenia o złożeniu do depozytu biletów Banku Polskiego, opiewających na 500 i 100 złotych [2]), będących w obiegu w Generalnym Gubernatorstwie, z dnia 10 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 3) należało złożyć do depozytu i które zostały zdeponowane, zostaną ostemplowane i ponownie puszczone w obieg [3]).

§ 2. Banknoty ostemplowane mają na stronie przedniej w czerwonym kolorze pieczęć „Generalgouvernement für die besetzten polnischen Gebiete", biegnącą od rogu lewego dolnego do rogu prawego górnego, a poza tym w lewym kącie górnym giloszę z liczbą „100" oraz dwie listwy ozdobne pod tą, jak również w prawym kącie dolnym giloszę z liczbą „100".

§ 3. Bilety Banku Polskiego, opiewające na 100 złotych a ostemplowane zgodnie z §§ 1 i 2 rozporządzenia niniejszego, są od dnia 1 lutego 1940 r. ustawowymi środkami płatniczymi [4]).

§ 4. (1) Kto usiłuje bezprawnie wyrabiać ostemplowanie albo wystarać się o banknoty fałszywie ostemplowane lub puszczać takie w obieg, podlega karze ciężkiego więzienia na czas nie krótszy od lat 3.

(2) Ściągnięcie banknotów fałszywie ostemplowanych oraz przedmiotów użytych lub przeznaczonych do fałszowania należy orzec, choćby nie można było skazać określonej osoby.

(3) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [5]).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 29 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

64. Rozporządzenie o Banku Emisyjnym w Polsce.

Z dnia 15 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 63.
[1]) Nr. 62.
[2]) Na podstawie § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie ujednostajnienia obiegu środków płatniczych w Generalnym Gubernatorstwie (nr. 65) wzywano do wycofania z obiegu i zamiany tych banknotów na bilety Banku Emisyjnego w Polsce (nr. 64).. Termin wymiany: od dnia 22 kwietnia do 7 maja 1940 r. (§ 4 ust. 2).
[4]) Z upływem dnia 7 maja 1940 r. (nr. 65 § 4 ust. 3) tracą bilety ten charakter.
[5]) Nr. 48 § 2 ust. 1.
Do 64.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 238.

I. Organizacja.

§ 1. (1) Celem utrzymywania obrotu pieniężnego, płatniczego i kredytowego na okupowanych obszarach polskich zakłada się

Bank Emisyjny w Polsce.

(2) Bank jest osobą prawną z siedzibą w Krakau (w Krakowie). Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów może zarządzić przeniesienie siedziby do innego miejsca.

(3) Bank jest uprawniony do utrzymywania oddziałów [2]) w obrębie Generalnego Gubernatorstwa.

§ 2. (1) Bankiem kieruje i zarządza prezydent oraz jeden lub dwóch zastępców. W miarę potrzeby mogą być ustanowieni — na stałe lub przejściowo — dalsi zastępcy.

(2) Prezydenta i jego zastępców mianuje Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów [3]), który też zatwierdza ich umowy o służbę z Bankiem, szczególnie wysokość poborów, należących się im.

(3) Prezydent i jego zastępcy mogą być każdego czasu odwołani.

§ 3. (1) [4]) *Przy Banku Emisyjnym w Polsce ustanawia się dyrygenta Banku. Podlega on bezpośrednio Generalnemu Gubernatorowi dla okupowanych polskich obszarów, który go powołuje*[4*] *i zwalnia. Generalny Gubernator zastrzega sobie osobiście nadzór nad Bankiem Emisyjnym w Polsce i wykonuje go przez dyrygenta Banku. Dyrygenta Banku należy informować bieżąco o wszystkich posunięciach Banku; może on poinformować się o wszystkich czynnościach Banku. Na koniec każdego miesiąca kalendarzowego należy jemu przedłożyć zestawienie wypuszczonych biletów Banku i środków istniejących na pokrycie.*

(2) Prezydent, jego zastępcy oraz inne osoby, powołane do rozstrzygnięć, wymagają w ważnych sprawach zgody dyrygenta Banku. Odnosi się to szczególnie do udzielania kredytów oraz do ustalania stóp procentowych, obowiązujących w obrocie z Bankiem. Dyrygent Banku władny jest udzielać zgody swej dla szczególnych grup czynności ogólnie; może on zgodę swą odwołać.

(3) Dyrygentowi Banku należy bezpłatnie oddać do dyspozycji personel, pomieszczenia służbowe oraz urządzenia dla pomieszczeń urzędowych, potrzebne mu dla załatwiania swych zadań.

§ 4. (1) Przy Banku może być utworzona rada administracyjna. Zadaniem rady administracyjnej jest udzielanie prezydentowi pomocy

---

[2]) Patrz do tego obwieszczenie nr. 67.

[3]) Obwieszczenie Szefa Urzędu Generalnego Gubernatora o sprawach personalnych z dnia 16 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 7) i obwieszczenie Kierownika Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o Banku Emisyjnym w Polsce z dnia 2 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 201).

[4]) Nowe brzmienie w myśl § 1 rozporządzenia celem zmiany rozporządzenia o Banku Emisyjnym w Polsce z dnia 8 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I. str. 123). Nowe brzmienie obowiązuje od dnia 8 kwietnia 1940 r. (§ 2 rozporządzenia zmieniającego).

[4*]) Obwieszczenie Szefa Urzędu Generalnego Gubernatora o sprawach personalnych z dnia 16 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 7) i obwieszczenie Kierownika Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o Banku Emisyjnym w Polsce z dnia 2 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 201).

w sposób doradczy. Prezydent może zasięgnąć opinii rady administracyjnej. Radzie administracyjnej należy przedłożyć po upływie każdego roku gospodarczego sprawozdanie za rok ubiegły.

(2) Członków rady administracyjnej ustanawia i odwołuje Generalny Gubernator.

§ 5. (1) Oddziałami Banku[2]) kieruje i zarządza według wytycznych prezydenta Banku dyrektor i konieczna ilość zastępców.

(2) Dyrektorów oddziałów i ich zastępców mianuje prezydent Banku w porozumieniu z dyrygentem Banku.

§ 6. (1) Oświadczenia obowiązują Bank, jeżeli zostaną złożone przez prezydenta i jednego z jego zastępców lub przez dwóch zastępców.

(2) Dla bieżących stosunków handlowych oddziału głównego, prezydent Banku ustanowi specjalnych pełnomocników. Oświadczenia ich obowiązują Bank, jeżeli zostaną złożone przez dwóch pełnomocników w zakresie ich zadań.

(3) Oświadczenia oddziałów obowiązują Bank, jeżeli zostaną złożone przez dyrektora oraz jednego z jego zastępców lub przez dwóch zastępców w obrębie zakresu działalności oddziału, kierowanego przez nich.

(4) Nazwiska i wzory podpisów osób, upoważnionych według ust. 2 i 3 do reprezentowania Banku, należy ogłaszać wywieszkami w gmachach biurowych.

(5) Jeżeli oświadczenie woli ma być złożone Bankowi, wówczas wystarczy złożenie jednemu upoważnionemu do zastępstwa.

(6) Skargi przeciw Bankowi można wnieść tylko do właściwego sądu niemieckiego w miejscu siedziby Banku.

§ 7. (1) Prezydent Banku ustala w porozumieniu z dyrygentem Banku i z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora stosunki umowne, szczególnie pretensje pracowników Banku tytułem pensji.

(2) Prezydent i jego zastępcy oraz wszystkie osoby, zatrudnione w Banku, obowiązani są przestrzegać tajemnicy zawodowej względem wszystkich doszłych do ich wiadomości spraw i urządzeń Banku, szczególnie względem wszystkich czynności Banku oraz zakresu udzielonych kredytów, choćby ich przynależność do Banku była ukończona.

II. Zakres czynności.

§ 8. Bank uprawniony jest wykonywać następujące czynności:

1. dyskontować weksle i czeki, za które odpowiada zasadniczo trzech, przynajmniej jednak dwóch zobowiązanych, których wypłacalność jest znana; weksle mają być płatne w ciągu sześciu miesięcy od dnia ich dyskontu;
2. udzielać odpowiednio zabezpieczonych pożyczek oprocentowanych, w zasadzie na czas nie dłuższy od sześciu miesięcy;

[2]) Patrz do tego obwieszczenie nr. 67.

3. przyjmować nie oprocentowane wkłady w obrocie depozytowym i żyrowym; od pracowników Banku można przyjmować i oprocentowane wkłady;
4. wykonywać na zlecenie czynności bankowe wszelkiego rodzaju, szczególnie inkasować weksle i ściągać inne dokumenty;
5. wziąć w przechowanie i zarządzenie przedmioty wartościowe, szczególnie papiery wartościowe.

§ 9. (1) Jeżeli na rzecz Banku ma być ustanowione prawo zastawu na towarach, wówczas wystarczy, gdy zamiast wydania uczyni się zastawienie spostrzegalnym przez znaki zewnętrzne — np. przez ustawienie tablic — i właściciel lub uprawniony do rozporządzania i Bank zgadzają się, by prawo zastawu przysługiwało Bankowi.

(2) Jeżeli zastawca przy ustanowieniu prawa zastawu złożył piśmienne oświadczenie, że zastaw jest jego wolną i nieobciążoną własnością, lub — gdy jest kupcem — że upoważniony jest przez właściciela do nieograniczonego zastawienia, można na niekorzyść Banku dochodzić praw, istniejących może na zastawie na rzecz osób trzecich tylko wtedy, gdy Bank o nich wiedział.

§ 10. (1) Zastaw odpowiada za kapitał, odsetki i koszty; odsetki i koszty mogą być potrącone od razu od sumy pożyczonej.

(2) Jeżeli nie umorzono w właściwym terminie długu zabezpieczonego zastawieniem, Bank uprawniony jest zbyć przedmiot zastawu przez publiczną licytację bez upomnienia lub zagrożenia i upoważnienia lub współdziałania sądowego albo z wolnej ręki po cenie giełdowej lub rynkowej lub uznanej przezeń za słuszną albo sam go może przejąć.

(3) Bank może dochodzić swego roszczenia niezależnie od dochodzenia praw, wynikających z umowy o zastaw, również bezpośrednio przeciw dłużnikowi.

§ 11. Inne czynności, aniżeli dozwolone według niniejszego rozporządzenia, mogą być wykonywane tylko za wyraźną zgodą dyrygenta Banku. Przyjmowanie weksli nie jest dozwolone Bankowi.

§ 12. Bank obowiązany jest prowadzić wszystkie czynności bankowe i kasowe, dotyczące administracji Generalnego Gubernatorstwa oraz pośredniczyć w obrocie płatniczym między kasami publicznymi w obrębie okupowanych obszarów polskich. Wolno mu policzyć za to tylko własne wydatki.

III. Emisja i pokrycie biletów Banku.

§ 13. (1) Bank upoważniony jest do emisji biletów, opiewających na złote [5]).

(2) Bilety te są jedynym nieograniczonym ustawowym środkiem płatniczym na okupowanych obszarach polskich [6]).

[5]) Na podstawie § 2 rozporządzenia w sprawie ujednostajnienia obiegu środków płatniczych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 27 marca 1940 r. (nr. 65) puszczone będą w obieg bilety 500, 100, 50, 20, 10, 5, 2 i 1 złotowe; patrz do tego jeszcze obwieszczenie Banku Emisyjnego w Polsce o puszczeniu w obieg złotowych biletów Banku Emisyjnego w Polsce z dnia 2 kwietnia 1940 r. (nr. 68).
[6]) Termin wejścia w życie niniejszego przepisu zostanie jeszcze ustalony, § 22 ust. 2.

§ 14. Bank winien ogłosić w Dzienniku rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów opis swych biletów [7]).

§ 15. Bank obowiązany jest bilety zużyte, zanieczyszczone lub uszkodzone zastąpić nowymi. W zamian za uszkodzone bilety Bank daje odszkodowanie, o ile właściciel przedłoży część biletu większą od połowy lub udowodni, że reszta biletu, z którego przedkłada tylko połowę lub mniejszą część, jest zniszczona. Bank rozstrzyga z wyłączeniem drogi prawa, czy udowodnienie nastąpiło.

§ 16. (1) Jako pokrycie biletów, puszczonych w obieg przez Bank, i kont, utrzymywanych w nim, służyć mogą

1. roszczenia z tytułu czynności dyskontowych i pożyczkowych w myśl § 8 cyfr. 1 i 2,
2. zapasy niemieckich środków płatniczych oraz konta w Deutsche Reichsbank (w Banku Rzeszy Niemieckiej) lub w Deutsche Verrechnungskasse [8]) (w Niemieckiej Kasie Rozrachunkowej).

(2) Jako pokrycie należności, wymienionych w ust. 1, ustanawia się poza tym na rzecz Banku na nieruchomościach, położonych na okupowanych obszarach polskich, ciężar gruntowy do wysokości maksymalnej 3 miliardów złotych, zajmujący pierwsze miejsce przed wszystkimi podatkami i innymi obciążeniami. Ciężar gruntowy nie wymaga do zachowania swej wiary publicznej wpisu do księgi wieczystej lub hipotecznej. Bliższe szczegóły o wymienionym ciężarze gruntowym ureguluje się drogą rozporządzenia.

IV. Postanowienia karne i końcowe.

§ 17. (1) Kto podrabia lub przerabia bilety Banku, kto podrobione lub przerobione bilety puszcza w obieg lub przy puszczeniu w obieg współdziała, podlega karze ciężkiego więzienia, a jeżeli zachodzą okoliczności łagodzące — karze więzienia.

(2) Obok kary należy orzec ściągnięcie przedmiotów, będących w związku z czynem karnym. Jeżeli nie może być ścigana lub skazana określona osoba, wówczas można orzec ściągnięcie samodzielnie, jeżeli inne dane do tego zachodzą.

(3) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [9]).

§ 18. (1) Karze więzienia lub grzywny w nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar podlega:

1. kto bez upoważnienia puszcza w obieg znaki pieniężne (znaczki, monety, pieniądz papierowy lub inne dokumenty), zdatne do używania w obrocie płatniczym zamiast banknotów, choćby oznaczenie ich wartości nie opiewało na złote, albo kto takich używa do zapłat;
2. kto znaków pieniężnych, puszczonych w obieg za granicą, opiewających wyłącznie lub obok innych oznaczeń wartości na złote, używa do zapłat na okupowanych obszarach polskich.

---

[7]) Nr. 68.
[8]) W Berlin C 111; p. nr. 74 I.
[9]) Nr. 48 § 2 ust. 1.

(2) Usiłowanie jest karalne.

(3) § 17 ust. 2 i 3 obowiązują odpowiednio.

§ 19. Bank jest zwolniony od podatków i danin oraz opłat wszelkiego rodzaju. Nie jest obowiązany do wpisania się oraz swych oddziałów do rejestru handlowego.

§ 20. (1) Jako rok gospodarczy obowiązuje rok kalendarzowy.

(2) Po upływie każdego roku gospodarczego należy jak najszybciej sporządzić bilans roczny, rachunek strat i zysków oraz sprawozdanie za rok ubiegły.

(3) Bilans oraz rachunek strat i zysków winny odpowiadać regułom księgowości kupieckiej.

§ 21. Czysty zysk roczny, pozostający po dokonaniu koniecznych amortyzacyj i sprostowań wartości, przechodzi do ustawowego funduszu rezerwowego. Fundusz może być używany tylko do wyrównania zmniejszonych wartości lub do pokrycia innych strat.

§ 22. (1) Niniejsze rozporządzenie — z wyjątkiem przepisu § 13 ust. 2 — wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [10]).

(2) Chwilę wejścia w życie przepisu § 13 ust. 2 oznaczy Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 15 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

65. Rozporządzenie w sprawie ujednostajnienia środków płatniczych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 27 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej założone dla okupowanych polskich obszarów na podstawie rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska o Kredytowych Kasach Rzeszy Niemieckiej[2]) z dnia 23 września 1939 r. (Dz. rozp. dla okup. obsz. w Polsce str. 11) rozwiązuje się[3]) z mocą obowiązującą od dnia 8 kwietnia 1940 r., a ich likwidację przeprowadza Główna Administracja Kredytowych Kas Rzeszy Niemiec-

---

Do 64.
[10]) 23 grudnia 1939 r.

Do 65.
[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 119; weszło w życie z dniem 8 kwietnia 1940 r.
[2]) Nr. 60.
[3]) Do tego obwieszczenie Głównej Administracji Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej z dnia 2 kwietnia 1940 r. (nr. 66).

kiej według wskazówek Rady Administracji Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej.

(2) Bank Emisyjny w Polsce podejmuje swą czynność z dniem 8 kwietnia 1940 r.[4]).

§ 2. Wydane przez Bank Emisyjny w Polsce banknoty 500, 100, 50, 20, 10, 5, 2 i 1 złotowe są od dnia 8 kwietnia 1940 r. ustawowym środkiem płatniczym [5]).

§ 3. (1) Wynagrodzenie za bilety Banku Polskiego, opiewające na 500 i 100 zł. złożone według rozporządzenia z dnia 10 stycznia 1940 r. o złożeniu do depozytu biletów Banku Polskiego opiewających na 500 i 100 złotych [6]) (Dz. rozp. GGP. I str. 3), nastąpi w banknotach Banku Emisyjnego w Polsce w stosunku 1 złoty = 1 złotemu w czasie od dnia 10 do 20 kwietnia 1940 r. za zwrotem dowodu złożenia do depozytu.

(2) Urzędami wypłacającymi wynagrodzenie są instytucje kredytowe, w których złożenie do depozytu nastąpiło [7]). W miejsce Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej wchodzą oddziały Banku Emisyjnego w Polsce [8]).

§ 4. (1) Bilety Banku Polskiego, opiewające na 100 złotych z dnia 2 czerwca 1932 r. i 9 listopada 1934 r., które na podstawie rozporządzenia o puszczeniu w obieg ostemplowanych biletów Banku Polskiego, opiewających na 100 złotych [9]) z dnia 29 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 32) zostały ostemplowane, jak również bilety Banku Polskiego opiewające na 50 złotych z datą 28 sierpnia 1925 r. i 1 września 1929 r., opiewające na 20 złotych z datą 20 czerwca 1931 r. i 11 listopada 1936 r., opiewające na 10 złotych z datą 20 lipca 1926 r. i 20 lipca 1929 r., opiewające na 5 złotych z datą 2 stycznia 1930 r., jak również opiewające na 2 złote z datą 20 lutego 1936 r., zostaną wycofane z obiegu i zamienione na bilety Banku Emisyjnego w Polsce w stosunku 1 złoty = 1 złotemu.

(2) Zamiana ostemplowanych banknotów Banku Polskiego, opiewających na 100 złotych, jak również banknotów Banku Polskiego, opiewających na 50, 20 i 10 złotych, nastąpi w czasie od dnia 22 kwietnia do dnia 7 maja 1940 r., zamiana banknotów 5 i 2 złotowych nastąpi w czasie od 8 maja do dnia 20 maja 1940 r. Urzędami zamiany są oznaczone w § 6 instytucje kredytowe.

(3) Przeznaczone w ustępie 1 do zamiany ostemplowane banknoty Banku Polskiego, opiewające na 100 złotych, jak również banknoty Banku Polskiego, opiewające na 50, 20 i 10 złotych, przestają być ustawowym środkiem płatniczym z dniem 7 maja 1940 r., zaś banknoty Banku Polskiego 5 i 2 złotowe z dniem 20 maja 1940 r. Z wspomnianą chwilą nikt nie jest obowiązany do przyjęcia tychże. Posiadacze takich banknotów mogą nimi jeszcze do dnia 31 maja 1940 r. uskutecznić zapłaty w kasach

---

[4]) Do tego obwieszczenie Kierownika Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora z dnia 2 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 201).

[5]) Por. nr. 64 § 13 ust. 2 z uwagą 6 tamże.

[6]) Nr. 62.

[7]) Nr. 62 § 2: Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej — teraz: oddziały Banku Emisyjnego w Polsce (nr. 65 § 1 ust. 1, nr. 67) — lub jako Banki Dewizowe dopuszczone instytucje kredytowe (nr. 70 uwaga 8).

[8]) Do tego obwieszczenie Banku Emisyjnego w Polsce o założeniu Oddziałów Banku Emisyjnego w Polsce na obszarze Generalnego Gubernatorstwa z dnia 2 kwietnia 1940 r. (nr. 67).

Nr. 63.

Banku Emisyjnego w Polsce lub zamienić je na inne prawne środki płatnicze.

§ 5. (1) Bilety Banku Rzeszy, banknoty rentowe i monety Rzeszy nie są na obszarze Generalnego Gubernatorstwa ustawowym środkiem płatniczym [10]). Nikt nie jest obowiązany do przyjęcia tychże.

(2) Kto otrzymuje wymienione w ustępie 1 środki płatnicze winien je według § 12 ust. 3 rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa [11]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 44) w ciągu trzech dni po przypadku zaofiarować wymienionym w § 6 niniejszego rozporządzenia instytucjom kredytowym i na żądanie sprzedać i przenieść.

§ 6. (1) Oddanie wymienionych w §§ 4 i 5 środków płatniczych winno nastąpić w Banku Emisyjnym w Polsce. Bank Emisyjny w Polsce ma swoją główną siedzibę w Krakau (Krakowie) i założy oddziały dla kontynuowania czynności Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej w Kielce (Kielcach), w Lublin (Lublinie), w Neu-Sandez (Nowym Sączu), w Petrikau (Piotrkowie), w Radom (Radomiu), w Rzeschow (Rzeszowie), w Tarnow (Tarnowie), w Tschenstochau (Częstochowie) i w Warschau (Warszawie); nowe oddziały zostaną założone w Jaslo (Jaśle), w Siedlce (Siedlcach) i w Zamosc (Zamościu).

(2) Oprócz tego oddanie dozwolone jest w instytucjach kredytowych dopuszczonych jako Banki Dewizowe. Wykaz Banków Dewizowych wywieszony jest w lokalach Banku Emisyjnego w Polsce.

§ 7. Kto usiłuje banknotów Banku Polskiego po wymienionym w § 4 ustęp 3 terminie tracenia mocy obowiązującej jako środek płatniczy używać w obrocie płatniczym, podlega karze więzienia i grzywny lub jednej z tych kar, a w szczególnie ciężkich wypadkach karze ciężkiego więzienia [12]).

Krakau (Kraków), dnia 27 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

65a. Rozporządzenie o wypuszczeniu monet po 50, 20 i 10 groszy w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 23 kwietnia 1940 r. [1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 65.

[10]) Rozporządzenie dewizowe dla Generalnego Gubernatorstwa z dnia 15 listopada 1939 r. (nr. 70) § 2 ust. 1 p. 2 zdanie 1 po średniku.

[11]) Nr. 70.

[12]) Właściwy jest Sąd Niemiecki nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.

Do 65a.

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 160.

§ 1. Przez Bank Emisyjny w Polsce[2]) będą wybijane i puszczone w obieg monety ze stali po 50 groszy oraz z cynku po 20 i 10 groszy.

§ 2. (1) Wielkość i wizerunki monet odpowiadają dotychczas wybijanym monetom tych wartości.

(2) Waga wynosi przy monetach 50-groszowych 5 g, przy monetach 20-groszowych 3 g, przy monetach 10-groszowych 2 g.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia[3]).

Krakau (Kraków), dnia 23 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

66. Obwieszczenie
o rozwiązaniu Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 2 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 2 ust. 2 rozporządzenia o Kredytowych Kasach Rzeszy Niemieckiej[2]) z dnia 23 września 1939 r. (Dz. rozporządzeń dla obszarów okupowanych w Polsce 1939 r. str. 11) podajemy do wiadomości, że Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej w Kielce (Kielcach), Krakau (Krakowie), Lublin (Lublinie), Neu-Sandez (Nowym Sączu), Petrikau (Piotrkowie), Radom (Radomiu), Rzeschow (Rzeszowie), Tarnow (Tarnowie), Tschenstochau (Częstochowie) i Warschau (Warszawie) zostają rozwiązane z dniem 8 kwietnia 1940 r. Ich czynności będą kontynuowały Oddziały Banku Emisyjnego w Polsce[3]).

Krakau (Kraków), dnia 2 kwietnia 1940 r.

Główna Administracja Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej
Dr. Paersch Wilz

67. Obwieszczenie
o założeniu Oddziałów Banku Emisyjnego w Polsce na obszarze Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 2 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 1 ust. 3 rozporządzenia o Banku Emisyjnym w Polsce[2]) z dnia 15 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 238), Bank Emisyjny

---

Do 65a.
[2]) Nr. 64.
[3]) 30 kwietnia 1940 r.
Do 66.
[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 201.
[2]) Nr. 60.
[3]) Nr. 64 § 1 ust. 3, nr. 67.
Do 67.
[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 202.
[2]) Nr. 64.

w Polsce, przejmując z dniem 8 kwietnia 1940 r. czynności Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej [3]), zakłada Oddział Główny [4]) w Krakau (Krakowie) i Oddziały [4]) w Kielce (Kielcach), Lublin (Lublinie), Neu-Sandez (Nowym Sączu), Petrikau (Piotrkowie), Radom (Radomiu), Rzeschow (Rzeszowie), Tarnow (Tarnowie), Tschenstochau (Częstochowie) i Warschau (Warszawie). Z dniem 8 kwietnia 1940 r. zakłada się nowe Oddziały w Jaslo (Jaśle), Siedlce (Siedlcach) i Zamosc (Zamościu).

Oświadczenia Oddziału Głównego obowiązują Bank Emisyjny w Polsce, jeżeli zostaną złożone przez ustanowionych przez Prezydenta Banku specjalnych pełnomocników w zakresie powierzonych im zadań [5]). Oświadczenia Oddziałów obowiązują Bank, jeżeli zostaną złożone przez dyrektora oraz jednego z jego zastępców, lub przez dwóch zastępców w obrębie zakresu działalności Oddziału, przez nich kierowanego [6]).

Nazwiska i wzory podpisów osób, uprawnionych do reprezentowania Banku, będą ogłaszane w lokalach oddziałów bankowych za pomocą wywieszek.

Krakau (Kraków), dnia 2 kwietnia 1940 r.

Bank Emisyjny w Polsce

Dr. Młynarski Jędrzejowski

68. Obwieszczenie o puszczeniu w obieg złotowych biletów Banku Emisyjnego w Polsce.

Z dnia 2 kwietnia 1940 r. [1]).

Na podstawie § 14 rozporządzenia o Banku Emisyjnym w Polsce [2]) z dnia 15 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 238) zostają puszczone w obieg bilety bankowe, opiewające na złote po zł. 1, 2, 5, 10, 20, 50 i 100.

Banknot 1-złotowy

o wymiarach 6,5 × 10 cm jest wykonany na białym papierze ze znakiem wodnym „Wzór szkocki". W prawej części przedniej strony drukowanej w kolorze ciemno szarym, widnieje w biało siatkowanym 32 mm szerokości prostokącie duża liczba wartości „1", pod nią zaś w otwartym ku górze półkolu słowo „ZŁOTY". W obydwu lewych rogach znajduje się w małych czworokątach na siatkowym tle liczba wartości „1". Ozdobne listwy szerokości około 5 mm zamykają środkowe pole z napisem

Do 67.
[3]) Por. nr. 66.
[4]) Por. nr. 60 uwaga 3.
[5]) Nr. 64 § 6 ust. 1 i 2.
[6]) Nr. 64 § 6 ust. 3.

Do 68.
[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 202.
[2]) Nr. 64.

JEDEN
ZŁOTY
BANK EMISYJNY W POLSCE
KRAKÓW 1 MARCA 1940 R.

PREZYDENT — ZASTĘPCA PREZYDENTA
Dr. Młynarski — *Jędrzejowski*

U dołu znajduje się litera serii i bieżący numer, drukowany w kolorze czerwonym. Tło banknotu jest utworzone z delikatnych w zielonym i brunatnym kolorze drukowanych siatkowanych linii.

Bogato zdobiony drukowany obraz odwrotnej strony zawiera w swoim środkowym polu dużą liczbę „1". Na prawo i lewo od niej znajdują się w owalu utworzonym z białych giloszów litery „ZŁ". We wszystkich czterech rogach widać również liczbę wartości „1". Na górnej wstędze poprzecznej występuje napis:

BANK EMISYJNY W POLSCE

na dolnej zaś

JEDEN ZŁOTY

Banknot 2-złotowy

o wymiarach 6,8 × 11 cm jest wykonany na białym papierze ze znakiem wodnym „Wzór szkocki". W prawym górnym rogu na przedniej stronie drukowanej w kolorze brunatnym, widać w ośmiokątnej ramie głowę wieśniaczki ze środkowej Polski, pod nią zaś w białych giloszach dużą liczbę wartości „2". Lewa część środkowego pola biletu zawiera na tle utworzonym z delikatnych brunatnych i zielonych splecionych linij napis:

DWA
ZŁOTE
BANK EMISYJNY W POLSCE
KRAKÓW 1 MARCA 1940 R

PREZYDENT — ZASTĘPCA PREZYDENTA
Dr. Młynarski — *Jędrzejowski*

Poniżej znajduje się litera serii i bieżący numer czerwono drukowany. U góry biletu na wstędze 6 mm szerokości widnieje napis „BANK EMISYJNY W POLSCE", na dolnym zaś brzegu na wstędze 4 mm szerokości „DWA ZŁOTE". Znajdujące się w lewym dolnym rogu małe białe gilosze z liczbą wartości „2" są połączone z górną wstęgą napisu biało siatkowaną listwą.

Drukowany obraz odwrotnej strony zawiera w środku na delikatnie wzorowanym zielonym tle dużą okrągłą winietę o przekroju 35 mm. Na lewo i prawo od niej widać w biało siatkowanym owalu dużą liczbę wartości „2". W górnym napisie na wstędze 6 mm szerokości widać wyrazy „BANK EMISYJNY W POLSCE", u dołu zaś — między liczbami wartości „2" w obydwu rogach — na 7 mm szerokości wstędze „DWA ZŁOTE". Dwie ozdoby 14 mm szerokości biało siatkowane łączą po obydwu zewnętrznych stronach drukowanego obrazu górną i dolną wstęgę napisu.

Banknot 5-złotowy

o wymiarach 8,2 × 15 cm jest wykonany na białym papierze ze znakiem wodnym „Wzór szkocki". Po prawej stronie części przedniej koloru niebieskiego znajduje się okolona jasnymi i ciemnymi liniami głowa dziewczyny, poniżej liście i kwiaty ostu. We wszystkich czterech rogach znajduje się w czworokątach na biało siatkowanym tle liczba „5". Czworokąty te są połączone od góry ku dołowi ozdobnymi listwami szerokości 4 mm. Górna listwa ozdobna, szeroka na 8 mm, jest utworzona z liści i kwitnących główek ostu. Dolna listwa jest podzielona na trzy pola: w części środkowej występują w małych ozdobach liście i główki ostu, lewe pole zawiera oznaczenie serii, zaś prawe numer biletu w czerwonym kolorze. Na tle szarych i oliwkowo-zielonych splątanych linij znajduje się cyfra wartości „5".

Napis ciemno-niebieskiego koloru brzmi:

PIĘĆ
ZŁOTYCH
BANK EMISYJNY W POLSCE
KRAKÓW 1 MARCA 1940 R.

PREZYDENT *Dr. Mlynarski* — ZASTĘPCA PREZYDENTA *Jędrzejowski*

Na białym 47 mm szerokości marginesie widnieje kreskowany rysunek, przedstawiający wieśniaka z Puszczy Białowieskiej, pod nim zaś dwukolorowa siatka z cyfrą „5".

Na odwrotnej stronie znajduje się na drobno wzorzystym szarym tle, otoczonym ozdobnymi liniami, napis:

BANK EMISYJNY
W POLSCE

poniżej zaś na wstędze o 10 mm szerokości napis jasnego koloru, podający wartość

PIĘĆ ZŁOTYCH

Po obydwu stronach na druku widoczna jest na sześciokątnym siatkowanym tle cyfra „5" występująca na ozdobnych o szerokości 17 mm listwach ze stylizowanych liści. Obydwie listwy są złączone u góry ozdobną wstęgą o szerokości 10 mm, utworzoną z liści i ornamentacji.

Banknot 10-złotowy

o wymiarach 8,5 × 17 cm jest wykonany na papierze białym ze znakiem wodnym „Zygzakowata fala". Prawa część przedniej strony, drukowanej w kolorze brunatnym, zawiera w środku leżący owal z napisem:

10
DZIESIĘĆ ZŁOTYCH
BANK EMISYJNY W POLSCE
KRAKÓW 1 MARCA 1940 R.

PREZYDENT *Dr. Mlynarski* — ZASTĘPCA PREZYDENTA *Jędrzejowski*

Na prawo i lewo od tego owalu znajdują się dwie alegoryczne figury, przedstawiające po lewej stronie Naukę, po prawej Sztukę, pod owalem zaś ozdobna wić z liści i kwiatów, która w środku u dołu okala okrągłą biało siatkowaną winietę. Na wstędze 10 mm szerokości mieści się po lewej stronie oznaczenie serii, po prawej stronie zaś oznaczenie numeru w czerwonym kolorze. Nad górną częścią owalu widać głowę zwierzęcą z dwoma rogami, po obydwu zaś jej stronach liczbę wartości „10". Cały drukowany obraz banknotu jest podłożony dla większego bezpieczeństwa częściowo połączonymi w siatkę szarymi i oliwkowo-zielonymi liniami.

Na lewym marginesie 49 mm szerokości znajduje się kreskowany rysunek dziewczyny z okolic Krakowa, w stroju odświętnym, poniżej zaś mała dwukolorowa siatkowana rozeta z liczbą wartości „10".

Obraz odwrotnej strony ukazuje w środku przed tęczą odbitkę pomnika Szopena w Warschau (Warszawie). Po lewej i prawej stronie pod ozdobami z kwiatów widać dwie tarcze z napisami:

BANK EMISYJNY W POLSCE	10 DZIESIĘĆ ZŁOTYCH

Obydwie tarcze są u dołu połączone 7 mm szeroką listwą ozdobną. W obydwu górnych rogach drukowanego obrazu znajdują się — na tle utworzonym z delikatnych linij — duże liczby wartości „10". Brunatny obraz odwrotnej strony jest podłożony szarymi i oliwkowo-zielonymi liniami.

Banknot 20-złotowy

o wymiarach 9,1 × 17,3 cm jest wykonany na białym papierze ze znakiem wodnym „Zygzakowata fala". Prawa część główna strony przedniej w siwym kolorze zawiera w środku pole z napisem:

BANK
EMISYJNY
W POLSCE

DWADZIEŚCIA
ZŁOTYCH

KRAKÓW 1 MARCA 1940 R.

PREZYDENT	ZASTĘPCA PREZYDENTA
Dr. Młynarski	*Jędrzejowski*

Nad tym napisem znajdują się dwie stylizowane gałązki liści i kwiatów, złączone wstęgami, u dołu zaś między dwiema podobnymi gałązkami owalne białe gilosze z liczbą wartości „20". Po lewej stronie obok napisu widać kobiecą postać z dwojgiem dzieci, poniżej zaś wąskie pole z ozdobnymi upiększeniami, a u góry liczbę wartości „20". W prawej górnej części biletu znajdują się w wąskich ramkach głowa dziewczyny, pod nią owalne białe gilosze i oznaczenia serii i numeru w czerwonym kolorze. Całkiem u dołu (jak po lewej stronie) jest wąskie pole z ozdobnymi upiększeniami, u góry zaś liczba wartości „20". Po prawej i lewej stronie na zewnątrz części głównej biletu są wąskie zygzakowate wstęgi. Cały drukowany obraz biletu ma dla większej ochrony cienkie częściowo siatkowane linie koloru niebieskiego i brunatnego.

Na 46 mm szerokim lewym marginesie znajduje się kreskowana podobizna wieśniaka z Puszczy Białowieskiej, poniżej zaś mała dwukolorowa rozetka z liczbą wartości „20".

Środek odwrotnej części biletu zawiera odbitkę Zamku w Krakowie. Po lewej i prawej stronie znajdują się dwie alegoryczne figury, lewa przedstawia Architekturę, prawa Historię. Pod obydwiema figurami są umieszczone ośmiokąty z liczbą wartości „20". Pomiędzy tymi ośmiokątnymi polami biegnie — otoczona stylizowanymi liśćmi — 8 mm szeroka wstęga z napisem:

BANK EMISYJNY W POLSCE

U góry widać dwie jednakowej szerokości wstęgi z napisem:

DWADZIEŚCIA
ZŁOTYCH

Na prawo i lewo od nich znajdują się stylizowane gałązki liści i kwiatów. Druk banknotu ma podkład z częściowo splątanych brunatnych i niebieskich linij.

Banknot 50-złotowy

o wymiarach 10 × 18 cm jest wykonany na białym papierze ze znakiem wodnym „Podwójny romb". Prawa główna część przedniej strony biletu w kolorze niebiesko-zielonym zawiera w środku pole z napisem:

BANK
EMISYJNY
W POLSCE

PIĘĆDZIESIĄT
ZŁOTYCH

KRAKÓW 1 MARCA 1940 R.

PREZYDENT — ZASTĘPCA PREZYDENTA

Dr. Młynarski — *Jędrzejowski*

Nad tym polem znajduje się zygzakowata 7 mm szeroka wstęga z liściastą gałązką po obydwu stronach, poniżej zaś pola mała rozetka pomiędzy dwiema liściastymi gałązkami. Poniżej na 7 mm szerokiej wstędze znajduje się oznaczenie serii i numeru w czerwonym kolorze. Na lewo od napisu widnieje postać dziewczyny, a pod nią między ozdobnymi upiększeniami liczba wartości „50". W prawej górnej części banknotu znajduje się w ośmiokątnej ramce symboliczna głowa młodzieńca, a pod nią bogato upiększone wzorzyste gilosze. Całkiem u dołu (jak po lewej stronie) między ozdobnymi upiększeniami znajduje się liczba wartości „50". Wzdłuż dolnego brzegu obrazu biegnie 3 mm szeroka wstęga z ozdobnymi upiększeniami. Cały drukowany obraz biletu ma dla większego bezpieczeństwa podkład z delikatnych częściowo brunatnych i zielonych linij.

Na lewym 48 mm szerokim marginesie znajduje się kreskowana podobizna wieśniaka z Puszczy Białowieskiej, a pod nią mała dwukolorowa rozetka z liczbą wartości „50".

Środek odwrotnej strony biletu ukazuje odbitkę Sukiennic w Krakowie. Na prawo i lewo od niej widać 1 cm szeroką siatkowaną listwę, nad odbitką napis:

PIĘĆDZIESIĄT ZŁOTYCH

pod obrazem zaś

BANK EMISYJNY
W POLSCE

Obok tego dolnego napisu znajduje się po prawej i lewej stronie biała siatka z liczbą wartości „50“. Cały drukowany obraz banknotu jest obramowany zygzakowatymi i falistymi wstążkami z ornamentacyjnymi gałązkami liści i kwiatów i ma podkład z częściowo splątanych brunatnych i zielonych linij.

Banknot 100-złotowy

o wymiarach 10,6 × 19 cm jest wykonany na białym papierze ze znakiem wodnym „Podwójny romb“. Prawa główna część przedniej strony banknotu drukowanego w kolorze brunatnym zawiera w środku napis

STO
ZŁOTYCH
KRAKÓW 1 MARCA 1940 R.

PREZYDENT — ZASTĘPCA PREZYDENTA
Dr. Młynarski — *Jędrzejowski*

Nad tym napisem unosi się skrzydlata postać Merkurego z wyciągniętymi ramionami i wąską wstążeczką z powtarzającą się liczbą wartości „100“. Pod napisem znajduje się między dwiema liściastymi gałązkami półkolista siatkowana rozeta z liczbą „100“. Po obydwu stronach głównego pola banknotu znajduje się u góry bogato zdobione owalne siatkowane gilosze z liczbą wartości „100“ o jasnych cyfrach. Nad i pod tymi liczbami znajdują się splecione ze sobą duże litery „ZŁ“. Pod lewym owalem mieści się oznaczenie serii, pod prawym zaś oznaczenie numeru, drukowane w czerwonym kolorze. W obydwu górnych rogach banknotu widać ukośnie ustawioną liczbę „100“. Opisana główna część banknotu jest otoczona siatkowymi, ozdobnymi listwami, z których dolna jest przerwana tabliczką z napisem

BANK EMISYJNY W POLSCE

Drukowany obraz banknotu jest dla większego bezpieczeństwa podłożony delikatnymi częściowo siatkowanymi zielonymi i brunatnymi liniami.

Na lewym 54 mm szerokim marginesie znajduje się kreskowana podobizna patrycjusza dawnej Warszawy, pod nią zaś mała dwukolorowa siatkowana rozeta z liczbą wartości „100“.

Środek odwrotnej strony banknotu przedstawia w siatkowanym owalu odbitkę Banku Polskiego w Warschau (Warszawie). Nad tym obrazem znajduje się tabliczka ze słowami

STO ZŁOTYCH

i u dołu zaś widać wielokolorową małą rozetę. Dalej na dolnym brzegu biegnie 1 cm szeroka listwa delikatnie wzorowana. Po obydwu stronach banknotu znajduje się napis „STO“, z lewej strony od dołu do góry, z prawej zaś od góry ku dołowi. We wszystkich czterech rogach mieszczą

się tarcze w kształcie herbów z liczbą wartości „100". Cały obraz utrzymany w kolorze jasnobrunatnym jest podłożony częściowo splecionymi czerwono-brunatnymi i zielonymi liniami.

Krakau (Kraków), dnia 2 kwietnia 1940 r.

Bank Emisyjny w Polsce

Dr. Młynarski Jędrzejowski

2. Sprawy bankowe i kredytowe.

69. Rozporządzenie o Urzędzie Nadzoru Bankowego dla Generalnego Gubernatorstwa [1]).

Z dnia 8 kwietnia 1940 r.[2]).

Na podstawie Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ **1.** Celem przeprowadzenia jednolitego nadzoru bankowego nad instytucjami kredytowymi w Generalnym Gubernatorstwie zakłada się przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

Urząd Nadzoru Bankowego dla Generalnego Gubernatorstwa.

Kierownictwo Urzędu obejmuje dyrygent bankowy [3]) przy Banku Emisyjnym w Polsce, który może ustanowić zastępcę.

§ **2.** (1) Urzędowi Nadzoru Bankowego dla Generalnego Gubernatorstwa podlegają wszystkie krajowe i zagraniczne instytucje kredytowe, trudniące się czynnościami bankowymi lub oszczędnościowymi, łącznie z ich oddziałami.

(2) Za czynności bankowe lub oszczędnościowe w rozumieniu ust. 1 należy uważać w szczególności:

1. przyjmowanie wkładek pieniężnych, udzielanie kredytów bez względu na to, czy chodzi o oprocentowane czy nie oprocentowane;
2. udzielanie pożyczek wzamian za zastawienie przedmiotów ruchomych (zakłady zastawnicze);
3. nabywanie, zbywanie, przechowanie i zarząd papierów wartościowych dla osób trzecich, emisja listów zastawnych, obligacyj i podobnych papierów wartościowych.

(3) Do podlegających nadzorowi bankowemu instytucyj kredytowych w rozumieniu ust. 1 i 2, zalicza się także przedsiębiorstwa, trudniące się

[1]) Wydane w dniu 14 grudnia 1939 r. rozporządzenie o założeniu Urzędu Nadzoru Bankowego (Dz. rozp. GGP. str. 236), z mocą obowiązującą od dnia 23 grudnia 1939 r., zostało zniesione § 10 ust. 2 nowego rozporządzenia (**nr. 69**).

[2]) Dz. rozp GGP. I str. 124.

[3]) **Nr. 64** § 3 ust. 1.

pośrednictwem lub udzielaniem kredytów hipotecznych, nadto publiczne lub prywatne kasy oszczędnościowe oraz spółdzielnie kredytowe.

(4) Jeżeli istnieją wątpliwości, czy przedsiębiorstwo podlega nadzorowi bankowemu czy nie, rozstrzyga w tej sprawie Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(5) Urząd Nadzoru Bankowego dla Generalnego Gubernatorstwa może poszczególne instytucje kredytowe zwolnić od zastosowania rozporządzenia niniejszego lub od poszczególnych przepisów tegoż.

§ 3. Nadzorowi bankowemu z mocy rozporządzenia niniejszego nie podlegają:

1. Bank Emisyjny w Polsce [4]);
2. Niemiecka Poczta Wschodu [5]) i jej zakłady.

§ 4. Kierownika Urzędu Nadzoru Bankowego dla Generalnego Gubernatorstwa upoważnia się:

1. do wydawania z mocą obowiązującą przepisów o zgłoszeniu prowadzenia instytucyj kredytowych łącznie z ich oddziałami;
2. do żądania od wszelkiego rodzaju instytucyj kredytowych złożenia bilansów wraz z rachunkami strat i zysków oraz dowodów z terminów dawniejszych;
3. do żądania od instytucyj kredytowych, ich właścicieli lub organów informacyj o wszystkich sprawach przedsiębiorstwa, do przeglądania ksiąg i pism instytucyj kredytowych, w ogóle do wykonywania wszystkich badań oraz udzielania polecenia wykonywania takowych, które według jego zdania konieczne są do spełnienia swych zadań;
4. do wydawania przepisów o prowadzeniu kont;
5. do wydawania przepisów ogólnych, według których wykonywanie tranzakcyj doniosłych uzależnione będzie od zgody nadzorcy (por. p. 11);
6. do zakazania prowadzenia przedsiębiorstwa lub wykonania poszczególnych czynności, w szczególności rozporządzenia wartościami majątkowymi lub wykonania zobowiązań, oraz do uzależnienia czynności tych od spełnienia warunków;
7. do żądania deponowania i przeniesienia wartości majątkowych w kraju lub za granicą;
8. do odbierania osobom uprawnionym do reprezentowania instytucyj kredytowych ich pełnomocnictwa;
9. do unormowania konkurencji między instytucjami kredytowymi;
10. do ustanowienia w porozumieniu z kierownictwem Banku Emisyjnego w Polsce [4]) stop procentowych i prowizyj instytucyj kredytowych;
11. do posługiwania się dla wykonywania swych zadań odpowiednimi organami dla badania instytucyj kredytowych, oraz do ustanowienia nadzorców, którzy by w jego imieniu wykonywali nadzór bankowy i go wyłącznie zastępowali.

---

[4]) Nr. 64.
[5]) Nr. 228.

§ 5. Osoby, ustanowione do kierowania lub nadzoru którąkolwiek instytucją kredytową przed wydaniem rozporządzenia niniejszego, należy niezwłocznie zgłosić Kierownikowi Urzędu Nadzoru Bankowego dla Generalnego Gubernatorstwa, który ich zwalniać może.

§ 6. (1) Pełnomocników specjalnych dla spraw bankowych itd., ustanowionych przez Szefów Okręgowych, Urząd Nadzoru Bankowego dla Generalnego Gubernatorstwa przejmuje, mogą jednak być zwolnieni przez Kierownika tegoż Urzędu.

(2) Wydane przez byłych szefów administracji cywilnej lub Szefów Okręgowych zarządzenia o działalności instytucyj kredytowych może Kierownik Urzędu Nadzoru Bankowego dla Generalnego Gubernatorstwa zmieniać lub uchylać.

§ 7. Ustanowienie powierników lub kierowników komisarycznych dla instytucyj kredytowych z mocy istniejących umocowań specjalnych wymaga zgody Kierownika Urzędu Nadzoru Bankowego dla Generalnego Gubernatorstwa.

§ 8. Kierownik Urzędu Nadzoru Bankowego dla Generalnego Gubernatorstwa może zarządzić, by przejściowo nie miały zastosowania niektóre przepisy ustawodawstwa bankowego byłej Rzeczypospolitej Polskiej [6]).

§ 9. (1) W razie umyślnych lub niedbałych wykroczeń przeciw zarządzeniom Kierownika Urzędu Nadzoru Bankowego lub nadzorców [7]) i organów badania, działających w jego imieniu, Kierownik Urzędu Nadzoru Bankowego może pisemnym nakazem nakładać kary porządkowe do 10000 zł dla każdego poszczególnego wypadku wykroczenia; kary porządkowe mogą być nałożone w szczególności na właścicieli instytucyj kredytowych, osobiście odpowiedzialnych spólników instytucyj kredytowych, kierowników i członków zarządu instytucyj kredytowych, kierowników kas oszczędności, skarbników i rachmistrzów spółdzielni oraz wszystkie inne osoby, zatrudnione w instytucjach kredytowych. Obok ukaranej osoby fizycznej odpowiada jako dłużnik solidarny instytucja kredytowa, w której wykroczenie popełniono, jeżeli odpowiedzialność ta została orzeczona w pisemnym nakazie karnym. Orzeczone kary porządkowe ściągają Inspektorowie Skarbowi [8]) w trybie przewidzianym dla podatków.

(2) Kierownika Urzędu Nadzoru Bankowego dla Generalnego Gubernatorstwa upoważnia się do zupełnego lub częściowego darowania nałożonych kar porządkowych.

§ 10. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 8 kwietnia 1940 r.

---

[6]) Patrz szczególnie prawo bankowe z dnia 17 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. nr. 34 poz. 321),
rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o komunalnych kasach oszczędności z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. nr. 98 poz. 860),
rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. nr. 118 poz. 1069).

[7]) Por. § 4 p. 11.

[8]) Por. obwieszczenia Kierownika Wydziału Finansów o ustanowieniu Inspektorów Skarbowych w Okręgach Krakau (Kraków), Radom, Warschau (Warszawa) i Lublin z dnia 20 listopada, 7 i 13 grudnia 1939 r., oraz z dnia 20 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. 1939 r. str. 67, 218; Dz. rozp. GGP. 1940 r. II. str. 6, 64).

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie w sprawie założenia Urzędu Nadzoru Bankowego[6]) z dnia 14 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 236).

Krakau (Kraków), dnia 8 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

3. Gospodarowanie dewizami.

70. Rozporządzenie Dewizowe dla Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 15 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich, z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

Urzędy dewizowe, obowiązek udzielania informacyj.

(1) Celem przeprowadzenia gospodarowania dewizami, utwarza się w Wydziale Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora Urząd Dewizowy. Kierownik Wydziału Dewiz jest równocześnie Kierownikiem Urzędu Dewizowego. Urząd Dewizowy prowadzi nazwę:

Devisenstelle Krakau (Urząd Dewizowy Kraków).

(2) Jeżeli dla czynności prawnych i działań według niniejszego rozporządzenia wymagane jest zezwolenie, wówczas zezwolenia udziela Urząd Dewizowy. Urząd Dewizowy może udzielenie zezwolenia uzależnić od warunków i połączyć je z nałożeniem zleceń oraz na pokrycie kosztów administracyjnych pobrać opłaty.

(3) Urząd Dewizowy, *Oddziały Banku Emisyjnego w Polsce*[2]) i *Zollfahndungsstellen* (*Urzędy Śledczo-Celne*)[3]) zażądać mogą od każdego informacyj lub zgłoszeń, odnoszących się bezpośrednio lub pośrednio do okoliczności ważnych pod względem dewizowo-gospodarczym lub do czynności i działań, podlegających według niniejszego rozporządzenia lub przepisów wykonawczych[4]) do niniejszego rozporządzenia zakazom

---

Do 69.

[6]) Por. uwaga 1.

Do 70.

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 44.

[2]) W miejsce pierwotnie tu wymienionych Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej, które zostały zlikwidowane z dniem 8 kwietnia 1940 r. (**nr. 65** § 1, **nr. 66**), wstąpiły Oddziały Banku Emisyjnego w Polsce (por. **nr. 65** § 6, ust. 1, zdanie 2, **nr. 67**) w myśl obwieszczenia Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o urzędach dewizowych z dnia 12 kwietnia 1940 r. (**nr. 70a**).

[3]) W miejsce pierwotnie tu wymienionych „Devisenschutzkommandos“ (Brygad Ochrony Dewiz) wstąpiły z dniem 18 stycznia 1940 r. „Zollfahndungsstellen“ (Urzędy Śledczo-Celne), założone na podstawie trzeciego rozporządzenia wykonawczego z dnia 23 stycznia 1940 r. do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. **nr. 204** (obwieszczenie Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o władzach dewizowych z dnia 1 marca 1940 r. Dz. rozp. GGP, II. str. 144).

[4]) Patrz zarządzenia nr. 1—9 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (**nr. 73—81**).

lub ograniczeniom. Do tego zażądane być może przedłożenie ksiąg handlowych i innych dowodów, oraz osobiste stawienie się obowiązanego do udzielenia informacji. Prawdziwość informacji należy na żądanie wobec urzędów, uprawnionych do zaciągania informacyj, zaręczyć w miejsce przysięgi[5]).

§ 2

Definicja pojęć.

(1) W myśl niniejszego rozporządzenia są

1. Środkami płatniczymi:
   rodzaje pieniędzy (monety, pieniądze papierowe, banknoty i t. p.), wypłacenia, przekazy, czeki i weksle;
2. Zagranicznymi środkami płatniczymi:
   wszystkie środki płatnicze nie opiewające na złote[6]);
   (dopóki nie wycofa się z obiegu asygnat Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej[7]), uważa się je za krajowe środki płatnicze).
3. Handlem zagranicznymi środkami płatniczymi:
   nabywanie, zbycie lub zastawienie zagranicznych środków płatniczych na podstawie kupna, sprzedaży, zamiany, pożyczki lub innej odpłatnej czynności prawnej, jak również zawieranie interesów terminowych, a mianowicie bez względu na to, czy zostały zawodowo lub tylko okolicznościowo, czy w kraju lub za granicą zawarte;
4. Złotem:
   monety złote, czyste złoto i aliaż złota (nieobrobiony lub jako półmateriał);
5. Metalami szlachetnymi:
   srebro, platyna i platynowce we formach używanych w handlu takimi metalami (nieobrobione lub jako półmateriał);
6. Papierami wartościowymi:
   papiery wartościowe, które według ich rodzaju nadają się do handlu na giełdzie, jak również kupony procentowe i dywidendowe;
7. Krajowymi papierami wartościowymi:
   papiery wartościowe, wystawione przez krajowca oraz świadectwa udziałowe (certyfikaty, notes), wydane przez zagranicznego fiducjariusza na podstawie krajowych papierów wartościowych lub skryptów dłużnych;
9. Bankami Dewizowymi:
   instytucje kredytowe, upoważnione piśmiennie przez Kredytową Kasę Rzeszy Niemieckiej[2*]) do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi[6]).

---

[5]) Przepisy karne p. **nr. 71** § 3.

[6]) A więc w szczególności środki płatnicze opiewające na marki niemieckie lub marki rentowe; co do asygnat Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej (**nr. 60** § 10, **nr. 61**), patrz § 2 ust. 1 p. 2 zdanie po średniku.

[7]) To dotychczas jeszcze nie nastąpiło.

[2*]) Rozwiązane z dniem 8 kwietnia 1940 r. (**nr. 65** § 1, **nr. 66**). W miejsce Kredytowej Kasy Rzeszy Niemieckiej i jej oddziałów wstąpił teraz Bank Emisyjny w Polsce ze swymi oddziałami (**nr. 65** § 6, ust. 1, zdanie 2, **nr. 67**) w myśl obwieszczenia Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora z dnia 12 kwietnia 1940 r. o urzędach dewizowych (**nr. 70a**).

(2) Krajowcami w pojęciu niniejszego rozporządzenia są osoby fizyczne i prawne, których miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu, siedziba lub miejsce kierownictwa znajduje się na obszarze Generalnego Gubernatorstwa. Cudzoziemcami w pojęciu niniejszego rozporządzenia są osoby fizyczne i prawne, których miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu, siedziba lub miejsce kierownictwa znajduje się poza obrębem Generalnego Gubernatorstwa. Urząd Dewizowy może w razie wątpliwości wiążąco ustalić, czy daną osobę traktować należy jako krajowca czy cudzoziemca.

§ 3

Handel zagranicznymi środkami płatniczymi.

(1) Handlem zagranicznymi środkami płatniczymi (§ 2 ust. 1 nr. 2) zająć się mogą wyłącznie *Bank Emisyjny w Polsce*[2**]) i takie instytucje kredytowe, które zostały do tego upoważnione przez *Bank Emisyjny w Polsce*[2**]),

(2) Kto nie jest w posiadaniu upoważnienia nadanego według ust. 1 może tylko za zezwoleniem

a) nabyć zagraniczne środki płatnicze wzamian za krajowe środki płatnicze i

b) rozporządzać zagranicznymi środkami płatniczymi, chyba że chodzi o dostarczenie *Bankowi Emisyjnemu w Polsce*[2**]) lub Bankowi Dewizowemu [8]).

§ 4

Przepisy kursowe.

(1) Zagraniczne środki płatnicze (§ 2 ust. 1 p. 2) i wierzytelności w walucie zagranicznej, dla których *Bank Emisyjny w Polsce*[2**]) ogłasza kursy, wolno wzamian za krajowe środki płatnicze nabywać i zbywać po kursie nie wyższym niż ostatnio znanym, przez *Bank Emisyjny w Polsce*[2**]) ogłoszonym.

(2) Kurs wypłat miarodajny też jest dla transakcyj w rodzajach pieniądza, jeżeli dla rodzaju pieniądza nie bywa przez *Bank Emisyjny w Polsce*[2**]) ogłoszony kurs specjalny.

(3) Zagraniczne środki płatnicze i wierzytelności w walucie zagranicznej, dla których ogłoszenie kursów przez *Bank Emisyjny w Polsce*[2**]) nie następuje, wolno wzamian za krajowe środki płatnicze nabywać lub zbywać po cenie nie wyższej, niż obliczonej na podstawie z jednej strony ostatnio znanego zagranicznego kursu podaży tegoż środka płatniczego i z drugiej strony ostatnio znanego, przez Kredytową

[2**]) W miejsce pierwotnie wymienionej Kredytowej Kasy Rzeszy Niemieckiej wstąpił Bank Emisyjny w Polsce (nr. 65 § 1 ust. 1 i 2, nr. 66, nr. 70a).

[8]) Jako Banki Dewizowe były dopuszczone w Generalnym Gubernatorstwie w dniu 11 kwietnia 1940 r.:

I. w Krakau (Krakowie)
1. Commerz- & Privatbank A. G., Oddział w Krakau (Krakowie)
2. Deutsche Bank, Oddział w Krakau (Krakowie)
3. Kommerzialbank A. G., w Krakau (Krakowie)
4. Komunalna Kasa Oszczędnośc powiatu Krakowskiego w Krakau (Krakowie)
5. " " " " " w Wieliczce (patrz p. 4)
6. Powiatowa Kasa Oszczędności w Miechowie

Kasę Rzeszy Niemieckiej ogłoszonego kursu popytu waluty na giełdzie zagranicznej.

(4) Urząd Dewizowy **) może od przepisów ustępów 1 do 3 zezwalać na wyjątki.

§ 5

Przekazy za granicę, zapłaty cudzoziemcom lub na rzecz cudzoziemców w kraju.

Tylko za zezwoleniem dozwolone jest:

a) uskutecznianie wypłat za granicę krajowymi lub zagranicznymi środkami płatniczymi lub innymi sposobami;

---

7. Powiatowa Kasa Oszczędności w Neumarkt (Nowym Sączu)
8. „ „ „ w Limanowie
9. Komunalna Kasa Oszczędności w Myślenicach
10. Powiatowa Kasa Oszczędności w Bochni
11. Commerz- & Privatbank A. G., Oddział Kasowy w Zakopanem (patrz p. 1)
12. Warszawski Bank Dyskontowy S. A., Oddział w Krakau (Krakowie) (patrz IX p .3)
13. Bank Związku Spółek Zarobkowych S. A., Oddział w Krakau (Krakowie) (patrz IX p. 4)
14. Bank Hipoteczny S. A., Oddział w Krakau (Krakowie)
15. Miejska Kasa Oszczędności w Krakau (Krakowie)
16. Powszechny Bank Kredytowy S. A., Oddział w Krakau (Krakowie) (patrz IX p. 1)
17. Bank Handlowy w Warszawie, Oddział w Krakau (Krakowie) (patrz IX p. 2)
18. Mitteleuropäisches Reisebüro G. m. b. H., Berlin, Oddział w Krakau (Krakowie)

II. w Kielcach
   Powiatowa Kasa Oszczędności w Kielcach

III. w Lublinie
1. Bank Handlowy w Lublinie (patrz IX p. 2)
2. Centralna Kasa Spółek Rolniczych w Lublinie
3. Powiatowa Kasa Oszczędności w Lublinie

IV. w Neu-Sandez (Nowym Sączu)
1. Komunalna Kasa Oszczędności w Neu-Sandez (Nowym Sączu)
2. Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Krakowskiego w Krynicy

V. w Petrikau (Piotrkowie)
   Bank Związku Spółek Zarobkowych S. A., Oddział w Petrikau (Piotrkowie) (patrz IX p. 4)

VI. w Rzeszowie
1. Komunalna Kasa Oszczędności w Jaroslau (Jarosławiu)
2. Powiatowa Kasa Oszczędności w Brzozowie
3. Komunalna Kasa Oszczędności Miasta Krosna w Krosno
4. Miejska Kasa Oszczędności w Strzyrzowie
5. Powiatowa Komunalna Kasa Oszczędności w Przeworsku

VII. w Tarnowie
1. Kommerzialbank A. G., Oddział w Tarnowie (patrz I p. 3)
2. Powiatowa Kasa Oszczędności w Dąbrowie
3. Komunalna Kasa Powiatowa w Mielcu
4. Powiatowa Kasa Oszczędności w Dębicy
5. „ „ „ „ „, Oddział w Ropczycach (patrz p. 4)
6. Komunalna Kasa Oszczędności Miasta Jasła w Jaśle
7. „ „ „ w Brzesku
8. „ „ „ powiatu Gorlickiego w Gorlicach

VIII. w Tschenstochau (Częstochowie)
1. Kasa Oszczędności powiatu Częstochowskiego w Tschenstochau (Częstochowie)
2. Powiatowa Kasa Oszczędności w Radomsku
3. Bank Handlowy w Warszawie S. A., Oddział w Tschenstochau (Częstochowie) (patrz IX p. 2)

IX. w Warschau (Warszawie)
1. Powszechny Bank Kredytowy S. A., w Warschau (Warszawie)
2. Warszawski Bank Handlowy S. A., w Warschau (Warszawie)
3. „ „ Dyskontowy S. A., w Warschau (Warszawie)
4. Bank Związku Spółek Zarobkowych S. A., w Warschau (Warszawie)
5. Bank Amerykański w Polsce S. A., w Warschau (Warszawie)
6. Bank Spółdzielczy S. A., w Warschau (Warszawie)
7. Powszechny Bank Związkowy w Polsce S. A., w Warschau (Warszawie)
8. Polski Bank Komercyjny S. A., w Warschau (Warszawie)

**) § 1 ust. 1 zdanie 3.

b) uskutecznianie zapłat w kraju cudzoziemcom lub krajowcom na rzecz cudzoziemców krajowymi lub zagranicznymi środkami płatniczymi lub w inny sposób; krajowcowi wolno przyjmować zapłaty od krajowca na rzecz cudzoziemca tylko wtedy, gdy zapewnił się, że zapłata jest zezwolona lub zezwolenia nie wymaga.

§ 6

Rozporządzania wierzytelnościami.

Tylko za zezwoleniem rozporządzać wolno:

a) wierzytelnościami wobec cudzoziemców, chyba że dochodu dostarcza się *Bankowi Emisyjnemu w Polsce*[2**]) lub Bankowi Dewizowemu[8]);

b) wierzytelnościami cudzoziemca do krajowca w walucie krajowej lub zagranicznej;

c) wierzytelnościami w walucie krajowej lub zagranicznej między krajowcami na rzecz cudzoziemca.

§ 7

Wywóz i przywóz środków płatniczych.

(1) Tylko za zezwoleniem wolno wszelkiego rodzaju środki płatnicze krajowe i zagraniczne łącznie z walutami wycofanymi z obiegu wywieźć za granicę.

(2) Tylko za zezwoleniem wolno waluty krajowe lub opiewające na marki niemieckie lub korony czeskie, łącznie z wycofanymi z obiegu, przywieźć z zagranicy. Odbiorca krajowy winien w ciągu 3 dni zgłaszać Urzędowi Dewizowemu[8*]) odbiór walut, przywiezionych bez zezwolenia.

(3) Zezwolenie nie jest wymagane dla wy- i przywozu walut krajowych do wysokości 20 złotych w ruchu turystycznym, a do wysokości 5 złotych, najwyżej jednak 50 złotych miesięcznie, w ruchu granicznym[9]).

§ 8

Złoto i inne metale szlachetne.

(1) Złoto, inne metale i złom tych metali wolno tylko za zezwoleniem wywieźć za granicę. Odnosi się to również do półfabrykatów i wyrobów gotowych, wyrobionych w całości lub częściowo ze złota lub innych metali szlachetnych, które zwykle nie bywają wyrabiane z tych metali.

(2) Krajowcowi wolno złoto wręczyć w kraju cudzoziemcowi lub krajowcowi na rzecz cudzoziemca tylko za zezwoleniem.

§ 9

Papiery wartościowe.

Tylko za zezwoleniem wolno:

a) krajowe i zagraniczne papiery wartościowe przywieźć z zagranicy lub wywieźć za granicę;

2**) Patrz str. 129.
8) Patrz str. 129.
8*) § 1 ust. 1 zdanie 3.
9) Por. nr. 73 III.

b) krajowe i zagraniczne papiery wartościowe celem przewłaszczenia, zastawienia lub w innym celu z krajowca na cudzoziemca przenieść (przez przeniesienie księgowe, zdeponowanie, przepisanie depozytu na inne nazwisko, wręczenie itp.), chyba, że zagraniczne papiery wartościowe sprzedaje się za granicą i uzyskaną kwotę dostarcza się *Bankowi Emisyjnemu w Polsce*[2**]).

c) krajowe i zagraniczne papiery wartościowe celem przewłaszczenia, zastawienia lub w innym celu z cudzoziemca na krajowca przenieść;

d) zagraniczne papiery wartościowe celem przewłaszczenia, zastawienia lub w innym celu z krajowca na krajowca przenieść, i

e) depozyty (konta depozytowe) krajowych i zagranicznych papierów wartościowych w kraju na rzecz cudzoziemców, lub za granicą na rzecz krajowców założyć i podtrzymywać, jak również prawa na tych depozytach papierów wartościowych zmieniać.

§ 10

Nieruchomości, prawa udziałowe.

(1) Bez uszczerbku dla innych przepisów[10]) wolno tylko za zezwoleniem:

a) zagraniczną nieruchomością krajowca lub prawem krajowca na nieruchomości zagranicznej rozporządzać,

b) krajową nieruchomością cudzoziemca lub prawem cudzoziemca na nieruchomości krajowej rozporządzać,

c) krajową nieruchomością krajowca lub prawem krajowca na nieruchomości krajowej na rzecz cudzoziemca rozporządzać.

(2) Przepisy ust. 1 obowiązują analogicznie dla rozporządzeń prawami udziałowymi we wspólnotach, spółkach lub korporacjach; jeżeli jednak owe prawa udziałowe poręczone są w papierach wartościowych, wówczas obowiązują dla nich wyłącznie przepisy o papierach wartościowych (§ 9).

(3) Tylko za zezwoleniem wolno krajowcowi:

a) prawa udziałowe w zagranicznych wspólnotach, spółkach lub korporacjach odpłatnie nabyć i

b) prawami udziałowymi w zagranicznych wspólnotach, spółkach lub korporacjach na rzecz cudzoziemców rozporządzać.

§ 11

Kredyty i zabezpieczenia.

(1) Udzielanie kredytów cudzoziemcom i ustanowienie zabezpieczeń dla wierzycieli zagranicznych wymagają zezwolenia.

(2) Zezwolenie nie jest potrzebne na udzielanie terminu wedle zwyczaju handlowego do zapłaty ceny kupna za dostarczone towary (kredyty towarowe) i równowartości za świadczenia przemysłowe w związku z obrotem towarowym (koszty przewozowe itp.).

[2**]) W miejsce pierwotnie tu wymienionej Kredytowej Kasy Rzeszy Niemieckiej wstąpił Bank Emisyjny w Polsce (Nr. 65 § 1 ust. 1, nr. 66, nr. 65 § 1 ust. 2 nr. 70a).

[10]) Nr. 18 i 19.

§ 12

Obowiązek zaofiarowania i odstąpienia.

(1) Krajowcy winni niżej wymienione wartości, jeżeli dnia 14 października 1939 r. należały do nich lub w czasie od dnia 14 października do dnia 20 listopada 1939 r. im przypadły, zaofiarować[10*] i na żądanie sprzedać i przenieść właściwej miejscowo Kredytowej Kasie Rzeszy Niemieckiej[2*] bezpośrednio lub za pośrednictwem Banku Dewizowego[8];

a) zagraniczne środki płatnicze,

b) wierzytelności w walucie zagranicznej,

c) weksle i czeki, opiewające na walutę krajową, trasowane na zagranicę,

d) wierzytelności do cudzoziemców w walucie krajowej,

e) złoto,

f) zagraniczne papiery wartościowe.

(2) Dopóki Kredytowa Kasa Rzeszy Niemieckiej[2*] wartości, które według ust. 1 należy zaofiarować, nie zwolniła, wolno wartościami tymi rozporządzać inaczej niż sprzedażą Kredytowej Kasie Rzeszy Niemieckiej[2*] bezpośrednio lub za pośrednictwem Banku Dewizowego[8] tylko za zezwoleniem.

(3) Krajowcy winni wartości rodzaju określonego w ust. 1, które im przypadają po dniu 20 listopada 1939 r. w inny sposób, niż przez nabycie na podstawie zezwolenia, w ciągu trzech dni po przypadku zaofiarować i na żądanie sprzedać i przenieść właściwemu miejscowo *Oddziałowi Banku Emisyjnego w Polsce*[2] bezpośrednio lub za pośrednictwem Banku Dewizowego[8]. Jeżeli nie inaczej postanowiono, należy wartości nabyte w ramach zezwolenia zaofiarować w ciągu trzech dni po utracie mocy zezwolenia, o ile nabywca wtedy jeszcze wartości te posiada. Kto w chwili wejścia w życie obowiązku zaofiarowania nie znajduje się na obszarze Generalnego Gubernatorstwa, powinien zaofiarowania najpóźniej 10 dni po jego powrocie do Generalnego Gubernatorstwa dokonać.

(4) Osoby, stające się krajowcami, winny posiadane w tej chwili wartości rodzaju, oznaczonego w ust. 1, w ciągu 10 dni zaofiarować właściwemu *Oddziałowi Banku Emisyjnego w Polsce*[2] bezpośrednio lub za pośrednictwem Banku Dewizowego[8]. Osoby te winny *Bankowi Emisylnemu w Polsce*[2**] w równy sposób zaofiarować:

a) takie wierzytelności do krajowców, które nabyły lub uzyskały w innym sposób zagranicą po dniu 31 grudnia 1933 r.,

b) inne papiery wartościowe niż wymienione w ust. 1 pod lit. f), które nabyły lub uzyskały w inny sposób po dniu 31 grudnia 1939 r.

---

[2]) W miejsce pierwotnie tu wymienionych Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej, rozwiązanych z mocą od dnia 8 kwietnia 1940 r. (**nr. 65** § 1, **nr. 66**). wchodziły stosownie do obwieszczenia Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o urzędach dewizowych z dnia 12 kwietnia 1940 r. (**nr. 70a**) oddziały Banku Emisyjnego w Polsce (por. **nr. 65** § 6 ust. 1 zdanie 2,. **nr. 67**).

[2*]) Z mocą obowiązującą od dnia 8 kwietnia 1940 r. rozwiązane (**nr. 65** § 1, **nr. 66**). W miejsce Kredytowej Kasy Rzeszy Niemieckiej i jej oddziałów wchodziły teraz Bank Emisyjny w Polsce i jego oddziały (**nr. 65** § 6 ust. 1 zdanie 2, **nr. 67** — obwieszczenie Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o urzędach dewizowych z dnia 12 kwietnia 1940 r., **nr. 70a**)

[2**]) W miejsce pierwotnie tu wymienionej Kredytowej Kasy Rzeszy Niemieckiej wchodził Bank Emisyjny w Polsce (**nr. 66** § 1 ust. 1, **nr. 65**, § 1 ust. 2, **nr. 70a**).

[8]) Patrz str. 129.

[10*]) Por. Zarządzenie nr. 3 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora z dnia 20 listopada 1939 r. (**nr. 75**).

(5) Obowiązki, mające właściciel przedmiotu, podlegającego obowiązkowi zaofiarowania, powinny być zarówno przez tego spełnione, kto przedmiot posiada jako należący do niego lub przez fiducjariusza lub w inny sposób wykonuje moc rozporządzania przedmiotem.

§ 13

Emigracja.

(1) Jeżeli krajowiec przenosi swe miejsce zamieszkania lub stałego pobytu do zagranicy (emigrant), wówczas podlega on nadal ograniczeniom, zakazom i obowiązkom, ustanowionym niniejszym rozporządzeniem lub przepisami na jego podstawie wydanymi względem wartości należących do niego w chwili emigracji, jak również względem uzyskanych kwot, dochodów i wartości, wstępujących w ich miejsce. Niniejsze ograniczenia, zakazy i obowiązki rozciągają się również:

a) na dochody z towarów, które emigrant posiada za granicą w czasie emigracji, zabiera przy emigracji ze sobą, lub każe sobie przesłać z kraju, chyba że chodzi o rzeczy, których eksport za granicę nastąpił za zezwoleniem,

b) na dochody i pożytki z przemysłowych praw ochronnych, które emigrant posiada w chwili emigracji i

c) na dochody i pożytki z praw autorskich i nakładu, które emigrant nabył już przed emigracją czynnością prawną między żyjącymi lub na wypadek śmierci.

(2) Ograniczeniom nakazom i obowiązkom, wymienionym w ust. 1, podlegają z mocą obowiązującą od dnia 14 października 1939 r. również osoby, które wyemigrowały po dniu 31 grudnia 1938 r.

§ 14

Wywóz mienia przeprowadzki [11]).

Tylko za zezwoleniem wolno emigrantom wywieźć za granicę mienie przeprowadzki i inne rzeczy.

§ 15

Zarządzenia zapobiegawcze.

(1) Jeżeli uzasadnione podejrzenie istnieje, że krajowiec lub cudzoziemiec usiłuje, z naruszeniem lub obejściem przepisów istniejących, pozbawić gospodarowanie dewizami wartości majątkowych, wówczas Urząd Dewizowy [8*]), jak również *Zollfahndungsstellen (Urzędy Śledczo-Celne)* mogą zarządzić, że dotkniętemu wolno rozporządzać swym majątkiem lub oznaczonymi przedmiotami majątkowymi tylko za zezwoleniem. Wymienione urzędy mogą i w innych wypadkach wydać zarządzenia, które konieczne są dla zabezpieczenia zapasów dewizowych i powstania dewiz. O ile wydane zarządzenia wymagają wykonania, wykona je urząd, który je wydał. Urząd Dewizowy oraz *Zollfahndungsstellen (Urzędy Śledczo-Celne* [3]) mogą Hauptzollämter (Główne Urzędy Celne) i Kreishauptmann'a (Starostę), właściwego miejscowo wezwać o udzielenie pomocy urzędowej. Dotknięty ponosi koszty zarządzeń, wykonanych na podstawie wyżej wy-

[11]) Por. nr. 81.
[8*]) § 1 ust. 1 zdanie 3.
[3]) Patrz str. 127.

mienionych przepisów, o ile nie zniesie się zarządzeń jako z początku nieuzasadnionych. Kilku dotkniętych odpowiada solidarnie. Zwrot kosztów, powstających dotkniętym, jest wykluczony.

(2) Dla ogólnego zabezpieczenia majątku żydowskiego wydane będą specjalne zarządzenia [12]).

§ 16

Przepisy karne [13]).

(1) Kto umyślnie działa przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia, podlega karze więzienia lub w szczególnie ciężkich wypadkach karze ciężkiego więzienia do lat dziesięciu oraz grzywnie do dziesięciokrotnej kwoty wartości, do których czyny karygodne się odnoszą, lub jednej z tych kar. Usiłowanie jest karalne. Kto dopuści się wykroczenia przez niedbalstwo, podlega tylko karze grzywny; w razie nieściągalności zamienia się grzywnę na karę więzienia. Tej samej karze podlega, kto działa przeciw zarządzeniu Urzędu Dewizowego [8*]) lub urzędu, któremu powierzono zadania dewizowo-gospodarcze, lub kto nie na czas, lub nieprawidłowo lub wcale nie stosuje się do zarządzenia.

(2) Karze wymienionej w ust. 1 podlega również, kto umyślnie nawołuje, zachęca lub ofiaruje się do popełnienia jednego z czynów, określonych w ust. 1.

(3) Nadto wartości, do których odnoszą się czyny karygodne, mogą ulec konfiskacie, także wówczas, gdy nie należą do sprawcy lub współuczestnika.

(4) Jeżeli konfiskata wartości wymienionych w ust. 3, jest niemożliwa, wtedy zasądzić można ściągnięcie kwoty odpowiadającej tym wartościom (konfiskata zastępcza).

§ 17

Przepisy karno procesowe.

(1) Zawyrokowanie wykroczeń dewizowych następuje przez Sądy Specjalne [14]). W postępowaniu karnym Urząd Dewizowy [8*]) ma prawa oskarżyciela ubocznego [15]).

(2) Jeżeli obwiniony jest nieobecny lub gdy nie można ścigać lub skazać określonej osoby, wówczas może być na wniosek władzy oskarżającej konfiskata lub konfiskata zastępcza samodzielnie orzeczona postanowieniem sądu. W wypadkach §§ 7, 8 ust. 1, § 9 lit. a) i § 14 może konfiskata lub konfiskata zastępcza nastąpić również przez Hauptzollamt (Główny Urząd Celny).

(3) Jeżeli obwiniony bez zastrzeżenia przyznaje się do wykroczenia dewizowego, może poddać się natychmiast karze wymierzonej na piśmie z zrzeczeniem się rozstrzygnięcia sądowego, o ile wykroczenie dewizowe zagrożone jest tylko grzywną i konfiskatą [16]) lub jedną z tych kar, albo gdy dane są założenia § 27 b kodeksu karnego Rzeszy Niemieckiej (§ 9

[8*]) § 1 ust. 1 zdanie 3.
[12]) Por. nr. 76 i 77.
[13]) Dalsze postanowienia karne przeciw wyłudzeniu zezwoleń i zaświadczeń oraz w sprawie karania wykroczeń przeciw obowiązkowi udzielania informacyj, o którym mowa w § 1 ust. 3, p. drugie rozporządzenie dewizowe dla Generalnego Gubernatorstwa z dnia 28 lutego 1940 r. (nr. 71).
[14]) Nr. 48 § 4 ust. 1.
[15]) §§ 395 i nast. niemieckiego kodeksu postępowania karnego.
[16]) W szczególności wykroczenia popełnione z niedbalstwa, por. § 16 ust. 1 zdanie 3, ust. 3 i 4.

rozporządzenia dostosowania karnego[17]) z dnia 8 lipca 1938 r. — Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 844). Poddanie się równa się prawomocnemu skazaniu.

(4) Do postępowania poddania się mają §§ 429, 442 do 444, 454, 455, 457, 459 ust. 2, 470, 475 ordynacji danin Rzeszy Niemieckiej, oraz §§ 2 do 4, 7 i 8 rozporządzenia o poddaniu się w postępowaniu karnym według § 410 (teraz § 445) ordynacji danin Rzeszy Niemieckiej z dnia 1 listopada 1921 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. str. 1328) odpowiednie zastosowanie. W miejsce Urzędu Skarbowego wstępuje Urząd Dewizowy[8*]).

(5) Do wykonania uznań karnych i rozstrzygnięć w sprawie kosztów Urzędów Dewizowych[8*]) ma zastosowanie § 459 ust. 1, 3 i 4 ordynacji danin Rzeszy Niemieckiej.

(6) Urząd Dewizowy[8*]) może prawa, służące mu w postępowaniu sądowym, przenieść na inne urzędy lub oznaczonych urzędników.

§ 18

Obrót między Generalnym Gubernatorstwem a Rzeszą Niemiecką.

Co do obrotu dewizowo-prawnego między Rzeszą Niemiecką wyda się jeszcze specjalne przepisy[18]).

§ 19

Uprzywilejowanie Banku Emisyjnego w Polsce[2]).

Ograniczenia i zakazy niniejszego rozporządzenia nie dotyczą *Banku Emisyjnego w Polsce i jego oddziałów*.

§ 20

Wykonanie.

Przepisy, potrzebne do wykonania i uzupełnienia niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora[19]).

§ 21

Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 listopada 1939 r. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczas w Generalnym Gubernatorstwie wydane przepisy dewizowo-prawne[20]).

Krakau (Kraków), dnia 15 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

Frank

[8*]) Patrz str. 129.

[8]) § 1 ustęp 1 zdanie 3.

[17]) § 9 brzmi: „jeżeli za czyn karny, zagrożony karą więzienia lub aresztem, miałaby być wymierzona kara pozbawienia wolności na czas krótszy od trzech miesięcy, a cel ukarania mógłby być osiągnięty grzywną, wówczas należy orzekać karę grzywny, a mianowicie zamiast kary aresztu — karę grzywny w wysokości od jednej do stupięćdziesięciu marek niemieckich, zamiast więzienia — karę grzywny od trzech do dziesięciu tysięcy marek niemieckich".

[18]) Patrz zarządzenie nr. 2 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora z dnia 20 listopada 1939 r., **nr. 74**.

[19]) Dotychczas wydano z przepisów rodzaju ogólnego zarządzenia nr. 1—9 (**nr. 73—81**).

[20]) W szczególności ustawa dewizowa dla okupowanego dawniej polskiego obszaru (bez Wschodniego Górnego Śląska) Głównego Dowódcy Wojska z dnia 7 października 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 33).

70a. Obwieszczenie o urzędach dewizowych

Z dnia 12 kwietnia 1940 r.[1]).

Z mocą obowiązującą od dnia 8 kwietnia 1940 r. wchodzą w miejsce Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej, wymienionych w rozporządzeniu dewizowym dla Generalnego Gubernatorstwa[2]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) oraz w wydanych do niego zarządzeniach[3]) Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora jako urzędy dewizowe a rozwiązanych[5]) z dniem 8 kwietnia 1940 r. na podstawie rozporządzenia w sprawie ujednostajnienia obiegu środków płatniczych w Generalnym Gubernatorstwie[4]) z dnia 27 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 119), oddziały Banku Emisyjnego w Polsce[6]).

Udzielone w § 19 rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa[2]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) Kredytowym Kasom Rzeszy Niemieckiej uprzywilejowanie w sprawie ograniczeń i zakazów rozporządzenia dewizowego przechodzi z tym samym dniem na Bank Emisyjny w Polsce. Nadto Główna Administracja Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej zwolniona jest aż do ukończenia likwidacji Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej od ograniczeń i zakazów rozporządzenia dewizowego.

Krakau (Kraków), dnia 12 kwietnia 1940 r.

Kierownik Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Tetzner

71. Drugie rozporządzenie dewizowe dla Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 28 lutego 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

Wyłudzenie zezwoleń dewizowych.

(1) Kto umyślnie podaje nieprawdziwe lub nie wyczerpujące dane rodzaju faktycznego lub takich używa, w celu wyłudzenia dla siebie lub osoby trzeciej zezwolenia[2]), wymaganego rozporządzeniem dewizowym

Do 70a.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 212.
[2]) Nr. 70.
[3]) Nr. 73 do 81.
[4]) Nr. 65.
[5]) Por. także nr. 66.
[6]) Nr. 64; por. także nr. 67.

Do 71.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 87.
[2]) Nr. 70 § 1 ust. 2, § 3 ust. 2, §§ 8, 6, 7 ust. 1 i 2, 8, 9, 10, 11 ust. 1, 12 ust. 2, 14; nr. 74 I 2; nr. 76 3; nr. 77 3; nr. 79 § 1 ust. 1 zdanie 2, § 2 ust. 2; nr. 80 § 1 ust. 3; nr. 81 § 1.

dla Generalnego Gubernatorstwa [3]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) lub przepisami i zarządzeniami wydanymi do jego wykonania [4]), podlega karze więzienia i grzywny do dziesięciokrotnej wartości środków płatniczych, roszczeń, złota, innych metali szlachetnych, papierów wartościowych, praw udziałowych, nieruchomości lub innych wartości, do których czyn karygodny się odnosi. Usiłowanie jest karalne. W wypadkach szczególnie ciężkich orzec można karę ciężkiego więzienia do lat 10.

(2) Tej samej karze podlega ten, kto umyślnie nawołuje, zachęca albo ofiaruje się do zagrożonego karą czynu, określonego w ust. 1.

(3) Obok tego wartości, do których czyny karygodne się odnoszą, mogą ulec ściągnięciu, chociażby nie należały do sprawcy lub uczestnika. Jeżeli ściągnięcie wartości, wymienionych w ust. 1, nie byłoby możliwe, orzec można ściągnięcie kwoty, odpowiadającej tym wartościom (ściągnięcie zastępcze).

§ 2

Wyłudzenie zaświadczeń dewizowych.

(1) Kto umyślnie podaje nieprawdziwe lub nie wyczerpujące dane rodzaju faktycznego lub takich używa, w celu wyłudzenia dla siebie lub osoby trzeciej zaświadczenia, od którego uzyskania uzależnione są zwolnienia od ograniczeń dewizowo-prawnych lub korzyści dewizowo-gospodarcze [5]), podlega karze więzienia.

(2) § 1 ust. 2 i 3 obowiązują odpowiednio.

§ 3

Naruszenie obowiązku informacyjnego.

(1) Kto umyślnie lub z niedbalstwa wbrew przepisowi § 1 ust. 3 rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa [3]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) nie udziela, udziela nie terminowo lub nieprawdziwie lub nie wyczerpująco informacyj i zgłoszeń, żądanych od Urzędu Dewizowego [5*]), *Oddziałów Banku Emisyjnego w Polsce* [6]) lub Urzędów Śledczo-Celnych albo nie przedkłada ksiąg lub innych dowodów albo przedkłada je nie terminowo lub nie wyczerpująco albo zadość nie uczyni wezwaniu do osobistego stawiennictwa, podlega karze grzywny.

(2) § 1 ust. 3 obowiązuje odpowiednio.

§ 4

Postępowanie.

§ 17 rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa [2]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) obowiązuje odpowiednio [7]).

---

[3]) **Nr. 70.**
[4]) **Nr. 73—81.**
[5]) Por. np. **nr.** 78 § 3 ust. 3 zdanie 2; **nr.** 80 § 1 ust. 2 lub **nr.** 81 § 1 ust. 1.
[5*]) **Nr.** 70 § 1 ust. 1.
[6]) Uchylone z mocą obowiązującą od dnia 8 kwietnia 1940 r., **nr.** 65 § 1.
[2]) Patrz str. 135.
[7]) Obowiązuje więc w szczególności właściwość Sądu Specjalnego (**nr.** 70 § 17 ust. 1 zdanie 1), **nr.** 48 § 2 ust. 1.

§ 5

Wejście w życie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu [8]).

Warschau (Warszawa), dnia 28 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

71a. Rozporządzenie o udzieleniu wolności od kary przy wykroczeniach dewizowych.

Z dnia 23 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Kto wbrew postanowieniom rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa [2]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) w chwili wejścia w życie [3]) rozporządzenia niniejszego posiada za granicą majątek, nie będzie karany, lecz uzyska wolność od wszystkich kar, na które zasłużył czynem tym i czynami z nim związanymi [4]), jeżeli do dnia 20 maja 1940 r. włącznie zaofiaruje [7]) do skupu właściwemu oddziałowi Banku Emisyjnego [5]) w Polsce bezpośrednio lub za pośrednictwem Banku Dewizowego [6]) wartości, do których czyn karny się odnosi. Przepis ten ma odpowiednie zastosowanie do tego, który wbrew postanowieniom dewizowo-prawnym posiada w kraju wartości, podlegające obowiązkowi zaofiarowania, mianowicie zagraniczne środki płatnicze, monety złote, czyste złoto i aliaże złota (w stanie nieobrobionym lub jako półmateriał), zagraniczne papiery wartościowe lub weksle i czeki, opiewające na walutę krajową a trasowane na zagranicę, albo który uprawniony jest do rozporządzenia takimi wartościami [7]).

(2) Wolność od kary ma miejsce także wówczas, gdy sprawca przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego wbrew przepisom dewizowoprawnym posiadał za granicą lub w kraju majątek, który zaofiarował Kredytowej Kasie Rzeszy Niemieckiej [8]) lub Bankowi Emisyjnemu w Polsce [5]) bezpośrednio lub za pośrednictwem Banku Dewizowego [6]) wprawdzie nie na czas, jednak przed wszczęciem postępowania karnego.

Do 71.
[8]) 13 marca 1940 r.

Do 71a.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 181.
[2]) **Nr. 70.**
[3]) 23 kwietnia 1940 r.
[4]) Por. **nr. 70** § 16, **nr. 71.**
[5]) **Nr. 64** i **67.**
[6]) **Nr. 70** uwaga 8.
[7]) Por. **nr. 70** § 12, **nr. 75.**
[8]) Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej są od dnia 8 kwietnia 1940 r. rozwiązane (**nr. 65** § 1, **nr. 66**).

(3) Jeżeli sprawca przed wejściem w życie[3]) rozporządzenia niniejszego rozporządził już częścią swego majątku, podlegającego obowiązkowi zaofiarowania, i przy wejściu w życie rozporządzenia niniejszego zaofiaruje należycie choćby istniejącą jeszcze resztę, wówczas wolność od kary rozciąga się także na te czyny karne, które popełnił niedozwolonym rozporządzeniem wartościami, podlegającymi obowiązkowi zaofiarowania.

(4) Postępowania karne, będące w toku przy wejściu w życie rozporządzenia niniejszego z powodu czynów karnych określonych w ust. 1 do 3, spoczywają do dnia 20 maja 1940 r. Jeżeli sprawca do tegoż terminu należycie zaofiarował wartości, podlegające obowiązkowi zaofiarowania, postępowanie umorzy się; jeżeli sprawca do tegoż terminu nie spełni swego obowiązku zaofiarowania, postępowanie będzie kontynuowane.

(5) Jeżeli postępowanie karne zostało umorzone, wówczas nie nastąpi także ściągnięcie wartości, do których odnosi się czyn karny, w samodzielnym postępowaniu[9]).

(6) Wyroki w sprawach karnych określonych w ust. 1 do 3, które stały się prawomocne do wejścia w życie[3]) rozporządzenia niniejszego, pozostają w mocy.

§ 2. Wartości, zaofiarowane na podstawie rozporządzenia niniejszego, wpływają do kasy Banku Emisyjnego w Polsce[5]).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia[10]).

Krakau (Kraków), dnia 23 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

72. Rozporządzenie o założeniu Urzędu Rozrachunkowego w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 20 listopada 1939 r.[1])

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. W obrębie Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora zakłada się Urząd Rozrachunkowy. Kierownik Wydziału Dewiz jest równocześnie Kierownikiem Urzędu Rozrachunkowego. Urząd Rozrachunkowy prowadzi nazwę:

„Instytut Rozrachunkowy Krakau".

Do 71a.
[3]) 23 kwietnia 1940 r.
[5]) Nr. 64 i 67.
[9]) Nr. 70 § 16 ust. 3 i 4, § 17 ust. 2; nr. 71 § 1 ust. 3, § 2 ust. 2, § 3 ust. 2, § 4 w połączeniu z nr. 70 § 17 ust. 2.
[10]) 23 kwietnia 1940 r.
Do 72.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 82; weszło w życie z dniem 21 listopada 1939 r.

§ 2. (1) Zadaniem Urzędu Rozrachunkowego jest wykonywanie działań i czynności prawnych, potrzebnych dla przeprowadzenia rozrachunku należności płatniczych między Rzeszą Niemiecką a Generalnym Gubernatorstwem stosownie do zarządzenia Nr. 1 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora [2]) z dnia 20 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 53) oraz rozdziału II okólnika 138/39 Pana Ministra Gospodarki Rzeszy z dnia 17 listopada 1939 r. (V Dev. 1/45600/39).

(2) Urząd Rozrachunkowy winien szczególnie prowadzić potrzebne konta rozrachunkowe, wykonywać przewidziane rozrachunki oraz zarządzać wpłaconymi na rzecz Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej [3]) kwotami w markach niemieckich.

§ 3. (1) Oprocentowanie kont, których prowadzenie należy do Urzędu Rozrachunkowego, nie ma miejsca.

(2) Urząd Rozrachunkowy uprawniony jest do pobierania opłat.

§ 4. (1) Urząd Rozrachunkowy wykonuje zlecenia płatnicze tak, jak nadchodzą do niego ze strony Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej [3]) lub dłużników zamieszkałych na obszarze Generalnego Gubernatorstwa.

(2) Zajęcia, zastawienia i cesje pozostają nie uwzględnione, chyba że są wzięte w rachubę w zleceniu płatniczym.

§ 5. Urząd Rozrachunkowy bierze na siebie zobowiązania przez wspólny podpis dwóch osób. Nazwiska upoważnionych do podpisania ogłosi się wywieszką w gmachach Urzędu.

§ 6. Przepisy potrzebne dla przeprowadzenia niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 20 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

73. Zarządzenie Nr. 1
Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Z dnia 20 listopada 1939 r.[1]).

Dotyczy: **ruchu podróżniczego i granicznego.**

Na podstawie § 20 rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa [2]) (Dz. rozp. GGP. str. 44) z dnia 15 listopada 1939 r. zarządzam:

Do 72.
[2]) Nr. 73.
[3]) Berlin C 111 (nr. 74 I 1).
Do 73.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 53; weszło w życie z dniem 21 listopada 1939 r.
[2]) Nr. 69.

I. Podróże służbowe.

1. Członkowie Wojska, ϟϟ-Verfügungstruppe i ϟϟ-Totenkopfverbände, urzędnicy, pracownicy i robotnicy Urzędów Rzeszy Niemieckiej i Urzędów Generalnego Gubernatorstwa, dostojnicy NSDAP. (Narodowo-Socjalistycznej Niemieckiej Partii Robotniczej), jak również członkowie jej formacyj i przyłączonych związków, podróżujący na zlecenie służbowe, upoważnieni są przy przekroczeniu granicy między Generalnym Gubernatorstwem i obszarem Rzeszy (bez Protektoratu Czech i Moraw) przewozić przy każdorazowym przekraczaniu granicy w obydwu kierunkach do 600 złotych lub 300 marek niemieckich.

Obok wymienionej kwoty maksymalnej nie wolno korzystać z wolnej kwoty w ruchu turystycznym, określonej w § 7 ust. 3 [3]) rozporządzenia dewizowego [2]).

2. W interesie dewizowym i celem uniknięcia trudności wymiany potrzebne jest, aby osoby podróżujące zaopatrywały się zasadniczo w środki płatnicze tego obszaru, do którego nastąpić ma wjazd, a więc przy podróżach z Generalnego Gubernatorstwa do obszaru Rzeszy w środki płatnicze w markach niemieckich, przy podróżach z obszaru Rzeszy do Generalnego Gubernatorstwa w środki płatnicze w złotych.

3. Ażeby zapewnić zaopatrzenie na czas w marki niemieckie i po wycofaniu z obiegu obecnie jeszcze będących w obiegu asygnat Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej [4]) przed rozpoczęciem podróży służbowej do obszaru Rzeszy, upoważnia się urzędy grona osób, wymienionych pod cyfrą I 1, nabyć w Generalnym Gubernatorstwie bez zezwolenia dla celów podróżniczych w podanych ramach środki płatnicze w markach niemieckich, oraz wręczyć je wymienionym osobom w ramach dozwolonej wysokości do 300 marek niemieckich. Kwoty nie zużyte mogą urzędy wymieniać z powrotem bez zezwolenia.

4. Banknoty w markach niemieckich i niemiecki bilon, przywieziony do Generalnego Gubernatorstwa na podstawie przepisów cyfry I 1 niniejszego zarządzenia przez osoby mające miejsce zamieszkania lub stałego pobytu w Generalnym Gubernatorstwie, należy stosownie do § 12 ust. 1, 4 i 5 rozporządzenia dewizowego dostarczyć właściwemu miejscowo *Oddziałowi Banku Emisyjnego w Polsce* [5]) bezpośrednio lub za pośrednictwem Banku Dewizowego [6]). Co do innych osób wjeżdżających, wskazało Ministerstwo Gospodarki Rzeszy okólnikiem na to, że przywożone środki płatnicze w markach niemieckich należy niezwłocznie po wjeździe do Generalnego Gubernatorstwa wymieniać w *Oddziele Banku Emisyjnego w Polsce* [5]) lub w dopuszczonym Banku Dewizowym [6]) lub kantorze wymiany.

II. Podróże w sprawach handlowych.

1. Według zarządzenia Pana Ministra Gospodarki Rzeszy wolno podróżnym w sprawach handlowych, udowadniającym zaświadczeniem urzędów Rzeszy Niemieckiej lub urzędów Generalnego Gubernatorstwa, że

---

[3]) Krajowe środki pieniężne do 20 złotych.

[2]) **Nr. 69.**

[4]) **Nr.** 60 § 10, **nr. 61.**

[5]) W miejsce pierwotnie tu wymienionych Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej, które z dniem 8 kwietnia 1940 r. zostały rozwiązane (**nr. 65** § 1, **nr. 66**), wstąpiły Oddziały Banku Emisyjnego w Polsce (por. **nr. 65** § 6 ust. 1 zdanie 2, **nr. 67**) w myśl obwieszczenia Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora z dnia 12 kwietnia 1940 r. o urzędach dewizowych (**nr. 70a**).

[6]) Por. **nr. 70** uwaga 8.

podróż koniecznie wskazana jest z przyczyn gospodarczych, przewieźć bez zezwolenia w obydwu kierunkach do 300 marek niemieckich lub 600 złotych. Niniejszym uwalniam osoby te od zezwolenia wymaganego w innych wypadkach według § 7 rozporządzenia Dewizowego dla przy- i wywozu tych środków płatniczych.

2. Przewóz środków płatniczych przy podróżach w sprawach handlowych z Generalnego Gubernatorstwa do obszaru Rzeszy ponad wolną kwotę do wysokości 20 złotych jest dopuszczalny tylko za zezwoleniem.

III. Ruch graniczny.

1. W ruchu granicznym wolno przewieźć kwoty do wysokości 5 złotych lub 2.50 marek niemieckich dziennie, najwyżej jednak 50 złotych lub 25 marek niemieckich miesięcznie.

2. Co do ruchu stałych przechodniów granicy i ruchu targowego zastrzega się specjalne zarządzenia. Upoważniam graniczne urzędy celne zezwalać w koniecznych wypadkach aż do odmiennego uregulowania na przewóz odpowiednich kwot w tymże ruchu.

Krakau (Kraków), dnia 20 listopada 1939 r.

Kierownik Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
T e t z n e r

74. Zarządzenie Nr. 2 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Z dnia 20 listopada 1939 r.[1]).

Dotyczy: **Obrotu rozrachunkowego między Generalnym Gubernatorstwem a Rzeszą Niemiecką.**

Na podstawie § 20 rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa [2]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) zarządzam:

I. Postanowienia zasadnicze.

1. Wszelkie zapłaty w obrocie między Generalnym Gubernatorstwem a Rzeszą Niemiecką (bez Protektoratu Czech i Moraw) następują wyłącznie w drodze rozrachunkowej za pośrednictwem Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej, Berlin C 111 i Instytutem Rozrachunkowym Krakau [3]) w Krakau (Krakowie). Wyjątek istnieje tylko o tyle, o ile w ruchu turystycznym i granicznym przewóz środków płatniczych przy przekraczaniu granicy w ograniczonej mierze jest dozwolony (p. moje zarządzenie Nr. 1 [4]) z dnia dzisiejszego). Prowadzone w Niemieckiej Kasie Rozrachunkowej konta rozrachunkowe Instytutu Rozrachunkowego Krakau

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 54; weszło w życie z dniem 21 listopada 1939 r.
[2]) Nr. 70.
[3]) Nr. 72 § 1.
[4]) Nr. 73.

prowadzi się w markach niemieckich; wpłaty na te konta dopuszczalne są przeto tylko w markach niemieckich. Konta rozrachunkowe Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej w Instytucie Rozrachunkowym prowadzi się w złotych. Wpłaty na te konta dopuszczalne są przeto tylko w złotych.

2. Wpłaty na konta rozrachunkowe prowadzone dla Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej w Instytucie Rozrachunkowym Krakau dopuszczalne są tylko na podstawie zezwolenia Urzędu Dewizowego Krakau[5]), o ile z cyfry III niniejszego zarządzenia nie wynika coś odmiennego.

3. Rozrachunek kwot już wpłaconych na konta rozrachunkowe Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej i Polskiego Instytutu Rozrachunkowego (PIR'u) nie rozliczonych dotychczas, następuje niezależnie od wyżej podanego uregulowania.

II. Obrót towarowy.

Zapłaty na podstawie należności z tytułu przywozu towarów z obszaru Rzeszy do Generalnego Gubernatorstwa przyjmuje się bez względu na czas ich powstania na prowadzone dla Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej w Instytucie Rozrachunkowym Krakau „konto towarowe" po kursie przerachowania: pięćdziesiąt fenigów niemieckich równa się jednemu złotemu.

III. Obrót kapitałowy i inny obrót płatniczy poza obrotem towarowym.

1. Zapłaty poza obrotem towarowym do obszarów Rzeszy Niemieckiej przyjmuje się bez względu na czas ich powstania na prowadzone dla Niemieckiej Kasy Rozrachunkowej w Instytucie Rozrachunkowym konto specjalne po kursie przerachowania: piećdziesiąt fenigów niemieckich równa się jednemu złotemu.

2. Pensje, wynagrodzenia i koszta podróży na rzecz osób, wymienionych pod cyfrą 1 mego zarządzenia Nr. 1, wolno Urzędom Rzeszy Niemieckiej wpłacać na podstawie zarządzenia Pana Ministra Gospodarki Rzeszy bez zezwolenia na konto specjalne, celem przekazania ich do Generalnego Gubernatorstwa.

3. Ogólnie mogą być od osoby co miesiąc kalendarzowy bez zezwolenia przekazywane do obszaru Rzeszy pocztą lub przez Banki Dewizowe[6]) płatności do wysokości 10,— marek niemieckich za wpisaniem odpowiedniej notatki w paszporcie.

Krakau (Kraków), dnia 20 listopada 1939 r.

Kierownik Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Tetzner

---

[5]) Nr. 70 § 1 ust. 1 zdanie 3.
[6]) Nr. 70 uwaga 8.

75. Zarządzenie Nr. 3 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Z dnia 20 listopada 1939 r.[1]).

Dotyczy: **Obowiązku zaofiarowania i odstąpienia.**

Na podstawie § 20 rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa[2]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) zarzadzam:

1. § 12-ym ust. 1 rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa[2]) z dnia 15 listopada 1939 r. nastąpiło jednorazowe wezwanie, aby zaofiarowano wartości dewizowe i złoto. Wspomniane wezwanie wstąpiło w miejsce § 12 Ustawy Dewizowej[3]) dla okupowanego, dawniej polskiego obszaru (bez Wschodniego Górnego Śląska)[4]) z dnia 7 października 1939 r., które co do terminów zaofiarowania nie dokonało rzeczowych zmian. Terminy zaofiarowania, ustalone Ustawą Dewizową z dnia 7 października 1939 r. w związku z obwieszczeniami właściwych Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej[5]), pozostają więc nie naruszone. Dla wierzytelności, które zaofiarować należy, upływa termin zaofiarowania z dniem 30 listopada 1939 r. Dla innych wartości, które zaofiarować należy, wyznaczony był poprzednio termin zaofiarowania do dnia 31 października 1939 r. Niniejszy termin przedłużono ogólnie do dnia 4 listopada 1939 r., dla Okręgów ponadto aż do 14 dni po założeniu właściwych Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej, najdłużej jednak do dnia 30 listopada 1939 r. Wymienione uregulowanie dotyczy wartości, które obowiązany do zaofiarowania posiadał w dniu 14 października 1939 r. Względem wartości, przypadłych w czasie między 14-tym października 1939 r. a 20-tym listopada 1939 r., obowiązywał według Ustawy Dewizowej z dnia 7 października 1939 r. trzydniowy termin zaofiarowania. Wspomniany termin zaofiarowania przedłużono jednak aż do chwili, do której należało zaofiarować wartości, posiadane w dniu 14 października 1939 r., o ile termin ten był dłuższy.

2. Ze skutecznością od dnia 20 listopada 1939 r. utworzono pomiędzy obszarem Rzeszy Niemieckiej (bez Protektoratu Czech i Moraw) i obszarem Generalnego Gubernatorstwa granicę dewizową. Z zamierzonym wycofaniem z obiegu środków płatniczych, opiewających na złote, na obszarach Wschodnich, włączonych do obszarów Rzeszy Niemieckiej[6]), oraz rodzajów pieniędzy, opiewających na marki niemieckie na obszarach Generalnego Gubernatorstwa, będzie granica dewizowa równocześnie granicą walutową. Z tego powodu podlegają i na marki niemieckie lub rentowe (Reichs- und Rentenmark) opiewające środki płatnicze według § 12

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 65; weszło w życie z dniem 21 listopada 1939 r.
[2]) **Nr. 70.**
[3]) Wydanej przez Głównego Dowódcę Wojska.
[4]) Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 33; por. **nr. 70** uwaga 20.
[5]) Obwieszczenie Głównej Administracji Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej o zaofiarowaniu wartości zagranicznych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 26 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 21).
[6]) wycofane zostały z obiegu na podstawie rozporządzenia o wprowadzeniu waluty niemieckiej na obszarach wschodnich, włączonych do Rzeszy, z dnia 22 listopada 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I. str. 2291); por. **nr. 60** uwaga 4.

rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa [2]) z dnia 15 listopada 1939 r. obowiązkowi zaofiarowania.

Na marki niemieckie lub rentowe (Reichs- oder Rentenmark) opiewające środki płatnicze, które obowiązany do zaofiarowania w dniu 20 listopada 1939 r. posiadał, należy zaofiarować jak następuje:

a) bilony w monetach po 1, 2, 5 i 10 fenigów do dnia 30 grudnia 1939 r.,

b) pozostałe środki płatnicze do dnia 15 grudnia 1939 r. włącznie.

Co do środków płatniczych w markach niemieckich i rentowych (Reichs- und Rentenmark), przypadłych po dniu 20 listopada 1939 r., obowiązuje nadal ustalony w § 12 ust. 3 rozporządzenia dewizowego z dnia 15 listopada 1939 r. 3-dniowy termin zaofiarowania.

Asygnaty Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej [7]) nie podlegają obowiązkowi zaofiarowania aż do odwołania.

3. Wierzytelności, opiewające na marki niemieckie, do osób, zamieszkałych na obszarze Rzeszy Niemieckiej (bez Protektoratu Czech i Moraw), oraz papiery wartościowe, w tymże obszarze wystawione, jak również świadectwa udziałowe, wydane przez nieosiadłego na obszarze Rzeszy Niemieckiej powiernika na podstawie papierów wartościowych lub skryptów dłużnych niemieckich, zwolnione są aż do odwołania od obowiązku zaofiarowania.

Krakau (Kraków), dnia 20 listopada 1939 r.

Kierownik Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

Tetzner

76. Zarządzenie Nr. 4 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Z dnia 20 listopada 1939 r.[1]).

Dotyczy: **Ogólnych środków celem zabezpieczenia majątku żydowskiego [2]).**

Na podstawie § 20 rozporządzenia Dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa [3]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) zarządzam:

1. Konta, depozyty i schowki (safes) charakteru anonimowego, tj. prowadzone na nazwiska fikcyjne, cyfry lub hasła itp., w instytucjach pieniężnych i kredytowych są zablokowane.

Do 75.

[2]) Nr. 70.

[7]) Por. nr. 70 § 2 ust. 1 nr. 2 zdanie po średniku w połączeniu z nr. 60 (uwaga 12) i nr. 61.

Do 76.

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 87; weszło w życie z dniem 21 listopada 1939 r.

[2]) Por. do tego zarządzenie nr. 7 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora z dnia 1 marca 1940 r. (nr. 79). Dlatego zarządzeniem tym nie jest objęty kapitał obrotowy żydowskich zakładów przemysłowych, których kierownictwo powierzono powiernikowi, nr. 79 § 1 ust. 2,

[3]) Nr. 70.

2. Konta[4]), depozyty i schowki (safes) w instytucjach pieniężnych i kredytowych, prowadzone na nazwiska żydów lub do których przysługuje żydom prawo rozporządzania, są zablokowane[5]).

3. Żydzi zobowiązani są konta bankowe, schowki (safes) i depozyty, będące do ich dyspozycji, niezwłocznie, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1939 r. złożyć w jednym banku. Wyjątki dopuszczalne są tylko za zezwoleniem Urzędu Dewizowego[5*]).

4. (1) Na ciężar kont zablokowanych według cyfry 2 wolno instytucjom pieniężnym i kredytowym wypłacać bez zezwolenia uprawnionym do rozporządzania lub na ich rzecz osobom trzecim kwotę do 250 złotych tygodniowo[6]).

(2) Na pokrycie bieżących potrzeb przedsiębiorstw przemysłowych wolno bez zezwolenia za obciążeniem zablokowanych kont wypłacać konieczne kwoty w wysokości potrzeb, udowodnionych bankowi lub kasie prowadzącej konto.

5. Na rzecz żydów wolno uskuteczniać wypłaty, przekraczające 500 złotych, tylko na dobro ich kont w instytucji pieniężnej lub kredytowej. Przy obliczaniu wyżej wymienionej kwoty, należy wypłaty, uskutecznione na podstawie tego samego zobowiązania w ciągu miesiąca kalendarzowego, zsumować[7]).

6. (1) Żydzi zobowiązani są do nich należące i w ich posiadaniu znajdujące się kwoty gotówkowe, przekraczające wysokość 2000 złotych, niezwłocznie po wejściu w życie niniejszego zarządzenia względnie po nabyciu tych kwot, wpłacać na konto w instytucji pieniężnej lub kredytowej. Cyfra 4 ust. 2 niniejszego zarządzenia pozostaje nienaruszona.

(2) Obowiązek ten odnosi się również do żyda, który posiada kwoty tego rodzaju jako do niego należące albo przez fiducjariusza lub w inny sposób sprawuje moc rozporządzania takimi kwotami; odnosi się on dalej do tego, kto jako fiducjariusz, zarządca majątku lub w innym charakterze posiada kwoty gotówkowe, należące do żyda.

7. Dla wniosków o zniesienie ograniczeń, odnoszących się do wartości dotkniętych wyżej podanymi przepisami, właściwe są *Zollfahndungsstellen (Urzędy Śledczo-Celne)*[8]).

Krakau (Kraków), dnia 20 listopada 1939 r.

Kierownik Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

Tetzner

---

[4]) Pocztowe konta czekowe nie są kontami w myśl niniejszego postanowienia, **nr. 79** § 1.

[5]) Patrz **nr. 70** § 18 ust. 2. Konta krajowych żydów winny być oznaczone jako „ograniczono rozporządzalne konta zabezpieczeniowe", **nr. 78** § 2.

[5*]) **Nr. 70** § 1 ust. 1.

[6]) Wypłaty gotówkowe z pocztowych kont czekowych na rzecz żydów wymagają zawsze zezwolenia Urzędu Dewizowego Krakau (Kraków), **nr. 79** § 1 ust. 1 zdanie 2.

[7]) Żydom wolno przyjąć zapłaty przekraczające kwotę 500 złotych tylko wtedy, jeżeli uskutecznione będą na konto w instytucji pieniężnej lub kredytowej lub na ich pocztowe konto czekowe, **nr. 79** § 2 ust. 1.

[8]) **Nr. 76** § 1 ust. 3 z uwagą 3.

77. Zarządzenie Nr. 5 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Z dnia 20 listopada 1939 r.[1]).

Dotyczy: **Wolnych kont cudzoziemców, zablokowanych kont.**

Na podstawie § 20 rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa [2]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) zarządzam:

1. Wolnymi kontami cudzoziemców są:

a) konta cudzoziemców w walucie krajowej lub zagranicznej w jednym *Oddziale Banku Emisyjnego w Polsce* [3]) lub Banku Dewizowym [4]), które powstały po dniu 14 października 1939 r. przez wpłacenie lub przekazanie wolnych dewiz,

b) konta cudzoziemców wobec krajowych instytucyj pieniężnych lub kredytowych, które na podstawie wyraźnego zezwolenia Urzędu Dewizowego [5]) prowadzone są jako wolne konta cudzoziemców.

2. Wolnymi kontami cudzoziemców można rozporządzać bez zezwolenia według § 6 lit. b) rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa [2]).

3. Inne niż wymienione w cyfrze 1 konta cudzoziemców w krajowych instytucjach pieniężnych lub kredytowych są kontami zablokowanymi [6]). Rozporządzenia tymi kontami i zapisaniami na dobro rachunku oraz wpłaty i przekazania na konta zablokowane dopuszczalne są tylko za moim zezwoleniem.

Krakau (Kraków), dnia 20 listopada 1939 r.

Kierownik Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

Tetzner

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 58; weszło w życie z dniem 21 listopada 1939 r.
[2]) Nr. 70.
[3]) W miejsce pierwotnie tu wymienionych Kredytowych Kas Rzeszy Niemieckiej, które zosta y rozwiązane w dniu 8 kwietnia 1940 r. (nr. 65 § 1, nr. 66), wstąpiły Oddziały Banku Emisyjnego w Polsce (por. nr. 65 § 6 ust. 1 zdanie 2, nr. 67) w myśl obwieszczenia Kierownika WydziałuDewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora z dnia 12 kwietnia 1940 r. o urzędach dewizowych (nr. 70a).
[4]) Por. nr. 70 uwaga 8.
[5]) Nr. 70 § 1 ust. 1 zdanie 3.
[6]) W sprawie dysponowania tymi p. Zarządzenie nr. 6 o kontach zablokowanych (nr. 78).

78. Zarządzenie Nr. 6
Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Z dnia 1 marca 1940 r.[1]).

Dotyczy: **Kont zablokowanych.**

Na podstawie § 20 rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa[2]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) zarządzam:

§ 1

Konta cudzoziemców[3]).

(1) Banki Dewizowe[3*]), które prowadzą konta[4]) cudzoziemców, obowiązane są prowadzić je jako „konta zablokowane stare", „zablokowane konta kredytowe" lub „konta walutowe stare".

(2) W rozumieniu ust. 1 są

1. kontami zablokowanymi starymi w złotych prowadzone konta cudzoziemca w krajowych instytucjach kredytowych, które
   a) przez wpłaty kwot w złotych powstały do dnia 15 listopada 1939 r.,
   b) powstają przez przewalutowanie kont walutowych starych;
2. zablokowanymi kontami kredytowymi w złotych prowadzone konta cudzoziemca w krajowych instytucjach kredytowych, które
   a) przez wpłaty kwot w złotych powstały po dniu 15 listopada 1939 r.,
   b) powstają przez wpłaty kwot w złotych, dokonane za zezwoleniem Urzędu Dewizowego Krakau (Kraków)[5]);
3. kontami walutowymi starymi przed dniem 15 listopada 1939 r. powstałe i opiewające na walutę obcą konta cudzoziemca w krajowych instytucjach kredytowych.

§ 2

Konta żydów-krajowców.

Konta żydów-krajowców, które zablokowane są na zasadzie mego zarządzenia Nr. 4[6]) z dnia 20 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 57) oraz na zasadzie specjalnego zarządzenia Urzędu Dewizowego w Krakau

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 139.
[2]) Nr. 70.
[3]) Por. nr. 77.
[3*]) Nr. 70 uwaga 8.
[4]) „Konta zablokowane", por. nr. 77 cyf. 3.
[5]) Nr. 70 § 1 ust. 1.
[6]) Nr. 76.

(w Krakowie), należy oznaczyć jako „ograniczono-rozporządzalne konta zabezpieczeniowe".

§ 3

Wpłaty na zablokowane konto kredytowe.

(1) Zezwolenie na wpłatę na zablokowane konto kredytowe na rzecz cudzoziemca może być udzielone tylko wówczas, gdy właściciel zgodził się przyjąć tę zapłatę zamiast wypełnienia i gdy Bank Dewizowy [3*]), który zablokowane konto kredytowe prowadzi lub przy którym konto to ma być prowadzone, zapewnia że niebezpieczeństwo potrącenia nie istnieje (oświadczenie przyjęcia zamiast wypełnienia oraz oświadczenie niepotrącenia).

(2) Oświadczenie przyjęcia zamiast wypełnienia winno zawierać tę treść, że uiszczenie na zablokowane konto kredytowe w pełnej wysokości wartości nominalnej, a przy należnościach opiewających na walutę obcą po przeliczeniu po średnim kursie odnośnej waluty, ogłoszonym przez *Bank Emisyjny w Polsce* [7]) w dniu poprzedzającym dzień zapłaty, przyjmuje się na zaspokojenie roszczenia, że zrzeka się wierzytelności zabezpieczających i zwalnia się osoby trzecie od zobowiązań poręczenia i gwarancyjnych.

(3) Przy wnioskach o udzielenie zezwolenia na rozporządzenie zablokowanym kontem kredytowym należy podać fakty uzasadniające zapłatę oraz dokładny adres tego, na rzecz którego zapłata ma być uskuteczniona. Przy uzasadnieniu obowiązku zapłaty należy powołać się na podkładki, posiadające moc dowodową [8]).

§ 4

Wejście w życie.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [9]).

Krakau (Kraków), dnia 1 marca 1940 r.

Kierownik Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

T e t z n e r

[3*]) Nr. 70 uwaga 8.

[7]) W miejsce pierwotnie tu wymienionej Kredytowej Kasy Rzeszy Niemieckiej wstąpił Bank Emisyjny w Polsce (nr. 65 § 1 ust. 1, nr. 66, nr. 65 § 1 ust. 2, nr. 70a).

[8]) Karalność przy wyłudzeniu nr. 71 § 2.

[9]) 7 marca 1940 r.

79. Zarządzenie Nr. 7
Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Z dnia 1 marca 1940 r.[1]).

Dotyczy: **ogólnych środków celem zabezpieczenia majątku żydowskiego**[2]).

Na podstawie § 20 rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa[3]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) zarządzam:

§ **1.** (1) Pocztowe konta czekowe nie są kontami bankowymi w rozumieniu mego zarządzenia Nr. 4[2]) z dnia 20 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 57) i nie podlegają przeto wymienionym tam dla kont bankowych ograniczeniom. Wypłaty gotówkowe z pocztowych kont czekowych na rzecz żydów wymagają jednak zawsze zezwolenia Urzędu Dewizowego Krakau (Kraków)[4]).

(2) Przepisy mego zarządzenia Nr. 4 nie odnoszą się do majątku obrotowego żydowskich przedsiębiorstw, których kierownictwo poruczono powiernikowi.

§ **2.** (1) Żydom wolno przyjąć zapłaty przekraczające 500 złotych tylko wtedy, gdy owe zapłaty na ich rzecz uskutecznione są na konto w instytucji pieniężnej lub kredytowej lub na ich pocztowe konta czekowe. Cyfra 5 zdanie 2 mego zarządzenia Nr. 4[2]) obowiązuje odpowiednio.

(2) Żydom wolno nabyć[5]) złoto i inne metale szlachetne, w stanie nie przerobionym i przerobionym, jak również złom tych metali tylko za zezwoleniem Urzędu Dewizowego Krakau (Kraków)[4]).

§ **3.** Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia[6]).

Krakau (Kraków), dnia 1 marca 1940 r.

Kierownik Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
T e t z n e r

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 141.
[2]) Por. zarządzenie nr. 4 (nr. 76).
[3]) Nr. 70.
[4]) Nr. 70 § 1 ust. 1 zdanie 3.
[5]) Por. nr. 70 § 1 .
[6]) 7 marca 1940 r.

80. Zarządzenie Nr. 8 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Z dnia 1 marca 1940 r.[1]).

Dotyczy: **przekazywania poborów do Rzeszy Niemieckiej**[2]).

Na podstawie § 20 rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa[3]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) zarządzam:

§ 1. (1) Członkowie ᛋᛋ-Verfügungstruppe i ᛋᛋ-Totenkopfverbände, urzędnicy, pracownicy umysłowi i fizyczni urzędów Rzeszy Niemieckiej i Generalnego Gubernatorstwa, urzędnicy NSDAP, jak również jej formacji i przyłączonych do niej związków uprawnieni są bez dewizowoprawnego zezwolenia pobory, diety i inne wynagrodzenia lub części tych dla zaopatrzenia członków rodziny, żyjących na obszarze Rzeszy i dla zaopatrzenia innych osób, które obowiązani są utrzymywać, przekazywać przez Instytut Rozrachunkowy Krakau[4]) (Kraków), jeżeli przekazanie do Rzeszy następuje bezpośrednio przez urząd, który wypłaca pobory, diety i inne wynagrodzenia.

(2) Wymienionym w ustępie 1 osobom wolno celem zaopatrzenia żyjących na obszarze Rzeszy członków rodziny i innych osób, które obowiązani są utrzymywać, jak również dla wykonania istniejących na obszarze Rzeszy zobowiązań przekazywać miesięcznie przekazem pocztowym do 200 złotych, jeżeli przełożona władza pismem popiera przekazanie. Upoważniam przeto wymienione w ustępie 1 urzędy i władze do wystawienia takowych pism popierających; proszę je jednak, w interesie zaoszczędzenia dewiz dbać o to, aby w miesiącu wolna kwota w wysokości 200 złotych dla przekazów pocztowych nie była przekraczana. Pismo popierające, zaopatrzone w pieczęć urzędową należy przedłożyć przy wpłacie kwot w złotych pocztowemu urzędowi przyjmującemu wpłaty, który je unieważnia i zbiera.

(3) Przekazów do Rzeszy, przewyższających kwotę 200 złotych miesięcznie, wolno dokonywać tylko za uprzednim zezwoleniem Urzędu Dewizowego Krakau (Kraków)[5]).

§ 2. Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 12 lutego 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 1 marca 1940 r.

Kierownik Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

T e t z n e r

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 142; weszło w życie z dniem 12 lutego 1940 r., p. § 2.
[2]) Por. nr. 72 i 74.
[3]) Nr. 70.
[4]) Por. nr. 72 i 74
[5]) Nr. 70 § 1 ust. 1 zdanie 3.

81. Zarządzenie Nr. 9
Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Z dnia 1 marca 1940 r.[1]).

Dotyczy: **emigracji**[2]).

Na podstawie § 20 rozporządzenia dewizowego dla Generalnego Gubernatorstwa[3]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 44) zarządzam:

§ 1. (1) Wnioski emigrantów o udzielenie zezwoleń na wywóz mienia przeprowadzki należy składać co najmniej miesiąc przed chwilą emigracji do Urzędu Dewizowego w Krakau (Krakowie)[4]).

(2) Do wniosków należy dołączyć dowody następujące:

a) zaświadczenie najnowszej daty, że ze względów podatkowych przeszkody nie istnieją,

b) policyjne zaświadczenie meldunkowe.

(3) Potrzebne formularze na wnioski można otrzymać w Urzędzie Dewizowym w Krakau (Krakowie) oraz w urzędach informacyjnych Urzędu Dewizowego Krakau (Kraków) w Lublin (Lublinie), w Radom (Radomiu), w Tschenstochau (Częstochowie) i w Warschau (Warszawie).

(4) Urząd Dewizowy może uzależnić zezwolenie na wywóz mienia przeprowadzki od uiszczenia opłaty, której nie wynagrodzi się.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia[5]).

Krakau (Kraków), dnia 1 marca 1940 r.

Kierownik Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
T e t z n e r

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 143.
[2]) Por. nr. 70 §§ 13 i 14.
[3]) Nr. 70.
[4]) Nr. 70 § 1 ust. 1 zdanie 3.
[5]) 7 marca 1940 r.

IV. Gospodarka wyżywienia i rolnictwo.

82. Rozporządzenie o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 23 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Administrację całkowitej gospodarki wyżywienia i rolnictwa w Generalnym Gubernatorstwie poruczam Kierownikowi Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Do gospodarki wyżywienia i rolnictwa zalicza się także ogrodnictwo, sadownictwo, winnictwo i rybołóstwo, jak również wszystkie zakłady i przedsiębiorstwa, których przedmiotem jest sprzedaż, obróbka i przeróbka produktów rolnych. Za zakłady sprzedaży uważa się także przedsiębiorstwa pośredników, komisantów, ajentów i podobnych przedsiębiorców.

§ 2. Izby Rolnicze w Generalnym Gubernatorstwie podlegają nadzorowi i prawu zarządzeń Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Może on je w miejsce ustalonych organów oddać w zarząd komisarzom oraz o działalności ich, jak również o pobieraniu składek, wydać bliższe przepisy.

§ 3. (1) Wszystkie zakłady i przedsiębiorstwa gospodarki wyżywienia i rolnictwa [2]) w rozumieniu § 1 podlegają nadzorowi i prawu zarządzeń Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora upoważniony jest do wydawania zarządzeń o produkcji [3]), obróbce i przeróbce, o składzie i zbyciu produktów [4]) gospodarki

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 63; weszło w życie z dniem 1 grudnia 1939 r. Do tego rozporządzenie uzupełniające z dnia 16 stycznia 1940 r. (**nr. 83**), które dla wykroczeń przeciw rozporządzeniu i na jego podstawie wydanym postanowieniom wykonawczym i zarządzeniom przewiduje kary.

[2]) Nadzór gospodarczy i prawo zarządzania nad wielkimi przedsiębiorstwami rolnymi (o powierzchni pola uprawnego 100 ha i więcej) przeniesiono na Urząd Uprawy Rolnej (**nr. 90** § 2), który założony został siódmym postanowieniem wykonawczym (**nr. 90**).

[3]) Patrz np. **nr. 84, 87, 88, 89, 91.**

[4]) Patrz np. **nr. 86, 87, 88, 89, 91.**

wyżywienia i rolnictwa w rozumieniu § 1; zarządzenia o kształtowaniu[5]) rozpiętości cen wydaje on w porozumieniu z Wydziałem dla Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(3) Dla przeprowadzenia zarządzeń, polegających na ust. 1 i 2, mogą być pobierane od zakładów i przedsiębiorstw gospodarki wyżywienia i rolnictwa w rozumieniu § 1 składki, stosownie do mającej być jeszcze wydanej ordynacji składek.

§ 4. Związki, spółdzielnie i inne organizacje i instytucje gospodarki wyżywienia i rolnictwa podlegają nadzorowi i prawu zarządzeń Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Może on je w miejsce ustawowych organów oddać w zarząd komisarzom[6]), zrzeszyć je lub rozwiązać oraz wydawać tymczasowe postanowienia o zużytkowaniu ich majątku z zastrzeżeniem definitywnego rozstrzygnięcia przez *Wydział*[7]) Powierniczy dla Generalnego Gubernatorstwa.

§ 5. Przepisy potrzebne dla przeprowadzenia i uzupełnienia niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 23 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

83. Rozporządzenie
dla uzupełnienia rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 15 stycznia 1940 r.[1]).

Uzupełniając rozporządzenie o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) rozporządzam:

Jedyny paragraf.

(1) Kto wykracza przeciw rozporządzeniu o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63), postanowieniom wykonawczym lub wydanym do tego zarządzeniom Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora lub kto usiłuje je obejść, podlega

---

Do 82.
[5]) Zniesione na mocy § 9 ust. 2a, § 11 zdanie 1 rozporządzenia o kształtowaniu cen z dnia 12 kwietnia 1940 r. (nr. 119). W sprawie ustanowienia cen obowiązuje teraz § 1 ust. 2 rozporządzenia o kształtowaniu cen.
[6]) Obwieszczenia Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o ustanowieniu komisarzy i o komisarzu Państwowej Rady Spółdzielczej z dnia 14 i 21 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 177 i str. 186).
[7]) Nr. 157.
Do 83.
[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 8; weszło w życie z dniem 24 stycznia 1940 r.
[2]) Nr. 82.

karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar.

(2) Obok kary orzec można konfiskatę przedmiotów, do których czyn karygodny się odnosi, także wówczas, gdy nie należą do sprawcy. Jeżeli nie może być ścigana lub skazana określona osoba, wówczas można orzec ściągnięcie samodzielnie, jeżeli inne dane do tego zachodzą.

(3) Ściganie następuje tylko za zgodą Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa [3]).

Krakau (Kraków), dnia 15 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

84. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 15 stycznia 1940 r.[1]).

Dotyczy: **przedsiębiorstw gospodarki wyżywienia i rolnictwa.**

Dla wykonania rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) zarządzam [3]):

§ 1. Przedsiębiorstwa gospodarki wyżywienia i rolnictwa w rozumieniu § 1 rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) zobowiązane są z produktami rolnymi, które znajdują się w ich posiadaniu lub powierzone są ich opiece, jak również z surowcami, półwyrobami i wyrobami z tych produktów, starannie i dbale się obchodzić, jak też zdolność roboczą urządzeń przedsiębiorczych zabezpieczyć [4]).

§ 2. (1) Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora kazać może przez pełnomocników zbadać składy, towary i ruch, zażądać prawdziwych informacyj o wszystkich stosunkach handlowych i ruchu jak również wglądu do wszystkich ksiąg i transakcyj handlowych.

(2) Pełnomocnicy według ust. 1 obowiązani są zachować w tajemnicy wiadomości o urządzeniach, stosunkach handlowych i przedsiębiorczych, które doszły do ich wiadomości przy wykonywaniu ich uprawnień i wstrzymać się od korzystania z tajemnicy handlowej i przedsiębiorczej.

§ 3. (1) Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa może unieru-

Do 83.
[3]) Właściwy dla zawyrokowania jest Niemiecki Sąd, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
Do 84.
[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 9.
[2]) Nr. 82.
[3]) Nr. 82 § 3 ust. 1.
[4]) Karalność wykroczeń p. nr. 83.

chomić wymienione przedsiębiorstwa na okres przejściowy lub na stałe, jeżeli konieczność gospodarcza dla dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa już nie istnieje.

(2) Nowo-założenie i przeniesienie przedsiębiorstwa ob- i przeróbki, jak również uruchomienie unieruchomionego przedsiębiorstwa wymaga zezwolenia Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa.

§ 4. Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa może:

1. wyroby, wytwarzane, wyrabiane, magazynowane lub puszczone w obrót nieprzepisowo, uznać za przepadłe na rzecz Generalnego Gubernatorstwa,
2. przedsiębiorstwa przy nieprzepisowym zachowaniu się właścicieli lub kierowników na okres przejściowy lub stały zamknąć.

§ 5. Pretensja prawna o wynagrodzenie szkód, wynikających z zastosowania niniejszego postanowienia, nie istnieje.

§ 6. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [5]).

Krakau (Kraków), dnia 15 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Körner

85. Drugie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 19 stycznia 1940 r.[1]).

Dotyczy: **ustanowienia [2]) cen na wytwory rolne.**

W celu wykonania rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie [2*]) z dnia 24 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) postanawiam:

Rozdział pierwszy.

Postanowienia ogólne.

§ **1.** (1) Cenami zasadniczymi w rozumieniu niniejszego postanowienia wykonawczego są ceny, których obniżenie jest dozwolone, których przekroczenie dozwolone jest jednak tylko o tyle, o ile to jest uzasadnione szczególnymi kosztami, powstałymi przy dostawie. Należy być w stanie koszty tego rodzaju każdocześnie udowadniać.

Do 84.
[5]) 23 stycznia 1940 r.

Do 85.
[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 10; weszło w życie z dniem 24 stycznia 1940 r.
[2]) Por. **nr.** 82 § 3 ust. 2 zdanie po średniku i uwaga 5 tamże.
[2*]) **Nr. 82.**

(2) Cenami maksymalnymi są ceny, których nie wolno przekraczać.

§ 2. Ceny dla producentów, ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, są cenami zasadniczymi.

§ 3. Jeżeli dostawa wytworów rolnych odbywa się w workach, wówczas odbiorca powinien je odesłać z powrotem w ciągu 14 dni bez opłaty za wypożyczenie, płacąc jednak koszty przewozu. W razie odesłania późniejszego należy obliczyć opłatę w wysokości 0.10 zł. od sztuki za każdy dzień.

§ 4. (1) Umowy sprzedaży, których przedmiotem są wytwory rolne, zawarte przed wejściem w życie niniejszego postanowienia wykonawczego[3]), których wykonanie jeszcze nie nastąpiło, uważa się za zawarte po cenach, ustanowionych w niniejszym postanowieniu wykonawczym, jeżeli strony zgodziły się na cenę wyższą aniżeli dopuszczalną według niniejszego postanowienia. O ile na wytwory, mające być dostarczone, ustanowiona jest cena zasadnicza, wówczas przekraczać ją można tylko zgodnie z § 1 ust. 1.

(2) Umowy, wyłączające lub ograniczające zastosowanie ust. 1, są nieważne.

Rozdział drugi.

Ceny zboża, mąki i chleba.

§ 5. (1) Za sprzedaż żyta, pszenicy, jęczmienia, owsa i kukurydzy, jak również za mąkę i chleb ustala się ceny wymienione w §§ 8—18.

(2) Ceny za zboże rozumieją się za dobry, zdrowy i suchy towar o przeciętnej jakości każdorazowego zbioru.

§ 6. (1) Wymienione w §§ 8—14 ceny za zboże są cenami zasadniczymi.

(2) Wymienione w §§ 15—18 ceny za mąkę i chleb są cenami maksymalnymi.

(3) Wymienione w §§ 8—14 ceny zakupu za zboże od producenta (cena dla producentów) uważa się za dostawę przez producenta loco stacja załadowania, z której towar zostanie wysłany lub loco składnica młyna lub najbliższego handlowca, o ile dostawa nastąpi przez furmanki.

§ 7. (1) Cenę za mieszankę zboża wszelkiego rodzaju oblicza się według każdorazowego stosunku mieszanki.

(2) Mieszanką w rozumieniu ust. 1 jest tylko takie zboże, które wyrosło z zasiewów mieszanych.

§ 8. Na zakup zboża u producenta ustala się następujące ceny:

1. Żyto	cena dla producenta za każde 100 kg
Dla okręgu Lublin	zł. 21.— od stacji
„ „ Radom	„ 23.— „ „

[3]) 24 stycznia 1940 r.

Dla okręgu Krakau (Kraków) z wyjątkiem powiatów: Rzeschow (Rzeszów), Jaroslau (Jarosław), Sanok, Jasło, Dembitza (Dębica), Mieletz (Mielec) . .	zł. 25.— „ „
dla powiatów: Rzeschow (Rzeszów), Jaroslau (Jarosław), Sanok, Jasło, Dembitza (Dębica), Mieletz (Mielec)	zł. 23.— „ „
Dla powiatu miejskiego Warschau (Warszawa) .	zł. 30.50 „ „
Dla pozostałego okręgu Warschau (Warszawa) .	zł. 25.— „ „

2. P s z e n i c a

Dla okręgu Lublin (Lublin)	zł. 29.— od stacji
„ „ Radom (Radom)	„ 31.— „ „
„ „ Krakau (Kraków) z wyjątkiem powiatów: Rzeschow (Rzeszów), Jaroslau (Jarosław), Sanok, Jasło, Dembitza (Dębica), Mieletz (Mielec) . .	zł. 33.— „ „
dla powiatów: Rzeschow (Rzeszów), Jaroslau (Jarosław), Sanok, Jaslo (Jasło), Dembitza (Dębica), Mieletz (Mielec)	zł. 31.— „ „
Dla powiatu miejskiego Warschau (Warszawa) .	zł. 38.50 „ „
Dla pozostałego okręgu Warschau (Warszawa) .	zł. 33.— „ „
3. J ę c z m i e ń p a s t e w n y	zł. 21.— „ „
4. O w i e s p a s t e w n y , ...	zł. 20.— „ „
5. K u k u r y d z a p a s t e w n a	zł. 21.— „ „

§ 9. (1) Jeżeli kupującym od producenta jest młyn, obowiązany jest do zapłaty jako cenę kupna ceny dla producentów określonej w § 8 dla powiatu, w którym młyn leży.

(2) W przypadku ust. 1 młyn winien zapłacić Centralnemu Urzędowi Rolniczemu w Krakau (w Krakowie) [4]) kwotę wyrównawczą w wysokości 1.— za każde 100 kg żyta i pszenicy.

(3) Za kupno od producenta w rozumieniu ust. 1 uważa się także kupno od odbiorcy deputatów lub dożywocia.

§ 10. (1) Jeżeli młyn nie kupuje od producenta, winien zapłacić jako cenę kupna cenę dla producentów powiatu, w którym młyn leży, łącznie z kwotą 2.— zł. za każde 100 kg.

(2) Cena rozumie się za dostawę loco stacja młyna lub furmanką do młyna. Jeżeli dostawa następuje koleją, młyn ponosi koszty zwózki od kolei do młyna.

(3) Cena rozumie się za natychmiastową zapłatą przy dostawie bez worka.

---

[4]) Nr. 86.

§ 11. (1) Za zboże przemysłowe w rozumieniu niniejszego postanowienia wykonawczego uważa się: jęczmień, owies i żyto, o ile są przeznaczone do przerobu przemysłowego, wyłączając przemiał, śrutowanie i słodowanie.

(2) Za jęczmień przemysłowy uważa się jęczmień ozimy lub jary, używany do przeróbki na kawę jęczmienną lub krupy. Przeciętna waga netto za hl wynosić powinna przynajmniej 68 kg. Przysypka z pół-ziarnek i zanieczyszczenia nie mogą przekraczać 3%.

(3) Cena zakupu za jęczmień przemysłowy u producenta wynosi złotych 25.— za 100 kg.

§ 12. Za żyto przemysłowe obowiązują ustanowione w § 6 ceny dla producenta za żyto.

§ 13. (1) Jako jęczmień browarniczy do wyrobu słodu jęczmiennego do celów browarniczych wolno puścić na rynek i używać tylko jęczmienia jarego.

(2) Jako jęczmień browarniczy dopuszczony jest tylko taki jęczmień jary, który na ten rocznik posiada ponowną zdolność kiełkowania, nie ma więcej jak 5% odpadków i jęczmienia sczynionego przez sito o wymiarach 2,5×2,8 mm i procent pełnego jęczmienia nie mniejszy jak 60%. Jeżeli odpadki i jęczmień sczyniony wynoszą więcej, wtedy należy za oczyszczenie potrącić z ceny 2 zł. za 100 kg.

(3) Jeżeli jęczmień odpowiada tym warunkom dobroci, wtedy wynosi cena dla producenta zł. 28.— za 100 kg.

(4) Przedsiębiorstwu przetwarzającemu wolno cenę kupna w wysokości 30.— zł. za 100 kg przekraczać podług § 2 ust. 1 niniejszego postanowienia wykonawczego.

§ 14. (1) Jako jęczmień browarniczy szczególnej jakości uważa się jęczmień jary, który odpowiada przepisom jakości § 13 ust. 2 i posiada 80% jęczmienia sczynionego i nie więcej jak 2% półziarnek.

(2) Jeżeli jęczmień odpowiada tym warunkom dobroci, wtedy wynosi cena dla producenta zł. 30.— za 100 kg.

(3) Przedsiębiorstwu przetwarzającemu wolno przy zakupie cenę zł. 32.— za 100 kg przekraczać tylko podług § 2 ust. 1 niniejszego postanowienia wykonawczego.

§ 15. (1) Przy sprzedaży mąki żytniej z młyna obowiązują następujące ceny maksymalne:

Dla okręgu Lublin	zł. 32.70 za 100 kg loco młyn
Dla okręgu Radom	zł. 35.20 „ „ „ „ „
Dla okręgu Krakau (Kraków) z wyjątkiem powiatów: Rzeschow (Rzeszów), Jaroslau (Jarosław), Sanok, Jaslo (Jasło), Dembitza (Dębica), Mieletz (Mielec)	zł. 38.— „ „ „ „ „

dla powiatów Rzeschow (Rzeszów), Jaroslau (Jarosław), Sanok, Jaslo (Jasło), Dembitza (Dębica), Mieletz (Mielec) . . . . zł. 35.20 „ „ „ „ „

dla powiatu miejskiego Warschau (Warszawa) . . . . zł. 45.— „ „ „ „ „

dla pozostałego okręgu Warschau (Warszawa) . . . . zł. 38.— „ „ „ „ „

(2) Rozpiętość w handlu mąką nie może przekraczać zł. 1.50 za 100 kg.

(3) Cena maksymalna w handlu detalicznym wynosi przy sprzedaży ilości od 1—20 kg: zł. 0.50 za każdy kg, w powiecie Warschau (Warszawa) zł. 0.60 za kg, i przy sprzedaży ilości od 21—49 kg zł. 0.40 za kg, w powiecie Warschau (Warszawa) zł. 0.50 za kg.

(4) Cena za mąkę razową wynosi dla całego obszaru zł. 15.— za 100 kg loco młyn lub stacja młyna.

(5) Cena konsumcyjna za mąkę razową wynosi najwyżej zł. 17.— za 100 kg.

§ 16. (1) Przy sprzedaży mąki pszennej loco młyn obowiązują następujące ceny maksymalne:

Cena sprzedaży wynosi najwyżej zł. 50.— za 100 kg.

(2) Rozpiętość cen w handlu mąką nie może w całości przekraczać zł. 2.— tak, że piekarni nie wolno obliczyć wyższej ceny jak zł. 52.— za 100 kg loco młyn lub stacja młyna.

(3) Cena maksymalna w handlu detalicznym wynosi przy sprzedaży ilości od 1—20 kg: zł. 0.60 za kg i przy sprzedaży ilości od 21—49 kg zł. 0.55 za kg.

(4) Cena za mąkę razową wynosi dla całego obszaru zł. 15.— za 100 kg loco młyn lub stacja młyna.

(5) Cena konsumcyjna za mąkę razową wynosi najwyżej zł. 17.— za 100 kg.

§ 17. (1) Za chleb żytni obowiązują następujące ceny maksymalne:

Dla okręgu Lublin . . . . zł. 0.38 za kg

„ „ Radom . . . . zł. 0.40 „ „

„ „ Krakau (Kraków) za wyjątkiem powiatów: Rzeschow (Rzeszów), Jaroslau (Jarosław), Sanok, Jaslo (Jasło), Dembitza (Dębica), Mieletz (Mielec) . . zł. 0.42 „ „

Dla powiatów: Rzeschow (Rzeszów), Jaroslau (Jarosław), Sanok, Jaslo (Jasło), Dembitza (Dębica), Mieletz (Mielec) . . . . zł. 0.40 „ „

Dla powiatu miejskiego Warschau (Warszawa) . . . zł. 0.50 „ „

Dla pozostałego okręgu Warschau (Warszawy) . . . . zł. 0.42 „ „

§ 18. (1) Za chleb pszenny obowiązuje następująca cena maksymalna:

1 bułka pszenna po 50 g . . . . zł. 0,10.

(2) Wypiek chleba pszennego w innych podziałach wagi niż po 50 gramów jest niedopuszczalny.

§ 19. Ceny za zboże siewne ustalone zostaną oddzielnie [5]).

Rozdział trzeci.

Ceny za ziemniaki.

§ 20. Za ziemniaki jadalne ustanawia się przy sprzedaży przez producenta cenę zasadniczą w wysokości zł. 6.— za każde 100 kg franco stacja załadowania.

§ 21. Na sprzedaż ziemniaków jadalnych konsumentowi ustanawia się następujące ceny maksymalne:

I. Dla obszaru Miasta Warschau (Warszawy)

a) przy sprzedaży najmniej 100 kg loco miejsce sprzedaży producenta lub handlarza . . .	zł. 13.—	za 100 kg
b) w razie dowozu konsumentowi franco dodatek do	zł. 1.—	„ „ „
c) przy sprzedaży poniżej 100 kg	zł. 0.16	za 1 kg

II. Dla obszaru miast Krakau (Krakowa) i Tschenstochau (Częstochowy)

a) przy sprzedaży najmniej 100 kg loco miejsce sprzedaży producenta lub handlarza . . .	zł. 11.—	za 100 kg
b) w razie dowozu konsumentowi franco dodatek do	zł. 1.—	„ „ „
c) przy sprzedaży poniżej 100 kg	zł. 0.14	za 1 kg

III. Dla wszystkich innych miast i gmin

a) przy odebraniu u producenta najmniej 100 kg przez konsumenta	zł. 6.—	za 100 kg
b) przy dostawie najmniej 100 kg przez producenta lub handlarza franco konsumentowi . .	zł. 8.—	„ „ „
c) przy sprzedaży poniżej 100 kg	zł. 0.10	za 1 kg

§ 22. Ziemniaki jadalne muszą być zdrowe i nieuszkodzone; winny być dostarczone bez ziemi i nie nasiąkłe wilgocią. Wielkość średnicy winna wynosić najmniej ca 4 cm. Na ziemniaki fabryczne ustala się przy sprzedaży przez producenta cenę zasadniczą w wysokości 0.26 zł. za każdy kg krochmalu — franco stacja odbiorcza fabryki.

[5]) Nr. 101.

Rozdział czwarty.

Ceny za bydło rzeźne.

§ 24. (1) Ceny za bydło rzeźne ustala się za każde 100 kg na poszczególnych targach, jak następuje:

1. za bydło

targ na bydło rzeźne Warschau (Warszawa)

		woły	jałówki	buhaje	krowy
klasa dobroci	I zł.	112.—	106.—	96.—	96.—
„ „	II zł.	96.—	92.—	82.—	82.—
„ „	III zł.	80.—	76.—	68.—	66.—

targi na bydło rzeźne Krakau (Kraków)

		woły	jałówki	buhaje	krowy
klasa dobroci	I zł.	105.—	100.—	90.—	90.—
„ „	II zł.	90.—	85.—	75.—	75.—
„ „	III zł.	75.—	70.—	62.—	60.—

targi na bydło rzeźne Kielce, Lublin, Petrikau (Piotrków), Radom, Tarnów i Tschenstochau (Częstochowa).

		woły	jałówki	buhaje	krowy
klasa dobroci	I zł.	100.—	95.—	85.—	85.—
„ „	II zł.	85.—	80.—	70.—	70.—
„ „	III zł.	70.—	65.—	57.—	55.—

2. za świnie

targi na bydło rzeźne Krakau (Kraków) i Warschau (Warszawa).

klasa dobroci	I ponad 150 kg	zł. 180.—
„ „	II 100—149.5 kg	zł. 152.—
„ „	III poniżej 100 kg	zł. 110.—
dobrze tuczone maciory		zł. 160.—
maciory gorszego gatunku		zł. 124.—

targ na bydło rzeźne Lublin

klasa dobroci	I ponad 150 kg	zł. 164.—
„ „	II 100—149.5 kg	zł. 136.—
„ „	III poniżej 100 kg	zł. 94.—
dobrze tuczone maciory		zł. 144.—
maciory gorszego gatunku		zł. 124.—

targi na bydło rzeźne Kielce i Radom

klasa dobroci	I ponad 150 kg	zł. 168.—
„ „	II 100—149.5 kg	zł. 140.—
„ „	III poniżej 100 kg	zł. 98.—
dobrze tuczone maciory		zł. 148.—
maciory gorszego gatunku		zł. 128.—

targi na bydło rzeźne Petrikau (Piotrków) i Tarnow

klasa dobroci	I ponad 150 kg	. . . .	zł. 172.—
„ „	II 100—149.5 kg	. . . .	zł. 144.—
„ „	III poniżej 100 kg	. . . .	zł. 102.—
dobrze tuczone maciory		. . . .	zł. 152.—
maciory gorszego gatunku		. . . . . .	zł. 132.—

targ na bydło rzeźne Tschenstochau (Częstochowa)

klasa dobroci	I ponad 150 kg	. . . .	zł. 176.—
„ „	II 100—149.5 kg	. . . .	zł. 148.—
„ „	III poniżej 100 kg	. . . .	zł. 106.—
dobrze tuczone maciory		. . . .	zł. 156.—
maciory gorszego gatunku		. . . . . .	zł. 136.—

3. za cielęta

targ na bydło rzeźne Warschau (Warszawa)

klasa dobroci	I	zł. 110.—
„ „	II	zł. 95.—
„ „	III	zł. 80.—

targi na bydło rzeźne Kielce, Krakau (Kraków), Lublin, Petrikau (Piotrków), Radom, Tarnow i Tschenstochau (Częstochowa)

klasa dobroci	I	zł. 105.—
„ „	II	zł. 90.—
„ „	III	zł. 75.—

4. za owce

targi na bydło rzeźne Warschau (Warszawa), Kielce, Krakau (Kraków), Lublin, Petrikau (Piotrków), Radom, Tarnow i Tschenstochau (Częstochowa)

tuczone jagniątka i barany	najlep. gat.	zł. 100.—
„ „ „ „	gorszego gat.	zł. 70.—
owce	. . . .	zł. 70.—

(2) Ceny określone w ust. 1 są cenami zasadniczymi.

§ 25. Dla handlu bydłem rzeźnym Wydział Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Szefa Okręgowego oznaczy targi na bydło rzeźne jako targi zasadnicze [6]). Ceny na targach zasadniczych należy wziąć za podstawę przy obliczeniu cen w handlu bydłem rzeźnym. Ceny należy obliczyć w ten sposób, iż od ceny targu zasadniczego potrąca się koszty, związane zwykle z dostarczeniem na targ zasadniczy, za przewóz, ubytek wagi itd.

[6]) Por. nr. 88, § 6, ust. 3.

Rozdział piąty.

Ceny za mleko i masło.

§ 26. Na mleko do picia obowiązują następujące ceny maksymalne:

1. w miastach Krakau (Kraków), Tarnow (Tarnów), Radom, Petrikau (Piotrków), Rzeschow (Rzeszów), Tomaschow (Tomaszów), Lublin i Starachowice:

   cena zakupu handlarza detalicznego franco dom zł. 0.25
   cena konsumcyjna ze składu . . . . zł. 0.30

2. w mieście Warschau (Warszawa):

   cena zakupu handlarza detalicznego franco dom zł. 0.36
   cena konsumcyjna ze składu . . . . zł. 0.42
   cena konsumcyjna franco dom . . . . zł. 0.46

3. na innych obszarach Generalnego Gubernatorstwa:

   cena konsumcyjna . . . . zł. 0.25

§ 27. Przez mleko do picia w rozumieniu § 15 należy rozumieć mleko od krowy nie fałszowane, zdatne do spożycia i do gotowania.

§ 28. Za masło obowiązują następujące ceny maksymalne:

1. W okręgach Krakau (Kraków), Radom i Warschau (Warszawa) za wyjątkiem miasta i powiatu Warschau (Warszawa):

   masło śmietankowe z mleczarni . . . zł. 4.85 za kg
   masło śmietankowe franco sklep kupca detalicznego . . . . zł. 5.— „ „
   masło śmietankowe cena konsumcyjna . zł. 5.20 „ „
   masło osełkowe cena konsumcyjna . . zł. 4.— „ „

2. W okręgu Lublin:

   masło śmietankowe z mleczarni . . . zł. 4.45 „ „
   masło śmietankowe franco sklep kupca detalicznego . . . . zł. 4.60 „ „
   masło śmietankowe cena konsumcyjna . zł. 4.80 „ „
   masło osełkowe cena konsumcyjna . . zł. 3.80 „ „

3. W mieście i powiecie Warschau (Warszawa):

   masło śmietankowe franco sklep kupca detalicznego . . . . zł. 5.80 „ „
   masło śmietankowe cena konsumcyjna . zł. 6.— „ „
   masło osełkowe cena konsumcyjna . . zł. 5.— „ „

§ 29. Przez masło śmietankowe należy rozumieć masło, sposobem mleczarskim wytwarzane, nie fałszowane i do sprzedaży zdatne jako świeże masło, przez masło osełkowe należy rozumieć masło niefałszowane, zdatne do sprzedaży jako masło świeże i w gospodarstwie producenta mleka wyrobione.

Rozdział szósty.

Postanowienia końcowe.

§ 30. Winni wykroczenia przeciw niniejszemu postanowieniu wykonawczemu podlegają karom, przewidzianym w rozporządzeniu uzupełniającym [7]) z dnia 15 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. str. 8), o ile na podstawie innych przepisów [8]) nie zasłużyli na karę cięższą.

§ 31. Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa [9]) może

1. wyroby, puszczone w obrót wbrew przepisom, uznać za przepadłe na rzecz Generalnego Gubernatorstwa,
2. przedsiębiorstwa, w razie niestosowania się ich posiadaczy lub kierowników do przepisów, zamknąć przejściowo lub na stałe.

Krakau (Kraków), dnia 19 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

Z polecenia

Körner.

86. Trzecie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 20 stycznia 1940 r.[1]).

Dotyczy: **założenia Centralnego Urzędu Rolniczego.**

W celu wykonania rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) postanawiam:

Rozdział pierwszy.

Przepisy rzeczowe.

§ 1. (1) Celem uregulowania obrotu [3]) wytworami gospodarki wyżywienia i rolnictwa zakłada się centralny urząd dla żywnościowo-gospodarczego i rolniczego obrotu towarowego (Centralny Urząd Rolniczy), który siedzibę swą ma w Krakau (w Krakowie) i podlega nadzorowi Generalnego Gubernatora.

(2) Zadaniem Centralnego Urzędu Rolniczego jest współdziałanie przy kontroli i kierowaniu obrotu wytworami gospodarki wyżywienia

Do 85.

[7]) Nr. 83.

[8]) Np. na podstawie rozporządzenia celem zwalczania podbijania cen z dnia 21 stycznia 1940 r. nr. 120.

[9]) Co do uprawnień Kierownika Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora — p. Nr. 119 § 6 ust. 3.

Do 86.

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 21.

[2]) Nr. 82.

[3]) Nr. 82 § 3 st. 2.

i rolnictwa według bliższego polecenia Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Odnosi się to szczególnie:

1. do równomiernego i wystarczającego zaopatrzenia w środki żywnościowe obszaru Generalnego Gubernatorstwa, do wyrównania nadwyżek i braków w poszczególnych obszarach;
2. do przydziału towaru przedsiębiorstwom ob- i przerabiającym oraz przedsiębiorstwom rozdzielczym;
3. do odpowieniego stwarzania zapasów i magazynowania;
4. do pokrycia zapotrzebowania środków żywnościowych, należących się Siłom Zbrojnym, ϟϟ-Verfügungstruppe, Policji, Straży Granicy Celnej, Służbie Pracy Rzeszy (Reichsarbeitsdienst) oraz urzędom Generalnego Gubernatora.

§ 2. (1) Zakres zadań Centralnego Urzędu Rolniczego obejmuje wytwory gospodarki wyżywienia i rolnictwa w rozumieniu § 1 ust. 2 rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) łącznie z surowcami, pozostałościami i odpadkami, powstałymi w przedsiębiorstwach obróbki i przerobu.

(2) Wytwory gospodarki wyżywienia i rolnictwa dzieli się na grupy następujące:

1. wytwory gospodarki zbożem i paszą,
2. wytwory gospodarki browarniczej,
3. wytwory gospodarki ziemniakami,
4. wytwory gospodarki cukrowej,
5. wytwory gospodarki środkami spożywczymi i kolonialnymi,
6. wytwory gospodarki ogrodniczej,
7. wytwory gospodarki winnej,
8. wytwory gospodarki bydłem,
9. wytwory gospodarki mlecznej i tłuszczowej,
10. wytwory gospodarki jajniczej i drobiem,
11. wytwory gospodarki rybnej.

§ 3. (1) Wytwory gospodarki wyżywienia i rolnictwa, wyrabiane na obszarze Generalnego Gubernatorstwa lub przywożone z Rzeszy Niemieckiej, z zagranicy lub innego obszaru celnego należy zaofiarować do kupna Centralnemu Urzędowi Rolniczemu przed sprzedażą, zbyciem lub innego rodzaju puszczeniu ich na rynek. Odnosi się to również do wyrobów wspomnianego rodzaju, mających być przerabianych lub wykorzystanych w inny sposób na obszarze Generalnego Gubernatorstwa. Centralny Urząd Rolniczy może postanawiać, aby szczególne rodzaje wyrobów wspomnianych oraz obrót określonymi ilościami maksymalnymi, jak również określone rodzaje obrotu nie podlegały ograniczeniom niniejszego rozporządzenia.

(2) Za przywożącego uważa się, kto po nadejściu wyrobów do obszaru Generalnego Gubernatorstwa uprawniony jest do rozporządzenia nimi we własnym lub cudzym imieniu albo na własny lub cudzy rachunek. Jeżeli uprawniony do rozporządzenia nie znajduje się na obszarze Generalnego

---

[2]) Nr. 82.

Gubernatorstwa, wówczas odbiorca na obszarze Generalnego Gubernatorstwa wstępuje na jego miejsce.

(3) Centralny Urząd Rolniczy może również sam przywozić wyroby gospodarki wyżywienia i rolnictwa.

§ 4. Centralny Urząd Rolniczy może przejąć wyroby zaofiarowane mu według § 3, nie jest jednak obowiązany do przejęcia. Jeżeli przejęcie zostało odmówione, wyroby mogą być sprzedane, zbyte, przerobione lub wykorzystane w inny sposób za wykonaniem — w danym wypadku — zleceń specjalnie nałożonych.

§ 5. (1) Centralny Urząd Rolniczy winien za przejęte przezeń wyroby uiścić odpowiednie wynagrodzenie. Zamiast zapłaty pieniężnej może on na życzenie odbiorcy dostarczyć towarów, szczególnie artykułów potrzeby rolniczej.

(2) Jeżeli powstają spory co do wysokości wynagrodzenia, rozstrzyga je sąd polubowny z wyłączeniem drogi prawa. Rozstrzygnięcie jest ostateczne.

(3) Sąd polubowny składa się z przewodniczącego oraz dwóch asesorów, mianowanych przez Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa, który również określi organizację i postępowanie sądu polubownego.

§ 6. (1) Przedsiębiorstwa obrabiające i przetwarzające oraz handlowcy, spółdzielnie i zawodowi przedsiębiorcy składowi, którzy na obszarze Generalnego Gubernatorstwa biorą na skład za zapłatą lub bezpłatnie wyroby gospodarki wyżywienia i rolnictwa, winni Centralnemu Urzędowi Rolniczemu niezwłocznie donieść na piśmie o przyjęciu na skład oraz każdym przychodzie i rozchodzie. Przy tym należy podać nazwisko (firmę) oddającego na skład oraz ilość wyrobów. Przepis ten nie obowiązuje, jeżeli Centralny Urząd Rolniczy sam wprowadził do obrotu wyroby lub na sprzedaż ich lub korzystanie z nich w inny sposób wyraził swoją zgodę.

(2) Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa może zarządzić, by oznaczone rodzaje i ilości towarów, które mają być zmagazynowane, nie podlegały obowiązkowi zgłoszenia, określonemu w ust. 1.

§ 7. (1) Centralny Urząd Rolniczy może przedsiębiorstwa gospodarki wyżywienia i rolnictwa poddać sprawdzeniu pod względem prowadzenia ksiąg i przedsiębiorstwa. Właściciele przedsiębiorstw oraz ustanowieni przez nich kierownicy przedsiębiorstw i składów, jak również zastępcy ich, winni przy tym udzielać pomocy pełnomocnikom Centralnego Urzędu Rolniczego, szczególnie oddać im do dyspozycji wszystkie potrzebne podkładki oraz udzielać im informacyj.

(2) Osoby, którym zlecono sprawdzenie, obowiązane są — z zastrzeżeniem złożenia sprawozdania służbowego oraz doniesienia o wykroczeniach przeciw ustawom — zachowywać w tajemnicy fakty i urządzenia, o których powzięły wiadomość przy przeprowadzaniu sprawdzenia przedsiębiorstwa oraz powstrzymywać się od rozszerzania tajemnic przedsiębiorstwa i składu, choćby przestali być powiernikami do przeprowadzania sprawdzeń.

§ 8. Centralny Urząd Rolniczy może sam prowadzić przedsiębiorstwa gospodarcze oraz nabywać udziały w takowych.

Rozdział drugi.

Organizacja Centralnego Urzędu Rolniczego.

§ 9. (1) Centralny Urząd Rolniczy posiada zdolność prawną.

(2) Składa się on z rady administracyjnej i Centrali Urzędu.

§ 10. Rada administracyjna składa się z przewodniczącego, jego zastępców oraz przynajmniej ośmiu członków.

§ 11. (1) Przewodniczącego rady administracyjnej[4]) ustanawia Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa, który udzielać mu może poleceń oraz odwołać go każdocześnie.

(2) Zastępców przewodniczącego rady administracyjnej ustanawia również Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa, który dla nich ustalić może wynagrodzenie jako zwrot kosztów reprezentacyjnych oraz odwołać ich każdego czasu.

(3) Przewodniczący rady administracyjnej i jego zastępcy muszą należeć do Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 12. (1) Członków rady administracyjnej i ich zastępców ustanawia również Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa, który mocen jest odwołać ich każdocześnie.

(2) Członkowie sprawują urząd jako urząd honorowy; otrzymują oni wynagrodzenie za gotówkowe wydatki według bliższego polecenia Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa.

§ 13. (1) Przewodniczący rady administracyjnej jest przedstawicielem Centralnego Urzędu Rolniczego. Może on wydać wszelkie zarządzenia potrzebne dla spełnienia zadań tegoż (§ 1 ust. 2); szczególnie władny jest:

1. udzielać poleceń Centrali Urzędu;
2. zakładać oddziały, urzędy zbiorowe, filie i instytucje podobnego rodzaju Centrali Urzędu;
3. określać według bliższego polecenia Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa rozmiar przejęcia przez Centralę Urzędu wyrobów żywnościowo-gospodarczych i rolniczych stosownie do istniejących ogólnych przepisów Generalnego Gubernatora;
4. ustanawiać w ramach istniejących przepisów o cenach wydanych przez Generalnego Gubernatora, ceny przejęcia i oddania za wyroby, mające być przejęte lub oddane przez Centralę Urzędu;
5. ustanawiać w ramach istniejących przepisów o cenach, wydanych przez Generalnego Gubernatora, ceny i rozpiętość cen, których przestrzegać należy przy dalszej sprzedaży wyrobów, puszczonych w obrót lub zbytych przez Centralę Urzędu;
6. wydawać przepisy dla określonych celów w sprawie dalszego korzystania i rozdziału wyrobów puszczonych w obrót lub zbytych;

---

[4]) Obwieszczenie Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora z dnia 6 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 87).

7. upoważniać Centralę Urzędu do wydawania przepisów, zawierających szczególnie warunki dla korzystania i rozdziału wyrobów puszczonych w obrót lub zbytych przez nią;
8. wydawać przepisy w sprawie poboru i dalszej sprzedaży towarów przez przedsiębiorstwa obrabiające i przetwarzające oraz przedsiębiorstwa sprzedaży, o ile towary te pobiera się lub pobierano z Centrali Urzędu;
9. ustanawiać ilości maksymalne przy sprzedaży wyrobów poszczególnym odbiorcom.

(2) Zarządzenia przewodniczącego treści ogólnej ogłasza się w Dzienniku rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów.

§ 14. (1) Radę administracyjną przewodniczący zwołuje w miarę potrzeby. Zaproszenie ma być wysłane — o ile możliwe — tydzień przed dniem posiedzenia. Przewodniczący określi porządek dzienny dla obrad.

(2) Rada administracyjna winna radzić przewodniczącemu przy spełnianiu swych zadań; przed wydaniem zarządzeń doniosłych należy zasięgnąć jej opinii.

(3) Jeżeli członek rady administracyjnej uważa za pożądane zwołanie rady administracyjnej celem obrady szczególnej sprawy, zawiadamia o tym przewodniczącego, równocześnie podając powody; przewodniczący rozstrzyga, czy do poruszonej kwestii należy przychylić się.

(4) Przewodniczący wydaje dla rady administracyjnej regulamin. Głosowania nie odbywają się.

(5) Wydatki rady administracyjnej ponosi Centrala Urzędu.

§ 15. Członkowie rady administracyjnej są obowiązani do przestrzegania względów Centralnego Urzędu Rolniczego i zachowania w tajemnicy wiadomości powziętych przez sprawowanie urzędu.

§ 16. (1) Centralą Urzędu kieruje zarząd. Członków zarządu i ich zastępców ustanawia przewodniczący rady administracyjnej[5]). Reguluje on organizację i działalność Centrali Urzędu za pomocą regulaminu.

(2) Centrala Urzędu winna zawierać wszystkie potrzebne czynności prawne. Szczególnie ma ona:

a) starać się o odbiór, zamówienie i pomieszczenie wyrobów przejętych lub mających być przejętych przez nią,
b) zarządzać należycie zapasami przejętymi,
d) załatwiać według polecenia rady administracyjnej zadania, wynikanależy do niej w myśl § 1 ust. 2 cyfr. 4,
d) załatwiać według polecenia rady administracyjnej zadania wynikające dla Centralnego Urzędu Rolniczego z § 8.

(3) W ramach zadań, przeniesionych na Centralę Urzędu według ust. 2, reprezentuje Centralny Urząd Rolniczy dwóch członków zarządu. Centralny Urząd Rolniczy może być reprezentowany w tych wypadkach

---

[5]) Obwieszczenie Przewodniczacego Rady Administracyjnej Centralnego Urzędu Rolniczego z dnia 20 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 115).

również przez jednego członka zarządu z jednym zastępcą lub przez dwóch zastępców.

§ 17. Centralny Urząd Rolniczy może za korzystanie z usług i urządzeń jego przez przedsiębiorstwa gospodarki wyżywienia i rolnictwa pobierać opłaty według ordynacji opłat mającej być wydanej przez Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa.

§ 18. (1) Nadwyżki Centralnego Urzędu Rolniczego, osiągane w obrocie z Rzeszą Niemiecką i zagranicą, wpływają do kasy Generalnego Gubernatorstwa.

(2) Przeznaczenie innych nadwyżek reguluje Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 19. Majątek Centralnego Urzędu Rolniczego przypada w razie jego rozwiązania Generalnemu Gubernatorstwu. Likwidację reguluje Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa.

Rozdział trzeci.

Postanowienia końcowe i przejściowe.

§ 20. Zarządzenia Centralnego Urzędu Rolniczego będą wykonywane w razie potrzeby z zastosowaniem przymusu policyjnego [6]).

§ 21. O wynagrodzenie szkód, wynikających z zastosowania niniejszego postanowienia wykonawczego, pretensja prawna nie istnieje.

§ 22. Przepisy o założeniu monopoli i zarządzaniu monopolami dla poszczególnych wyrobów gospodarki wyżywienia i rolnictwa niniejszym postanowieniem wykonawczym pozostają nie naruszone.

§ 23. (1) Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [7]).

(2) Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa określi chwilę wejścia w życie przepisów § 3 ust. 1 i § 6.

Krakau (Kraków), dnia 20 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Körner.

---

[6]) W sprawie karalności wykroczeń p. nr. 83.
[7]) 26 stycznia 1940 r.

87. Czwarte postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 21 stycznia 1940 r.[1]).

Dotyczy: **gospodarki zbożem i paszą.**

Celem wykonania rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) postanawiam:

§ 1. (1) Objęte tym postanowieniem wykonawczym są wszystkie przedsiębiorstwa,

1. które wytwarzają krajowe zboże (żyto, pszenicę, jęczmień, owies, tatarkę, proso, ryż, kukurydzę, mieszanki), owoce strączkowe, paszę, siano lub słomę (przedsiębiorstwa produkcyjne),
2. które obrabiają zboże, owoce strączkowe lub paszę, wyrabiają produkty ze zboża lub owoców strączkowych, magazynują zboże, owoce strączkowe, paszę lub produkty zboża lub owoców strączkowych lub zajmują się wypiekiem chleba, innego towaru piekarskiego lub pieczywa (przedsiębiorstwa ob- i przeróbki),
3. które zawodowo trudnią się kupnem lub sprzedażą zboża, owoców strączkowych, paszy lub siana, produktów ze zboża lub owoców strączkowych, chleba, innego towaru piekarskiego lub pieczywa (przedsiębiorstwa handlowe).

(2) Do przedsiębiorstw ob- i przeróbki paszy zalicza się również przedsiębiorstwa pośredniczące (agenci, komisanci, maklerzy itd.).

§ 2. (1) Przedsiębiorstwa produkcyjne w pojęciu § 1 ust. 1 p. 1 obowiązane[3]) są oddać na żądanie zboże wszelkiego rodzaju celem zabezpieczenia aprowizacji[4]).

(2) Wydział Gospodarki Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora ustala odrębnie dla poszczególnych rodzajów zboża całkowitą ilość, którą Okręgi dostarczyć powinny, jak również dalsze jej zużycie. Podział ilości, której należy dostarczyć, na przedsiębiorstwa produkcyjne okręgu, jak również wytyczne dla dostawy i dostarczania ustala wydział gospodarki wyżywienia i rolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego.

(3) Wytyczne według ust. 1 zdanie 2 wymagają zezwolenia Wydziału Gospodarki Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 3. (1) Przedsiębiorstwom produkcyjnym wolno dla zwrotu mąki tylko tyle zboża na chleb do młyna przywieźć, ile potrzebują na pokrycie potrzeb własnego gospodarstwa wraz z deputatami[4]).

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 26.
[2]) Nr. 82.
[3]) Nr. 82 § 3 ust. 2.
[4]) W sprawie karalności wykroczeń p. nr. 83.

(2) Przeróbka zboża na chleb dla pokrycia potrzeb własnych przedsiębiorstw produkcyjnych, stosownie do ust. 1 dozwolona jest tylko młynom o wytwórczości dziennej do ¼ t. Wyjątki wymagają wyraźnego zezwolenia wydziału gospodarki wyżywienia i rolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego.

§ 4. (1) Właściciele młynów obowiązani są dołożyć wszelkich starań co do urządzeń technicznych, umożliwiających wysoki przemiał [4]).

(2) Przemiał ustalony zostanie aż do odwołania przy życie na 80% i przy pszenicy na 70%.

§ 5. Pretensja prawna o wynagrodzenie szkód, powstałych przy zastosowaniu niniejszego postanowienia wykonawczego, nie istnieje.

§ 6. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [5]).

Krakau (Kraków), dnia 21 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Körner.

88. Piąte postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 20 stycznia 1940 r. [1]).

Dotyczy: **gospodarki bydłem.**

W celu wykonania rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) postanawiam:

§ 1. (1) Do gospodarki bydłem należą wszystkie przedsiębiorstwa:

a) wytwarzające bydło (przedsiębiorstwa produkcyjne),
b) obrabiające i przerabiające bydło, mięso, wnętrzności i jelita (przedsiębiorstwa obrabiające i przerabiające),
c) nabywające i zbywające zawodowo bydło, mięso, towary mięsne, wnętrzności, jelita oraz inne surowce, pozostałości oraz odpadki, zachodzące przy uboju (przedsiębiorstwa handlowe).

(2) Za obróbkę uważa się także magazynowanie wyrobów, wymienionych w ust. 1.

Do 87.
[4]) W sprawie karalności wykroczeń p. nr. 83.
[5]) 25 stycznia 1940 r.
Do 88.
[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 37; weszło w życie z dniem 1 lutego 1940 r.
[2]) Nr. 82.

(3) Za przedsiębiorstwa handlowe uważa się także przedsiębiorstwa pośredników (ajentów, komisantów, maklerów), których przedmiotem są wyroby wymienione w ust. 1.

(4) Przepisom niniejszego postanowienia wykonawczego podlegają nadto osoby, które na własny rachunek i nie zawodowo biją bydło lub bicie zlecają.

§ 2. (1) Za bydło w rozumieniu § 1 ust. 1 uważa się: bydlęta, świnie, cielęta, owce, kozy i konie.

(2) Za cielęta uważa się wszystkie bydlęta z wagą poniżej 100 kg.

§ 3. (1) Za mięso w rozumieniu niniejszego postanowienia wykonawczego uważa się mięso świeże, solone, przysolone lub peklowane oraz wnętrzności bydła, wymienionego w § 2 ust. 1, o ile zdatne są do spożycia przez ludzi.

(2) Za tłuszcz zwierzęcy uważa się tłuszcz bydła, wymienionego w § 2 ust. 1, z wyjątkiem tłuszczu mlecznego.

§ 4. Za towary mięsne w rozumieniu niniejszego postanowienia wykonawczego uważa się kiełbasę, mięsne towary trwałe i towary wędzone oraz mięso w szczelnie zamkniętych naczyniach, o ile towary te wyrobione są z mięsa bydła, wymienionego w § 2 ust. 1.

§ 5. (1) Dla obrotu bydłem zakłada się targi na bydło.

(2) W niektórych miastach, oznaczonych przez Wydział Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, mogą być zakładane targi na bydło rzeźne.

§ 6. (1) Przedsiębiorstwa produkcyjne, określone w § 1 ust. 1 nr. 1, są obowiązane [3]) na żądanie oddać bydło rzeźne, nabyte przez nie, celem zabezpieczenia zaopatrzenia w żywność.

(2) Wydział Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora określi, oddzielnie dla poszczególnych gatunków bydła rzeźnego, ilości mające być dostarczone przez Okręgi razem, oraz dalsze korzystanie z nich.
Rozdział ilości, mających być dostarczonych, na przedsiębiorstwa produkcyjne Okręgów, oraz wytyczne do pokrycia zapotrzebowania i dostarczenia, określi wydział wyżywienia i rolnictwa w urzędzie Szefa Okręgowego. Wytyczne wymagają zezwolenia Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(3) Wydział Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może — w razie potrzeby — wyznaczyć poszczególnym powiatom targi lub inne instytucje, którym przedsiębiorstwa produkcyjne dostarczyć winny bydło rzeźne [4]).

§ 7. Wydział wyżywienia i rolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego może zarządzić, aby przedsiębiorstwa, zajmujące się ubojem bydła

---

[3]) Nr. 82 § 3 ust. 2.
[4]) Por. nr. 85 § 25.

rzeźnego i obróbką oraz przerobem mięsa, pokrywały swoje całkowite zapotrzebowanie bydła rzeźnego i mięsa na wyznaczonym targu.

§ 8. (1) Na targach bydło przydzieli się przedsiębiorstwom, wymienionym w § 7, według wytycznych, które mają być wydane przez wydział wyżywienia i rolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego.

(2) Jeżeli przedsiębiorstwa, wymienione w § 7, nie mogą pokryć swego zapotrzebowania na targu, wyznaczonym im stosownie do ust. 1, wówczas każde bicie bydła rzeźnego wymaga zgody zarządu gminy, który o tym winien prowadzić dokładne i bieżące spisy. Szczegóły określi wydział wyżywienia i rolnictwa w urzędzie Szefa Okręgowego.

§ 9. (1) Bicia domowe wymagają zgody zarządu gminy, który o tym winien prowadzić dokładne i bieżące spisy. Szczegóły o tym określi wydział wyżywienia i rolnictwa w urzędzie Szefa Okręgowego.

(2) Biciem domowym w rozumieniu niniejszego postanowienia wykonawczego są bicia, dokonane wyłącznie dla konsumcji we własnym gospodarstwie domowym jako takim, lub przez osoby trzecie.

§ 10. (1) Sprzedaż i kupno w celach bicia oraz bicie

a) bydląt młodych i cieląt nie dojrzałych, zdrowych i zdatnych do dalszego tuczenia,

b) świń z wagą żywą poniżej 80 kg,

c) krów cielnych, jałówek i macior,

jest zabronione.

§ 11. (1) Do bicia z konieczności § 10 nie stosuje się.

(2) Potrzeba bicia z konieczności zachodzi tylko wówczas, gdy należy obawiać się, że zwierzę stanu choroby nie przetrwa lub że mięso znacznie straci na wartości z powodu stanu choroby. W wypadkach tych należy do bicia z konieczności zasięgnąć zgody zarządu gminy, który o tym winien prowadzić dokładne i bieżące spisy. Jeżeli zwierzę skutkiem nieszczęśliwego wypadku trzeba natychmiast zabić, zgody urzędu gminnego zasięgnąć można dodatkowo. W miastach, w których znajdują się rzeźnie, zarząd gminy może prawo swe przenieść na urzędujących lekarzy weterynaryjnych.

§ 12. O wynagrodzenie szkód, wynikających z zastosowania niniejszego postanowienia wykonawczego, nie istnieje pretensja prawna.

§ 13. Winni wykroczenia przeciw niniejszemu postanowieniu wykonawczemu podlegają karom przewidzianym w rozporządzeniu uzupełniającym[5]) z dnia 15 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 8), o ile na podstawie innych przepisów[6]) nie zasłużyli na karę cięższą.

§ 14. Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może

1. wyroby, wyrabiane, magazynowane i puszczone w obrót wbrew przepisom, uznać za przepadłe na rzecz Generalnego Gubernatorstwa,

---

[5]) Nr. 83.

[6]) Np. rozporządzenie celem zwalczania podbijania cen (nr. 120) §§ 2 i 3

2. przedsiębiorstwa, w razie działania właścicieli lub kierowników tych przedsiębiorstw przeciw przepisom, zamknąć przejściowo lub na stałe.

Krakau (Kraków), dnia 20 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Körner.

89. Szóste postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 21 stycznia 1940 r.[1]).

Dotyczy: **gospodarki mlecznej i tłuszczowej.**

Celem wykonania rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) postanawiam:

§ 1. (1) Do gospodarki mlecznej i tłuszczowej należą wszystkie przedsiębiorstwa

1. wytwarzające mleko i owoce oleiste (przedsiębiorstwa produkcyjne),
2. obrabiające i przerabiające mleko, wyroby z mleka, owoce oleiste, tran i oleje, słoninę i smalec oraz łój (przedsiębiorstwa obrabiające i przerabiające),
3. nabywające i zbywające zawodowo mleko i wyroby z mleka, oleje zwierzęce i roślinne, tłuszcze oraz jego surowce i wszystkie surowce, pozostałości i odpadki, wynikające w przedsiębiorstwach z przerobu (przedsiębiorstwa handlowe).

(2) Za obróbkę uważa się również magazynowanie wyrobów wymienionych w ust. 1.

(3) Za przedsiębiorstwa handlowe uważa się także przedsiębiorstwa pośredników (ajentów, komisantów, maklerów), których przedmiotem są wyroby wymienione w ust. 1.

§ 2. (1) Przedsiębiorstwa produkcyjne, określone w § 1 ust. 1 p. 1, są obowiązane [3]) oddać na żądanie celem zabezpieczenia zaopatrzenia zasiewy oleiste wyrobione przez nie, oraz mleko i wyroby mleczne niepotrzebne w ich gospodarstwie domowym lub przedsiębiorstwie.

(2) Wydział Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora określi po ustaleniu terenów, z których wyroby dostarczyć należy mleczarni, najmniejsze ilości mleka i wyrobów z mleka, które winny

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 40; weszło w życie z dniem 1 lutego 1940 r.
[2]) Nr. 82.
[3]) Nr. 82 § 3 ust. 2.

być dostarczone w Okręgach, określając zarazem dalsze korzystanie z wyrobów wymienionych. Rozdział ilości najmniejszych, które mają być dostarczone, na poszczególne gminy Okręgu oraz wytyczne do pokrycia zapotrzebowania i dostarczenia określi wydział wyżywienia i rolnictwa w urzędzie Szefa Okręgowego.

(3) Wydział Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora określi najmniejsze zapotrzebowania i dostarczenia nasion oleistych, które winny być pokryte w Okręgach, oraz dalsze korzystanie z nich. Rozdział ilości najmniejszych, które powinny być pokryte przez przedsiębiorstwa produkcyjne w Okręgu oraz wytyczne do pokrycia zapotrzebowania i dostarczenia, określi wydział wyżywienia i rolnictwa w urzędzie Szefa Okręgowego.

(4) Wytyczne, o których mowa w ust. 2 i 3, wymagają zezwolenia Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 3. Właściciele przedsiębiorstw obrabiających i przerabiających mleko i wyroby z mleka, zasiewy oleiste, oleje i trany, są obowiązani zastosować wszelkie urządzenia techniczne i inne środki, zabezpieczające wysokie wykorzystanie i dobrą jakość wyrabianych produktów.

§ 4. Wyrób i sprzedaż śmietany do kawy oraz bitej śmietany jest zabroniony.

§ 5. Pretensja prawna o wynagrodzenie szkód, wynikających z zastosowania niniejszego postanowienia wykonawczego, nie istnieje.

§ 6. Winni wykroczenia przeciw niniejszemu postanowieniu wykonawczemu podlegają karom przewidzianym w rozporządzeniu uzupełniającym [4]) z dnia 15 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 8), o ile na podstawie innych przepisów nie zasłużyli na karę cięższą.

§ 7. Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może

1. wyroby, wytwarzane lub puszczone w obrót wbrew przepisom, uznać za przepadłe na rzecz Generalnego Gubernatorstwa,
2. przedsiębiorstwa, w razie nie zastosowania się właścicieli lub kierowników tych przedsiębiorstw do przepisów, zamknąć przejściowo lub na stałe.

Krakau (Kraków), dnia 21 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Körner

[4]) Nr. 83.

90. Siódme postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 22 stycznia 1940 r.[1]).

Dotyczy: **założenia Urzędu Uprawy Rolnej.**

Celem wykonania rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) postanawiam:

§ 1. (1) W Wydziale Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów zakłada się Urząd Uprawy Rolnej dla Generalnego Gubernatorstwa.

(2) Przejmuje on zadania poruczone mu przez Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa w dziedzinie uprawy rolnej w Generalnym Gubernatorstwie. Otrzymuje on od Wydziału swoje zlecenia służbowe, prowadzi własny budżet i własny rachunek.

(3) Urząd Uprawy Rolnej dla Generalnego Gubernatorstwa założy oddziały przy wydziałach wyżywienia i rolnictwa Szefów Okręgowych. Do ich obowiązków należy wykonanie poruczonych im zleceń w obrębie Okręgu.

(4) Oddziały założą w każdym starostwie powiatowym ekspozyturę, której kierownikiem jest agronom powiatowy.

§ 2. (1) Na podstawie § 3 ust. 1 rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 23 listopada 1939 r. przenosi Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa na Urząd Uprawy Rolnej i jego organa nadzór gospodarczy i prawo zarządzenia nad wszystkimi wielkimi przedsiębiorstwami rolnymi, łącznie z wszystkimi przedsiębiorstwami ubocznymi.

(2) Wielkimi przedsiębiorstwami rolniczymi w rozumieniu niniejszego postanowienia są wszystkie przedsiębiorstwa rolnicze o powierzchni pola uprawnego 100 ha i więcej. Kierownicy wydziałów przy urzędzie Szefów Okręgowych upoważnieni są również mniejsze przedsiębiorstwa poddać nadzorowi i prawu zarządzenia wykonanemu przez Urząd Uprawy Rolnej.

(3) Do rolnictwa w rozumieniu niniejszego postanowienia zalicza się również ogrodnictwo, sadownictwo, winnictwo i rybołóstwo.

(4) Przy mieszanych rolniczych i leśno-gospodarczych przedsiębiorstwach przysługuje prawo nadzoru i zarządzenia w sprawie opieki i użytkowania lasów wyłącznie Wydziałowi Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora i jego urzędom.

§ 3. Urząd Uprawy Rolnej dla Generalnego Gubernatorstwa i jego organa szczególnie upoważnione są:

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 42; weszło w życie z dniem 1 lutego 1940 r.
[2]) Nr. 82.

1. do wydania zarządzeń[3]) właścicielowi lub posiadaczowi przedsiębiorstwa rolniczego, które się im wydają za konieczne dla podwyższenia wytwórczości przedsiębiorstwa, przygotowania produkcji i zabezpieczenia wyżywienia lub dla interesów Generalnego Gubernatorstwa,
2. zarządzić[3]), aby i w jaki sposób prowadzono księgi,
3. dla pojedyńczych właścicieli i posiadaczy ustalić miesięcznie wolno rozporządzalne odszkodowanie w gotówce i w naturaliach, które jednak nie może przekraczać zdólności wytwórczej przedsiębiorstwa,
4. dysponować nadwyżką gospodarczą w interesie odbudowy i podwyższenia wytwórczości przedsiębiorstwa,
5. wnieść o zajęciu zadłużonych przedsiębiorstw do Kierownika *Wydziału*[4]) Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa,
6. zażądać[3]) od właściciela lub posiadacza przedsiębiorstw natychmiastowego usunięcia niezdatnych, niepewnych lub niezdolnych kierowników przedsiębiorstwa, urzędników dworu i robotników lub sam zastąpić ich innymi[3]).

§ 4. (1) Powstające wykonaniem nadzoru gospodarczego i prawa zarządzania koszty pokryją w całości dane przedsiębiorstwa w drodze rozkładu. Urząd Uprawy Rolnej pobiera składki według szczególnych zleceń Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Powstające wykonaniem nadzoru nad lasami koszty pobiera również Urząd Uprawy Rolnej w drodze rozkładu.

§ 5. (1) Założeniem Urzędu Uprawy Rolnej dla Generalnego Gubernatorstwa stało się zarządzanie powiernicze na rzecz Rzeszy Niemieckiej, ustanowione w Generalnym Gubernatorstwie przez Szefów Zarządu Cywilnego w interesie zwożenia żniwa i uprawy jesiennej roku 1939 w wielkich przedsiębiorstwach, bezprzedmiotowe.

(2) Powstałe wskutek tego koszty przechodzą na ciężar odnośnych przedsiębiorstw. Rozliczenie nastąpi w porozumieniu z Wydziałem Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora przez Urząd Uprawy Rolnej.

Krakau (Kraków), dnia 22 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
K ö r n e r

---

[3]) Co do karalności wykroczeń p. nr. 83.
[4]) Por. § 7 rozporządzenia o założeniu Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa z dnia 18 listopada 1939 r. (nr. 157) w brzmieniu rozporządzenia zmieniającego z dnia 24 stycznia 1940 r.

91. Ósme postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 6 lutego 1940 r.[1]).

Dotyczy: **gospodarki jajami i drobiem.**

Celem wykonania rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) postanawiam:

§ **1.** (1) Do gospodarki jajami i drobiem należą wszystkie przedsiębiorstwa:

1. wytwarzające jaja i drób (przedsiębiorstwa produkcyjne),
2. obrabiające i przerabiające jaja i drób (przedsiębiorstwa obrabiające i przerabiające),
3. nabywające i zbywające zarobkowo jaja i drób (przedsiębiorstwa handlowe).

(2) Za przedsiębiorstwa produkcyjne uważa się także wylęgarnie i hodowle i podobne przedsiębiorstwa.

(3) Za przedsiębiorstwa obrabiające i przerabiające uważa się także tuczarnie i rzeźnie drobiu, oraz przedsiębiorstwa, trudniące się znakowaniem i przyjęciem na skład produktów, podpadających pod ust. 1.

(4) Za przedsiębiorstwa handlowe uważa się także przedsiębiorstwa pośredników (ajentów, komisantów, maklerów itd.), których przedmiotem są wyroby, podpadające pod ust. 1.

§ **2.** (1) Skup jaj na targach lub u producenta jest dozwolony tylko urzędom skupu, dopuszczonym przez wydział wyżywienia i rolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego [3]). Skupujący, którymi posługują się urzędy do skupu jaj, muszą być w posiadaniu imiennego zezwolenia, wystawionego przez wydział wyżywienia i rolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego. Z zezwolenia do skupu musi być widoczne, za który urząd skupu skupujący działa.

(2) Skupującemu nie wolno działać we własnym imieniu i na rachunek własny, lecz tylko w imieniu i na rachunek urzędu skupu, wymienionego w zezwoleniu do skupu.

§ **3.** Urzędy skupu są obowiązane [3]) zakupione przez nie jaja dostarczać według bliższego polecenia wydziału wyżywienia i rolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego urzędom znakowania. Winny one wystarać się na czas o konieczne środki transportowe oraz konieczny materiał do opakowania.

§ **4.** (1) Urzędy znakowania dopuszcza wydział wyżywienia i rolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 85; weszło w życie z dniem 13 lutego 1940 r.
[2]) Nr. 82.
[3]) Por. nr. 82 § 3 ust. 2. Co do karalności wykroczeń p. nr. 83.

(2) Jako urzędy znakowania wolno dopuszczać tylko takie organizacje gospodarcze i przedsiębiorstwa handlowe, które gwarantują przeprowadzenie znakowania bez zarzutu.

(3) Urzędy znakowania muszą posiadać wszystkie urządzenia potrzebne dla dostarczania jaj bez zarzutu i dać pewność, że wszelkie nadużycia przyrządów, przeznaczonych do znakowania, są wykluczone.

(4) Do urządzeń potrzebnych należą w szczególności:

1. urządzenia dla pojedynczego prześwietlania jaj przed sztucznym, silnym źródłem świetlnym;
2. urządzenia do sortowania według wagi;
3. urządzenia dla stwierdzenia wysokości komórki powietrznej jaj.

§ 5. (1) Urzędy znakowania są obowiązane [3]), jaja, które wywozi się do zagranicznego obszaru celnego, obrabiać według instrukcyj, wydanych przez Wydział Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora lub urzędy przezeń wyznaczone.

(2) Dopuszczenie do znakowania jaj może być odwołane, jeżeli warunki dla dopuszczenia w późniejszym czasie odpadają lub gdy urząd znakowania wykracza przeciw jednemu z postanowień, wydanych lub mających być jeszcze wydane, dla wykonania rozporządzenia o gospodarce Wyżywienia i Rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63).

§ 6. Urzędom skupu i znakowania wolno magazynować jaja tylko w pomieszczeniach składowych, które są chłodne i wolne od zapachu. Wolno im przeprowadzać chłodzenie i konserwację, jeżeli dysponują potrzebnymi do tego urządzeniami, tylko za zezwoleniem wydziału wyżywienia i rolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego.

§ 7. Urzędy znakowania są obowiązane jaja skupione, będące na składzie lub w ich posiadaniu lub znajdujące się pod ich pieczą, zaofiarować regularnie, najmniej jednak raz w tygodniu, wydziałowi wyżywienia i rolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego lub innemu urzędowi, wyznaczonemu przez Wydział Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Wydział wyżywienia i rolnictwa przy urzędzie Szefa Okręgowego wydaje w porozumieniu z Wydziałem Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora zarządzenia w sprawie dalszego używania jaj.

§ 8. Wydział Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może przepisy §§ 2 do 7 analogicznie rozciągać zupełnie lub częściowo na drób.

Krakau (Kraków), dnia 6 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Körner

[3]) Por. nr. 82 § 3 ust. 2. Co do karalności wykroczeń p. nr. 83.
[2]) Nr. 82.

92. Dziewiąte postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 12 lutego 1940 r.[1]).

Dotyczy: **ustalenia cen [2]) za wyroby rolnicze.**

Celem wykonania rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie [3]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) postanawiam:

Pierwszy rozdział.

Ceny [4]) za mięso i kiełbasę.

§ 1. W handlu hurtowym mięsem ustala się następujące ceny:

1. Za wołowinę

w Mieście i powiecie Warschau (Warszawa)	zł. 2.— za kg
w Mieście Krakau (Kraków)	zł. 1.62 za kg
w Miastach Kielce, Lublin, Petrikau (Piotrków), Radom, Tarnow (Tarnów) i Tschenstochau (Częstochowa)	zł. 1.54 za kg

2. Za wieprzowinę

w Mieście i powiecie Warschau (Warszawa)	zł. 2.66 za kg
w Mieście Krakau (Kraków)	zł. 2.02 za kg
w Mieście Tschenstochau (Częstochowa)	zł. 1.96 za kg
w Miastach Petrikau (Piotrków), Tarnow (Tarnów)	zł. 1.91 za kg
w Miastach Kielce, Radom	zł. 1.85 za kg
w Mieście Lublin	zł. 1.80 za kg

3. Za cielęcinę

w Mieście i powiecie Warschau (Warszawa)	zł. 1.52 za kg
w Mieście Krakau (Kraków)	zł. 1.36 za kg
w Miastach Kielce, Lublin, Radom, Perikau (Piotrków), Tarnow (Tarnów) i Tschenstochau (Częstochowa)	zł. 1.30 za kg

4. Za baraninę

w Mieście i powiecie Warschau (Warszawa)	zł. 1.48 za kg
w Mieście Krakau (Kraków)	zł. 1.30 za kg
w Miastach Kielce, Lublin, Radom, Petrikau (Piotrków), Tarnow (Tarnów) i Tschenstochau (Częstochowa)	zł. 1.20 za kg

§ 2. W handlu detalicznym mięsem i kiełbasą ustala się następujące ceny:

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 89; weszło w życie z dniem 18 lutego 1940 r.

[2]) Ceny, ustalone przez inne urzędy przed utworzeniem Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, pozostają w mocy aż do odmiennego uregulowania (rozporządzenie o kształtowaniu cen z dnia 12 kwietnia 1940 r. — nr. 119 — § 11 ust. 2 w związku z § 9 ust. 2a).

[3]) Nr. 82.

[4]) Por. nr. 82 § 3 ust. 2 zdanie po średniku.

1. Za wołowinę

	Warschau (Warszawa)	Krakau (Kraków)	Kielce, Lublin, Petrikau (Piotrków), Radom, Tarnow (Tarnów) i Tschenstochau (Częstochowa)
w Miastach:	Warschau (Warszawa)	Krakau (Kraków)	Kielce, Lublin, Petrikau (Piotrków), Radom, Tarnow (Tarnów) i Tschenstochau (Częstochowa)
w powiecie:	Warschau (Warszawa)		
	za kg zł.	za kg zł.	za kg zł.
mięso tylne . . .	2.40	2.20	2.08
mięso przednie . .	2.20	2.—	1.90
rozbratel	2.86	2.60	2.46
wątroba	1.90	1.80	1.68
łój przetopiony . .	1.76	1.60	1.48

2. Za wieprzowinę

w Miastach:	Warschau (Warszawa)	Krakau (Kraków)	Tschenstochau (Częstochowa)	Petrikau (Piotrków) Tarnow (Tarnów)	Kielce Radom	Lublin
w powiecie:	Warschau (Warszawa)					
	za kg zł.	za kg zł.	za kg zł.	za kg zł.	za kg zł.	za kg zł.
mięso tylne	2.80	2.70	2.60	2.54	2.48	2.42
mięso z żeberkami . .	2.70	2.60	2.50	2.44	2.38	2.32
kotlet	3.10	3.—	2.90	2.84	2.78	2.72
nóżki	0.86	0.80	0.76	0.74	0.72	0.70
głowa	1.06	1.—	0.94	0.91	0.88	0.85
nerki	2.10	2.—	1.90	1.84	1.78	1.72
wątroba	1.86	1.80	1.72	1.68	1.62	1.58
kości	0.52	0.50	0.46	0.45	0.44	0.43

3. Za cielęcinę

w Miastach:	Warschau (Warszawa)	Krakau (Kraków)	Kielce, Lublin, Petrikau (Piotrków), Radom, Tarnow (Tarnów) i Tschenstochau (Częstochowa)
w powiecie:	Warschau (Warszawa)		
	za kg zł.	za kg zł.	za kg zł.
mięso tylne . . .	1.90	1.80	1.74
mięso przednie . .	1.58	1.50	1.44
wątroba	2.—	1.90	1.78

4. Za baraninę

w Miastach:	Warschau (Warszawa)	Krakau (Kraków)	Kielce, Lublin, Petrikau (Piotrków), Radom, Tarnow (Tarnów) i Tschenstochau (Częstochowa)
w powiecie:	Warschau (Warszawa)		
	za kg zł.	za kg zł.	za kg zł.
mięso tylne . . .	1.80	1.70	1.64
mięso przednie . .	1.50	1.42	1.36

5. Za kiełbasę i wyroby mięsne

w Miastach: / w powiecie:	Warschau (Warszawa) / Warschau (Warszawa)	Krakau (Kraków)	Kielce Radom	Petrikau (Piotrków) Tarnow (Tarnów)	Lublin	Tschenstochau (Częstochowa)
	za kg zł.	za kg zł.	za kg zł.	za kg zł.	za kg zł.	za kg zł.
wędzona i gotowana szynka w całości .	4.20	4.—	3.67	3.78	3.57	3.89
szynka krajana . . .	6.30	6.—	5.52	5.67	5.36	5.84
mięso wędzone gotowane	2.75	2.60	2.39	2.46	2.32	2.49
drobno mielona kiełbasa	2.75	2.60	2.39	2.46	2.32	2.49
kiełbasa wiejska . . .	3.65	3.40	3.13	3.22	3.04	3.31
grubo mielona kiełbasa .	4.40	4.20	3.86	3.97	3.75	4.09
kiełbasa szynkowa . .	6.10	5.80	5.34	5.49	5.18	5.64
słonina	3.55	3.40	3.13	3.22	3.04	3.31

§ 3. (1) Dla pozostałego obszaru Generalnego Gubernatorstwa ustalają Kierownicy wydziałów wyżywienia i rolnictwa przy urzędach Szefów Okręgowych ceny według §§ 1 i 2 w oparciu o tamże wymienione stawki.

(1) Przy ustalaniu cen według ust. 1 należy uwzględnić niższą cenę zakupu za bydło rzeźne poza targami bydłem rzeźnym (§ 25 drugiego postanowienia wykonawczego do rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie [5]) z dnia 19 stycznia 1940 r., Dz. rozp. GGP. II str. 10) i obniżyć o odpowiednią kwotę.

§ 4. (1) Ceny według §§ 1—3 są cenami zasadniczymi w rozumieniu § 1 ust. 1 drugiego postanowienia wykonawczego [5]).

(2) Ceny obowiązują za mięso pierwszej jakości. Przy mięsie drugiej jakości należy potrącić odpowiednią kwotę.

Drugi rozdział.

Ceny za kurze jaja.

§ 5. Ceny dla producentów za kurze jaja ustala się jak następuje:

1. W czasie od 1 marca do 30 września:
   a) świeże kurze jaja . . . . zł. 1.50 za kg
   b) wysortowane kurze jaja . . . . zł. 1.20 za kg
2. W czasie od 1 października do 28 lutego:
   a) świeże kurze jaja . . . . zł. 2.40 za kg
   b) wysortowane kurze jaja . . . . zł. 2.— za kg

§ 6. Ceny kurzych jaj dla konsumentów ustala się jak następuje:

A. Dla Okręgów Krakau (Kraków), Radom i Lublin:

1. W czasie od 16 marca do 15 września:
   a) świeże kurze jaja . . . . zł. 1.90 za kg
   b) wysortowane kurze jaja . . . . zł. 1.60 za kg

[5]) Nr. 83.

2. W czasie od 1 lutego do 15 marca i od 16 września do 31 października:
   a) świeże kurze jaja . . . . zł. 2.65 za kg
   b) wysortowane kurze jaja . . . . . . zł. 2.20 za kg
3. W czasie od 1 listopada do 31 stycznia:
   a) świeże kurze jaja . . . . zł. 3.20 za kg
   b) wysortowane kurze jaja . . . . . . zł. 2.65 za kg
4. Kurze jaja z chłodni i konserwowane . . zł. 2.20 za kg

B. W Okręgu Warschau (Warszawa) obowiązują wymienione pod A. ceny dla konsumentów każdorazowo z dodatkiem 20 groszy za kg.

§ 7. (1) Ceny dla producentów, wymienione w § 5, są cenami zasadniczymi w rozumieniu § 1 ust. 1 drugiego postanowienia wykonawczego [5]).

(2) Ceny dla konsumentów, wymienione w § 6, są cenami maksymalnymi w rozumieniu § 1 ust. 2 drugiego postanowienia wykonawczego [5]).

§ 8. (1) Kupno i sprzedaż kurzych jaj może nastąpić tylko według wagi za zapłatą netto bez skonta lub innych ulg albo za przedłożeniem dokumentów (podwójnego listu przewozowego, konosamentu, dowodu dostawy, warrantu lub t. p. wedle wyboru sprzedawcy) oraz rachunku.

(2) Kupujący uprawnieni są jaja, stwierdzone przez nich za niezdatne do spożycia, stawić sprzedawcy w rachunek lub potrącić je przy wyrównaniu rachunku.

§ 9. Świeżymi jajami kurzymi są jaja, których jakość odpowiada następującym wymogom minimalnym:

1. normalna, czysta, nienatłuczona i nie myta skorupa;
2. nieruchoma głębokość komórki powietrznej nie ponad 7 mm;
3. przeźroczyste jędrne białko;
4. łatwo widoczne żółtko bez wyraźnych zarysów, które przy kręceniu jaja może się tylko mało oddalać od centralnego położenia;
5. nie widocznie rozwinięty zarodek;
6. bez złego lub obcego zapachu.

§ 10. (1) Kurze jaja poniżej 45 g lub takie, których jakość nie odpowiada wymogom minimalnym, o których mowa w § 9, w szczególności jaja brudne, natłuczone i rozbite, uważa się — o ile zdatne są do spożycia przez ludzi — za jaja wysortowane.

(2) Do jaj wysortowanych nie należą:

1. jaja z chłodni;
2. jaja konserwowane;
3. jaja z krążkami krwawymi lub większymi plamami krwawymi;
4. jaja ze skorupą plamistą (pleśnią);
5. zepsute jaja, w szczególności jaja czerwono i czarno zgniłe;
6. jaja zalęgłe.

---

[5]) Nr. 85.

§ 11 (1) Jajami z chłodni są jaja, które są magazynowane w pomieszczeniach (chłodnicach, chłodniach okrętowych i t. d.), w których utrzymuje się sztucznie temperaturę poniżej 8° Celsjusza. Chłodni wagonowych nie uważa się za pomieszczenia w rozumieniu niniejszego postanowienia. Za jaja z chłodni uważa się także jaja, podane działaniu gazu w połączeniu z magazynowaniem w chłodniach.

(2) Konserwowanymi jajami są jaja, które środkami chemicznymi (wapnem, werniksem szklanym i t. d.) lub w inny sposób zostały konserwowane, jeżeli nie uważa się ich jako jaja z chłodni według ust. 1.

Trzeci rozdział.

Ceny za cukier.

§ 12. W handlu detalicznym cukrem ustala się następujące ceny maksymalne w rozumieniu § 1 ust. 2 drugiego postanowienia wykonawczego:

1. Dla Generalnego Gubernatorstwa z wyjątkiem Miasta Warschau (Warszawa) . . . . zł. 1.45 za kg
zł. 0.15 za dkg

O ile przy dostawie cukru powstają specjalne koszty przewozowe od stacji odbiorczej które można udowodnić, o tyle Wydział Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może owe wyższe koszta przewozowe doliczyć do ceny detalicznej, przy czym dodatek nie może przekraczać 5 groszy na 1 kg.

2. Dla Miasta Warschau (Warszawa) . . . . . . zł. 1.50 za kg
zł. 0.16 za dkg

Czwarty rozdział.

Ceny za zasiewy oleiste.

§ 13. (1) Przy zakupie u producenta zasiewów oleistych ustala się następujące ceny zasadnicze w myśl § 1 ust. 1 drugiego postanowienia wykonawczego [5]):

1. rzepik i rzepak . . . . zł. 70.— za 100 kg
2. len . . . . zł. 65.— za 100 kg
3. konopie . . . . zł. 60.— za 100 kg
4. mak . . . . zł. 130.— za 100 kg
5. gorczyca ognista . . . . zł. 100.— za 100 kg

(2) Ceny obowiązują franco wagon stacja odbiorcza lub franco furmanka przedsiębiorstwo odbiorcze.

§ 14. Przedsiębiorstwa przerabiające, zakupujące zasiewy oleiste u producenta, płacą oprócz wymienionej w § 12 ceny

1. za rzepik, rzepak, len i konopie kwotę wyrównawczą w wysokości . . . . zł. 3.— za 100 kg

[5]) Nr. 85.

2. za mak i gorczycę ognistą kwotę wyrównawczą w wysokości . . . . zł. 5.— za 100 kg

na rzecz Centralnego Urzędu Rolniczego w Krakau (w Krakowie) [6].

§ 15. Jeżeli przedsiębiorstwo przerabiające nie kupuje zasiewów oleistych u producenta, wtedy może on do ustalonej w § 12 ceny dla producenta zapłacić

1. za rzepik, rzepak, len i konopie dopłatę maksymalną w wysokości . . . . zł. 5.— za 100 kg
2. za mak i gorczycę ognistą dopłatę maksymalną w wysokości . . . . zł. 8.— za 100 kg

§ 16. (1) Zasiewami oleistymi w pojęciu niniejszego postanowienia wykonawczego są wymłócone i oczyszczone z strączków i z części torebek owoce rzepika, rzepaka, lnu, konopi i maku, przeznaczone do otrzymania oleju i paszy.

(2) Zasiewy nie podlegają niniejszemu postanowieniu wykonawczemu [7].

Piąty rozdział.

Postanowienia końcowe.

§ 17. O ile dla produktów rolnych nie są ustalone ceny ani w drugim postanowieniu wykonawczym [5]) z dnia 19 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 10), ani w niniejszym postanowieniu, winny one odpowiadać w przybliżeniu cenom ustalonym w drugim i niniejszym postanowieniu wykonawczym, i nie wolno ich podwyższać ponad stan z dnia 1 września 1939 r.

§ 18. Winni wykroczenia przeciw niniejszemu postanowieniu wykonawczemu podlegają karze według rozporządzenia uzupełniającego [8]) z dnia 15 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 8), o ile na podstawie innych przepisów [9]) nie zasłużyli na karę cięższą.

§ 19. Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa może

1. wyroby, puszczone w obrót wbrew przepisom, uznać za przepadłe na rzecz Generalnego Gubernatorstwa,
2. przedsiębiorstwa w razie nie stosowania się właścicieli lub kierowników tych przedsiębiorstw zamknąć przejściowo lub na stałe.

Krakau (Kraków), dnia 12 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Körner

---

[5]) Nr. 85.
[6]) Nr. 86.
[7]) Nr. 93 § 1 ust. 3 p. 8.
[8]) Nr. 83.
[9]) Np. rozporządzenie celem zwalczania podbijania cen (nr. 20) § 1.

93. Dziesiąte postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 6 marca 1940 r.[1]).

Dotyczy: **założenia urzędu zasiewów**[2]).

W celu wykonania rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) postanawiam:

§ 1. (1) Ażeby zapewnić rolnictwu w Generalnym Gubernatorstwie zaopatrywanie w zasiewy, zakłada się urząd centralny dla obrotu zasiewami — urząd zasiewów, — który swoją siedzibę ma w Krakau (w Krakowie) i podlega nadzorowi Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Do zasiewów wszelkiego rodzaju nie mają zastosowania przepisy o założeniu Centralnego Urzędu Rolniczego (trzecie postanowienie wykonawcze[3]) do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorswie z dnia 20 stycznia 1940 r., Dz. rozp. GGP. II str. 21).

(3) W celu spełnienia swych zadań urząd zasiewów może w szczególności

1. kupować i sprzedawać zasiewy wszelkiego rodzaju, o ile tego wymaga należyte zaopatrzenie rolnictwa w Generalnym Gubernatorstwie lub w Rzeszy Niemieckiej;
2. przejąć zupełnie lub częściowo w drodze kupna dobrowolnego lub przymusowego plon nasion określonych rodzajów kultury oraz wykończyć go do zasiewów i wypuścić do obrotu, jeżeli potrzebny jest dla Generalnego Gubernatorstwa lub Rzeszy Niemieckiej;
3. dla zabezpieczenia zaopatrzenia oraz w interesie uprawy rolnej i pokrycia zapotrzebowania zasiewów Generalnego Gubernatorstwa i Rzeszy Niemieckiej uprawiać i rozsprzedawać zasiewy hodowli i rodzajów;
4. sporządzić statystyki o produkcji i zbyciu zasiewów oraz zbierać w tym celu potrzebne dane;
5. utworzyć instytucje oraz brać udział w instytucjach, mających na celu spełnienie takich samych lub podobnych zadań;
6. uregulować organizację stacji doświadczalnych oraz badanie nowych rodzajów roślin co do ich zdolności uprawy;

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 163;.

[2]) Urząd Zasiewów został założony z dniem 15 marca 1940 r. (§ 13 ust. 1). Przedtem był ustanowiony na podstawie zarządzenia Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora z dnia 8 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 216), które weszło w życie z dniem 21 grudnia 1939 r., celem uregulowania uprawy i sprzedaży zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie komisarz zasiewów (p. obwieszczenie o ustanowieniu Komisarza Zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 18 grudnia 1939 r, Dz. rozp. GGP. str. 232, oraz obwieszczenie Komisarza Zasiewów o Zastepcy Komisarza Zasiewów z dnia 21 grudnia 1939 r., Dz. rozp. GGP. 1940 r. II. str. 6). Uprawnienia Komisarza Zasiewów przeszły z dniem 15 marca 1940 r. na Urząd Zasiewów; jego zarządzenia (**nr. 94—102**) zostały utrzymane w mocy (§ 13 ust. 2 i 3).

[3]) **Nr. 86.**

7. ograniczyć z uwzględnieniem potrzeb uprawy rolnej ilość rodzajów przez zakaz wypuszczenia do obrotu określonych rodzajów jako zasiewy;
8. ustanawiać dodatki do cen, które pobiera rozmnożyciel zasiewów za rozmnażanie oraz hodowca zasiewów za działalność hodowlaną, tudzież ułożyć jednolite warunki dostawy;
9. w współpracy z właściwymi władzami Generalnego Gubernatorstwa i Rzeszy Niemieckiej poczynić posunięcia i wydawać zarządzenia celem uregulowania zbytu zasiewów do Rzeszy Niemieckiej i zagranicy.

§ 2. (1) Urząd zasiewów posiada zdolność prawną.

(2) Jego organami są przewodniczący oraz rada administracyjna.

§ 3. Przewodniczącego ustanawia i odwołuje Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora [4]).

§ 4. Przewodniczący reprezentuje urząd zasiewów. Rozporządzenia przewodniczącego majątkiem urzędu zasiewów oraz zobowiązania do takich rozporządzeń wymagają formy piśmiennej oraz kontrasygnaty jednego kierownika. Przewodniczący odpowiada wobec Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa za spełnienie swych zadań. Zwołuje on radę administracyjną i ich wydziały oraz przewodniczy ich obradom. Wydaje on regulamin urzędu zasiewów.

§ 5. Przewodniczący ustanawia [5]) dla załatwienia spraw bieżących kierowników i pełnomocników, którzy winni stosować się do jego poleceń. Prawo reprezentowania przysługuje tylko dwom kierownikom lub jednemu kierownikowi i jednemu pełnomocnikowi wspólnie. Rozporządzenia majątkiem urzędu zasiewów oraz zobowiązania do takich rozporządzeń wymagają formy piśmiennej.

§ 6. Nazwiska upoważnionych do reprezentowania należy ogłaszać w Dzienniku rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów [5]).

§ 7. (1) Rada administracyjna składa się conajmniej z sześciu a najwyżej dwunastu członków. Do rady administracyjnej muszą należeć: przewodniczący urzędu zasiewów Berlin względnie jego zastępca, jeden kierownik grupy produkcji przy Wydziale Wyżywienia i Rolnictwa. Rada administracyjna może spośród swych członków utworzyć wydziały, które za nią działają.

(2) Członków rady administracyjnej ustanawia i odwołuje Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa. Nie otrzymują oni za swoją działalność żadnego wynagrodzenia, zwraca się im jednak wydatki gotówkowe.

(3) Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa należy zapraszać na posiedzenia rady administracyjnej.

---

[4]) Obwieszczenie o przewodniczącym Urzędu Zasiewów z dnia 12 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 177).

[5]) Obwieszczenie o ustanowieniu kierowników i pełnomocników Urzędu Zasiewów z dnia 15 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 192).

§ 8. (1) Przewodniczący winien informować radę administracyjną o wszystkich istotnych posunięciach urzędu zasiewów; przed wykonaniem posunięć o znaczeniu zasadniczym należy wedle możliwości zasięgnąć opinii rady administracyjnej. Posunięcia tego rodzaju wymagają w każdym przypadku zgody Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa.

(2) Rada administracyjna (wydział) musi być niezwłocznie zwołana, jeżeli tego wymaga połowa członków. O posiedzeniach rady administracyjnej i wydziałów należy sporządzić protokół, który podpisuje przewodniczący.

§ 9. Jeżeli roczne zamknięcie rachunkowe wykazuje nadwyżki, decyduje rada administracyjna o ich przeznaczeniu. Postanawia ona również dla jakich celów i w jakim rozmiarze mają one być zużyte w ramach zadań określonych w § 1, lub czy mają być utworzone rezerwy.

§ 10. Majątek urzędu zasiewów przypada w razie rozwiązania Generalnemu Gubernatorstwu. Likwidację reguluje Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Finansów.

§ 11. Zarządzenia urzędu zasiewów będą wykonane w razie potrzeby z zastosowaniem przymusu policyjnego.

§ 12. O wynagrodzenie szkód, wynikających z zastosowania niniejszego postanowienia wykonawczego, nie ma pretensji prawnej.

§ 13. (1) Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z dniem 15 marca 1940 r.

(2) W powyżej określonym terminie traci moc obowiązującą zarządzenie celem uregulowania uprawy i sprzedaży zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 8 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 216) [6]).

(3) Uprawnienia Komisarza Zasiewów przechodzą na urząd zasiewów [6]).

(4) Zarządzenia, wydane dotychczas przez Komisarza Zasiewów [7]), pozostają w mocy.

Krakau (Kraków), dnia 6 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Körner

---

[6]) Patrz uwaga 2.
[7]) Nr. 94—102.

93a. Rozporządzenie
o prawie zastawu na owocach dla dostawcy zasiewów i nawozów.

Z dnia 8 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Względem roszczeń z tytułu dostawy nawozów i zatwierdzonych zasiewów lub zasiewów handlowych — z wyjątkiem nasion buraków cukrowych, — nabytych i zużytych przez właściciela, posiadacza samoistnego, użytkowcę lub dzierżawcę w ramach porządnego prowadzenia gospodarstwa i w sposobie zwyczajowo przyjętym dla tego rodzaju transakcji przed dniem 1 października 1939 r. celem podwyższenia zbiorów żniwa najbliższego, przysługuje wierzycielowi ustawowe prawo zastawu na owocach, uzyskanych w tym żniwie, chociażby owoce jeszcze nie miały być oddzielone od nieruchomości.

(2) Prawo zastawu nie obejmuje

1. owoców, niezbędnych do wyżywienia dłużnika, jego rodziny i jego służby na okres czterech tygodni;
2. owoców, niezbędnych do dalszego prowadzenia gospodarstwa aż do czasu przypuszczalnych zbiorów owoców tego samego lub podobnego rodzaju;
3. owoców, które jako przynależność nieruchomości nie podlegają egzekucji z majątku ruchomego w myśl art. 571[2]) polskiego kodeksu postępowania cywilnego z dnia 1 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. nr. 112 poz. 934).

(3) Przepis ust. 1 dotyczy również roszczeń z tytułu pożyczek, zaciągniętych w sposobie zwyczajem przyjętym dla czynności tego rodzaju przez właściciela, posiadacza samoistnego, użytkowcę lub dzierżawcę w celu zapłaty dostaw.

§ 2. (1) Do prawa zastawu mają odpowiednie zastosowanie przepisy art. 386 i 387[3]) kodeksu zobowiązań z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. nr. 82 poz. 598).

(2) Prawo zastawu ma pierwszeństwo przed wszystkimi innymi prawami rzeczowymi, istniejącymi na owocach.

(3) Jeżeli istnieje kilka wierzycieli określonego w § 1 rodzaju, wówczas ich roszczenia między sobą mają ten sam stopień.

§ 3. (1) Wierzyciel zastawny jak również dłużnik może żądać miesiąc przed rozpoczęciem żniwa każdocześnie, nawet przed terminem płatności roszczenia, by z owoców, podlegających prawu zastawu, ilość, wystarcza-

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 127.

[2]) Art. 871 § 1 brzmi: przedmioty, stanowiące na podstawie przepisów prawa prywatnego przynależność nieruchomości lub rzeczy głównej, nie podlegają egzekucji oddzielnie od nieruchomości lub rzeczy głównej.

[3]) Przepisy niniejsze, regulujące (ustawowe) prawo zastawu, które służy wynajmującemu do zabezpieczenia roszczenia o czynsz, brzmią:

Art. 386. Celem zabezpieczenia czynszu, zalegającego nie dłużej niż rok, służy wynajmującemu ustawowe prawo zastawu na wniesionym do przedmiotu najmu ruchomościach najemcy i członków

jącą do zabezpieczenia roszczenia, oddzielono, oznaczono jako podlegającą prawu zastawu oraz przechowywano oddzielnie. Jeżeli to się stało, prawo zastawu ogranicza się do tej ilości.

(2) Egzekucję roszczenia, przysługującego wierzycielowi w myśl ust. 1 zdanie 1, przeprowadza się w drodze zajęcia wystarczającej do zabezpieczenia roszczenia części owoców, podlegających prawu zastawu. Roszczenia można dochodzić także w postępowaniu o wydanie zarządzenia tymczasowego; udowodnienie, że niezabezpieczenie mogłoby wierzyciela pozbawić zaspokojenia, nie jest wymagane.

§ 4. Prawo zastawu wygasa z dniem 1 kwietnia roku następującego po żniwie, chyba, że przedtem dochodzi się go sądownie.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 8 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

94. Zarządzenie Nr. 1 Komisarza Zasiewów [1]) o handlu zasiewami.

Z dnia 21 grudnia 1939 r. [2]).

Na podstawie § 2 ust. 1 zarządzenia celem uregulowania uprawy i sprzedaży zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie [3]) z dnia 8 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 216) zarządzam za zgodą Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, co następuje:

§ 1. (1) Handel zasiewami wszelkiego rodzaju jest aż do odwołania zabroniony, o ile jeszcze nie ustanowiono przeze mnie cen [4]).

(2) Postanowienie to nie dotyczy sprzedaży wytwórcy przedsiębiorstwom handlowym lub konsumentom.

§ 2. Wywóz zasiewów wszelkiego rodzaju z Generalnego Gubernator-

---

Do 93a. c. d.
jego rodziny, z nim razem mieszkających, o ile ruchomości te nie są zwolnione od zajęcia w drodze egzekucji.

Art. 387. § 1. Ustawowe prawo zastawu wynajmującego wygasa, gdy rzeczy zostaną z przedmiotu najmu wyniesione.

§ 2. Wynajmujący może się sprzeciwić wyniesieniu rzeczy i zatrzymać je na własne niebezpieczeństwo, dopóki zaległy czynsz nie będzie zapłacony albo zabezpieczony.

§ 3. Gdy rzeczy mają być wyniesione skutkiem zarządzenia władzy, wynajmujący zachowuje swoje prawo zastawu, jeżeli w ciągu dni trzech zgłosi je u władzy, która wyniesienie zarządziła.

Do 94.
[1]) **Nr. 93** § 13 ust. 4; patrz również uwaga 2 tamże.
[2]) Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 3.
[3]) **Nr. 93** uwaga 2.
[4]) Patrz zarządzenie nr. 3 do 9 (**nr. 96 do 102**).

stwa jest zabroniony. Złożone już oferty wywozowe należy odwrotnie cofnąć; umowy już zawarte są nieważne.

§ 3. Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z dniem 21 grudnia 1939 r.

Krakau (Kraków), dnia 21 grudnia 1939 r.

Komisarz Zasiewów
Schwann

95. Zarządzenie Nr. 2 Komisarza Zasiewów [1]) o spisaniu przedsiębiorstw handlujących zasiewami.

Z dnia 22 grudnia 1939 r. [2]).

Na podstawie § 2 ust. 1 zarządzenia celem uregulowania uprawy i sprzedaży zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie [3]) z dnia 8 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 216) zarządzam za zgodą Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, co następuje:

§ 1. Wszystkie przedsiębiorstwa, których siedziba po dniu 1 stycznia 1937 r. znajdowała się na obszarach Generalnego Gubernatorstwa i które trudniły się handlem zasiewami wszelkiego rodzaju lub w inny sposób wprowadzały do obrotu zasiewy, winny niezwłocznie zgłosić się w moim urzędzie, w Krakau (w Krakowie), przy ulicy Józefitów nr. 2.

§ 2. Do zgłoszenia należy dołączyć:

1. a) w razie wykonywania handlu w obrębie byłej Rzeczypospolitej Polskiej: dokładne dane o ilościowym rozmiarze obrotów osiąganych po dniu 1 stycznia 1937 r., oraz rodzajach uprawy, przy czym ilości dla każdego roku należy podać oddzielnie według rodzajów uprawy,

   b) w razie wywozu zasiewów za granicę: dokładne dane o ilościowym rozmiarze po dniu 1 stycznia 1937 r., o kupujących, cenach i rodzajach uprawy — w sposób wyżej wskazany — przy czym dostawy do byłego Wolnego Miasta Gdańska uważa się za wywóz za granicę,

   c) w razie przywozu zasiewów do byłej Rzeczypospolitej Polskiej: dokładne dane o ilościowym rozmiarze po dniu 1 stycznia 1937 r., o zagranicznych sprzedawcach, cenach i rodzajach uprawy — w sposób wyżej wskazany.

2. a) Dokładne dane o teraźniejszych zapasach, będących na składzie, według rodzaju uprawy, ilości, roku żniwa, jakości i ceny kupna,

---

[1]) Nr. 93 § 13 ust. 4; patrz również uwaga 2 tamże.
[2]) Dz. rozp. GGP. 1940 r. II. str. 4.
[3]) Nr. 93 uwaga 2.

b) te same dane o zapasach polnych owoców strączkowych i zasiewów oleistych, choćby obecnie jeszcze nie były gotowe do siewu, oraz o innych zasiewach, będących obecnie jeszcze na składzie jako surowce.

§ 3. Przedsiębiorstwa, nie składające niezwłocznie zarządzonego zgłoszenia bez braków, mogą być pozbawione prawa handlu zasiewami.

§ 4. Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z dniem 22 grudnia 1939 r.

Krakau (Kraków), dnia 22 grudnia 1939 r.

Komisarz Zasiewów
Schwann

96. Zarządzenie Nr. 3 Komisarza Zasiewów [1]) o cenach [2]) nasion warzywnych i kwiatowych.

Z dnia 23 grudnia 1939 r.[3]).

Na podstawie § 2 ust. 1 zarządzenia celem uregulowania uprawy i sprzedaży zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie [4]) z dnia 8 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 216) zarządzam za zgodą Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, co następuje:

§ 1. (1) Na zeszłoroczne zapasy nasion warzywnych i kwiatowych obowiązują ceny, ustalone w cennikach zeszłorocznych.

(2) Za zapasy długoterminowo magazynowane może być policzony dodatek magazynowy do 30%.

(3) Ustanowienie cen na pewne rodzaje uprawy pozostaje zastrzeżone [5]).

§ 2. Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z dniem 23 grudnia 1939 r.

Krakau (Kraków), dnia 23 grudnia 1939 r.

Komisarz Zasiewów
Schwann

---

[1]) Nr. 93 § 13 ust. 4; patrz również uwaga 2 tamże.
[2]) Ceny, ustanowione przez inne urzędy przed utworzeniem Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, pozostają w mocy aż do odwołania (rozporządzenie o kształtowaniu cen z dnia 12 kwietnia 1940 r. — nr. 119 — § 11 ust. 2 w związku z § 9 ust. 2a).
[3]) Dz. rozp. GGP. 1940 r. II. str. 5.
[4]) Nr. 93 uwaga 2.
[5]) Por. zarządzenie nr. 4 (nr. 97).

97. Zarządzenie Nr. 4
Komisarza Zasiewów [1]) o cenach [2]) nasion warzywnych i kwiatowych.

Z dnia 29 stycznia 1940 r.[3]).

Na mocy § 2 ust. 1 zarządzenia celem uregulowania uprawy i sprzedaży zasiewów [4]) z dnia 8 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 216) zarządzam za zgodą Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora co następuje:

§ 1. (1) Na najwięcej wartościowe gatunki zasiewów niżej wymienionych rodzajów kultury ustanawiam konsumcyjne ceny maksymalne następujące:

1. marchew	zł. 45.—	za kg
2. fasola karłowata	zł. 5.—	za kg
3. fasola tyczkowa	zł. 8.—	za kg
gatunek mamut	zł. 10.—	za kg
4. groch łuszczasty	zł. 4.—	za kg
5. groch miąższysty	zł. 5.—	za kg
6. groch cukrowy	zł. 5.50	za kg
7. szpinak	zł. 4.50	za kg
8. pietruszka	zł. 14.—	za kg
9. buraki ćwikłowe	zł. 12.—	za kg
gatunek rubin	zł. 14.—	za kg
10. kalafior	zł. 45.—	za 100 g

(2) Względem wszystkich innych rodzajów pozostaje w mocy moje zarządzenie Nr. 3 [5]) z dnia 23 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. 1940 II str. 5).

§ 2. W ramach niniejszych cen maksymalnych należy ceny konsumcyjne poszczególnych rodzajów stopniować stosownie do ich wartości uprawy.

§ 3. Przy ilościach mniejszych mogą być policzone dodatki na ilości małe, przewidziane w cennikach z roku 1939.

Krakau (Kraków), dnia 29 stycznia 1940 r.

Komisarz Zasiewów
Schwann

---

[1]) **Nr. 93** § 13 ust. 4; patrz również uwaga 2 tamże.
[2]) Ceny, ustanowione przez inne urzędy przed utworzeniem Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, pozostają w mocy aż do odwołania (rozporządzenie o kształtowaniu cen z dnia 12 kwietnia 1940 r. — **nr. 119** — § 11 ust. 2).
[3]) Dz. rozp. GGP. II. str. 69; weszło w życie z dniem 9 lutego 1940 r.
[4]) **Nr. 93** uwaga 2.
[5]) **Nr. 96.**

98. Zarządzenie Nr. 5
Komisarza Zasiewów [1]) o cenach [2]) za nasiona koniczyny i traw oraz pastewnych roślin strączkowych.

Z dnia 14 lutego 1940 r.[3]).

Na podstawie § 2 ust. 1 zarządzenia celem uregulowania uprawy i sprzedaży zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie [4]) z dnia 8 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 216) zarządzam za zgodą Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora co następuje:

§ 1. Za handlowe zasiewy wyrobu krajowego, których jakość odpowiada normom [5]) obowiązującym w Niemczech, obowiązują za 100 kg następujące maksymalne ceny produkcyjne względnie konsumcyjne:

I. Zasiewy koniczyny:

	Cena produkcyjna:	Cena konsumcyjna:
Koniczyna czerwona (trifolium pratense) . .	208 złotych	288 złotych
Lucerna (medicago sativa)	384 „	450 „
Seradela pastewna (ornithopus sativus) . . .	54 „	78 „
Koniczyna biała (trifolium repens) . . .	312 „	396 „
Koniczyna szwedzka (trifolium hybridum) .	228 „	298 „
Inkarnatka (trifolium incarnatum) . . .	100 „	136 „
Koniczyna żółta wyłuskana (medicago lupulina)	96 „	126 „
Koniczyna żółta niełuskana (medicago lupulina)	45 „	— „
Sparceta siewna w łuskach (onobrychis sativa)	78 „	107 „
Komonica zwyczajna (lotus corniculatus) . .	270 „	355 „
Komonica błotna (lotus uliginosus)	444 „	588 „
Przelot na rany (anthyllis vulneraria) . . .	116 „	154 „
Nostrzyk biały (melilotus albus)	94 „	124 „

II. Trawy:

Życica trwała (rajgras angielski) (lolium perenne)	108 „	150 „
Rajgras włoski (lolium italicum)	92 „	125 „
Rajgras westerwoldski (lolium westervoldicum)	94 „	128 „
Brzanka pastewna (tymotka) (phleum pratense)	112 „	154 „
Kostrzewa łąkowa (festuca pratensis) . . .	182 „	258 „
Wiechlina łąkowa (poa pratensis)	405 „	530 „

[1]) **Nr. 93** § 13 ust. 4; patrz również uwaga 2 tamże.

[2]) Ceny, ustanowione przez inne urzędy przed utworzeniem Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora pozostają w mocy aż do odwołania (rozporządzenie o kształtowaniu cen z dnia 12 kwietnia 1940 r. — **nr. 119** — § 11 ust. 2 w związku z § 9 ust. 2a).

[3]) Dz. rozp. GGP. II. str. 95.

[4]) **Nr. 93** uwaga 2.

[5]) Niniejsze normy obowiązują jako przepis jakościowy, **nr. 99** § 1. O zużyciu zasiewów, nie odpowiadających temu przepisowi jakościowemu (szczegóły **nr. 99** § 2), decyduje Komisarz Zasiewów (**nr. 99** § 3).

	Cena produkcyjna:	Cena konsumcyjna:
Wiechlina żyzna (poa fertilis)	405 złotych	530 złotych
Stokłosa bezbronna (bromus inermis)	312 "	420 "
Wyczyniec łąkowy (alopecurus pratensis) . .	405 "	530 "
Mietlica (agrostis alba)	360 "	464 "
Rajgras francuski (avena elatior)	270 "	360 "
Owies złoty (avena flavescens)	660 "	900 "
Kostrzewa czerwona, wypuszczająca pędy (festuca rubra)	405 "	530 "
Rżniączka pospolita (dactylis glomerata) . .	144 "	195 "
Wiechlina zwyczajna (poa trivialis)	364 "	466 "
Wiechlina gajowa (poa nemoralis)	374 "	464 "
Grzebienica (cynosurus cristatus)	356 "	472 "
Stokłosa miękka (bromus mollis)	92 "	124 "

III. Polne owoce strączkowe:

Wyka siewna (vicia sativa)	32 "	44 "
Wyka kosmata (vicia villosa)	62 "	98 "
Peluszka (pisum arvense)	41 "	54 "
Bób	34 "	46 "
Groch na paszę (szary i kolorowy) . . .	48 "	62 "
Groch jadalny (Victoria i Folger)	60 "	76 "
Gorzkie łubiny, żółte i niebieskie	28 "	36 "
Łubiny bez goryczki	38 "	54 "

§ 2. (1) Maksymalna cena produkcyjna obowiązuje loco stacja producenta bez worka. Worki można policzyć po cenie własnych kosztów. Jeżeli chodzi o towar surowy, producent winien zwracać kupującemu koszty czyszczenia i ubytek. Kupujący obowiązany jest do potrącania kosztów tych przy rozliczeniu się z producentem.

(2) Maksymalne ceny konsumcyjne obowiązują netto bez worka lub brutto z workiem. Przy sprzedaży netto można policzyć worki po cenie własnych kosztów. Do maksymalnej ceny konsumcyjnej można udziałowo doliczyć koszta przewozowe, których powstanie udowodnić można. Dodatki na małe ilości są dozwolone przy sprzedaży niżej 50 kg i w wysokości zwyczajem handlowym przyjętej.

§ 3. Przy nasionach hodowanych, przy których udowodnić można, iż wyrosły z nasion pierwotnych względnie wyborowych, dostarczonych do uprawy na podstawie umowy, można pobierać do cen za nasiona handlowe dodatek w wysokości $33^1/_3\%$ a to przy maksymalnych cenach produkcyjnych jako też przy maksymalnych cenach konsumcyjnych.

§ 4. Przy wyżej wymienionych rodzajach kultury zasiewów, sprowadzonych z zagranicy, zastrzegam sobie ustanowienie cen od wypadku do wypadku. Przywóz wymaga zezwolenia. Zasiewy pochodzenia zagranicznego należy po przywozie zaofiarować mnie lub urzędowi wyznaczonemu przeze mnie.

§ 5. (1) Zarządzenie niniejsze obowiązuje w czasie sprzedaży roku 1940.

(2) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [6]).

Krakau (Kraków), dnia 14 lutego 1940 r.

Komisarz Zasiewów
Schwann

99. Zarządzenie Nr. 6 Komisarza Zasiewów [1]) o jakości nasion handlowych, mających być puszczone w obrót.

Z dnia 15 lutego 1940 r.[2]).

Na podstawie § 2 ust. 1 zarządzenia celem uregulowania uprawy i sprzedaży zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie [3]) z dnia 8 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 216) zarządzam za zgodą Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora co następuje:

§ 1. Dla nasion, których ceny ustalone są w moim zarządzeniu Nr. 5 [4]), obowiązują zasadniczo co do jakości tych normy niemieckie.

§ 2. (1) W szczególności muszą być osiągnięte następujące wartości minimalne:

Rodzaj kultury	Czystość %	Chwasty %	Zdolność do kiełkowania włącznie z wszystkimi ziarnkami twardymi %
Koniczyna czerwona (trifolium pratense) . .	95	1,5	85
Lucerna (medicago sativa)	94	1,5	85
Seradela pastewna (ornithopus sativus) . . .	93	4,0	80
Koniczyna biała (trifolium repens)	94	2,0	85
Koniczyna szwedzka (trifolium hybridum) . .	94	2,0	85
Inkarnatka (trifolium incarnatum)	95	1,5	82
Koniczyna żółta (medicago lupulina)	94	1,5	80
Sparceta siewna (onobrychis sativa)	95	—	75
Komornica zwyczajna (lotus corniculatus) . .	94	2,0	75
Komornica błotna (lotus uliginosus)	93	2,0	75
Przelot na rany (anthyllis vulneraria) . . .	90	2,0	85
Nostrzyk biały (melilotus albus)	94	—	70

Do 98.
[6]) 17 lutego 1940 r.

Do 99.
[1]) Nr. 93 § 13 ust. 4; patrz również uwaga 2 tamże.
[2]) Dz. rozp. GGP. II. str. 97; weszło w życie z dniem 18 lutego 1940 r.
[3]) Nr. 93 uwaga 2.
[4]) Nr. 98.

	Czystość %	Chwasty %	Zdolność do kiełkowania włącznie z wszystkimi ziarnkami twardymi %
Życina trwała (rajgras angielski) (lolium perenne)	95	—	88
Rajgras włoski (lolium italicum)	95	—	88
Rajgras westerwoldski (lolium westerwoldicum)	95	—	88
Brzanka pastewna (tymotka) (phleum pratense)	94	—	85
Kostrzewa łąkowa (festuca pratensis) . . .	94	—	88
Wiechlina łąkowa (poa pratensis)	90	—	85
Wiechlina żyzna (poa fertilis)	90	—	85
Stokłosa bezbronna (bromus inermis)	90	—	85
Wyczyniec łąkowy (alopecurus pratensis) . .	65	—	65
Mietlica (agrostis alba)	90	—	85
Rajgras francuski (avena elatior)	85	—	75
Owies złoty (avena flavescens)	65	—	65
Kostrzewa czerwona (festuca rubra) . . .	92	—	85
Rżniączka pospolita (dactylis glomerata) . .	90	—	85
Wiechlina zwyczajna (poa trivialis)	90	—	85
Wiechlina gajowa (poa nemoralis)	90	—	85
Stokłosa miękka (bromus mollis)	90	—	85
Grzebienica (cyncsurus cristatus)	95	—	85

Zasiewy koniczyny i brzanki pastewnej (tymotki) muszą być zupełnie wolne od kanianki. Tymotka krajowa nie może zawierać ponad 30% nasion odplewionych. Sparceta może zawierać w 100 g najwyżej 3 ziarnka pimpinelli.

(2) Przy polnych owocach strączkowych czystość musi wynosić 97%, przy czym partie mogą zawierać do 3% ziarn nadgryzionych lub połamanych. Zdolność kiełkowania musi wynosić dla wszystkich polnych owoców strączkowych najmniej 90% (przy villosa włącznie z wszystkimi ziarnkami twardymi). Przy łubinach wolnych od goryczki czystość musi osiągnąć najmniej 96% a zdolność kiełkowania najmniej 80%. Zawartość łubinu gorzkiego dopuszczalna jest do 3% najwyżej.

§ 3. Zapasy zasiewów, które tych wartości nie osiągają, należy mi zgłosić z podaniem rzeczywistych wartości. O zużyciu ich jako zasiewy zastrzegam sobie decyzję.

Krakau (Kraków), dnia 15 lutego 1940 r.

Komisarz Zasiewów
Schwann

100. Zarządzenie Nr. 7
Komisarza Zasiewów [1]) o uregulowaniu uprawy i o cenach nasion buraków pastewnych i marchwi pastewnej.

Z dnia 22 lutego 1940 r.[2]).

Na podstawie § 2 ust. 1 zarządzenia celem uregulowania uprawy i sprzedaży zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie [3]) z dnia 8 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 216) zarządzam za zgodą Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora co następuje:

Nasiona buraków pastewnych.

§ 1. Cena dla producenta nasion rzepnych wynosi przy umownej uprawie franko skład hodowcy bez worków 80 zł. za 100 kg, przy uprawie wolnej nie więcej jak 66 zł. za 100 kg loco stacja producenta.

§ 2. Za uprawę wolną uważa się każdą produkcję nasion buraków pastewnych, której nie uzgodniono według umowy z jedną z następujących firm:

1. Hodowla Nasion K. Buszczyński i S-wie Warschau (Warszawa), Smolna 14,
2. Dom Handlowy Czyżowskich, Krakau (Kraków), Szpitalna 36,
3. Zbiorowa Hodowla i Produkcja Nasion, A. Dobrzański spółka z ogr. odp. Krakau (Kraków), Warszawska 19,
4. W. Dobrzański, Budziszowice, Poczta Działoszyce,
5. Zakład Hodowli Roślin Firmy E. Freege, Krakau (Kraków), Lubicz 36/38,
6. Hodowla Nasion „Granum" P. Olejnik, Warschau (Warszawa), ul. Matejki 4,
7. St. Jacobson, Krukow, p. Sandomierski,
8. S. A. Hodowli Nasion „UDYCZ", Warschau (Warszawa), Koszykowa 6,
9. K. Wiechman, Radzyń, p. Radzyń Pomorski,
10. R. hr. Scipio, Łopuszka Wielka, p. Kańczuga,
11. Blecker Kohlsaat, Słupia Wielka, p. Środa.

§ 3. (1) Każda sprzedaż wolno-uprawionych nasion buraków pastewnych wymaga mojego zezwolenia.

(2) Sprzedawca obowiązany jest do zgłoszenia zamiaru sprzedaży z podaniem ilości i gatunku oraz wyników analiz. Zastrzegam sobie wyznaczenie odbiorcy.

§ 4. Cena nasion buraków pastewnych w handlu hurtownym wynosi przy ilościach ponad 5.000 kg franko stacja kolei hodowcy albo firmy rozdzielczej bez worków 120 zł. za 100 kg.

---

[1]) **Nr. 93** § 13 ust. 4; patrz również uwaga 2 tamże.

[2]) Ceny, ustalone przez inne urzędy przed utworzeniem Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, pozostają w mocy aż do odwołania (rozporządzenie o kształtowaniu cen z dnia 12 kwietnia 1840 r. — **nr. 119** — § 11 ust. 2 w związku z § 8 ust. 2a).

[3]) Dz. rozp. GGP. II. str. 113; weszło w życie z dniem 27 lutego 1940 r.

[4]) **Nr. 93** uwaga 2.

§ 5. Stała cena konsumcyjna nasion buraków pastewnych wynosi przy ilościach ponad 50 kg bez worków 150 zł. za 100 kg; przy ilościach do 50 kg przyjęte w handlu dopłaty przy zakupie ilości drobnych są dopuszczalne.

§ 6. (1) Koszta przewozu mogą być do ceny doliczone. O ile koszta przewozu przekraczają 10 zł. za 100 kg, ponosi je sprzedawca.

(2) Opakowanie (worki itd.) można tylko obliczyć według kosztów własnych.

§ 7. Jakość nasion buraków pastewnych ma odpowiadać obecnie obowiązującym normom niemieckim. To samo odnosi się także do nasion buraków pastewnych wolno uprawionych.

§ 8. Wolna uprawa jest od wiosny 1941 r. zakazana. Wobec tego flance z produkcji nieumownej po raz ostatni wysadza się na wiosnę 1940 r.

Nasiona marchwi pastewnej.

§ 9. Cena wytwórcza nasion marchwi pastewnej produkcji krajowej wynosi franko skład hodowcy bez worków 300 zł. za 100 kg.

§ 10. Maksymalna cena konsumcyjna wynosi franko miejsce sprzedaży włącznie z opakowaniem przy ilościach ponad 10 kg 675 zł. za 100 kg.

§ 11. (1) Ceny za nasiona marchwi pastewnej lub rzepnej przywożone z Rzeszy Niemieckiej można przy sprzedaży konsumentowi obliczyć według ceny importowej łącznie z wszelkimi wydatkami oraz rozpiętością handlową do najwyżej 20%.

(2) Przywozy wymagają mojego zezwolenia.

Krakau (Kraków), dnia 22 lutego 1940 r.

Komisarz Zasiewów
Schwann

101. Zarządzenie Nr. 8
Komisarza Zasiewów [1]) o maksymalnych cenach konsumcyjnych [2]) i właściwościach wartościowych dla handlowych zasiewów zbóż.

Z dnia 2 marca 1940 r.[3]).

Na podstawie § 2 ust. 1 zarządzenia celem uregulowania uprawy i sprzedaży zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie [4]) z dnia 8 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 216) zarządzam za zgodą Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora co następuje:

---

[1]) Nr. 93 § 13 ust. 4; patrz również uwaga 2 tamże.
[2]) Por. nr. 96 uwaga 2.
[3]) Dz. rozp. GGP. II. str. 143; weszło w życie z dniem 8 marca 1940 r.
[4]) Nr. 93 uwaga 2.

101

§ 1. Na handlowe zasiewy zbóż wyrobu krajowego, których jakość odpowiada normom obowiązującym w Niemczech, obowiązują za 100 kg następujące maksymalne ceny konsumcyjne:

żyto jare	36 złotych
pszenica jara	42 „
jęczmień	35 „
owies	38 „
kukurydza	38 „
gryka	45 „
proso	40 „

§ 2. Ceny obowiązują jednolicie dla Generalnego Gubernatorstwa loco skład lub stacja producenta lub sprzedawcy bez worka. Worki można policzyć konsumentowi po cenie kosztów własnych, tak samo uprzednie przewozowe. Należy je osobno wykazać. Dodatki na małe ilości są niedozwolone.

§ 3. W szczególności obowiązują dla handlowych zasiewów następujące właściwości wartościowe:

Rodzaje:	Czystość: %	Zdolność kielkowania: %	Sortowanie: mm	Chwasty maksymalne: %	Maksymalna domieszka obcych rodzajów kultury: w 500 g
żyto jare	98	92	1,8	0,1	do 16 ziarn
pszenica jara	98	92	2,0	0,1	„ 16 „
jęczmień	98	92	2,0	0,1	„ 16 „
owies	98	90	1,8	0,1	„ 16 „
kukurydza	98	80	—	0,1	„ 16 „

Dopuszczalna ilość nasion uszkodzonych wynosi 4%. Zawartość wilgoci w partii nie może przewyższać 14%.

§ 4. Zapasy zasiewów, które tych wartości nie osiągają, należy zgłaszać mi z podaniem wartości rzeczywistych. O zużyciu ich jako zasiewy zastrzegam sobie decyzję.

§ 5. Na zboże siewne, sprowadzane z obszarów Rzeszy Niemieckiej, ustanawia się ceny konsumcyjne każdorazowo.

§ 6. Przy nasionach hodowanych, przy których udowodnić można, iż wyrosły z uprawy umownej, tudzież przy zasiewach zbadanych w należytym postępowaniu uznania, wolno pobierać do cen za zasiewy handlowe dodatek do 33⅓%.

§ 7. Zarządzenie niniejsze obowiązuje w czasie sprzedaży roku 1940.

Krakau (Kraków), dnia 2 marca 1940 r.

Komisarz Zasiewów

S c h w a n n

102. Zarządzenie Nr. 9 Komisarza Zasiewów [1]) o cenach [2]) na handlowe zasiewy rzepaku i innych rodzajów uprawy.

Z dnia 5 marca 1940 r.[3]).

Na podstawie § 2 ust. 1 zarządzam celem uregulowania uprawy i sprzedaży zasiewów w Generalnym Gubernatorstwie [4]) z dnia 8 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 216) zarządzam za zgodą Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora co następuje:

§ 1. Na handlowe zasiewy wyrobu krajowego, których jakość odpowiada normom, obowiązującym w Niemczech, obowiązują przy sprzedaży powyżej 100 kg mające być wedle wartości stopniowane maksymalne ceny konsumcyjne następujące:

rzepak i rzepik	90 do 100 złotych
len	80 ,, 85 ,,
konopie	75 ,, 80 ,,
mak	165 ,, 174 ,,
gorczyca żółta	124 złotych

§ 2. (1) Maksymalna cena konsumcyjna obowiązuje loco stacja producenta bez worka. Worki można policzyć po cenie własnych kosztów. Do maksymalnej ceny konsumcyjnej można doliczyć udziałowo koszty przewozu, co do których udowodnić można, że powstały.

(2) Dodatki na ilości drobne są dozwolone przy sprzedaży poniżej 50 kg, a to w wysokości zwyczajem handlowym przyjętej.

§ 3. Zasiewy, nie odpowiadające normom niemieckim, należy mnie zaofiarować z podaniem analiz.

§ 4. Zasiewy takich rodzajów uprawy — z wyjątkiem ziemniaków siewnych — których ceny jeszcze nie są ustanowione w moich dotychczasowych zarządzeniach, należy traktować według ich wartości uprawy w ramach mych zarządzeń o cenach. Zastrzegam sobie prawo uregulowania ceny w poszczególnych wypadkach.

§ 5. (1) Zarządzenie niniejsze obowiązuje w czasie sprzedaży roku 1940.

(2) Wchodzi ono w życie z dniem ogłoszenia [5]).

Krakau (Kraków), dnia 5 marca 1940 r.

Komisarz Zasiewów
S c h w a n n

---

[1]) **Nr. 9** §3 13 ust. 4; patrz również uwaga 2 tamże.
[2]) Ceny, ustanowione przez inne urzędy przed utworzeniem Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, pozostają w mocy aż do odwołania (rozporządzenie o kształtowaniu cen z dnia 12 kwietnia 1940 r. — **nr. 119** — § 11 ust. 2 w związku z § 9 ust. 2a).
[3]) Dz. rozp. GGP. II. str. 160.
[4]) **Nr. 93** uwaga 2.
[5]) 11 marca 1940 r.

103. Jedenaste postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 6 marca 1940 r.[1]).

Dotyczy: **zarządu gospodarki wodnej (melioracyj wodnych).**

Celem wykonania rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63) postanawiam:

§ 1. Do zakresu zadań gospodarki wodnej (melioracyj wodnych) w Wydziałach Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora i w urzędach Szefów Okręgowych, należą:

zabudowania potoków górskich;
budowa zapór dolin, o ile nie jest właściwy — Wydział Budowlany lub Wydział Gospodarki;
regulacje wszystkich niespławnych rzek i potoków;
obwałowania i odwodnienia śródziemnych gruntów;
drenowania;
kultywowanie gruntów pustych;
nawodnienie i zużytkowanie wód uzyskanych z odwodnienia;
zaopatrzenia miejscowości wiejskich w wodę;
wiejskie drogi gospodarcze i
dalsze agrarne prace melioracyjne.

§ 2. (1) Jako najniższe organa gospodarki wodnej w Generalnym Gubernatorstwie utwarza się z byłych polskich referatów melioracyjnych [3]) przy byłych starostwach polskich polskie urzędy gospodarki wodnej. Obejmują one obszar kilku Starostw Powiatowych [4]) i są obsadzone personelem polskim. Zadaniem ich jest przygotowywanie i wykonywanie wszystkich robót melioracyjnych w ich obwodach według zlecenia i pod nadzorem władz niemieckich. Wykonywanie zadań zwierzchności i prawo wydawania zarządzeń nie przesługuje im.

(2) Polskie urzędy gospodarki wodnej w Generalnym Gubernatorstwie są samodzielnymi instytucjami i podlegają bezpośrednio niemieckim inspektorom gospodarki wodnej.

§ 3. (1) Inspektorowie gospodarki wodnej wykonują nadzór nad polskimi urzędami gospodarki wodnej właściwego obwodu i wykonują czynności rządowe oraz wydają zarządzenia. Są oni również władzą nadzorczą

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 166; weszło w życie z dniem 15 marca 1940 r.
[2]) Nr. 82.
[3]) Por. rozporządzenie Prezydenta byłej Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 16 marca 1928 r. o przeprowadzaniu melioracji przy dokonywanej przez urzędy ziemskie przebudowie ustroju rolnego (Dz. U. R. P. nr. 34, poz. 320) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta byłej Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. nr. 84, poz. 620), oraz ustawy z dnia 9 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. nr. 40, poz. 364); por. nadto rozporządzenia wykonawcze ministra rolnictwa i reform rolnych z dnia 16 kwietnia 1929 r. (Dz. U. R. P. nr. 30, poz. 293) i 1 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. nr. 24, poz. 192). Komitet melioracyjny przy ministerstwie rolnictwa i reform rolnych, na czele którego stał generalny inspektor, został powołany w życie dekretem Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1930 r. Dekret został ogłoszony w Monitorze Polskim (1930 r. Nr. 63).
[4]) Nr. 3, uwaga 11.

nad związkami wodnymi i gruntowymi i organem wykonawczym władzy wodno-policyjnej dla rzek niespławnych i potoków właściwego obwodu.

(2) Inspektorowie gospodarki wodnej podlegają Szefowi Okręgowemu i otrzymują swoje zlecenia rzeczowe od wydziału wyżywienia i rolnictwa — grupy gospodarki wodnej — w urzędzie Szefa Okręgowego. Szef Okręgowy jest władzą wodno-policyjną i krajowo-policyjną oraz wyższą władzą związków wodnych i gruntowych. Porucza on wykonywanie tych uprawnień Wydziałowi Wyżywienia i Rolnictwa — grupie gospodarki wodnej.

(3) Do grupy gospodarki wodnej przy wydziale wyżywienia i rolnictwa w urzędzie Szefa Okręgowego przyłącza się polskie biuro, składające się z pracowników polskich wydziałów melioracyjnych przy byłych województwach.

§ 4. (1) Naczelne kierownictwo gospodarką wodną należy do Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa — grupy gospodarki wodnej — przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Wydział ten jest jednocześnie naczelną władzą nadzorczą nad związkami wodnymi i gruntowymi. Nadto wchodzi w zakres jego działania współpraca z innymi wydziałami Generalnego Gubernatora, o ile sprawy gospodarki wodnej dotyczą ich zakresu zainteresowania.

(2) Do grupy gospodarki wodnej przy Wydziale Wyżywienia i Rolnictwa w Urzędzie Generalnego Gubernatora przyłącza się polskie biuro, składające się z pracowników generalnego inspektora dla melioracji przy byłym polskim ministerstwie rolnictwa i reform rolnych.

Krakau (Kraków), dnia 6 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Körner

104. Rozporządzenie
o wywozie produktów rolnych z Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 14 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Wywóz produktów rolnych i bydła z obszaru Generalnego Gubernatorstwa [2]) wymaga zezwolenia Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora lub przez niego wyznaczonego urzędu.

§ 2. Kto usiłuje wbrew przepisowi § 1, wywieźć produkty rolne lub bydło z obszaru Generalnego Gubernatorstwa bez zadośćuczynienia wy-

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 33.
[2]) Por. Lista zakazu wywozu II (Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 128).

maganemu zezwoleniu, podlega karze więzienia i grzywny lub jednej z tych kar. Obok kary orzec należy konfiskatę produktów rolnych lub bydła [3]).

§ 3. Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora wyda potrzebne do przeprowadzenia i uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przepisy prawne i administracyjne.

§ 4. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [4]). Z tym samym dniem traci swą moc rozporządzenie [5]) o wywozie produktów rolnych z okupowanych polskich obszarów z dnia 17 października 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 56).

Krakau (Kraków), dnia 14 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

105. Obwieszczenie o uregulowaniu cen przejęcia [1]) za spirytus surowy z gorzelni rolniczych na rok gospodarczy 1939/40.

Z dnia 28 marca 1940 r.[2]).

Cena podstawowa za wódkę wytwarzaną w rolniczych gorzelniach po dniu 1 października 1939 r. wynosi dla całego obszaru Generalnego Gubernatorstwa

115 złotych za 1 hl spirytusu (100% spirytus).

Do ceny podstawowej dolicza się według art. 34 p. 5 rozporządzenia z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63 poz. 586) następujące dodatki:

przy kontygentach	do 300 hl		30%
,, ,,	od 301 ,,	400 ,,	25%
,, ,,	,, 401 ,,	500 ,,	20%
,, ,,	,, 501 ,,	600 ,,	10%

Dotychczas stosowane potrącenia z ceny podstawowej dla gorzelni z kontyngentem powyżej 800 hl odpadają.

Krakau (Kraków) dnia 28 marca 1940 r.

Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Spindler

Do 104.
[3]) Właściwy jest Sąd Niemiecki (nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1).
[4]) 20 listopada 1939 r.
[5]) Głównego Szefa Administracji przy Głównym Dowódcy Wschodu.
Do 105.
[1]) Por. rozporządzenie o kształtowaniu cen z dnia 12 kwietnia 1940 r. (nr. 119) § 7.
[2]) Dz. rozp. GGP. II. str. 189.

V. Leśnictwo i łowiectwo.

106. Rozporządzenie o leśnictwie i łowiectwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 31 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Na mocy poruczonej mi przez Führera władzy nad leśnictwem i łowiectwem [2]) przekazuję administrację całkowitego leśnictwa i łowiectwa kierownikowi Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 2. Wydział Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora zarządza bezpośrednio państwowymi lasami oraz ich leśniczymi i gospodarczymi przedsiębiorstwami ubocznymi jak również ich organizacją sprzedaży drzewa (Paged) [3]). Wymieniony Wydział uprawniony jest do objęcia powierniczego zarządu i innych przedsiębiorstw leśniczych wraz z ich ubocznymi przedsiębiorstwami, ze względów państwowo- lub gospodarczo-politycznych.

§ 3[4]) *Wszystkie nie bezpośrednio państwowo zarządzane przedsiębiorstwa leśnicze*[5]) *podlegają nadzorowi i prawu rozporządzenia Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Wspomniany Wydział szczególnie uprawniony jest do wydawania zarządzeń względem ilości wyrębu drzewa, wyrobu drzewa i kierowania zbytu.*

§ 4[6]). *Wszystkie nie bezpośrednio państwowo zarządzane przedsiębiorstwa gospodarki drewnej*[7]) *podlegają gospodarczo-organizacyjnemu i regulującemu rynek prawu rozporządzenia Kierownika Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w zakresie następującym:*

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 25; weszło w życie z dniem 4 listopada 1939 r.

[2]) **Nr. 1** § 3 ust. 2.

[3]) „Paged" (Polska agencja drzewna) została założona w 1931 r. we formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, oraz wpisana do rejestru handlowego w Warszawie. Kapitał zakładowy wynosił najpierw 800.000,— zł, później 1.800.000,— zł; w tym wynosił udział skarbu państwa polskiego 1.490.000,— zł, reszta zaś w wysokości 10.000,— zł należała do Polskiej agencji morskiej.

[4]) Nowe brzmienie, ustalone § 8 rozporządzenia o kształtowaniu cen z dnia 12 kwietnia 1940 r. (**nr. 119**). W sprawie kształtowania cen, co według pierwotnego brzmienia należało również do Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, obowiązuje teraz § 1 ust. 2 rozporządzenia o kształtowaniu cen. — Nowe brzmienie obowiązuje od dnia 1 maja 1940 r. (**nr. 119** § 9 ust. 1).

[5]) = przedsiębiorstwom wytwórczym (p. drugie postanowienie wykonawcze z dnia 24 kwietnia 1940 r., **nr. 108** §§ 1 i 2 ust. 1, § 3).

[6]) Nowe brzmienie, ustalone rozporządzeniem w celu zmiany rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o leśnictwie i łowiectwie w Generalnym Gubernatorstwie — z dnia 23 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I, str. 159). Nowe brzmienie obowiązuje od dnia 1 maja 1940 r.

[7]) Por. drugie postanowienie wykonawcze (**nr. 108**) §§ 1 i 2, ust. 2, §§ 4 do 7).

1. Przedsiębiorstwa obróbki i przeróbki, które w produkcji zależne są[8]) przeważnie od surowca „drewno" podlegają wymienionemu prawu rozporządzenia odnośnie do pokrycia zapotrzebowania w surowce i organizacji przedsiębiorstw w całej pełni, odnośnie zaś do rozdziału ich produktów o tyle, o ile wpływ taki jest potrzebny.

2. Przedsiębiorstwa przeróbki i wytwórnie półfabrykatów drzewnych, o ile nie podpadają pod p. 1[9]), podlegają wymienionemu prawu rozporządzenia odnośnie do pokrycia zapotrzebowania w surowce w całej pełni, odnośnie zaś do organizacji przedsiębiorstwa o tyle, o ile organizacja przedsiębiorstwa wpływa bezpośrednio na wykorzystanie surowców. Prawo rozporządzenia odnośnie do organizacji przedsiębiorstw wykonuje się w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

3. Przedsiębiorstwa rozdzielcze jako przedsiębiorstwa handlowe[10]) podlegają wymienionemu prawu rozporządzenia w całej pełni, o ile zajmują się handlem produktów gospodarczo-leśnych, drzewnych i ubocznych; przedsiębiorstwa rozdzielcze jako przedsiębiorstwa maklerskie[11]) podlegają wymienionemu prawu rozporządzenia odnośnie do ich dopuszczenia i działalności pośredniczącej, o ile zajmują się zbytem drewna i surowych produktów gospodarczo-leśnych i drzewnych. Prawo rozporządzenia odnośnie do przedsiębiorstw pośrednictwa wykonuje się w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.[12])

§ 5. Dla wykonania wymienionych w § 4 zadań pobrane być mogą składki od podlegających nadzorowi przedsiębiorstw według mającej jeszcze być wydanej ordynacji składek.

§ 6. Istniejące dotychczas organizacje gospodarki leśnej i drewnej rozwiązuje się niniejszym; majątek ich uważa się za skonfiskowany na rzecz Generalnego Gubernatora.

§ 7. (1) W Okręgach zarządza sprawami leśnymi, łowieckimi oraz sprawami gospodarki drzewnej wydział lasów przy urzędzie Szefa Okręgowego.

(2) Mające być utworzone z oparciem się o podział na Okręgi ekspozytury leśne, podlegają wyłącznie wydziałowi lasów przy urzędzie Szefa Okręgowego, o ile chodzi o przeprowadzenie gospodarki leśnej i drewnej oraz strzeżenia interesów łowieckich.

§ 8. Potrzebne do niniejszego rozporządzenia przepisy wykonawcze wyda kierownik Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Warschau (Warszawa), dnia 3 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

Frank

---

[8]) Por. drugie postanowienie wykonawcze (nr. 108) § 4.
[9]) Por. drugie postanowienie wykonawcze (nr. 108) § 5.
[10]) Por. drugie postanowienie wykonawcze (nr. 108) § 6.
[11]) Por. drugie postanowienie wykonawcze (nr. 108) § 7.
[12]) Dotychczas wydano pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 10 stycznia 1940 r. (nr. 107) oraz drugie postanowienie wykonawcze z dnia 24 kwietnia 1940 r. (nr. 108).

107. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o leśnictwie i łowiectwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 10 stycznia 1940 r.[1]).

W celu wykonania rozporządzenia o leśnictwie i łowiectwie w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 25) postanawiam:

§ 1. (1) Wszystkie znajdujące się na obszarze Generalnego Gubernatorstwa przedsiębiorstwa, zajmujące się handlem [3]), obróbką lub przerobem drzewa [4]) należy zgłosić, choćby ustanowiono już niemieckich powierników.

(2) Do zakładów rzemieślniczych przepis niniejszy nie odnosi się [5]).

§ 2. Zgłoszenie należy złożyć na piśmie do dnia 29 lutego 1940 r. do Szefów Okręgów — Wydział Lasów — w Krakau (Krakowie), Lublin (Lublinie), Radom (Radomiu) i Warschau (Warszawie).

§ 3. Zgłoszenie winno zawierać dane o

a) rodzaju przedsiębiorstwa,
b) siedzibie przedsiębiorstwa,
c) właścicielu przedsiębiorstwa,
d) państwowej, narodowej i rasowej przynależności właściciela przedsiębiorstwa,
e) ewentualnym ustanowieniu powiernika,
f) przeciętnej ilości handlu, obróbki lub przerobu drzewa, oddzielnie według rodzajów i gatunków drzewa,
g) dotychczasowych terenach zakupu przedsiębiorstwa,
h) ilościach i gatunkach drzewa, które w przyszłości mogą być przerabiane w przedsiębiorstwie.

§ 4. Przedsiębiorstwa, nie zgłoszone z zachowaniem terminu, mogą być wyłączone z gospodarki drzewnej.

§ 5. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z dniem 10 stycznia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 10 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Eissfeldt

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 60.
[2]) Nr. 106.
[3]) Por. drugie postanowienie wykonawcze z dnia 24 kwietnia 1940 r. (nr. 108) § 6.
[4]) Por. drugie postanowienie wykonawcze z dnia 24 kwietnia 1940 r. (nr. 108) §§ 4 i 5.
[5]) Por. drugie postanowienie wykonawcze z dnia 24 kwietnia 1940 r. (nr. 108) § 1 ust. 2.

108. Drugie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o leśnictwie i łowiectwie w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 24 kwietnia 1940 r.[1]).

Celem wykonania rozporządzenia o leśnictwie i łowiectwie w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 25) postanawiam:

§ 1. (1) Przedsiębiorstwa gospodarki drzewnej, określone w §§ 3 i 4 rozporządzenia[2]) (przedsiębiorstwa wytwórcze[3]), obróbki[4]), przeróbki[4]), i rozdzielcze[5])) podlegają gospodarczo-organizacyjnemu i regulującemu rynek prawu rozporządzenia Kierownika Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Wyjątek stanowią przedsiębiorstwa drzewne czysto rzemieślnicze.

§ 2. (1) Przedsiębiorstwa wytwórcze podlegają wymienionemu prawu rozporządzenia w całej pełni (§ 3 rozporządzenia)[2]).

(2) Przedsiębiorstwa gospodarki drzewnej podlegają wymienionemu prawu rozporządzenia w zakresie ustalonym w § 4 rozporządzenia[2]) w brzmieniu rozporządzenia zmieniającego[6]) z dnia 23 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 159).

§ 3. Do przedsiębiorstw wytwórczych należą:

1. publiczna i prywatna posiadłość leśna, o ile leśnymi produktami swego przedsiębiorstwa bierze udział na rynkach zbytu,
2. przedsiębiorstwa hodowli sadzonek leśnych i
3. wyłuszczarnie nasion.

§ 4. Do przedsiębiorstw obróbki i przeróbki, które w produkcji zależne są przeważnie od surowca „drewno“ (§ 4 p. 1 rozporządzenia[2]) w brzmieniu rozporządzenia zmieniającego[6]) z dnia 23 kwietnia 1940 r.) należą:

1. tartaki, heblarki, fabryki fornierów, dykt, wytwórnie progów i słupów teletechnicznych,
2. wytwórnie półfabrykatów drzewnych, wyrabiające kostki drzewne do bruków, piasty, dzwony i szprychy do kół, klocki do hamowania, klepki i klepki denne do beczek, garnitury beczkowe, fryzy szorstkie, drobną kantówkę, listwy szorstkie, gonty, części i garnitury skrzynkowe, słupy i rygle do płotów i podkładki,
3. zakłady kianizacyjne i impregnacyjne,
4. zakłady, przyjmujące zamówienia na odpłatną obróbkę, jak tartaki, heblarnie, zakłady przeróbki drewna opałowego i zakłady kianizacyjne i impregnacyjne,

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 247; weszło w życie z dniem 2 maja 1940 r.
[2]) Nr. 106.
[3]) Szczegóły p. § 2 ust. 1, § 3.
[4]) Szczegóły p. § 2 ust. 2, §§ 4 i 5.
[5]) Szczegóły p. § 2 ust. 2, §§ 6 i 7.
[6]) Patrz nr. 106 uwaga 6.

5. zakłady ciesielskie, stolarnie, fabryki wyrobu wełny i mąki drzewnej, wytwórnie beczek, kadzi, koszyków i pudełek z wiór, węgla drzewnego, mielerze i smolarnie oraz wytwórnie szpuntów, pantofli drewnianych i niecek.

§ 5. Do przedsiębiorstw przeróbki i wytwórni półfabrykatów drzewnych (§ 4 p. 2 rozporządzenia [2]) w brzmieniu rozporządzenia zmieniającego [6]) z dnia 23 kwietnia 1940 r.) należą:

1. wytwórnie półfabrykatów drzewnych, jak płyt z włókna drzewnego, drewna do szczotek i podeszew, szorstkich części składowych mebli, płyt heraklitowych i tkanin drzewnych,
2. przedsiębiorstwa budowy domów i baraków, fabryki mebli, beczek, skrzyń, parkietów oraz wytwórnie drewnianych narzędzi rzemieślniczych, prawideł do obuwia i artykułów tokarskich,
3. przedsiębiorstwa budowlane, fabryki celulozy, papieru i tektury, doki i okrętowe zakłady ciesielskie, fabryki karoserii i pojazdów, wagonów, instrumentów muzycznych oraz wytwórnie szpulek, pędzli i szczotek, o ile nabywają one drewno okrągłe i tarcicę,
4. cechy, kopalnie i zakłady górnicze oraz wędzarnie ryb, cegielnie i zakłady ceramiczne, o ile utrzymują własne organizacje zakupu dla surowców drzewnych.

§ 6. Do przedsiębiorstw rozdzielczych jako przedsiębiorstw handlowych (§ 4 p. 3 zdanie po średniku rozporządzenia [2]) w brzmieniu rozporządzenia zmieniającego [6]) z dnia 23 kwietnia 1940 r.) należą:

1. przedsiębiorstwa hurtowego i miejscowego handlu surowcami drzewnymi (łącznie z kopalniakami, papierówką, drewnem opałowym), tarcicą, dyktami, fornierami, progami i słupami telefonicznymi i innymi półfabrykatami drzewnymi, stosownie do § 4 p. 2 niniejszego postanowienia wykonawczego,
2. przedsiębiorstwa handlu mąką drzewną i innymi odpadkami drzewnymi, sadzonkami leśnymi i nasionami, trawą alpejską (morską), żywicą, korą garbarską, choinkami i innymi surowymi produktami gospodarczo-leśnymi i drzewnymi.

§ 7. Do przedsiębiorstw rozdzielczych jako przedsiębiorstw maklerskich (§ 4 p. 3 zdanie 2 rozporządzenia [2]) w brzmieniu rozporządzenia zmieniającego [6]) z dnia 23 kwietnia 1940 r.) należą:

przedsiębiorstwa maklerów, pośredników, przedstawicieli handlowych, komisantów, ajentów itd., o ile zajmują się zbytem drewna stosownie do § 6 p. 1 niniejszego postanowienia wykonawczego albo zbytem innych surowych produktów gospodarczo-leśnych i drzewnych.

Krakau (Kraków), dnia 24 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Eissfeldt

---

[2]) Nr. 106.
[6]) Patrz nr. 106 uwaga 6.

109. Rozporządzenie o tymczasowym uregulowaniu wykonywania polowania w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 2 grudnia 1939 r.[1])

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) i uzupełniając moje rozporządzenie o leśnictwie i łowiectwie w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 25) rozporządzam:

§ 1. W sprawie wykonywania polowania obowiązują zasady niemieckiego prawa łowieckiego [3]). Dąży się do utrzymania i chronienia zwierzostanu bogatego w gatunki i zdrowego zgodnie z wymogami gospodarki rolnej i leśnej.

§ 2. Zabrania się:

1. strzelania śrutem i rozdrobnionym ołowiem do zwierzyny kopytnej [4]),
2. ustawiania łapek [5]) wszelkiego rodzaju oraz korzystania z samostrzałów [6]) i sztucznych źródeł świetlnych [7]),
3. trucia zwierząt łownych [8]).

§ 3. (1) W interesie utrzymania zwierzostanu zabrania się z natychmiastową mocą obowiązującą polować na:

1. zwierzynę kopytną wszelkiego rodzaju za wyjątkiem zwierzyny czarnej,
2. bobry,
3. świstaki.

(2) Zresztą obowiązują przepisy prawa łowieckiego Rzeszy Niemieckiej z dnia 3 lipca 1934 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 549) o czasach ochronnych [9]).

§ 4. (1) Użytkowanie obwodów łowieckich następuje według zasad następujących:

1. W państwowych obwodach łowieckich łącznie z obszarami przyłączonymi do nich wykonują polowanie — niemieckie władze leśne według bliższych wskazówek Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 74; weszło w życie z dniem 7 grudnia 1939 r.
[2]) **Nr. 106.**
[3]) Por. Ustawa Łowiecka Rzeszy Niem. z dnia 3 lipca 1934 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I. str. 549), preambuła ust. 2 i § 4.
[4]) Żubry, łosie, jelenie, daniele, siki, kozły skalne, muflony, sarny, kozice i dziki (§ 35 ust. 1 nr. 1 Ustawy Łowieckiej Rzeszy Niem)..
[5]) Por. § 35 ust. 1 nr. 9 Ustawy Łowieckiej Rzeszy Niem.
[6]) Por. § 36 ust. 1 nr. 10 Ustawy Łowieckiej Rzeszy Niem.
[7]) Por. § 36 ust. 1 nr. 7 Ustawy Łowieckiej Rzeszy Niem.
[8]) Por. § 36 ust. 1 nr. 16 Ustawy Łowieckiej Rzeszy Niem.
[9]) § 38 ust. 1 zdanie 2 w połączeniu z § 38 rozporządzenia dla wykonania Ustawy Łowieckiej Rzeszy Niem. z dnia 27 marca 1935 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I. str. 431).

2. W własnych obwodach łowieckich właścicieli narodowości niemieckiej [10]) i w polowaniach dzierżawionych przez nich pozostaje w mocy dotychczasowe prawo wykonywania polowania [11]), o ile w poszczególnym wypadku nie rozstrzygnie się inaczej.
3. Wykonywanie polowania we wszystkich innych obwodach łowieckich (polowanie własne i gminne) ureguluje lustrator lasów (Forstmeister) właściwej dla powiatu [12]) inspekcji leśnej. Wymieniony ma zasadniczo przydzielić na piśmie określone obwody łowieckie dla wykonywania polowania wszelkich rodzajów. Dla obwodów łowieckich nie przydzielonych lustrator lasów (Forstmeister) może wystawić miejscowo i czasowo ograniczone zezwolenia na piśmie, opiewające na oznaczone gatunki zwierzyny lub w danym wypadku na oznaczoną ilość sztuk.

(2) Lustrator lasów (Forstmeister) rozstrzyga równocześnie o korzystaniu z dochodów łowieckich z odpowiednim uwzględnieniem kosztów urządzania polowania i wydatków na opiekę i ochronę.

§ 5. (1) Kto wykonywać chce polowania, winien mieć przy sobie, oprócz pisemnego dowodu swego uprawnienia do polowania na tym obszarze, ważną kartę łowiecką, którą na żądanie należy okazać niemieckim organom leśnym, łowieckim i policji.

(2) Jako karta łowiecka ma ważność w Generalnym Gubernatorstwie:
1. niemiecka karta łowiecka roczna [13]),
2. w wypadku § 4 ust. 1 p. 2 ważna polska karta łowiecka roczna, zaopatrzona w dodatkowe zaświadczenie właściwego dla miejsca zamieszkania Starosty (Starosty Miejskiego), że kartę łowiecką uznaje się za ważną nadal.

(3) W wypadkach wyjątkowych może być wystawiona „tymczasowa karta łowiecka" do końca bieżącego roku łowieckiego (do dnia 31 marca 1940 r.) przez Starostę (Starostę Miejskiego) w porozumieniu z lustratorem lasów (Forstmeister) właściwej dla powiatu (powiatu miejskiego) [12]) inspekcji leśnej.

(4) Dla członków Wojska może być wystawiona „tymczasowa karta łowiecka" przez Starostę (Starostę Miejskiego) na wniosek wyższych komendantów d. zlec. spec., komendantów nadkomendantur lub upoważnionych przez nich oficerów łowieckich.

§ 6. (1) W razie ciężkich wykroczeń [14]) przeciw niniejszym przepisom Wydział Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może orzec odebranie karty łowieckiej na pewien okres czasu lub na zawsze.

(2) W wypadkach lżejszych może być orzeczona kara porządkowa do 300 złotych.

§ 7. Kierownik Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Guber-

---

[10]) = przynależnym do Narodu Niemieckiego (**nr. 15** i **16**).
[11]) Por. rozporządzenie Prezydenta byłej Rzeczypospolitej Polskiej o prawie łowieckim z dnia 3 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. nr. 78 poz. 443).
[12]) = Starostwu (miastu wydzielonemu); por. **nr. 106** § 7 ust. 2.
[13]) § 22 ust. 2 Ustawy Łowieckiej Rzeszy Niem.
[14]) Patrz również rozporządzenie celem ochrony lasów i zwierzyny w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 15 kwietnia 1940 r. (**nr. 111**).

natora wyda potrzebne dla przeprowadzenia i uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przepisy prawne i administracyjne. Jest on upoważniony do zezwolenia na wyjątki lub zarządzania takich w wypadkach szczególnych.

Krakau (Kraków), dnia 2 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

110. Rozporządzenie o noszeniu broni przez polskich urzędników leśnych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 14 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Polscy urzędnicy leśni [2]) publicznej i prywatnej służby leśnej mogą uzyskać pozwolenie na posiadanie i noszenie broni.

(2) Pozwolenia należy udzielać na wniosek niemieckiego Forstmeister'a (Lustratora lasów) przez właściwego dla zakresu działalności polskich urzędników leśnych Starostę (w miastach wydzielonych [3]) przez Starostę Miejskiego) w porozumieniu z właściwym miejscowo Dowódcą ᛋᛋ i Policji.

(3) Pozwolenie może być każdocześnie odwołane przez urząd, który je wydał.

§ 2. (1) O pozwoleniu według § 1 wystawia się zaświadczenie, w którym należy podać, którą broń i amunicję właściciel uprawniony jest posiadać i nosić.

(2) Zaświadczenie to zezwala na noszenie broni tylko wtedy, gdy właściciel nosi zarazem żółtą opaskę na ramieniu z napisem ,,Deutscher Forstschutz".

(3) Równocześnie z odwołaniem pozwolenia należy odebrać zaświadczenie.

§ 3. (1) Przepisy potrzebne dla wykonania niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Wyższym Dowódcą ᛋᛋ i Policji oraz z Kierownikiem Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 14 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 223; weszło w życie z dniem 22 grudnia 1939 r.
[2]) Por. nr. 23 i 24.
[3]) Por. nr. 3 uwaga 13.

111. Rozporządzenie celem ochrony lasów i zwierzyny w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 15 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Rozdział I.

Kradzież leśna.

§ 1. (1) Kto z lasu lub składnic leśnych kradnie drzewo lub inne produkty leśne w wartości do 20 złotych, podlega z powodu kradzieży leśnej karze grzywny do dziesięciokrotnej wartości mienia złodziejskiego, a w razie niemożności ściągnięcia, karze aresztu do trzech miesięcy[2]).

(2) Wykonanie kary aresztu może być na żądanie niemieckiej władzy leśnej zastąpione przymusową pracą w lesie; pracę jednego dnia uważa się za równoznaczną z jednym dniem aresztu.

§ 2. Jeżeli wartość mienia złodziejskiego przekroczy kwotę 20 złotych, wówczas można orzec karę więzienia do jednego roku[2]).

§ 3. Jeżeli kradzież leśna została popełniona w okolicznościach obciążających, wówczas należy orzec karę więzienia, ciężkiego więzienia lub karę śmierci[2]). Okoliczności obciążające zachodzą, jeżeli

1. kradzież leśna została popełniona w niedzielę lub w dniu świątecznym albo w czasie między zachodem a wschodem słońca,
2. sprawca użył środków, by być nie poznanym,
3. sprawca odmówił osobie[3]), której powierzono ochronę leśną, podania nazwiska lub o swoim nazwisku lub miejscu zamieszkania czynił fałszywe podania lub na wołanie osoby, której powierzono ochronę leśną, rzucił się do ucieczki lub ucieczkę kontynuował lub przy zatrzymaniu stawił opór,
4. kradzież leśna została popełniona za pomocą narzędzia lub wydanie narzędzia zostało odmówione,
5. przy kradzieży leśnej został użyty pojazd zaprzężony,
6. zostały skradzione flance drewne,
7. zostały skradzione drewno smolne, żywica, sok, korzenie, kora lub średnie pędy drzew stojących,
8. kradzież leśna została popełniona w zagajeniu, w ogrodzie do sadzenia lub na polu siewnym,
9. kradzież leśna została popełniona przez bandę (trzech lub więcej osób),
10. skradziono drzewo wyrobione lub inne wyrobione produkty leśne,
11. drzewo zostało skradzione w celu dalszego zbycia.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 137; weszło w życie z dniem 19 kwietnia 1940 r.
[2]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[3]) Por. nr. 110 § 2 ust. 2.

§ 4. Usiłowanie będzie karane jak czyn dokonany, a paser jak złodziej.

§ 5. Przedmioty, użyte do popełnienia kradzieży leśnej, należy konfiskować.

§ 6. Obok kary należy orzekać zobowiązanie winowajcy do wynagrodzenia szkody okradzionemu.

§ 7. Jeżeli sprawca jeszcze nie ukończył 14 roku życia, wówczas zamiast niego może podlegać karze ojciec lub obowiązany do wychowania, o ile ciężko zaniedbał swój obowiązek dozoru.

Rozdział II.

Kłusownictwo.

§ 8. (1) Kto poluje w miejscach, w których polować nie jest uprawniony, podlega karze grzywny lub więzienia do jednego roku [2]).

(2) Jeżeli zachodzą okoliczności obciążające, w szczególności w wypadkach, gdy czyn został popełniony z zastosowaniem pętli, w czasie między zachodem a wschodem słońca, w czasie ochronnym, przez kilku wspólnie, bronią palną, sztucznymi źródłami światła, łapką żelazną, innymi przyrządami chwytnymi lub samostrzałami, środkami trującymi lub odurzającymi, zawodowo lub nałogowo, wówczas należy orzec karę więzienia, ciężkiego więzienia lub karę śmierci [2]).

§ 9. Kto przywłaszcza sobie zwierzynę padłą lub upolowaną lub rogi odrzucone, lub niszczy ogrodzenia ptactwa łownego lub przywłaszcza sobie jaja ptasie, kto używa przyrządów do chwytania ptactwa lub takie zaofiaruje do sprzedaży, podlega karze grzywny lub więzienia do 6 miesięcy [2]).

§ 10. Przyrządy łowne i chwytne, psy i inne zwierzęta, które sprawca lub uczestnik prowadzi ze sobą albo których użył, należy konfiskować, choćby nawet nie należały do żadnego z nich.

Krakau (Kraków), dnia 13 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[2]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.

112. Rozporządzenie o wywozie produktów gospodarki leśnej i drzewnej z Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 24 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Wywóz wyrobów gospodarki leśnej i drzewnej z Generalnego Gubernatorstwa wymaga zezwolenia[2]) Kierownika Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora[3]) lub przez niego wyznaczonych urzędów.

(2) Udzielanie zezwolenia na wywóz podlega opłatom. Opłat nie pobiera się przy udzielaniu zezwolenia na wywóz przez Armię Niemiecką i Niemieckie Władze.

§ 2. Kierownik Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora przesyła Kierownikowi Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora miesięczne sprawozdanie o udzielonych zezwoleniach. Sprawozdanie winno zawierać wyszczególnienie wartości i ilości.

§ 3. Każdy eksporter wyrobów gospodarki leśnej i drzewnej obowiązany jest do udzielania informacyj Wydziałowi Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 4. (1) Kto usiłuje wbrew przepisowi § 1 wywieźć bez wymaganego zezwolenia wyroby gospodarki leśnej i drzewnej z Generalnego Gubernatorstwa, podlega karze więzienia i grzywny w nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar[4]). Oprócz kary orzec można konfiskatę wyrobów gospodarki leśnej i drzewnej.

(2) Tej samej karze podlega, kto usiłuje obejść pośrednio lub bezpośrednio przepisy niniejszego rozporządzenia.

(3) Ściganie następuje tylko za zgodą Kierownika Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora lub przez niego wyznaczonych urzędów.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia[5]).

Krakau (Kraków), dnia 24 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

Frank

---

[1]) Dz rozp. GGP. I. str. 35.
[2]) Por. Lista zakazów wywozu II (Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 126).
[3]) Sposób złożenia wniosków p. pierwsze postanowienie wykonawcze (nr. 113) § 1 ust. 1.
[4]) Właściwy jest Sąd Niemiecki nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[5]) 29 stycznia 1940 r.

113. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 24 stycznia 1940 r. o wywozie produktów gospodarki leśnej i drzewnej z Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 25 stycznia 1940 r. [1]).

W celu wykonania rozporządzenia z dnia 24 stycznia 1940 r. o wywozie produktów gospodarki leśnej i drzewnej z Generalnego Gubernatorstwa [2]) (Dz. rozp. GGP. I str. 35) postanawiam:

§ 1. (1) Wnioski o zezwolenie na wywóz wyrobów gospodarki leśnej i drzewnej należy składać na piśmie do Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, Krakau (Kraków) 20, Akademia Górnicza.

(2) Zezwolenia wywozowego udziela się tylko urzędom Niemieckich Sił Zbrojnych i Niemieckiego Zarządu, oraz obywatelom Rzeszy i osobom prawnym, mającym siedzibę w Rzeszy Niemieckiej. Warunkiem udzielania zezwolenia jest posiadanie przez petenta zezwolenia na kupno, wydanego przez Urząd Drzewny Rzeszy.

§ 2. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [3]).

Krakau (Kraków), dnia 25 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Eissfeldt

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 38.
[2]) Nr. 112.
[3]) 6 lutego 1940 r.

VI. Gospodarka.

1. Organizacja gospodarki.

114. Rozporządzenie o oznaczeniu sklepów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 23 listopada 1939 r. [1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Sklepy, których właściciele są Niemcami [2]), muszą być oznaczone jako sklepy niemieckie. Wolno im obok tego prowadzić polskie oznaczenia firmowe.

§ 2. Sklepy, których właściciele są Polakami, winny prowadzić polskie oznaczenie firmowe. Wolno im obok tego prowadzić niemieckie oznaczenia firmowe.

§ 3. Sklepy żydowskie należy oznaczyć w gwiazdę syjońską w sposób wyraźnie widoczny z ulicy; niemieckie oznaczenie firmy nie jest im dozwolone.

§ 4. (1) Winni wykroczenia podlegają karze więzienia.

(2) Dla zawyrokowania właściwe są Sądy Specjalne [3]).

Krakau (Kraków), dnia 23 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 61; weszło w życie z dniem 1 grudnia 1939 r.
[2]) = obywatelom niemieckim i przynależnym do Narodu Niemieckiego (nr. 15 i 16).
[3]) Patrz nr. 48 § 2 ust. 1.

115. Rozporządzenie o nadzorze przemysłowym w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 23 lutego 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Urzędy pracy wykonują, o ile inaczej nie postanowi się, w swych zakresach służbowych zadania i uprawnienia, które na podstawie rozporządzenia Prezydenta byłej Rzeczypospolitej Polskiej o inspekcji pracy z dnia 14 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 590), oraz na zasadzie innego polskiego ustawodawstwa o ochronie pracy były poruczone byłym polskim obwodowym inspektorom pracy.

§ 2. Do Wydziału Pracy przy Urzędzie Szefa Okręgowego należą zadania i uprawnienia, które dotychczas na podstawie rozporządzenia Prezydenta byłej Rzeczypospolitej Polskiej o inspekcji pracy z dnia 14 lipca 1927 r. oraz innego polskiego ustawodawstwa o ochronie pracy były poruczone byłym polskim okręgowym inspektorom pracy oraz komisjom specjalnym przy byłych województwach.

§ 3. (1) Wydział Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora wykonuje jako najwyższa instancja nadzoru przemysłowego wszystkie zadania i uprawnienia z wyjątkiem prawa wydawania rozporządzeń, które według rozporządzenia Prezydenta byłej Rzeczypospolitej Polskiej o inspekcji pracy z dnia 14 lipca 1927 r. oraz innego polskiego ustawodawstwa o ochronie pracy należały do byłego polskiego ministerstwa pracy i opieki społecznej oraz do komisji specjalnej przy wspomnianym ministerstwie.

(2) Do Naczelnego Urzędnika Nadzoru Przemysłowego przy Wydziale Pracy w Urzędzie Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów należą zadania i uprawnienia, poruczone dotychczas według rozporządzenia Prezydenta byłej Rzeczypospolitej Polskiej o inspekcji pracy z dnia 14 lipca 1927 r. oraz innego polskiego ustawodawstwa o ochronie pracy głównemu inspektorowi pracy.

§ 4. Władze policyjne winny udzielać pomocy urzędowej władzom nadzoru przemysłowego oraz popierać je na żądanie pod każdym względem.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 23 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[1] Dz. rozp. GGP. I. str. 82.

116. Rozporządzenie o nabywaniu przemysłowych przedsiębiorstw, zakładów i praw udziałowych w Generalnym Gubernatorstwie [1]).

Z dnia 23 kwietnia 1940 r.[2]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Zezwoleniu władz [3]) podlega

1. nabywanie przedsiębiorstw i zakładów oraz praw udziałowych w takich i w składach towarowych, przekraczających rozmiar składu towarów, utrzymywanego zazwyczaj w handlu detalicznym,
2. zakładanie i rozszerzanie przedsiębiorstw i zakładów, oraz oddziałów i filii, tudzież nabywanie oddziałów w takich oraz ponowne uruchomienie przedsiębiorstw i zakładów, unieruchomionych przed tym na stałe,
3. przeniesienie przedsiębiorstw i zakładów z obszarów poza Generalnym Gubernatorstwem do Generalnego Gubernatorstwa,
4. nabywanie okrętów żeglugi śródlądowej, przyrządów do przeładowania, ratowniczych i do budowy wodnej,
5. nabywanie pojazdów kolejowych.

(2) Zezwolenie również potrzebne jest przy nabywaniu w drodze egzekucji i przy realizowaniu zastawów, przy zawarciu umów przedwstępnych oraz dla zawarcia wszelkich czynności prawnych, przez które uzyskuje się lub ma być uzyskany bezpośrednio lub pośrednio decydujący wpływ gospodarczy na przedsiębiorstwa lub zakłady.

§ 2. (1) Zezwolenia w przypadkach § 1 ust. 1 p. 1 do 3 udziela,

a) jeżeli chodzi o przedsiębiorstwo lub zakład aprowizacji lub rolnictwa [4]), wówczas Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora,
b) jeżeli chodzi o przedsiębiorstwo lub zakład gospodarki leśnej lub drewnej [5]), Kierownik Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora,
c) jeżeli chodzi o przedsiębiorstwo lub zakład przemysłu budowla-

---

[1]) Rozporządzenie niniejsze zastępuje rozporządzenie Naczelnego Dowódcy Wojska o nabywaniu nieruchomości, przemysłowych przedsiębiorstw i praw udziałowych na okupowanych, dawniej polskich obszarach z dnia 29 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 23), które weszło w życie z dniem 4 października, o ile przepisy tegoż nie stały się już bezprzedmiotowymi na podstawie rozporządzenia o prawach i udziałach górniczych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 14 grudnia 1939 r. (**nr. 153**), rozporządzenia o obrocie nieruchomościami w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 27 marca 1940 r. (**nr. 18**), oraz rozporządzenia o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 27 marca 1940 r. (**nr. 143**).

[2]) Dz. rozp. GGP. I. str. 171.

[3]) Właściwość władz jest określona w § 2.

[4]) Por. **nr. 82** § 1, **nr. 85** § 2.

[5]) Por. **nr. 106** §§ 3 i 4, **nr. 108**.

nego, Kierownik Wydziału Budownictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora,

d) w pozostałych wypadkach, Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Zezwolenia w przypadkach § 1 ust. 1 p. 4 udziela Kierownik Wydziału Budownictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(3) Zezwolenia w przypadkach § 1 ust. 1 p. 5 udziela Kierownik Wydziału Kolei przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(4) Właściwość przewidziana w ust. 1 do 3 obowiązuje również w przypadkach § 1 ust. 2.

§ 3. (1) Wnioski o zezwolenia muszą być złożone do Szefa Okręgowego, w którego obrębie przedsiębiorstwo, zakład lub skład towarów jest położony, albo okręty żeglugi śródlądowej, przyrządy do przeładowania, ratownicze i do budowy wodnej lub pojazdy kolejowe mają swe normalne miejsce postoju lub położenia, w ciągu terminu prekluzyjnego dwóch tygodni po dokonaniu czynności prawnej, podlegającej obowiązkowi zezwolenia.

(2) Szef Okręgowy bada wnioski i przedstawi je wraz ze swoją opinią Kierownikowi Wydziału przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, właściwego do udzielania zezwolenia w myśl § 2.

(3) Zezwolenie na nabycie w drodze egzekucji musi być przedstawione w chwili rozpoczęcia czynności egzekucyjnej skierowanej bezpośrednio na egzekucję, zaś na nabycie w drodze licytacji przymusowej lub przetargu publicznego w chwili zaofiarowania ceny.

(4) Wniosek o zezwolenie może złożyć każdy, który uprawdopodobni interes prawny.

§ 4. Zezwolenie może być udzielone pod warunkami lub z nałożeniem zleceń.

§ 5. Urząd zezwalający wydaje orzeczenie pisemne. Orzeczenie należy doręczyć wnioskodawcy. Orzeczenie jest ostateczne.

§ 6. (1) Czynność prawna w rozumieniu § 1 jest nieważna,

a) jeżeli wniosek o zezwolenie został odrzucony,

b) jeżeli wniosek o zezwolenie został złożony nie na czas,

c) jeżeli zlecenia nałożone przez władzę zezwalającą [6]) nie zostały wykonane lub zostały wykonane nie terminowo.

(2) W przypadku egzekucji nie nastąpi nabycie prawne, jeżeli w miarodajnej chwili [7]) nie zostało przedłożone zezwolenie.

---

[6]) § 2.

[7]) § 3 ust. 3.

(3) Jeżeli powiernik[7]), ustanowiony lub zatwierdzony przez Wydział Powierniczy dla Generalnego Gubernatorstwa, wykonuje czynności lub działania prawne, które by podlegały obowiązkowi zezwolenia w myśl § 1 rozporządzenia niniejszego, gdyby nie był ustanowiony lub zatwierdzony powiernik, wówczas pisemna zgoda Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa zastępuje zezwolenie po myśli § 2.

§ 7. (1) Wpis działania prawnego, które podlega obowiązkowi zezwolenia, do ksiąg publicznych nie może nastąpić, póki nie przedstawiono zezwolenia.

(2) Wpisy, dokonane z naruszeniem przepisu powyższego, należy wymazać z urzędu.

(3) Na podstawie wpisu, który w myśl ust. 2 należy wymazać, nabycie prawne z mocy dobrej wiary nie jest możliwe.

§ 8. (1) Kto usiłuje przepisy rozporządzenia niniejszego przekraczać, podlega karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar[9]).

(2) W ciężkich wypadkach orzec można karę ciężkiego więzienia[9]).

(3) Ściganie karne następuje tylko na wniosek władzy, do której udzielenie zezwolenia należy[8]). Wniosek może być cofnięty.

§ 9. (1) Z chwilą wejścia w życie[10]) rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą wszystkie poprzednio wydane przepisy, które podobne są do przepisów rozporządzenia niniejszego. Dotyczy to w szczególności rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska o nabywaniu nieruchomości, przemysłowych przedsiębiorstw i praw udziałowych na okupowanych, dawniej polskich obszarach[11]) z dnia 29 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obszarów okupowanych w Polsce str. 23), o ile nie są już bezprzedmiotowymi na podstawie rozporządzenia o obrocie nieruchomościami w Generalnym Gubernatorstwie[12]) z dnia 27 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 115) oraz rozporządzenia o gospodarstwie pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie[13]) z dnia 27 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 153).

(2) Wnioski, złożone na podstawie rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska o nabywaniu nieruchomości, przemysłowych przedsiębiorstw i praw udziałowych na okupowanych, dawniej polskich obszarach z dnia 29 września 1939 r. w sprawie czynności i działań prawnych, podlegających obowiązkowi zezwolenia w myśl § 1 a jeszcze nie załatwione, należy załatwić po myśli rozporządzenia niniejszego.

(3) Rozporządzenie o obrocie nieruchomościami w Generalnym Gubernatorstwie[12]) z dnia 27 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 115) oraz rozporządzenie o gospodarce pojazdami mechanicznymi w General-

---

[7]) § 2.
[8]) Nr. 157 § 3, nr. 159 § 9, nr. 160 § 1 ust. 2.
[9]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[10]) 7 maja 1940 r.
[11]) Por. uwaga 1.
[12]) Nr. 18.

nym Gubernatorstwie [13]) z dnia 27 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 153) pozostają nie naruszone.

§ 10. O wynagrodzenie szkód, wynikających w związku z wykonaniem rozporządzenia niniejszego, nie ma roszczenia prawnego.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [14]).

Krakau (Kraków), dnia 23 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

117. Rozporządzenie o przemysłowej ochronie prawnej.

Z dnia 23 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Urząd patentowy w Warszawie podejmuje niezwłocznie swą działalność w ramach rozporządzenia Prezydenta byłej Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr. 39 poz. 384).

(2) Nadzór nad urzędem patentowym w Warschau (Warszawie) i jego reprezentację na zewnątrz sprawuje Kierownik Wydziału Sprawiedliwości przy Urzędzie Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów, który dla wykonywania zadań tych ustanawia stałego zastępcę w Warschau (Warszawie) [2]).

§ 2. Wszystkie terminy ustawowo, umowami międzypaństwowymi lub przez władze zainteresowane wyznaczone w sprawach rozporządzenia z dnia 22 marca, które nie upłynęły z dniem 26 sierpnia 1939 r., przedłuża się do dnia 30 września 1940 r.

§ 3. Terminy płatności patentowych opłat rocznych i periodycznych opłat od wzorów i znaków towarowych prolonguje się do dnia 30 czerwca 1940 r., jeżeli opłaty te były płatne po dniu 26 sierpnia 1939 r.

§ 4. Grzywny za spóźnione uiszczenie opłaty od patentu, wzoru lub znaku towarowego nie pobiera się, jeżeli uiszczenie opłaty nastąpi do dnia 30 czerwca 1940 r.

§ 5. (1) Kto z przeszkód nadzwyczajnych nie mógł lub nie może wobec urzędu patentowego zachować terminu, którego uchybienie we-

Do 116.
[13]) Nr. 143.
[14]) 7 maja 1940 r.

Do 117.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 158.
[2]) Patrz obwieszczenie Kierownika Wydziału Sprawiedliwości przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, dotyczące nadzoru nad urzędem patentowym w Warschau (Warszawie) i jego reprezentacji na zewnątrz z dnia 30 kwietnia 1940 r. (nr. 118).

dług przepisów prawa patentowego, prawa o wzorach i znakach towarowych pociąga za sobą ujemne skutki prawne, temu na wniosek należy przyznać przywrócenie terminu.

(2) Termin do złożenia wniosku i dopełnienia czynności wynosi 2 miesiące od czasu ustania przeszkody; upłynie on najwcześniej w dwa miesiące po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego. W wniosku należy podać okoliczności uzasadniające go, oraz środki do uprawdopodobnienia tych faktów. Decyzję o wniosku wydaje ten wydział urzędu patentowego, wobec którego należy dopełnić uchybioną czynność. Decyzja jest ostateczna.

(3) Przywrócenie nie jest wymagane, jeżeli ujemny skutek prawny już jest usunięty §§ 2—4.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [3]).

Krakau (Kraków), dnia 23 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

118. Obwieszczenie dotyczące nadzoru nad urzędem patentowym w Warschau (Warszawie) i jego reprezentacji na zewnątrz.

Z dnia 29 kwietnia 1940 r. [1]).

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia o przemysłowej ochronie prawnej [2]) z dnia 23 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 158) ustanawiam

Prezydenta Senatu, Tajnego Radcę Sprawiedliwości
Wolfgang Kühnast

moim stałym zastępcą w Warschau (Warszawie) dla zadań poruczonych mi w wymienionym rozporządzeniu.

Krakau (Kraków), dnia 29 kwietnia 1940 r.

Kierownik Wydziału Sprawiedliwości przy Urzędzie
Generalnego Gubernatora
Wille

Do 117.
³) 30 kwietnia 1940 r.

Do 118.
¹) Dz. rozp. GGP. II str. 317.
²) Nr. 117.

2. Prawo cen.

119. Rozporządzenie o kształtowaniu cen w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 12 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

Zakres zadań i upoważnień Wydziału Kształtowania Cen.

(1) Kontrolę kształtowania cen za wszelkie dobra i świadczenia, szczególnie pierwszej potrzeby, za całkowitą produkcję rolniczą, rzemieślniczą i przemysłową i za obrót dobrami i towarami wszelkiego rodzaju, jak również za pozostałe wynagrodzenia, przekazuję we wszystkich poruczonych mi zakresach czynności [2]) Kierownikowi Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Kierownik Wydziału Kształtowania Cen upoważniony jest do wydawania wszelkich zarządzeń i zastosowania środków, potrzebnych do zabezpieczenia odpowiednich cen i wynagrodzeń. Jeżeli mają być ustalone ceny za wyroby szczególnie ważne dla Generalnego Gubernatorstwa, wtedy następuje to w zarządzeniach, które wydaje i opublikuje Kierownik Wydziału Kształtowania Cen wspólnie z kierownikiem właściwego wydziału fachowego.

(3) Kierownik Wydziału Kształtowania Cen przenieść może poszczególne zadania i upoważnienia na kierowników wydziałów kontroli cen w urzędach Szefów Okręgowych, którzy ze swej strony znów upoważnieni są do przeniesienia owych zadań i upoważnień za zgodą Kierownika Wydziału Kształtowania Cen na Starostów Powiatowych (Miejskich).

§ 2

Zasady kształtowania cen.

(1) Jeżeli przez urzędy właściwe według § 1 ust. 2 i 3 nie zostały ustalone ceny maksymalne lub nie zostały wydane odmienne zarządzenia, wtedy wolno podwyższać ceny i wynagrodzenia ponad stan osiągniętych w dniu 31 sierpnia 1939 r. cen giełdowych lub rynkowych lub wtedy przyjętych cen, jeżeli ceny zakupu się podniosły lub inne nieuniknione podwyższenia kosztów nastąpiły, które można udowodnić i których się nie da wyrównać ograniczeniem zysków.

(2) Przy tym nie wolno powiększać przyjętych w dniu 31 sierpnia 1939 r. stóp procentowych rozpiętości zysków i handlu.

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 131.
[2]) a) Urząd Generalnego Gubernatora,
b) Urząd dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie,
c) Urząd dla Spraw Obrony Rzeszy.

(3) Podwyższenie czynszu mieszkaniowego i dzierżawnego ponad stan osiągnięty w dniu 31 sierpnia 1939 r. jest niedopuszczalny[3]).

§ 3

Uregulowanie wypadków wyjątkowych.

Jeżeli ze względów społeczno-gospodarczych wskazane jest podwyższenie cen i wynagrodzeń, jak również rozpiętości zysków i handlu ponad wymienioną w § 2 miarę, wtedy Kierownik Wydziału Kształtowania Cen lub upoważnione przez niego urzędy zezwalać lub zarządzić mogą wyjątki.

§ 4

Zakaz czynności obejścia.

(1) Wzbronione jest podejmowanie czynności, przez które pośrednio lub bezpośrednio przepisy §§ 2 i 3 zostaną lub mają być omijane[4]).

(2) Za podwyższenie cen i wynagrodzeń uważać należy również każde pośrednie lub bezpośrednie pogorszenie świadczeń wzajemnych, szczególnie warunków zapłaty i dostawy, oraz nie uzasadnioną odmowę wytwarzania lub dostawy towarów, jak również żądanie odbioru innego towaru lub świadczenia obok żądanego towaru lub świadczenia[5]).

§ 5

Zakaz handlu łańcuchowego, ukradkowego i gromadzenia zapasów.

Oprócz tego wzbronione jest:

1. handlować towarami po cenach wyższych niż zakupu, nie zbliżając ich ku użytkowi lub konsumcji (handel łańcuchowy);
2. handlować towarami z obejściem przepisów służących do gospodarowania nimi lub handlować w miejscach, w których sprzedaż takich towarów nie jest dozwolona lub zwykle sprzedaż się nie odbywa (handel ukradkowy)[6]);
3. nabywać towary w ilościach przekraczających własne zapotrzebowanie lub własne potrzeby handlowe (gromadzenie zapasów).

§ 6

Postanowienia karne.

(1) Kto wykracza przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia lub przeciw zarządzeniom wydanym na podstawie niniejszego rozporządzenia, podlega karze więzienia lub grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar, jeżeli na podstawie innych przepisów[7]) nie zasłużył na kary wyższe. W szczególnie ciężkich wypadkach orzec można ciężkie więzienie. Oprócz tego orzec można konfiskatę osiągniętej zapłaty i przed-

---

[3]) To już zostało objęte rozporządzeniem celem zapobiegania podwyższeniu czynszu z dnia 22 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 79), które weszło w życie z dniem 1 marca 1940 r. (§ 3 tamże). Por. § 9 ust. 2b.

[4]) Por. § 2 rozporządzenia celem zwalczania podbijania cen z dnia 21 stycznia 1940 r. (nr. 120).

[5]) Por. nr. 120 § 3.

[6]) Por. nr. 120 § 3.

[7]) Szczególnie według rozporządzenia celem zwalczania podbijania cen z dnia 21 stycznia 1940 r. (nr. 120), które dla szczególnie godnych potępienia wypadków podbijania cen, gromadzenia zapasów i handlu ukradkowego przewiduje karę śmierci (p. tam §§ 1—3).

miotów, do których czyn karygodny się odnosi, i ogłoszenie wyroku. Usiłowanie jest karalne [8]).

(2) Ściganie następuje tylko na wniosek; wniosek może być cofnięty. Do stawienia wniosku upoważnieni są Kierownik Wydziału Kształtowania Cen i kierownicy wydziałów kontroli cen.

(3) Jeżeli wniosek o ściganie nie został wniesiony lub został cofnięty, wtedy wymienione w ust. 2 lub upoważnione do wykonania kontroli cen urzędy wymierzyć mogą przedsiębiorstwu, w którym przy prowadzeniu interesów wykroczenie zostało popełnione, i osobom winnym, kary porządkowe do nieograniczonej wysokości. Oprócz tego można przedsiębiorstwa i interesy, w których wykroczenie zostało stwierdzone, zamknąć na czas przejściowy lub na stałe [9]).

(4) Obok lub zamiast kar porządkowych i środków, wymienionych w ust. 3, Kierownik Wydziału Kształtowania Cen nałożyć może na gminy, w obrębie których wykroczenie przeciw niniejszemu rozporządzeniu lub wydanym na podstawie niniejszego rozporządzenia zarządzeniom nastąpiło, karę porządkową do nieograniczonej wysokości, rozkładając ją na wszystkich mieszkańców gminy lub na osoby odpowiedzialne za kierownictwo gminy i na ich pełnomocników lub na wszystkich przynależnych do pewnej gałęzi gospodarczej.

(5) Również wymierzyć można karę porządkową do nieograniczonej wysokości związkom i zrzeszeniom, jeżeli wykroczenie zostało popełnione przez nich lub ich członków, rozkładając karę na wszystkich członków lub na odpowiedzialne za prowadzenie związku osoby i ich pełnomocników.

(6) Wymienione w ust. 3—5 środki ustala się zawiadomieniem piśmiennym.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 7

Ustalenie cen i wynagrodzeń w zakresie Kolei Wschodniej, Niemieckiej Poczty Wschodu i Generalnej Dyrekcji Monopolu w Generalnym Gubernatorstwie następuje dekretem specjalnym Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów [10]).

§ 8

§ 3 rozporządzenia o leśnictwie i łowiectwie w Generalnym Gubernatorstwie [11]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 25) otrzymuje następujące brzmienie:

„Wszystkie nie bezpośrednio państwowo zarządzane przedsiębiorstwa leśnicze podlegają nadzorowi i prawu zarządzenia Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Wspom-

[8]) Właściwy dla zawyrokowania jest Sąd Niemiecki (nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1). Dla zawyrokowania przestępstw, zagrożonych w rozporządzeniu celem zwalczania podbijania cen karą, właściwy jest (nr. 120 § 6) Sąd Specjalny (nr. 48 § 2 ust. 1).

[9]) Patrz również uprawnienia Kierownika Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy przekroczeniach cen za wyroby spożywcze i rolnicze w nr. 85 § 31 i nr. 92 § 19.

[10]) Dekret — V 249/40 — (Dekret celem ustalenia cen) wydany został w dniu 12 kwietnia 1940 r. jako instrukcja wewnętrzno-służbowa.

[11]) Nr. 106.

niany Wydział szczególnie uprawniony jest do wydawania zarządzeń względem ilości wyrębu drzewa, wyróbki i kierowania zbytu".

§ 9

(1) Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

(2) Z tą chwilą tracą moc obowiązującą:

a) § 3 ust. 2 zdanie po średniku rozporządzenia o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie [12]) z dnia 23 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 63);

b) rozporządzenie celem zapobiegania podwyższeniu czynszu [13]) z dnia 22 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 79);

c) § 4 rozporządzenia o obowiązku posługujących się furmanką i wiejskich posiadaczy furmanek do oddania usług zaprzęgowych [14]) z dnia 23 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 16);

d) § 2 pierwszego postanowienia wykonawczego [15]) do rozporządzenia z dnia 23 stycznia 1940 r. o obowiązku posługujących się furmanką i wiejskich posiadaczy furmanek do oddania usług zaprzęgowych z dnia 24 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 63).

§ 10

Wszystkie inne poprzednie przepisy nie wydane przez Generalnego Gubernatora lub z jego polecenia i będące w sprzeczności z niniejszym rozporządzeniem, tracą swą moc obowiązującą. Upoważnia się Kierownika Wydziału Kształtowania Cen do stwierdzenia za pomocą obwieszczenia w Dzienniku rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów, które przepisy o cenach są w sprzeczności z treścią niniejszego rozporządzenia.

§ 11

Jeżeli na podstawie nie będących już w mocy lub zmienionych przepisów [16]) udzielono upoważnienia do ustalenia cen [17]), tracą one moc obowiązującą. Jeżeli jednak już zostały ustalone ceny, wtedy obowiązują tak długo, dopóki Kierownik Wydziału Kształtowania Cen lub przez niego upoważnione urzędy cen nie zniosą lub nie zmienią.

Krakau (Kraków), dnia 12 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

---

[12]) Nr. 82.
[13]) Patrz uwaga 3.
[14]) Nr. 175.
[15]) Nr. 176.
[16]) Por. §§ 8, 9 ust. 2.
[17]) Patrz szczególnie nr. 85, 92, 96—102, 122.

120. Rozporządzenie celem zwalczania podbijania cen.

Z dnia 21 stycznia 1940 r.[1]).

Na mocy § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 26 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Kto w celu osiągnięcia zysku, nieusprawiedliwienie wysokiego, żąda lub przyjmuje ceny[4]) za towary, szczególnie przedmioty codziennego zapotrzebowania, które przekraczają urzędowo ustanowione ceny zasadnicze[2]) i maksymalne[3]) zagrażając tym dobru publicznemu, podlega karze ciężkiego więzienia, a w wypadkach szczególnie zasługujących na potępienie — karze śmierci[5]).

§ 2. Kto towary, szczególnie przedmioty codziennego zapotrzebowania, przy których wytwarzaniu, obróbce lub rozdziale on zawodowo współdziała, zatrzymuje, celem wywołania tym ciasnoty towarów lub zwyżki cen, podlega karze ciężkiego więzienia, a w wypadkach szczególnie zasługujących na potępienie — karze śmierci[6]).

§ 3. Kto towary, szczególnie przedmioty codziennego zapotrzebowania, z ciężkim naruszeniem normalnych zasad gospodarki wycofuje z zwykłego obrotu handlowego, celem zaofiarowania lub sprzedania ich poza obrębem kontrolowanej drogi handlowej, podlega karze ciężkiego więzienia, a w wypadkach szczególnie zasługujących na potępienie karze śmierci[7]).

§ 4. Kto w przypadkach przewidzianych w §§ 1—3 obiecuje lub uiszcza ceny podwyższone lub inne podwyższone świadczenia wzajemne, podlega karze ciężkiego więzienia.

§ 5. Kto wbrew swemu normalnemu prowadzeniu gospodarki, w celu omijania niniejszego rozporządzenia, odmawia sprzedaży istniejących zapasów towarowych w zamian za zapłatę ustanowionych cen zasadniczych lub maksymalnych, albo żąda innego świadczenia wzajemnego niż pieniądze, podlega karze ciężkiego więzienia[8]).

§ 6. Dla zawyrokowania zbrodni, określonych w §§ 1—5, właściwy jest Sąd Specjalny[9]).

§ 7. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia[10]).

Krakau (Kraków), dnia 21 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 8.

[2]) Zasadniczymi cenami są ceny, przy których wolno niżej ceny sprzedać, lecz które przekraczać wolno o tyle, o ile to usprawiedliwione jest powstałymi przy dostawie niezbędnymi kosztami (**nr. 84** § 1 ust. 1).

[3]) Maksymalnymi cenami są ceny, których przekraczać nie wolno (**nr. 84** § 1 ust. 2).

[4]) Z pojęcia cen zasadniczych wynika, że przekraczanie cen zasadniczych o specjalne koszta, których udowodnić można, a które powstają przy dostawie, nie wypełnia stanu faktycznego § 1

[5]) Por. również **nr. 119** § 4.

[6]) Por. również **nr. 119** § 4 ust. 1.

[7]) Por. również **nr. 119** § 3 p. 2.

[8]) Por. również **nr. 119** § 4 ust. 2.

) Por. **nr. 48** § 2 ust. 1.

[10]) 23 stycznia 1940 r.

121. Rozporządzenie o cennikach.

Z dnia 26 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Kto w handlu detalicznym w sklepach, oknach wystawowych i gablotkach lub na targach, w halach targowych lub na ulicach i placach zaofiaruje do kupna towary, obowiązany jest towary i ich ceny spisywać w języku niemieckim i polskim. Ceny należy podać w złotych i groszach.

§ 2. (1) Ceny towarów, które bywają sprzedawane na wagę, wyszynkiem lub w jednostkach przyjętych zwyczajem handlowym do natychmiastowego lub późniejszego spożycia lub użycia, winny być widoczne z cennika, umieszczonego w miejscu sprzedaży na miejscu dobrze widocznym. Ceny sprzedaży należy podać za centnar, kilogram, litr lub sztukę.

(2) Za towary w rozumieniu ust. 1 uważa się

a) węgiel, koks,

b) mięso, kiełbasę, smalec, masło, tłuszcze sztuczne, ser, mąkę, grysik, ryż, płatki owsiane, ziemniaki, makarony wszelkiego rodzaju, fasolę, soczewicę, owoce, jarzynę, cukier, kawę, kakao, herbatę, sól,

c) mleko, piwo, wino, wódkę, olej jadalny,

d) chleb i ciastka we wszelkich formach,

e) jaja, ryby, drób.

§ 3. Przy środkach żywnościowych, określonych w § 2 ust. 2, które bywają sprzedawane w opakowaniach (n. p. w okryciach, pudełkach, puszkach i t. p.) należy podać drukiem, atramentem lub trwałą farbą cenę towaru z równoczesnym podaniem wagi lub ilości towaru, znajdującego się w opakowaniu (waga netto, zawartość).

§ 4. (1) Przy towarach włókienniczych[2]), które bywają sprzedawane na metry, należy umieścić na sztuce (beli, rulonie), z której odcina się towar, dobrze widoczny szyldzik, z którego widoczne są gatunek, jakość i cena towaru za metr.

(2) Przy towarach włókienniczych[2]) i skórzanych, które bywają sprzedawane na sztuki (ubrania, suknie, płaszcze, bielizna, pończochy, buciki, buty i t. p.) należy na każdej sztuce umieścić szyldzik dobrze widoczny, z którego widoczne są gatunek, jakość i cena sztuki towaru.

§ 5. Fryzjerzy i szewcy są obowiązani do umieszczenia w sklepie względnie zakładzie cennika, z którego widoczne są ceny za rodzaje działalności wykonywanej przez nich.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 42.

[2]) Według § 8 rozporządzenia o kształtowaniu cen za towary włókiennicze i niewłókiennicze towary krótkie w handlu detalicznym z dnia 24 kwietnia 1940 r. (nr. 141) musi być widoczny obok ceny, podanej w cenniku w myśl rozporządzenia o cennikach z dnia 26 stycznia 1940 r. (nr. 141), numer bieżący odpowiedniego rachunku zakupu według § 3 zarządzenia, a to przy każdym towarze, niezależnie od tego, czy jest przeznaczony do sprzedaży, czy znajduje się na składzie.

§ 6. (1) Urzędnicy Policji, przeprowadzający kontrolę, są upoważnieni, w razie stwierdzenia uchybień przeciw rozporządzeniu niniejszemu, ostrzec obowiązanych do uwidocznienia cen według § 1 przy równoczesnym ściągnięciu opłaty. Opłata wynosi najwyżej 25.— zł. i należy uiścić ją natychmiast za pokwitowaniem.

(2) Szefowie Okręgowi mogą nakładać pisemnym zarządzeniem karnym kary do wysokości 1000.— zł.; przeciw zarządzeniu karnemu nie ma środka prawnego. Upoważnienie to mogą przenieść na Starostów Powiatowych i Miejskich.

(3) Kary wymienione w ust. 1 i 2 mogą być nakładane powtórnie.

(4) W wypadkach wykroczenia szczególnie ciężkiego przeciw przepisom rozporządzenia niniejszego, Szefowie Okręgowi mogą w drodze pisemnego zarządzenia zamknąć przedsiębiorstwo przejściowo lub na stałe. Ust. 2 zdanie 2 ma zastosowanie odpowiednie.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu [3]).

Krakau (Kraków), dnia 26 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

122. Pierwsze rozporządzenie o ustaleniu cen na artykuły codziennego użytku ludności pracującej.

Z dnia 23 stycznia 1940 r.[1]).

Na mocy § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Na niżej wymienione artykuły codziennego użytku [2]) ludności

---

Do 121.
[3]) 9 lutego 1940 r.

Do 122.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 18.
[2]) Ceny za zboże, mąkę i chleb; ziemniaki; bydło rzeźne; mleko i masło są ustalone w drugim postanowieniu wykonawczym,
ceny za mięso i kiełbasę; kury; cukier i nasiona oleiste — w dziewiątym postanowieniu wykonawczym,
do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o gospodarce wyżywienia i rolnictwie w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 12 lutego 1940 r. (**nr. 84—92**),
ceny za nasiona warzywne i kwiatowe, za nasiona koniczyny, traw i pastewnych roślin strączkowych, za nasiona buraków pastewnych i marchwi pastewnej, za handlowe zasiewy zbóż, rzepaka i inne rodzaje uprawy — w zarządzeniach Nr. 3—9 Komisarza Zasiewów z dnia 23 grudnia 1939 r., 29 stycznia, 14, 18, 22 lutego, 2 i 8 marca 1940 r. (**nr. 96—102**),
ceny za surowce włókiennicze, towary włókiennicze i niewłókiennicze towary krótkie — w zarządzeniu Kierownika Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o kształtowaniu cen za towary włókiennicze i niewłókiennicze towary krótkie w handlu detalicznym (**nr. 241**).

pracującej ustanawiam następujące ceny zasadnicze [3]) w handlu detalicznym przy sprzedaży konsumentowi:

		Zwykła jakość	dobra jakość
a)	materiały wełniane męskie za metr	zł. 14.—	20.—
b)	materiały wełniane dla kobiet za metr . . .	zł. 7.50	14.—
c)	ubrania robocze dla mężczyzn za sztukę (ubrania drelichowe)	zł. 17.—	25.—
d)	buty robocze męskie za parę	zł. 20.—	28.—
e)	buty robocze kobiece za parę	zł. 17.—	24.—
f)	buty z cholewami męskie i kobiece za parę	zł. 38.—	56.—
g)	pończochy wełniane męskie za parę	zł. 3.—	
h)	pończochy wełniane kobiece za parę . . .	zł. 3.50	
i)	żelazo sztabowe na podkowy, drut i inne drobne towary żelazne za kg	zł. —.45	
k)	rydle za sztukę	zł. 4.50	
l)	łopaty za sztukę	zł. 5.50	
m)	widły do paszy, widły do siana za sztukę . .	zł. 4.50	
n)	kilofy za sztukę	zł. 4.50	
o)	topory ręczne za sztukę	zł. 5.—	
p)	sierpy za sztukę	zł. 2.50	
q)	kosy za sztukę	zł. 4.—	

§ 2. Szefów Okręgowych upoważnia się do odmiennego ustanowienia cen zasadniczych na artykuły codziennego użytku, określone w § 1, o ile szczególne warunki miejscowe na to wskazują.

§ 3. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [4]).

Krakau (Kraków), dnia 23 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

W sprawie cen monopolowych patrz drugie (wyroby wódczane), trzecie (towary tytoniowe), czwarte (sól), piąte (wyroby wódczane) postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 1 listopada 1939 r. o zarządzeniu monopolów w Generalnym Gubernatorstwie (nr. 215—217a), oraz § 7 rozporządzenia o wprowadzeniu monopolu sztucznych środków słodzących w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 24 kwietnia 1940 r. (nr. 222).

[3]) Por. nr. 120 uwaga 2.

[4]) 27 stycznia 1940 r.

3. Gospodarowanie surowcami i przemysłowymi i rzemieślniczymi wyrobami.

123. Rozporządzenie o założeniu urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 28 lutego 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Celem uregulowania i kontroli zaopatrzenia Generalnego Gubernatorstwa w węgiel — węgiel kamienny, brunatny, wytwarzany z niego stały materiał opałowy i pozostałości jak grafit koksowy i węgiel retortowy — zakłada się w Generalnym Gubernatorstwie urząd gospodarowania węglem z siedzibą w Krakau (w Krakowie). Urząd ten podlega Kierownikowi Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie [2]) i w Okręgach celem wykonania jego zadań zastąpiony jest przez pełnomocników, zamianowanych przez Kierownika Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie [3]).

(2) Wspomniany Urząd upoważniony jest, w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie wydawać szczególnie przepisy o nabywaniu, rozdziale, magazynowaniu, zbywaniu i zużyciu węgla [4]).

§ 2. (1) Urząd gospodarowania węglem jest uprawniony zażądać każdocześnie informacji o stosunkach gospodarczych, szczególnie o cenach i zapasach, jak również o wytwórczości i zdolności wytwórczej przedsiębiorstw lub zakładów. Wymieniony Urząd oraz osoby przezeń do tego upoważnione, są uprawnione, celem stwierdzenia ważnych danych, przeglądać korespondencję i księgi handlowe, oraz oglądać i zbadać urządzenia i pomieszczenia przedsiębiorstw.

(2) Osoby, działające z polecenia urzędu gospodarowania węglem, są obowiązane — z zastrzeżeniem składania sprawozdań służbowych i doniesienia o wykroczeniach przeciw przepisom — zachowywać w tajemnicy urządzenia i stosunki handlowe, o których powzięły wiadomość przez wykonywanie ich praw, oraz powstrzymywać się od rozszerzenia i wykorzystania tajemnic handlowych przedsiębiorstwa.

§ 3. Karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar podlega, kto umyślnie lub z niedbalstwa

[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 85.

[2]) Por. nr. 3 uwaga 4. Urząd dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie został ukonstytuowany w dniu 8 stycznia 1940 r. (Dekret Generalnego Gubernatora z dnia 9 stycznia 1940 r., GG. 1/1940 r.).

[3]) Kierownika urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie ustanowił Kierownik Urzędu dla planu czteroletniego obwieszczeniem z dnia 1 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 145).

[4]) Dotychczas wydano zarządzenia nr. 1 i 2 Kierownika urzędu gospodarowania węglem z dnia 5 marca 1940 r. (p. nr. 118 i 119).

1. wykracza przeciw poleceniom urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie,
2. podaje nieprawidłowe lub nie wyczerpujące dane albo takowych używa, celem wyłudzenia dla siebie lub osoby trzeciej zatwierdzenia, zezwolenia, wiążącego przyrzeczenia lub zaświadczenia innego rodzaju,
3. informacji, żądanych przez urząd gospodarowania węglem, nie udziela albo udziela nie na czas, nie wyczerpująco lub nie prawidłowo [5]).

§ 4. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [6]).

Warschau (Warszawa), dnia 28 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

124. Zarządzenie Nr. 1
kierownika urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie celem zabezpieczenia i kierowania zaopatrzeniem w materiał opałowy.

Z dnia 5 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 28 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 85) zarządzam w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie celem zabezpieczenia i kierowania zaopatrzeniem w materiał opałowy przedsiębiorstw przemysłowych i rolniczych oraz zaopatrzeniem w opał domowy w Generalnym Gubernatorstwie:

A. Stwierdzenie zapotrzebowania, postępowania zgłoszenia.

§ 1. Dla niżej wymienionych grup konsumentów wprowadza się obowiązek zgłoszenia ich zapotrzebowania węgla oraz wytwarzanych z niego stałych materiałów opałowych (węgla kamiennego, węgla brunatnego, brykietów i koksu łącznie z koksem gazowym):

1. Siły Zbrojne (znak grupy W);
2. urzędy cywilne (łącznie z Policją, Służbą Pracy Rzeszy oraz innymi formacjami), o ile sprowadzają ich zapotrzebowania materiału opałowego wagonowo pod adresem własnym lub urzędowym adresem zbiorowym (znak grupy Z);
3. zakłady zaopatrzeniowe (gazownie, elektrownie i zakłady wodociągowe), jeżeli ich głównym celem jest zaopatrzenie publiczne

Do 123.
[5]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[6]) 5 marca 1940 r.
Do 124.
[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 147.
[2]) Nr. 123.

(znak grupy V). Zapotrzebowanie materiału opałowego przedsiębiorstw zaopatrzeniowych, będących ubocznym przedsiębiorstwem przedsiębiorstwa głównego, podlegającego obowiązkowi zgłoszenia, zgłasza przedsiębiorstwo główne;

4. przedsiębiorstwa przemysłowe,
   a) o ile uznane są za ważne pod względem wojskowo-gospodarczym (znak grupy I. A.);
   b) poza tym, o ile mają zapotrzebowanie roczne powyżej 1.200 ton (1 tona = 1.000 kg) (znak grupy I. B.);
5. rolnictwo z przedsiębiorstwami ubocznymi (gorzelniami, mleczarniami, fabrykami płatków) oraz obrabiającymi i przetwarzającymi przedsiębiorstwami — młynami, fabrykami cukrowymi, fabrykami artykułów spożywczych — (znak grupy L.).

§ 2. Od obowiązku zgłoszenia zwolniona jest całkowita inna konsumcja węgla. Jej podpada zapotrzebowanie opału domowego, o ile ono nie podlega obowiązkowi zgłoszenia po myśli § 1 w grupach konsumentów 1, 2 i 5, tudzież konsumcja przemysłowa oraz konsumcja przedsiębiorstw przemysłowych, które pod względem wojskowo-gospodarczym nie są ważne, o ile ich zapotrzebowanie roczne wynosi mniej niż 1.200 ton.

§ 3. (1) Zgłoszenia zapotrzebowania należy uskutecznić osobno dla każdego konsumenta, pod którego adresem kolejowym dostawa następuje.

(2) Przy grupach konsumentów według § 1 p. 1, 2 i 5 należy uskutecznić zgłoszenie przez centralne urzędy dostawy, które składają zgłoszenie dla przyłączonych do nich konsumentów. W przypadku tym centralne urzędy dostawy winny uskuteczniać zgłoszenia osobne dla poszczególnych konsumentów, pod których adresami kolejowymi dostawa ma nastąpić.

§ 4. (1) Zgłoszenia zapotrzebowania winno nastąpić każdorazowo na jeden kwartał do dnia 25 miesiąca, poprzedzającego ten kwartał. Po raz pierwszy należy złożyć zgłoszenia do dnia 8 kwietnia 1940 r. na kwartał od 1 kwietnia do 30 czerwca 1940 r.

(2) Grupa konsumcyjna Siły Zbrojne (§ 1 p. 1) uprawniona jest zamiast zgłoszenia kwartalnego składać miesięczne zgłoszenia zapotrzebowania.

(3) Na jeden okres wolno złożyć tylko jedno zgłoszenie.

§ 5. (1) Zgłoszenie musi zawierać następujące dane:

1. konsumenta podlegającego obowiązkowi zgłoszenia;
2. miejsce konsumcji z dokładnym adresem;
3. dokładne podanie zapotrzebowania w tonach, osobno dla węgla i koksu, podzielone według rodzajów, bez uwzględnienia ewentualnych zapasów i ewentualnych zaległych dostaw;
4. dostawcę;
   a) dla sprowadzenia węgla i koksu z jednego rewiru dostawy (główny dostawca) konsumentowi wolno wymienić każdorazowo tylko jednego dostawcę (hurtownika), — jeżeli konsumenci en

gros sprowadzają bezpośrednio od dostawcy głównego (patrz § 8 ust. 1) uważa się dostawcę głównego (rewir dostawy) za dostawcę;

b) jako dostawcy główni (rewiry dostawy) dla Generalnego Gubernatorstwa dopuszczeni są rewir dąbrowski i rewir krakowski dla węgla specjalnego (węgla gazowego, węgla kowalskiego i innego) oraz koksu
ścisły rewir górnośląski (Śląsk Wschodni i Zachodni) oraz rewir karwiński;

5. zapasy poszczególnych rodzajów węgla i koksu w dniu zgłoszenia.

(2) Zgłoszenie na końcu musi zawierać:

1. zapewnienie, że dane nastąpiły według najlepszej wiedzy i są wyczerpujące i zgodne z prawdą;
2. prawomocny podpis oraz pieczęć firmową lub urzędową.

§ 6. (1) Formularz zgłoszenia składa konsument, podlegający obowiązkowi zgłoszenia, w potrójnym wygotowaniu do właściwego dla odnośnego miejsca konsumcji Pełnomocnika Okręgowego [3]) urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie.

(2) Pełnomocnik Okręgowy zaopatruje formularze w znak grupy i w wizę.

(3) Pełnomocnik Okręgowy przesyła jedno wygotowanie formularza zgłoszenia dostawcy głównemu (rewirowi dostawy), zwraca drugie konsumentowi zgłaszającemu i zatrzymuje trzecie w swoich aktach. Wygotowanie to należy przechowywać do upływu jednego roku po ukończeniu okresu zgłoszenia.

(4) Pełnomocnik Okręgowy podaje urzędowi gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie sporządzone na podstawie złożonych formularzy zgłoszenia zestawienie, w którym wymienieni są konsumenci z ich ilościami i rodzajami.

(5) Drukowane formularze można nabywać u Starosty Powiatowego (Starosty Miejskiego). Centralne urzędy dostawy mogą takowych zażądać również od właściwego Pełnomocnika Okręgowego.

B. Nadejście węgla, postępowanie zgłoszenia.

§ 7. Do dnia 10 każdego miesiąca winien zgłaszać Pełnomocnikowi Okręgowemu [3]) za miesiąc ubiegły:

a) konsument podlegający obowiązkowi zgłoszenia
nadeszłe u poszczególnych zgłoszonych miejsc konsumcji ilości węgla i koksu, oddzielnie według dostawców głównych (rewirów dostawy),

b) hurtownik węgla
nadeszłe pod jego własnym adresem oraz zamówione przezeń pod adresem konsumentów i handlarzy i awizowane mu jako już załadowane ilości węgla i koksu, oddzielnie według stacji odbiorczych, z podziałem na Starostwa Powiatowe (Miejskie).

[3]) Nr. 123 § 1 ust. 1.

C. Sposób dostawy.

§ 8. (1) Nabywanie węgla oraz wytwarzanych z niego stałych materiałów opałowych ma nastąpić za pośrednictwem handlu, chyba że konsumentom en gros grup, podlegających obowiązkowi zgłoszenia (§1), dozwolone jest nabywanie bezpośrednie od dostawców głównych (rewirów dostawy).

(2) Hurtownikom węgla nie wolno sprowadzać dostaw dla konsumentów grup, podlegających obowiązkowi zgłoszenia (§ 1), pod adresem własnym, lecz tylko pod adresem konsumentów, podlegających obowiązkowi zgłoszenia.

§ 9. (1) Kto zamierza handlować węglem lub wytwarzanymi z niego stałymi materiałami opałowymi, musi być dopuszczony do handlu przez Pełnomocnika Okręgowego [3]) urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie.

(2) Za handel we wspomnianym rozumieniu uważa się także działalność rozdzielczą spółdzielni z wyjątkiem spółdzielni rolniczych.

(3) W zakresie spółdzielni rolniczych nastąpi dopuszczenie przez urząd gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie.

(4) Zasadniczo dopuścić należy w poszczególnych kategoriach handlowych tylko przedsiębiorstwa handlu węglem, mające siedzibę w Generalnym Gubernatorstwie. Za przedsiębiorstwo, mające siedzibę w Generalnym Gubernatorstwie, uważa się także oddział przedsiębiorstwa handlu węglem, którego siedziba główna znajduje się poza Generalnym Gubernatorstwem, jeżeli oddział ten istniał w dniu 1 stycznia 1940 r.

(5) Od dopuszczenia zwolnione są kopalnie oraz ich towarzystwa sprzedaży, także i w sprawie ich bezpośrednich dostaw konsumentom en gros. To samo obowiązuje w odniesieniu do gazowni w sprawie ich sprzedaży koksu gazowego.

§ 10. (1) Kto handluje węglem, obowiązany jest zgłosić się do dnia 1 maja 1940 r. u właściwego Pełnomocnika Okręgowego [3]) celem dopuszczenia go. Późniejsze zgłoszenia są możliwe tylko na dzień 1 kwietnia każdego roku. Dopuszczenie następuje każdorazowo na jeden rok, licząc od dnia 1 kwietnia (rok gospodarki węglem).

(2) Do wniosku o dopuszczenie należy dołączyć urzędowe zaświadczenie, iż w sprawie dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa nie istnieją przeszkody. Kto przedsiębiorstwo swe prowadzi w kilku kategoriach, obowiązany jest wnieść osobno o dopuszczenie każdej kategorii.

(3) Dopuszczenie do handlu węglem może nastąpić tylko na obszar tegoż Okręgu, w którym odnośny hurtownik ma swój oddział. Nie wolno mu wykonywać handlu węglem poza obszar Okręgu.

(4) Dopuszczenie do miejscowego i detalicznego handlu węglem następuje na to miejsce, w którym handlarz ma swój oddział. Nie wolno mu wykonywać handlu węglem poza obręb Starostwa Powiatowego (Miejskiego), w którym położone jest miejsce jego oddziału.

---

[3]) Nr. 123 § 1 ust. 1.

(5) O ile dotychczas w Okręgach już udzielono dopuszczeń pod warunkami, nie sprzeciwiającymi się przepisom niniejszego rozdziału C, Pełnomocnicy Okręgowi mogą dopuszczenia te utrzymywać w mocy. Odnośnych handlarzy uważa się wówczas za dopuszczonych na rok gospodarczy węglem 1940/41 (1 kwietnia 1940 r. do 31 marca 1941 r.).

§ 11. (1) O udzielonym dopuszczeniu wyda się kartę dla handlu węglem.

(2) Dla poszczególnych kategorii handlowych wydaje się karty odrębne.

§ 12. Wręczenie karty dla handlu węglem nastąpi za uiszczeniem opłaty.

§ 13. Organizacja handlu węglem nastąpi przez Pełnomocników Okręgowych [3]) według poleceń i w porozumieniu z urzędem gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie.

§ 14. (1) Konsumentowi, podlegającemu obowiązkowi zgłoszenia, wolno udzielać zleceń dostawcy przezeń podanemu tylko w wysokości zapotrzebowania przezeń zgłoszonego, i ilości nabyte na podstawie zgłoszonego zapotrzebowania wolno mu zużyć tylko dla siebie, a nie wolno mu wypuścić ich do handlu.

(2) Pełnomocnik Okręgowy [3]) może każdocześnie zażądać od handlarzy węglem, wymienionych we formularzach zgłoszenia jako dostawcy, informacyj o udzielonych im przez konsumentów, podlegających obowiązkowi zgłoszenia, zleceń według ilości, rodzaju i ceny.

D. Postanowienia końcowe.

§ 15. (1) Obowiązek zgłoszenia zapotrzebowania nie uzasadnia żadnej pretensji prawnej o dostawę.

(2) Jeżeli zaopatrzenie ogólne miałoby być narażone na niebezpieczeństwo, urząd gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie ustali określone ilości przydziału i udzieli zleceń szczególnych.

§ 16. (1) Winni przekroczenia przepisów niniejszego zarządzenia będą ścigani karno-prawnie po myśli § 3 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 28 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 85).

(2) Po myśli tegoż podlega karze więzienia, grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar [4]), kto umyślnie lub z niedbalstwa

1. wykracza przeciw poleceniom urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie,
2. podaje nieprawidłowe lub nie wyczerpujące dane albo takowych używa, celem wyłudzenia dla siebie lub osoby trzeciej zatwierdzenia, zezwolenia, wiążącego przyrzeczenia lub zaświadczenia innego rodzaju,

---

[2]) Nr. 123.
[3]) Nr. 123 § 1 ust. 1.
[4]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.

3. informacji, żądanych przez urząd gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie nie udziela albo udziela nie na czas, nie wyczerpująco lub nie prawidłowo.

§ 17. Handlarza węglem, przekraczającego przepisy niniejszego zarządzenia może urząd gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie pozbawić z natychmiastową mocą obowiązującą dopuszczenia do handlu węglem.

§ 18. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [5]).

Krakau (Kraków), dnia 5 marca 1940 r.

Kierownik urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie
Dr. Meyer

125. Zarządzenie Nr. 2 kierownika urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie celem uregulowania obrotu grafitem koksowym i węglem retortowym.

Z dnia 5 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 28 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 85) zarządzam w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie:

§ 1. (1) Kto prowadzi koksownie lub gazownie, obowiązany jest wynikające z prowadzenia przedsiębiorstwa ilości grafitu koksowego i węgla retortowego zbierać i oddzielne magazynować.

(2) Jest on obowiązany zgłaszać do dnia 5-go każdego miesiąca urzędowi gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie swoje zapasy, znajdujące się na składzie w dniu ostatnim ubiegłego miesiąca.

§ 2. (1) Przedsiębiorstwom handlowym nie wolno handlować grafitem koksowym i węglem retortowym oraz nabywać tych surowców.

(2) O ile one w chwili wejścia w życie niniejszego zarządzenia [3]) posiadają wymienione surowce, obowiązane są zapasy niezwłocznie zgłosić urzędowi gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie oraz ilości oddzielnie magazynować.

§ 3. O zbywaniu lub wykorzystaniu grafitu koksowego i węgla retortowego otrzymują zakłady i przedsiębiorstwa handlowe, podlegające obowiązkowi zgłoszenia (§ 1 i 2), bliższe polecenia przez urząd gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie.

Do 124.
[5]) 9 marca 1940 r.

Do 125.
[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 152.
[2]) Nr. 123.
[3]) 9 marca 1940 r. (§ 5).

§ 4. (1) Winni wykroczenia przeciw zarządzeniu niniejszemu będą ścigani karno-prawnie po myśli § 3 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 28 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 85).

(2) Po myśli tegoż podlega karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar [4]), kto umyślnie lub z niedbalstwa

1. wykracza przeciw poleceniom urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie,
2. podaje nie prawidłowe lub nie wyczerpujące dane albo takowych używa, celem wyłudzenia dla siebie lub osoby trzeciej zatwierdzenia, zezwolenia, wiążącego przyrzeczenia lub zaświadczenia innego rodzaju,
3. informacyj, żądanych przez urząd gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie nie udziela albo udziela nie na czas, nie wyczerpująco lub nie prawidłowo.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [5]).

Krakau (Kraków), dnia 5 marca 1940 r.

Kierownik
urzędu gospodarowania węglem w Generalnym Gubernatorstwie
Dr. Meyer

126. Rozporządzenie o założeniu urzędu gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 27 stycznia 1940 r. [1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Celem uregulowania i kontroli obrotu wyrobami żelaznymi i stalowymi, łącznie z surowcami potrzebnymi do wyrobu towarów takich, zakłada się urząd gospodarowania żelazem i stalą z siedzibą w Krakau (w Krakowie), który podlega [3]) Kierownikowi Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie [2]).

(2) Wspomniany Urząd upoważniony jest, w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernator-

---

Do 125.
[3]) Nr. 123.
[4]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[5]) 9 marca 1940 r.

Do 126.
[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 43.
[2]) Por. nr. 123 uwaga 2.
[3]) Kierownika urzędu gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie ustanowił Kierownik Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie obwieszczeniem z dnia 16 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 108).

stwie wydawać szczególnie przepisy o nabywaniu, rozdziale, magazynowaniu, zbywaniu i zużyciu tych towarów [4]).

§ 2. (1) Urząd gospodarowania żelazem i stalą jest uprawniony, zażądać każdocześnie informacji o stosunkach gospodarczych, szczególnie o cenach i zapasach, jak również o wytwórczości i zdolności wytwórczej przedsiębiorstw lub zakładów. Wymieniony Urząd oraz osoby, przezeń do tego upoważnione, są uprawnione, celem stwierdzenia ważnych danych, przeglądać korespondencję i księgi handlowe, oraz oglądać i zbadać urządzenia i pomieszczenia przedsiębiorstw.

(2) Osoby, działające z polecenia urzędu gospodarowania żelazem i stalą, są obowiązane — z zastrzeżeniem składania sprawozdań służbowych i doniesienia o wykroczeniach przeciw przepisom — zachowywać w tajemnicy urządzenia i stosunki handlowe, o których powzięły wiadodość przez wykonywanie ich praw, oraz powstrzymywać się od rozszerzenia i wykorzystania tajemnic handlowych przedsiębiorstwa.

§ 3. Karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar podlega [5]), kto umyślnie lub z niedbalstwa

1. wykracza przeciw poleceniom urzędu gospodarowania żelazem i stalą,
2. podaje nieprawidłowe lub nie wyczerpujące dane albo takowych używa, celem wyłudzenia dla siebie lub osoby trzeciej zatwierdzenia, zezwolenia, wiążącego przyrzeczenia lub zaświadczenia innego rodzaju,
3. informacji, zażądanych przez urząd gospodarowania żelazem i stalą, nie udziela albo udziela nie na czas, nie wyczerpująco lub nie prawidłowo.

§ 4. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [6]).

Krakau (Kraków), dnia 27 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

127. Zarządzenie Nr. 1
Urzędu gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 18 lutego 1940 r. [1]).

Dotyczy: **dostawy wyrobów żelaznych i stalowych.**

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 27 sty-

Do 126.
[4]) Dotychczas wydano zarządzenie Nr. 1 kierownika urzędu gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 18 lutego 1940 r. (p. nr. 127).
[5]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[6]) 2 lutego 1940 r.

Do 127.
[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 108.
[2]) Nr. 126.

cznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 43) zarządzam w porozumieniu z kierownikiem urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie co następuje:

§ 1. (1) Zamówienia na dostawę wyrobów walcowniczych i odlewniczych wolno przedsiębiorstwu przemysłu żelaznego i odlewniczego w Generalnym Gubernatorstwie tylko wtedy przyjąć i wykonać, jeżeli zamówienia są zaopatrzone w pisemne zezwolenia urzędu gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie. O ile zamówienia są bez adnotacji zezwolenia na wykonanie, wówczas przedsiębiorstwa winny przed ich przyjęciem przedłożyć urzędowi gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie, celem uzyskania adnotacji zezwolenia na wykonanie. Przedłożenie nie jest wymagane, jeżeli zamówiona przez zleceniodawcę ilość wynosi nie więcej, niż

przy wyrobach walcowniczych	100 kg
i przy wyrobach odlewniczych	50 kg

miesięcznie.

(2) Zamówienia na dostawę wyrobów walcowniczych i odlewniczych przyjęte przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia [3]), a nie wykonane do dnia 29 lutego 1940 r., należy przedłożyć, celem uzyskania adnotacji zezwolenia na wykonanie, do dnia 15 marca 1940 r. urzędowi gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie.

(3) W sprawie zamówień wojskowych obowiązują przepisy następujące [4]):

1. Zamówień wojskowych udziela przemysłowym przedsiębiorstwom produkcji żelaza i odlewów w Generalnym Gubernatorstwie jedynie Inspekcja Dozbrojenia Ober-Ost, która reguluje uzyskanie adnotacji zezwolenia przed udzieleniem zamówienia z urzędem gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie.

2. Zamówienia wojskowe udzielane przed wejściem w życie zarządzenia Nr. 1[3]) urzędu gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie[5]) z dnia 18 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II, str. 108) winni zleceniobiorcy podać do wiadomości Inspekcji Dozbrojenia Ober-Ost z następującymi danymi:

a) zamówienie, zamawiający i numer zamówienia,

b) dokładny „numer kontrolny",

c) waga kontygentowa dla potrzebnych wyrobów walcowniczych względnie odlewniczych.

§ 2. (1) Zamówienia na dostawę wyrobów walcowniczych i odlewniczych, jak również wyrobów gotowych, które w całości lub częściowo są z żelaza lub stali, wolno zleceniodawcom z Generalnego Gubernatorstwa udzielać przedsiębiorstwom na obszarze Rzeszy Niemieckiej tylko wtedy, gdy urząd gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie zezwolił na udzielenie zamówienia. Zezwolenie urzędu gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie nie zastępuje wymaganych ewentualnie innymi ustawami, rozporządzeniami i zarządzeniami zezwoleń lub zatwierdzeń, np. zezwolenia dewizowego i celnego[6]).

(2) Pisma, zawierające zamówienia, należy przedłożyć w podwójnym wygotowaniu przed udzieleniem zamówienia, celem uzyskania zezwolenia

---

[3]) Więc przed dniem 21 lutego 1940 r. (por. § 5).

[4]) Załącznik według § 1 ust. 3 zarządzenia Nr. 1 urzędu gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 18 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II, str. 108), zamieszczony w Dzienniku rozporządzeń GGP. 1940 r. II, str. 111).

[5]) Nr. 127.

[6]) Por. nr. 70 i nast.[2] 201 nast.

urzędowi gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie. Winny one zawierać następujące dane:

a) przy zamówieniach na dostawę wyrobów walcowniczych i odlewniczych dokładną wagę walcowniczą względnie odlewniczą tych wyrobów,

b) przy zamówieniach na dostawę wyrobów gotowych, które w całości lub częściowo są z żelaza lub stali, stwierdzoną zapytaniem u mającego przyjąć zamówienie wagę walcowniczą względnie odlewniczą wyrobów walcowniczych względnie odlewniczych, potrzebnych do wytwarzania wyrobów gotowych.

W razie uzyskania zezwolenia urząd gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie zaopatrzy jeden egzemplarz pisma, zawierającego zamówienie, w adnotację zezwolenia na wykonanie. Przy udzielaniu zamówienia należy wymieniony egzemplarz przesłać zleceniobiorcy w oryginale.

(3) Zamówienia, udzielane przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia [3]) zleceniobiorcom na obszarze Rzeszy Niemieckiej, a nie wykonane do dnia 29 lutego 1940 r., należy najpóźniej do dnia 15 marca 1940 r. przedłożyć urzędowi gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie, celem zbadania.

§ 3. W szczególnie uzasadnionych wypadkach pojedynczych urząd gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie zezwalać może na pisemny wniosek na wyjątki od przepisów niniejszego zarządzenia.

§ 4. Wykroczenia przeciw niniejszemu zarządzeniu są karygodne [7]) w myśl § 3 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania żelazem i stalą w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 27 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 43).

§ 5. Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [8]).

Krakau (Kraków), dnia 18 lutego 1940 r.

Kierownik urzędu gospodarowania żelazem i stalą
w Generalnym Gubernatorstwie
Fischer

128. Rozporządzenie
o założeniu urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 28 lutego 1940 r. [1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 127.
[2]) Nr. 126.
[3]) Więc przed dniem 21 lutego 1940 r. (por. § 5).
[7]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 126 uwaga 5
[8]) 21 lutego 1940 r.

Do 128.
[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 87.

§ 1. (1) Celem uregulowania i kontroli obrotu metalami: glinem, antimonem, ołowiem, kadmium, chromem, kalcium, kobaltem, miedzią, magnezem, manganem, molibdenem, niklem, rtęcią, tytanem, wanadem, wolframem, cynkiem, cyną jak również wyrobami z tych metali, zakłada się urząd gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie z siedzibą w Krakau (w Krakowie), który podlega [3]) Kierownikowi Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie [2]).

(2) Wspomniany Urząd upoważniony jest, w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie wydawać szczególnie przepisy o nabywaniu, rozdziale, magazynowaniu, zbywaniu i zużyciu tych towarów.

§ 2. (1) Urząd gospodarowania metalami jest uprawniony, zażądać każdocześnie informacji o stosunkach gospodarczych, szczególnie o cenach i zapasach, jak również o wytwórczości i zdolności wytwórczej przedsiębiorstw lub zakładów. Wymieniony Urząd oraz osoby, przezeń do tego upoważnione, są uprawnione, celem stwierdzenia ważnych danych, przeglądać korespondencję i księgi handlowe, oraz oglądać i zbadać urządzenia i pomieszczenia przedsiębiorstw.

(2) Osoby, działające z polecenia urzędu gospodarowania metalami, są obowiązane — z zastrzeżeniem składania sprawozdań służbowych i doniesienia o wykroczeniach przeciw przepisom — zachowywać w tajemnicy urządzenia i stosunki handlowe, o których powzięły wiadomość przez wykonywanie ich praw, oraz powstrzymywać się od rozszerzenia i wykorzystania tajemnic handlowych przedsiębiorstwa.

§ 3. Karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar podlega [4]), kto umyślnie lub z niedbalstwa

1. wykracza przeciw poleceniom urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie,
2. podaje nieprawidłowe lub nie wyczerpujące dane albo takowych używa, celem wyłudzenia dla siebie lub osoby trzeciej zatwierdzenia, zezwolenia, wiążącego przyrzeczenia lub zaświadczenia innego rodzaju,
3. informacji, żądanych przez urząd gospodarowania metalami nie udziela albo udziela nie na czas, nie wyczerpująco lub nie prawidłowo.

§ 4. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [5]).

Warschau (Warszawa), dnia 28 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[2]) Por. nr. 123 uwaga 2.
[3]) Kierownika urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie ustanowił kierownik Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gunernatorstwie obwieszczeniem z dnia 1 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 145).
[4]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[5]) 6 marca 1940 r.

129. Zarządzenie Nr. 1
kierownika urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie o dostawie, przywozie i zużyciu metali.

Z dnia 18 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 28 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 87) zarządzam w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie:

§ 1. Przepisy niniejszego zarządzenia dotyczą:

1. wszystkich znajdujących się teraz lub będących w przyszłości na obszarze Generalnego Gubernatorstwa zapasów metali, jak glinu, antimonu, ołowiu, kadmium, chromu, kalcium, kobaltu, miedzi, magnezu, manganu, molibdenu, niklu, rtęci, tytanu, wanadu, wolframu, cynku, cyny oraz ich aliaży w następujących grupach materiału:

a) materiał wstępny: to są materie wyjściowe dla wydobywania metali, w szczególności rudy, pośrednie produkty przemysłu hutniczego, popioły, wyskrobki, muły i inne pozostałości, zawierające metale;

b) materiał surowy: to są metale we formach surowych, w szczególności sztaby, bloki, katody, wszelkie anody, gęsi wielkopiecowe, bryły, płyty, kostki, kęsy, znaczniki, ziarna kruszcowe, krople, grys;

c) półmateriał: to są metale po przekształceniu przez odlew lub mechaniczne sposoby pracy, w szczególności odlewy, blachy, taśmy, rury, profile, drągi, druty, płatki metalowe, wełna metalowa, proszek metalowy;

d) materiał odpadkowy: to są metale we formie starzyzny, złomu, braków, wiórów i innych odpadków metalicznych.

2. wszystkich na obszarze Generalnego Gubernatorstwa osiadłych osób lub przedsiębiorstw, które wytwarzają, przetwarzają takie metale lub nimi handlują, które są posiadaczami lub właścicielami takich metali względnie na nich mają inne prawa.

§ 2. (1) Wszystkie osoby i przedsiębiorstwa, objęte § 1 p. 2, z wyjątkiem przedsiębiorstw rzemieślniczych, są obowiązane prowadzić wykazy dla metali, znajdujących się w ich posiadaniu lub mocy rozporządzenia, a to w ten sposób, by co do każdego rodzaju metalu widoczny był każdorazowy stan zapasów, jego powiększenie i zmniejszenie się przez przychód lub rozchód, przez zużycie lub uzyskanie w przedsiębiorstwie własnym.

(2) Wszystkie osoby lub przedsiębiorstwa, objęte § 1 p. 2, są obowiązane zgłosić urzędowi gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie zapasy metali, znajdujących się w ich posiadaniu w dniu 31 marca 1940 r. Zgłoszenie to musi nadejść w urzędzie gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie najpóźniej w dniu 30 kwietnia 1940 r.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II. str. 179.
[2]) Nr. 128.

(3) Do zgłoszenia zapasów należy użyć formularzy, wydanych przez urząd gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie. Osoby lub przedsiębiorstwa, podlegające obowiązkowi zgłoszenia, które do dnia 15 kwietnia 1940 r. nie otrzymały formularzy do zgłoszenia, winny niezwłocznie zażądać takowych od wydziału gospodarki przy urzędzie właściwego Szefa Okręgowego.

§ 3. Bez poprzedniego pisemnego zezwolenia urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie, z dniem 15 kwietnia 1940 r. nie wolno dostarczać metali lub sprowadzać takowych z obszaru Rzeszy Niemieckiej albo zużyć ich przez obróbkę lub przeróbkę. Zakaz dostawy nie dotyczy dostarczania metali w postaci materiału odpadkowego zbieraczom i handlarzom starzyzny, którzy zamieszkują na obszarze Generalnego Gubernatorstwa i legitymują się jako tacy.

§ 4. Zezwolenie na dostawę metali w obrębie Generalnego Gubernatorstwa następuje przez wydanie kartki nabywczej dla metali. Kartka nabywcza upoważnia dostawcę do dostarczenia osobie, wymienionej w kartce, metali w ilości i w gatunku, oznaczonym w kartce nabywczej. Kartka nabywcza nie upoważnia do zużycia metali.

§ 5. Zezwolenie na przywóz metali z obszarów Rzeszy Niemieckiej następuje przez wydanie kartki nabywczej dla metali, zaopatrzonej w dodatkowy napis „zezwolenie na przywóz". Wspomniana karta nabywcza służy osobie, wymienionej w kartce, do uzyskania zezwolenia dewizowo-prawnego. Dostawcy, osiadłemu na obszarze Rzeszy Niemieckiej, służy ona jako zaświadczenie zapotrzebowania, zbadanego przez urząd gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie, do uzasadnienia podań, które dostawca wnieść musi według przepisów gospodarowania, obowiązujących na obszarze Rzeszy Niemieckiej. Kartka ta nie upoważnia do zużycia metali.

§ 6. Zezwolenie na zużycie metali następuje przez wydanie kartki konsumcyjnej dla metali. Kartka konsumcyjna upoważnia osobę, wymienioną w kartce, do obróbki i przetwarzania metali, oznaczonych w kartce konsumcyjnej wedle ilości i gatunku. Nie upoważnia ona zaś do dostawy metali.

§ 7. (1) Dla wydawania kartek nabywczych oraz kartek konsumcyjnych dla metali są wyłącznie właściwe urząd gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie oraz urzędy przezeń wyznaczone. Kartki nabywcze i konsumcyjne, nie zaopatrzone w podpis i pieczęć jednego z tych urzędów, są nieważne.

(2) O wystawienie kartki nabywczej dla metali lub kartki konsumcyjnej dla metali winien wnieść na piśmie nabywca lub konsument do wydziału gospodarki przy urzędzie właściwego Szefa Okręgowego. Dla wniosków takowych należy używać formularzy, wydanych przez urząd gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie. Formularze te otrzymać można od wydziału gospodarki przy urzędzie właściwego Szefa Okręgowego. Handlarzom metalami zezwala się formularze takie mieć w zapasie dla klienteli i wnioski klienteli przyjmować do dalszego oddania. Zadaniem handlarzy metalami jest klienteli przy wypełnieniu formularzy udzielać porad.

(3) Zapotrzebowanie metali dla wykonania zleceń Sił Zbrojnych, Kolei Wschodniej oraz Niemieckiej Poczty Wschodu podlega osobnemu postępowaniu wedle następujących przepisów [3]):

1. **Zlecenia Sił Zbrojnych:**

a) zlecenia tego rodzaju udzielają przedsiębiorstwom przerabiającym metale jedynie inspekcja uzbrojenia Ober-Ost, która z własnej inicjatywy przed udzielaniem zlecenia ureguluje z urzędem gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie sprawę wydania kartek nabywczych i konsumcyjnych dla przyjmujących zlecenia.

b) W sprawie zleceń Sił Zbrojnych, udzielonych przez inspeckję uzbrojenia Ober-Ost przed wejściem w życie zarządzenia nr. 1 kierownika urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 18 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 179)[4]), przyjmujący zlecenia powinni sami starać się o wystawienie kartek nabywczych i konsumcyjnych i w tym celu złożyć do inspeckji uzbrojenia Ober-Ost odpowiednie wnioski celem badania i dalszego oddania tychże.

c) Dalsi dostawcy, którymi posługuje się przyjmujący zlecenie, winni w każdym przypadku sami wnieść o wystawienie kartek nabywczych i kartek konsumcyjnych. Przedsiębiorstwa przetwarzające metale (nie handlarze) są obowiązane złożyć do inspekcji uzbrojenia Ober-Ost odpowiednie wnioski w celu badania i dalszego oddania tychże, przy czym przedkładać muszą kartkę nabywczą, którą otrzymali od zleceniodawcy.

2. **Zlecenia Kolei Wschodniej i Niemieckiej Poczty Wschodu:**

zlecenia tego rodzaju udziela przedsiębiorstwom przerabiającym metale jedynie Generalna Dyrekcja Kolei Wschodniej względnie Kierownik Niemieckiej Poczty Wschodu. Wnioski o wystawienie kartek nabywczych i kartek konsumcyjnych dla zapotrzebowania metali w celu wykonania zleceń tych należy składać do Generalnej Dyrekcji Kolei Wschodniej, Krakau (Kraków), względnie do Kierownika Niemieckiej Poczty Wschodu, Krakau (Kraków), celem badania i przesłania tychże urzędowi gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie.

§ 8. Kartka nabywcza dla metali i kartka konsumcyjna dla metali nie są przenośne. Dostawca powinien przechowywać kartkę nabywczą jako dowód i nie wolno jemu oddać jej komuś innemu. Kartkę konsumcyjną powinien uprawniony do zużycia przechowywać jako dowód.

§ 9. Nie wolno bez poprzedniego pisemnego zezwolenia urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie zakładać nowych przedsiębiorstw dla wydobywania metali, przeróbki metali lub handlu metalami (również oddziałów lub części takich przedsiębiorstw). Nadto nie wolno przedsiębiorstw takich unieruchomionych ponownie uruchomić lub przedsiębiorstw tego rodzaju rozszerzyć lub w nich zakładać nowych gałęzi wydobywania metali, przeróbki metali lub handlu metalami.

§ 10. (1) Winni wykroczenia przeciw przepisom niniejszego zarządzenia podlegają karom, przewidzianym w rozporządzeniu o założeniu urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 28 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 87).

(2) Po myśli tegoż podlega [5]) karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar, kto umyślnie lub z niedbalstwa

1. wykracza przeciw poleceniom urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie,
2. podaje nieprawdziwe lub nie wyczerpujące dane, albo takich używa, celem wyłudzenia dla siebie lub osoby trzeciej zatwierdzenia, ze-

---

[3]) Więc przed dniem 10 marca 1940 r. (por. § 11).

[4]) Załącznik według § 7 ust. 3 zarządzenia Nr. 1 kierownika urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 18 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 179), zamieszczony w Dzienniku rozporządzeń GGP. II str. 183.

[5]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, **nr. 50** § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.

zwolenia, wiążącego przyrzeczenia lub zaświadczenia innego rodzaju,

3. informacyj, żądanych przez urząd gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie nie udziela albo udziela nie na czas, nie wyczerpująco lub nieprawdziwie.

§ 11. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie w czwartym dniu po ogłoszeniu[6]).

Krakau (Kraków), dnia 18 marca 1940 r.

Kierownik
urzędu gospodarowania metalami w Generalnym Gubernatorstwie
Baehr

130. Rozporządzenie o założeniu urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 21 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Celem uregulowania i kontroli obrotu skórami i futrami oraz wyrobami ze skóry i futra łącznie z garbnikami, potrzebnymi do wyrobu towarów takich, zakłada się urząd gospodarowania skórami i futrami z siedzibą w Krakau (Krakowie), który podlega[3]) Kierownikowi Urzędu dla planu czteroletniego[2]) w Generalnym Gubernatorstwie.

(2) Wspomniany urząd jest upoważniony w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie wydawać w szczególności przepisy o nabywaniu, wyrobie, rozdziale, magazynowaniu, zbywaniu, zużyciu i wywozie tych towarów.

(3) Urząd gospodarowania ustanawia w każdym Okręgu firmę powierniczą do skupu wszystkich skór i futer, znajdujących się i będących w przyszłości w Okręgu (powiernicza firma skór) oraz firmę powierniczą do hurtownego rozdziału skór produkowanych (powiernicza firma skóry). Dalszy rozdział skór, wyrobów skórzanych i futer[4]) unormują Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora oraz urzędy, mające być przezeń wyznaczone, w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie.

Do 129.
[6]) 10 marca 1940 r.

Do 130.
[1]) Dz. rozp. GGP. I. str. 112.
[2]) Por. nr. 123 uwaga 2.
[3]) Kierownika urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie ustanowił Kierownik Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie obwieszczeniem z dnia 28 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 189).
[4]) Patrz rozporządzenie o założeniu urzędu rozdziału skór i gospodarowania obuwiem w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 24 kwietnia 1940 r. (nr. 132).

§ 2. (1) Urząd gospodarowania skórami i futrami jest uprawniony, zażądać każdocześnie informacji o stosunkach gospodarczych, w szczególności o cenach i zapasach, jak również o wytwórczości i zdolności wytwórczej przedsiębiorstw lub zakładów. Urząd gospodarowania oraz osoby przezeń do tego upoważnione są uprawnione, celem stwierdzenia ważnych danych, przeglądać korespondencję handlową i księgi handlowe, jak również oglądać i zbadać urządzenia i pomieszczenia przedsiębiorstw.

(2) Osoby, działające z polecenia urzędu gospodarowania, są obowiązane — z zastrzeżeniem składania sprawozdań służbowych i doniesienia o wykroczeniach przeciw przepisom prawnym — zachowywać w tajemnicy urządzenia i stosunki handlowe, o których powzięły wiadomość w związku z wykonywaniem ich praw, oraz powstrzymywać się od rozszerzenia i wykorzystania tajemnic handlowych przedsiębiorstw.

§ 3. (1) Karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar podlega [5]), kto umyślnie lub z niedbalstwa

1. wykracza przeciw poleceniom urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie,
2. podaje nieprawdziwe lub nie wyczerpujące dane albo takich używa, celem wyłudzenia dla siebie lub osoby trzeciej zatwierdzenia, zezwolenia, wiążącego przyrzeczenia lub zaświadczenia innego rodzaju,
3. informacji, żądanych przez urząd gospodarowania, nie udziela albo udziela nie na czas, nie wyczerpująco lub nieprawdziwie.

(2) Do ścigania karnego jest wymagana zgoda kierownika urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie.

§ 4. Z wejściem w życie rozporządzenia [6]) niniejszego tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy o gospodarowaniu skórą i futrami łącznie z garbnikami potrzebnymi do wyrobu takich towarów, wydane przez Szefów Okręgowych, Starostów Powiatowych i Miejskich oraz wojskowe, policyjne i inne urzędy, o ile sprzeczne są z rozporządzeniem niniejszym. Ostateczne rozstrzygnięcie kwestii, czy pewien przepis sprzeczny jest z rozporządzeniem niniejszym, należy do Kierownika Urzędu dla planu czteroletniego.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [7]).

Krakau (Kraków), dnia 21 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

[5]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1
[6]) 28 marca 1940 r. (§ 5).
[7]) 28 marca 1940 r.

131. Zarządzenie nr. 1
kierownika urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie o obowiązkach uprawnionych do rozporządzenia skórami surowymi i futrzanymi, osób trudniących się skupowaniem, powierniczych firm skór surowych, fabryk skór, garbarni i pracowni kuśnierskich oraz powierniczych firm skór wyprawionych.

Z dnia 10 kwietnia 1940 r.[1]).

Na mocy § 1 ust. 2 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 21 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP, I str. 112) zarządzam w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie:

§ 1. (1) Wszelkie surowe i futrzane skóry, chociażby pochodzące ze zwierzyny, uprawniony do rozporządzenia winien starannie zdejmować po uboju lub skonaniu zwierzęcia i potem niezwłocznie sprzedać uprawnionym do zakupu w myśl § 5 ust. 1 p. 1 do 3.

(2) Handlarze i spółdzielnie (§ 5 ust. 1 p. 2 i 3), trudniące się skupowaniem skór surowych, są obowiązani niezwłocznie i starannie solić czystą solą wszystkie skóry surowe i futrzane, sortować według jakości i wartości i sprzedać powierniczej firmie skór surowych (Häutevertrauensfirma) odnośnego Okręgu[3]) (§ 5 ust. 1 p. 1), a to przynajmniej dwa razy w miesiącu.

§ 2. Skóry surowe i futrzane, które pochodzą z uboju w rzeźni gminnej, muszą pozostać w rzeźni i uprawniony do rozporządzenia niezwłocznie winien sprzedać je w stanie nie solonym powierniczej firmie skór surowych odnośnego Okręgu[3]).

§ 3. Z wszelkiego bydła rogatego, zwierząt jednokopytowych, świń, owiec, kóz, psów itd., oddanych w zakładach utilizacyjnych, należy niezwłocznie zdejmować skóry. Skóry surowe i futrzane należy po starannym zasoleniu czystą solą sprzedać powierniczej firmie skór surowych odnośnego Okręgu[3]). Zdejmowania skór należy zaniechać, jeżeli zdejmowanie skóry u tych zwierząt jest weterynaryjno-policyjnie zabronione.

§ 4. (1) Wszystkie skóry surowe i futrzane należy chronić przed wilgocią i zanieczyszczeniem. Części nie nadające się do wyrobu skóry, jako to kopyta, racice, ścięgna, śluzawicę, kość czołową, rogi oraz kości ogonowe należy starannie usunąć natychmiast po zdjęciu i przed ostudzeniem skóry.

(2) Skóry surowe i futrzane, pochodzące z uboju w rzeźni gminnej, należy odważyć po ostudzeniu i obcięciu.

(3) W celu należytej konserwacji należy potem wszystkie skóry surowe i futrzane z wyjątkiem wyschniętych na powietrzu poukładać pła-

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 223.
[2]) Nr. 130.
[3]) Por. nr. 130 § 1 ust. 3 zdanie 1.

sko w stosach, na przeciąg 14 dni. Dopiero wówczas wolno je zwijać i pakować; skóry surowe i futrzane, które nie pochodzą z rzeźni gminnych, należy odważyć dopiero w tym stanie.

(4) Skóry futrzane, skórki zwierzyny, królicze i koźle należy sprzedawać po wyschnięciu na powietrzu. W miesiącach letnich można sprzedawać także skóry cielęce i owcze po wyschnięciu na powietrzu.

§ 5. (1) Skóry surowe i futra nie wyprawione wolno kupować tylko:

1. powierniczym firmom skór surowych (Häutevertrauensfirmen) odnośnych Okręgów [3];
2. handlarzom skórami surowymi;
3. spółdzielniom, chyba że wydział wyżywienia i rolnictwa zabronił im skupowania;
4. osobom trudniącym się obróbką skór i futer (fabryki skór, garbarnie i pracownie kuśnierskie), jeżeli urząd gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie [4]) udzielił im specjalnego zezwolenia pisemnego na zakup.

(2) Zezwolenie na zakup upoważnia przerabiającego skóry i futra tylko do zakupu w powierniczej firmie skór surowych odnośnego Okręgu [3]). Natomiast przerabiającym nie wolno kupować bezpośrednio od rzeźników, spółdzielni, handlarzy i innych osób lub firm. Zezwolenie na zakup jest odwołalne i nie przenośne.

(3) Przy zawarciu kontraktu kupna, powiernicza firma skór surowych [3]) winna odpisać na odwrotnej stronie zezwolenia ilość każdorazowo kupioną. Suma odpisów nie może przekraczać ilości, wymienionej w zezwoleniu.

(4) Zezwolenie, udzielone na zakup w określonym czasokresie, należy po upływie tegoż lub po nabyciu przydzielonych ilości skór surowych i futrzanych niezwłocznie odesłać do urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie [4]).

(5) Przyjmowania zamówień na odpłatne garbowanie skór i futer zakazuje się. Przerabiającym wolno obrabiać i przerabiać tylko te skóry surowe i futrzane, które nabyli na podstawie udzielonego im zezwolenia na zakup. Wolno im wyrabiać z nich tylko te rodzaje skór i futer, które są wymienione w zezwoleniu na zakup.

§ 6. Pochodzące z przeróbki części skór i futer, których nie przerabia się w przedsiębiorstwie, jako to odcinki skór, obrzynki skórkowe na klej, włosie, falcowiny, szpalty oraz inne odpadki, uzyskane przez handlarzy skór, spółdzielnie, fabryki skór, garbarnie i pracownie kuśnierskie, należy na koniec każdego miesiąca zaofiarować do kupna powierniczej firmie skór surowych odnośnego Okręgu [3]). Jeżeli nie chce przyjąć oferty, winna niezwłocznie wystarać się o decyzję kierownika urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie [4]).

§ 7. Powiernicze firmy skór surowych [3]) winny zgłaszać urzędowi gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie [4]) na koniec miesiąca:

---

[3]) Por. nr. 130 § 1 ust. 3 zdanie 1.
[4]) Nr. 130 § 1 ust. 1.

1. ilości skór i futer, nabytych po myśli §§ 1 do 3;
2. ilości dostarczone przerabiającym w myśl § 5.

§ 8. (1) Skóry surowe i futrzane wolno przerabiać tylko zgodnie ze zarządzeniami kierownika urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie [4]).

(2) Skóry i futra wyprawione oraz odpadki przerabiający winien zaofiarować do kupna powierniczej firmie skór wyprawionych (Ledervertrauensfirma) odnośnego Okręgu [3]). Jeżeli nie chce przyjąć oferty, winna niezwłocznie wystarać się o decyzję kierownika urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie [4]). Powiernicza firma skór wyprawionych winna na koniec miesiąca zgłaszać urzędowi gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie ilości wyprawionych przez przerabiających oraz ilości przez nią nabyte.

§ 9. Powierniczym firmom skór wyprawionych [3]) wolno zaofiarowane im skóry i futra wyprawione rozdzielać tylko według zarządzenia kierownika urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie [4]), wydanego w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki. Rozdział należy zgłaszać urzędowi gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie.

§ 10. Dotychczas jeszcze nie zgłoszone Naczelnemu Dowódcy Wschodu — pełnomocnik dla zabezpieczenia surowców — Lodsch (Łódź), zapasy skór surowych i futrzanych oraz skór i futer wyprawionych jako też garbników należy niezwłocznie zgłosić urzędowi gospodarowania skórami i futrami [4]), niezależnie od czasu ich pochodzenia.

§ 11. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [5]).

Krakau (Kraków), dnia 10 kwietnia 1940 r.

Kierownik urzędu gospodarowania skórami i futrami
w Generalnym Gubernatorstwie
F r e u d e n b e r g

132. Rozporządzenie
o założeniu urzędu rozdziału skór i gospodarowania obuwiem w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 24 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 131.
[3]) Por. nr. 130 § 1 ust. 3 zdanie 1.
[4]) Nr. 130 § 1 ust. 1.
[5]) 23 kwietnia 1940 r.
Do 132.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 161.

§ 1. Celem wykonywania zadań, poruczonych Kierownikowi Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora na podstawie § 1 ust. 3 zdanie 2 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania skórami i futrami w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 21 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 112), zakłada się

urząd rozdziału skór i gospodarowania obuwiem w Generalnym Gubernatorstwie

z siedzibą w Krakau (Krakowie).

§ 2. Urząd rozdziału skór i gospodarowania obuwiem w Generalnym Gubernatorstwie podlega Kierownikowi Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora i jest uprawniony:

1. zażądać każdocześnie informacyj o stosunkach gospodarczych, w szczególności o cenach i zapasach, jak również o wytwórczości i zdolności wytwórczej producentów obuwia i innych zakładów, przerabiających skóry;
2. celem stwierdzenia ważnych danych w tych przedsiębiorstwach przeglądać korespondencję handlową i księgi handlowe, jak również oglądać i zbadać urządzenia i pomieszczenia przedsiębiorstw.

§ 3. Osoby, działające z polecenia urzędu rozdziału skór i gospodarowania obuwiem w Generalnym Gubernatorstwie obowiązane są — z zastrzeżeniem składania sprawozdań służbowych i doniesienia o wykroczeniach przeciw przepisom prawnym — zachowywać w tajemnicy urządzenia i stosunki handlowe, o którym powzięły wiadomość w związku z wykonywaniem ich praw, oraz powstrzymywać się od rozszerzenia i wykorzystania tajemnic handlowych przedsiębiorstw.

§ 4. (1) Karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar podlega [3]), kto umyślnie lub z niedbalstwa

1. wykracza przeciw poleceniom urzędu rozdziału skór i gospodarowania obuwiem w Generalnym Gubernatorstwie,
2. podaje nieprawdziwe lub nie wyczerpujące dane albo takich używa, celem wyłudzenia dla siebie lub osoby trzeciej zatwierdzenia, zezwolenia, wiążącego przyrzeczenia lub zaświadczenia innego rodzaju,
3. informacyj, żądanych przez urząd rozdziału skór i gospodarowania obuwiem w Generalnym Gubernatorstwie nie udziela albo udziela nie na czas, nie wyczerpująco lub nieprawdziwie.

(2) Ściganie karne następuje tylko na wniosek kierownika [4]) urzędu rozdziału skór i gospodarowania obuwiem w Generalnym Gubernatorstwie. Wniosek może być cofnięty.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [5]).

Krakau (Kraków), dnia 24 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[2]) Nr. 130.
[3]) Właściwy dla zawyrokowania jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[4]) Kierownika urzędu rozdziału skór i gospodarowania obuwiem ustanowił Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora obwieszczeniem z dnia 28 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 281).
[5]) 30 kwietnia 1940 r.

133. Rozporządzenie
o założeniu urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 12 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Celem uregulowania i kontroli obrotu surowcami włókienniczymi i wyrobami z nich oraz niewłókienniczymi towarami krótkimi, zakłada się urząd gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie z siedzibą w Krakau (Krakowie). Urząd podlega Kierownikowi Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 2. (1) Materiałami włókienniczymi są wszelkie surowce, nadające się do przędzenia lub skręcania, oprócz nici metalowych i papieru.

(2) Towarami włókienniczymi są wszystkie półfabrykaty i wyroby gotowe, które ilościowo lub wartościowo są wytworzone przeważnie z surowców włókienniczych bez względu na to, czy przeszły one proces przędzenia, czy też nie. Do tego należą również tkaniny, choćby dziane oraz plecione, wyrabiane z używaniem papieru lub gumy, lub z używaniem nici metalowych, o ile są przeznaczone do odzieży lub ozdoby innych towarów włókienniczych.

(3) Niewłókienniczymi towarami krótkimi są wszystkie towary, służące do zapinania, umocowania lub ozdoby odzieży i bielizny, firanek i dekoracyj, o ile konieczne są do ich rzemieślniczego wyrobu lub obróbki.

§ 3. Gospodarowaniu przez urząd gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie podlegają także surowce włókiennicze i wyroby z nich, które objęte [2]) są rozporządzeniem o konfiskacie na okupowanych, dawniej polskich obszarach (bez Wschodniego Górnego Śląska) z dnia 5 października 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 25) oraz objęte są lub będą na podstawie rozporządzenia o konfiskacie majątku prywatnego w Generalnym Gubernatorstwie (ordynacji konfiskacyjnej) [3]) z dnia 24 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 23) [4]).

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 139.

[2]) Konfiskata na podstawie rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska z dnia 5 października 1939 r. nastąpiła z mocy ustawy w dniu 10 października 1939 r., tj. w dniu ogłoszenia rozporządzenia (§ 12), i objęła m. i. wymienione w załączniku B 1 do § 1 przędziwa i materiały włókniste (§ 1), znajdujące się wtedy na okupowanych polskich obszarach lub z produkcji przypadające. Konfiskata miała ten skutek, że czynności prawnych, dotyczących skonfiskowanych towarów lub zmiany na nich, wolno było dokonywać tylko za zezwoleniem Naczelnego Dowódcy Wschodu lub przez niego upoważnionych urzędów (§ 2 ust. 1 zdanie 1).

[3]) Nr. 159.

[4]) Por. zarządzenie nr. 4 kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 18 kwietnia 1940 r. (nr. 137).

§ 4. Kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie [5]), upoważnia się w szczególności w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora co do towarów, wymienionych w § 2 ust. 1 do 3

1. wydawać przepisy o nabywaniu [6]), wyrobie, magazynowaniu, rozdziale [7]) [8]) i zużyciu [9]),
2. uregulować zużytkowanie materiałów starych i odpadkowych, istniejących w Generalnym Gubernatorstwie lub pochodzących z niego;
3. ustalać zapotrzebowanie przywozu towarów oraz uregulować i dokonywać rozdziału towarów przywożonych, tudzież wydawać w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora i Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie przepisy o wywozie [10]);
4. towary wbrew zakazowi wypuszczone do obrotu lub wycofane z obrotu lub bezprawnie zatrzymane ściągnąć bez odszkodowania na rzecz Generalnego Gubernatorstwa oraz stanowić o ich przeznaczeniu [11]);
5. przedsiębiorstwa produkcyjne, nie będące pod wyłączną pieczą Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie, nadto przedsiębiorstwa handlu hurtownego i detalicznego oraz przedsiębiorstwa rzemieślnicze w razie bezprawnego zachowania się posiadaczy lub kierowników zamknąć na stałe lub przejściowo oraz zarządzić, by zapasy towarów przedsiębiorstw zamkniętych zostały oddane w urzędzie przez niego wyznaczonym, jeżeli nie zostają ściągnięte w myśl p. 4;
6. dalsze prowadzenie przedsiębiorstw, wymienionych w p. 5, uzależnić od uzyskania jego zezwolenia na to [7]);
7. zażądać informacyj o stosunkach gospodarczych, w szczególności o cenach i zapasach, przeglądać w celu sprawdzenia danych i stwierdzenia faktów korespondencję handlową, księgi handlowe i inne dowody oraz oglądać i zbadać urządzenia i pomieszczenia przedsiębiorstwa.

§ 5. Osoby, działające z polecenia kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie, są obowiązane — z zastrzeżeniem składania sprawozdań służbowych i doniesienia o wykroczeniach przeciw przepisom prawnym — zachowywać w tajemnicy urządzenia i stosunki handlowe, o których powzięły wiadomość w związku z wykonywaniem praw, oraz powstrzymywać się od rozszerzania i wykorzystania tajemnic handlowych przedsiębiorstwa.

---

[5]) Por. obwieszczenie Kierownika Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o kierowniku urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 12 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 212).
[6]) Por. zarządzenie nr. 5 (nr. 138).
[7]) Por. zarządzenie nr. 3 (nr. 136).
[8]) Por. zarządzenie nr. 1 (nr. 134).
[9]) Por. zarządzenie nr. 2 (nr. 135).
[10]) Por. zarządzenie nr. 6 (nr. 139).
[11]) Por. zarządzenie nr. 4 (nr. 137).

§ 6. (1) Karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar podlega [12]), kto usiłuje

1. wykraczać przeciw poleceniom kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie;
2. podać nieprawdziwe lub nie wyczerpujące dane, albo takich używać, celem wyłudzenia dla siebie lub osoby trzeciej zatwierdzenia, zezwolenia, wiążącego przyrzeczenia lub zaświadczenia innego rodzaju;
3. własne kartki zapotrzebowania [13]) przenieść na innych konsumentów;
4. informacyj, żądanych przez kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi nie udzielać albo udzielać nie terminowo, niedokładnie lub nieprawdziwie.

(2) Ściganie karne następuje tylko na wniosek kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie; wniosek można cofnąć.

§ 7. Z chwilą wejścia w życie [14]) rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczas wydane przepisy o unormowaniu lub kontroli obrotu surowcami i towarami włókienniczymi [15]).

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [16]).

Krakau (Kraków), dnia 12 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

134. Zarządzenie nr. 1
kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie o detalicznym handlu towarami włókienniczymi i niewłókienniczymi towarami krótkimi.

Z dnia 15 kwietnia 1940 r.[1]).

Na mocy § 4 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 12 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 139) zarządzam w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora:

Do 133.
[12]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[13]) Nr. 135.
[14]) 18 kwietnia 1940 r. (§ 8).
[15]) Więc przede wszystkim przepisy, oparte na rozporządzeniu konfiskacyjnym Naczelnego Dowódcy Wojska z dnia 8 października 1939 r. (§§ 1, 2, 7).
[16]) 18 kwietnia 1940 r.

Do 134.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 214.
[2]) Nr. 133.

§ 1. (1) Celem uruchomienia oddania towarów włókienniczych [3]) i niewłókienniczych towarów krótkich [4]) konsumentom mogą przedsiębiorstwa handlu detalicznego (łącznie z handlem domokrążnym), które towary takie oddają konsumentom, z dniem 6 maja 1940 r. ponownie otwierać swe sklepy, jeżeli na to uzyskały od Szefa Okręgowego zezwolenie, którego należy udzielać orzeczeniem piśmiennym. Szefowie Okręgowi winni kierownikowi urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie przedstawić do dnia 25 kwietnia 1940 r. zestawienie przedsiębiorstw handlu detalicznego, wziętych pod uwagę dla ponownego otwarcia. Szefowie Okręgowi mogą udzielenie zezwoleń poruczyć Starostom Powiatowym (Miejskim). Zezwolenia można udzielać pod warunkami i z nałożeniem zleceń; można je każdocześnie odwołać. W razie odmowy podanie motywów nie jest konieczne.

(2) Przeciw odmowie służy wnioskodawcy prawo wniesienia zażalenia do kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi, którego decyzja jest ostateczna.

(3) Przy decyzjach urzędy, udzielające zezwolenia, winny wychodzić z wytycznych następujących:

1. przedsiębiorstwa handlu detalicznego, mające być dopuszczone, należy ograniczyć do ilości, koniecznej do pokrycia zapotrzebowania;
2. przedsiębiorstwa handlu detalicznego, starające się o dopuszczenie, winny wykazać skład minimalny w wartości 5.000 złotych wedle cen kupna;
3. przedsiębiorstwa handlu detalicznego, mające być dopuszczone, winny udowodnić, że dysponują dostatecznymi środkami obrotowymi.

§ 2. (1) Wymagane § 1 ust. 1 orzeczenie o zezwoleniu na ponowne otwarcie należy u przedsiębiorstw handlu detalicznego przymocować do okna wystawowego w sposób dobrze widoczny.

(2) Handlarze domokrążni są obowiązani zezwolenie, konieczne po myśli § 1 ust. 1, zawsze mieć przy sobie.

§ 3. Zakładanie i nabywanie przedsiębiorstw handlu detalicznego, zamierzających zbywać towary włókiennicze i niewłókiennicze towary krótkie, oraz przyłączenie takich towarów przez przedsiębiorstwa handlu detalicznego, tudzież powiększenie istniejących lokali sprzedaży przedsiębiorstw handlu detalicznego, trudniących się zbywaniem towarów wspomnianego rodzaju, o więcej niż 20 metrów kwadratowych, również uzależnione są od uzyskania zezwolenia. Co do zezwolenia obowiązują odpowiednio przepisy § 1 ust. 1 i 2 oraz § 2.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [5]).

Krakau (Kraków), dnia 15 kwietnia 1940 r.

Kierownik urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi
w Generalnym Gubernatorstwie

List

---

[3]) Nr. 133 § 2 ust. 2.
[4]) Nr. 133 § 2 ust. 3.
[5]) 19 kwietnia 1940 r.

135. Zarządzenie nr. 2

kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie o oddaniu towarów włókienniczych i niewłókienniczych towarów krótkich przez przedsiębiorstwa handlu detalicznego łącznie z handlem domokrążnym konsumentom.

Z dnia 15 kwietnia 1940 r.[1]).

Na mocy § 4 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 12 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 139) zarządzam w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora:

§ 1. (1) Od dnia 6 maja 1940 r. oddanie towarów włókienniczych[3]) i niewłókienniczych towarów krótkich[4]) konsumentom może nastąpić tylko przez przedsiębiorstwa handlu detalicznego (łącznie z handlem domokrążnym), które zgodnie z zarządzeniem nr. 1 kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie[5]) z dnia 15 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 214) zostały ponownie otwarte lub założone, a to tylko na kartki zapotrzebowania.

(2) Oddanie towarów wspomnianego rodzaju konsumentom przez inne przedsiębiorstwa lub osoby jest zabronione.

(3) Bez kartki zapotrzebowania wolno oddać towary, widoczne z załącznika.

Załącznik[7])
według § 1 ust. 3 zarządzenie nr. 2 kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 15 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 218).

Wykaz towarów wolnych od karty zapotrzebowania.

1. Materiały dekoracyjne z jedwabiu sztucznego i wełny włóknikowej (tekstry itp.),
2. firanki z wyjątkiem kepru na firanki,
3. dywany, materiały na chodniki, dywaniki wszelkiego rodzaju,
4. roboty ręczne, poczęte i wykończone, z wyjątkiem gęsto dzianych obrusów i ręcznie robionych pulowerów i kamizelek,
5. nakrycie głowy dla kobiet, mężczyzn, dziewcząt i chłopców, z wyjątkiem chustek na głowę względnie do okrywania się,

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 215.
[2]) Nr. 133.
[3]) Nr. 133 § 2 ust. 2.
[4]) Nr. 133 § 2 ust. 3.
[5]) Nr. 134.
[7]) Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 222.

135

6. krawaty wszelkiego rodzaju; do nich należą:
krawaty wykończone, krawaty do wiązania, motylki,

7. towary krótkie z wyjątkiem środków do szycia wszelkiego rodzaju; do nich należą:
naramienniki i zamknięcia do biustonoszów,
naramienniki odmierzone,
potniki i kamizelki z potnikami,
tasiemki i wszelka pasmanteria z bawełny, lnu, jedwabiu sztucznego, tasiemek do dywanów, kółek i gorsetów, tasiemek aksamitnych, jedwabnych, obciążających i galonów,
litery, liczby, monogramy medalionowe, szablony, zatrzaski,
wszelkie naparstki oraz ochraniacze palców,
krepy do kapelusza i na ramię,
frendzle wszelkiego rodzaju,
siatki do fryzury,
dodatki od dekoracji i firanek,
tasiemki, kordonki, pasmanteria — wszystko gumowe,
sztabki do gorsetów i zamknięcia,
formy na guziki,
guziki, zapinki, igły i clips z galalitu, kryształu, masy perłowej i jej namiastek, celuloidu, drewna, skóry, orzecha kamiennego, simili, szkła, dżetu, spinki do mankietów i kołnierzy, guziki do płaszczy,
kordonki z bawełny, lnu, jedwabiu, jedwabiu sztucznego, wszelkie igły do szycia, pończosznicze, do haftu, do cerowania, szydełkowania, szpilki i agrafki,
siatki, jako to do zakupu i siatki na głowę,
chwasty z jedwabiu, lnu, bawełny, porcelany, drewna, mosiądzu, gumy,
zamknięcia błyskawiczne,
rzemyki do butów i gorsetów,
kółka wszelkiego rodzaju,
nożyczki,
ozdoby do piżam,
artykuły krawieckie, jak centimetry, magnety, kredka, wata, kółka do kopiowania,
krosienka,
wszelkie grzybki do cerowania,
podwiązki do pończoch i do skarpetek oraz gumki do rękawów,
przyrządy do czyszczenia garnków, jak druty i ścierki,
wstążki do zamknięcia bielizny — z celuloidu i metali.

8. materiały dziane nićmi metalowymi i części odzieży wyrobione z nich,

9. artykuły mody i obszewki; do nich należą:
kwiaty do przypinania, oblamowania z baranku krymskiego, pluszu itd., paski, kołnierzyki, kamizelki — wszystko damskie, ryżki, szaliki (nie chustki) z jedwabiu, choćby sztucznego, welony,

10. artykuły włókiennicze do celów sanitarnych i pielęgnacji chorych,

11. parasole,

12. koronki i hafty do bielizny oraz tiule i koronki do sukien, tudzież części odzieży wyrobione z nich; do nich należą:
haftowane girlandy, koronki, wstawki, narożniki, motywy — klockowe, koronki i hafty tkane,
13. bielizna dla umarłych.

§ 2. (1) O kartki zapotrzebowania należy wnosić [6]) do właściwego dla miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu wnioskodawcy Starosty Powiatowego (Miejskiego), który o wnioskach rozstrzyga ostatecznie. Starostów Powiatowych (Miejskich) upoważnia się, poruczać innym organom swych obrębów przyjmowanie wniosków lub rozstrzyganie o nich.

(2) Urzędnicy i pracownicy w Urzędzie Generalnego Gubernatora winni wnosić o kartki zapotrzebowania do Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Urzędnicy i pracownicy w urzędach Szefów Okręgowych wnoszą o kartki zapotrzebowania do odnośnego Szefa Okręgowego.

(3) Oficerowie i urzędnicy Sił Zbrojnych w randze oficerskiej wnoszą o kartki zapotrzebowania do urzędów, wymienionych w ust. 1. Inni członkowie Sił Zbrojnych oraz formacyj Policji Porządkowej, Policji Bezpieczeństwa i uzbrojonej SS, których zaopatruje się z zapasów wojskowych lub innych, zwracają się do swych urzędów.

§ 3. (1) Co do wniosków i kartek zapotrzebowania należy posługiwać się formularzami 1 do 4, które wyrabiają i wydają Szefowie Okręgowi. Z przebitki wniosku wynika kartka zapotrzebowania, którą należy zaopatrzyć w podpis i pieczęć urzędu wystawiającego.

(2) W obrębie każdego Okręgu wnioski i kartki zapotrzebowania muszą być zaopatrzone w numer bieżący. Kartki zapotrzebowania wydaje się w kolorach następujących:

Okręg Krakau (Kraków)	brunatny
Okręg Lublin	czerwony
Okręg Radom	zielony
Okręg Warschau (Warszawa)	niebieski.

(3) Szefowie Okręgowi rozstrzygają o ilości kartek zapotrzebowania, mających być miesięcznie wydanych przez poszczególne urzędy. Ilość kartek zapotrzebowania mogących być miesięcznie wystawionych w obrębie Okręgu poda do wiadomości kierownik urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie. Szefowie Okręgowi winni dbać o to, by ilość ta nie była przekroczoną.

(4) Zasadniczo musi być na jeden towar włókienniczy złożony jeden wniosek i wystawiona jedna kartka zapotrzebowania, np. j e d n a koszula męska lub materiał na j e d n ą suknię lub materiał na j e d n ą pościel. Wniosek pozostaje w aktach urzędu wydającego. Kartki zapotrzebowania ze zmianami lub na których wymienione jest kilka towarów lub gatunków towarów, są nieważne.

§ 4. Należy rozróżnić następujące grupy wnioskodawców:

---

[6]) W sprawie karalności zestawienia lub używania fałszywych danych celem otrzymania kartki zapotrzebowania patrz nr. 133 § 6 ust. 1 p. 2.

1. obywatele Rzeszy Niemieckiej w Generalnym Gubernatorstwie (formularz 1),
2. ludność Generalnego Gubernatorstwa, pracująca w interesie niemieckim (rolnictwo, przedsiębiorstwa uzbrojenia, Kolej, Poczta, leśnictwo, górnictwo, budowa dróg, inne przedsiębiorstwa zarządu (formularz 2),
3. przynależni do Narodu Niemieckiego, zamieszkujący w Polsce[7]), o ile nie należą do grupy 2 (formularz 3),
4. inna ludność Generalnego Gubernatorstwa (formularz 4).

§ 5. Kartek zapotrzebowania można używać tylko do zakupu w przedsiębiorstwach handlu detalicznego, leżących na obszarze Okręgu urzędu wydającego[8]).

§ 6. Przedsiębiorstwa handlu detalicznego winny kartki zapotrzebowania, które wpłynęły u nich, zaopatrzyć w numer bieżący stosownie do kolejności czasowej, zapisać w wykazie i przechowywać po unieważnieniu każdej poszczególnej kartki liniami krzyżowymi, gdy towar został oddany.

§ 7. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 6 maja 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 15 kwietnia 1940 r.

Kierownik urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi
w Generalnym Gubernatorstwie
List

136. Zarządzenie nr. 3
kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie o obowiązku meldunkowym wytwórców, obrabiających i przetwórców surowców włókienniczych i niewłókienniczych towarów krótkich oraz hurtowników tych towarów.

Z dnia 15 kwietnia 1940 r.[1]).

Na mocy § 4 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 12 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 139) zarządzam w porozumieniu z Kierownikami Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora i Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie:

§ 1. (1) Wszystkie przedsiębiorstwa, które

Do 135.
[7]) = osobom narodowości niemieckiej (nr. 15 § 4; patrz również nr. 16).
[8]) W sprawie przeniesienia kartek zapotrzebowania patrz nr. 133 § 6 ust. 1 p. 3.
Do 136.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 217.
[2]) Nr. 133.

1. wyrabiają, obrabiają lub przetwarzają w Generalnym Gubernatorstwie surowce włókiennicze [3]), towary włókiennicze [4]) lub niewłókiennicze towary krótkie [5]),
2. towary wspomnianego rodzaju oddają odsprzedawcom, łącznie z oddziałami fabrycznymi, składami wydającymi i innymi zakładami odsprzedaży określonych w p. 1 przedsiębiorstw, prowadzonych poza obrębem Generalnego Gubernatorstwa,

są obowiązane w ciągu prekluzyjnego terminu 14 dni [6]) wnieść do kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie pisemne podanie o zezwolenie na dalsze prowadzenie przedsiębiorstwa.

(2) Zakładanie i rozszerzanie przedsiębiorstw, wymienionych w p. 1 i 2 są, również uzależnione od uzyskania zezwolenia kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie, a mianowicie co do p. 1 za zgodą Kierownika Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie, co do p. 1 i 2 po wysłuchaniu opinii Szefa Okręgowego.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [7]).

Krakau (Kraków), dnia 15 kwietnia 1940 r.

Kierownik urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi
w Generalnym Gubernatorstwie
List

137. Zarządzenie nr. 4
kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie o użyciu ściągniętych lub zabezpieczonych towarów włókienniczych i niewłókienniczych towarów krótkich.

Z dnia 15 kwietnia 1940 r. [1]).

Na mocy § 4 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 12 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 139) zarządzam w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora:

§ 1. Towary włókiennicze [3]) i niewłókiennicze towary krótkie [4])

Do 136.
[3]) Nr. 133 § 2 ust. 1.
[4]) Nr. 133 § 2 ust. 2.
[5]) Nr. 133 § 2 ust. 3.
[6]) Termin upływa z dniem 2 maja 1940 r. (§ 2).
[7]) 19 kwietnia 1940 r.

Do 137.
[1]) Dz. rozp GGP. II str. 218.
[2]) Nr. 133.
[3]) Nr. 133 § 2 ust. 2.
[4]) Nr. 133 § 2 ust. 3.

1. będące własnością lub w posiadaniu przedsiębiorstw, którym nie zezwoli się [5]) na dalsze prowadzenie lub zabroni się [6]) dalszego prowadzenia, albo
2. które zostaną ściągnięte według § 4 p. 4 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 12 kwietnia 1940 r., albo
3. zabezpieczone [7]) już przedtem przez Szefów Okręgowych w celu przyszłego regulowania zapotrzebowania surowców i towarów włókienniczych,

winien posiadacz lub przechowawca w ciągu czterech tygodni po wejściu w życie [8]) zarządzenia niniejszego względnie czterech tygodni po zajściu przypadków, określonych w p. 1 i 2, zaofiarować do kupna włókienniczej spółce handlowej z ogr. odp.[9]) w Krakau (Krakowie), plac Kossaka 1.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [10]).

Krakau (Kraków), dnia 15 kwietnia 1940 r.

Kierownik urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi
w Generalnym Gubernatorstwie
List

138. Zarządzenie nr. 5
kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie o ponownym nabyciu towarów włókienniczych, podlegających obowiązkowi kartki zapotrzebowania, przez przedsiębiorstwa handlu hurtownego i detalicznego.

Z dnia 15 kwietnia 1940 r.[1]).

Na mocy § 4 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 12 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 139) zarządzam w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora:

Do 137.
[5]) Nr. 136 § 1 ust. 1.
[6]) Nr. 133 § 4 p. 8.
[2]) Nr. 133.
[7]) Por. nr. 133 § 3.
[8]) Termin upływa z dniem 16 maja 1940 r. (§ 2).
[9]) W dniu 22 kwietnia 1940 r. Kierownik Wydziału Gospodarki obwieścił co następuje:
„Dla wykonywania zadań urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie została założona
włókiennicza spółka handlowa z ogr. odp.
z siedzibą w Krakau (Krakowie), plac Kossaka 1, której wyłączne kierownictwo powierzyłem
dyrektorowi Franz Jacobi."
(Obwieszczenie o kierowniku włókienniczej spółki handlowej z ogr. odp. z dnia 22 kwietnia 1940 r., Dz. rozp. GGP. II str. 234).
[10]) 19 kwietnia 1940 r.

Do 138.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str 219.
[2]) Nr. 133.

§ 1. (1) Od dnia 6 maja 1940 r.[3]) ponowne nabycie towarów włókienniczych, podlegających obowiązkowi kartki zapotrzebowania [4]), może nastąpić tylko

1. przez przedsiębiorstwa handlu detalicznego (łącznie z handlem domokrążnym) od wytwórców lub hurtowników za oddaniem kartek zapotrzebowania, oddanych im przez konsumentów w myśl § 1 zarządzenia nr. 2 kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie [5]) z dnia 15 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 215);
2. przez przedsiębiorstwa handlu hurtownego od wytwórców za oddaniem kartek zapotrzebowania, które otrzymały od przedsiębiorstw handlu detalicznego (łącznie z handlem domokrążnym).

(2) Kartki zapotrzebowania lub nabywcze, wydane przed dniem 6 maja 1940 r.[3]), nie mogą służyć do ponownego nabycia towarów podlegających obowiązkowi kartki zapotrzebowania.

(3) Wytwórcy są obowiązani otrzymane kartki zapotrzebowania uporządkować i przechowywać.

(4) Dalsze oddanie kartek zapotrzebowania przez przedsiębiorstwa handlu hurtownego i detalicznego (łącznie z handlem domokrążnym) innym przedsiębiorstwom tego rodzaju bez obrotu towarowego jest niedopuszczalne.

§ 2. (1) Objętość nabycia towarów rodzaju określonego w § 1 określa się widocznymi z kartek zapotrzebowania kwotami złotowymi, a mianowicie co do nabycia według § 1 ust. p. 1 z potrąceniem 30%, co do nabycia według § 1 ust. 1 p. 2 z potrąceniem 50%.

(2) Rodzaj towarów, sprzedanych konsumentom za oddaniem kartki zapotrzebowania, jest dla użycia kartek zapotrzebowania do ponownego nabycia towarów bez znaczenia.

§ 3. Zarządzenie niniejsze nie dotyczy włókienniczej spółki handlowej z ogr. odp.[6]) w Krakau (Krakowie) plac Kossaka 1.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [7]).

Krakau (Kraków), dnia 15 kwietnia 1940 r.

Kierownik urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi
w Generalnym Gubernatorstwie
List

---

[3]) Por. nr. 134 § 1 ust. 1 zdanie 1, nr. 135 § 1 ust. 1.
[4]) Nr. 133 § 2 ust. 2, nr. 134 § 1 ust. 1, 3.
[5]) Nr. 135.
[6]) Por. nr. 137 uwaga 9.
[7]) 19 kwietnia 1940 r.

139. Zarządzenie nr. 6

kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie o wywozie surowców i towarów włókienniczych z obszaru Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 15 kwietnia 1940 r.[1]).

Na mocy § 4 rozporządzenia o założeniu urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 12 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 139) zarządzam w porozumieniu z Kierownikami Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora i Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie:

§ 1. (1) Każdy wywóz[3]) surowców[4]) i towarów włókienniczych[5]) wymaga zezwolenia kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie. Podania należy wnosić do urzędu gospodarowania w podwójnym wygotowaniu.

(2) Niniejsze uregulowanie nie dotyczy wywozu surowców i towarów włókienniczych wszelkiego rodzaju, które zostają zagospodarowane z polecenia Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia[6]).

Krakau (Kraków), dnia 15 kwietnia 1940 r.

Kierownik urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi
w Generalnym Gubernatorstwie
List

140. Zarządzenie

o cenach sprzedaży surowców i towarów włókienniczych i niewłókienniczych towarów krótkich u producentów, zakładów obróbki, przeróbki i hurtowników.

Z dnia 24 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia o kształtowaniu cen w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 12 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 131) zarządzam:

§ 1. Przedsiębiorstwom, które surowce[3]) i towary włókiennicze[4]) i niewłókiennicze towary krótkie[5]) na obszarze Generalnego Guberna-

Do 139.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 218.
[2]) Nr. 133.
[3]) Nr. 133 § 4 p. 3.
[4]) Nr. 133 § 2 ust. 1.
[5]) Nr. 133 § 2 ust. 2.
[6]) 19 kwietnia 1940 r.

Do 140.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 237.
[2]) Nr. 119.
[3]) Nr. 133 § 2 ust. 1.
[4]) Nr. 133 § 2 ust. 2.
[5]) Nr. 133 § 2 ust. 3.

torstwa wytwarzają, obrabiają lub przerabiają lub sprzedają odsprzedawcom, łącznie z oddziałami fabrycznymi przedsiębiorstw, które poza obszarem Generalnego Gubernatorstwa wytwarzają, obrabiają lub przerabiają surowce i towary włókiennicze lub niewłókiennicze towary krótkie, sprzedać wolno od dnia 6 maja 1940 r. tylko po cenach zatwierdzonych przez kierownika wydziału kontroli cen przy urzędzie Szefa Okręgowego [6]), w którego okręgu przedsiębiorstwo się znajduje, lub przez urząd upoważniony przez niego.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 24 kwietnia 1940 r.

Kierownik Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. Schulte-Wissermann

141. Zarządzenie
o kształtowaniu cen na towary włókiennicze i niewłókiennicze towary krótkie w handlu detalicznym.

Z dnia 24 kwietnia 1940 r. [1]).

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia o kształtowaniu cen w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 12 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 131) zarządzam:

§ 1. (1) Przedsiębiorstwom handlu detalicznego łącznie z handlem domokrążnym wolno konsumentom sprzedać towary włókiennicze [3]) i niewłókiennicze towary krótkie [4]) tylko po takich cenach, które zawierają dodatki w procentach na ceny kupna, widoczne z załącznika [5]) do zarządzenia niniejszego.

(2) Przy obliczaniu ceny sprzedaży towarów, zakupionych po dniu 1 września 1939 r., lecz przed dniem 6 maja 1940 r., należy brać pod uwagę cenę zapłaconą za ten sam towar przez odnośne przedsiębiorstwo handlu detalicznego do dnia 1 września 1939 r. wraz z dodatkiem w wysokości 30%.

(3) Jeżeli nie ma dowodów na ceny obowiązujące do dnia 1 września 1939 r. lub z innych przyczyn dana jest konieczność odmiennego uregulowania, wtedy cenę ustala kierownik wydziału kontroli cen przy urzędzie tegoż Szefa Okręgowego [6]), w którego okręgu przedsiębiorstwo handlu detalicznego jest położone. Towaru nie wolno sprzedać przed ostatecznym ustaleniem tejże ceny sprzedaży.

Do 140.
[6]) Nr. 119 § 1 ust. 3.

Do 141.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 238.
[2]) Nr. 119.
[3]) Nr. 133 § 2 ust. 2.
[4]) Nr. 133 § 2 ust. 3.
[5]) Str. 268.
[6]) Nr. 119 § 1 ust. 3.

Załącznik[1])
według § 1 ust. 1 zarządzenia o kształtowaniu cen za towary włókiennicze i niewłókiennicze towary krótkie w handlu detalicznym z dnia 24 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 238)

Maksymalnie dopuszczalne dodatki na towary włókiennicze i niewłókiennicze towary krótkie.

Maksymalnie dopuszczalne dodatki na towary włókiennicze i niewłókiennicze towary krótkie przy sprzedaży w handlu detalicznym

I dla miasta Warschau (Warszawy), Krakau (Krakowa), Radom (Radomia), Lublin (Lublina),

II dla pozostałego obszaru Generalnego Gubernatorstwa.

1. Surowe i bielone materiały na bieliznę, bieliznę pościelową, domową

			I	II
do	0.80	złotych	25%	20%
„	1.50	„	30%	25%
„	2.50	„	35%	25%
powyżej	2.50	„	40%	30%

2. Drukowane, wzorzysto-tkane i kolorowe materiały bawełniane

do	0.70	złotych	25%	20%
„	1.50	„	30%	25%
„	2.50	„	35%	25%
powyżej	2.50	„	40%	30%

3. Materiały do sukien damskich półwełniane i wełniane

do	3.—	złotych	30%	25%
„	5.—	„	35%	30%
„	8.—	„	40%	30%
„	11.—	„	45%	35%
„	14.—	„	50%	40%
powyżej	14.—	„	60%	50%

4. Materiały na płaszcze i kostiumy damskie

do	5.—	złotych	35%	30%
„	10.—	„	40%	35%
„	15.—	„	45%	35%
„	20.—	„	50%	40%
powyżej	20.—	„	60%	50%

5. Jednokolorowe i drukowane materiały z jedwabiu sztucznego, czystego, aksamitne

do	2.—	złotych	30%	25%
„	3.—	„	35%	30%
„	5.—	„	40%	30%
„	8.—	„	45%	35%
powyżej	8.—	„	50%	40%

[1]) Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 240.

6. Materiały na ubrania i płaszcze męskie

			I	II
do	6.—	złotych	30%	25%
„	10.—	„	35%	30%
„	15.—	„	40%	30%
„	20.—	„	45%	35%
„	25.—	„	50%	40%
powyżej	25.—	„	60%	50%

7. Gotowa bielizna pościelowa, domowa, obrusy białe, jednokolorowe i drukowane, chusteczki do nosa białe i kolorowe

do	0.70	złotych	30%	25%
„	1.50	„	35%	30%
„	2.50	„	40%	30%
„	4.50	„	45%	35%
powyżej	4.50	„	50%	40%

8. Bielizna damska i dla dziewcząt z materiałów tkanych i dzianych, fartuchy, bluzy, chustki do okrywania

do	1.—	złotych	25%	20%
„	1.50	„	30%	25%
„	3.—	„	35%	30%
„	6.—	„	40%	30%
„	10.—	„	45%	35%
powyżej	10.—	„	55%	45%

9. Bielizna męska i chłopięca z materiałów tkanych i dzianych

do	2.50	złotych	25%	20%
„	4.50	„	30%	25%
„	7.—	„	35%	30%
„	10.—	„	40%	30%
„	15.—	„	45%	35%
powyżej	15.—	„	55%	45%

10. Odzież, artykuły i bielizna dla niemowląt

do	1.20	złotych	25%	20%
„	2.—	„	30%	25%
„	3.50	„	35%	30%
„	6.—	„	40%	30%
„	9.—	„	45%	35%
powyżej	9.—	„	50%	40%

11. Pończochy damskie i dziecięce wszelkiego rodzaju, skarpetki męskie, pończochy sportowe

do	1.30	złotych	25%	20%
„	1.60	„	30%	25%
„	2.—	„	35%	30%
„	2.50	„	40%	30%
„	3.50	„	45%	35%
powyżej	3.50	„	50%	40%

12. Wyroby dziane wszelkiego rodzaju dla kobiet i dziewcząt

				I	II
do	5.—	złotych		35%	30%
„	8.—	„		40%	35%
„	12.—	„		45%	35%
„	18.—	„		50%	40%
powyżej	18.—	„		55%	45%

13. Wyroby dziane wszelkiego rodzaju dla mężczyzn i chłopców

do	5.—	złotych	30%	25%
„	8.—	„	35%	30%
„	12.—	„	40%	30%
„	18.—	„	45%	35%
powyżej	18.—	„	50%	40%

14. Artykuły kąpielowe, płaszcze kąpielowe i odzież plażowa

do	10.—	złotych	40%	30%
powyżej	10.—	„	50%	40%

15. Ubrania treningowe i do nart

do	12.—	złotych	40%	30%
„	18.—	„	45%	35%
powyżej	18.—	„	50%	40%

16. Odzież damska

do	15.—	złotych	30%	25%
„	25.—	„	35%	30%
„	40.—	„	40%	30%
„	60.—	„	45%	35%
„	90.—	„	50%	40%
powyżej	90.—	„	60%	50%

17. Płaszcze i kostiumy damskie bez obszycia futrem, płaszcze deszczowe

do	35.—	złotych	35%	30%
„	50.—	„	40%	35%
„	60.—	„	45%	35%
„	80.—	„	50%	40%
powyżej	80.—	„	55%	45%

18. Płaszcze i kostiumy damskie z obszyciem futrzanym

do	45.—	złotych	30%	25%
„	60.—	„	35%	30%
„	80.—	„	40%	30%
„	100.—	„	45%	35%
„	130.—	„	50%	40%
powyżej	130.—	„	55%	45%

19. Odzież dla dziewcząt

			I	II
do	8.—	złotych	30%	25%
,,	12.—	,,	35%	30%
,,	18.—	,,	40%	30%
,,	25.—	,,	45%	35%
powyżej	25.—	,,	50%	40%

20. Płaszcze dla dziewcząt

do	12.—	złotych	35%	30%
,,	18.—	,,	40%	35%
,,	25.—	,,	45%	35%
,,	40.—	,,	50%	40%
powyżej	40.—	,,	55%	45%

21. Bluzki, spódnice i szlafroki

do	6.—	złotych	30%	25%
,,	9.—	,,	35%	30%
,,	12.—	,,	40%	30%
,,	18.—	,,	45%	35%
powyżej	18.—	,,	50%	40%

22. Męskie i chłopięce ubrania

do	50.—	złotych	30%	25%
,,	65.—	,,	35%	30%
,,	80.—	,,	40%	30%
,,	100.—	,,	45%	35%
powyżej	100.—	,,	50%	40%

23. Męskie i chłopięce płaszcze wszelkiego rodzaju

do	25.—	złotych	30%	25%
,,	40.—	,,	35%	30%
,,	60.—	,,	40%	30%
,,	90.—	,,	45%	35%
powyżej	90.—	,,	50%	40%

24. Spodnie męskie wszelkiego rodzaju i kamizelki

do	8.—	złotych	30%	25%
,,	12.—	,,	35%	30%
,,	18.—	,,	40%	30%
powyżej	18.—	,,	45%	35%

25. Kurtki ze sukna (Loden) i innych materiałów, pojedyncze żakiety, kurtki i płaszcze ranne

do	15.—	złotych	30%	25%
,,	25.—	,,	35%	30%
,,	35.—	,,	40%	30%
,,	50.—	,,	45%	35%
powyżej	50.—	,,	50%	40%

26. Odzież zawodowa wszelkiego rodzaju dla mężczyzn i kobiet

			I	II
do	6.—	złotych	30%	25%
„	10.—	„	35%	30%
„	14.—	„	40%	30%
powyżej	14.—	„	45%	35%

27. Ubrania chłopięce

do	12.—	złotych	25%	20%
„	16.—	„	30%	25%
„	22.—	„	35%	30%
„	30.—	„	40%	30%
„	40.—	„	45%	35%
powyżej	40.—	„	50%	40%

28. Ubrania chłopięce do prania wszelkiego rodzaju i spodnie

do	3.—	złotych	25%	20%
„	5.—	„	30%	25%
„	8.—	„	35%	30%
„	12.—	„	40%	30%
powyżej	12.—	„	45%	35%

29. Płaszcze chłopięce wszelkiego rodzaju

do	12.—	złotych	25%	20%
„	18.—	„	30%	25%
„	25.—	„	35%	30%
„	35.—	„	40%	30%
powyżej	35.—	„	45%	35%

30. Kołnierzyki męskie, półkoszulki, mankiety przy wszystkich cenach

35%	30%

31. Krawaty wszelkiego rodzaju, szelki, paski sportowe, podwiązki do skarpet, gumy do rękawów, szale męskie, chustki na szyje i getry ze sukna

do	1.—	złotych	35%	30%
„	2.—	„	40%	35%
„	3.—	„	45%	35%
„	5.—	„	50%	40%
powyżej	5.—	„	55%	45%

32. Rękawiczki z materiału i ze skóry

do	2.—	złotych	30%	25%
„	3.50	„	35%	30%
„	5.—	„	40%	35%
„	8.—	„	45%	35%
„	12.—	„	50%	40%
powyżej	12.—	„	55%	45%

33. Artykuły gorsetowe

			I	II
do	1.—	złotych	30%	25%
„	1.50	„	35%	30%
„	3.—	„	40%	35%
„	5.—	„	45%	35%
„	8.—	„	50%	40%
„	12.—	„	55%	45%
powyżej	12.—	„	60%	50%

34. Kapelusze i czapki damskie i dla dziewcząt

do	2.50	złotych	30%	25%
„	4.—	„	35%	30%
„	6.—	„	40%	35%
„	10.—	„	45%	35%
„	14.—	„	50%	40%
„	18.—	„	55%	45%
powyżej	18.—	„	60%	50%

35. Kapelusze i czapki dla mężczyzn i chłopców

do	4.—	złotych	30%	25%
„	6.—	„	35%	30%
„	9.—	„	40%	35%
„	13.—	„	45%	35%
„	20.—	„	50%	40%
powyżej	20.—	„	60%	45%

36. Materiały na chodniki

do	4.—	złotych	30%	25%
„	6.—	„	35%	30%
„	9.—	„	40%	35%
„	12.—	„	45%	35%
powyżej	12.—	„	50%	40%

37. Dywany

za m^2	do	20.—	złotych	35%	30%
„ „	„	25.—	„	40%	35%
„ „	„	35.—	„	45%	40%
„ „	„	45.—	„	50%	40%
„ „	„	60.—	„	55%	45%
„ „	powyżej	60.—	„	60%	50%

38. Firanki, materiały dekoracyjne i meblowe

do	1.50	złotych	30%	25%
„	2.50	„	35%	30%
„	3.50	„	40%	35%
„	5.—	„	45%	35%
„	8.—	„	50%	40%
„	12.—	„	55%	45%
powyżej	12.—	„	60%	50%

39. Nakrycia leżankowe i na stoły, dywany ścienne

			I	II
do	6.—	złotych	30%	25%
..	8.—	,,	35%	30%
..	13.—	,,	40%	30%
,,	20.—	,,	45%	35%
powyżej	20.—	,,	50%	40%

40. Kołdry z bawełny

do	5.—	złotych	35%	30%
..	8.—	,,	40%	35%
,,	12.—	,,	45%	35%
powyżej	12.—	,,	50%	40%

41. Kołdry z wełny i wełny wielbłądziej, kołdry pikowane, derki podróżne

do	12.—	złotych	35%	30%
..	20.—	,,	40%	35%
,,	30.—	,,	45%	35%
,,	50.—	,,	50%	40%
powyżej	50.—	,,	60%	50%

42. Materiały na podłoża do łóżek (materace, piernaty, ochraniacze)

do	12.—	złotych	35%	30%
..	25.—	,,	40%	35%
..	40.—	,,	45%	35%
powyżej	40.—	,,	50%	40%

43. Damskie szale, tiule, koronki do sukien i bielizny, hafty do bielizny i artykuły mody (np. fryzy, kołnierzyki, kamizelki i wstawki)

do	1.—	złotych	35%	30%
,,	2.—	,,	40%	35%
,,	3.50	,,	45%	35%
,,	5.—	,,	50%	40%
,,	8.—	,,	55%	45%
powyżej	8.—	,,	60%	50%

44. Obszyte, nieobszyte i wzorowane ręczne robótki wszelkiego rodzaju

do	3.—	złotych	35%	30%
,,	5.—	,,	40%	35%
,,	8.—	,,	45%	35%
,,	12.—	,,	50%	40%
,,	15.—	,,	55%	45%
powyżej	15.—	,,	60%	50%

45. Wełna do dziania, robót ręcznych i fantazyjna

jednokolorowa	45%	35%
jednokolorowa i wielobarwna	55%	45%

46. Jedwab do szycia, nici do szydełkowania, do haftu, nici perłowe

jednokolorowy	40%	30%
wielobarwny	50%	40%

47. Krótkie towary wszelkiego rodzaju włącznie z guzikami do bielizny

	I	II
47.	40%	30%
48. Obszycia i inne modne guziki	70%	50%
49. Wszelkie niewymienione artykuły	40%	30%

§ 2. Za cenę zakupu [7]) w rozumieniu zarządzenia niniejszego uważać należy faktyczną cenę zakupu udowodnioną rachunkiem zakupu po potrąceniu ewentualnego rabatu towarowego. Kosztów przewozu, porto, opakowania, ubezpieczenia, jak również innych wydatków do ceny zakupu wliczać nie wolno.

§ 3. (1) Rachunki zakupu, włącznie z tymi z czasu przed dniem 1 września 1939 r., o ile dla ukształtowania cen mają jeszcze znaczenie, należy zaopatrzyć w numery bieżące i przechowywać.

(2) Na rachunkach zakupu należy obok każdej ceny zakupu umieścić cenę sprzedaży.

§ 4. Dotychczasowych rabatów, udzielanych przy sprzedaży, należy udzielać w dawniejszej wysokości bez podwyższenia dodatku do cen.

§ 5. Obok podania cen na cennikach według rozporządzenia o cennikach [8]) z dnia 26 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 42) winien być przy każdym towarze, obojętne czy jest przeznaczony do sprzedaży lub znajduje się w składnicy, widoczny numer bieżący odpowiedniego rachunku zakupu po myśli § 3.

§ 6. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 24 kwietnia 1940 r.

Kierownik Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. Schulte-Wissermann

142. Rozporządzenie o wyrobie i sprzedaży mydeł i środków do prania wszelkiego rodzaju (Rozporządzenie o mydle).

Z dnia 1 lutego 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 141.
[7]) § 1
[8]) Nr. 122.
Do 142.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 46.

§ 1. (1) Od dnia 1 lutego 1940 r. zakładom przemysłowym na obszarze Generalnego Gubernatorstwa wolno wyrabiać mydła i proszki do prania wszelkiego rodzaju tylko jakości następującej i w opakowaniu następującym:

a) Mydło do gospodarstwa domowego z nie mniej i nie więcej niż 45% kwasu tłuszczowego, napełnione szkłem wodnym. Mydło wolno dostarczać tylko w sztukach po 1/4 kg wagi pierwotnej.

b) Mydło toaletowe z nie mniej i nie więcej niż 45% zawartości kwasu tłuszczowego. Napełnienie winno nastąpić kaolinem. Na używanie innych mas do napełniania może zezwalać Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Mydło toaletowe wolno wyrabiać tylko w sztukach po 80 g wagi pierwotnej.

c) Mydło do golenia z nie mniej i nie więcej niż 80% zawartości kwasu tłuszczowego. Mydło do golenia wolno wyrabiać tylko w sztukach po 60 g wagi pierwotnej.

d) Proszek mydlany (proszek do prania) z nie więcej i nie mniej niż 20% zawartości kwasu tłuszczowego. Proszek do prania wolno dostarczać w paczkach po 1/4 kg wagi pierwotnej. Dla konsumentów en gros dostawa nastąpić może luzem we workach. Konsumentami en gros są: oddziały Sił Zbrojnych, Policji, SS, urzędy cywilne, szpitale, kasyna, przedsiębiorstwa przemysłowe, pralnie itd.

e) Mydło płynne do mycia głowy z nie więcej niż 15% i nie mniej niż 13% zawartości kwasu tłuszczowego. Używanie oleju tureckiego jest zabronione.

f) Szampon mydlany z nie więcej niż 40% i nie mniej niż 36% zawartości kwasu tłuszczowego.

g) Środki do szorowania z nie więcej i nie mniej niż 3% zawartości kwasu tłuszczowego.

(2) Gospodarstwom domowym i zakładom nie przemysłowym nie wolno wyrabiać mydeł i środków do prania wszelkiego rodzaju ani dla użytku własnego, ani dla przerobu dalszego, ani dla sprzedaży.

§ 2. Tłuszczów, nadających się do wyżywienia ludzkiego oraz surowców z zawartością tłuszczu, a mogących być używanych do wyrobu środków żywnościowych, nie wolno przerabiać na mydła i środki do prania oraz inne środki do czyszczenia z zawartością tłuszczu.

§ 3. (1) Wyrób mydeł i środków do prania, dopuszczonych w § 1, wymaga zezwolenia Kierownika Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. O zezwolenie należy wystarać się do dnia 1 marca 1940 r.

(2) Zezwolenie ma być udzielone tylko takim przedsiębiorstwom, które w roku 1938 wyrabiały przynajmniej 800 t. mydła — licząc na mydło jędrne 63%-owe. Zezwolenie można uzależnić od warunków oraz od wykonania nałożonych obowiązków.

(3) Za wyrób uważa się także przeróbkę i dalszą obróbkę mydeł i środków do prania wszelkiego rodzaju.

§ 4. (1) Zaopatrzenie obszarów Generalnego Gubernatorstwa w mydła i środki do prania reguluje

„Verband der Seifenfabriken im Generalgouvernement"
(Związek Fabryk Mydła w Generalnym Gubernatorstwie).

Związek posiada zdolność prawną i ma swoją siedzibę w Warschau (Warszawie).

(2) Bliższe postanowienia o organizacji i zakresie działalności Związku włącznie z jego prawem badania wydaje Kierownik Wydziału Gospodarki, który również uprawniony jest do ukarania wykraczających przeciw zarządzeniom, wydanym przez Związek, pieniężną karą porządkową do wysokości 10.000 zł.

§ 5. (1) Mydła i środki do prania wszelkiego rodzaju wolno sprzedawać lub dostarczać od dnia 20 lutego 1940 r. tylko zgodnie z poleceniami Związku.

(2) Jeżeli przedsiębiorstwa, które dotychczas wytwarzały mydła i środki do prania, nie otrzymały zezwolenia, wspomnianego w § 3, nie wolno rozporządzać przez czynności prawne bez zezwolenia Związku Fabryk Mydła w Generalnym Gubernatorstwie ich zapasami surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych. Rozporządzenie dokonane bez wspomnianego zezwolenia jest nieważne. Na równi z rozporządzeniem o charakterze czynności prawnej traktuje się rozporządzenie, wykonane w drodze egzekucji lub aresztu.

(3) Ograniczeniu rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2, podlegają również zapasy mydeł i środków do prania wszelkiego rodzaju, znajdujących się u handlarzy.

(4) Zabrania się dokonywania zmian w zapasach towarów, wymienionych w ust. 2 i 3.

§ 6. Wytwórcy i handlarze obowiązani są zapasy mydeł i środków do prania według stanu w dniu 20 lutego 1940 r. zgłosić Związkowi Fabryk Mydła w Generalnym Gubernatorstwie w Warschau (Warszawie) do dnia 1 marca 1940 r.

§ 7. (1) Gliceryna, zachodząca przy wytwarzaniu mydeł i środków do prania, oraz gliceryna podparowana, podlega również ograniczeniu rozporządzenia, o którym mowa w § 5 ust. 2, na rzecz Związku Fabryk Mydła w Generalnym Gubernatorstwie.

(2) Zapasy gliceryny należy zgłosić Związkowi do dnia 20 lutego 1940 r., a nabywane w przyszłości każdorazowo w ciągu jednego tygodnia.

§ 8. (1) Zbyt mydeł i środków do prania wszelkiego rodzaju może nastąpić tylko przez handlarzy (hurtowników, sklepy sprzedaży detalicznej), będących w posiadaniu specjalnego zezwolenia na piśmie.

(2) Zezwolenia udzielają Starostowie Powiatowi (Miejscy), lub urzędy przez nich do tegoż upoważnione. Starostowie Powiatowi (Miejscy) winni podać do publicznej wiadomości listy handlarzy dopuszczonych według tegoż. Szefowie Okręgów winni corocznie w kwietniu złożyć Wydziałowi Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora oraz Związkowi Fabryk Mydła w Generalnym Gubernatorstwie wykaz ogólny tych handlarzy.

§ 9. (1) Wytwórcom mydeł i środków do prania wszelkiego rodzaju, którzy nie otrzymują zezwolenia do dalszego wytwarzania, określonego w § 3, może być przyznane odszkodowanie. Odszkodowanie ustala Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora zawiadomieniem stwierdzającym. Decyzja ta jest ostateczna.

(2) To samo odnosi się do właścicieli przedsiębiorstw, na ciężar których istnieje ograniczenie rozporządzenia, o którym mowa w §§ 5, 7, względem towarów dotkniętych.

§ 10. Kierownik Wydziału Gospodarki jest upoważniony do zmiany terminów, ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 11. (1) Kto usiłuje wykraczać przeciw przepisom rozporządzenia niniejszego, podlega karze więzienia lub grzywny do wysokości nieograniczonej lub jednej z tych kar [2]).

(2) W wypadkach ciężkich można orzec ciężkie więzienie.

(3) Obok kary należy orzec ściągnięcie towarów wyrabianych, przerabianych lub puszczonych w obrót wbrew zakazowi oraz materiałów, przeznaczonych do wyrabiania lub przerabiania wbrew zakazowi. Ściągnięcie można orzec samodzielnie [2]).

§ 12. Szefowie Okręgów mogą w ciężkich wypadkach wykroczenia przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia pisemnym zarządzeniem zamknąć przedsiębiorstwo przejściowo lub na stałe.

§ 13. Z wejściem w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc zarządzenia o wytwarzaniu i sprzedaży mydeł i środków do prania wszelkiego rodzaju, wydane przez Szefów Okręgów i Starostów Powiatowych (Miejskich).

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 10 lutego 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 1 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

---

[2]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.

143. Rozporządzenie o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie [1]).

Z dnia 27 marca 1940 r. [2]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Upoważnia się Kierownika Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego uzależnić nabycie pojazdów mechanicznych od zezwolenia i dla prowadzenia pojazdów mechanicznych zarządzić prowadzenie ksiąg jazdy [3]).

§ 2. Upoważnia się Kierownika Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego i Kierownikiem Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora uregulować przepisami zezwolenia na nabycie opon samochodowych, jak również olejów mineralnych i wyrobów wszelkiego rodzaju z oleju mineralnego [4]).

§ 3. (1) Kto usiłuje wykraczać przeciw przepisom wykonawczym, które wydane zostaną na podstawie §§ 1 i 2, podlega karze więzienia lub grzywny w nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar [5]).

(2) Pojazdy mechaniczne, opony samochodowe oraz oleje mineralne i wyroby z oleju mineralnego, nabyte bez wymaganego zezwolenia, ulec mogą za zgodą Kierownika Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora lub jednego przezeń upoważnionego urzędu konfiskacie. Konfiskatę można orzec samodzielnie.

§ 4. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 27 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

---

[1]) Już w myśl § 1 ust. 1 rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska o nabywaniu nieruchomości, przedsiębiorstw przemysłowych i praw udziałowych na okupowanych, dawniej polskich obszarach z dnia 29 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 23), które weszło w życie z dniem 4 października 1939 r., dla nabywania pojazdów mechanicznych było potrzebne zezwolenie Głównego Dowódcy Wschodu lub organu przezeń wyznaczonego. Rozporządzenie to zostało o tyle zastąpione rozporządzeniem o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie; zresztą zostało ono zniesione formalnie z dniem 7 maja 1940 r., i to na mocy § 9 ust. 1 zdanie 2 rozporządzenia o nabywaniu przemysłowych przedsiębiorstw, zakładów i praw udziałowych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 23 kwietnia 1940 r. (nr. 116).

[2]) Dz. rozp. GGP. I str. 153.

[3]) Pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 28 marca 1940 r. (nr. 144) wprowadziło obowiązek zezwolenia na nabywanie pojazdów mechanicznych (§ 1) i obowiązek prowadzenia ksiąg jazdy (§ 2).

[4]) Obowiązek zezwolenia na nabywanie olejów mineralnych i wyrobów z oleju mineralnego wprowadziło drugie postanowienie wykonawcze z dnia 28 marca 1940 r. (nr. 145), na nabywanie opon zaś — trzecie postanowienie wykonawcze z dnia 28 marca 1940 r. (nr. 146).

[5]) Właściwy dla zawyrokowania jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.

144. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 27 marca 1940 r. o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 28 marca 1940 r.[1]).

Dotyczy: **nabycia pojazdów mechanicznych i prowadzenia ksiąg jazdy.**

Dla wykonania rozporządzenia o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 27 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 153) postanawiam:

§ 1. (1) Nabycie pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju uzależnione jest od zezwolenia[3]).

(2) Zezwolenia udziela Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Upoważnienie do udzielania zezwolenia przenieść może na podwładne urzędy.

(3) W sprawie zapotrzebowania Urzędu Generalnego Gubernatora[4]) i urzędów Szefów Okręgowych[5]) należy podania o udzielenie zezwolenia kierować do Kierownika Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Podania wszelkich innych wnioskodawców należy kierować do Starostów Powiatowych (Miejskich) i po zbadaniu i zaopiniowaniu przez nich przesłać do decyzji Kierownikowi Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora lub upoważnionemu przez niego urzędowi.

(4) Przeciw rozstrzygnięciu Kierownika Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora lub upoważnionego przez niego urzędu nie przysługuje prawo zażalenia.

§ 2. (1) Dla każdego dopuszczonego do ruchu pojazdu mechanicznego należy prowadzić księgę jazdy[6]).

(2) Dzierżyciel lub kierownik oddziału i kierowca pojazdu odpowiedzialni są za przepisowe prowadzenie księgi jazdy.

(3) Jako księgi jazdy używać wolno tylko urzędowo wyrabianych formularzy. Formularze oddane będą Starostom Powiatowym (Miejskim) do dyspozycji.

(4) Księgę jazdy należy co miesiąc zamknąć i na żądanie Kierownika Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora lub przez niego upoważnionego urzędu przedłożyć.

§ 3. Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie i z Kierownikiem

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 227.
[2]) Nr. 143.
[3]) Por. nr. 143 § 1.
[4]) Nr. 3 § 3 ust. 2.
[5]) Nr. 3 § 5 ust. 2.
[6]) Por. nr. 143 § 1.

Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora zezwalać na wyjątki od §§ 1 i 2 niniejszego postanowienia wykonawczego.

§ 4. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 28 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Siebert

145. Drugie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 27 marca 1940 r. o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 28 marca 1940 r. [1]).

Dotyczy: **nabycia olejów mineralnych i wyrobów z oleju mineralnego.**

Celem wykonania rozporządzenia o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 27 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 153) postanawiam:

§ 1. Olejami mineralnymi i wyrobami z oleju mineralnego w pojęciu § 2 rozporządzenia o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 27 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 153) są wymienione w § 1 pierwszego postanowienia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 20 stycznia 1940 r. o wprowadzeniu monopolu oleju mineralnego (Dz. rozp. GGP. II str. 51) [3]), jak również w obwieszczeniu o cenach sprzedaży wyrobów z oleju mineralnego w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 31 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 70) [4]) oleje mineralne i wyroby z oleju mineralnego.

§ 2. (1) Nabycie napędowych środków spalinowych z publicznych stacyj benzynowych lub składnic benzyny dozwolone jest wyłącznie za okazaniem dowodu do zaopatrywania się w benzynę koloru żółtego (wzór 1) lub karty do nabycia oleju mineralnego (§ 4, wzór 4).

(2) Nabycie środków napędowych do silników Diesla z publicznych stacyj benzynowych lub składnic benzyny dozwolone jest wyłącznie za okazaniem dowodu do zaopatrywania się w benzynę koloru zielonego (wzór 2) lub karty do nabycia oleju mineralnego (§ 4, wzór 4).

(3) Jednostki Policji Porządkowej i Uzbrojonej SS otrzymają dowody do zaopatrywania się w benzynę według ust. 1 koloru niebieskiego (wzór 3).

(4) Posiadaczom dowodu do zaopatrywania się w benzynę według ust. 1, 2 i 3 wolno, dopóki wszystkie odcinki nie są odcięte, naoliwić lub

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 228.
[2]) Nr. 143.
[3]) Nr. 220.
[4]) Nr. 221.

kazać naoliwić ich pojazdy mechaniczne przy publicznych stacjach benzynowych lub składnicach benzyny, jak również kazać napełnić oliwą samochodową w otworach do napełniania, przeznaczonych do tego celu przy pojazdach mechanicznych, przy zmianie oliwy jednak tylko za zwrotem zużytej oliwy. Inny sposób nabycia oliwy na dowody zaopatrywania się w benzynę według ust. 1, 2 i 3 jest niedozwolony.

§ 3. (1) Dowody zaopatrywania się w benzynę winny być zaopatrzone w pieczątkę urzędową władzy wystawiającej (§ 6). Nie uzasadniają pretensji prawnej i są nie przenośne.

(2) Odcinki dowodu zaopatrywania się w benzynę tracą z odcinaniem swą ważność. Odcięte odcinki należy w stacjach i składnicach benzynowych przechowywać. Po upływie każdego miesiąca należy odcinki odesłać z powrotem do Monopolowej Spółki Sprzedaży oleju mineralnego z ogr. odp.[5]) lub urzędom upoważnionym przez nią.

(3) Po odcięciu odcinków należy samą kartę zwracać władzy wystawiającej (§ 6). Nie wolno wystawiać nowej karty, dopóki karta starego dowodu zaopatrywania się w benzynę nie została oddana.

§ 4. (1) Jeżeli dowody zaopatrywania się w benzynę według § 2 nie uprawniają do nabycia poszczególnych rodzajów oleju mineralnego i wyrobów z oleju mineralnego, nabycie olejów mineralnych i wyrobów z oleju mineralnego wszelkiego rodzaju dozwolone jest tylko za przedłożeniem dowodu do nabycia oleju mineralnego koloru białego (wzór 4).

(2) Na dowodzie do nabycia oleju mineralnego winien być wymieniony rodzaj i ilość olejów mineralnych i wyrobów z oleju mineralnego, jak również czas, w którym nabycie nastąpić winno. Dowód do nabycia olejów mineralnych upoważnia tylko do nabycia olejów w wymienionych na dowodzie przedsiębiorstwach sprzedaży (stacja benzynowa, składnica benzyny lub inne przedsiębiorstwa sprzedaży).

(3) Dowód do nabycia olejów mineralnych winien być zaopatrzony w pieczątkę urzędową władzy wystawiającej (§ 6). Nie uzasadnia pretensji prawnej i nie jest przenośny.

(4) Wykorzystane dowody do nabycia olejów mineralnych zatrzymuje przedsiębiorstwo sprzedaży, w którym nabycia po raz ostatni dokonano, przechowuje je i odsyła po upływie każdego miesiąca Monopolowej Spółce Sprzedaży oleju mineralnego z ogr. odp.[5]) lub urzędom upoważnionym przez nią.

§ 5. Płatne i bezpłatne oddanie pobieranych na dowody zaopatrywania się w benzynę i do nabycia olejów mineralnych i wyrobów z oleju mineralnego jest wzbronione.

§ 6. (1) Wydawanie dowodów zaopatrywania się w benzynę i do nabycia olejów mineralnych nastąpi przez miejscowo właściwego Starostę Powiatowego (Miejskiego).

(2) Przy urządzeniach silnikowych nie przywiązanych stale do pewnego miejsca, szczególnie przy pojazdach mechanicznych, zależy właściwość miejscowa władzy wydającej dowody od zwykłego miejsca umie-

[5]) Nr. 219 §§ 1 i 10.

szczenia pojazdów, przy urządzeniach stale przywiązanych do pewnego miejsca właściwość zależy od miejsca stałego ustawienia (postoju).

(3) Poza tym miejscowo właściwy jest ten Starosta Powiatowy (Miejski), w którego obrębie wnioskodawca ma swoje stałe miejsce zamieszkania, zwykłego pobytu, siedzibę przedsiębiorstwa lub oddział przedsiębiorstw.

(4) Do dnia 15 każdego miesiąca winni kierownicy stacyj benzynowych, składnic benzyny i innych przedsiębiorstw sprzedaży przesłać miejscowo właściwym Starostom Powiatowym (Miejskim) przegląd rozchodu poprzedniego miesiąca według wzoru 5. Przegląd rozchodu należy przesłać w dwóch egzemplarzach.

§ 7. Zarządzenia o wyjątkach od przepisów niniejszego postanowienia wykonawczego wyda Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie i z Kierownikiem Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 8. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r. Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie inne, szczególnie miejscowe przepisy o zezwoleniu nabycia olejów mineralnych i wyrobów z oleju mineralnego.

Krakau (Kraków), dnia 28 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Zetzsche

146. Trzecie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 27 marca 1940 r. o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 28 marca 1940 r.[1]).

Dotyczy: **nabycia opon.**

Celem wykonania rozporządzenia o gospodarce pojazdami mechanicznymi w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 27 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 153) postanawiam:

§ 1. (1) Oponami w myśl niniejszego postanowienia wykonawczego są:

1. opony dla motocykli,
2. opony dla samochodów osobowych,
3. opony dla samochodów półciężarowych,
4. opony dla samochodów ciężarowych,
5. opony dla traktorów,
6. opony pełnogumowe,
7. opony dla powozów.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 231.
[2]) Nr. 143.

(2) Przy pneumatykach należą do opon kiszki, taśmy dzwona i taśmy gumowo-łepkowe.

§ 2. (1) Opony nabywać wolno tylko w Składnicy Opon Rzeszy dla Generalnego Gubernatorstwa w Krakau (Krakowie). Nabycie nastąpi tylko za okazaniem kart na opony [3]). Nie objęte tym są pojazdy mechaniczne urzędów wojskowych włącznie z Celną Strażą Graniczną, Policją, ϟϟ, NSDAP, Służbą Pracy Rzeszy, jak również Wydziałami Kolei, Poczty i Budownictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Karty na opony (wzór 1) wydaje Starosta Powiatowy (Miejski), w którego obrębie wnioskodawca ma swoje miejsce zamieszkania, zwykłego pobytu, siedzibę przedsiębiorstwa lub oddział przedsiębiorstwa.

(3) Wystawienie kart na opony dla pojazdów mechanicznych, dopuszczonych przez udzielenie znaku urzędowego i oznaczenie czerwonym kątem i pieczątką służbową do ruchu na obszarze Generalnego Gubernatorstwa (§ 1 rozporządzenia o dopuszczeniu do ruchu pojazdów mechanicznych w Generalnym Gubernatorstwie [4]) z dnia 23 listopada 1939 r. — Dz. rozp. GGP. str. 205 — wraz z rozporządzeniami wykonawczymi) [5]), nastąpi za przedłożeniem świadectwa samochodowego oraz dla powozów.

(4) Wystawienie karty na opony dla pojazdów mechanicznych nastąpi tylko za stawieniem się z pojazdem mechanicznym. Wręczenie karty na opony należy zanotować na świadectwie samochodowym [6]).

§ 3. (1) Na karty na opony otrzymać można tylko opony zapasowe. Wydania karty należy odmówić, dopóki dotychczasowe opony po wulkanizacji zdatne są do dalszego użytku.

(2) Wniosek o przydział opony zapasowej należy w załączeniu karty na opony stawić do Składnicy Opon Rzeszy dla Generalnego Gubernatorstwa w Krakau (Krakowie).

(3) Decyzję w sprawie przydziału opony zapasowej wydaje Kierownik Składnicy Opon Rzeszy. Przydział odnotowany będzie na kartce na opony.

(4) Opony zapasowe wydaje się tylko za zwrotem opon przeznaczonych do wymiany.

§ 4. Właściciel, dzierżyciel, kierowca i posługujący się pojazdem mechanicznym, obowiązani są do fachowej konserwacji opon i zaniechać wszystko co obniża ich trwałość.

§ 5. Zarządzenia o wyjątkach od przepisów niniejszego postanowienia wykonawczego wydaje Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie i z Kierownikiem Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

---

[3]) Por. nr. 143 § 2.
[4]) Nr. 243.
[5]) Pierwsze rozporządzenie wykonawcze z dnia 8 grudnia 1939 r., nr. 244; drugie rozporządzenie wykonawcze z dnia 5 lutego 1940 r., nr. 245.
[6]) Nr. 243 § 4 zdanie 2, nr. 244 § 5, nr. 245 § 9.

§ 6. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r. Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie inne, szczególnie miejscowe przepisy o zezwoleniu nabycia opon w myśl niniejszego postanowienia wykonawczego.

Krakau (Kraków), dnia 28 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Zetzsche

4. Ubezpieczenie prywatne.

147. Rozporządzenie o ubezpieczeniu indywidualnym w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 21 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Przedsiębiorcom ubezpieczeniowym, dopuszczonym do dnia 31 sierpnia 1939 r. przez polskie władze nadzorcze do wykonywania czynności w byłej Rzeczypospolitej Polskiej, wolno nadal wykonywać czynności w Generalnym Gubernatorstwie bez specjalnego zezwolenia.

§ 2. Poza tym wypadkiem wolno wykonywać działalność ubezpieczeniową w Generalnym Gubernatorstwie tylko za zezwoleniem [2]) Kierownika Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 3. Za czynności ubezpieczeniowe, wymagające zezwolenia, uważa się także zawarcie umów ubezpieczenia drogą korespondencji między ubezpieczającymi się, zamieszkałymi w Generalnym Gubernatorstwie, i przedsiębiorstwami ubezpieczeniowymi nie dopuszczonymi tamże, oraz zawarcie umów ubezpieczenia, których przedmiotem są ryzyka, znajdujące się w Generalnym Gubernatorstwie.

§ 4. Umowy, przez które mają być przeniesione zupełnie lub częściowo stany ubezpieczenia, znajdujące się w Generalnym Gubernatorstwie, wymagają do ważności zezwolenia Kierownika Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 5. (1) Terminy dla świadczeń przedsiębiorcy ubezpieczeniowego, ustalone w ogólnych warunkach ubezpieczenia, ustala, jeżeli podstawa dla świadczenia powstała przed dniem 31 grudnia 1939 r., Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) W sprawie ubezpieczeń na życie wyda się uregulowanie specjalne.

§ 6. Wezwanie do zapłaty płatnej następnej premii według art. 8 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 lutego 1928 r.[3]) o przepisach tymczasowych dotyczących umowy ubezpieczenia,

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 244.
[2]) Por. do tego obwieszczenie o ubezpieczeniu bagażu z dnia 18 marca 1940 r., nr. 148.
[3]) Dz. U. R. P. nr. 25 poz. 211.

może nastąpić listem zwykłym. Przedsiębiorcy ubezpieczeniowi obowiązani są do prowadzenia spisu bieżąco numerowanego, do którego w razie upomnienia wpisać należy numer polisy, datę upomnienia i ewentualnego oświadczenia odstąpienia od umowy. Udowodnienie należycie dokonanego wezwania do zapłaty i oświadczenia odstąpienia od umowy może nastąpić przedłożeniem wymienionego spisu w połączeniu z przebitką pisma, zawierającego wezwanie i odstąpienie.

§ 7. Wypowiedzenie umów ubezpieczenia w celu dokonywania zmiany towarzystwa ubezpieczeniowego jest nieważne.

§ 8. Zawieranie umów ubezpieczenia może nastąpić tylko za premiami dotychczas ułożonymi lub przyjętymi zwyczajem.

§ 9. (1) Kierownik Wydziału Gospodarki może prawa, przysługujące mu na mocy niniejszego rozporządzenia, przenieść na pełnomocnego specjalnego dla wszystkich spraw ubezpieczenia indywidualnego przy Wydziale Gospodarki w Urzędzie Generalnego Gubernatora [4]).

(2) Kierownik Wydziału Gospodarki wyda przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia.

§ 10. (1) Kto usiłuje wykraczać przeciw postanowieniom niniejszego rozporządzenia, podlega karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar.

(2) W ciężkich wypadkach można orzec karę ciężkiego więzienia.

(3) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [5]).

§ 11. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [6]).

Krakau (Kraków), dnia 21 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

148. Obwieszczenie o ubezpieczeniu bagażu.

Z dnia 18 marca 1940 r.[1]).

Pełnomocnik Specjalny dla ubezpieczenia indywidualnego przy Wydziale Gospodarki w Urzędzie Generalnego Gubernatora [2]) udzielił firmie „Europäische Güter- und Reisegepäckversicherungs A. G." Berlin SW 68, Wilhelmstrasse 35, zezwolenia na wykonywanie w Generalnym Gubernatorstwie [3]) działalności ubezpieczeniowej w dziedzinie ubezpieczenia bagażu.

Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. Zetzsche

Do 147.
[4]) Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora ustanowił obwieszczeniem z dnia 7 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II. str. 6) Pełnomocnika Specjalnego dla wszystkich spraw ubezpieczenia indywidualnego.
[5]) Patrz nr. 48 § 2 ust. 1.
[6]) 23 grudnia 1939 r.

Do 148.
[1]) Dz rozp. GGP. II str. 178.
[2]) Nr. 147 § 9 ust. 1.
[3]) Nr. 147 § 2.

5. Zabezpieczenie wartości

149. Rozporządzenie o konfiskacie majątku byłego państwa polskiego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 15 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Cały majątek ruchomy i nieruchomy byłego państwa polskiego wraz z przynależnościami łącznie z wszelkimi wierzytelnościami, udziałami, prawami i innymi interesami na obszarze Generalnego Gubernatorstwa podlega konfiskacie celem zabezpieczenia wszelkiego rodzaju wartości użyteczności publicznej[2]).

(2) Spisanie, administracja i zużytkowanie skonfiskowanego majątku należy do „*Wydziału* Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa“[3]) przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 2. Potrzebne przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia, szczególnie przepisy wykonawcze o obowiązku zgłaszania majątku byłego państwa polskiego, jak również o traktowaniu praw osób trzecich na majątku byłego państwa polskiego i roszczeń do tego majątku, wyda Kierownik Wydziału *Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa*[3]) w porozumieniu z kierownikiem Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora[4]). Upoważniony jest wymusić wykonanie swych zarządzeń za pomocą przepisów karnych.

§ 3. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia[5]).

Krakau (Kraków), dnia 15 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 37.

[2]) Wspomniany w ust. 1 majątek byłego państwa polskiego skonfiskowany jest z mocy ustawy osobne zarządzenie konfiskacyjne przeto nie jest potrzebne.

[3]) „Urząd Powierniczy dla Generalnego Gubernatorstwa“ (por. rozporządzenie o założeniu Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa z dnia 15 listopada 1939 r., **nr. 157**) podlegał pierwotnie Wydziałowi Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (**nr. 157** § 7), stanowi jednak od dnia 27 stycznia 1940 r. (rozporządzenie o zmianie rozporządzenia z dnia 15 listopada 1939 r. o założeniu Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa z dnia 24 stycznia 1939 r., **nr. 157** uwaga 10) samodzielny Wydział przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (por. **nr. 3** uwaga 7); w dniu 24 marca 1940 r. wydano dla urzędów Szefów Okręgowych (drugie rozporządzenie o organizacji Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa z dnia 16 marca 1940 r. **nr. 158**) (**nr. 3** uwaga 10) uregulowanie odpowiednie. Nazwa wydziału tegoż w urzędzie Szefa Okręgowego brzmi: „Ekspozytura Wydziału Powierniczego“.

[4]) Patrz do tegoż pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 16 marca 1940 r., **nr. 150**.

[5]) 20 listopada 1939 r.

150. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 15 listopada 1939 r. o konfiskacie majątku byłego państwa polskiego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 16 marca 1940 r.[1]).

W celu wykonania rozporządzenia o konfiskacie majątku byłego państwa polskiego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa[2]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 37) postanawiam:

§ 1

Obowiązek zgłoszenia.

(1) Kierownicy wydziałów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora[3]) są obowiązani zgłosić Kierownikowi Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa[5]) do dnia 15 maja 1940 r. majątek byłego państwa polskiego[4]), który ich wydziały lub podległe im urzędy posiadają lub którym zarządzają.

(2) Osoby fizyczne i prawne, które skonfiskowany w Generalnym Gubernatorstwie majątek byłego państwa polskiego posiadają lub nim zarządzają, są obowiązane majątek ten zgłosić do dnia 15 maja 1940 r. Ekspozyturze wydziału powierniczego przy urzędzie właściwego Szefa Okręgowego[6]), która zgłoszenia po zebraniu i przeglądaniu przesyła Wydziałowi Powierniczemu dla Generalnego Gubernatorstwa[5]).

(3) Zgłoszenie winno dokładnie oznaczyć skonfiskowany majątek, w szczególności zawierać dane o miejscu, w którym majątek się znajduje, oraz dane o teraźniejszej wartości i gospodarności tegoż.

§ 2

Zarząd majątku byłego państwa polskiego, służącego wydziałom przy Urzędzie Generalnego Gubernatora do wykonywania praw zwierzchności.

(1) Majątkiem byłego państwa polskiego[4]), skonfiskowanym na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia o konfiskacie majątku byłego państwa polskiego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa[2]) z dnia 15 listopada 1939 r. zarządzają powierniczo — jeżeli majątek ten służy wydziałom przy Urzędzie Generalnego Gubernatora[3]) i podległym im urzędom do wykonywania praw zwierzchności — kierownicy wydziałów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, którzy z własnej inicjatywy winni wydawać wszelkie zarządzenia, leżące w interesie należytej gospodarki.

(2) Kierownicy wydziałów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora winni składać Kierownikowi Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa półroczne sprawozdania o każdorazowym stanie skonfiskowanego majątku, a to po raz pierwszy na dzień 1 października 1940 r.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 176.
[2]) Nr. 149.
[3]) Nr. 3 uwaga 7.
[4]) Nr. 149 § 1 ust. 1.
[5]) Nr. 157 § 1.
[6]) Nr. 158 § 1.

§ 3

Zarząd majątku byłego państwa polskiego, nie służącego celom zwierzchniczym.

Powierniczy zarząd majątkiem byłego państwa polskiego, który nie służy wydziałom przy Urzędzie Generalnego Gubernatora i urzędom im podległym do wykonywania praw zwierzchności, następuje przez Ekspozytury wydziału powierniczego przy urzędzie właściwego Szefa Okręgowego[4]). Kierownik Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa[5]) jest mocen, wydawać dla poszczególnych wypadków uregulowanie odmienne.

§ 4

Użytkowanie majątku byłego państwa polskiego.

Zmian w skonfiskowanym majątku byłego państwa polskiego lub rozporządzeń nim oraz pożytkami z niego wolno dokonywać tylko w granicach należytej gospodarki. Dalej idące posunięcia, w szczególności zbycie przedsiębiorstw i większych posiadłości gruntowych, wymagają zezwolenia Kierownika Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gybernatorstwa[4]), który o tym rozstrzyga w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 5

Rolniczy i leśno-gospodarczy majątek byłego państwa polskiego.

W sprawie powierniczego zarządu rolniczym i leśno-gospodarczym majątkiem byłego państwa polskiego obowiązuje — bez uszczerbku §§ 1 i 4 niniejszego postanowienia wykonawczego — rozporządzenie o administracji powierniczej skonfiskowanego majątku rolnego i leśnogospodarczego[7]) z dnia 24 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 28).

§ 6

Postanowienia karne.

Kto usiłuje pozbawić urzędu, właściwego dla zarządu, skonfiskowanej części majątku lub naruszyć innym sposobem skutki konfiskaty, podlega karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar. W wypadkach szczególnie ciężkich należy orzekać karę ciężkiego więzienia[8]).

§ 7

Postanowienia końcowe.

(1) Niniejsze postanowienie wykonawcze nie rozciąga się na całkowite publiczne posiadanie dzieł sztuki w rozumieniu rozporządzenia o konfiskacie dzieł sztuki w Generalnym Gubernatorstwie[9]) z dnia 16 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 209), które były własnością byłego państwa polskiego; nadto nie rozciąga się ono na wszelkie zabytki kultury, które

[4]) Nr. 149 § 1 ust. 1.
[5]) Nr. 157 § 1.
[6]) Nr. 158 § 1.
[7]) Nr. 160.
[8]) Właściwym jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[9]) Nr. 151.

Pełnomocnik Specjalny dla sporządzania spisu i zabezpieczenia dzieł sztuki oraz zabytków kultury [10]) skonfiskował lub skonfiskuje.

(2) Spisanie, zarząd i użytkowanie majątku byłego państwa polskiego, który został skonfiskowany przez urzędy wojskowe [11]), formacje Policji Porządkowej i uzbrojonej ϟϟ [12]) oraz Policji Bezpieczeństwa [13]), jak również oddzielnego majątku Kolei Wschodniej [14]) i majątku Niemieckiej Poczty Wschodu [15]) ureguluje się osobno.

§ 8

Wejście w życie.

Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie w czwartym dniu po ogłoszeniu [16]).

Krakau (Kraków), dnia 16 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Plodeck

151. Rozporządzenie o konfiskacie dzieł sztuki w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 16 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Całkowite publiczne posiadanie dzieł sztuki w Generalnym Gubernatorstwie konfiskuje się w celu spełnienia zadań publiczno-użytecznych [2]), o ile nie jest już objęte rozporządzeniem o konfiskacie majątku byłego państwa polskiego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa [3]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 37).

§ 2. Za publiczne posiadanie dzieł sztuki uważa się, nieuwzględniając dzieł sztuki i zbiorów takich, które były własnością byłego państwa polskiego,

---

Do **150.**

[10]) **Nr. 151** § 4.

[11]) Por. a) rozporządzenie Naczelnego Dowódcy Wojska o konfiskacie na okupowanych, dawniej polskich obszarach (bez Wschodniego Górnego Śląska) z dnia 5 października 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 25), które weszło w życie z dniem 10 października 1939 r.,
b) ordynacja konfiskacyjna z dnia 24 stycznia 1940 r. (**nr. 159**) § 2 ust. 3, § 11.

[12]) Ordynacja konfiskacyjna z dnia 24 stycznia 1940 r. (**nr. 159**) § 12.

[13]) Ordynacja konfiskacyjna z dnia 24 stycznia 1940 r. (**nr. 159**) § 13.

[14]) Rozporządzenie o administracji kolejnictwa w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 9 listopada 1939 r. (**nr. 226**) § 4 i pierwsze postanowienie wykonawcze do tegoż z dnia 23 kwietnia 1940 r. (**nr. 226** § 6).

[15]) Rozporządzenie o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 31 października 1939 r. (**nr. 228** § 3).

[16]) W dniu 25 marca 1940 r.

Do **151.**

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 209.

[2]) Konfiskata miała skutek (jak konfiskata majątku byłego państwa polskiego w Generalnym Gubernatorstwie — **nr. 149**) z mocy ustawy.

[3]) **Nr. 149** § 1 ust. 1.

1. prywatne zbiory dzieł sztuki, które ustanowiony przeze mnie pełnomocnik specjalny dla sporządzenia spisu i zabezpieczenia dzieł sztuki i zabytków kultury [4]) odda pod ochronę pomników,
2. całkowite kościelne posiadanie dzieł sztuki, z wyjątkiem przedmiotów, potrzebnych dla codziennych czynności liturgicznych.

§ 3. (1) Celem stwierdzenia, czy zachodzi publiczne posiadanie dzieł sztuki [5]) w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, należy zgłosić wszelkie prywatne i kościelne posiadanie dzieł sztuki [6]) z wyszczególnieniem rodzaju, stanu i ilości sztuk.

(2) Do zgłoszenia jest obowiązany każdy, kto wspomniane dzieła sztuki od dnia 15 marca 1939 r. miał w posiadaniu, ma je teraz w posiadaniu lub uprawniony jest do rozporządzenia nimi.

(3) Każdy zobowiązany jest do udzielania na żądanie służących do wyjaśnienia sprawy informacyj, zgodnych z prawdą.

§ 4. Ustanowiony przeze mnie pełnomocnik specjalny dla sporządzenia spisu i zabezpieczenia dzieł sztuki i zabytków kultury rozstrzyga w wypadkach wątpliwych, które dzieła sztuki i zbiory takich w szczególności należy uważać za publiczne posiadanie dzieł sztuki w myśl postanowień § 2 niniejszego rozporządzenia. Decyduje on również o zezwoleniu na ewentualnie potrzebne wyjątki.

§ 5. (1) Karze więzienia podlega:

1. kto usiłuje dzieła sztuki ukrywane, zbywać lub odprowadzać z Generalnego Gubernatorstwa,
2. kto informacji [7]), do której on według niniejszego rozporządzenia obowiązany jest, odmawia albo udziela fałszywie lub niezupełnie.

(2) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [8]).

§ 6. Przepisy potrzebne dla wykonania niniejszego rozporządzenia wyda pełnomocnik specjalny dla sporządzenia spisu i zabezpieczenia dzieł sztuki i zabytków kultury [9]).

§ 7. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie natychmiast [10]).

Krakau (Kraków), dnia 16 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[4]) § 4.
[5]) § 2.
[6]) § 2 p. 1 i 2.
[7]) § 3 ust. 3.
[8]) Nr. 48 § 2 ust. 1.
[9]) Patrz pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 15 stycznia 1940 r. (nr. 152).
[10]) 16 grudnia 1939 r.

152. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 16 grudnia 1939 r. o konfiskacie dzieł sztuki w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 15 stycznia 1940 r.[1]).

Celem wykonania rozporządzenia o konfiskacie dzieł sztuki w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 16 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 209) postanawiam:

§ 1. Zarządzone w § 3 ust. 1 rozporządzenia zgłoszenie powinno nastąpić do dnia 15 lutego 1940 r. w urzędzie Pełnomocnika Specjalnego dla sporządzania spisu i zabezpieczenia dzieł sztuki i zabytków kultury[3]), Krakau (Kraków), Akademia Górnicza.

§ 2. (1) Zgłosić należy przedmioty o znaczeniu artystycznym, kulturalno-historycznym i historycznym, pochodzące sprzed roku 1850.

(2) Zgłoszenie obejmuje
a) dzieła sztuki malarskiej,
b) dzieła plastyki,
c) dzieła przemysłu artystycznego (np. meble starożytne, porcelanę, szkło, przedmioty złote i srebrne, gobeliny, dywany, hafty, koronki, paramenta itd.),
d) rysunki ręczne, miedzioryty, drzeworyty itd.,
e) rzadkie rękopisy, rękopisy muzyczne, autogramy, miniatury, druki, oprawy itd.,
f) broń, zbroje itd.,
g) monety, medale, sygnety itd.

(3) Do przedmiotów artystycznych, wymienionych w ust. 2, należy dodać dane o mistrzu, czasie powstania, przedstawiającej treści, miarach i materiale (np. drzewo, płótno, brąz itd.).

§ 3. Decyzję, przewidzianą w § 4 niniejszego rozporządzenia w wypadkach wątpliwych lub o wyjątkach ewentualnie potrzebnych, poweźmie pełnomocnik specjalny zawiadomieniem pisemnym. Decyzja jest ostateczna.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się naukowym urzędnikom-fachowcom.

Krakau (Kraków), dnia 15 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Mühlmann

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 61; weszło w życie z dniem 7 lutego 1940 r.
[2]) Nr. 151.
[3]) Nr. 151 § 4.

153. Rozporządzenie o prawach i udziałach górniczych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 14 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Prawa wydobywania ropy naftowej i gazów ziemnych w Generalnym Gubernatorstwie ulegają konfiskacie na rzecz Generalnego Gubernatora[2]).

§ 2. Przyszłe poszukiwania i wydobywania na obszarze Generalnego Gubernatorstwa minerałów, wymienionych w art. 1 ust. 1 polskiego prawa górniczego z dnia 29 listopada 1930 r.[3]) łącznie z ropą naftową i gazem ziemnym, zastrzega sobie Generalny Gubernator.

§ 3. (1) Zakazuje się nabycia drogą czynności prawnej pól górniczych lub koncesyj dla wydobywania wymienionych w § 2 minerałów. Czynności prawne, zawarte po dniu 13 października 1939 r., są nieważne.

(2) To samo odnosi się do przeniesienia udziałów we własnościach górniczych.

§ 4. (1) Kto usiłuje wykraczać przeciw postanowieniom niniejszego rozporządzenia, podlega karze więzienia i grzywny w nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar.

(2) W ciężkich wypadkach orzec można karę ciężkiego więzienia.

(3) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny[4]).

§ 5. Postanowienia wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Może on zezwolić na wyjątki od przepisów §§ 1 do 3 i udzielać ważności nabyciu nieważnemu według § 3 ust. 1 zdania 2.

§ 6. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia[5]).

Krakau (Kraków), dnia 14 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 239.
[2]) Konfiskata miała skutek (jak konfiskata majątku byłego państwa polskiego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa — nr. 149) z mocy ustawy. Patrz również rozporządzenie o pilnowaniu interesów posiadaczy praw wydobywania ropy naftowej w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 14 grudnia 1939 r. (nr. 154).
[3]) Dz. U. R. P. nr. 85 poz. 564.
[4]) Nr. 48 § 2 ust. 1.
[5]) 23 grudnia 1939 r.

154. Rozporządzenie o pilnowaniu interesów posiadaczy praw wydobywania ropy naftowej w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 14 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Celem pilnowania wspólnych praw posiadaczy praw wydobywania ropy naftowej i gazów ziemnych[2]) oraz właścicieli udziałów w zakładach dla wydobywania lub dalszego przerobu ropy naftowej i gazu ziemnego, Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może ustanowić i odwołać pełnomocnego specjalnego dla praw wydobywania ropy naftowej w Generalnym Gubernatorstwie[3]).

§ 2. Pełnomocny specjalny dla praw wydobywania ropy naftowej w Generalnym Gubernatorstwie podlega Kierownikowi Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubenatora.

§ 3. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 4. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia[4]).

Krakau (Kraków), dnia 14 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

155. Rozporządzenie o konfiskacie urządzeń i przedmiotów gospodarki olejami mineralnymi w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 23 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Celem należytego zaopatrzenia w oleje mineralne, konfiskuje się na rzecz Generalnego Gubernatorstwa wszystkie urządzenia i przedmioty, służące do sprzedaży oleju mineralnego i wszelkiego rodzaju produktów z oleju mineralnego[2]).

Do 154.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 236.
[2]) Prawa te są zajęte od dnia 23 grudnia 1939 r., **nr. 153** § 1.
[3]) Pełnomocny Specjalny został ustanowiony na mocy obwieszczenia Kierownika Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora z dnia 19 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 192).
[4]) 23 grudnia 1939 r.

Do 155.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 21.
[2]) Konfiskata skutkowała (jak konfiskata majątku byłego państwa polskiego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa — **nr. 149**) z mocy ustawy.

§ 2. Konfiskatą objęte są przede wszystkim następujące urządzenia i przedmioty:

1. składy dla przechowywania oleju mineralnego i produktów z oleju mineralnego, stacje benzynowe i oleju;
2. urządzenia do przeładowania i odlewadła, tory dobiegowe;
3. wagony cysternowe i pojazdy do przewozu oleju mineralnego i produktów z oleju mineralnego;
4. beczki żelazne i z drzewa, konwie blaszane i inne małe zbiorniki, służące do wysyłki lub do przechowywania olejów mineralnych i produktów z olejów mineralnych;
5. biura i ich urządzenia.

§ 3. Konfiskata nie obejmuje urządzeń i przedmiotów, używanych do celów wojskowych, policyjnych lub urzędowych.

§ 4. (1) Konfiskata ma ten skutek, że czynności prawne wszelkiego rodzaju, które mają za przedmiot skonfiskowany majątek, są nieważne.

(2) Z czynnościami prawnymi na równi stoją rozporządzenia, dokonywane w drodze egzekucji lub aresztu.

(3) Prawa osób trzecich do tego majątku, włącznie z prawami wynikającymi z przewłaszczenia zabezpieczeniowego, są zawieszone.

§ 5. Za szkody, powstałe przy wykonywaniu niniejszego rozporządzenia, może być udzielane odszkodowanie. Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora ustala wysokość odszkodowania zawiadomieniem stwierdzającym. Decyzja ta jest ostateczna [3]).

§ 6. Kierownik Wydziału Gospodarki upoważniony jest, wymienione w §§ 1 i 2 urządzenia i przedmioty Monopolowej Spółce Sprzedaży oleju mineralnego z ogr. odp. (§§ 1 i 10 rozporządzenia o wprowadzeniu monopolu oleju mineralnego [4]) z dnia 20 stycznia 1940 r., Dz. rozp. GGP. I str. 19) oddać w najem lub w dzierżawę o tyle, o ile potrzebne są do przeprowadzenia jej zadań. Jeżeli nie odbywa się powierzenie tego rodzaju, wtedy Kierownik Wydziału Gospodarki w inny sposób użyć może wymienione urządzenia i przedmioty [5]) [6]).

§ 7. Posiadacze skonfiskowanych według §§ 1 i 2 urządzeń i przedmiotów obowiązani są do zgłoszenia ich według stanu z dnia 15 stycznia 1940 r. właściwemu Głównemu Urzędowi Celnemu najpóźniej do dnia 15 lutego 1940 r.[7]) [8]).

§ 8. (1) Kto usiłuje wykraczać przeciwko przepisom niniejszego rozporządzenia, podlega karze więzienia lub grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar.

---

[3]) Patrz do tegoż pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 20 lutego 1940 r. (**nr. 156**) § 1

[4]) **Nr. 219.**

[5]) Patrz do tegoż **nr. 156** § 2.

[6]) Kierownik Wydziału Gospodarki ustanowił dla obrony wspólnych praw posiadaczy przedmiotów i urządzeń gospodarki olejami mineralnymi — nie potrzebnych Monopolowej Spółce Sprzedaży oleju mineralnego sp. z ogr. odp. — pełnomocnika specjalnego (obwieszczenie z dnia 19 marca 1940 r. Dz. rozp. GGP. II str. 192).

[7]) Termin zgłoszenia został przedłużony pierwszym postanowieniem wykonawczym (**nr. 156**) § 3 ust. 3 do dnia 20 marca 1940 r.

[8]) Szczegóły postępowania zgłoszenia są unormowane w § 7 ust. 1 i 2 pierwszego postanowienia wykonawczego (**nr. 156**).

(2) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [9]).

§ 9. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [10]).

Krakau (Kraków), dnia 23 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

156. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 stycznia 1940 r. o konfiskacie urządzeń i przedmiotów gospodarki olejami mineralnymi w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 20 lutego 1940 r.[1]).

Celem wykonania rozporządzenia o konfiskacie urządzeń i przedmiotów gospodarki olejami mineralnymi w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 23 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 21) postanawiam:

§ 1

Do § 5 rozporządzenia.

(1) Wnioski o odszkodowanie należy z podaniem powodów składać najpóźniej w przeciągu jednego miesiąca od chwili zabierania skonfiskowanych przedmiotów lub urządzeń do Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów.

(2) W zawiadomieniu stwierdzającym Kierownika Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w sprawie odszkodowania zarządzone być może, aby wypłata na rzecz uprawnionego nastąpiła przez Monopolową Spółkę Sprzedaży oleju mineralnego z ogr. odp.[3]).

§ 2

Do § 6 rozporządzenia.

Jeżeli skonfiskowanych przedmiotów i urządzeń nie przeznacza się do użytku Monopolowej Spółki Sprzedaży oleju mineralnego z ogr. odp.[3]), wtedy Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może w wypadku, gdy inaczej nie dysponował [4]) przedmiotami i urządzeniami, znieść konfiskatę przejściowo lub na stałe zawiadomieniem stwierdzającym.

§ 3

Do § 7 rozporządzenia.

(1) Zgłoszenie skonfiskowanych według §§ 1 i 2 rozporządzenia urządzeń i przedmiotów winni właściciele złożyć na formularzu według wzoru załącznika w trzech egzemplarzach do Głównego Urzędu Celnego.

Do 155.
[9]) Nr. 48 § 2 ust. 1.
[10]) 27 stycznia 1940 r.

Do 156.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 135.
[2]) Nr. 155.
[3]) Nr. 219 §§ 1 i 10.
[4]) Por. nr. 155 uwaga 6.

(2) Główne Urzędy Celne znajdują się:

Dla obszaru Okręgu Warschau (Warszawa) położonego na zachód od Wisły — w Warschau West (w Warszawie-Zachód);

dla obszaru Okręgu Warschau (Warszawa) położonego na wschód od Wisły — w Warschau Ost i Warschau (w Warszawie-Wschód i Warszawie);

dla powiatów Biala Podlaska (Biała Podlaska), Chelm (Chełm) i Radzyn (Radzyń) w Lublin Nord — (w Lublinie-Północ);

dla powiatów Sulawy (Suławy), Lublin, Krasnystaw, Hrubieschow (Hrubieszów), Tomaschow-Lubelski (Tomaszów-Lubelski), Zamosc (Zamość) i Janow (Janów) — w Lublin Süd (w Lublinie-Południe);

dla powiatów Rzeschow (Rzeszów), Jaroslau (Jarosław, Sanok, Jaslo (Jasło) i Dembitza (Dębica) — w Rzeschow (w Rzeszowie);

dla powiatów Krakau (Kraków), Miechow (Miechów), Tarnow (Tarnów), Neu-Sandez (Nowy Sącz) i Neumarkt (Nowy-Targ) — w Krakau (w Krakowie);

dla powiatów Opotschno (Opoczno), Radom, Ilza (Iłża), Opatow (Opatów), Kielce i Konsk (Końsk) — w Radom (w Radomiu);

dla powiatów Petrikau (Piotrków), Radomsko, Jendrzejow (Jędrzejów) i Stopnitza (Stopnica) — w Tschenstochau (w Częstochowie).

(3) Termin zgłoszenia przedłuża się do dnia 20 marca 1940 r.

§ 4

Wejście w życie.

Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie w czwartym dniu po ogłoszeniu [5]).

Krakau (Kraków), dnia 20 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Zetzsche

157. Rozporządzenie o założeniu Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 15 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Powołując się na obwieszczenie Przewodniczącego Rady Ministrów dla Obrony Rzeszy i Pełnomocnika dla Planu Czteroletniego [1*])

Do 156.
[5]) W dniu 8 marca 1940 r.

Do 157.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 36.
[1*]) „O założeniu Urzędu Powierniczego dla Wschodu“.

z dnia 1 listopada 1939 r.[2]), zakładam w Urzędzie Generalnego Gubernatora [2]) „*Wydział*[3]) Powierniczy dla Generalnego Gubernatorstwa" z siedzibą w Krakau (Krakowie).

§ 2. „*Wydział*[3]) Powierniczy dla Generalnego Gubernatorstwa" winien wykonywać wszystkie zadania, poruczone mu rozporządzeniem [4]) lub zarządzeniem władz.

§ 3. Wszystkie powołania na powierników, zarządzane dotychczas przez osoby lub władze w Generalnym Gubernatorstwie [5]), tracą swą skuteczność, jeżeli nie otrzymały do dnia *15 marca 1940 r.*[5*]) zatwierdzenia dodatkowego przez „*Wydział*[3]) Powierniczy dla Generalnego Gubernatorstwa".

§ 4. (1) Na wniosek *Wydziału*[3]) Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa" należy powołania i odwołania powierników wpisać do księgi gruntowej [6]), rejestru handlowego [7]) lub innego rejestru publicznego.

(2) „*Wydział* Powierniczy dla Generalnego Gubernatorstwa" decyduje o odwołaniu powierników.

§ 5. (1) „*Wydział*[3]) Powierniczy dla Generalnego Gubernatorstwa" może celem wykonania swych zadań od każdego zażądać informacyj.

(2) Władze administracyjne i sądy winne „*Wydziałowi*[3]) Powierniczemu dla Generalnego Gubernatorstwa" udzielać pomocy urzędowej, szczególnie na żądanie przesłuchiwać świadków i biegłych.

§ 6. (1) Karze więzienia lub grzywny w nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar podlega:

a) kto usiłuje wykonywać zarząd powierniczy bez zezwolenia „*Wydziału*[3]) Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa",
b) kto odmawia udzielania informacji, do której według niniejszego rozporządzenia [4]) obowiązany jest, udziela z winą fałszywie nieprawdziwie lub niezupełnie.

---

[2]) W urzędach Szefów Okręgowych powołano w życie z dniem 24 marca 1940 r. „Ekspozytury Wadzialu Powierniczego" (drugie rozporządzenie o organizacji Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa z dnia 6 marca 1940 r., **nr. 158**).

[3]) „Urząd Powierniczy dla Generalnego Gubernatorstwa" podlegał pierwotnie Wydziałowi Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (§ 7 pierwotnego brzmienia rozporządzenia z dnia 15 listopada 1939 r.; por. także uwaga 10). Od dnia 27 stycznia 1940 r. (t. j. termin wejścia w życie rozporządzenia celem zmiany rozporządzenia z dnia 15 listopada 1939 r. o założeniu Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa — z dnia 24 stycznia 1940 r., Dz. rozp. GGP. I str. 27) były Urząd Powierniczy stanowi samodzielny wydział przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Por. także **nr. 149** uwaga 3.

[4]) Por. np. **nr. 149** § 1 ust. 2, § 2 zdanie 2; **nr. 150**, ordynacja konfiskacyjna z dnia 24 stycznia 1940 r. (**nr. 157**) § 2 ust. 2—4, §§ 3, 4 ust. 1, §§ 8—14, § 15 ust. 2; rozporządzenie o Administracji Powierniczej skonfiskowanego majątku rolnego i leśno-gospodarczego z dnia 24 stycznia 1940 r. (**nr. 160**) § 4.

[5]) Np. na podstawie rozporządzenia Naczelnego Dowódcy Wojska o ustanowieniu zarządców komisarycznych dla przedsiębiorstw, zakładów i nieruchomości na okupowanych, dawniej polskich obszarach — z dnia 29 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 21), które weszło w życie z dniem 4 października 1939 r. Rozporządzenie jest teraz przestarzałe.

[5*]) Termin pierwotny (do dnia 1 lutego 1940 r.) został § 1 pierwszego postanowienia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 15 listopada 1939 r. o założeniu Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa z dnia 22 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 62) przedłużony do dnia 15 marca 1940 r. Postanowienie wykonawcze weszło w życie z dniem 6 lutego 1940 r. (§ 2 cyt. post.).

[6]) **Nr. 51** § 13.

[7]) Co do niemieckiego rejestru handlowego p. **nr. 50** § 19 ust. 1 p. 5.

(2) W ciężkich wypadkach należy skazać na ciężkie więzienie.

(3) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [9]).

§ 7. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poruczam Kierownikowi *Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa* [10]).

§ 8. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [11]).

Krakau (Kraków), dnia 15 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

158. Drugie [1]) rozporządzenie o organizacji Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 16 marca 1940 r.[2]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 18 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Dla wykonania zadań Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [3]) zakłada się z natychmiastową mocą w urzędach Szefów Okręgowych [4]) ekspozytury Wydziału Powierniczego.

§ 2. Wytyczne o sposobie pracy i planie czynności ekspozytur wspomnianych wydaje Kierownik Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [3]) w porozumieniu z Szefami Okręgowymi.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w czwartym dniu po ogłoszeniu [5]), z tym samym dniem [5]) traci moc obowiązującą rozporządzenie o organizacji Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [6]) z dnia 24 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 28).

Krakau (Kraków), dnia 16 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

Do 157.

[8]) § 5 ust. 1.

[9]) Nr. 48 § 2 ust. 1.

[10]) Nowe brzmienie, ustalone § 1 rozporządzenia celem zmiany rozporządzenia z dnia 15 listopada 1939 r. o założeniu Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa z dnia 24 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 27); rozporządzenie zmieniające weszło w życie z dniem 27 stycznia 1940 r. (§ 2 cyt. rozp.). Pierwotnie wykonanie rozporządzenia było poruczone Kierownikowi Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Por. również **nr. 149** uwaga 3.

[11]) 20 listopada 1939 r.

Do 158.

[1]) (Pierwszym) Rozporządzeniem o organizacji Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa z dnia 24 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 28), które weszło w życie z dniem 27 stycznia 1940 r. (§ 3 cyt. rozp.), założono agencje Urzędu Powierniczego w okręgach Krakau (Kraków), Lublin, Radom i Warschau (Warszawa) (§ 1 ust. 1), które były przyłączone do wydziałów gospodarczych przy urzędach Szefów Okręgowych. Na mocy drugiego rozporządzenia organizacyjnego z dnia 16 marca 1940 r. agencje te przekształcono na samodzielne wydziały przy urzędach Szefów Okrę-

159. Rozporządzenie o konfiskacie majątku prywatnego [1]) w Generalnym Gubernatorstwie (Ordynacja Konfiskacyjna).

Z dnia 24 stycznia 1940 r.[2]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 18 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

Cel konfiskaty.

Konfiskaty zarządzić i przeprowadzić można tylko celem spełnienia zadań użyteczności publicznej [3]). Są one skuteczne tylko w razie przestrzegania przepisów niżej wymienionych.

§ 2

Władze konfiskacyjne.

(1) Prawo konfiskacyjne przysługuje wyłącznie Generalnemu Gubernatorowi dla okupowanych polskich obszarów. Prawo to wykonywane będzie w jego imieniu i według jego poleceń [4]) przez Szefa Urzędu Generalnego Gubernatora oraz Szefów Okręgowych lub innych organów [5]) wyznaczonych przez Generalnego Gubernatora.

(2) Prawo do konfiskaty majątku rolniczego i leśnego wykonuje Kierownik Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa w po-

---

Do 158. c. d.
gowych. Por. do tegoż **nr. 158** uwagi 3 i 10. Z dniem 24 marca (pierwsze) rozporządzenie organizacyjne utraciło moc obowiązującą (drugie rozporządzenie organizacyjne, § 3 zdanie po średniku).

[2]) Dz. rozp. GGP. I str. 109.

[3]) **Nr. 157** § 1.

[4]) **Nr. 3** § 10.

[5]) 24 marca 1940 r.

[6]) Por. uwaga 1.

Do 159.

[1]) Konfiskata majątku byłego państwa polskiego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa jest unormowana rozporządzeniem z dnia 15 listopada 1939 r. (**nr. 149**).

[2]) Dz. rozp. GGP. I str. 23.

[3]) Podczas gdy rozporządzenia, podane pod **nr. 149, 151, 153** i **155**, poddają konfiskacie z mocy ustawy pewne całości majątkowe lub przedmioty, ordynacja konfiskacyjna nie stanowi ogólnego zajęcia.

Ordynacja konfiskacyjna podaje tylko założenia formalne, które według woli Generalnego Gubernatora muszą być przestrzegane przy każdym zarządzeniu zajęcia (por. § 1 ust. 2). Ordynacja konfiskacyjna jest w pierwszym rzędzie ordynacją postępowania, informująca o władzach, upoważnionych do zarządzenia zajęcia, oraz o wymogach zarządzenia konfiskaty (§§ 2, 3, 11—13).

Nadto normuje skutki, jakie pociąga za sobą wydane z zachowaniem formy zarządzenie konfiskaty (§ 4), oraz założenie dla ustanowienia powierników (§§ 9, 10), jako też — ważne pod względem materialnym — ściągnięcie majątku bezpańskiego (§ 8).

[4]) To znaczy, że każde zajęcie majątku prywatnego musi mieć za podstawę upoważnienie (wydane ogólnie lub dla poszczególnego wypadku) ze strony Generalnego Gubernatora.

Prawo konfiskacyjne

a) Kierownika Urzędu dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie jest normowane w ust. 3,

b) władz wojskowych — w § 11,

c) Policji — w §§ 12 i 13.

[5]) Wykonywanie prawa konfiskacyjnego może być poruczone np. Staroście Powiatowemu lub Staroście Miejskiemu.

rozumieniu z Kierownikiem Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa lub Kierownikiem Wydziału Lasów.

(3) Prawo do konfiskaty surowców wszelkiego rodzaju oraz przemysłowych półfabrykatów i wyrobów gotowych, udzielone Kierownikowi Urzędu Generalnego Pełnomocnego dla planu czteroletniego w Generalnym Gubernatorstwie [6]) celem sporządzenia spisu surowców, pozostaje nie naruszone przepisami niniejszego rozporządzenia.

(4) Spisanie, zarząd i wykorzystanie majątku skonfiskowanego należy do Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatrstwa [7]).

§ 3

Zarządzenie konfiskaty.

(1) Konfiskątę zarządza się piśmiennym rozporządzeniem władzy konfiskacyjnej w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [7*]). Konfiskata staje się skuteczną z chwilą podania do wiadomości rozporządzenia konfiskacyjnego.

(2) Podanie do wiadomości może być zastąpione wywieszką lub ogłoszeniem.

§ 4

Skutki konfiskaty.

(1) Konfiskata uzasadnia ustawowy zakaz zbycia [8]). Ma ona ten skutek, że czynności prawne wszelkiego rodzaju, których przedmiotem jest majątek skonfiskowany, oraz zmiany odnoszące się do tegoż, są nieważne bez uprzedniej zgody Kierownika Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [7*]) lub urzędu upoważnionego przezeń do wyrażenia tejże.

(2) Z czynnościami prawnymi są równoznaczne rozporządzenia, które następują w drodze egzekucji lub aresztu.

(3) Prawa osób trzecich, istniejące na majątku skonfiskowanym, włącznie z prawami wypływającymi z przewłaszczenia zabezpieczonego, są zawieszone.

§ 5

Wpis konfiskaty do księgi gruntowej.

Przy nieruchomościach i prawach, wpisanych do księgi gruntowej, należy wpisać do księgi gruntowej adnotację o konfiskacie [9]). Wniosek w tej sprawie składa urząd orzekający konfiskatę, a jeżeli ustanowiony jest powiernik [10]), wówczas powiernik.

---

[6]) Dekret Generalnego Gubernatora z dnia 9 stycznia 1940 r., GG. 1/1940; por. również **nr. 3** uwaga 4.

[7]) **Nr. 157.** W sprawie zarządu zajętego majątku rolnego i leśno-gospodarczego obowiązuje unormowanie osobne rozporządzenia o Administracji Powierniczej skonfiskowanego majątku rolnego i leśno-gospodarczego z dnia 24 stycznia 1940 r. (**nr. 160**).

[7*]) **Nr. 157** § 7.

[8]) Por. niem. kodeks cyw. § 134.

[9]) **Nr. 51** § 13.

[10]) §§ 9, 10.

§ 6

Wyjątki konfiskacyjne.

Wyjęte spod konfiskaty są przedmioty ruchome, służące w chwili wejścia w życie [11]) niniejszego rozporządzenia wyłącznie osobistemu użytkowi dotkniętego konfiskatą, jeżeli nie są przedmiotami luksusowymi lub nie przekraczają ram skromnego prowadzenia życia.

§ 7

Obowiązek zgłoszenia.

Rozporządzenie Generalnego Gubernatora może wzywać, aby zgłoszono majątek, który wchodzi w rachubę przy konfiskacie [12]).

§ 8

Ściągnięcie majątku bezpańskiego.

(1) Majątek bezpański [13]) winien być ściągnięty przez Starostę Powiatowego (Starostę Miejskiego) oraz oddany do zarządu Kierownikowi Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa. Ściągnięcie zarządza się pisemnym rozporządzeniem.

(2) Prawa osób trzecich, istniejące na majątku ściągniętym, łącznie z prawami z przewłaszczeń zabezpieczeniowych wygasają [14]) z ściągnięciem. Na wyjątki może zezwolić Kierownik Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa.

§ 9

Ustanowienie powierników.

O ile zarządza się [15]) konfiskatę majątku lub ściągnięcie majątku bezpańskiego, władza [16]), która zarządza konfiskatę lub ściągnięcie, może ustanowić powiernika. Osoba powiernika wymaga zatwierdzenia przez Kierownika Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa.

§ 10

Stanowisko powiernika.

(1) Powiernik upoważniony jest do wykonywania wszystkich sądowych i poza sądowych czynności i działań prawnych, które potrzebne są w związku ze sprawowaniem zarządu majątku skonfiskowanego. Niniejsze upoważnienie zastępuje w określonej ramie każde pełnomocnictwo, wymagane ustawą.

---

[11]) 28 stycznia 1940 r.

[12]) Dotychczas wydano rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia majątku żydowskiego w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 24 stycznia 1940 r. (nr. 253).

[13]) Szczególne znaczenie ma § 4 rozporządzenia o obowiązku zgłoszenia majątku żydowskiego w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 24 stycznia 1940 r., w myśl którego majątek nie zgłoszony w terminie, zakreślonym do zgłoszenia, uważa się za bezpański.

[14]) W przeciwieństwie do § 4 ust. 3, w myśl którego prawa osób trzecich łącznie z prawami wypływającymi z przewłaszczenia zabezpieczeniowego (Sicherungsübereignung) na przedmiotach skonfiskowanych są zawieszone.

[15]) § 3, § 8 ust. 1.

[16]) § 2, § 8 ust. 1.

(2) Powiernik [7]), w sprawie ewentualnego zbycia lub ewentualnej likwidacji, szczególnie gdy chodzi o przedsiębiorstwa niesocjalne lub finansowo nierentowne, winien przedkładać Kierownikowi Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [7*]) odpowiednie propozycje. Rozstrzygnięcie o zbyciu lub likwidacji przedsiębiorstwa należy do Kierownika Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa.

(3) Powiernik podlega nadzorowi Szefa Okręgowego *(Ekspozytury Wydziału Powierniczego* [17]) oraz wyższemu nadzorowi Kierownika Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [7*]).

(4) Powiernik winien wykonywać swoją działalność z zachowaniem staranności porządnego kupca. Odpowiada on przed władzą, która go ustanowiła [18]) za wszelkie szkody wynikające z naruszenia tegoż obowiązku. Obowiązany jest władzy tej udzielać każdocześnie wszystkich informacyj koniecznych. Winien on, o ile nie postanowiono inaczej, po upływie każdego miesiąca po ustanowieniu swym bez wezwania składać sprawozdanie o swej działalności.

(5) Powiernik może być każdocześnie odwołany.

(6) Koszta zarządu powierniczego pokrywa się z majątku skonfiskowanego.

§ 11

Konfiskata przez urzędy wojskowe.

(1) Konfiskaty dokonane i konfiskaty zarządzone w przyszłości przez Głównego Dowódcę Wschodu lub z jego polecenia nie podlegają ograniczeniom niniejszego rozporządzenia, jeżeli leżą w interesie obrony Rzeszy lub wzmocnienia uzbrojenia. O konfiskatach należy donieść Kierownikowi Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [7*]).

(2) Kierownik Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa uprawniony jest do sprawdzenia, czy konfiskaty przeprowadzone przez urzędy wojskowe zmierzają do celów, określonych w ust. 1.

(3) Jeżeli ustanawia się powierników, należy zasięgnąć zatwierdzenia ich przez Kierownika Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa.

§ 12

Konfiskaty przez formacje Policji Porządkowej i uzbrojonej ϟϟ.

(1) Wyższy Dowódca ϟϟ i Policji [10]) może w wypadkach wyjątkowych zarządzać konfiskaty, zmierzające do podwyższenia siły bojowej formacyj Policji Porządkowej i uzbrojonej ϟϟ. Wspomniane konfiskaty nie podlegają ograniczeniom niniejszego rozporządzenia; o nich należy donieść Kierownikowi Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [7*]).

(2) § 11 ust. 2 i 3 stosuje się analogicznie.

---

[7]) Patrz str. 301.
[7*]) Patrz str. 301.
[17]) Nr. 158.
[18]) § 9 w połączeniu z § 2, § 8 ust. 1.
[10]) Nr. 3 § 3 ust. 1.

§ 13

Konfiskaty przez Policję Bezpieczeństwa.

(1) Konfiskaty przez organa Policji Bezpieczeństwa nie podlegają ograniczeniom niniejszego rozporządzenia, o ile odnoszą się do przedmiotów, pozostających w bezpośrednim związku z czynami karalnymi. O konfiskatach należy donieść Kierownikowi Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [7*].

(2) § 11 ust. 2 i 3 stosuje się analogicznie.

§ 14

Obowiązek zgłoszenia konfiskat, zarządzonych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

(1) O konfiskatach zarządzonych i przeprowadzonych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia [20]) należy donieść Kierownikowi Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [7*].

(2) O ile ustanowiono powierników, należy do dnia 1 kwietnia 1940 r. zasięgnąć zatwierdzenia ich przez Kierownika Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa. Dla ustanowień powierników, dokonanych przed dniem 20 listopada 1939 r. [21]), pozostaje miarodajnym § 3 rozporządzenia o założeniu Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [22]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 36).

§ 15

Udzielanie odszkodowań.

(1) Za szkodę, wynikłą przy wykonaniu niniejszego rozporządzenia, może być udzielone odszkodowanie z wyłączeniem drogi prawa.

(2) Odszkodowanie ustala zawiadomieniem stwierdzającym Kierownik Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [7*]) po wysłuchaniu władzy, która zarządziła konfiskatę. Rozstrzygnięcie jego jest ostateczne.

§ 16

Dotychczas zarządzone ograniczenia majątkowe.

(1) Zarządzenie Nr. 4 Kierownika Wydziału Dewiz przy Urzędzie Generalnego Gubernatora [23]) z dnia 20 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 57) pozostaje nie naruszone.

(2) Dłużnicy roszczenia, dotkniętego konfiskatą a przysługującego żydowi, którzy uskuteczniają wpłaty celem wykonania zobowiązania na konto bankowe zablokowane, prowadzone na nazwisko wierzyciela żydowskiego, płacą ze skutkiem zwalniającym od długu.

[7*] Patrz str. 301.

[20]) Więc przed dniem 28 stycznia 1940 r.

[21]) Dzień wejścia w życie rozporządzenia o założeniu Urzędu Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa (nr. 157 uwaga 10).

[22]) Nr. 157.

[23]) Nr. 76 (por. także nr. 79).

§ 17

Postanowienia karne.

(1) Winni wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu oraz przepisom wykonawczym i uzupełniającym, wydanym na podstawie i do niniejszego rozporządzenia, podlegają karze więzienia oraz grzywny do nieograniczonej wysokości albo jednej z tych kar, a w wypadkach szczególnie ciężkich, karze ciężkiego więzienia.

(2) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [24]).

§ 18

Postanowienia końcowe.

(1) Z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia [11]) traci moc rozporządzenie o umieszczeniu urzędów publicznych [25]) z dnia 1 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 27).

(2) Pozostają w mocy:

a) rozporządzenie o konfiskacie majątku byłego państwa polskiego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa [26]) z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 37),

b) rozporządzenie o prawach i udziałach górniczych w Generalnym Gubernatorstwie [27]) z dnia 14 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 235),

c) rozporządzenie o konfiskacie i oddaniu aparatów radiowych [28]) z dnia 15 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 225),

d) rozporządzenie o konfiskacie dzieł sztuki w Generalnym Gubernatorstwie [29]) z dnia 16 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 209),

e) rozporządzenie o konfiskacie urządzeń i przedmiotów gospodarki olejami mineralnymi w Generalnym Gubernatorstwie [30]) z dnia 23 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 21).

Krakau (Kraków), dnia 24 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

Frank

---

[11]) 28 stycznia 1940 r.

[24]) Nr. 48 § 2 ust. 1.

[25]) Rozporządzenie unormowało szczególny wypadek używania nieruchomości zabudowanych i niezabudowanych, które przedtem nie były poświęcone celom urzędowym, dla umieszczenia władz, urządzeń władz i urzędów Generalnego Gubernatorstwa.

[26]) Nr. 149.

[27]) Nr. 153.

[28]) Nr. 239; rozporządzenie traci moc obowiązującą w dniu 1 lipca (ordynacja radiowa z dnia 13 kwietnia 1940 r. — nr. 240 § 12 ust. 2).

[29]) Nr. 151.

[30]) Nr. 155.

160. Rozporządzenie o Administracji Powierniczej skonfiskowanego majątku rolnego i leśno-gospodarczego.

Z dnia 24 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 18 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Administrację Powierniczą całego skonfiskowanego i mającego być skonfiskowanym majątku rolniczego [2]) dla Generalnego Gubernatorstwa poruczam Kierownikowi Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Administrację Powierniczą skonfiskowanego i mającego być skonfiskowanym majątku leśno-gospodarczego [2]) poruczam Kierownikowi Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa i Kierownik Wydziału Lasów posiadają prawa powiernika [4]) ustanowionego przez Kierownika Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [3]).

§ 2. (1) Do majątku rolniczego w pojęciu niniejszego rozporządzenia zalicza się również przedsiębiorstwa gospodarki ogrodniczej, winnej i uprawy drzew owocowych, jak również rybołóstwa wraz z wszelkimi ubocznymi zakładami.

(2) Do majątku leśno-gospodarczego zalicza się również hodowle lasów, leśnego gospodarowania nasiennego, również przedsiębiorstwa trudniące się obróbką drzewa i żywicy, jak też przedsiębiorstwa uprawiające handel drzewem włącznie z handlem drzewem składowym.

§ 3. (1) Dla Administracji Powierniczej wymienionej w § 1 niniejszego rozporządzenia majątku rolniczego utworzona zostanie w Wydziale Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

główna administracja nieruchomości,

przy urzędach Szefów Okręgowych

administracja nieruchomości.

(2) Administrację Powierniczą wymienionego w § 1 niniejszego rozporządzenia majątku leśno-gospodarczego prowadzi Kierownik Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 4. (1) W ramach ich czynności powierniczych Kierownik Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa i Kierownik Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora odpowiedzialni są wobec Kierownika Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa [3]).

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 28; weszło w życie z dniem 28 stycznia 1940 r.

[2]) Dotyczy to majątku byłego państwa polskiego (por. **nr. 150** § 8), jak również skonfiskowanego majątku prywatnego. Rolny i leśno-gospodarczy majątek byłego państwa polskiego jest zajęty z mocy ustawy, a to rozporządzeniem o konfiskacie majątku byłego państwa polskiego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa z dnia 15 listopada 1939 r. (**nr. 149**). Wykonywanie prawa zajęcia prywatnego majątku rolnego i leśno-gospodarczego przysługuje w myśl § 2 ust. 3 ordynacji konfiskacyjnej (**nr. 159**) z dnia 24 stycznia 1940 r. Kierownikowi Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa wzgl. Kierownikowi Wydziału Lasów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

[3]) **Nr. 157.**

[4]) **Nr. 159** § 10.

(2) Przedkładają Kierownikowi Wydziału Powierniczego dla Generalnego Gubernatorstwa preliminarz budżetowy dla poruczonego im tym rozporządzeniem resortu na dzień 1 stycznia każdego roku, po raz pierwszy dnia 1 kwietnia 1940 r., i założą dla wykonania budżetu księgowość dla spraw rolniczych i leśno-gospodarczych [5]).

Krakau (Kraków), dnia 24 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

[5]) Co do obowiązku zgłoszenia i zasad korzystania z rolnego i leśno-gospodarczego majątku byłego państwa polskiego patrz **nr. 150** § 8.

VII. Praca.

1. Unormowanie warunków pracy.

161. Rozporządzenie o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 31 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Dla regulowania warunków pracy oraz ochrony pracy pozostają w mocy przepisy istniejące [2]), o ile poniżej nie postanowiono inaczej.

§ 2. (1) Obowiązujące dnia 31 sierpnia 1939 r. umowy zbiorowe dla pracowników umysłowych i fizycznych pozostają tymczasowo nadal w mocy i obowiązują wszystkich zainteresowanych. Odstąpienie od przewidzianych taryfą płac i poborów oraz od innych warunków pracy jest niedopuszczalne bez poprzedniego pisemnego zezwolenia Szefa Okręgowego [3]). O ile przed wejściem w życie [4]) niniejszego rozporządzenia nastąpiły już zmiany, należy je cofnąć, jeżeli nie zostanie dodatkowo udzielone zezwolenie.

(2) O ile dnia 31 sierpnia 1939 r. nie obowiązały żadne umowy zbiorowe, należy dalej wypłacać udzielane tego dnia istotne wynagrodzenia i pobory. Wyjątki są dopuszczalne tylko za pisemnym zezwoleniem Szefa Okręgowego.

§ 3. (1) Szef Okręgowy może regulować umowy o pracę przez rozporządzenie o taryfach dla poszczególnych zakładów lub grup zakładów [5]).

---

[1]) Dz rozp. GGP. str. 13.

[2]) Patrz przede wszystkim rozporządzenie Prezydenta byłej Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 lipca 1927 r. o inspekcji pracy (Dz. U. R. P. nr. 67, poz. 690).

[3]) Szefowie Okręgowi winni zebrać obowiązujące umowy zbiorowe i podać je, oraz ewentualne zmiany i sprostowania, do wiadomości Kierownikowi Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (pierwsze rozporządzenie wykonawcze z dnia 1 listopada 1939 r. — **nr. 169** — § 1 zdanie 2, § 3 ust. 2). Szefowie Okręgowi udzielają również informacji o nadal będących w mocy umowach zbiorowych (**nr. 169** § 4).

[4]) 2 listopada 1939 r. (§ 9 zdanie 1).

[5]) Ordynację taryfową z mocą obowiązującą, sięgającą poza obszar Okręgu, wydaje Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (§ 3 ust. 2 w połączeniu z § 1 trzeciego rozporządzenia wykonawczego z dnia 12 marca 1940 r. — **nr. 164**).

Rozporządzenia o taryfach obowiązują prawnie objęte przez nie stosunki pracy. Szef Okręgowy ogłasza rozporządzenia o taryfach[6]).

(2) Jeżeli rozporządzenie o taryfach jest wskazane dla zakresu, sięgającego poza okręg Szefa Okręgowego, wyznaczony[8]) zostanie przez kierownika Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora Pracy, dla regulowania specjalny pełnomocnik[7]).

§ 4. Szef Okręgowy ma nadzór nad przeprowadzeniem obowiązujących w jego okręgu umów zbiorowych oraz rozporządzeń o taryfach.

§ 5. Rozporządzenia o taryfach ogłoszone będą w języku niemieckim i polskim. Jeśli istnieją wątpliwości co do ich interpretacji, wówczas miarodajny jest tekst niemiecki.

§ 6. Zastrzega się kierownikowi Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora prawo mianowania specjalnych pełnomocników dla załatwienia pewnych zadań, które wynikają z unormowania warunków pracy.

§ 7. (1) Kto obiecuje lub udziela czy też pozwala na obiecywanie sobie lub udzielanie wynagrodzeń i poborów wbrew przepisom §§ 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, karany będzie w razie wykroczenia przez Szefa Okręgowego lub specjalnego pełnomocnika pieniężną karą porządkową do nieograniczonej wysokości. Ta sama kara spotka tego, kto żąda lub udziela dogodniejszych warunków pracy, niż dopuszczalne są według przepisów niniejszego rozporządzenia. Przeciw orzeczeniu kary porządkowej wnieść można zażalenie do moich rąk.

(2) W ciężkich wypadkach będą orzeczone kary pozbawienia wolności według ustaw krajowych[9]). Ściganie karne następuje na wniosek Szefa Okręgowego lub specjalnego pełnomocnika. Wniosek może być cofnięty.

§ 8. Przepisy wykonawcze i uzupełniające, potrzebne do niniejszego rozporządzenia, wyda kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora[10]).

§ 9. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia[11]). Z dniem tym znosi się w Generalnym Gubernatorstwie rozporządzenie Naczelnego Szefa Administracji przy Naczelnym Dowódcy Wschodu o unormowaniu warunków pracy oraz o ochronie pracy na okupowanych polskich obszarach z dnia 17 września 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 56).

Warschau (Warszawa), 31 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

[6]) W § 1 zdanie 1 pierwszego rozporządzenia wykonawczego (nr. 162) Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora zastrzegł sobie prawo ogłoszenia. Dla ogłaszania został wyznaczony Dziennik rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów (nr. 162 § 2).

[7]) Drugim rozporządzeniem wykonawczym z dnia 16 listopada 1939 r. (nr. 163) został ustanowiony pełnomocnik specjalny do wydawania ordynacyj taryfowych dla służby publicznej. Zlecenie to skończyło się z dniem 18 marca 1940 r. (trzecie rozporządzenie wykonawcze z dnia 12 marca 1940 r. — nr. 164 — § 2).

[8]) Bezprzedmiotowe na podstawie § 1 trzeciego rozporządzenia wykonawczego z dnia 12 marca 1940 r.(nr. 164). Ordynacje taryfowe dla obszaru, określonego w § 3 ust. 2, wydaje Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (por. uwaga 8).

[9]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 zdanie 2, § 10 ust. 1.

[10]) Dotychczas wydano 3 rozporządzenia wykonawcze (nr. 162—164).

[11]) 2 listopada 1939 r.

162. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie (Dz. rozp. GGP. 1939 r., str. 13).

Z dnia 1 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 8 rozporządzenia o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. 1939 r. str. 13) zarządzam:

§ 1. Szefowie Okręgowi winni Kierownikowi Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów w podwójnym wygotowaniu przesłać niezwłocznie wydane przez nich według § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia Generalnego Gubernatora[2*]) z dnia 31 października, taryfy jak również zmiany i sprostowania tych celem ogłoszenia oraz donieść o uchyleniu tych. Wspomniany obowiązek odnosi się odpowiednio także do umów zbiorowych[3]).

§ 2. Ogłaszanie taryf, ich zmiana i uchylenie następuje w Dzienniku rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów[4]). Wspomniane odnosi się odpowiednio także do umów zbiorowych[3]).

§ 3. (1) W Wydziale Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów prowadzony będzie rejestr taryf (Tarifregister). Do rejestru taryf prowadzący rejestr winien wpisać umowy zbiorowe[3]), które obowiązywały w dniu 31 sierpnia 1939 r., oraz taryfy[5]), wydane przez Szefów Okręgowych, z oznaczeniem zakresu mocy obowiązującej pod względem zawodowym i przestrzeniowym, jak również wydanie zmian i sprostowań oraz uchylenie taryf lub umów zbiorowych ze wskazaniem na ogłoszenie w Dzienniku rozporządzeń Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów[6]). Po jednym wygotowaniu taryf i umów zbiorowych jak również ich zmian należy zebrać we winnym być założonym zbiorze taryf (Tarifsammlung). Przepis niniejszy należy odpowiednio stosować do nadal obowiązujących umów zbiorowych[3]).

(2) Szefowie Okręgowi winni stwierdzić będące obecnie w mocy umowy zbiorowe[3]) i przesłać spis tych w podwójnym wygotowaniu Wydziałowi Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów.

§ 4. Szefowie Okręgowi udzielają na żądanie informacji co do nadal obowiązujących umów zbiorowych i wydanych taryf.

Lodsch (Łódź), dnia 31 października 1939 r.

Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. Krohn

---

[1]) Dz rozp. GGP. str. 20; weszło w życie z dniem 3 listopada 1939 r.
[2]) Nr. 161.
[2*]) O unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie (nr. 161).
[3]) Nr. 161 § 2 ust. 1 zdanie 1.
[4]) Poprzednie uregulowanie w nr. 161 § 3 ust. 1 zdanie 3 jest tym samym bezprzedmiotowe.
[5]) Nr. 161 § 3 ust. 1 zdanie 1.
[6]) Por. § 2.

163. Drugie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 16 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 8 rozporządzenia o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 13) postanawiam:

§ 1. Warunki pracy robotników i pracowników, zatrudnionych w służbie publicznej, będą uregulowane jednolicie dla Generalnego Gubernatorstwa[3]).

§ 2. Specjalnym pełnomocnym do wydawania ordynacyj taryfowych dla służby publicznej w rozumieniu § 3 ust. 2 rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. mianuję Nadradcę Rządowego Dra Hoppe w Wydziale Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora[4]).

Krakau (Kraków), dnia 16 listopada 1939 r.

Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. Frauendorfer

164. Trzecie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 12 marca 1940 r.[1]).

W celu wykonania rozporządzenia o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 13) postanawiam:

§ 1. Ordynacje taryfowe dla obrębu, zakreślonego w § 3 ust. 8 rozporządzenia o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 31 października 1939 r., wydaje z dniem 16 marca 1940 r. Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora[3]).

§ 2. Polecenie do wydania ordynacyj taryfowych dla służby publicznej, udzielone Pełnomocnemu Specjalnemu w § 2 drugiego rozporządze-

Do 163.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 66; weszło w życie z dniem 1 grudnia 1939 r.
[2]) **Nr. 161.**
[3]) Patrz **nr. 165—169.**
[4]) Zlecenie specjalne skończyło się z dniem 15 marca 1940 r. (trzecie rozporządzenie wykonawcze z dnia 12 marca 1940 r. — **nr. 164** — § 2). Przepisy będące konieczne w przyszłości wyda Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (**nr. 164** § 1).

Do 164.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 185.
[2]) **Nr. 161.**
[3]) t. zn. już nie pełnomocnik specjalny.

nia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 16 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 66) [4]), kończy się z dniem 15 marca 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 12 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Frauendorfer

165. Rozporządzenie o wprowadzeniu ordynacyj taryfowych dla członków załogi w służbie publicznej.

Z dnia 23 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1939 r. wprowadza się na obszarze Generalnego Gubernatorstwa:

1. Ogólną ordynację taryfową dla członków załogi w służbie publicznej, Dziennik budżetu i uposażenia Rzeszy Niemieckiej 1938 r. Nr. 17 (Reichshaushalts- und Besoldungsblatt 1938 Nr. 17);
2. Ordynację taryfową A dla członków załogi w służbie Rzeszy Niemieckiej 1938 r. Nr. 18 (Reichshaushalts- und Besoldungsblatt 1938 Nr. 18);
3. Ordynację taryfową B dla członków załogi w służbie publicznej, Dziennik budżetu i uposażenia Rzeszy Niemieckiej 1938 r. Nr. 19 (Reichshaushalts- und Besoldungsblatt 1938 Nr. 19).

§ 2. (1) Postanowienia, wprowadzone według § 1, obowiązują tylko dla zatrudnionych przez władze niemieckie w Generalnym Gubernatorstwie pracowników [2]) i robotników [3]), będących obywatelami Rzeszy Niemieckiej. Natomiast nie obowiązują dla przejętych z byłych władz polskich pracowników i robotników narodowości polskiej [4]).

(2) Dla pracowników i robotników, przynależnych do Narodu Niemieckiego (Volksdeutsche) [5]), nastąpi specjalne uregulowanie.

Do 164.
[4]) Nr. 163.

Do 165.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 62.
[2]) Patrz do tego ordynacja taryfowa dla pracowników niemieckich w służbie publicznej z dnia 4 marca 1940 r. (nr. 167).
[3]) Patrz do tego ordynacja taryfowa dla robotników i robotnic niemieckich w służbie publicznej z dnia 16 stycznia 1940 r. (nr. 166).
[4]) Patrz do tego ordynacja taryfowa dla pracowników w służbie publicznej z dnia 20 stycznia 1940 r. (nr. 169) i ordynacja taryfowa dla robotników i robotnic w służbie publicznej z dnia 16 stycznia 1940 r. (nr. 168). Por. także nr. 12 i 12a.
[5]) Por. nr. 15 i 16.
[6]) W sprawie pracowników, przynależnych do Narodu Niemieckiego, w służbie publicznej, patrz ordynacja taryfowa z dnia 4 marca 1940 r. (nr. 167 § 1 ust. 1 zdanie 2), w sprawie robotników, przynależnych do Narodu Niemieckiego, w służbie publicznej, patrz ordynacja taryfowa z dnia 16 stycznia 1940 r. (nr. 166 § 1 ust. 1 zdanie 2).

§ 3. Przepisy potrzebne dla przeprowadzenia niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 23 listopada 1939 r.

Generalny Gubernnator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

166. Ordynacja taryfowa dla robotników i robotnic niemieckich w służbie publicznej. (Rejestr taryfowy Nr. 2/1).

Z dnia 16 stycznia 1940 r. [1]).

Na podstawie §§ 1 i 2 drugiego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o kształtowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 16 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 66) [2]) wydaję następującą tymczasową ordynację taryfową:

§ 1.
Zakres mocy obowiązującej.

(1) Ordynacja taryfowa dotyczy robotników i robotnic z Rzeszy Niemieckiej nowo przyjętych do pracy w publicznych zarządach i przedsiębiorstwach z wyjątkiem gospodarki leśnej w Generalnym Gubernatorstwie. Dotyczy ona również przynależnych do Narodu Niemieckiego [3]).

(2) W razie wątpliwości, czy zarząd lub przedsiębiorstwo należy do służby publicznej, rozstrzyga Specjalny Pełnomocny dla służby publicznej[4]).

§ 2.
Ogólne warunki pracy.

Do objętych niniejszą ordynacją taryfową robotników i robotnic stosować należy obowiązujące na obszarze Rzeszy Niemieckiej przepisy ogólnej ordynacji taryfowej dla członków załogi w służbie publicznej (ATO) z dnia 1 kwietnia 1938 r., również z wszelkimi dodatkami, zmianami i uzupełnieniami, o ile poniżej nie ma wyjątków lub uzupełnień.

§ 3 [5]).
Godzinowe.

(1) Robotnikom i robotnicom powyżej 21 lat przy zwykłej pracy, nie wymagającej rzemieślniczego lub specjalnego wyuczenia (grupa zarobkowa

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 46; weszło w życie z dniem 1 października 1939 r. (§ 5).
[2]) **Nr. 163.**
[3]) Por. **nr.** 15 i 16; patrz również **nr.** 165 § 2 ust. 2.
[4]) Teraz: Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (**nr.** 164)..
[5]) Nowe brzmienie na podstawie § 1 ordynacji taryfowej celem zmiany ordynacji taryfowej dla robotników i robotnic niemieckich w służbie publicznej z dnia 16 stycznia 1940 r. w połączeniu ze zmianą z dnia 1 marca 1940 r. (Rejestr taryfowy nr. 2/3) z dnia 16 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP, II str. 236). Nowe brzmienie obowiązuje od dnia 1 maja 1940 r. (§ 2 tamże).

C-TO. B), o ile zostaną nowo przyjęci, należy płacić następujące zarobki za godzinę:

	Robotnicy	Robotnice
w Krakau i Warschau (w Krakowie i Warszawie)	*1.16 złotych*	*0,87 złotych*
w Radom, Lublin i Tschenstochau (w Radomiu, Lublinie i Częstochowie) ...	*1,08 „*	*0,81 „*
w pozostałych miastach	*1,04 „*	*0,78 „*
w pozostałych miejscowościach	*1,— „*	*0,75 „*

przy czym wartość złotego wynosi 0,50 marek niemieckich, jeżeli wypłata nastąpi w markach niemieckich,

(2) Wszystkie inne zarobki oblicza się według przepisów §§ 7 i 13 ust. 3 TO. B.

§ 4[6]).

Podatki i ubezpieczenie społeczne.

(1) O ile wynagrodzenie nastąpi z kas publicznych, podatki i składki do ubezpieczenia społecznego będą uiszczone przez nowo przyjętych do służby członków załogi, przybyłych z Rzeszy, według postanowień ustawowych Rzeszy Niemieckiej.

(2) O ile zatrudnia się członków załogi, należących do Narodu Niemieckiego[3]), o tyle stosuje się względem podatków[7]) i ubezpieczenia społecznego[8]) przepisy polskie, obowiązujące w Generalnym Gubernatorstwie.

§ 5.

Wejście w życie.

Niniejsza ordynacja taryfowa wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 1 października 1939 r.

Krakau (Kraków), dnia 16 stycznia 1940 r.

Specjalny Pełnomocny dla służby publicznej
Dr. Hoppe

[3]) Por. nr. 15 i 16; patrz również nr. 165 § 2 ust. 2.

[6]) Nowe brzmienie na podstawie ordynacji taryfowej celem zmiany ordynacji taryfowej dla robotników i robotnic niemieckich w służbie publicznej z dnia 16 stycznia 1940 r. (Rejestr taryfowy nr. 2/2) z dnia 1 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 156); nowe brzmienie obowiązuje od dnia 12 marca 1940 r.

[7]) Por. rozporządzenie o zmianie polskiego prawa podatku dochodowego z dnia 22 lutego 1940 r. (nr. 197) i pierwsze postanowienie wykonawcze do tegoż z dnia 15 marca 1940 r. (nr. 198).

[8]) Por. rozporządzenie o ubezpieczeniu społecznym na okupowanych obszarach polskich z dnia 17 października 1939 r. (nr. 177 § 2 p. 2).

167. Ordynacja taryfowa dla pracowników niemieckich w służbie publicznej. (Rejestr taryfowy Nr. 4/2).

Z dnia 4 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie §§ 1 i 2 drugiego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 16 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 66)[2]) wydaję według zlecenia Kierownika Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora następującą ordynację taryfową[2*]):

§ 1

Zakres mocy obowiązującej.

(1) Ordynacja taryfowa dotyczy nowo przyjętych z Rzeszy Niemieckiej pracowników niemieckich, zatrudnionych w Generalnym Gubernatorstwie, o ile zajmują się pracą, która wymaga w przeważnej części siły roboczej pracownika i podlega według § 1 ustawy ubezpieczeniowej pracowników Rzeszy Niemieckiej obowiązkowemu ubezpieczeniu, albo wymienieni są w załączniku 1 do ordynacji taryfowej A z dnia 1 kwietnia 1938 r. (por. § 2). Dotyczy ona również przynależnych do Narodu Niemieckiego[3]).

(2) Wątpliwości, czy zarząd lub przedsiębiorstwo należy do służby publicznej, rozstrzyga Specjalny Pełnomocny dla służby publicznej[4]).

§ 2

Ogólne warunki zatrudnienia.

Do pracowników, objętych niniejszą ordynacją taryfową, stosować należy obowiązujące każdorazowo w Rzeszy Niemieckiej przepisy ogólnej ordynacji taryfowej dla członków załogi w służbie publicznej z dnia 1 kwietnia 1938 r. i ordynacji taryfowej A dla członków załogi w służbie publicznej z dnia 1 kwietnia 1938 r. wraz z wszelkimi dodatkami, zmianami i uzupełnieniami, o ile poniżej nie przewidziano odchyleń lub uzupełnień.

§ 3

Dodatek mieszkaniowy.

(1) Do pensyj płaci się miesięcznie następujące dodatki mieszkaniowe:

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 157; weszło w życie z dniem 1 października 1939 r. (§ 7 zdanie 1).
[2]) **Nr. 163.**
[2*]) Ordynacja taryfowa weszła w miejsce ordynacji taryfowej dla pracowników niemieckich w służbie publicznej (Rejestr taryfowy nr. 4/1) z dnia 21 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 49; § 7 zdanie 2).
[3]) Por. **nr. 165** § 2 ust. 2.
[4]) Teraz: Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (**nr. 164**).

I. Członkom załogi, mającym mniej niż troje dzieci, uprawnionych do dodatku

w klasie taryfowej	III	IV	V	VI	VII	
1. w Krakau i Warschau (w Krakowie i Warszawie) . . .	228	168	122	89	58	złotych
2. w Radom, Lublin i *Tschenstochau*[5]) (w Radomiu, Lublinie i *Częstochowie*)	180	132	101	74	48	złotych
3. we wszystkich pozostałych miejscowościach	144	108	79	58	36	złotych

II. żonatym, owdowiałym albo rozwiedzionym członkom załogi, mającym 3 i 4 dzieci, uprawnionych do dodatku

w klasie taryfowej	III	IV	V	VI	VII	
1. w Krakau i Warschau (w Krakowie i Warszawie) . . .	266	196	143	104	68	złotych
2. w Radom, Lublin i *Tschenstochau*[5]) (w Radomiu, Lublinie i *Częstochowie*)	210	154	118	87	56	złotych
3. we wszystkich pozostałych miejscowościach	168	126	93	68	42	złotych

III. żonatym, owdowiałym albo rozwiedzionym członkom załogi, mającym 5 i więcej dzieci, uprawnionych do dodatku

w klasie taryfowej	III	IV	V	VI	VII	
1. w Krakau i Warschau (w Krakowie i Warszawie) . . .	304	224	164	119	77	złotych
2. w Radom, Lublin i *Tschenstochau*[5]) (w Radomiu, Lublinie i *Częstochowie*)	240	176	135	100	64	złotych
3. we wszystkich pozostałych miejscowościach	192	144	106	77	48	złotych

Dodatek mieszkaniowy podlega obniżeniom według rozporządzeń o obniżeniu pensyj.

(2) Postanowienia po myśli § 6 ust. 1 ordynacji taryfowej A z dnia 1 kwietnia 1938 r. — rejestr taryfowy Nr. 2233A/I — o obliczaniu dodatków mieszkaniowych dla kawalerów i mężatek pozostają w mocy.

(3) Poza tym należy stosować postanowienia obowiązujące dla urzędników Rzeszy z wyjątkiem § 39 ust. 3 ustawy Rzeszy o uposażeniu[6]).

§ 4

Kurs złotego.

Jeżeli wypłatę uskutecznia się w markach niemieckich, wówczas przelicza się złotego po kursie 1 zł. = 0,50 markom niemieckim.

§ 5

Nadzwyczajny dodatek w Warszawie.

Członkom załogi, zatrudnionym w Warschau (Warszawie), udziela się do pensyj łącznie z dodatkami mieszkaniowymi nadzwyczajnego dodatku 5%-owego.

---

[5]) Wstawiono na podstawie ordynacji taryfowej celem zmiany ordynacji taryfowej dla pracowników niemieckich w służbie publicznej z dnia 4 marca 1940 r. — Rejestr taryfowy nr. 4/3 — z dnia 5 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 211); weszło w życie z dniem 19 kwietnia 1940 r.

[6]) Z dnia 16 grudnia 1927 r. (Dz U. Rzeszy Niem. I str. 349) z licznymi zmianami.

§ 6

Podatki i ubezpieczenia społeczne.

(1) O ile wynagrodzenie nastąpi z kas publicznych, podatki i składki do ubezpieczenia społecznego będą uiszczone przez nowo przyjętych do służby członków załogi, przybyłych z Rzeszy, według postanowień ustawowych Rzeszy Niemieckiej oraz postanowienia § 4 ust. 1 d ordynacji taryfowej A z dnia 1 kwietnia 1938 r.

(2) W razie zatrudnienia członków załogi, przynależnych do Narodu Niemieckiego [7]), stosuje się co do podatków [8]) i ubezpieczenia społecznego [9]) przepisy polskie, obowiązujące w Generalnym Gubernatorstwie.

§ 7

Wejście w życie.

Ordynacja taryfowa wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 1 października 1939 r. Równocześnie znosi się ordynację taryfową z dnia 21 stycznia 1940 r. — rejestr taryfowy Nr. 4/1 — (Dz. rozp. GGP. II str. 49).

Krakau (Kraków), dnia 4 marca 1940 r.

Specjalny Pełnomocny dla służby publicznej
Dr. Hoppe

168. Ordynacja taryfowa dla robotników i robotnic w służbie publicznej. (Rejestr taryfowy Nr. 1/1).

Z dnia 15 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie §§ 1 i 2 drugiego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o kształtowaniu warunków pracy w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 16 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 66) [2]) wydaję następującą tymczasową ordynację taryfową:

§ 1

Zakres mocy obowiązującej.

(1) Ordynacja taryfowa obejmuje wszystkich robotników i robotnice, zatrudnionych w zarządach i przedsiębiorstwach w Generalnym Guber-

---

Do 167.

[7]) Nr. 15 i 16.

[8]) Por. rozporządzenie o zmianie polskiego prawa podatku dochodowego z dnia 22 lutego 1940 r. (nr. 197) i pierwsze postanowienie wykonawcze do tegoż z dnia 18 marca 1940 r. (nr. 198).

[9]) Por. rozporządzenie o ubezpieczeniu społecznym na okupowanych obszarach polskich z dnia 17 października 1939 r. (nr. 177 § 2 p. 2).

Do 168.

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 45.

[2]) Nr. 163.

natorstwie za wyjątkiem gospodarki leśnej. Nie dotyczy ona odkomenderowanych z Rzeszy Niemieckiej lub tam nowo zatrudnionych Niemców[3]).

(2) W razie wątpliwości, czy zarząd lub przedsiębiorstwo należy do służby publicznej, rozstrzyga Specjalny Pełnomocny dla służby publicznej[4]).

§ 2

Godzinowe.

(1) Należy płacić następujące zarobki za godzinę:

	W miejscowościach Krakau i Warschau (Krakowie i Warszawie)	We wszystkich innych miejscowościach
I. Robotnicy		
1. Nieuwyuczeni robotnicy	—.58 zł.	—.50 zł.
2. Poduczeni robotnicy	—.72 „	—.62 „
3. Wyuczeni robotnicy (wyuczeni rzemieślnicy)	1.02 „	—.88 „
4. Starsi rzemieślnicy i przodownicy	1.16 „	1.— „
II. Robotnice	—.46 „	—.40 „

(2) Szef Okręgowy może w porozumieniu ze Specjalnym Pełnomocnym[4]) w poszczególnych wypadkach zezwolić na wyjątki.

§ 3

Podatki i ubezpieczenie społeczne.

(1) Podatki[5]) i składki do ubezpieczenia społecznego[6]) powinien potrącać zarząd lub przedsiębiorstwo z zarobku według przepisów ustawowych, obowiązujących każdorazowo w Generalnym Gubernatorstwie i dalej kierować do właściwych kas. Publiczne zarządy i przedsiębiorstwa winny przypadające na nich składki dalej kierować do tych samych kas.

(2) Potrącenia ryczałtowe nie są dopuszczalne.

§ 4

Wejście w życie.

Niniejsza ordynacja taryfowa wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od rozpoczęcia tygodnia roboczego, na który przypada dzień 9 grudnia 1939 r.

Krakau (Kraków), dnia 15 stycznia 1940 r.

Specjalny Pełnomocny dla służby publicznej
Dr. Hoppe

---

[3]) **Nr. 166.**
[4]) Teraz: Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (**nr. 164**).
[5]) Por. rozporządzenie o zmianie polskiego prawa podatku dochodowego z dnia 22 lutego 1940 r. (**nr. 197**) i pierwsze postanowienie wykonawcze do tegoż z dnia 15 marca 1940 r. (**nr. 198**).
[6]) Por. rozporządzenie o ubezpieczeniu społecznym na okupowanych obszarach polskich z dnia 17 października 1939 r. (**nr. 177** § 2 p. 2).

169. Ordynacja taryfowa dla pracowników w służbie publicznej. (Rejestr taryfowy Nr. 3/1).

Z dnia 20 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie §§ 1 i 2 drugiego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie (Dz. rozp. GGP. str. 66) [2]) wydaję poniższą tymczasową ordynację taryfową:

§ 1

Zakres mocy obowiązującej.

(1) Ordynacja taryfowa obejmuje w ogólności pracowników zatrudnionych w publicznych zarządach i przedsiębiorstwach w Generalnym Gubernatorstwie za wyjątkiem gospodarki leśnej[3]). Nie odnosi się do niemieckich pracowników [4]), którzy zostali odkomenderowani z obszaru Rzeszy Niemieckiej lub tam do pracy przyjęci.

(2) W razie wątpliwości, czy zarząd lub przedsiębiorstwo należy do służby publicznej, rozstrzyga Specjalny Pełnomocny dla służby publicznej[5]).

§ 2

Grupy uposażeń.

Zaszeregowuje się:

a) pracowników przy wykonywaniu zwykłej czynności mechanicznej do grupy uposażeń I.

b) pracowników przy wykonywaniu zwykłej czynności kupieckiej lub technicznej do grupy uposażeń II.

c) pracowników przy wykonywaniu kierowniczej czynności kupieckiej lub technicznej do grupy uposażeń III.

d) pracowników, zdolnych do nadzwyczajnej pracy kupieckiej lub technicznej, którzy wykazać się mogą ukończonym wyższym wykształceniem do grupy uposażeń IV.

§ 3

Ustalenie wysokości stawek uposażeniowych.

(1) Pracownikom, którzy ukończyli 25-ty rok życia, należy płacić następujące stawki uposażeniowe:

a) w Krakau i Warschau (w Krakowie i Warszawie)
pracownikom grupy uposażeń I . . . . . miesięcznie 195 złotych
pracownikom grupy uposażeń II . . . . . miesięcznie 300 „

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 48; weszło w życie z dniem 1 października 1939 r. (§ 6).
[2]) **Nr. 163.**
[3]) Słowa „za wyjątkiem gospodarki leśnej" zostały skreślone na podstawie ordynacji taryfowej celem zmiany ordynacji taryfowej dla pracowników w służbie publicznej z dnia 20 stycznia 1940 r. — Rejestr taryfowy nr. 3/2 — (Dz. rozp. GGP. II str. 187).
[4]) **Nr. 167.** Niniejsza ordynacja nie obowiązuje również przynależnych do Narodu Niemieckiego **nr. 167** § 1 ust. 1 zdanie 2).
[5]) Teraz: Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (**nr. 164**).

pracownikom grupy uposażeń III . . . . miesięcznie 402 „
pracownikom grupy uposażeń IV . . . . miesięcznie 483 „

b) we wszystkich pozostałych miejscowościach:
pracownikom grupy uposażeń I . . . . . miesięcznie 170 złotych
pracownikom grupy uposażeń II . . . . . miesięcznie 260 „
pracownikom grupy uposażeń III . . . . miesięcznie 350 „
pracownikom grupy uposażeń IV . . . . miesięcznie 420 „

(2) Za każdy rok przed ukończeniem 25-tego roku życia potrąca się 5%.

(3) Dla pracowniczek obniża się uposażenie według ust. 1 i 2 o 10%.

§ 4

Wyjątki.

Szef Okręgowy może w poszczególnych wypadkach w porozumieniu ze Specjalnym Pełnomocnym[5]) w sprawie poborów według § 3 zezwolić na wyjątek.

§ 5

Podatki i ubezpieczenie społeczne.

(1) Podatki [6]) i składki do ubezpieczenia społecznego [7]) powinien potrącać zarząd lub przedsiębiorstwo ze stawek uposażeniowych według przepisów ustawowych, obowiązujących każdorazowo w Generalnym Gubernatorstwie i dalej kierować do właściwych kas. Publiczne zarządy i przedsiębiorstwa winny przypadające na nich składki dalej kierować do tych samych kas.

(2) Potrącenia ryczałtowe nie są dopuszczone.

§ 6

Wejście w życie.

Niniejsza ordynacja taryfowa wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 1 października 1939 r.

Krakau (Kraków), dnia 20 stycznia 1940 r.

Specjalny Pełnomocny dla służby publicznej
Dr. Hoppe

---

[5]) Teraz: Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora (**nr. 164**).
[6]) Por. rozporządzenie o zmianie polskiego prawa podatku dochodowego z dnia 22 lutego 1940 r. (**nr. 197**) i pierwsze postanowienie wykonawcze do tegoż z dnia 18 marca 1940 r. (**nr. 198**).
[7]) Por. rozporządzenie o ubezpieczeniu społecznym na okupowanych obszarach polskich z dnia 17 października 1939 r. (**nr. 177** § 2 p. 2).

170. Ordynacja taryfowa celem uregulowania odszkodowania robotników budowlanych, wysłanych z Rzeszy do miejsc budowy władz i instytucyj publicznych w Generalnym Gubernatorstwie.

(Rejestr taryfowy Nr. 8/1).

Z dnia 5 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie §§ 1 i 2 drugiego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 16 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 66)[2]) wydaję według zlecenia Kierownika Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora następującą ordynację taryfową:

§ 1

Zakres mocy obowiązującej.

Ordynacja taryfowa obowiązuje w odniesieniu do niemieckich robotników budowlanych, wysłanych z Rzeszy i zatrudnionych w Generalnym Gubernatorstwie w miejscach budowy władz i instytucyj publicznych.

§ 2

Wynagrodzenie.

W sprawie wynagrodzenia wysłanych z Rzeszy robotników budowlanych stosuje się obowiązujące w przemyśle budowlanym przepisy taryfowe, które właściwe są dla ich miejsc pracy w ojczyźnie.

§ 3

Odszkodowanie.

Odmiennie od § 6 II ordynacji taryfowej Rzeszy dla przemysłu budowlanego z dnia 26 listopada 1936 r. robotnicy budowlani, którzy wysłani są do Generalnego Gubernatorstwa celem wykonywania robót w miejscach budowy władz i instytucyj publicznych, otrzymują bez względu na wysokość ich godzinowego dziennie:

4,50 marek niemieckich, jeżeli są żonaci,
2,— marki niemieckie, o ile są kawalerami.

§ 4

Wejście w życie.

Niniejsza ordynacja taryfowa wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 1 stycznia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 5 marca 1940 r.

Specjalny Pełnomocny dla służby publicznej
Dr. Hoppe

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 159; weszło w życie z dniem 1 stycznia 1940 r. (§ 4).
[2]) Nr. 163.

171. Rozporządzenie o ograniczeniu zmiany miejsca pracy.

Z dnia 22 lutego 1940 r. [1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Zakłady (prywatne i publiczne zakłady i zarządy wszelkiego rodzaju) i gospodarstwa domowe, robotnicy i pracownicy wypowiedzieć mogą umowę o pracę tylko wtedy, gdy Urząd Pracy wyraził zgodę na rozwiązanie stosunku pracy.

§ 2. Zakładom i gospodarstwom domowym wolno przyjąć robotników i pracowników tylko wtedy, gdy Urząd Pracy na to zezwolił.

§ 3. Powyższe postanowienia obowiązują odpowiednio członków rodziny, którzy regularnie pomagają w zakładach i gospodarstwach domowych małżonków, rodziców, dalszych krewnych lub rodzeństwa, choćby nie byli zatrudnieni jako robotnicy lub pracownicy.

§ 4. (1) Urząd Pracy powinien przy decyzjach w sprawie aprobaty wniosków o zwolnienie lub przyjęcie do pracy sił roboczych brać pod uwagę względy państwowo-polityczne i socjalne, jak również ogólne wytyczne przydziału sił roboczych i polityki zarobkowej.

(2) Udzielenie zezwolenia nastąpić może z nałożeniem zleceń.

§ 5. Dla udzielenia zezwolenia

a) na rozwiązanie stosunku pracy właściwy jest ten Urząd Pracy, w którego okręgu położone jest ostatnie miejsce pracy,

b) na przyjęcie do pracy właściwy jest ten Urząd Pracy, w którego okręgu położony jest zakład, zamierzający przyjąć ludzi do pracy.

§ 6. (1) Wniosek o zezwolenie według § 1 winna ta strona, która zamierza rozwiązać stosunek pracy, złożyć do właściwego Urzędu Pracy.

(2) Wniosek o zezwolenie według § 2 winien przedsiębiorca, który zamierza przyjąć ludzi do pracy, złożyć do właściwego Urzędu Pracy.

§ 7. Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora upoważniony jest do zwolnienia od przepisów §§ 1 do 3 gałęzie przemysłu, zakłady, gospodarstwa domowe i osoby. Niniejsze upoważnienie przenieść może na kierowników wydziałów pracy przy Szefach Okręgowych.

§ 8. Winni wykroczenia, obejścia niniejszego rozporządzenia lub kto przed prawidłowym rozwiązaniem stosunku pracy opuści miejsce zatrud-

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 80.

nienia, ulega na wniosek kierownika Urzędu Pracy karze więzienia i grzywny lub jednej z tych kar [2]).

§ 9. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 marca 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 22 lutego 1940 r.

Generalny Gubernnator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

2. Obowiązek pracy.

172. Rozporządzenie o wprowadzeniu obowiązku pracy dla polskiej ludności Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 26 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Wszyscy mieszkańcy Generalnego Gubernatorstwa narodowości polskiej, od 18 [2]) do 60 roku życia, podlegają z natychmiastową mocą obowiązującą publicznemu obowiązkowi pracy.

(2) Dla żydów wydane zostaje specjalne uregulowanie [3]).

§ 2. Osób, które się wykazać mogą stałą pożyteczną pracą społeczną, nie należy powoływać do pełnienia publicznego obowiązku pracy [4]).

§ 3. W ramach publicznego obowiązku pracy wykonywane będą w szczególności prace w gospodarstwach rolnych, budowa i utrzymywanie publicznych budynków, budowa dróg, dróg wodnych i torów kolejowych, regulacja rzek i prace dla polepszenia kultury rolnej.

§ 4. (1) Wynagrodzenie podlegających obowiązkowi pracy nastąpi według stawek uznanych za słuszne [5]).

(2) Opiekę nad podlegającymi obowiązkowi pracy i ich rodzinami należy zabezpieczyć w ramach możliwości.

Do 171.
[2]) Właściwy dla zawyrokowania jest Sąd Niemiecki, **nr. 50** § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.

Do 172.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 6; weszło w życie z dniem 27 października 1939 r.
[2]) Szefowie Okręgowi mogą obowiązek pracy rozciągać na młodzież między 14-tym a 18-tym rokiem życia (§ 1 rozporządzenia o rozciąganiu obowiązku pracy dla ludności polskiej Generalnego Gubernatorstwa z dnia 14 grudnia 1939 r., **nr. 173**).
[3]) Patrz rozporządzenie o wprowadzeniu przymusu pracy dla ludności żydowskiej Generalnego Gubernatorstwa z dnia 26 października 1939 r. (**nr. 250**).
[4]) Patrz też pierwsze rozporządzenie wykonawcze z dnia 31 października 1939 r. (**nr. 174**) § 1 ust. 1.
[5]) Patrz **nr. 174** § 2 ust. 2.

§ 5. Przepisy, niezbędne dla wykonania niniejszego rozporządzenia, wyda Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora [6]).

Warschau (Warszawa), dnia 26 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

173. Rozporządzenie o rozciąganiu obowiązku pracy dla ludności polskiej Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 14 grudnia 1939 r. [1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Szefów Okręgowych upoważnia się do rozciągania obowiązku pracy dla polskiej ludności Generalnego Gubernatorstwa na młodzież między 14. a 18. rokiem życia. Zatrudnienie młodzieży należy przystosować do zdolności roboczej.

§ 2. Do osób, podlegających obowiązkowi pracy na podstawie § 1 niniejszego rozporządzenia, stosuje się analogicznie §§ 1 do 4 rozporządzedzenia o wprowadzeniu obowiązku pracy dla polskiej ludności Generalnego Gubernatorstwa [2]) z dnia 26 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 6).

§ 3. Niniejsze rozporządzenie wchodzi natychmiast w życie [3]).

Krakau (Kraków), dnia 14 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

Do 172.
[6]) Dotychczas wydano jedno rozporządzenie wykonawcze (nr. 174).

Do 173.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 224.
[2]) Nr. 172.
[3]) 14 grudnia 1939 r

174. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 26 października 1939 r. o wprowadzeniu obowiązku pracy dla polskiej ludności Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 31 października 1939 r. [1]).

Na podstawie § 5 rozporządzenia o wprowadzeniu obowiązku pracy dla polskiej ludności Generalnego Gubernatorstwa [2]) z dnia 26 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 6) zarządzam:

§ 1. (1) Obowiązkowi pracy podlega każdy zdolny do pracy.

(2) Nie całkowicie zdolnych do pracy należy zatrudniać tylko pracami, odpowiadającymi ich zdolnościom do pracy.

§ 2. (1) Podlegających obowiązkowi pracy przekazuje Urząd Pracy do wykonywania prac. Urząd Pracy może gminom swego okręgu nałożyć obowiązek stawienia osób, obowiązanych do pracy.

(2) Warunki stosunków pracy, powstałych na podstawie przydziału, jak również wysokość płac ustala właściwy dla odnośnego miejsca pracy Szef Okręgowy lub, dopóki tegoż nie ma, kierownik Urzędu Pracy właściwego dla odnośnego miejsca pracy.

§ 3. Stosunek pracy wolno rozwiązać tylko za zezwoleniem Urzędu Pracy właściwego dla odnośnego miejsca pracy. Przekazujący Urząd Pracy może jednak z góry ograniczyć pracę na określony czas lub pewne zadania.

§ 4. (1) Obowiązany do pracy winien Urzędowi Pracy na żądanie przedłożyć wszelkie potrzebne dowody jak również udzielać wszelkich potrzebnych informacyj. Urząd Pracy zażądać może również osobistego stawienia się obowiązanego do pracy.

(2) Obowiązany do pracy ma obowiązek używania rzeczy, znajdujących się w jego posiadaniu lub przechowaniu, jeżeli Urząd Pracy tego wymaga.

§ 5. (1) Kto swego obowiązku pracy nie wypełnia, a szczególnie kto wbrew obowiązkowi do pracy nie przychodzi, spełnienia pracy odmawia lub w złej woli od pracy się powstrzymuje, podlega karze więzienia i grzywny, co do ostatniej w nieograniczonej wysokości, lub jednej z tych kar.

(2) Ta sama kara spotyka, kto usiłuje obowiązanego do pracy nakłaniać do takiego karalnego zachowania się.

(3) Ściganie odbywa się tylko na wniosek kierownika Urzędu Pracy [3]).

(4) Kierownik Urzędu Pracy może, zamiast wniesienia wniosku

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 14.
[2]) Nr. 172.
[3]) Właściwy dla zawyrokowania jest Sąd Niemiecki (nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1).

o ukaranie, każdorazowe wykroczenie obłożyć karą porządkową do wysokości 20 marek niemieckich.

§ 6. Niniejsze rozporządzenie wykonawcze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [4]).

Lodsch (Łódź), dnia 31 października 1939 r.

Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. Krohn

175. Rozporządzenie o obowiązku posługujących się furmanką i wiejskich posiadaczy furmanek do oddania usług zaprzęgowych.

Z dnia 23 stycznia 1940 r. [1]).

Na mocy § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Wszyscy posługujący się furmanką i wiejscy posiadacze furmanki, znajdujący się na obszarze Generalnego Gubernatorstwa, podlegają z natychmiastową mocą obowiązkowi publicznemu do oddania usług zaprzęgowych.

§ 2. Do oddania usług zaprzęgowych wezwać można szczególnie [2]), gdy mają być wykonywane roboty w przedsiębiorstwach rolnych i leśnych, do budowy i konserwacji budynków publicznych, do budowy dróg, dróg wodnych i kolei żelaznych, do regulacji rzek i dla kultury ziemi.

Do oddania usług zaprzęgowych także można wezwać, gdy mają być wykonane roboty do wydobywania i zużytkowania minerałów[3]).

§ 3. Obowiązek do oddania usług zaprzęgowych obejmuje stawienie do dyspozycji zdatnych do użytku furmanek, zaprzągniętych w konie, łącznie z osobami koniecznymi do prowadzenia zaprzęgów oraz naładowania i wyładowania furmanek.

§ 4. Wynagrodzenie obowiązanych do oddania usług zaprzęgowych nastąpi według wytycznych Szefa Okręgowego w oparciu o stawki płac za oddanie usług zaprzęgowych tego samego lub podobnego rodzaju, płacone przed dniem 1 września 1939 r.[4]).

§ 5. (1) W razie odmowy oddania usług, urząd wzywający uprawniony jest wykonać świadczenie przez innego na rachunek posługującego się furmanką lub posiadacza furmanki.

Do 174.
[4]) 2 listopada 1939 r.
Do 175.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 16; weszło w życie z dniem 28 stycznia 1940 r.
[2]) Patrz np. pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 24 stycznia 1940 r. (nr. 176) § 1.
[3]) Wstawiono na podstawie rozporządzenia celem uzupełnienia rozporządzenia o obowiązku posługujących się furmanką i wiejskich posiadaczy furmanek do oddania usług zaprzęgowych z dnia marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 92); weszło w życie z dniem 14 marca 1940 r.
[4]) Zniesiono na podstawie rozporządzenia o kształtowaniu cen z dnia 12 kwietnia 1940 r. — nr. 119 — § 9 ust. 2 c. W sprawie ustalenia cen za przewoźne obowiązuje teraz nr. 119 § 2 ust. 2.

(2) Zamiast świadczenia zastępczego lub obok tegoż można uznać również karę porządkową do 300 złotych dla każdego poszczególnego wypadku.

Krakau (Kraków), dnia 23 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

176. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 stycznia 1940 r. o obowiązku posługujących się furmanką i wiejskich posiadaczy furmanek do oddania usług zaprzęgowych.

Z dnia 24 stycznia 1940 r.[1]).

W celu wykonania rozporządzenia o obowiązku posługujących się furmanką i wiejskich posiadaczy furmanek do oddania usług zaprzęgowych[2]) z dnia 23 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 16) postanawiam:

§ 1. (1) Kierownik niemieckiej inspekcji leśnej (Forstmeister) lub jego pełnomocnik może publiczną odezwą posługujących się furmanką i wiejskich posiadaczy furmanek pewnej gminy, lub bezpośrednim wezwaniem poszczególnych posługujących się furmanką lub posiadaczy furmanki, zobowiązywać do stawienia zaprzęgów w znaczeniu § 1 rozporządzenia dla przewozów drzewa.

(2) Wezwanie ma nastąpić każdorazowo w porozumieniu z właściwym Starostą Powiatowym, a jeżeli wezwanie dotyczy wiejskich posiadaczy furmanki także w porozumieniu z właściwym Agronomem Powiatowym.

§ 2. W sprawie wynagrodzenia obowiązują wytyczne, mające być wydane przez Szefa Okręgowego. Wydział Lasów przy Urzędzie Szefa Okręgowego ustanawia w porozumieniu z Wydziałem Pracy przy Urzędzie Szefa Okręgowego przewoźne, ułożone wedle gatunków drzewa i odległości.[3])

Krakau (Kraków), dnia 24 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Frauendorfer

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 63; weszło w życie z dniem 7 lutego 1940 r.
[2]) Nr. 175.
[3]) Zniesiono na podstawie rozporządzenia o kształtowaniu cen z dnia 12 kwietnia 1940 r. — nr. 119 — § 9 ust. 2 d. W sprawie ustalenia cen za przewoźne obowiązuje teraz nr. 119 § 2 ust. 2. Por. także nr. 175 § 4 uwaga 4 tamże.

VIII. Sprawy zaopatrzenia.

1. Ubezpieczenie społeczne.

177. Rozporządzenie o ubezpieczeniu społecznym na okupowanych obszarach polskich.

Z dnia 17 października 1939 r.[1]).

Na podstawie władzy wykonawczej rozporządza się:

§ 1. Ubezpieczenie społeczne na okupowanych obszarach polskich prowadzi się nadal według istniejących przepisów.

§ 2. Dla ubezpieczenia rentowego funkcjonariuszy i robotników, dla ubezpieczenia chorych, ubezpieczenia przeciw nieszczęśliwym wypadkom oraz ubezpieczenia górniczego zarządza się:

1. Przedstawiciele ubezpieczenia społecznego — Główny Zakład Ubezpieczenia Społecznego w Warszawie — Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Kontrola Warszawa, Czerniakowska 231, oraz jego oddziały: Oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych — oraz wszystkie Okręgowe Kasy Chorych — Ubezpieczalnia Społeczna — mają natychmiast podjąć ponownie swoją działalność.
2. Wkładki na ubezpieczenie społeczne należy wpłacać według dotychczasowych przepisów do odnośnych urzędów, a także i zaległe wkładki.

   Okręgowe Kasy Chorych nie wpłacają tymczasowo wkładek przeznaczonych dla Głównego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, lecz zarządzają nimi same.
3. Renty ubezpieczenia społecznego[2]) będą tymczasowo wypłacane nie przez pocztę, lecz przez Okręgowe Kasy Chorych. Należy je podejmować w biurach tychże.

   Okręgowe Kasy Chorych posługiwać się mogą dla wypłaty urzędową pomocą gmin.

   Wypłatę zacznie się wówczas, skoro i o ile będą sporządzone znowu listy rent, wywleczone czy zniszczone przez urzędy polskie.

   Podstawy płatnicze dla świadczeń rentowych otrzymują Okrę-

[1]) Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 58.

[2]) Patrz drugie rozporządzenie o ubezpieczeniu społecznym w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 7 marca 1940 r. (nr. 179) §§ 3—6.

gowe Kasy Chorych od filialnych zakładów Głównego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

4. Kto podnosi roszczenia do świadczeń, ich jednak nie może udowodnić, tego należy skierować do gminy.
5. Za zabezpieczenie majątku i wszelkich podstaw ubezpieczalni są odpowiedzialni kierownicy lub ich zastępcy.

§ 3. Wkładki na Fundusz Pracy [3]) należy wpłacać do odnośnych urzędów według dotychczas obowiązujących przepisów. Zaległe wkładki należy natychmiast wpłacać. Wpływające wkładki ma zabezpieczyć kierownik przyjmującego urzędu i tymczasowo nie skierować ich dalej. W sprawie użycia tych środków, które wpłynęły, wyda się jeszcze osobne zarządzenie.

§ 4. Postanowienia wykonawcze, specjalnie zaś o wysokości rent, które mają zostać wypłacone, pozostają zastrzeżone [2]).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [4]).

Lodsch (Łódź), 17 października 1939 r.

Naczelny Szef Administracji [5]) przy Naczelnym Dowódcy Wschodu
Frank

178. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 17 października 1939 r. o ubezpieczeniu społecznym na okupowanych obszarach polskich.

Z dnia 20 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 4 rozporządzenia o ubezpieczeniu społecznym na okupowanych obszarach polskich [2]) z dnia 17 października 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce, str. 58) zarządzam:

1. Wydziałowi Pracy przy Urzędzie Szefa Okręgowego poruczam ogólny nadzór nad położonymi w jego Okręgu kasami ubezpieczenia społecznego [3]), których głównymi zadaniami są przeprowadzanie ubezpieczenia na wypadek choroby, ściągnięcie składek społeczno-ubezpieczeniowych i przyjmowanie wniosków o renty.
2. Wydział Pracy przy Urzędzie Szefa Okręgowego jest odpowiedzialny za to, żeby majątek, zainkasowane składki, akta i dowody były zabezpieczone. W sprawie kontroli kas i przedłożenia rachunków zastrzegam sobie specjalne zarządzenie.

Do 177.
[2]) Patrz str. 328.
[3]) Patrz rozporządzenie o Funduszu Pracy z dnia 8 marca 1940 r. (nr. 182) § 3.
[4]) 23 października 1939 r.
[5]) Por. rozporządzenie Naczelnego Dowódcy Wschodu o poruczeniu władzy wydawania przepisów prawnych Naczelnemu Szefowi Administracji z dnia 16 października 1939 r. (Dz. rozp. dla obsz. okup. w Polsce str. 53); por. również przedmowa, I.

Do 178.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 66; weszło w życie z dniem 1 grudnia 1939 r.
[2]) Nr. 177.
[3]) Nr. 177 § 2.

3. Wydział Pracy przy Urzędzie Szefa Okręgowego winien dbać o to, aby mieszkańcy narodowości niemieckiej [4]) mogli składać wnioski swe o rentę lub inne świadczenia ubezpieczenia społecznego w nim bezpośrednio lub przynajmniej pod jego nadzorem w kasach ubezpieczalni społecznych.

Krakau (Kraków), dnia 20 listopada 1939 r.

Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. Frauendorfer

179. Drugie rozporządzenie o ubezpieczeniu społecznym w Generalnym Gubernatorstwie (zasiłki i postępowanie).

Z dnia 7 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Pretensje do świadczeń z tytułu polskiego ubezpieczenia społecznego wygasły. W ich miejsce wstępują od dnia 1 marca 1940 r. zasiłki, do których nie ma pretensji prawnej. Obowiązuje to bez względu na chwilę przypadku ubezpieczeniowego.

§ 2. W sprawie zasiłków w dziedzinie ubezpieczenia na wypadek choroby obowiązuje co następuje:

1. Opieki lekarskiej, środków leczniczych i pomocniczych udziela się w zakresie statutowo określonym.
2. Leczenie w szpitalu wolno przyznać tylko wyjątkowo, jeżeli to według uznania lekarza zaufanego jest bezwarunkowo konieczne. Dodatek domowy przyznaje się tylko małżonkom i dzieciom ślubnym oraz dzieciom przez prawo na równi z nimi traktowanymi. Zasiłku szpitalnego (kieszonkowego) ubezpieczonemu samemu nie przyznaje się.
3. Zasiłek chorobowy i zasiłek połogowy przyznaje się w przewidzianej w ustawie wysokości najmniejszej, jednak najwyżej do kwoty 4 złotych dziennie. Dodatki na dzieci odpadają.
4. Zęby sztuczne i plomby wolno przyznać tylko wyjątkowo w razie chorób szczęki i dziąseł.
5. *Przy świadczeniach w razie połogu* [1*]) odpada zasiłek dla karmiących matek.
6. Pomoc dla rodziny obejmuje tylko małżonków i dzieci ślubnych oraz dzieci przez prawo na równi z nimi traktowanymi.
7. Wszelkie świadczenia nadzwyczajne łącznie z wydatkami na pielęgnację zdrowia na razie odpadają.

Do 178.
[4]) = przynależnym do Narodu Niemieckiego (nr. 15 i 16).
Do 179.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 92.
[1*]) Por. sprostowanie z dnia 12 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 138).

§ 3. W przedmiocie ubezpieczenia od inwalidztwa, ubezpieczenia pracowników umysłowych oraz ubezpieczenia *od wypadków* [1*]) obowiązują stawki zasiłkowe następujące:

1. Zamiast rent do wysokości 30 złotych miesięcznie wypłaca się zasiłek w pełnej wysokości dawnej renty.
2. Zamiast rent wypadkowych wypłaca się zasiłek w pełnej wysokości dawnej renty do kwoty 50 złotych miesięcznie, jeżeli zdolność zarobkowania na skutek nieszczęśliwego wypadku lub choroby zawodowej zmniejszona jest o co najmniej dwie trzecie. Jeżeli z przepisów p. 3 i 4, które obowiązują w przedmiocie wszystkich dawnych rent, wynika obliczenie korzystniejsze dla poszkodowanego, wówczas należy zastosować te przepisy.
3. Jeżeli renta miałaby wynosić więcej niż 30 złotych miesięcznie, wówczas podwyższa się zasiłek o połowę tej kwoty rentowej, która przewyższa 30 złotych, najwyżej jednak do 60 złotych.
4. W miastach Krakau (Krakowie) i Warschau (Warszawie) wraz z ich przedmieściami podwyższa się zasiłki zamiast rent, wynoszących więcej niż 30 złotych miesięcznie, o dwie trzecie kwoty rentowej przewyższającej 30 złotych, jednak tylko do 80 złotych w Krakau (Krakowie) i do 90 złotych w Warschau (Warszawie).
5. Zamiast rent sierocych udziela się zasiłków tylko do ukończonego 15 roku życia sierot.
6. Zapomogi pośmiertnej w przedmiocie ubezpieczenia rentowego i ubezpieczenia od wypadków udziela się w wysokości podwójnej kwoty zasiłków miesięcznych.

§ 4. Jeżeli zamiast rent ma być udzielonych kilka zasiłków, wówczas należy stosować granice określone w § 3.

§ 5. Przy zasiłkach mających być wypłaconych zamiast rent wypłaca się również przynależnym do Narodu Niemieckiego [2]) tylko kwoty pełne, skreślając grosze.

§ 6. (1) Zamiast rent wypadkowych nie udziela się zasiłku, jeżeli zdolność zarobkowania zmniejszona jest poniżej jednej piątej. Jeżeli wchodzi w rachubę kilka rent wypadkowych, wówczas udziela się zasiłku tylko wtedy, gdy stopy procentowe rent wynoszą więcej niż 25%.

(2) Renta wypadkowa albo udzielony zamiast niej zasiłek odpada, jeżeli z powodu 20%-owej utraty zdolności zarobkowania udzielono przez dwa lata nieprzerwanie świadczeń.

§ 7. (1) Przynależni do Narodu Niemieckiego [2]), którzy legitymują się jako tacy kartą rozpoznawczą, wystawioną przez właściwą władzę administracyjną, otrzymują jako zasiłki dawniejsze ustawowe [3]) świadczenia ubezpieczenia społecznego. Ich małżonkowie, nie będący ani przynależnymi do Narodu Niemieckiego ani żydami [4]), otrzymują świadczenia pełne tylko co do zasiłku domowego i pomocy leczniczej dla członków rodziny.

[1*]) Por. sprostowanie z dnia 12 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 138).
[2]) Nr. 15 i 16.
[3]) więc nie obniżone.
[4]) Por. § 8.

(2) Przynależni do Narodu Niemieckiego winni być leczeni wedle możliwości przez lekarzy niemieckich i w szpitalach niemieckich.

§ 8. (1) Żydów ubezpieczonych zasila się na razie z tytułu ubezpieczenia społecznego tylko przez opiekę lekarską, oraz środki lecznicze i pomocnicze. W przypadkach wyjątkowych, szczególnie przy chorobach zakaźnych lub podejrzeniu o to, można udzielać im leczenia w szpitalu.

(2) To samo odnosi się do wypadku, gdy ktoś prawomocnie ukarany został z powodu popełnienia przestępstwa przeciw osobom posiadającym niemiecką przynależność państwową lub przynależność do Narodu Niemieckiego [2]), albo dopuszczenia się przestępstwa przeciw majątkowi tych osób, albo wrogiego działania przeciw Rzeszy Niemieckiej po wyprawie polskiej. Członkowie rodziny, pozostali po ubezpieczonych ukaranych karą śmierci [5]) z powodu popełnienia czynu powyżej określonego, nie otrzymują żadnych zasiłków.

§ 9. O wnioskach o świadczenia z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby orzekają kasy ubezpieczalni społecznych (okręgowe kasy chorych), o wnioskach o renty natomiast oddziały zakładu ubezpieczeń społecznych w Krakau (Krakowie) względnie w Warschau (Warszawie). W razie odrzucenia wniosku, należy podać krótkie usazadnienie orzeczenia.

§ 10. (1) Od orzeczeń służy tylko zażalenie w drodze administracyjnej. Zażalenie może być odrzucone bez rozpatrzenia sprawy, jeżeli nie wniesiono go do urzędu, który orzeczenie wydał [6]), w ciągu jednego miesiąca.

(2) Od zarządzeń, które na podstawie §§ 1 do 8 ograniczają lub pozbawiają świadczeń, ustalonych już w myśl istniejących przepisów, nie przysługuje zażalenie w drodze administracyjnej.

§ 11. Wspomniane zażalenia rozstrzyga ostatecznie właściwy Szef Okręgowy — Wydział Pracy.

§ 12. Wszystkie dotychczas przed polskimi władzami ubezpieczenia społecznego toczące się postępowania odwoławcze podjęte będą ponownie tylko na wniosek strony i zostaną załatwione nie w dotychczasowym postępowaniu, lecz po myśli § 10 ust. 1 zdanie 1 i § 11 rozporządzenia niniejszego.

§ 13. (1) Kasy ubezpieczalni społecznych winny wezwać pracodawców ze wskazaniem na grożące kary, by niezwłocznie po rozpoczęciu zatrudnienia zgłosili wszystkie stosunki pracy, podlegające obowiązkowi ubezpieczenia.

(2) Celem zabezpieczenia wpływu składek wyposaża się kasy ubezpieczalni społecznych w prawo przeprowadzenia egzekucji, a także odnośnie do składek zaległych do dnia wydania [7]) niniejszego rozporządzenia. Przeprowadzenie egzekucji przeciw osobom, posiadającym niemiecką przynależność państwową lub przynależność do Narodu Niemieckiego [2]),

---

[2]) Nr. 15 i 16.
[5]) Por. przede wszystkim nr. 46.
[6]) § 9 zdanie 1.
[7]) 7 marca 1940 r.

wolno poruczyć tylko osobom posiadającym niemiecką przynależność państwową lub przynależność do Narodu Niemieckiego. W razie potrzeby winien Szef Okręgowy na przedstawienie kasy ubezpieczalni społecznej przeprowadzenie egzekucji poruczyć osobie należącej do jego urzędu.

§ 14. (1) Kto wyłudzi lub usiłuje wyłudzić z tytułu ubezpieczenia społecznego zasiłek lub zasiłek wyższy niż mu się należy, podlega karze ciężkiego więzienia. Takiej samej karze podlega pomocnik.

(2) Do orzekania powołany jest Sąd Specjalny [8]).

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 1 marca 1940 r. O ile w czasie przejściowym udzielono zasiłków w kwocie niższej lub wyższej lub od wcześniejszego terminu, wówczas w sprawach tych nic się nie zmienia. Wypłaty dodatkowe za czas przed dniem 1 marca 1940 r. są wykluczone. Mogą one być udzielone od dnia 1 stycznia 1940 r. w wypadkach, gdy chodzi o wnioski, które bez winy ubezpieczonego dotychczas nie zostały załatwione.

Krakau (Kraków), dnia 7 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

180. Rozporządzenie o udzielaniu zapomóg bezrobotnym.

Z dnia 16 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Zdolni do pracy, będący bez własnej winy bezrobotnymi i dla których istnieje możliwość zatrudnienia, mogą otrzymywać podczas ich bezrobocia od Urzędu Pracy zasiłek (zapomogę dla bezrobotnych), jeżeli go potrzebują.

(2) Pretensja prawna na zapomogę dla bezrobotnych nie istnieje.

§ 2. (1) Robotnicy rolni, a również osoby poniżej lat 18 i powyżej lat 60, otrzymują zapomogę dla bezrobotnych tylko o tyle, o ile wykonują pracę obowiązkową [2]). Szef Okręgowy może jednak, jeżeli specjalne położenie jakiegoś powiatu tego wymaga, również robotników rolnych dopuścić do zapomóg dla bezrobotnych.

(2) Żydzi są wyłączeni spod poboru zapomóg dla bezrobotnych i w razie biedy należy odsyłać ich do żydowskich organizacyj opieki.

§ 3. Wypłata zapomogi dla bezrobotnych może być uzależniona od wykonania prac użyteczności publicznej (praca obowiązkowa). Jakie

Do 179.
[8]) Nr. 48 § 2 ust. 1.
Do 180.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 226.
[2]) § 3.

środki do przeprowadzenia pracy obowiązkowej stosowne są, ustala Kierownik Urzędu Pracy. Praca obowiązkowa ma być przeprowadzona tylko wtedy, gdy nieodpowiednio byłoby pracę wykonywać w wolnym stosunku pracy lub drogą obowiązku pracy (rozporządzenie [3]) z dnia 26 października 1939 r. — Dz. rozp. GGP. str. 6).

§ 4. (1) Zapomoga dla bezrobotnych składa się z zapomogi zasadniczej i dodatku rodzinnego [4]). Dodatek rodzinny wypłaca się pobierającemu zapomogę dla członków rodziny, pozostających na jego utrzymaniu.

(2) Jeżeli ktoś, dla którego pobierający zapomogę otrzymuje dodatek rodzinny, ściągnięty zostanie do pracy obowiązkowej, wówczas może on otrzymywać zapomogę zasadniczą, przy czym równocześnie dotychczasowy dodatek rodzinny odpada.

§ 5. Zapomoga zasadnicza wynosi najwyżej . . . . zł. 9.—
dodatek rodzinny dla pierwszego członka rodziny najwyżej . . zł. 4.20
a dla każdego dalszego członka rodziny najwyżej . . . . . zł. 2.40
tygodniowo. Zapomoga może być udzielana w całości lub częściowo w świadczeniach rzeczowych, przy czym całkowita wartość zapomogi nie może przewyższać wymienionych stawek. Poza tym zapomoga nie może przewyższać kwoty, którą by bezrobotny zarobił, gdyby był pełno zatrudniony pracą, której wykonania można było od niego wymagać.

§ 6. Zapomoga dla bezrobotnych może być wypłacana także pracującym w skróconym czasie pracy. Zapomogę należy w tym wypadku odpowiednio obniżyć.

§ 7. Na zapomogę dla bezrobotnego należy odpowiednio zaliczyć dochody uboczne pobierającego zapomogę raz uprawnionego do dodatku.

§ 8. Należy pozbawić zapomogi zupełnie lub częściowo, jeżeli pobierający zapomogę lub uprawniony do dodatku pracy nie przyjmie.

§ 9. Szef Okręgowy ustala w granicach niniejszego rozporządzenia wysokość zapomogi dla bezrobotnych w swym Okręgu. Może on w szczególności ustalać kwotę maksymalną, która nie może być przewyższona sumą zapomogi zasadniczej i dodatku rodzinnego. Poza tym może on poszczególne powiaty, osoby lub grupy osób wyłączyć spod zapomogi. Póki Szef Okręgowy nie wydał postanowień, Kierownik Urzędu Pracy działa według słusznego uznania w ramach niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [5]); równocześnie tracą moc wszystkie zarządzenia i wytyczne, dotychczas obowiązujące.

Krakau (Kraków), dnia 16 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[3]) Nr. 172.
[4]) Bezrobotni podlegają w czasie pobierania zasiłku obowiązkowi ubezpieczenia na wypudek choroby, wykonujący pracę obowiązkową podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby i ubezpieczenia od wypadków (rozporządzenie o ubezpieczeniu społecznym bezrobotnych i wykonujących pracę obowiązkową z dnia 8 marca 1940 r., — nr. 181 — § 1).
[5]) 13 marca 1940 r.

181. Rozporządzenie o ubezpieczeniu społecznym bezrobotnych i wykonujących pracę obowiązkową.

Z dnia 8 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Bezrobotni[2]) podlegają w czasie gdy pobierają zapomogi dla bezrobotnych, obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby.

(2) Wykonujący pracę obowiązkową[3]) podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby i ubezpieczenia od wypadków.

§ 2. (1) Składka ubezpieczeniowa dla bezrobotnych, pobierających zapomogi, wynosi 10% od kwoty zapomogowej[4]); dla wykonujących pracę obowiązkową[3]) wynosi zaś 11,5% i należy ją uiszczać za te dni, w których wykonano pracę obowiązkową.

(2) Składkę ubezpieczeniową należy potrącić od kwoty zapomogowej i przekazać ją miesięcznie do kasy ubezpieczalni społecznej, właściwej dla bezrobotnych, pobierających zapomogi, względnie wykonujących pracę obowiązkową.

§ 3. Kasa ubezpieczalni społecznej winna rozliczyć składki ubezpieczeniowe wykonującym pracę obowiązkową[3]) w wysokości 10% — dla ubezpieczenia na wypadek choroby — i w wysokości 1,5% dla ubezpieczenia od wypadków.

§ 4. Okresy, podczas których wypłaca się zapomogi dla bezrobotnych, uważa się w ubezpieczeniu rentowym pracowników fizycznych i umysłowych za ustawowe okresy zastępcze. Za dowód służy karta kontrolna lub specjalne zaświadczenie urzędu pracy.

§ 5. Zgłoszenie imienne do kas ubezpieczalni społecznych nie jest potrzebne. Wobec nich uważa się za dowód kartę kontrolną, zaopatrzoną w specjalną pieczęć.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu[5]).

Krakau (Kraków), dnia 8 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 96.
[2]) Nr. 180 § 1 ust. 1.
[3]) Nr. 180 § 3.
[4]) Nr. 180 §§ 1, 4 i nast.
[5]) 20 marca 1940 r.

182. Rozporządzenie o Funduszu Pracy.

Z dnia 8 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Ustawę o Funduszu Pracy z dnia 16 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 163) z zmianami w myśl ustawy z dnia 13 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29 poz. 235), rozporządzenia z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 849) i ustawy z dnia 14 lipca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 401) należy stosować z następującymi zmianami (§§ 2 do 8).

§ 2. Kierownikowi Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora przekazuje się z natychmiastową mocą obowiązującą zwierzchni nadzór nad Funduszem Pracy i zarządzanie nim w Generalnym Gubernatorstwie.

§ 3. Składki, opłaty i daniny na rzecz Funduszu Pracy należy nadal uiszczać [2]). Wpłaty dotąd nie uiszczone należy uiszczać jako zaległości [3]).

§ 4. (1) Urzędy skarbowe i celne oraz kasy gmin pobierają opłaty i daniny na rzecz Funduszu Pracy według dotychczasowego ustalenia ustawowego. Urzędy skarbowe pobierają nadto opłaty od tantiem i stawek w zakładach (totalizatorze), pobieranych dotąd przez wojewódzkie biuro Funduszu Pracy.

(2) Kasy ubezpieczalni społecznych pobierają składki na rzecz Funduszu Pracy, o ile płaci się je od zarobków, pensyj, emerytur, rent i zaopatrzeń włącznie z składkami ubezpieczenia na wypadek bezrobocia.

§ 5. (1) Urzędy skarbowe i celne oraz kasy gmin winny wpłacić sumy pobierane dla celów Funduszu Pracy miesięcznie, a to najpóźniej do 5-tego dnia każdego miesiąca.

(2) Kasy ubezpieczalni społecznych winny wpłacić te sumy półmiesięcznie, a to najpóźniej do dnia 5-tego wzgl. 20-tego każdego miesiąca.

(3) Wpłaty mają być uskutecznione na konto Funduszu Pracy kierownika Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w Kredytowej Kasie Rzeszy Niemieckiej [4]) w Krakau (Krakowie).

§ 6. (1) Urzędy pobierające dbają, by pobrano składki, opłaty i daniny zupełnie i we właściwym czasie.

(2) Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora kontroluje pobór i przekazanie składek przez kasy ubezpieczalni społecznych. Jest upoważnionym do przeglądania w tym celu ksiąg oraz do żądania wszystkich potrzebnych wyjaśnień i przedstawienia akt.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 96.
[2]) Por. już **nr. 177** § 3.
[3]) W sprawie prawa egzekucji kas ubezpieczalni społecznych celem ściągania zaległości patrz 8 ust. 1 zdanie 2.
[4]) Teraz Bank Emisyjny w Polsce (**nr. 65** § 1 ust. 1, **nr. 66** i **67**).

§ 7. Kasy ubezpieczalni społecznych otrzymają jako odszkodowanie za pobór składek 5% od pobieranych składek; należy je obliczyć od całej pobieranej sumy i z niej potrącić przed przekazaniem.

§ 8. (1) Celem zapewnienia wpływu składek porucza się kasom ubezpieczalni społecznych prawo egzekucji. Dotyczy to również ściągania zaległości.

(2) Upoważnienie kas ubezpieczalni społecznych do egzekucji określone jest w § 13 ust. 2 drugiego rozporządzenia o ubezpieczeniu społecznym w Generalnym Gubernatorstwie [5]) z dnia 7 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 92).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [6]).

Krakau (Kraków), dnia 8 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

2. Opieka.

183. Rozporządzenie w sprawie opieki nad przynależnymi do Narodu Niemieckiego w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 27 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Przynależnym do Narodu Niemieckiego [2]), którzy wcale nie lub w niewystarczający sposób są w stanie pokryć koszta niezbędne na utrzymanie własne i ich członków uprawnionych do utrzymania przez nich i stąd potrzebują pomocy, należy zabezpieczyć potrzebę życiową stosownie do niniejszego rozporządzenia [3]).

(2) W dziedzinie opieki należy szczególnie udzielać:

a) opieki bezrobotnym [4]), o ile nie otrzymują z Urzędów Pracy zapomóg na wypadek bezrobocia [5]),

b) opieki inwalidom i pozostałym po ofiarach wojennych [6]),

Do 182.
[5]) Nr. 179.
[6]) 13 marca 1940 r.

Do 183.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 117.
[2]) Nr. 15 i 16.
[3]) Dla założenia Samopomocy Społecznej przynależnych do Narodu Niemieckiego stwarza § 2 rozporządzenia o „Volksdeutsche Gemeinschaft“ w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 19 kwietnia 1940 r. (nr. 15a) podstawę prawną.
[4]) Nr. 180 § 1 ust. 1.
[5]) Por. nr. 180 § 1 ust. 2, § 2 ust. 1.
[6]) Por. do tego rozporządzenie o ofiarach wojennych z dnia 20 grudnia 1939 r. (nr. 185) § 3.

c) opieki odbiorcom rent z ramienia Ubezpieczalni od wypadków, inwalidztwa i z ramienia Ubezpieczalni dla pracowników, o ile Ubezpieczalnie nie lub nie wystarczająco się nimi opiekują [7]),

d) opieki niepełnoletnim potrzebującym pomocy,

e) opieki ciężarnym i położnicom [8]),

f) opieki lekarskiej wymienionym pod a) do e) osobom potrzebującym pomocy, o ile w tych wypadkach opieki nie obejmują publiczne kasy chorych.

§ 2. Koszty opieki według niniejszego rozporządzenia ponosi Generalne Gubernatorstwo. Udzielone świadczenia idą w ciężar budżetu Generalnego Gubernatora.

§ 3. (1) Władzami opieki według niniejszego rozporządzenia jest Starosta Powiatowy (Miejski), w którego okręgu potrzebujący opieki w chwili nastania potrzeby opieki miał swoje miejsce zamieszkania lub pobytu.

(2) W razie zmiany miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu przez potrzebującego pomocy, właściwy dla udzielania dalszej opieki jest ten Starosta Powiatowy (Miejski), do którego okręgu potrzebujący pomocy przeniósł swoje miejsce zamieszkania lub pobytu.

§ 4. (1) Zasadniczo należy miesięcznie udzielać:

a) głowie rodziny . . . . 60 zł.

b) dodatek na żonę w wysokości . . . . 40 zł.

c) na każde dziecko poniżej 16 lat dodatek w wysokości . . 20 zł.

(2) Rodzinom mającym więcej niż 3 dzieci poniżej 16 lat udzielony być może na każde dalsze dziecko dodatek powiększający się o 10 złotych.

§ 5. Ciężarnym i położnicom należy udzielać według rodzaju i stopnia potrzeby pomocy opieki lekarskiej koszta połogowe, zasiłek połogowy i dla karmiących matek.

§ 6. Jeżeli stan potrzeby opieki nastał z własnej winy, wtedy świadczenia opieki mogą być obniżone do niezbędnej miary prowadzenia życia. Środkiem tym nie są objęci niewinni członkowie rodziny.

§ 7. Celem zapobiegania groźnemu stanowi potrzeby opieki można również udzielać opieki prewencyjnie, aby udzielaniem odpowiednich świadczeń stan zdrowia i zdolność roboczą popieranego uratować.

§ 8. (1) Popierany ma obowiązek zwrotu wyłożonych dla niego kosztów, o ile to po ukończeniu stanu potrzeby pomocy jest dla niego możliwe i roszczenia zwrotu kosztów nie byłyby dla niego ciężarem.

(2) Roszczenia zwrotu kosztów nie mogą już wtedy być podniesione, jeżeli od czasu udzielenia świadczenia zapomogowego upłynął czas 3 lat.

(3) W żadnym wypadku nie należy żądać zwrotu:

---

[7]) Por. nr. 179 § 7.
[8]) Por. § 5.

a) świadczeń w wypadku udzielenia opieki ciężarnym i położnicom [9]),
b) świadczeń udzielonych nieletnim do czasu ukończenia 18-go roku życia [10]),
c) kosztów powstałych w wypadku zwalczania chorób [11]).

§ 9. (1) Decyzje władz opieki [12]) nastąpią w drodze pisemnej. Winny one być umotywowane i wnioskodawcy doręczone.

(2) Przeciw decyzji władz opieki przysługuje prawo zażalenia do właściwego Szefa Okręgowego. Zażalenie należy wnieść w przeciągu dwóch tygodni od doręczenia decyzji do Starosty Powiatowego (Miejskiego) lub do Szefa Okręgowego.

(3) Decyzja Szefa Okręgowego jest ostateczną. Należy ją umotywować i wnoszącemu zażalenie doręczyć.

§ 10. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 27 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

184. Rozporządzenie
o udzielaniu zapomóg rodzinnych członkom rodziny powołanych z Generalnego Gubernatorstwa do Waffen-SS przynależnych do Narodu Niemieckiego.

Z dnia 17 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Członkowie rodzin przynależnych do Narodu Niemieckiego [2]), powołanych z Generalnego Gubernatorstwa do służby we formacjach wojskowych SS (Waffen-SS), otrzymują dla zabezpieczenia koniecznych potrzeb życiowych zapomogę rodzinną.

§ 2. Uprawnieni do zapomogi są:

1) żona powołanego,

2) ślubne lub za ślubne uznane lub przed wręczeniem powołania przyjęte za własne dzieci i pasierby powołanego,

---

Do 183.
[9]) § 8.
[10]) § 1 ust. 2d.
[11]) § 1 ust. 2f.
[12]) § 3.
Do 184.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 11.
[2]) = posiadającym narodowość niemiecką (**nr. 15** § 4); patrz również **nr. 16.**

3) rodzice, rodzice przybrani, ojczym i macocha lub opiekunowie powołanego, jeżeli do czasu powołania w całości lub w przeważnej części był ich żywicielem,

4) nieślubne dzieci powołanego, jeżeli do czasu powołania w całości lub w przeważnej części był ich żywicielem, a ojcostwo stwierdzone zostało sądownie lub przez przyznanie się do ojcostwa.

§ 3. Zapomoga składa się z zapomogi dla pokrycia bieżących koniecznych potrzeb życiowych, z dodatku czynszowego dla pokrycia potrzeb mieszkaniowych i z zapomogi dla pokrycia ubezpieczenia na wypadek choroby.

§ 4. (1) Stawki zapomogowe wynoszą miesięcznie:

a) dla żony powołanego, żyjącej w gospodarstwie powołanego lub dla innych uprawnionych do zapomogi, jeżeli ukończyli 16-ty rok życia i prowadzą dom (np. dla jednego z rodziców powołanego) lub jako osoba pojedyncza, 54.— złotych

b) dla pozostałych uprawnionych do zapomogi powyżej 16 lat członków rodziny powołanego (np. dla drugiego z rodziców lub dla niezarobkujących dzieci), 27.— złotych

c) dla uprawnionych do zapomogi poniżej 16 lat, którzy żyją w domu powołanego, jego żony lub krewnych linii wstępnej (np. dla w domu powołanego żyjących ślubnych dzieci lub dla nieślubnego dziecka powołanego, które żyje przy krewnych linii wstępnej), 18.— złotych

d) dla uprawnionych do zapomogi poniżej 16 lat, nie przebywających w domu powołanego, jego żony lub krewnych linii wstępnej (np. dla nieślubnych dzieci powołanego, znajdujących się pod cudzą opieką), 36.— złotych.

(2) Dodatkowej zapomogi udziela się w razie istnienia szczególnych warunków, jeżeli wypłata powyższych stawek zapomogowych ograniczyłaby tryb życia uprawnionego w sposób nie do wymagania. Dodatkowa zapomoga nie może przekraczać $^{2}/_{3}$ ustalonych stawek zapomogowych.

§ 5. Dodatek na czynsz na potrzeby mieszkaniowe wynosi połowę czynszu, płaconego przez uprawnionego do zapomogi. Dla mieszkań na własnym gruncie udzielone być mogą zapomogi w odpowiedniej wysokości na pokrycie niezbędnych wydatków gruntowych i podatków.

§ 6. Celem płacenia składek w ubezpieczalni na wypadek choroby otrzymują członkowie rodziny uprawnieni do zapomogi dodatek, jeżeli powołany do tego czasu płacił składki.

§ 7. Świadczenia według § 4 nie udziela się o tyle, o ile uprawniony do zapomogi o własnych siłach i z własnych środków zarabia na konieczne utrzymanie, które należy ustalić według tych świadczeń lub gdy z innej strony, szczególnie od krewnych, otrzymuje na utrzymanie.

§8. (1) Zapomogi rodzinnej udziela się na wniosek. Uprawnionymi do wniesienia podania jest powołany i uprawniony do zapomogi. Podanie należy wnieść do Starosty Powiatowego (Starosty Miejskiego) właściwego dla ostatniego miejsca zamieszkania powołanego. O wniosku decyduje Starosta Powiatowy (Starosta Miejski) po przedłożeniu rozkazu powo-

łania lub przyłączonego do rozkazu odcinka „Ausweis zur Erlangung von Familienunterstützung" i po przedłożeniu podkładek dla udowodnienia uprawnienia do zapomogi (dokument ślubu, urodzenia itd.), podkładek o wysokości czynszu mieszkaniowego i składek ubezpieczeniowych na wypadek choroby.

(2) Dodatek rodzinny ustalony i wypłacony zostanie przez miejscowo właściwego Starostę Powiatowego (Starostę Miejskiego). O udzielaniu dodatkowych zapomóg stosownie do § 4 ust. 2 decyduje na propozycję Starosty Powiatowego (Starosty Miejskiego) Szef Okręgowy. W wypadkach wątpliwych decydują kierownicy Wydziałów Spraw Wewnętrznych i Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(3) Świadczenia oblicza się według dni i wypłacane będą miesięcznie z dołu. Starostowie Powiatowi (Starostowie Miejscy) udowadniają przez nich wypłacone zapomogi rodzinne wykazami zarobkowymi i zestawieniami. Zestawienia należy miesięcznie do dnia 10 każdego następnego miesiąca przedłożyć Kierownikowi Wydziału Finansów.

(4) Wydział Finansów zwraca okręgom z wydatków na zapomogi rodzinne $^{9}/_{10}$ przy miesięcznym rozliczeniu; $^{1}/_{10}$ ponosi okręg. Potrzebnych i możliwych do wypłacania środków zażądają Starostowie Powiatowi (Starostowie Miejscy)) od Szefów Okręgowych.

§ 9. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 1 grudnia 1939 r.

Krakau (Kraków), dnia 17 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

185. Rozporządzenie o zapomogach dla odbiorców rent wojskowych byłego państwa polskiego i osób pozostałych po nich (Rozporządzenie o ofiarach wojennych).

Z dnia 20 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1[2]). (1) Otrzymują, nie uznając tym pretensji prawnej, biorąc za podstawę przepisy ustawy polskiej[3]) z dnia 17 marca 1932 r.[4]) w brzmieniu ustalonym dnia 13 listopada 1934 r.[5]), na pokrycie utrzymania

---

[1]) Dz. rozp. GGP. 1940 r. I str. 1; weszło w życie z dniem 16 stycznia 1940 r. (patrz jednak § 1 ust. 1b i ust. 3).
[2]) Patrz również pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 21 grudnia 1939 r. (nr. 186) § 1, dalej drugie postanowienie wykonawcze z dnia 10 marca 1940 r. (nr. 187) § 1 a, b
[3]) o zaopatrzeniu inwalidzkim.
[4]) Dz. U. R. P. Nr. 26 poz. 238.
[5]) Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 943.

a) jednorazową zapomogę natychmiastową — inwalidzi ostatnich trzech grup (z utratą zdolności zarobkowej ponad 75% do 100%), oraz wdowy [6]) niezdolne do zarobkowania powyżej lat 55 i rodzice [7]) zmarłych inwalidów — we wysokości kwoty miesięcznej polskich należności zaopatrzenia do kwoty maksymalnej zł. 250.—,

b) zaczynając od dnia 1 grudnia 1939 r. bieżącą zapomogę [8]) w wymiarze 80% polskich należności zaopatrzenia — wszyscy ciężko poszkodowani z utratą zdolności zarobkowej od 45 do 100%, oraz osoby [9]) pozostałe po nich, wymienione pod a),

c) niewidomi i potrzebujący pielęgnacji — zapomogę w pełnym wymiarze polskich należności zaopatrzenia [10]).

(2) Inwalidom z utratą zdolności zarobkowej od 25 do 44% może być przyznana na wniosek w razie szczególnego położenia krytycznego zapomoga jednorazowa. Zapomogi tego rodzaju wolno powtórnie udzielać w razie niezmienionych stosunków gospodarczych petenta najwcześniej po upływie trzech miesięcy.

(3) Kwoty zapomóg, udzielonych w czasie od dnia 1 października 1939 r. tytułem polskich należności zaopatrzenia lub zaliczki na poczet tych, należy przy tym zaliczyć.

(4) Warunkiem udzielania zapomogi jest przedłożenie zaświadczenia życia i książki inwalidzkiej.

§ 2. (1) Przy stosowaniu przepisów § 1 ust. 1 lit. b) zapomogi nie winny wynosić mniej niż zł 60.— [11]) i nie więcej niż zł 200.— miesięcznie.

(2) Zapomogi z mocy niniejszego rozporządzenia nie podlegają podatkowi dochodowemu i zajęciu, poza wyjątkiem wykonania pretensyj alimentacyjnych.

§ 3. Zapomogi udziela się stosownie do ich wysokości w oparciu o przepisy ustawy Rzeszy Niemieckiej o zaopatrzeniu [12]), jeżeli odbiorca udowodni swą przynależność do Narodu Niemieckiego [13]).

§ 4. (1) Zawodowi wojskowi w stanie spoczynku, którzy służyli w związku niemieckiej lub austriacko-węgierskiej armii w czasie wojny światowej, otrzymują zapomogę według rozporządzenia o tymczasowym uregulowaniu wypłaty zapomóg emerytom byłego państwa polskiego i polskich związków samorządowych [14]) z dnia 9 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 206); jeżeli doznali uszkodzenia zdrowia na skutek służby lub okoliczności właściwych służbie tej, może im być przyznana dalsza kwota bieżąca do wysokości 50.— zł [15]).

---

[6]) Patrz również **nr. 187** § 1c.

[7]) W sprawie zapomogi dla sierót patrz **nr. 187** § 1 d.

[8]) Patrz również **nr. 187** § 1 e.

[9]) W sprawie zapomogi na pokrycie kosztów pogrzebowych w razie śmierci inwalidy patrz **nr. 187** § 1 f. W sprawie ortopedycznych środków pomocniczych patrz nr. 187 § 1 g.

[10]) Patrz również **nr. 186** § 2.

[11]) Por. **nr. 186** § 3.

[12]) Z dnia 22 grudnia 1927 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 818) z licznymi zmianami.

[13]) Patrz również **nr. 186** § 4, następnie **nr. 15** i **16**.

[14]) **Nr. 188.**

[15]) Patrz również **nr. 186** § 3.

(2) Wdowy po wymienionych osobach otrzymują połowę zapomóg przewidzianych w ust. 1.

§ 5. Żydzi nie otrzymują zapomóg na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Zapomogi bieżące z mocy niniejszego rozporządzenia mogą być każdocześnie odwołane [16]).

§ 7. (1) Kwoty zapomóg ustalają i wypłaty zlecają urzędy Generalnego Gubernatora dla opieki nad inwalidami wojennymi (dawniej polskie urzędy zaopatrzenia) w Krakau (w Krakowie), w Warschau w Warszawie), w Kielce (w Kielcach) i w Lublin (w Lublinie) [17]).

(2) Dla zapomóg w myśl § 4 niniejszego rozporządzenia właściwy jest tylko urząd w Krakau (w Krakowie).

§ 8. Środki konieczne dla zapomóg oraz koszty na pokrycie wydatków urzędów ponosi budżet Generalnego Gubernatorstwa [18]).

§ 9. (1) Kto celem uzyskania zapomogi podaje fałszywe dane, podlega karze ciężkiego więzienia na czas nie krótszy od lat 3. Tej samej karze podlega pomocnik.

(2) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [19]).

Krakau (Kraków), dnia 20 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

186. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 20 grudnia 1939 r. o zapomogach dla odbiorców rent wojskowych byłego Państwa Polskiego i osób pozostałych po nich (Rozporządzenie o ofiarach wojennych).

Z dnia 21 grudnia 1939 r. [1]).

W celu wykonania rozporządzenia o ofiarach wojennych [2]) z dnia 20 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. 1940 r. I str. 1), postanawiam:

§ 1

Do § 1 rozporządzenia [2]).

Jeżeli postanowiono w później wydanych ustawach i zarządzeniach administracyjnych polskich obciąć należności zaopatrzenia ogólnie lub

Do 185.
[16]) Patrz również nr. 187 § 4.
[17]) Por. nr. 187 § 5. Prawo zażalenia normuje pierwsze postanowienie wykonawcze (nr. 186) § 5.
[18]) Patrz również nr. 187 § 6.
[19]) Nr. 48 § 2 ust. 1.

Do 186.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 2; weszło w życie z dniem 20 stycznia 1940 r.
[2]) Nr. 185.

dla poszczególnych grup inwalidów wojennych i osób pozostałych po nich, obcięcia te należy stosować do zapomóg wszystkich grup.

§ 2

Do § 1 ust. 1c rozporządzenia.

Potrzebującymi pielęgnacji są wszyscy, którzy według ustawy polskiej pobierali dodatek pielęgnacyjny. Przy dodatku pielęgnacyjnym najniższej grupy można w poszczególnym wypadku zbadać, czy według stanu stosunków należy dalej przyznać ten dodatek.

§ 3

Do § 2 ust. 1 rozporządzenia.

Kwota najniższa zł 60.— odnosi się tylko do rent, które w razie obcięcia spadłyby pod tę kwotę; natomiast kwoty zapomóg, wynoszące nie obcięte już mniej niż zł 60.—, należy wypłacać w dotychczasowym wymiarze.

§ 4

Do § 3 rozporządzenia.

Udowodnienie przynależności do narodu niemieckiego należy uskutecznić przedłożeniem zaświadczenia[3]) odnośnej władzy administracji ogólnej.

§ 5

Do § 7 rozporządzenia.

(1) Zażalenia w sprawach zapomóg kierownik odnośnego urzędu [4]) załatwia zwykłym zawiadomieniem.

(2) W razie dalszego zażalenia decyduje Kierownik Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów. O ile sporne są kwestie zasadnicze, wymieniony upewni się porozumienia Wojskowego Pełnomocnego Specjalnego.

Kraków (Kraukau), dnia 21 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
W zastępstwie
Dr. Frauendorfer.

---

[3]) Patrz teraz nr. 15 i 16 (wprowadzenie karty rozpoznawczej dla przynależnych do Narodu Niemieckiego).
[4]) Nr. 185 § 7.

187. Drugie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 20 grudnia 1939 r. o zapomogach dla odbiorców rent wojskowych byłego Państwa Polskiego i osób pozostałych po nich (Rozporządzenie o ofiarach wojennych).

Z dnia 10 marca 1940 r.[1]).

W celu wykonania rozporządzenia o ofiarach wojennych[2]) z dnia 20 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 1) postanawiam:

§ 1

Do § 1 rozporządzenia.

a) Zapomogi otrzymują tylko tacy poszkodowani i osoby pozostałe po nich, których stałe miejsce zamieszkania znajduje się w Generalnym Gubernatorstwie.

b) Poszkodowani i osoby pozostałe po nich, posiadające prawo przynależności do Generalnego Gubernatorstwa, i zamieszkujące na obszarze Rzeszy Niemieckiej łącznie z protektoratem lub nie wrogo usposobionej zagranicy, mogą otrzymać zapomogi za pozwoleniem Kierownika Wydziału Pracy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

c) Zapomogi mogą otrzymać również wdowy, które według przepisów polskiego prawa zaopatrzeniowego należy traktować na równi z wdowami, o których mowa w § 1 ust. 1 rozporządzenia. W razie szczególnie krytycznego położenia mogą otrzymać zapomogi te również inne wdowy, które według przepisów polskiego prawa zaopatrzeniowego miałyby pobierać rentę wdowią we wysokości 50% renty zasadniczej. Dla wdów, które miałyby pobierać rentę wdowią w wysokości 30% renty zasadniczej, obowiązuje § 1 ust. 2 odpowiednio.

d) W analogicznym zastosowaniu unormowania, wydanego dla dzieci poszkodowanych, może być udzielona sierotom po ojcach, poległych i zmarłych w związku przyczynowym ze służbą wojskową, bieżąca zapomoga w wymiarze polskich należności.

e) Poszkodowanym może być udzielona w razie zachorowania na cierpienie, pozostające w związku przyczynowym z odbytą służbą wojskową, opieka lekarska oraz zamiast bieżącej zapomogi leczenie w zakładzie w wymiarze bezwarunkowo koniecznym. W żadnym wypadku świadczenie nie może przewyższać wymiaru odpowiednich świadczeń[3]), udzielonych członkom kas chorych.

Podczas leczenia w zakładzie może być udzielone dla żony do 30%, na każde dziecko — najwyżej jednak na czworo dzieci —

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 167; weszło w życie z dniem 15 marca 1940 r.
[2]) Nr. 185.
[3]) Nr. 179 § 2.

do 20% bieżącej zapomogi, przy czym wymiar zapomogi poszkodowanego nie może być przekroczony.

f) W razie śmierci poszkodowanego, któremu przyznano zapomogę, można osobom, które ponosiły koszty pogrzebu, udzielić zapomogi w wysokości tych kosztów, jednak najwyżej do kwoty zapomogi miesięcznej.

g) Bez względu na stopień utraty zdolności zarobkowania i niezależnie od tego, czy udzielono zapomóg, mogą poszkodowani otrzymać ortopedyczne środki pomocnicze celem uzyskania i utrzymywania zdolności wykonywania zawodu, lecz tylko w wymiarze bezwarunkowo koniecznym. Nadto przyznać można potrzebną naprawę ortopedycznych środków pomocniczych.

§ 2

Do § 3 rozporządzenia.

Poszkodowanym przynależnym do narodu niemieckiego [4]) można udzielać w oparciu o przepisy ustawy Rzeszy Niemieckiej o zaopatrzeniu [5]) leczenia — jednak bez świadczeń pieniężnych, — osobom pozostałym zaś zapomogi pośmiertnej oraz należności za kwartał śmierci.

§ 3

Do § 4 rozporządzenia.

Wojskowym zawodowym w stanie spoczynku można udzielać przy chorobach, pozostających w związku przyczynowym z odbytą służbą wojskową, leczenie [6]) w taki sam sposób jak innym poszkodowanym. To samo dotyczy udzielenia i naprawy ortopedycznych środków pomocniczych [7]).

§ 4

Do § 6 rozporządzenia.

Udzielenia zapomogi należy odmówić, jeżeli właściwe urzędy polityczne wyrażają zastrzeżenia.

§ 5

Do § 7 rozporządzenia.

Decyzje o udzieleniu leczenia oraz ortopedycznych środków pomocniczych wydają urzędy opieki nad inwalidami wojennymi [8]); to samo dotyczy na razie przyznania zapomóg. Przeprowadzenie leczenia należy do kas chorych, które czynne są na podstawie obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby [9]).

---

[4]) Nr. 186 § 4, nr. 15 i 16.
[5]) Z dnia 22 grudnia 1927 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 515) z licznymi zmianami.
[6]) Por. § 1 e.
[7]) Por. § 1 g.
[8]) Nr. 185 § 7 ust. 1.
[9]) W sprawie kosztów patrz § 6.

§ 6

Do § 8 rozporządzenia.

Koszty należy pokryć z środków oddanych do dyspozycji dla opieki nad inwalidami wojennymi, o ile kasy chorych nie ponoszą ich jako świadczenia ubezpieczeniowe [10]).

Krakau (Kraków), dnia 10 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Frauendorfer.

188. Rozporządzenie o tymczasowym uregulowaniu wypłaty zapomóg emerytom byłego państwa polskiego i polskich związków samorządowych.

Z dnia 9 grudnia 1939 r. [1]).

Na podstawie Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Określenie osób otrzymujących zapomogi.

§ 1. (1) Od dnia 1 listopada 1939 r. otrzymują zapomogę w każdej chwili odwołalną na pokrycie kosztów utrzymania, nie uznając tym roszczenia prawnego:

1. emerytowani [2]) do dnia 31 sierpnia 1939 r. urzędnicy [3]) byłego państwa polskiego, włącznie z urzędnikami poczt, telefonów i telegrafów, kolei państwowych i zarządów monopolów państwowych, jak również emerytowani do dnia 31 sierpnia 1939 r. urzędnicy polskich związków samorządowych,
2. emerytowani do dnia 31 sierpnia 1939 r. polscy wojskowi zawodowi. Specjalnie ureguluje się sprawy zapomóg dla emerytowanych wojskowych zawodowych, którzy służyli podczas wojny światowej w związku armii niemieckiej lub austriacko-węgierskiej [4]).
3. wdowy po wyżej wymienionych osobach [5]) [6]).

(2) Zapomogi udziela się tylko emerytom, zamieszkałym na obszarze Generalnego Gubernatorstwa, którzy w dniu 1 września 1939 r. mieli

---

Do 187.
[10]) § 5 zdanie. 2

Do 188.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 206; weszło w życie z dniem 22 grudnia 1939 r.
[2]) Miarodajna jest data wystąpienia ze służby czynnej, a nie data dekretu emerytalnego (pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 11 kwietnia 1940 r. (**nr. 189**) § 1 ust. 1).
[3]) Również robotnicy byłych polskich przedsiębiorstw monopolowych objęci są **nr. 189** § 1 ust. 2 p. 1.
W sprawie żon emerytów, znajdujących się w niewoli, którzy jako rezerwiści powołani zostali do polskiej służby wojskowej, patrz **nr. 189** § 1 ust. 2 p. 2, ust. 4.
[4]) Patrz **nr. 185** § 4 ust. 1.
[5]) Por. **nr. 189** § 1 ust. 4. W sprawie wdów, wymienionych pod p. 2 osób, patrz **nr. 185** § 4 ust. 2.
[6]) Pierwsze postanowienie przewiduje również zapomogę dla sierót, **nr. 189** § 1 ust. 5, § 4 ust. 3.

188

(służbowe) miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu na obszarze Generalnego Gubernatorstwa lub obszarach, włączonych do Rzeszy Niemieckiej [7]).

(3) Fakty, stanowiące podstawę do odbioru zapomogi, należy udowodnić dokumentami, świadectwami lub przez trzech wiarogodnych świadków.

(4) Żydzi nie otrzymują wymienionej zapomogi.

Wysokość zapomóg.

§ 2. (1) Zapomogę określoną w § 1 wymierza się według emerytury, którą odbiorca otrzymał dotychczas [8]).

(2) Zapomoga wynosi w razie miesięcznej emerytury

do 60 zł . . . . otrzymanej dotychczas emerytury,	100%
ponad 60 zł do 120 zł . . . . otrzymanej dotychczas emerytury, najmniej jednak 60 zł,	80%
ponad 120 zł do 180 zł . . . . otrzymanej dotychczas emerytury, najmniej jednak 96 zł,	70%
ponad 180 zł do 250 zł . . . . otrzymanej dotychczas emerytury, najmniej jednak 126 zł,	60%
ponad 250 zł . . . . otrzymanej dotychczas emerytury, najmniej jednak 150 zł, a nie więcej niż 200 zł.	50%

(3) Wysokość zapomogi dla odbiorców, udowadniających swe niemieckie pochodzenie, Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora ureguluje specjalnie [9]).

§ 3. Zapomogi uważa się za dochody w rozumieniu art. 3 p. 5 polskiej ustawy o podatku dochodowym i podlegają podatkom i potrąceniom podług dotychczasowych ustaw polskich [10]).

Ustalenie i wypłata [11]).

§ 4. (1) Kwoty zapomóg ustala i ich wypłatę zleca Izba Rent (Rentenkamer) w Warschau [12]) (w Warszawie) z wyjątkiem przypadków uregulowanych w §§ 5 i 6.

(2) Zapomogi wypłacają w gminach poniżej 20.000 mieszkańców Inspektorzy Skarbowi [13]), a w gminach ponad 20.000 mieszkańców zarządy miast [14]).

---

[7]) W sprawie miejsca zamieszkania małżonków rozwiedzionych lub żyjących w separacji p. **nr. 189** § 1 ust. 3.

[8]) Patrz do tego **nr. 189** § 2 ust. 1.

[9]) Dla przynależnych do Narodu Niemieckiego (**nr. 15** i **16**) wynosi zapomoga 120% wymienionych stawek (**nr. 189** § 2 ust. 2 i 3).

[10]) Por. **nr. 197**.

[11]) Patrz również **nr. 189** § 3.

[12]) Por. obwieszczenie Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o kierownictwie Izby Rent w Warschau (w Warszawie) z dnia 12 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 64).

[13]) **Nr. 191** § 2, **nr. 193** do **196**.

[14]) W sprawie zapomogi emerytów umieszczonych w zakładach patrz **nr. 189** § 4.

§ 5. Kwoty zapomóg dla emerytów byłych polskich poczt, telefonów i telegrafów ustala i wypłaca Niemiecka Poczta Wschodu, a dla emerytów byłych polskich kolei państwowych Kolej Wschodnia [14]).

§ 6. Kwoty zapomóg dla emerytów związków samorządowych ustalają i wypłacają związki samorządowe [14]).

Uregulowanie przejściowe.

§ 7. (1) Aż do ustalenia przez Izbę Rent w Warschau (w Warszawie) kwot zapomóg dla emerytów, będących pod jej opieką, upoważnia się Inspektorów Skarbowych lub zarządy miast — patrz § 4 ust. 2 — do wypłaty uprawnionym do odbioru według § 1, zamieszkałym w ich obrębie a udowadniającym wiarogodnie swe uprawnienia do odbioru, zaliczek na poczet zapomogi. Zaliczki nie mogą przewyższać kwot zapomóg, wynikających z § 2.

(2) Niemiecka Poczta Wschodu, Kolej Wschodnia i związki samorządowe wydają konieczne zarządzenia w zakresie ich właściwości według §§ 5 i 6.

Ponoszenie wydatków na zapomogi.

§ 8. Środki potrzebne na zapomogi ponoszą
dla urzędników zarządów poczt i kolei budżety tychże zarządów,
dla urzędników związków samorządowych budżety związków samorządowych,
dla urzędników byłych polskich monopolów państwowych budżet Generalnej Dyrekcji Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie,
dla innych byłych polskich urzędników państwowych i wojskowych zawodowych budżet Generalnego Gubernatorstwa.

Postanowienia karne.

§ 9. (1) Kto celem uzyskania zapomogi podaje fałszywe dane, podlega karze ciężkiego więzienia na czas nie krótszy od lat 3. Pomocnika ukarze się jak sprawcę.

(2) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [15]).

Przepisy końcowe.

§ 10. Dla byłych polskich urzędników czynnych, nie zatrudnionych ponownie w Generalnym Gubernatorstwie, ma miejsce wsparcie w ramach publicznej opieki [16]).

§ 11. Przepisy potrzebne dla wykonania niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 9 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[14]) W sprawie zapomogi emerytów umieszczonych w zakładach patrz **nr. 189** § 4.
[15]) **Nr. 48** § 2 ust. 1.
[16]) W sprawie ponownie zatrudnionych urzędników p. **nr. 189** § 2 ust. 4, następnie **nr. 12** i **12a**.

189. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 9 grudnia 1939 r. o tymczasowym uregulowaniu wypłaty zapomóg emerytom byłego państwa polskiego i polskich związków samorządowych.

Z dnia 11 kwietnia 1940 r.[1]).

Celem wykonania rozporządzenia o tymczasowym uregulowaniu wypłaty zapomóg emerytom byłego państwa polskiego i polskich związków samorządowych [2]) z dnia 9 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 206) postanawiam:

Do § 1 rozporządzenia.

§ 1. (1) Za emerytowanych do dnia 31 sierpnia 1939 r. uważać należy tych urzędników, którzy najpóźniej w tym dniu wystąpili z czynnej służby bez względu na datę otrzymania dekretu emerytalnego.

(2) Zapomogi również się udziela

1. uprawnionym do zaopatrzenia robotnikom byłych polskich przedsiębiorstw monopolowych, przy których zachodzą wszelkie założenia przewidziane w § 1 rozporządzenia,
2. żonom byłych emerytów, którzy jako rezerwiści powołani zostali do polskiej służby wojskowej i znajdują się w niemieckiej lub rosyjskiej niewoli; żonom reaktywowanych osób zawodowej służby wojskowej zapomogi się nie udziela.

(3) Dla rozwiedzionych lub żyjących w separacji małżonków miarodajne jest dla uprawnienia do zapomogi miejsce zamieszkania męża.

(4) Zapomogi dla wdów i żon emerytów będących w niewoli wynoszą 50% emerytury zmarłych lub znajdujących się w niewoli małżonków. Podlegają one obniżce według § 2 rozporządzenia. Emerytury udziela się również uprawnionym do zapomogi wdowom, które w dniu 31 sierpnia 1939 r. znajdowały się w wdowieństwie. Za okres trzymiesięczny otrzymują wdowy po śmierci męża całą zapomogę.

(5) Sieroty po osobach wymienionych w § 1 rozporządzenia otrzymują aż do ukończenia 14-go roku życia miesięczną zapomogę w wysokości 10 złotych. Zapomogi udziela się również sierotom uprawnionym do emerytury, które już w dniu 31 sierpnia 1939 r. były sierotami.

(6) Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora zezwalać może dla poszczególnych grup osób i w szczególnie uzasadnionych wypadkach na wyjątki od § 1 ust. 2 rozporządzenia.

Do § 2 rozporządzenia.

§ 2. (1) Jeżeli emerytura uprawnionego do zapomogi według § 1 rozporządzenia w dniu 31 sierpnia 1939 r. nie była jeszcze ustalona, należy wymierzać zapomogę według emerytury należącej się mu w tym dniu.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 209; weszło w życie z dniem 19 kwietnia 1940 r., patrz jednak moc wsteczna w § 5.

[2]) Nr. 188.

(2) Zapomoga wynosi dla emerytów, którzy udowodnią swą przynależność do Narodu Niemieckiego[3]), 120% dotychczas otrzymanej emerytury.

(3) Przynależność do Narodu Niemieckiego należy udowodnić przedłożeniem karty rozpoznawczej wymienionej w § 2 rozporządzenia o wprowadzeniu karty rozpoznawczej dla przynależnych do Narodu Niemieckiego w Generalnym Gubernatorstwie[4]) z dnia 26 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 36).

(4) Jeżeli uprawnieni do zapomogi ponownie zostaną zatrudnieni w służbie publicznej[5]), wtedy zapomoga nie będzie wypłacana za czas ponownego zatrudnienia.

Do § 4 rozporządzenia.

§ 3. Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora uregulować może wypłaty zapomóg odmiennie od § 4 ust. 2 rozporządzenia.

§4. (1) Zapomogi dla uprawnionych do zapomogi, umieszczonych w zakładach, wypłaca się zakładom.

(2) Zapomogi podlegają zajęciu, o ile przekraczają 50 złotych miesięcznie. Zajęciu podlega połowa nadwyżki.

(3) Zapłaty według § 1 ust. 5 uskutecznia się od dnia 1 stycznia 1940 r.

§ 5. Przepisy niniejszego rozporządzenia wykonawczego obejmują, o ile nie postanowiono inaczej[6]), zapomogi płatne od dnia 1 listopada 1939 r.

Krakau (Kraków), dnia 11 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Spindler

---

[3]) Nr. 15 i 16.
[4]) Nr. 15.
[5]) Nr. 12 i 12a.
[6]) § 4 ust. 3.

IX. Skarbowość.

1. Sprawy budżetowe.

190. Rozporządzenie o budżecie i złożeniu sprawozdań rachunkowych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 31 marca 1940 r.[1]).

Na mocy § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ **1.** Podstawą dla publicznej gospodarki finansowej w Generalnym Gubernatorstwie jest budżet Generalnego Gubernatorstwa[2]). W budżecie należy preliminować wszystkie dochody i wydatki Generalnego Gubernatorstwa.

§ **2.** Generalne Gubernatorstwo ponosi samo koszty swej administracji[3]). Budżet przeto może przewidzieć wydatki tylko o tyle, o ile można oczekiwać ich pokrycia z dochodów Generalnego Gubernatorstwa.

§ **3.** (1) Budżet ustala się każdorazowo na jeden rok obrachunkowy.

(2) Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora bada za własną odpowiedzialnością wnioski poszczególnych władz i ustala projekt budżetu. Przy tym może on zgłoszenie, które uważa za nieuzasadnione, zmieniać lub nie uwzględniać za porozumieniem się z zainteresowanymi władzami. Jeżeli zainteresowana władza nie zgadza się na zamierzone przez Kierownika Wydziału Finansów zmiany lub nieuwzględnienia, może ona, o ile zmiana lub nieuwzględnienie ma znaczenie zasadnicze lub doniosłe, spowodować decyzję Szefa Urzędu Generalnego Gubernatora.

§ **4.** Budżet ustala się w drodze rozporządzenia Generalnego Gubernatora[2]).

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 155.
[2]) Nr. 1 § 7 ust. 2.
[3]) Nr. 1 § 7 ust. 1.

§ 5. (1) Wydatki mogą być dokonywane tylko z tych środków Generalnego Gubernatorstwa i na te cele i w tych kwotach, które zostały ustalone w budżecie.

(2) Jeżeli środki przewidziane w budżecie nie wystarczają do czynienia koniecznych wydatków, należy wyjednać u Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora zezwolenie na przekroczenie budżetu. Zezwolenie jest również potrzebne w wypadku, gdy mają być czynione wydatki, nie przewidziane w budżecie (wydatki nie etatowe). Zezwolenia wolno udzielać tylko wyjątkowo w przypadku niezbędnej potrzeby.

§ 6. (1) Środki działania i projekty wszelkiego rodzaju, których koszty ogólne przekraczają kwotę 20.000 złotych, wolno zarządzać lub realizować dopiero po uzyskaniu na to zgody referenta finansowego przy Szefie Okręgowym, a to także wówczas, gdy środki na te cele w budżecie są przewidziane.

(2) Jeżeli koszty ogólne przekraczają kwotę 100.000 złotych wymagana jest uprzednia zgoda Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(3) Nadto należy wyjednać uprzednią zgodę Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora we wszystkich innych wypadkach, w których chodzi o sprawy mające znaczenie zasadnicze lub szczególne.

§ 7. Dokonywanie lub asygnacja wypłat są dozwolone w ciągu miesiąca tylko o tyle, o ile dla odnośnego miesiąca przydzielone są środki obrotowe.

§ 8. (1) Kto z winy wbrew przepisom §§ 4 do 6 zarządza środek działania lub asygnuje wypłatę, do której Generalne Gubernatorstwo nie jest obowiązane, winien Generalnemu Gubernatorstwu wynagrodzić szkodę.

(2) Nie ma obowiązku wynagrodzenia szkody, jeżeli natychmiastowe działanie było konieczne do odwrócenia nie przewidzianego niebezpieczeństwa, grożącego Rzeszy Niemieckiej, Generalnemu Gubernatorstwu lub Niemcowi a przy tym nie zostały przekroczone granice konieczności. Odpada także wówczas, gdy Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora zawiadomi się niezwłocznie o środku działania lub asygnacji i on na to udzieli swej zgody.

§ 9. Wszelkie dochody Generalnego Gubernatorstwa służą na pokrycie wszystkich potrzebnych wydatków Generalnego Gubernatorstwa. Wyjątki są dozwolone tylko w wypadkach, gdy budżet lub osobne rozporządzenia przewidują coś innego.

§ 10. Wprowadzenie i pobieranie danin, repartycyj, kontrybucyj i t. p. wymaga uprzedniej pisemnej zgody Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Wyjątek stanowią jedynie mające być pobierane już w myśl dawnego prawa polskiego podatki, cła, daniny konsumcyjne i opłaty.

§ 11. (1) W drodze kredytów wolno wystarać się o środki pieniężne tylko w wypadkach zapotrzebowania nadzwyczajnego. Wystaranie się

o kredyty należy wyłącznie do Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Wydział Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może upoważnienie określone w ustępie 1, co do kredytów dla Kolei Wschodniej [4]) i Niemieckiej Poczty Wschodu [5]) przenieść na Kierowników Wydziałów Kolei względnie Poczt przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(3) W sprawie zaciągania kredytów przez gminy i związki gmin obowiązuje rozporządzenie o zaciąganiu kredytów przez gminy i związki gmin w Generalnym Gubernatorstwie [6]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 18).

§ 12. Środki działania i postanowienia, odnoszące się do skarbowości Generalnego Gubernatorstwa, w szczególności takie, które mogą bezpośrednio lub pośrednio wywierać wpływ na dochody lub wydatki lub dotyczą zarządu lub zużycia majątku, wymagają uprzedniej zgody Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 13. Pozatem w sprawie ustalenia i wykonania budżetu, gospodarowania środkami i kontroli wykonania budżetu i prowadzenia gospodarki obowiązują odpowiednio przepisy ordynacji budżetowej Rzeszy [7]), postanowienia gospodarcze dla władz Rzeszy [8]), przepisy ordynacji kasowej Rzeszy [9]) i ordynacji złożenia sprawozdań rachunkowych dla Rzeszy [10]).

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 31 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

2. Podatki.

191. Rozporządzenie o prawie podatkowym i administracji podatkowej.

Z dnia 17 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 190.
[4]) Por. nr. 225 § 4, nr. 226 § 15.
[5]) Por. nr. 228.
[6]) Nr. 14.
[7]) W brzmieniu z dnia 14 kwietnia 1930 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. II str. 693) z licznymi zmianami.
[8]) Z dnia 11 lutego 1929 r. (Dz. minist. Rzeszy str. 49).
[9]) Z dnia 6 sierpnia 1927 r. (Dz. minist. Rzeszy str. 3577)
[10]) Z dnia 3 lipca 1929 r. (Dz. minist. Rzeszy str. 439).
Do 191.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 60; weszło w życie z dniem 1 grudnia 1939 r.

§ 1. (1) Zarządzane dotychczas przez polskie urzędy skarbowe podatki i opłaty administrowane i pobierane będą na obszarze Generalnego Gubernatorstwa na razie nadal przez urzędy skarbowe według przepisów ustaw polskich [2]).

(2) Przepisy o postępowaniu opodatkowania, zawarte w polskich ustawach, mogą ulec zmianom przez zarządzenia Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora [3]).

§ 2. Nadzór nad urzędami skarbowymi sprawują niemieccy inspektorzy skarbowi [4]).

§ 3. Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora wyda przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia.

Krakau (Kraków), dnia 17 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

Frank

192. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 17 listopada 1939 r. o prawie podatkowym i administracji podatkowej.

Z dnia 20 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 3 rozporządzenia o prawie podatkowym i administracji podatkowej z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 60) postanawiam:

§ 1. Znajdujące się w obiegu polskie znaczki stemplowe i blankiety wekslowe unieważnia się.

§ 2. (1) Opłaty stemplowe należy uiszczać w gotówce w urzędach skarbowych.

(2) O ile Izba Skarbowa zezwoliła bankowi na specjalne postępowanie rozrachunkowe przy ostemplowaniu weksli ,o tyle zezwolenie obowiązuje nadal aż do odwołania.

§ 3. Prawo notariuszów do ściągania opłat stemplowych pozostaje w mocy w dotychczasowym zakresie.

Krakau (Kraków), dnia 20 listopada 1939 r.

Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

Spindler

Do 191.

[2]) Por. **nr. 1** § 4, **nr. 3** § 8 ust. 1.

[3]) Por. przede wszystkim pierwsze rozporzadzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1939 r.. (**nr. 192**) w sprawie opłat stemplowych i opłat od weksli, oprócz tego pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 22 lutego 1940 r. o zmianie polskiego prawa o podatku dochodowym z dnia 15 marca 1940 r. (**nr. 198**) w sprawie uproszczenia potrącenia podatku od wynagrodzeń za pracę przez wprowadzenie skali podatkowej od wynagrodzeń; por. również rozporządzenie o podatku przemysłowym (oplata rejestracyjna) z dnia 14 lutego 1940 r. (**nr. 200**) w sprawie wymiaru podatku i wykluczenia środków odwoławczych.

[4]) Patrz drugie, trzecie, czwarte i piąte rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada, 7 i 13 grudnia 1939 r. i 20 stycznia 1940 r. (**nr. 193** do **196**).

Do 192.

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 64; weszło w życie z dniem 1 grudnia 1939 r.

193. Drugie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 17 listopada 1939 r. o prawie podatkowym i administracji podatkowej.

Z dnia 20 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie §§ 2 i 3 rozporządzenia o prawie podatkowym i administracji podatkowej[2]) z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 60) postanawiam:

Dla należących do Okręgu Krakau (Kraków) urzędów skarbowych ustanawia się następujących[3]) Inspektorów Skarbowych:

1. Inspektora Skarbowego Krakau I (Kraków I) dla Urzędów Skarbowych Krakau 1 i 2 (Kraków 1 i 2) oraz korporacyj. Siedziba w Krakau (w Krakowie).
2. Inspektora Skarbowego Krakau II (Kraków II) dla Urzędów Skarbowych Krakau 3, 4, 5 i 7 (Kraków 3, 4, 5 i 7) [opłaty stemplowe]. Siedziba w Krakau (w Krakowie).
3. Inspektora Skarbowego Powiat-Krakau (Kraków) dla Urzędów Skarbowych Krakau 6 (Kraków 6 Powiat), Bochnia, Miechow (Miechów) i pozostałe powiaty Olkusch (Olkusz), Wadowice, Chrzanow (Chrzanów) i Oswiencim (Oświęcim). Siedziba w Krakau (w Krakowie).
4. Inspektora Skarbowego Neu-Markt (Nowy Targ) dla Urzędów Skarbowych Neu-Markt (Nowy Targ), Myslenice (Myślenice) i Zakopane. Siedziba w Neu-Markt (w Nowym Targu).
5. Inspektora Skarbowego Jaroslau (Jarosław) dla Urzędów Skarbowych Jaroslau (Jarosław), Przeworsk, Lancut (Łańcut) i Deutsch-Przemysl (Przemyśl Niemiecki). Siedziba w Jaroslau (w Jarosławiu).
6. Inspektora Skarbowego Tarnow (Tarnów) dla Urzędów Skarbowych Tarnow (Tarnów), Dombrowa (Dąbrowa) i Brzesko. Siedziba w Tarnow (w Tarnowie).
7. Inspektora Skarbowego Neu-Sandez (Nowy Sącz) dla Urzędów Skarbowych Neu-Sandez (Nowy Sącz) i Limanowa. Siedziba w Neu-Sandez (w Nowym Sączu).
8. Inspektora Skarbowego Jaslo (Jasło) dla Urzędów Skarbowych Jaslo (Jasło), Gorlice, Krosno, Brzozow (Brzozów) i Sanok. Siedziba w Jaslo (w Jaśle).
9. Inspektora Skarbowego Mielec dla Urzędów Skarbowych Mielec, Nisko, Kolbuschowa (Kolbuszowa) i Tarnobrzeg. Siedziba w Mieletz (w Mielcu).
10. Inspektora Skarbowego Rzeschow (Rzeszów) dla Urzędów Skarbowych Rzeschow (Rzeszów) i Dembitza (Dębica). Siedziba w Rzeschow (w Rzeszowie).

Krakau (Kraków), dnia 20 listopada 1939 r.

Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

Spindler

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 65; weszło w życie z dniem 1 grudnia 1939 r.

[2]) Nr. 191.

[3]) Nr. 191 § 2. Patrz również obwieszczenie Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o Inspektorach Skarbowych w Okręgu Krakau (Kraków) z dnia 20 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 67).

194. Trzecie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 17 listopada 1939 r. o prawie podatkowym i administracji podatkowej.

Z dnia 7 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie §§ 2 i 3 rozporządzenia o prawie podatkowym i administracji podatkowej[2]) z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 60) zarządzam:

Dla należących do Okręgu Radom urzędów skarbowych ustanawia się następujących Inspektorów Skarbowych[3]):

1. Inspektora Skarbowego Radom (Radom) dla Urzędów Skarbowych Radom 1 i 2, Konskie (Końskie) i Kozienitze (Kozienice). Siedziba w Radom (w Radomiu),
2. Inspektora Skarbowego Kielce dla Urzędów Skarbowych Kielce 1 i 2, Jendrzejow (Jędrzejów) i Wloschzowa (Włoszczowa). Siedziba w Kielce (w Kielcach),
3. Inspektora Skarbowego Petrikau (Piotrków 1 i 2) i Radomsko. Siedziba w Petrikau (w Piotrkowie),
4. Inspektora Skarbowego Tomaschow Maz. dla Urzędów Skarbowych Tomaschow Maz. (Tomaszów Maz.), Brzeziny, Rawa Mazowiecka i Opotschno (Opoczno). Siedziba w Tomaschow Mazowiecki (w Tomaszowie Mazowieckim),
5. Inspektora Skarbowego Tschenstochau dla Urzędów Skarbowych Tschenstochau 1, 2 i 3 (Częstochowa 1, 2 i 3). Siedziba w Tschenstochau (w Częstochowie),
6. Inspektora Skarbowego Busko dla Urzędów Skarbowych Busko i Pintschow (Pińczów). Siedziba w Busko (w Busku),
7. Inspektora Skarbowego Ostrowietz (Ostrowiec) dla Urzędów Skarbowych Ostrowietz (Ostrowiec) i Wieschbnik (Wierzbnik). Siedziba w Ostrowietz (w Ostrowcu),
8. Inspektora Skarbowego Sandomir (Sandomierz) i Opatow (Opatów). Siedziba w Sandomir (w Sandomierzu).

Krakau (Kraków), dnia 7 grudnia 1939 r.

Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

S p i n d l e r

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 212; weszło w życie z niem 22 grudnia 1939 r.
[2]) Nr. 191.
[3]) Nr. 191 § 2. Patrz również obwieszczenie Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o Inspektorach Skarbowych w Okręgu Radom z dnia 7 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 215).

195. Czwarte postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 17 listopada 1939 r. o prawie podatkowym i administracji podatkowej.

Z dnia 13 grudnia 1939 r.[1]).

Celem wykonania rozporządzenia o prawie podatkowym i administracji podatkowej [2]) z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 60) postanawiam:

Dla należących do Okręgu Warschau (Warszawa) urzędów skarbowych ustanawia się następujących Inspektorów Skarbowych [3]):

1. Inspektora Skarbowego Warschau I (Warszawa I) dla Urzędów Skarbowych Warschau (Warszawa) 1, 3, 6, 8, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 24, 25, 33, 34 i 36, dla Urzędu opłat stemplowych i opodatkowania korporacyj. Siedziba w Warschau (w Warszawie),
2. Inspektora Skarbowego Warschau II (Warszawa II) dla Urzędów Skarbowych Warschau (Warszawa) 2, 4, 5, 7, 9, 13, 19, 21, 22, 23, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32 i 35. Siedziba w Warschau (w Warszawie),
3. Inspektora Skarbowego Powiat-Warschau (Warszawa) dla Urzędów Skarbowych Powiat-Warschau 1, 2, 3 (Warszawa 1, 2, 3), Otwock, Radzimin i pozostały powiat Neu-Hof (Nowy Dwór). Siedziba w Warschau (w Warszawie),
4. Inspektora Skarbowego Lowitsch (Łowicz) dla Urzędów Skarbowych Lowitsch (Łowicz), Skierniewitze (Skierniewice), Sochatschew (Sochaczew) i pozostały powiat Brzeziny. Siedziba w Lowitsch (w Łowiczu),
5. Inspektora Skarbowego Grodzisk dla Urzędów Skarbowych Grodzisk, Zyrardow (Żyrardów) i Grojetz (Grojec). Siedziba w Grodzisk (w Grodzisku),
6. Inspektora Skarbowego Minsk (Mińsk) dla Urzędów Skarbowych Minsk (Mińsk) i Garwolin. Siedziba w Minsk Maz. (w Mińsku Mazowieckim),
7. Inspektora Skarbowego Siedltze (Siedlce) dla Urzędów Skarbowych Siedltze (Siedlce), Wengrow (Węgrów), Sokolow (Sokołów) i pozostałego powiatu Ostrow Maz. (Ostrów Mazowiecki). Siedziba w Siedltze (w Siedlce).

Krakau (Kraków), dnia 13 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Spindler

---

[1]) Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 2; weszło w życie z dniem 20 stycznia 1940 r.
[2]) Nr. 191.
[3]) Nr. 191 § 2. Patrz również obwieszczenie Kierownika Wydziału Finansów przy Urzę zie Generalnego Gubernatora o Inspektorach Skarbowych w Okręgu Warschau (Warszawa) z dnia 13 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 8).

196. Piąte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 17 listopada 1939 r. o prawie podatkowym i administracji podatkowej.

Z dnia 20 stycznia 1940 r.[1]).

Celem wykonania rozporządzenia o prawie podatkowym i administracji podatkowej[2]) z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 60) postanawiam:

Jedyny paragraf.

Dla należących do Okręgu Lublin Urzędów Skarbowych ustanawia się następujących Inspektorów Skarbowych[3]):

1. Inspektora Skarbowego na miasto Lublin dla Urzędów Skarbowych miasta Lublin 1 i 2, Urzędu opłat stemplowych i opodatkowania korporacyj Okręgu Lublin. Siedziba w Lublin (w Lublinie).
2. Inspektora Skarbowego na powiat Lublin dla Urzędów Skarbowych powiatu Lublin, Lubartow (Lubartów), Krasnystaw i Pulawy (Puławy). Siedziba w Lublin (w Lublinie).
3. Inspektora Skarbowego na Chelm (Chełm) dla Urzędów Skarbowych Chelm (Chełm) i Wlodawa (Włodawa). Siedziba w Chelm (w Chełmie).
4. Inspektora Skarbowego na Zamosc (Zamość) dla Urzędów Skarbowych Zamosc (Zamość), Bilgoraj (Biłgoraj) i Tomaschow Lub. (Tomaszów Lub.) Siedziba w Zamosc (w Zamościu).
5. Inspektora Skarbowego na Biała-Podlaska (Biała Podlaska) dla Urzędów Skarbowych Biala-Podlaska (Biała-Podlaska), Lukow (Łuków) i Radzyn (Radzyń). Siedziba w Biala-Podlaska (w Białej Podlaskiej).
6. Inspektora Skarbowego na Janow (Janów), dla Urzędu Skarbowego w Janow (w Janowie). Siedziba w Janow (w Janowie).
7. Inspektora Skarbowego na Hrubieschow (Hrubieszów), dla Urzędu Skarbowego w Hrubieschow (w Hrubieszowie). Siedziba w Hrubieschow (w Hrubieszowie).

Krakau (Kraków), dnia 20 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Spindler

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 89; weszło w życie z dniem 7 lutego 1940 r.
[2]) Nr. 191.
[3]) Nr. 191 § 2. Patrz również obwieszczenie Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o Inspektorach Skarbowych w Okręgu Lublin z dnia 20 stycznia 1940 r.. (Dz. rozp. GGP. 1940 II str. 64).

197. Rozporządzenie o zmianie polskiego prawa podatku dochodowego.

Z dnia 22 lutego 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Wymienioną w artykule 23 polskiej ustawy o podatku dochodowym z dnia 14 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. 1936 Nr. 2, poz. 6) taryfę zastępuje się następującą taryfą:

Stopień podatku		Wysokość dochodu	Podatek w złotych
1	powyżej	1 500— 1 550	53.—
2	„	1 550— 1 600	57.—
3	„	1 600— 1 700	63.—
4	„	1 700— 1 800	69.—
5	„	1 800— 1 900	76.—
6	„	1 900— 2 000	84.—
7	„	2 000— 2 100	92.—
8	„	2 100— 2 200	100.—
9	„	2 200— 2 400	113.—
10	„	2 400— 2 600	126.—
11	„	2 600— 2 800	142.—
12	„	2 800— 3 000	156.—
13	„	3 000— 3 200	172.—
14	„	3 200— 3 400	189.—
15	„	3 400— 3 600	206.—
16	„	3 600— 3 800	225.—
17	„	3 800— 4 000	243.—
18	„	4 000— 4 400	273.—
19	„	4 400— 4 800	306.—
20	„	4 800— 5 200	340.—
21	„	5 200— 5 600	377.—
22	„	5 600— 6 000	414.—
23	„	6 000— 6 600	477.—
24	„	6 600— 7 200	545.—
25	„	7 200— 7 800	616.—
26	„	7 800— 8 400	692.—
27	„	8 400— 9 200	789.—
28	„	9 200— 10 000	891.—
29	„	10 000— 11 000	1 017.—
30	„	11 000— 12 000	1 150.—
31	„	12 000— 13 000	1 289.—
32	„	13 000— 14 000	1 436.—
33	„	14 000— 15 000	1 588.—
34	„	15 000— 16 000	1 748.—
35	„	16 000— 17 000	1 943.—
36	„	17 000— 18 000	2 148.—
37	„	18 000— 19 000	2 364.—
38	„	19 000— 20 000	2 588.—

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 73.

Stopień podatku		Wysokość dochodu	Podatek w złotych
39	„	20 000— 22 000	2 957.—
40	„	22 000— 24 000	3 247.—
41	„	24 000— 26 000	3 758.—
42	„	26 000— 28 000	4 187.—
43	„	28 000— 30 000	4 637.—
44	„	30 000— 32 000	5 108.—
45	„	32 000— 34 000	5 656.—
46	„	34 000— 36 000	6 231.—
47	„	36 000— 38 000	6 832.—
48	„	38 000— 40 000	7 460.—
49	„	40 000— 44 000	8 501.—
50	„	44 000— 48 000	9 597.—
51	„	48 000— 52 000	10 746.—
52	„	52 000— 56 000	11 949.—
53	„	56 000— 60 000	13 205.—
54	„	60 000— 64 000	14 624.—
55	„	64 000— 68 000	16 109.—
56	„	68 000— 72 000	17 661.—
57	„	72 000— 76 000	19 281.—
58	„	76 000— 80 000	20 967.—
59	„	80 000— 88 000	23 804.—
60	„	88 000— 96 000	26 774.—
61	„	96 000—104 000	30 053.—
62	„	100 000—112 000	33 494.—
63	„	114 000—120 000	37 095.—
64	„	122 000—128 000	40 858.—
65	„	128 000—136 000	44 783.—
66	„	136 000—144 000	48 869.—
67	„	144 000—152 000	53 116.—
68	„	152 000—160 000	57 792.—
69	„	160 000—168 000	62 658.—
70	„	168 000—176 000	67 712.—
71	„	176 000—184 000	72 953.—
72	„	184 000—192 000	78 383.—
73	„	192 000—200 000	84 000.—

(2) Przy dochodzie ponad 200 000 złotych podatek wynosi 84 000 złotych i oprócz tego 4 200 złotych od każdych pełnych 10 000 złotych ponad 200 000 złotych.

(3) Do podatku dolicza się ponadto, o ile chodzi o dochody osób fizycznych i spadków nieobjętych:

ponad	200 000— 300 000	złotych	2%
„	300 000— 400 000	„	3%
„	400 000— 500 000	„	5%
„	500 000— 600 000	„	6,5%
„	600 000— 800 000	„	8,5%
„	800 000—1 100 000	„	11%
„	1 100 000—1 500 000	„	13%
„	1 500 000—2 000 000	„	15,5%
„	2 000 000	„	18%

od całego podlegającego podatkowi dochodu.

§ 2. Artykuł 27 polskiej ustawy o podatku dochodowym z dnia 14 grudnia 1935 r. zmienia się jak następuje:

„O ile na utrzymaniu głowy rodziny, której dochód, podlegający opodatkowaniu nie przekracza 3 600 złotych, znajduje się więcej niż jeden członek rodziny, wówczas przypadającą stopę podatkową obniża się o jeden stopień na każdego następnego członka rodziny. Obniżenie o więcej niż o 5 stopni w całości jest nie dozwolone."

§ 3. Artykuł 29 polskiej ustawy o podatku dochodowym zmienia się o tyle, że z ulgi podatkowej skorzystać może tylko płatnik z dochodem nie więcej niż 3 600 złotych.

§ 4. Ustaloną w artykule 43 polskiej ustawy o podatku dochodowym taryfę dla potrącenia podatku z wynagrodzenia zastępuje się następującą taryfą [2]):

L. p.	Wysokość dochodu ponad	Wysokość dochodu do	Stopa procentowa
1	1 500	1 600	1,2
2	1 600	1 700	1,4
3	1 700	1 800	1,7
4	1 800	1 900	1,9
5	1 900	2 000	2,2
6	2 000	2 100	2,4
7	2 100	2 200	2,6
8	2 200	2 300	2,9
9	2 300	2 400	3,1
10	2 400	2 500	3,4
11	2 500	2 600	3,6
12	2 600	2 700	3,8
13	2 700	2 800	4,1
14	2 800	2 900	4,3
15	2 900	3 000	4,6
16	3 000	3 100	4,8
17	3 100	3 200	5,0
18	3 200	3 400	5,3
19	3 400	3 600	5,5
20	3 600	3 800	5,8
21	3 800	4 000	6,0
22	4 000	4 200	6,2
23	4 200	4 400	6,5
24	4 400	4 800	6,7
25	4 800	5 200	7,0
26	5 200	5 600	7,2
27	5 600	6 000	7,4
28	6 000	6 400	7,7
29	6 400	6 800	7,9
30	6 800	7 200	8,2
31	7 200	7 600	8,4
32	7 600	8 000	8,6
33	8 000	8 800	9,4
34	8 800	9 600	9,8
35	9 600	10 400	10,3

[2]) Patrz do tego wprowadzenie skali podatkowej od wynagrodzeń na podstawie pierwszego postanowienia wykonawczego (nr. 198).

L. p.	Wysokość dochodu ponad	do	Stopa procentowa
36	10 400	11 200	11,0
37	11 200	12 000	11,8
38	12 000	13 000	12,7
39	13 000	14 000	13,7
40	14 000	15 000	14,6
41	15 000	16 000	15,6
42	16 000	17 000	16,3
43	17 000	18 000	17,0
44	18 000	19 000	17,8
45	19 000	20 000	18,5
46	20 000	22 000	19,2
47	22 000	24 000	19,9
48	24 000	26 000	20,6
49	26 000	28 000	21,4
50	28 000	30 000	22,1
51	30 000	32 000	22,8
52	32 000	34 000	23,8
53	34 000	36 000	24,7
54	36 000	38 000	25,7
55	38 000	40 000	26,6
56	40 000	44 000	27,6
57	44 000	48 000	28,6
58	48 000	52 000	29,5
59	52 000	56 000	30,5
60	56 000	60 000	31,4
61	60 000	64 000	32,6
62	64 000	68 000	33,8
63	68 000	72 000	35,0
64	72 000	76 000	36,2
65	76.000	80 000	37,4
66	80 000	88 000	38,6
67	88 000	96 000	39,8
68	96 000	104 000	41,3
69	104 000	112 000	42,7
70	112 000	120 000	44,2
71	120 000	128 000	45,6
72	128 000	136 000	47,0
73	136 000	144 000	48,5
74	144 000	152 000	49,9
75	152 000	160 000	51,6
76	160 000	168 000	53,3
77	168 000	176 000	55,0
78	176 000	184 000	56,6
79	184 000	192 000	58,3
80	192 000		60,0

§ 5. (1) Pobierany na podstawie dekretu [3]) z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 503) i ustawy [4]) z dnia 30 marca 1936 r. (Dz.

[3]) Prezydenta byłej Rzeczypospolitej Polskiej o specjalnym podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.
[4]) w celu zmiany dekretu Prezydenta byłej Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 listopada 1935 r.

U. R. P. Nr. 23, poz. 187) i art. 13 ustawy podatkowej z dnia 29 marca 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 177), podatek specjalny, znosi się.

(2) Z wynagrodzeń, podlegających dotychczas podatkowi specjalnemu, należy potrącić podatek według zmienionego powyższym § 4 artykułu 43 ustawy o podatku dochodowym.

§ 6 [5]). Ulgi w podatku dochodowym dla inwestycji, nowowznoszonych budowli i nabywców pojazdów mechanicznych według rozdziału VII i VIII (art. 24—42) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 224) odpadają.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 1 stycznia 1940 r. z wyjątkiem §§ 4 i 5, które wchodzą w życie w dniu 1 kwietnia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 22 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

198. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 22 lutego 1940 r. o zmianie polskiego prawa o podatku dochodowym.

Z dnia 15 marca 1940 r. [1]).

W celu wykonania rozporządzenia o zmianie polskiego prawa podatku dochodowego z dnia 22 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 73) postanawiam:

§ 1. (1) Przeprowadzenie potrącenia podatku od wynagrodzeń za pracę w myśl przepisów art. 43 polskiej ustawy o podatku dochodowym z dnia 14 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 2 poz. 6), zmienionych § 4 rozporządzenia o zmianie polskiego prawa podatku dochodowego [2]) z dnia 22 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 73) uprości się w ten sposób, że od bieżąco powtarzających się poborów pracobiorców pobiera się kwoty podatkowe, wymienione w załączonej do niniejszego skali od wynagrodzeń.

Załącznik na str. 366—369.

(2) Ust. 1 nie dotyczy dochodów zarobkowych powyżej 7200 złotych rocznie oraz wynagrodzeń jednorazowych.

§ 2. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1940 r. Należy go stosować do wypłat uposażenia i wynagrodzeń za pracę, które następują po dniu 31 marca 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 15 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Spindler.

Do 197.
[5]) w brzmieniu, ustalonym sprostowaniem z dnia 22 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 166).
Do 198.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 171.
[2]) Nr. 197.

199. Rozporządzenie o podwyższeniu podatku gruntowego na rok podatkowy 1940.

Z dnia 16 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Państwowy podatek gruntowy podwyższa się na rok podatkowy 1940 o 50%.

(2) Od podwyższenia są wolne przedsiębiorstwa rolne i leśno-gospodarcze na wielką skalę. Przedsiębiorstwami rolnymi i leśno-gospodarczymi na wielką skalę w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są wszystkie przedsiębiorstwa rolne i leśno-gospodarcze o powierzchni użytkowej 100 ha i powyżej.

(3) Oddzielny dodatek[2]), przewidziany w art. 7 ustawy o podatku gruntowym z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 593), oraz dodatki gminne pobiera się od państwowego podatku gruntowego podwyższonego według ust. 1.

§ 2. Na rok podatkowy 1940 tracą moc obowiązującą art. 2 p. 8[3]) i art. 8 ust. 1[4]) ustawy o podatku gruntowym z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 593).

§ 3. Udziały w państwowym podatku gruntowym i w oddzielnych dodatkach na rzecz związków samorządowych, które dotychczas należało przekazać izbom rolniczym, odpadają z dniem 1 stycznia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 16 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I 109; weszło w życie z dniem 21 marca 1940 r.

[2]) Dla płatników, którzy od swych gruntów położonych w granicach jednego powiatu opłacają rocznie państwowy podatek gruntowy w wysokości powyżej 110 zł.

[3]) Art. 2 p. 8 brzmi: Od państwowego podatku gruntowego wolne są:

8. Grunty osad objętych postępowaniem scaleniowym lub powstałych w wyniku scalenia — na przeciąg lat 3, licząc od półrocza, następującego po wyborze lub wyznaczeniu rady uczestników scalenia; grunty te podlegają jednak obowiązkowi opłacania dodatków do tego podatku na rzecz związków samorządu terytorialnego; zwolnienia nie stosuje się do gruntów, których scalenie zostało zaniechane.

[4]) Art. 8 ust. 1 brzmi:

(1) Od płatników, którzy od swych gruntów, położonych w granicach jednej gminy, opłacają rocznie:

1. nie więcej niż 10 zł. państwowego podatku gruntowego — pobiera się tylko 50% tego podatku,
2. powyżej 10 zł. do 35 zł. państwowego podatku gruntowego — pobiera się tylko 80% tego podatku. Ulgi te przyznaje się przy poborze pierwszej raty.

Skala podatku

przy miesięcznych, tygodniowych i

L. p.	Dochód roczny powyżej złotych	Dochód roczny do złotych	stopa podatku %	Miesięczny dochód powyżej złotych	Miesięczny dochód do złotych	kwota podatku złotych
1	1500	1600	1,2	125,—	133,33	1,50
2	1600	1700	1,4	133,33	141,66	1,86
3	1700	1800	1,7	141,66	150,—	2,40
4	1800	1900	1,9	150,—	158,33	2,85
5	1900	2000	2,2	158,33	166,66	3,48
6	2000	2100	2,4	166,66	175,—	4,—
7	2100	2200	2,6	175,—	183,33	4,55
8	2200	2300	2,9	183,33	191,66	5,31
9	2300	2400	3,1	191,66	200,00	5,94
10	2400	2500	3,4	200,—	208,33	6,80
11	2500	2600	3,6	208,33	216,66	7,50
12	2600	2700	3,8	216,66	225,—	8,23
13	2700	2800	4.1	225,—	233,33	9,22
14	2800	2900	4,3	233,33	241,66	10,03
15	2900	3000	4,6	241,66	250,—	11,11
16	3000	3100	4,8	250,—	258,33	12,—
17	3100	3200	5,0	258,33	266,66	12,91
18	3200	3300	5,3	266,66	275,—	14,13
19	3300	3400	5,3	275,—	283,33	14,57
20	3400	3500	5,5	283,33	291,66	15,58
21	3500	3600	5,5	291,66	300.—	16,04
22	3600	3700	5,8	300,—	308,33	17,40
23	3700	3800	5,8	308,33	316,66	17,88
24	3800	3900	6,0	316,66	325,—	19,—
25	3900	4000	6,0	325,—	333,33	19,50
26	4000	4100	6,2	333,33	341,66	20,66
27	4100	4200	6,2	341,66	350,—	21,18
28	4200	4300	6.5	350,—	358,33	22,75
29	4300	4400	6,5	358,33	366,66	23,29
30	4400	4500	6,7	366,66	375,—	24,56
31	4500	4600	6,7	375,—	383,33	25,12
32	4600	4700	6,7	383,33	391,66	25,68
33	4700	4800	6,7	391,66	400,—	26,24
34	4800	4900	7,0	400,—	408,33	28,—
35	4900	5000	7.0	408,33	416,66	28,58
36	5000	5100	7,0	416,66	425,—	29,16
37	5100	5200	7,0	425,—	433,33	29,75
38	5200	5300	7,2	433,33	441,66	31,20

Załącznik
według § 1 ust. 1 pierwszego postanowienia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 22 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 171).

od wynagrodzeń

dziennych wypłatach wynagrodzeń.

Tygodniowy dochód		kwota podat-ku	Dzienny dochód		podat-kwota ku
powyżej	do		powyżej	· do	
złotych	złotych	złotych	złotych	złotych	złotych
28,84	30,76	0,34	5,—	5,33	0,06
30,76	32,69	0,43	5,33	5,66	0,07
32,69	34,61	0,55	5,66	6,—	0,09
34,61	36,53	0,65	6,—	6,33	0,11
36,53	38,46	0,80	6,33	6,66	0,13
38,46	40,38	0,92	6,66	7,—	0,15
40,38	42,40	1,04	7,—	7,33	0,18
42,30	44,23	1,22	7,33	7,66	0,21
44,23	46,15	1,37	7,66	8,—	0,23
46,15	48,07	1,56	8,—	8,33	0,27
48,07	50,—	1,73	8,33	8,66	0,29
50,—	51,92	1,90	8,66	9,—	0,32
51,92	53,84	2,12	9,—	9,33	0,36
53,84	55,76	2,31	9,33	9,66	0,40
55,76	57,69	2,56	9,66	10,—	0,44
57,60	59,61	2,76	10.—	10,33	0,48
59,61	61,53	2,98	10,33	10,66	0,51
61,53	63,46	3,26	10,66	11,—	0,56
63,46	65,38	3,36	11,—	11,33	0,58
65,38	67,30	3,59	11,33	11,66	0.62
67,30	69,23	3,70	11,66	12,—	0,64
69,23	71,15	4,01	12,—	12,33	0.69
71,15	73,07	4,12	12,33	12,66	0,71
73,07	75,—	4,38	12,66	13,—	0,75
75,—	76,92	4,50	13,—	13,33	0,78
76,92	78,84	4,76	13,33	13,66	0,82
78,84	80,76	4,88	13,66	14,—	0,84
80,76	82,69	5,24	14,—	14,33	0,91
82,69	84,61	5,37	14,33	14,66	0,93
84,61	86,53	5,66	14,66	15,—	0,98
86,53	88,46	5,79	15,—	15,33	1,—
88,46	90,38	5,92	15,33	15,66	1,02
90,38	92,30	6,05	15,66	16.—	1,04
92,30	94,23	6,46	16,—	16,33	1,12
94,23	96,15	6,59	16,33	16,66	1,14
96,15	98,07	6,73	16,66	17,—	1,16
98,07	100,—	6,86	17,—	17,33	1,19
100,—	101,92	7,20	17,33	17,66	1,24

L. p.	Dochód roczny		stopa podatku	Miesięczny dochód		kwota podatku
	powyżej	do		powyżej	do	
	złotych	złotych	%	złotych	złotych	złotych
39	5300	5400	7,2	441,66	450,—	31,80
40	5400	5500	7,2	450,—	458,33	32,40
41	5500	5600	7,2	458,33	466,66	33,—
42	5600	5700	7,4	466,66	475,—	34,53
43	5700	5800	7,4	475,—	483,33	35,15
44	5800	5900	7,4	483,33	491,66	35,76
45	5900	6000	7,4	491,66	500,—	36,38
46	6000	6100	7,7	500,—	508,33	38,50
47	6100	6200	7,7	508,33	516,66	39,14
48	6200	6300	7,7	516,66	525,—	39,78
49	6300	6400	7,7	525,—	533,33	40,42
50	6400	6500	7,9	533,33	541,66	42,13
51	6500	6600	7,9	541,66	550,—	42,79
52	6600	6700	7,9	550,—	558,33	43,45
53	6700	6800	7,9	558,33	566,66	44,10
54	6800	6900	8,2	566,66	575,—	46,46
55	6900	7000	8,2	575,—	583,33	47,15
56	7000	7100	8,2	583,33	591,66	47,83
57	7100	7200	8,2	591,66	600,—	48,51

200. Rozporządzenie o podatku przemysłowym (opłata rejestracyjna).

Z dnia 14 lutego 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

Podatek przemysłowy.

Podatek przemysłowy (opłaty rejestracyjne) pobiera się zaczynając od dnia 1 stycznia 1940 r. na podstawie ustawy o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć z dnia 25 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 293) oraz rozporządzenia wykonawczego z dnia 26 lipca 1939 r. ze zmianami, wynikającymi z przepisów niżej podanych.

§ 2

Zwolnienia.

Oprócz przedsiębiorstw, wymienionych w artykułach 4 i 5 ustawy, nie podlegają podatkowi:

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 51.

Tygodniowy dochód powyżej złotych	do złotych	kwota podatku złotych	Dzienny dochód powyżej złotych	do złotych	kwota podatku złotych
101,92	103,08	7,33	17,66	18,—	1,27
103,08	105,76	7,42	18,—	18,33	1,29
105,76	107,69	7,61	18,33	18,66	1,31
107,69	109,61	7,96	18,66	19,—	1,38
109,61	111,53	8,11	19,—	19,33	1,40
111,53	113,46	8,25	19,33	19,66	1,43
113,46	115,38	8,39	19,66	20,—	1,45
115,38	117,30	8,88	20,—	20,33	1,54
117,30	119,23	9,03	20,33	20,66	1,56
119,23	121,15	9,18	20,66	21,—	1,59
121,15	123,07	9,32	21,—	21,33	1,61
123,07	125,—	9,72	21,33	21,66	1,68
125,—	126,92	9,87	21,66	22,—	1,71
126,92	128,92	10,02	22,—	22,33	1,73
128,84	130,76	10,17	22,33	22,66	1,76
130,76	132,69	10,72	22,66	23,—	1,85
132,69	134,61	10,88	23,—	23,33	1,88
134,61	136,53	11,03	23,33	23,66	1,91
136,53	138,46	11,19	23,66	24,—	1,94

Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej[2]).
Niemiecka Poczta Wschodu,
Kolej Wschodnia oraz
Generalna Dyrekcja Monopolów wraz z przedsiębiorstwami.

§ 3

Stawki podatkowe.

Podatek pobiera się w wysokości 200% od stawek wymienionych w załączniku 1 (patrz art. 7 [3]) ustawy).

Załącznik na str. 370—371.

§ 4

Wymiar podatku.

(1) Podlegający opodatkowaniu obowiązani są składać do zarządów gmin deklaracje podatkowe w trzech egzemplarzach do dnia 15 marca 1940 r. Jeden egzemplarz należy przesłać miejscowo właściwemu urzędowi skarbowemu, drugi egzemplarz zaś miejscowo właściwej izbie przemysłowo-handlowej lub izbie rzemieślniczej.

[2]) Kredytowe Kasy Rzeszy Niemieckiej rozwiązane zostały z mocą obowiązującą od dnia 8 kwietnia 1940 r. (**nr. 65** § 1 ust. 1, **nr. 66**). W ich miejsce wchodzą (**nr. 65** § 6 ust. 1 zdanie 3, **nr. 67**), Oddziały Banku Emisyjnego w Polsce (**nr. 64**). Zwolnienie od podatków Banku Emisyjnego w Polsce określone jest w **nr. 64** § 19.
[3]) Z powodu braku miejsca nie zamieszczono.

Załącznik 1[1])
według § 3 rozporządzenia z dnia 14 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 81).

Taryfa

Dział	Oznaczenie zakładów, przedsiębiorstw i zajęć	we wszystkich miejscowościach	w miejscowościach klasy			
			I	II	III	IV
			złotych			
I	Przedsiębiorstwa handlowe utrzymujące i nie utrzymujące zakładów z wyjątkiem przedsiębiorstw handlu jarmacznego, obnośnego i rozwoźnego, a prowadzone przez:					
	a) kupców rejestrowanych z wyjątkiem spółdzielni	—	300	250	200	150
	b) spółdzielnie z wyjątkiem kredytowych oraz kupców rejestrowych, jeżeli obrót zakładu nie przewyższa 100 000 złotych rocznie	—	150	120	50	15
	c) pozostałych płatników, spółdzielnie kredytowe oraz zakłady sprzedaży wyłącznie materiałów pędnych, olei i smarów samochodowych z tak zwanych stacyj (pomp) benzynowych .	—	30	25	20	10
II	Zakłady przemysłowe, zakłady górnicze z wyjątkiem kopalń nafty i gazów ziemnych, przedsiębiorstwa wyrębu lasów, samoistne przedsiębiorstwa wykonywania umów o pracę oraz przedsiębiorstwa rzemieślnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, eksploatacja taksówek, a prowadzone przez					
	a) kupców rejestrowych łącznie z spółkami o obrocie rocznym powyżej 100 000 złotych oraz zakłady spółdzielni o obrocie rocznym powyżej 200 000 złotych	300	—	—	—	—

[1]) Dz. rozp. GGP. I 1940 r. str. 53.

Dział	Oznaczenie zakładów, przedsiębiorstw i zajęć	we wszystkich miejscowościach	w miejscowościach klasy I	II	III	IV
			złotych			
	b) spółdzielnie z wyjątkiem spółdzielni pracy i mleczarskich oraz kupców rejestrowych o obrocie rocznym poniżej 100 000 złotych	—	150	120	80	40
	c) pozostałych płatników . . .	—	25	20	15	7
III	Kopalnie nafty lub gazów ziemnych	100	—	—	—	—
IV	Składy, należące do przedsiębiorstw oraz filie i składy wydania towaru .	20	—	—	—	—
V	przedsiębiorstwa handlu:					
	a) rozwoźnego	85	—	—	—	—
	b) obnośnego	30	—	—	—	—
	c) jarmacznego	50	—	—	—	—
VI	Wydawnictwa:					
	a) pism codziennych	—	750	200	120	120
	b) innych pism periodycznych . .	—	150	120	50	50
VII	zajęcia przemysłowe pośredników giełdowych (maklerów)	250	—	—	—	—
VIII	zajęcia przemysłowe pośredników handlowych	—	150	120	80	30
IX	zajęcia przemysłowe ekspedytorów .	150	—	—	—	—
X	zajęcia przemysłowe podróżujących (komiwojażerów)	100	—	—	—	—
XI	wszelkie inne przedsiębiorstwa nie utrzymujące zakładów sprzedaży oraz pozostałe zajęcia przemysłowe . .	20	—	—	—	—

Należą do:

I klasy Warschau (Warszawa),
II „ miasta Tschenstochau (Częstochowa), Krakau (Kraków), Lublin,
III „ wszystkie pozostałe powiaty miejskie,
IV „ wszystkie pozostałe powiaty.

(2) Zarząd gminy wymierza podatek i wydaje płatnikowi za zapłatą podatku kartę przemysłowo-podatkową wedle wzoru załącznika 2 [4]).

§ 5

Środki odwoławcze.

Przepisy o środkach odwoławczych nie mają zastosowania.

§ 6

Rozdział dochodu.

(1) Z wpływów rzeczywistych otrzymują izby przemysłowo-handlowe i izby rzemieślnicze 20%, po potrąceniu opłaty poborowej, wynoszącej $^{1}/_{25}$ udziału w dochodzie. Izbie przemysłowo-handlowej należą się udziały podatkowe w odniesieniu do tych przedsiębiorstw, które należą do izby przemysłowo-handlowej, izbie rzemieślniczej udziały podatkowe w odniesieniu do tych przedsiębiorstw, które należą do izby rzemieślniczej. Zarząd gminy stwierdza przypadające udziały i wykonuje bezpośrednio przekazanie. Udziały należy przekazywać co miesiąc do dnia 15 za miesiąc ubiegły.

(2) 30%-owy udział szkół zawodowych należy przekazywać Głównej Kasie (Oberkasse) Generalnego Gubernatora.

§ 7

Podatek drogowy.

Gminy są uprawnione, wymierzać i pobierać równocześnie z podatkiem przemysłowym (opłatami rejestracyjnymi) podatek drogowy stosownie do art. 12 ustawy [5]) z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) oraz ustawy [6]) z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 455), jeżeli kwoty podatku przemysłowego (opłat rejestracyjnych) służą za podstawę obliczenia podatku drogowego.

§ 8

Wejście w życie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 1 stycznia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 14 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

F r a n k

---

[4]) Art. 7 ustawy z dnia 28 kwietnia 1938 r. brzmi: „(1) Wykaz podlegających opłatom zajęć, podział miejscowości na klasy oraz ceny kart rejestracyjnych zawiera załącznik do artykułu niniejszego.

(2) Prawo określania rodzajów zakładów, jako handllowych lub przemysłowych, służy Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu".

Załącznik, o którym mowa w ust. 1, jest zamieszczony w Dz. U. R. P. 1938 r. na str. 572 i nast.

[5]) o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

[6]) o poprawie finansów związków samorządu terytorialnego i o zmianie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

3. Cła i podatki konsumcyjne.

201. Rozporządzenie o prawie celnym oraz organizacji i zadaniach administracji celnej w Generalnym Gubernatorstwie

Z dnia 17 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

I. Prawo ustroju celnego.

A. Zwierzchnictwo celne.

§ 1. (1) Generalne Gubernatorstwo posiada własne zwierzchnictwo celne.

(2) Zwierzchnictwo celne Generalnego Gubernatorstwa rozciąga się na cały obszar Generalnego Gubernatorstwa [2]).

(3) Generalne Gubernatorstwo tworzy jednolity obszar celny.

(4) Granica celna Generalnego Gubernatorstwa zlewa się z granicą obszaru Generalnego Gubernatorstwa.

B. Administracja celna.

§ 2. (1) Zadaniem administracji celnej jest zarządzanie cłami, podatkami konsumcyjnymi [3]) i monopolami [4]) w Generalnym Gubernatorstwie, oraz wykonywanie zadań z tym związanych.

(2) Administracja przepisów probierczych [5]) dla podatkowego ostemplowania towarów ze złota i srebra należy do zakresu zadań administracji celnej.

(3) Administracja celna tworzy część Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora [6]).

(4) Podurzędami administracji celnej są Główne Urzędy Celne i Urzędy Celne [7]). Służbę nadzoru podatkowego sprawują obwodowi komisarze

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 149; weszło w życie z dniem 19 grudnia 1939 r.

[2]) **Nr. 1** § 1, **nr. 3** § 1.

[3]) Por. rozporządzenie o podwyższeniu podatku od piwa z dnia 27 listopada 1939 r. (**nr. 209**). Rozporządzenie o zmianie przepisów podatkowych od cukru z dnia 18 stycznia 1940 r. (**nr. 210**). Rozporządzenie o niepobieraniu daniny od mąki i kaszy z dnia 20 grudnia 1939 r. (**nr. 211**).

[4]) Por. rozporządzenie o zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 1 listopada 1939 r. (**nr. 212**), oraz przepisy wykonawcze (**nr. 214—217**),
rozporządzenie o zmianie przepisów o monopolu zapałczanym z dnia 25 listopada 1939 r. (**nr. 218**),
rozporządzenie o wprowadzeniu monopolu oleju mineralnego z dnia 20 stycznia 1940 r. (**nr. 219**), oraz postanowienie wykonawcze (**nr. 220**).
rozporządzenie o wprowadzeniu monopolu sztucznych środków słodzących z dnia 24 kwietnia 1940 r. (**nr. 222**), oraz postanowienie wykonawcze (**nr. 223**).

[5]) Por. rozporządzenie o pobieraniu opłaty od sztuki za próbowanie wyrobów złotych i srebrnych z dnia 19 lutego 1940 r. (**nr. 208**), oraz czwarte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. (**nr. 205**).

[6]) Por. **nr. 3** § 3 ust. 2.

[7]) Patrz drugie rozporządzenie wykonawcze z dnia 9 stycznia 1940 r. (**nr. 203**).

celni. Główne Urzędy Celne przejmują dla swych obwodów zadania byłych polskich urzędów dla podatków konsumcyjnych i monopolów, jak również zadania byłych polskich urzędów celnych.

C. Zastosowanie niemieckiego prawa ustroju celnego.

§ 3. Poza tym mają odpowiednie zastosowanie przepisy Niemieckiej Ustawy Celnej [8]) o prawie ustroju celnego [9]).

II. Prawo zobowiązań celnych.

A. Zastosowanie niemieckiego prawa zobowiązań celnych.

§ 4. Dla prawa zobowiązań celnych obowiązują przepisy Niemieckiej Ustawy Celnej [10]).

B. Taryfa celna.

1. Przywóz.

§ 5. (1) Cło przywozowe pobiera się według stawek celnych i skali dotychczasowej polskiej taryfy celnej przywozowej [11]).

(2) Zbiór przepisów taryfowych byłego polskiego ministerstwa skarbu jest częścią składową taryfy celnej.

(3) Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego może taryfę celną zmieniać [12]).

(4) Taryfę celną interpretuje się według przepisów wykonawczych.

2. Wywóz.

§ 6. (1) Cło wywozowe pobiera się według stawek celnych i skali dotychczasowej polskiej taryfy celnej wywozowej [13]).

(2) Przepisy § 5, ust. 2, 3 [13]) i 4 mają odpowiednie zastosowanie.

C. Postępowanie celne.

§ 7. Prawo postępowania celnego ureguluje się przepisami wykonawczymi [14]).

III. Zakazy i ograniczenia dla obrotu towarowego.

§ 8. Zakazy i ograniczenia dla obrotu towarowego poza granice Generalnego Gubernatorstwa zostaną wydane przepisami wykonawczymi [15]).

---

[8]) Z dnia 20 marca 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 529).
[9]) §§ 1 do 44.
[10]) §§ 48 do 70.
[11]) Jako wyciąg zamieszczony w Dz. rozp. GGP. z 1939 r. str. 163 do 198.
[12]) Dokonano tego pierwszem zarządzeniem o zniżkach celnych dla towarów z obszarów byłych polskich z dnia 29 kwietnia 1940 r. (**nr. 201a**).
[13]) Patrz rozporządzenie wykonawcze w brzmieniu obwieszczenia z dnia 10 lutego 1940 r. (**nr. 202**) § 1 ust. 3. „Ceł wywozowych nie pobiera się aż do odwołania".
[14]) Por. pierwsze rozporządzenie wykonawcze w brzmieniu obwieszczenia z dnia 9 lutego 1940 r. oraz siódmego rozporządzenia wykonawczego z dnia 19 kwietnia 1940 r. (**nr. 202**).
szóste rozporządzenie wykonawcze z dnia 21 lutego 1940 r. (**nr. 207**).
[15]) Por. pierwsze rozporządzenie wykonawcze w brzmieniu obwieszczenia z dnia 10 lutego 1940 r. oraz siódmego rozporządzenia wykonawczego z dnia 19 kwietnia 1940 r. (**nr. 202**), §§ 8, 9, 9a wraz z załącznikami (lista zakazów przywozu, wywozu, przewozu).

IV. Przepisy końcowe.

§ 9. Definicje pojęć podane w Niemieckiej Ustawie Celnej[8]) mają zastosowanie.

§ 10. Przepisy wykonawcze potrzebne dla przeprowadzenia niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 17 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

201a. Pierwsze zarządzenie o zniżkach celnych dla towarów z byłych obszarów polskich.

Z dnia 29 kwietnia 1940 r.[1]).

Na mocy § 5 ust. 3 rozporządzenia celnego[2]) z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 149) oraz § 7 siódmego rozporządzenia wykonawczego[3]) z dnia 19 kwietnia 1940 r. do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 293) zarządzam:

§ 1. (1) Przy przywozie do obszaru Generalnego Gubernatorstwa pobiera się od towarów wszelkiego rodzaju, pochodzących z obszarów byłych polskich, a włączonych teraz do Rzeszy Niemieckiej, oraz z obszaru Wolnego Miasta Gdańska, tudzież od towarów w tychże obszarach istotnie przerabianych, stawki byłej polskiej taryfy celnej przywozowej (stawki autonomiczne i konwencyjne), a mianowicie:
od 1 maja do 30 czerwca 1940 r. z zniżką o 80%,
od 1 lipca do 31 sierpnia 1940 r. z zniżką o 70%,
od 1 września do 31 października 1940 r. z zniżką o 60%,
od 1 listopada do 30 grudnia 1940 r. z zniżką o 50%.

(2) Z dniem 1 stycznia 1941 r. mogą być wprowadzone dalsze ograniczenia zniżek celnych, które zawczasu zostaną ogłoszone.

§ 2. Urzędy celne są upoważnione, w wypadkach wątpliwych zażądać świadectw lub dowodów, z których wynika pochodzenie towarów.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 29 kwietnia 1940 r.

Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Spindler

Do 201.
[8]) Z dnia 20 marca 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 529).
Do 201a.
[1]) Dz. rozp. GGP. II, str. 296.
[2]) Nr. 201; patrz również nr. 202 § 1 ust. 2.
[3]) Nr. 207a.

202. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze [1]) do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r.

Z dnia 10 lutego 1940 r. [2]).

§ 1. (1) Cło przywozowe pobiera się według zasadniczych stawek celnych II polskiej taryfy celnej przywozowej [3]).

(2) [4]) Kierownik Wydziału Finansów w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może zarządzić [5]) stosowanie stawek celnych konwencyjnych, ułożonych w umowach handlowych i gospodarczych. Zarządzenia takie należy opublikować w Dzienniku rozporządzeń Generalnego Gubernatora.

(3) Ceł wywozowych nie pobiera się aż do odwołania.

§ 2. Towary wymienione w liście taryf celnych I (załącznik 2) mogą być odprawione przy nadejściu przez granice Generalnego Gubernatorstwa.

Załącznik 2 w Dzienniku rozporządzeń GGP. z 1939 r. str. 163 i nast.[6]).

§ 3. Wszystkie towary, nie zawarte w liście taryf celnych I, należy przekazywać w celnym postępowaniu przekazowym do jednego z niżej wymienionych urzędów celnych:

Urząd Celny Krakau (Kraków) — Dworzec Towarowy,

Oddział Celny Krakau (Kraków) — Poczta,

Urząd Celny Tschenstochau (Częstochowa) — Dworzec,

Urząd Celny Warschau (Warszawa) — Dworzec,

Urząd Celny Warschau (Warszawa) — Poczta,

---

[1]) W brzmieniu obwieszczenia Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora z dnia 10 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 119); obowiązuje od dnia 4 marca 1940 r.

[2]) Dz. rozp. GGP. II str. 119. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze w brzmieniu pierwotnym miało datę 18 listopada 1939 r. i weszło w życie z dniem 19 grudnia 1939 r., — równocześnie z rozporządzeniem celnym z dnia 17 listopada 1939 r.

Nowe brzmienie z dnia 10 lutego 1940 r. zostało ustalone na mocy piątego postanowienia wykonawczego z dnia 3 lutego 1940 r. do rozporządzenia celnego (Dz. rozp. GGP. II str. 117 — ogłoszono tylko w języku niemieckim), które wprowadziło cały szereg zmian przepisów pierwszego rozporządzenia wykonawczego. Piąte rozporządzenie wykonawcze weszło w życie z dniem 4 marca 1940 r.

W międzyczasie pierwsze rozporządzenie wykonawcze zostało istotnie zmienione siódmym rozporządzeniem wykonawczym z dnia 19 kwietnia 1940 r. do rozporządzenia celnego (**nr. 207a**).

Zmiany te są uwzględnione w tekście niniejszym i obowiązują od dnia 1 maja 1940 r. na mocy art. III ust. 1 siódmego rozporządzenia wykonawczego.

[3]) Jako wyciąg zamieszczony w Dz. rozp. GGP. z 1939 r. str. 163—198.

[4]) W brzmieniu art. I § 1 ust. 1 siódmego rozporządzenia wykonawczego (**nr. 207a**).

Pierwotnie ust. 2 miał brzmienie następujące:

„(2) Jeżeli w Umowie Gospodarczej między Rzeszą Niemiecką a byłą Rzecząpospolitą Polską z dnia 1 lipca 1938 r. oraz w Umowie Dodatkowej z dnia 2 marca 1939 r. uzgodnione były specjalne stawki celne (załącznik 1), wówczas należy do towarów z Rzeszy Niemieckiej stosować te stawki celne."

Załącznik 1 — lista obniżonych stawek celnych dla wyrobów niemieckich — (Dz. rozp. GGP. z 1939 r. str. 153 i nast.) został skreślony na podstawie art. I § 1 ust. 2 siódmego rozporządzenia wykonawczego (**nr. 207a**).

[5]) Do tegoż zostało wydane — pierwsze zarządzenie Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o stosowaniu stawek celnych konwencyjnych z dnia 19 kwietnia 1940 r. (**nr. 202a**).

[6]) Z powodu braku miejsca nie zamieszczono.

Główny Urząd Celny Lublin — Północ,
Główny Urząd Celny Radom,
Główny Urząd Celny Rzeschow (Rzeszów).

§ 4. Zwolnienia celne § 69 Niemieckiej ustawy Celnej [7]) obowiązują również w odniesieniu do przywozu do obszaru Generalnego Gubernatorstwa.

§ 5. Dla postępowania odprawy [8]) i celnego postępowania przekazowego [9]) obowiązują niemieckie przepisy.

§ 6. Za odprawę pobiera się opłatę celną (opłatę manipulacyjną) stosownie do załącznika 3.

Załącznik 3 w Dz. rozp. GGP. z 1939 r. str. 199. Wydrukowany na str. 381.

§ 7. Przy przywozie, wywozie i przewozie towarów interesent celny winien przedkładać równocześnie z zgłoszeniem celnym zgłoszenie statystyczne według załączonych wzorów (załączniki 4a, 4b i 4c). Urzędy celne obowiązane są zgłoszenia statystyczne dnia 1, 10 i 20 każdego miesiąca zbiorowo i z wykazem przesyłać w drodze służbowej Wydziałowi Finansów (Celny) przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w Krakau (w Krakowie). W ruchu podróżniczym, pocztowym i tranzytowym, oraz w małym ruchu granicznym zgłoszenie statystyczne nie jest wymagane. Opłaty statystycznej nie pobiera się aż do odwołania.

Załączniki 4a i 4b w Dz. rozp. GGP. z 1939 r. str. 143, 144 i załącznik 4c w Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 124. Zamieszczone na str. 382—384.

§ 8. Przywóz towarów, wymienionych w liście zakazów przywozu II (załącznik 5), jest z natychmiastową mocą zabroniony. Dotychczasowe polskie zakazy przywozu odpadają.

Załącznik 5 w Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 126. Zamieszczony na str. 385.

§ 9. Wywóz towarów, wymienionych w liście zakazów wywozu II (załącznik 6) jest z natychmiastową mocą wzbroniony.

Załącznik 6 w Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 128. Zamieszczony na str. 387.

§ 9a[10]). Przewóz towarów wymienionych w liście zakazów przewozu I (załącznik 10) jest zabroniony z natychmiastową mocą obowiązującą.

Załącznik 10 w Dz. rozp. GGP. II str. 302. Zamieszczony na str. 392.

§ 10. (1) Podania o zezwolenia na wywóz i przywóz należy wnosić do podanych w listach zakazów przywozu i wywozu urzędów, udzielających zezwolenia [11]).

---

[7]) Z dnia 20 marca 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 529).
[8]) §§ 85 i nast. Ustawy Celnej z dnia 20 marca 1939 r.
[9]) §§ 88, 89 Ustawy Celnej z dnia 20 marca 1939 r.
[10]) Dodano art. I § 2 siódmego rozporządzenia wykonawczego (nr. 207a).
[11]) Patrz załączniki 5 i 6.

(2) Zezwolenia na wywóz i przywóz udzielają tylko urzędy do tegoż upoważnione na formularzach jednolitych (załączniki 9a i 9b). Formularze należy pobierać z Urzędu Generalnego Gubernatora, Wydział Finansów (Celny), przez urzędy, upoważnione do udzielenia zezwolenia.

(3) Do listy zakazów przewozu mają przepisy ust. 1 i 2 odpowiednie zastosowanie[12]).

Załączniki 9a i 9b w Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 129, 130.[*]).

§ **11.** (1) Przy przywozie towarów z niemieckiego obszaru celnego do obszaru Generalnego Gubernatorstwa i przy wywozie towarów z obszaru Generalnego Gubernatorstwa do niemieckiego obszaru celnego korzystają z ulg:

1. urzędy i władze Generalnego Gubernatorstwa i ich przynależni, będący obywatelami Rzeszy Niemieckiej,
2. odkomenderowane do Generalnego Gubernatorstwa formacje Sił Zbrojnych, Policji i SS oraz ich przynależni, będący obywatelami Rzeszy Niemieckiej,
3. utworzone w Generalnym Gubernatorstwie urzędy władz Rzeszy Niemieckiej oraz ich przynależni, będący obywatelami Rzeszy Niemieckiej,
4. utworzone w Generalnym Gubernatorstwie urzędy NSDAP, jej formacyj i przyłączonych do niej związków oraz ich przynależni, będący obywatelami Rzeszy Niemieckiej, i
5. założone w Generalnym Gubernatorstwie domy Sił Zbrojnych i urzędnicze (kasyna i kantyny).

(2) Przywóz i wywóz towarów, przeznaczonych dla urzędów i formacyj wymienionych w ust. 1 (mienie służbowe), nie podlega opłatom, o ile przy odprawie celnej przedłoży się zaświadczenie urzędu lub formacji, z którego bez wątpliwości wynika, że chodzi o mienie służbowe. Zakazów przywozu i wywozu (listy zakazów przywozu i wywozu) nie stosuje się do mienia służbowego.

(3) Przywóz towarów dla pokrycia osobistego zapotrzebowania wymienionych w ust. 1 przynależnych do urzędów i formacyj wolny jest od opłat przywozowych wszelkiego rodzaju, o ile całkowita wartość towarów wynosi nie więcej niż 25 marek niemieckich. Istniejące zakazy przywozu (lista zakazów przywozu) nie mają o tyle zastosowania. Jeżeli granicę przekraczają zwarte oddziały, dowódcy tych obowiązani są przedkładać granicznym urzędom celnym piśmienne oświadczenie, iż członkowie oddziału, oprócz towarów podanych do oclenia, nie prowadzą ze sobą towarów ponad osobiste potrzeby idących.

(4) Przywóz podlegających ocleniu i podatkom konsumcyjnym towarów, sprowadzonych przez urzędników i domy Sił Zbrojnych (kasyna i kantyny) dla odsprzedaży obywatelom Rzeszy Niemieckiej, wolny jest na wniosek od opłat przywozowych wszelkiego rodzaju. Istnie-

---

[*]) Z powodu braku miejsca nie zamieszczono.
[12]) Dodano art. I § 3 siódmego rozporządzenia wykonawczego (nr. 207a). W sprawie urzędów, udzielających zezwolenia — patrz załącznik 10.

jące zakazy przywozu (lista zakazów przywozu) nie mają o tyle zastosowania. Przywóz spirytusu i wyrobów spirytusowych, tytoniu i wyrobów tytoniowych, soli i zapałek pozostaje jednak zabroniony. Urząd, sprawujący nadzór nad domem urzędniczym lub Sił Zbrojnych odpowiada za to, by towary, sprowadzone wolne od cła i od podatków konsumcyjnych, sprzedano tylko obywatelom Rzeszy Niemieckiej. Do wniosku o zwolnienie od opłat należy załączyć pisemne przyrzeczenie spełnienia wspomnianego obowiązku. O wniosku o zwolnienie decyduje miejscowo właściwy Główny Urząd Celny [13]).

(5) Wywóz towarów jest ograniczony zakazami wywozu (lista zakazów wywozu). Istniejące zakazy wywozu mają zastosowanie również do przynależnych do urzędów i formacyj, o których mowa w ust. 1. Wyjątkowo jednak przynależni do urzędów i formacyj, o których mowa w ust. 1 mogą wysłać lub przy podróżach do domu wywozić 1 kg żywności miesięcznie, przy czym odpowiednie zastosowanie mają przepisy o wywozie towarów z Generalnego Gubernatorstwa do obszaru Rzeszy Niemieckiej przez przynależnych do Sił Zbrojnych (Dekret Ministra Skarbu Rzeszy z dnia 13 grudnia 1939 r., 0 1005 z — 47 II).

§ 12. Towary, wymienione w liście towarów wolnych od cła przywozowego I (załącznik 7), nie podlegają aż do odwołania cłu i opłatom manipulacyjnym. Podatki konsumcyjne i opłaty monopolowe należy uiszczać.

Załącznik 7 w Dz. rozp. GGP. z 1939 r. str. 202. Zamieszczony na str. 389.

§ 13. (1) Główne Urzędy Celne [13]) są w myśl Dekretu Naczelnego Dowódcy Wschodu z dnia 24 października 1939 r., Fin. H. 2030 — 7, upoważnione do odraczania, darowania i umarzania ceł i opłat.

(2) Ponadto upoważnia się Graniczne Urzędy Celne w wypadkach szczególnie koniecznych, w których obawiać się należy zepsucia towarów a osiągnięcie na czas recyzji Głównego Urzędu Celnego jest niemożliwe, przepuścić towary z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez Główny Urząd Celny, odraczając opłaty. Do tego wymagany jest piśmienny wniosek dłużnika cła przywozowego, który niezwłocznie przesłać należy właściwemu Głównemu Urzędowi Celnemu.

§ 14. (1) Przy towarach, podlegających podatkowi konsumcyjnemu, oprócz cła i opłat manipulacyjnych należy pobierać podatek konsumcyjny. Podstawą obrachunkową jest lista danin wyrównawczych (załącznik 8).

(2) Podatkowi konsumcyjnemu podlegają:

wino,
piwo,
cukier,
drożdże prasowane,
kwas octowy,

[13]) Por. drugie rozporządzenie wykonawcze (nr. 204).

kwas węglowy,
cukier krochmalowy,
tłuszcz roślinny,
zapalniczki,
karty do gry,
żarówki.

(3)[14]) *Przy towarach, będących przedmiotem monopolu, należy oprócz cła i opłat manipulacyjnych pobierać również daniny monopolowe. Podstawą obrachunkową jest lista danin monopolowych (Załącznik 11).*

(4)[14]) *Towarami będącymi przedmiotem monopolu są:*
spirytus i wyroby spirytusowe,
sztuczne środki słodzące,
oleje mineralne,
sól,
tytoń i wyroby tytoniowe,
zapałki.

Załącznik 8 i załącznik 11 w Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 297, 303. Zamieszczone na str. 389 i 393.

§ 15. Wszystkie przepisy sprzeciwiające się, znosi się niniejszym.

Krakau (Kraków), dnia 10 lutego 1940 r.

Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
S p i n d l e r

---

[14]) Dodano art. I § 4 ust. 2 siódmego rozporządzenia wykonawczego (nr. 207a).

Załącznik 3[1])
według § 6 nowego brzmienia pierwszego rozporządzenia wykonawczego z dnia 10 lutego 1940 r. do rozporządzenia celnego (Dz. rozp. GGP. II str. 119).

Opłaty manipulacyjne.

Opłaty manipulacyjne pobiera się przy odprawie ostatecznej i tymczasowej, a to według postanowień następujących:

I. Przy odprawie ostatecznej (§§ 85—87 u. c.)[2]):
a) od przesyłek towarowych, podlegających cłu przywozowemu, które przywożone są wszelkimi drogami — 10% sumy cła,
b) od towarów wolnych od cła — 10 g. od 100 kg wagi brutto.

II. Przy odprawie tymczasowej (§§ 88—103 u. c.)[2]):
a) od towarów, sprowadzanych z zagranicy oraz wywożonych za granicę w obrocie uszlachetniającym czynnym lub biernym jakoteż w obrocie reparacyjnym czynnym lub biernym — 4 g. od 100 kg wagi brutto,
b) od przesyłek pocztowych, odprawianych warunkowo — 1 zł. od jednej paczki,
c) w innych przypadkach odprawy warunkowej niż wymienionych w punktach a), b) — 10 g. od 100 kg wagi brutto.

III. Wolne są od celnych opłat manipulacyjnych:
a) wszelkie towary, przewożone tranzytem przez obszar celny,
b) wolne od cła przesyłki pocztowe,
c) towary wolne od cła, przywożone drogą powietrzną,
d) węgiel kamienny, brunatny, torfowy, brykiety, koks, torf oraz piasek i glina, przeznaczone dla kopalń węgla,
e) wszelkiego rodzaju wolne od cła żywe zwierzęta, ptactwo, owady, ryby,
f) podlegające cłu materiały i towary dodawane w procesie obrotu uszlachetniającego lub reparacyjnego,
g) towary, przewożone w małym ruchu granicznym dla pokrycia własnego zapotrzebowania,
h) towary wolne od cła na podstawie § 69 u. c. Rzeszy Niemieckiej[2]),
i) opakowania z wyjątkiem opakowań, podlegających cłu a odprawianych w przywozie ostatecznie,
k) towary omyłkowo przywiezione z zagranicy lub wywiezione za granicę z winy przedsiębiorstw przewozowych,
l) towary lub gatunki towarów, których zwolnienie od opłat manipulacyjnych zarządziłem[3]) ogólnie lub w poszczególnych przypadkach (por. zał. 7)[4]).

---

[1]) Dz. rozp. GGP. z 1939 r. str. 199.
[2]) Z dnia 20 marca 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 529).
[3]) Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.
[4]) Zamieszczony na str. 389.

Formularz jest sporządzony na papierze zielonym.

Załącznik 4a[1])
według § 7 nowego brzmienia pierwszego rozporządzenia wykonawczego z dnia 10 lutego 1940 r. do rozporządzenia celnego (Dz. rozp. GGP. II str. 119).

Statistische Einfuhr-Anmeldung
Statystyczne zgłoszenie przywozu

Pieczęć urzędu celnego

Tarifstelle Pozycja taryfowa	Benennung der Ware Nazwa towaru	Ursprungsland Kraj pochodzenia	Wert der Ware Wartość towaru	Warenmenge Ilość towarów			Verzollungsgewicht Waga do oclenia	Zollsatz Stawka celna	Zollbetrag Kwota celna
				Gewicht Waga		anderer Maßstab inna miara			
				roh brutto	rein netto				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Ort .... Datum ....
Miejsce Data

....
(Unterschrift des Anmelders)
(Podpis zgłaszającego)

....
(Unterschrift des Zollbeamten)
(Podpis urzędnika celnego)

[1]) Dz. rozp. GGP. z 1939 r. str. 143.

Formularz jest sporządzony na papierze czerwonym.

Załącznik 4b[1])
według § 7 nowego brzmienia pierwszego rozporządzenia wykonawczego z dnia 10 lutego 1940 r. do rozporządzenia celnego (Dz rozp. GGP. II str. 119).

Statistische Ausfuhr-Anmeldung
Statystyczne zgłoszenie wywozu

Pieczęć urzędu celnego

Tarifstelle Pozycja taryfowa	Benennung der Ware Nazwa towaru	Bestimmungsland Kraj przeznaczenia	Wert der Ware Wartość towaru	Warenmenge Ilość towarów			Verzollungsgewicht Waga do oclenia	Zollsatz Stawka celna	Zollbetrag Kwota celna
				Gewicht Waga					
				roh brutto	rein netto				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Ort / Miejsce .... Datum / Data ....

.... (Unterschrift des Anmelders) (Podpis zgłaszającego)

.... (Unterschrift des Zollbeamten) (Podpis urzędnika celnego)

[1]) Dz. rozp. GGP. z 1939 r. str. 144.

Załącznik 4c[1])
według § 7 nowego brzmienia pierwszego rozporządzenia wykonawczego z dnia 10 lutego 1940 r. do rozporządzenia celnego (Dz. rozp. GGP. II str. 119).

AMT DES GENERALGOUVERNEURS
ABTEILUNG FINANZEN (ZOLL)

Statistische Durchfuhr-Anmeldung
Statystyczne zgłoszenie przewozu

Pieczęć urzędu celnego

Tarifstelle Pozycja taryfowa	Benennung der Ware Nazwa towaru	Ursprungsland Kraj pochodzenia	Wert der Ware Wartość towaru	Warenmenge / Ilość towarów: Gewicht / Waga: roh / brutto	Warenmenge / Ilość towarów: Gewicht / Waga: rein / netto	Warenmenge / Ilość towarów: anderer Maßstab inna miara	Verzollungsgewicht Waga do oclenia	Zollsatz Stawka celna	Zollbetrag Kwota celna	Bestimmungsland Kraj przeznaczenia
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Ort .... Datum ....
Miejsce Data

....
(Unterschrift des Anmelders) (Unterschrift des Zollbeamten)
(Podpis zgłaszającego) (Podpis urzędnika celnego)

[1]) Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 124.

Załącznik 5[1])
według § 8 nowego brzmienia pierwszego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia celnego z dnia 10 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 119).

Lista zakazów przywozu II

Wzbronione jest przywozić do obszaru Generalnego Gubernatorstwa:

Nazwa towaru	Urząd udzielający zezwolenia
1. Ze względu na bezpieczeństwo publiczne:	
sprzęt wojenny wszelkiego rodzaju, broń, części broni, amunicję, materiały wybuchowe, *gołębie pocztowe i gołębie, zdatne do przesłania wiadomości*[2]).	Urząd Generalnego Gubernatora, Wydział Spraw Wewnętrznych
2. Ze względu na zdrowotność publiczną:	
trucizny (także narkotyki) wszelkiego rodzaju, *materiały apteczne, farmaceutyczne przetwory chemiczne, preparaty i przetwory, przeznaczone do usunięcia, do uśmierzania i uchronienia od chorób ludzkich i zwierzęcych, jak również tajne środki, przeznaczone do leczenia ludzi lub zwierząt bez podania ich natury lub składu według składników i stosunku ilościowego na napisie*[3]).	*Urząd Generalnego Gubernatora, Wydz. Spraw Zdrowotnych*[4])
3. Ze względu na ochronę zwierząt:	
zwierzęta chore lub podejrzane o chorobę. Odprawiającemu urzędowi celnemu zastrzega się prawo żądania świadectwa zdrowia lub zbadania przesyłki przez lekarza weterynaryjnego kosztem interesenta celnego.	— — — —
4. Ze względu na ochronę roślin:	
a) wszelkie drzewka i krzewy oraz sadzonki i szczepy;	

[1]) Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 126.
[2]) Dodano art. I § 5 ust. 1 siódmego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia celnego (**nr. 207a**); obowiązuje od dnia 1 maja 1940 r. (**nr. 207a** art. III ust. 1).
[3]) Dodano art. I § 5 ust. 2 siódmego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia celnego (**nr. 207a**); obowiązuje od dnia 1 maja 1940 r. (**nr. 207a** art. III ust. 1).
[4]) Zmienione — pierwotnie udzielił zezwolenia Wydział Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora — art. I § 5 ust. 3 siódmego rozporządzenia wykonawczego (**nr. 207a**); obowiązuje od dnia 1 maja 1940 r. (**nr. 207a** art. III ust. 1).

Nazwa towaru	Urząd udzielający zezwolenia
b) rośliny ozdobne w korzeniach oraz ich sadzonki (cebulki, bulwy i korzenie);	
c) nasiona grochu, peluszki, fasoli jadalnej, soczewicy, wyki, bobu i fasoli polnej.	— — — —
Towary wymienione pod 4. mogą być przywożone, jeżeli przesyłka zaopatrzona jest w zaświadczenie urzędowej służby zdrowia roślin lub zakładu ochrony roślin kraju eksportującego. Z zaświadczenia musi wynikać, że zawartość przesyłki oraz przedmioty służące do opakowania zostały zbadane i że wolne są od chorób i szkodników oraz od jaj i larw tychże, względnie że wspomniane wyroby uprawy roślin zostały hodowane w zakładzie wolnym od chorób i szkodników.	
5. Z innych względów:	
spirytus i wyroby spirytusowe (z wyjątkiem zapotrzebowania na podróż)	Generalna Dyrekcja Monopolów, Monopol Spirytusowy
olej mineralny i wyroby z oleju mineralnego (z wyjątkiem zapotrzebowania na podróż) . .	Generalna Dyrekcja Monopolów, Monopol Oleju Mineralnego
sól	Generalna Dyrekcja Monopolów, Monopol Solny
tytoń i wyroby tytoniowe (z wyjątkiem zapotrzebowania na podróż)	Generalna Dyrekcja Monopolów, Monopol Tytoniowy
zapałki (z wyjątkiem zapotrzebowania na podróż)	Generalna Dyrekcja Monopolów, Monopol Zapałczany
sztuczne środki słodzące oraz związki, które mogą być przetwarzane na sacharynę lub związki podobne do niej	Urząd Generalnego Gubernatora, Wydział Finansów (Celny)

Załącznik 6[1])
według § 9 nowego brzmienia pierwszego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia celnego z dnia 10 lutego 1940 r. (Dz rozp. GGP. II str. 119).

Lista zakazów wywozu II

Wzbronione jest wywozić z obszaru Generalnego Gubernatorstwa:

Nazwa towaru	Urząd udzielający zezwolenia
Sprzęt wojenny wszelkiego rodzaju, broń, części broni, amunicję, środki wybuchowe, *gołębie pocztowe i gołębie zdalne do przesłania wiadomości*)[2]	Urząd Generalnego Gubernatora, Wydział Spraw Wewnętrznych
Spirytus i wyroby spirytusowe	Generalna Dyrekcja Monopolów, Monopol Spirytusowy
Olej mineralny i wyroby z oleju mineralnego . .	Generalna Dyrekcja Monopolów, Monopol Oleju Mineralnego
Sól	Generalna Dyrekcja Monopolów, Monopol Solny
Tytoń i wyroby tytoniowe	Generalna Dyrekcja Monopolów, Monopol Tytoniowy
Zapałki	Generalna Dyrekcja Monopolów, Monopol Zapałczany
Wyroby gospodarki leśnej i drewnej	Urząd Generalnego Gubernatora, Wydział Lasów

[1]) Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 128.
[2]) Dodano art. I § 6 siódmego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia celnego (**nr. 207a**); obowiązuje od dnia 1 maja 1940 r. (**nr. 207a** art. III ust. 1).

Nazwa towaru	zezwolenia Urząd udzielający
Wszystkie wyroby rolne nie obrobione, obrobione lub przerobione; do nich należą: wytwory gospodarki zbożem i paszą „ „ browarniczej „ „ ziemniakami „ „ cukrowej „ „ środkami spożywczymi i kolonialnymi „ „ ogrodniczej „ „ winnej „ „ bydłem „ „ mlecznej i tłuszczowej „ „ jajami i drobiem „ „ rybnej	Urząd Generalnego Gubernatora, Wydział Wyżywienia i Rolnictwa
Dzieła sztuki i przedmioty muzealne	Urząd Generalnego Gubernatora, Pełnomocny Specjalny dla sporządzenia spisu i zabezpieczenia dzieł sztuki i zabytków kultury
Skórę i towary skórzane wszelkiego rodzaju . .	Urząd Generalnego Gubernatora, Wydział Gospodarki
Towary włókiennicze z wełny, bawełny i jedwabiu sztucznego	Urząd Generalnego Gubernatora, Wydział Gospodarki
Bieliznę wszelkiego rodzaju (pościelową, stołową i osobistą) bez względu na rodzaj surowca	Urząd Generalnego Gubernatora, Wydział Gospodarki

Zakazów wywozu nie stosuje się, o ile chodzi o ilości, służące do pokrycia zapotrzebowania własnego i wywożone w ruchu podróżniczym lub w małym ruchu granicznym.

Załącznik 7[1])
według § 12 nowego brzmienia pierwszego rozporządzenia wykonawczego z dnia 10 lutego 1940 r. do rozporządzenia celnego (Dz. rozp. GGP. II str. 119).

Lista towarów wolnych od cła I [2])

Od ceł i opłat manipulacyjnych są aż do odwołania wolne przy przywozie do obszaru Generalnego Gubernatorstwa, a to bez względu na kraj pochodzenia:

a) środki żywności wszelkiego rodzaju, o ile nie są wymienione w liście taryf celnych I [3]),
b) nafta,
c) węgiel (kamienny, brunatny i torfowy), brykiety i koks,
d) wyroby farmaceutyczne, środki lecznicze i opatrunkowe.

Załącznik 8[1])
według § 14 ust. 1 pierwszego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia celnego. Ogłoszenie nowego brzmienia nastąpiło na podstawie art. I § 4 siódmego rozporządzenia wykonawczego z dnia 19 kwietnia 1940 r. do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 293).

Lista danin wyrównawczych.

Stan z dnia 1 maja 1940 r.

1. **Piwo:**

Podatek spożywczy:

1. piwo pełne (do 13%) za 1 hl	18.40 zł.
2. piwo dubeltowe (13 do 20%) za 1 hl	27.60 „
3. piwo mocne (powyżej 20%) za 1 hl	36.80 „
Dodatek kryzysowy 10%	
Dodatek komunalny 30%	
Danina na rzecz Funduszu Pracy za 1 hl	0.50 „
Podatek obrotowy, za 100 kg wagi łącznie z naczyniem lub z bezpośrednim opakowaniem za:	
1. piwo pełne	14.— „
2. piwo dubeltowe	20.— „
3. piwo mocne	27.— „

Do zał. 7.
[1]) Dz. rozp. GGP. z 1939 r. str. 202. Załącznik został istotnie zmieniony art. I § 7 siódmego rozporządzenia wykonawczego z dnia 19 kwietnia 1940 r. do rozporządzenia celnego (**nr. 207a**).
[2]) W brzmieniu art. I § 7 siódmego rozporządzenia wykonawczego z dnia 19 kwietnia 1940 do rozporządzenia celnego (**nr. 207a**).
[3]) Dz. rozp. GGP. z 1939 r. str. 163 i nast.
Do zał. 8.
[1]) Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 298

2. **żarówki elektryczne:**

Danina na rzecz Funduszu Pracy: 15% kwoty rachunkowej po potrąceniu bonifikaty, zwrotu i skonta.

3. **Kwas octowy:**

Podatek spożywczy: za 1 kg odwodnionego kwasu . . . 0.40 zł.
Dodatek kryzysowy 10%
Dodatek komunalny 15%
Podatek obrotowy, za 100 kg wagi netto . . . . 23.— „
(Podatku obrotowego nie pobiera się za kwas octowy, przeznaczony do celów przemysłowych lub laboratoryjnych.)

4. **Tłuszcze:**

Podatek spożywczy za 1 kg . . . . 0.50 „
Podatkowi podlegają:
1. Tłuszcze roślinne (wyłączając masło kakaowe) o zawartości poniżej 2.5% wolnych kwasów tłuszczowych;
2. Tłuszcze zestalone (wyłączając rzepakowe, konopne i lniane) o zawartości poniżej 2.5% wolnych kwasów tłuszczowych;
3. Tłuszcze mieszane, t. zn. mieszanki tłuszczów wymienionych pod 1 i 2, jak również mieszanki tych tłuszczów z innymi tłuszczami i olejami zwierzęcymi i roślinnymi, jakoteż wszelkie inne mieszane sztuczne tłuszcze spożywcze (margaryna, smalec sztuczny itp.)
Dodatek komunalny 15%

5. **Zapalniczki złote i srebrne:**

Podatek spożywczy za sztukę . . . . 5.— „
Dodatek kryzysowy 10%
Dodatek komunalny 15%

6. **Drożdże:**

Podatek spożywczy za 1 kg . . . . 1.85 „
(Opodatkowanie za pomocą opasek: drożdży bez opasek nie wolno puszczać w wolny obrót).
Dodatek kryzysowy 10%
Dodatek komunalny 15%
Podatek obrotowy za 100 kg łącznie z naczyniami lub bezpośrednim opakowaniem . . . . 33.— „

7. **Kwas węglowy:**

Podatek spożywczy: za 1 kg . . . . 0.40 „
Dodatek kryzysowy 10%
Dodatek komunalny 15%

8. **Karty do gry:**

Podatek spożywczy
1. kartonowe:
   a) talia do 36 kart, za talię . . . . 1.70 „
   b) talia powyżej 36 kart, za talię . . . . 2.60 „
2. z innych materiałów, za talię . . . . 15.— „

9. Syntetyczny alkohol metylowy (metanol syntetyczny):		
Danina na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego za 1 kg	0.12	zł.
10. Cukier krochmalowy:		
Podatek spożywczy za 100 kg	15.—	„
11. Towary podlegające podatkowi od wina		
Podatek spożywczy od		
1. Wina gronowego o zawartości alkoholu		
a) do 16% za 1 litr	0.90	„
b) ponad 16% za 1 litr	2.—	„
2. Wina rodzynkowego za 1 litr	0.90	„
3. Wina owocowego (owocowego i jagodowego) za 1 litr	0.20	„
4. Wina miodowego za 1 litr	0.20	„
5. Wina moszczowego za 1 litr	0.50	„
6. Moszczu owocowego za 1 litr	0.10	„
7. Napojów podobnych do wina za 1 litr	0.90	„
8. Wina z domieszką kwasu węglowego:		
a) winogronowego za 1 litr	1.50	„
b) owocowego za 1 litr	0.50	„
9. Wina musującego:		
a) winogronowego cała butelka (do 850 cm^3)	4.—	„
pół butelki (do 425 cm^3)	2.—	„
b) owocowego (owocowego i jagodowego): cała butelka	1.—	„
pół butelki	0.50	„
Dodatek kryzysowy 10%		
Dodatek komunalny 30%		
Podatek obrotowy, za 100 kg łącznie z naczyniami lub bezpośrednim opakowaniem za:		
1. wino winogronowe i rodzynkowe:		
a) o zawartości alkoholu do 16%	34.—	„
b) o zawartości alkoholu ponad 16%	85.—	„
2. wino owocowe	16.—	„
3. wino, choćby musujące, z domieszką kwasu węglowego:		
a) z winogron	211.—	„
b) z owoców	79.—	„
4. wino sztuczne	20.—	„
5. wino moszczowe	20.—	„
6. moszcz owocowy	16.—	„
7. wino miodowe	27.—	„
12. Cukier (cukier buraczany):		
Podatek spożywczy, za 100 kg cukru czystego, przywożonego z zagranicy	55.50	„

Przy ustalaniu ilości wyrobów cukrowych, podlegających podatkowi, należy przyjąć za podstawę od wagi towarów łącznie z bezpośrednim opakowaniem przy:

1. wyrobach cukierniczych wszelkiego rodzaju, galaretkach, pastylkach i tabletkach 80%
2. czekoladach, pomadkach, kakao z cukrem, masach kakaowych z cukrem i marcepanem . . . 60%
3. mleku zgęszczonym, mleku treściwym z cukrem,

	mączce Nestle'a, fosfatynie, śmietanie z cukrem i podobnych wyrobach	20%
4.	słodyczach tureckich	50%
5.	ciastkach cukierniczych	20%
	z dodatkiem czekolady	40%
6.	miąższach, kompotach, sokach	40%
7.	marmeladach, powidłach	50%
8.	konfiturach, owocach i galaretkach	70%
9.	owocach w cukrze	60%
10.	miodzie sztucznym	80%
11.	proszkach do wyrobu ciast z cukrem, proszkach do wyrobu wódek i wód	60%
12.	likierach 1 litr = 1050 g	35%
	1 litr = 1000 g	20%

Na wniosek odbiorcy ustala się badaniem urzędowym zawartość cukru i na tej podstawie podatek.

Danina na rzecz Funduszu Pracy za 100 kg . . . . . 0.50 zł.

Załącznik 10[1])

według § 9a pierwszego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia celnego. Wstawiono na podstawie art. I § 2 siódmego rozporządzenia wykonawczego z dnia 19 kwietnia 1940 r. do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 293).

Lista zakazów przewozu I

Wzbronione jest przewozić przez obszar Generalnego Gubernatorstwa:

Nazwa towaru	Urząd udzielający zezwolenia
1. Sprzęt wojenny wszelkiego rodzaju, broń, części broni, amunicję, materiały wybuchowe . .	Urząd Generalnego Gubernatora, Wydział Spraw Wewnętrznych
2. Gołębie pocztowe i gołębie zdatne do przesyłania wiadomości	Urząd Generalnego Gubernatora, Wydział Spraw Wewnętrznych

Uwaga: Zezwoleń na przywóz udziela urząd udzielający zezwolenia na formularzach, wykonanych według wzoru zezwoleń na przy- i wywóz.

[1]) Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 302.

Załącznik 11[1])
według § 14 ust. 3 pierwszego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia celnego. Wstawiono na podstawie art. I § 4 siódmego rozporządzenia wykonawczego z dnia 19 kwietnia 1940 r. do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. 1940 r II, str. 293).

Lista danin monopolowych

Stan z dnia 1 maja 1940 r.

1. **Wyroby spirytusowe.**

Spirytus surowy, oczyszczony, skażony.

a) za 1 litr 100% spirytusu do picia	5.60 zł.
b) za 1 litr 100% spirytusu do artykułów kosmetycznych .	3.10 „
c) za 1 litr 100% spirytusu do wyrobu octu	0.65 „

Arak, rum, likiery, nalewki, wszelkie wódki, koniak

za 1 litr 100% spirytusu . . . . 5.60 „
(przy obliczaniu danin monopolowych należy przyjąć za podstawę moc alkoholu od 75% zawartości).

Esencje, estry, ekstrakty, wszystko ze spirytusem

za 1 litr 100% spirytusu . . . . 5.60 „
(przy obliczaniu danin monopolowych należy przyjąć za podstawę moc alkoholu od 70% zawartości).

Ocet, oprócz toaletowego

za 1 litr 100% spirytusu . . . . 0.65 „
(przy obliczaniu danin monopolowych należy przyjąć za podstawę moc alkoholu 0.13% zawartości).

Wyroby z czekolady napełnione likierem, koniakiem, rumem

za 1 litr 100% spirytusu . . . . 5.60 „
(przy obliczaniu danin monopolowych należy przyjąć za podstawę 10% wagi, wszystko wraz z bezpośrednim opakowaniem).

Przetwory farmaceutyczne

za 1 litr 100% spirytusu . . . . 5.60 „
(przy obliczaniu danin monopolowych należy przyjąć za podstawę moc alkoholu 80% zawartości).

Wody pachnące, eliksiry do pielęgnowania jamy ustnej, kosmetyki, perfumy i alkohol

za 1 litr 100% spirytusu . . . . 3.10 „
(przy obliczaniu danin monopolowych należy przyjąć za podstawę 85% wagi wraz z bezpośrednim opakowaniem).

---

[1]) Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 304.

2. **Sól kuchenna**

a) za 100 kg soli białej	13.50 „
b) za 100 kg soli szarej	8.50 „

3. **Tytoń i wyroby tytoniowe**

a) za 1 kg liści tytoniowych w stanie luźnym, wiązanych, odpadków, pyłu	12.— „
b) za 1 kg tabaki	20.— „
c) za 1 kg tytoniu grubo krajanego do fajek	250.— „
d) za 1 kg cygar, cygaretek	500.— „
e) za 1 kg tytoniu cienko krajanego do papierosów . . .	250.— „
f) za 1 kg papierosów	350.— „
g) za 1 kg nikotyny	2.50 „
h) za 1 kg ekstraktów tytoniowych	1.50 „

4. **Zapałki**

za milion sztuk	268.— „

202a. Pierwsze zarządzenie o stosowaniu stawek celnych konwencyjnych.

Z dnia 29 kwietnia 1940 r.[1]).

Na mocy § 1 ust. 2 pierwszego rozporządzenia wykonawczego [2]) do rozporządzenia celnego w brzmieniu siódmego rozporządzenia wykonawczego [3]) z dnia 19 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 293) zarządzam w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora:

§ 1. Cła konwencyjne, które zostały ułożone w umowach handlowych przez byłą Rzeczpospolitą Polską, mają zastosowanie do towarów, pochodzących z Rzeszy Niemieckiej, Protektoratu Czech i Moraw i krajów nieprowadzących wojny.

§ 2. (1) Rzeszy Niemieckiej, Protektoratowi Czech i Moraw oraz krajom nieprowadzącym wojny przyznaje się największe uprzywilejowanie.

(2) Do krajów, którym przysługuje największe uprzywilejowanie, należą kraje mandatowe Palestyna wraz z Transjordanią, Liban, Syria i byłe kolonie niemieckie.

§ 3. (1) Co do towarów, pochodzących z krajów nieprzyjacielskich, zastosowanie własnych ceł konwencyjnych i największego uprzywilejowania jest wykluczone.

(2) Krajami nieprzyjacielskimi są: Egipt, Związek Australijski, Brytyjskie kolonie, posiadłości, protektoraty i kraje zależne, Indie brytyjskie, Kanada, Francja (francuski obszar celny), francuskie kolonie, po-

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 298.
[2]) Nr. 202.
[3]) Nr. 207a.

siadłości, osiedlenia i protektoraty, Wielka Brytania, Irak, Nowa Zelandia i Unia Południowej Afryki.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 29 kwietnia 1940 r.

Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Spindler

203. Drugie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r.

Z dnia 9 stycznia 1940 r.[1]).

Celem wykonania rozporządzenia celnego[2]) z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 149) postanawiam:

§ 1. (1) W Generalnym Gubernatorstwie zakłada się

a) Główne Urzędy Celne:
Warschau-West (Warszawa-Zachód)
Warschau-Ost (Warszawa-Wschód)
Lublin-Nord (Lublin-Północ)
Lublin-Süd (Lublin-Południe)
Rzeschow (Rzeszów)
Krakau (Kraków)
Radom
Tschenstochau (Częstochowa).

b) Urzędy Celne:
Warschau-Bahnhof (Warszawa-Dworzec)
Warschau-Post (Warszawa-Poczta)
Krakau-Bahnhof (Kraków-Dworzec) z oddziałem celnym
Krakau-Post (Kraków-Poczta)
Tschenstochau-Bahnhof (Częstochowa-Dworzec).

(2) Urzędy celne przy przejściach granicznych założone zostaną przez Ministra Skarbu Rzeszy Niemieckiej.

§ 2. Obwody Głównych Urzędów Celnych obejmują następujące obszary:

a) Główny Urząd Celny Warschau-West (Warszawa-Zachód):
Obszar Okręgu Warschau (Warszawa), położony na zachód od Wisły.

b) Główny Urząd Celny Warschau-Ost (Warszawa-Wschód):
Obszar Okręgu Warschau (Warszawa), położony na wschód od Wisły.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 58.
[2]) Nr. 201.

c) G ł ó w n y U r z ą d C e l n y L u b l i n-N o r d (L u b l i n-P ó ł n o c): Z Okręgu Lublin powiaty Biala Podlaska (Biała Podlaska), Chelm (Chełm), *Hrubieszów* [3]) i Radzyn (Radzyń).

d) G ł ó w n y U r z ą d C e l n y L u b l i n - S ü d (L u b l i n - P o ł u d n i e): Z Okręgu Lublin powiaty Pulawy (Puławy), Lublin, Krasnystaw, Zamosc (Zamość) i Janow (Janów) [4]).

e) G ł ó w n y U r z ą d C e l n y R z e s c h o w (R z e s z ó w): Z Okręgu Krakau (Kraków) powiaty Rzeschow (Rzeszów), Jaroslau (Jarosław), Sanok, Jaslo (Jasło) i Dembitza (Dębica).

f) G ł ó w n y U r z ą d C e l n y K r a k a u (K r a k ó w): Z Okręgu Krakau (Kraków) powiaty Krakau (Kraków), Miechow (Miechów), Tarnow (Tarnów), Neu-Sandez (Nowy-Sącz), Neumarkt (Nowy Targ).

g) G ł ó w n y U r z ą d C e l n y R a d o m: Z Okręgu Radom powiaty Opotschno (Opoczno), Radom, Ilza (Iłza), Opatow (Opatów), Kielce i Konsk (Końsk).

h) G ł ó w n y U r z ą d C e l n y T s c h e n s t o c h a u (C z ę s t o c h o w a): Z Okręgu Radom powiaty Petrikau (Piotrków), Radomsko, Jendrzejow (Jędrzejów) i Stopnitza (Stopnica).

§ 3. (1) Przy Głównych Urzędach Celnych i Urzędach Celnych zakłada się kasy celne, do których należy pobór ceł i opłat, podatków konsumcyjnych i danin monopolowych.

(2) Podatek konsumcyjny może być wpłacony z wyjątkiem w miastach Warschau (Warszawa), Lublin, Rzeschow (Rzeszów), Krakau (Kraków), Radom i Tschenstochau (Częstochowa) również do Kas Skarbowych Inspektorów Skarbowych [5]).

§ 4. (1) Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z mocą obowiązującą od dnia 15 stycznia 1940 r.

(2) Zarządzenia sprzeciwiające się tracą od tego samego czasu swoją moc obowiązującą.

Krakau (Kraków), dnia 9 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
S p i n d l e r

---

[3]) Dodano art. II p. 1 siódmego rozporządzenia wykonawczego z dnia 19 kwietnia 1940 r. do rozporządzenia celnego (**nr. 207a**); obowiązuje z mocą obowiązującą wstecz od dnia 21 lutego 1940 r. (**nr. 207a** art. III ust. 2).

[4]) Brzmienie według **nr. 207a**, art. II p. 2; weszło w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 21 lutego 1940 r. (**nr. 207a** art. III ust. 2).

[5]) **Nr. 193** do **196**.

204. Trzecie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r.

Z dnia 26 stycznia 1940 r.[1]).

Celem wykonania rozporządzenia celnego[2]) z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 149) postanawiam:

§ 1. W Generalnym Gubernatorstwie zakłada się dwa urzędy śledczo-celne z siedzibą w Krakau (w Krakowie) i w Warschau (w Warszawie).

§ 2. Obwody urzędów śledczo-celnych obejmują następujące obszary:

a) urząd śledczo-celny Krakau (Kraków):
obszar Okręgu Krakau (Kraków) i Radom,

b) urząd śledczo-celny Warschau (Warszawa):
obszar Okręgu Warschau (Warszawa) i Lublin.

§ 3. Urzędy śledczo-celne przejmują zadania, których wykonanie należało dotychczas do Brygad Ochrony Dewiz[3]). Do tych urzędów należy oprócz tego czynność śledcza w dziedzinie ceł i podatków konsumcyjnych.

§ 4. Niniejsze rozporządzenie wykonawcze wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 15 stycznia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 26 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Spindler

205. Czwarte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r.

Z dnia 30 stycznia 1940 r.[1]).

W celu wykonania rozporządzenia celnego[2]) z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 149) postanawiam:

§ 1. (1) Działalność probiercza i nadzorcza, należąca dotychczas do polskich urzędów probierczych, będzie nadal wykonywana na obszarze Generalnego Gubernatorstwa według polskich przepisów probierczych[3])

Do 204.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 101.
[2]) **Nr. 201.**
[3]) Por. **nr. 70** § 1 ust. 3.

Do 205.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 102.
[2]) **Nr. 201.**
[3]) Do nich należą

I. odnośnie do prawa formalnego

1. rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 9 listopada 1926 r. o utworzeniu Warszawskiego Urzędu Probierczego oraz zakresie działania tego Urzędu tudzież Urzędów Probierczych w Krakowie, we Lwowie i Wilnie (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 659);
2. ustawa z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. P. R. Nr. 70, poz. 470), na podstawie której Minister Przemysłu i Handlu został upoważniony do wydawania zarządzeń w zakresie nadzoru nad

przez urzędy probiercze w Krakau (w Krakowie) i Warschau (Warszawie) [4]).

(2) Właściwy dla Okręgu Krakau (Krakowskiego) jest urząd probierczy w Krakau (w Krakowie), dla Okręgów Warschau (Warszawskiego), Radom (Radomskiego) i Lublin (Lubelskiego) urząd probierczy w Warschau (w Warszawie).

§ 2. (1) Urząd probierczy w Krakau (w Krakowie) jest przyłączony do Głównego Urzędu Celnego w Krakau (w Krakowie), urząd probierczy w Warschau (w Warszawie) do Głównego Urzędu Celnego w Warschau-Ost (Warszawa-Wschód).

(2) Nadzór służbowy nad urzędami probierczymi sprawują naczelnicy Głównych Urzędów Celnych, a w instancji wyższej i ostatniej Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(3) Kasa celna obowiązana jest poczynić wydatki osobowe i rzeczowe, oraz należne opłaty pobierać i budżetowo zaksięgować.

§ 3. (1) Wszystkie nie próbowane przedmioty złote i srebrne należy przedstawić do sprawdzenia urzędowi probierczemu najpóźniej do dnia 31 marca 1940 r.

(2) Wszystkie przedmioty nie próbowane do tegoż terminu zostaną ściągnięte pisemnym zarządzeniem naczelników Głównych Urzędów Celnych.

§ 4. Wszystkie przepisy sprzeciwiające się znosi się niniejszym.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie wykonawcze wchodzi w życie w czwarty dzień po ogłoszeniu [5]).

Krakau (Kraków), dnia 30 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Spindler

---

przemysłem złotniczym i handlem wyrobami złotniczymi oraz organizacji urzędów probierczych na obszarach b. zaborów austriackiego i rosyjskiego.

II. odnośnie do prawa materialnego

1) dla całego obszaru byłego państwa polskiego
   a) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 sierpnia 1924 r. w sprawie domieszek dopuszczalnych w myśl przepisów probierczych (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 730),
   b) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 20 lipca 1931 r. o dopuszczeniu do obrotu handlowego wyrobów złotych i srebrnych zaopatrzonych w dawne cechy probiercze (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 675),
   c) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 21 lipca 1931 r. o państwowych cechach probierczych (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 646);
2. dla byłego zaboru austriackiego:
   a) ustawa z dnia 26 maja 1866 r. o określaniu stopnia czystości towarów złotych i srebrnych i przestrzeganiu próby (Dz. U. zesz. XXIX Nr. 75), zmieniona rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 listopada 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 21);
3. dla byłego zaboru rosyjskiego:
   a) rosyjska ustawa probiercza;
   b) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 24 października 1923 r. w sprawie zmiany rosyjskiej ustawy probierczej (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 906).

[4]) Patrz również rozporządzenie o pobieraniu opłaty od sztuki za urzędowe próbowanie wyrobów złotych i srebrnych z dnia 19 lutego 1940 r. (**nr. 208**).

[5]) 26 lutego 1940 r.

206. Piąte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r.

Z dnia 3 lutego 1940 r. [1]).

207. Szóste rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Z dnia 21 lutego 1940 r. [1]).

W celu wykonania rozporządzenia celnego [2]) z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 149) postanawiam:

§ 1. Rozporządzeniu o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła z dnia 26 kwietnia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39 poz. 258) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 17 lipca 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63 poz. 426) *) oraz wykazom Nr. 1, 2 i 3 dołączonym jako załączniki do wymienionego rozporządzenia nadaje się ze zmianami wymienionymi w §§ 2 i 3 ponownie moc obowiązującą z dniem 1 marca 1940 r.

§ 2. Cło zniżone oblicza się od stawek, zawartych w kolumnie II byłej polskiej taryfy celnej przywozowej.

§ 3. (1) Cła zniżone i zwolnienia od cła stosują urzędy celne bez wniosku.

(2) Przy przywozie towarów, wyszczególnionych w wykazie Nr. 1, pozwolenie ministra skarbu, które dawniej potrzebne było, odpada.

(3) Przy przywozie towarów, wyszczególnionych w wykazie Nr. 2, zaświadczenie izby przemysłowo-handlowej, które dawniej potrzebne było, odpada.

(4) Obowiązek zaksięgowania przychodów i rozchodów towarów, do których zastosowano zwolnienie od cła lub cło zniżone, odpada.

Krakau (Kraków), dnia 21 lutego 1940 r.

Dr. Senkowsky

Do **206.**

[1]) Tekst niemiecki Dz. rozp. GGP. II, str. 117; natomiast nie ogłoszono w języku polskim, gdyż przedmiotem rozporządzenia wykonawczego są tylko zmiany pierwszego rozporządzenia wykonawczego z dnia 18 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 150) mające być według trzeciego rozdziału piątego rozporządzenia wykonawczego ogłoszone w jednolitym tekście. Pozatem zmiany te zostały uwzględnione w nowym brzmieniu pierwszego rozporządzenia wykonawczego z dnia 10 lutego 1940 r. (patrz **nr. 202**). Jednolity tekst został ogłoszony obwieszczeniem z dnia 10 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 119).

Do **207.**

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 166; weszło w życie z dniem 1 marca 1940 r. (§ 1).

[2]) **Nr. 201.**

*) Por. Kafemanns Zollhandbuch, str. 297 i nast.

207a. Siódme rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r.

Z dnia 19 kwietnia 1940 r.[1]).

W celu wykonania rozporządzenia celnego[2]) z dnia 17 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 149) postanawiam:

Artykuł I.

Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia celnego w brzmieniu z dnia 10 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 119)[3]) zmienia się jak następuje:

§§ 1 do 7 tu nie zamieszczono[4]).

Artykuł II.

Drugie rozporządzenie wykonawcze[5]) do rozporządzenia celnego z dnia 9 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 58) zmienia się jak następuje:

p. 1 i 2 nie zamieszczono[6]).

Artykuł III.

Artykuł I wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

Artykuł II wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 21 lutego 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 19 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Spindler

208. Rozporządzenie o pobieraniu opłaty od sztuki za urzędowe próbowanie wyrobów złotych i srebrnych

Z dnia 19 lutego 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 207a.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 293.
[2]) Nr. 201.
[3]) Nr. 202.
[4]) Zmiany są uwzględnione w tekście pierwszego rozporządzenia wykonawczego (nr. 202).
[5]) Nr. 203.
[6]) Zmiany są uwzględnione w tekście drugiego rozporządzenia wykonawczego (nr. 203).
Do 208.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 78.

§ 1. Dotychczasowe przepisy polskie w sprawie próbowania metali szlachetnych (przepisy probiercze)[2]) pozostają z następującymi zmianami w mocy:

1. oprócz opłat probierczych pobiera się opłatę od sztuki;
2. opłata od sztuki wynosi:
   za wyroby złote . . . . . 1.— złoty,
   za wyroby srebrne . . . . 0.20 złotych;
3. opłatę od sztuki należy uiścić razem z opłatą probierczą.

§ 2. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w trzecim dniu po ogłoszeniu[3]).

Krakau (Kraków), dnia 19 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

209. Rozporządzenie o podwyższeniu podatku od piwa.

Z dnia 27 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Podatek od piwa (danina zasadnicza) wynosi za każdy hektolitr dla

A. piwa wyrobu krajowego:

a) piwo pełne (zawartość brzeczki do 13%)

od pierwszych	2000 hektolitrów	16,60 zł
od dalszych	8000 „	17,50 zł
od reszty		18,40 zł

b) piwo dubeltowe (zawartość brzeczki ponad 13 do 20%)

od pierwszych	2000 hektolitrów	24,90 zł
od dalszych	8000 „	26,50 zł
od reszty		27,60 zł

c) piwo mocne (zawartość brzeczki ponad 20%)

od pierwszych	2000 hektolitrów	33,20 zł
od dalszych	8000 „	35,00 zł
od reszty		36,80 zł

B. piwa przywożonego do obszaru Generalnego Gubernatorstwa:

a) piwo pełne	18,40 zł
b) piwo dubeltowe	27,60 zł
c) piwo mocne	36,80 zł

Do 208.
[2]) Patrz nr. 205 uwaga 3. Zarząd przepisami probierczymi został przekazany administracji celnej na mocy § 2 ust. 2 rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r. (nr. 201).
[3]) 2 marca 1940 r.

Do 209.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 70.

(2) Danina od piwa na rzecz Funduszu Pracy [2]) wynosi 0,50 zł za każdy hektolitr.

(3) Dodatek kryzysowy i dodatek komunalny należy opłacać w dotychczasowej wysokości (10% względnie 30% od danin zasadniczych, ust. 1).

§ 2. Ceny detalicznej nie wolno podwyższać z powodu tego podwyższenia podatku od piwa.

§ 3 [3]) (1) Aż do odwołania nie wolno wyrabiać piwa dubeltowego i piwa mocnego.

(2) Wyrób piwa z zawartością brzeczki poniżej 9% wymaga zezwolenia Kierownika Wydziału Finansów. Stawki danin dla tych piw są te same jak dla piwa pełnego.

§ 4. Od piwa, znajdującego się w wolnym obrocie w chwili wejścia w życie [4]) niniejszego rozporządzenia, nie pobiera się podatku dodatkowego.

§ 5. Przepisy potrzebne dla przeprowadzenia niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 6. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1939 r.

Krakau (Kraków), dnia 27 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

209a. Rozporządzenie o uchyleniu § 3 rozporządzenia z dnia 27 listopada 1939 r. o podwyższeniu podatku od piwa.

Z dnia 30 kwietnia 1940 r. [1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Uchyla się z natychmiastową mocą obowiązującą § 3 rozporządzenia o podwyższeniu podatku od piwa [2]) z dnia 27 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 70).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [3]).

Krakau (Kraków), dnia 30 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

Do 209.

[2]) Por. nr. 182.

[3]) § 3 nie obowiązuje od dnia 7 maja 1940 r.: rozporządzenie o uchyleniu § 3 rozporządzenia z dnia 27 listopada 1939 r. o podwyższeniu podatku od piwa z dnia 30 kwietnia 1940 r. (nr. 209a).

[4]) 1 grudnia 1939 r. (§ 6).

Do 209a.

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 174.

[2]) Nr. 209.

[3]) 7 maja 1940 r.

210. Rozporządzenie o zmianie przepisów podatkowych od cukru.

Z dnia 18 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Dotychczasowe przepisy polskie [2]) o opodatkowaniu cukru włącznie z daniną dla Funduszu Pracy [3]) pozostają w mocy za wyjątkiem następujących zmian (§§ 2 i 3).

§ 2. (1) Podatek konsumcyjny wynosi 55.50 złotych za każde 100 kg wagi netto wyrobionego na obszarze Generalnego Gubernatorstwa lub sprowadzonego z zagranicy podlegającego opodatkowaniu cukru.

(2) Dodatku do podatku konsumcyjnego dla cukru we formie głowy, kostek i kawałków nie pobiera się.

§ 3. (1) Podatek konsumcyjny należy uiścić do 10-go każdego miesiąca, który następuje po miesiącu, w którym roszczenia podatkowe powstały.

(2) Przy przywozie cukru obowiązują dla terminu odpowiednie przepisy prawa celnego.

(3) Odroczenie zapłaty jest niedopuszczalne.

§ 4. Rozporządzenie polskiego ministra rolnictwa i reform rolnych z dnia 21 kwietnia 1939 r.[4]) o ustaleniu specjalnej opłaty dla celów, będących w związku z wyrobem cukru, znosi się niniejszym.

§ 5. Od cukru, znajdującego się w czasie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w wolnym obrocie, nie pobiera się podatku dodatkowego.

§ 6. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [5]).

Krakau (Kraków), dnia 18 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I, str. 8.
[2]) Rozporządzenie Prezydenta byłej Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 700). Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o poborze scalonego podatku przemysłowego od cukru (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 128).
[3]) Por. nr. 182.
[4]) Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 257.
[5]) 18 stycznia 1940 r.

211. Rozporządzenie o niepobieraniu daniny od mąki i kaszy.

Z dnia 20 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Jedyny paragraf.

Daniny od mąki i kaszy [2]) nie pobiera się aż do odwołania, niezależnie od każdorazowej ceny żyta.

Krakau (Kraków), dnia 20 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

4. Monopole.

212. Rozporządzenie o Zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 1 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Dla zarządzania byłymi polskimi Monopolami Państwowymi, a mianowicie Tytoniowym, Spirytusowym, Solnym, Zapałczanym i Loteryjnym w Generalnym Gubernatorstwie utwarza się „Generalną Dyrekcję Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie" [2]) [3]).

Do 211.

[1]) Dz. rozp. GGP. z 1940 r. I str. 3; weszło w życie z dniem 16 stycznia 1940 r.

[2]) Danina od mąki opiera się o przepisy następujące:

a) Ustawa z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 447);

b) Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 2 września 1938 r. wydane co do § 1 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych — o ustaleniu wysokości opłaty od mąki i kaszy oraz o poborze tej opłaty (Dz. U. R. P. Nr. 68 poz. 491);

c) Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 sierpnia 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 477), zmienione rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1939 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Handlu i Przemysłu. (Dz. U. R. P. Nr. 19 poz. 128).

Do 212.

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 27; weszło w życie z dniem 4 listopada 1939 r.

[2]) Patrz do tego obwieszczenia Szefa Urzędu Generalnego Gubernatora o sprawach personalnych z dnia 1 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 28) i o Generalnej Dyrekcji Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 19 listopada 1939 r. (**nr. 213**).

[3]) Nowo założony został monopol oleju mineralnego (rozporządzenie o wprowadzeniu monopolu oleju mineralnego z dnia 20 stycznia 1940 r., **nr. 219**) oraz monopol sztucznych środków słodzących (rozporządzenie o wprowadzeniu monopolu sztucznych środków słodzących w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 24 kwietnia 1940 r., **nr. 222**).

§ 2. „Generalna Dyrekcja Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie“ ma swoją siedzibę w miejscu siedziby urzędowej Generalnego Gubernatora [4]) i podlega Wydziałowi Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 3. Potrzebne przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Warschau (Warszawa), dnia 1 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

213. Obwieszczenie o Generalnej Dyrekcji Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 19 listopada 1939 r. [1]).

Rozporządzeniem o zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 1 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 27) utworzono „Generalną Dyrekcję Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie“.

Generalna Dyrekcja Monopolów rozpoczęła swą działalność. Ma ona swą siedzibę służbową w budynku byłej Izby Skarbowej w Krakau (w Krakowie), przy ulicy Skarbowej Nr. 1 Urząd jest osiągalny aż do odwołania pod numerami telefonicznymi: 20189, 20700 i 20701.

Krakau (Kraków), dnia 19 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Szef Urzędu
Dr. Bühler

214. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 1 listopada 1939 r. o zarządzaniu monopolów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 9 grudnia 1939 r. [1]).

Na podstawie § 3 rozporządzenia o zarządzaniu monopolów w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 1 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 27) zarządzam:

Do 212.
[4]) Por. nr. 213.

Do 213.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 41.
[2]) Nr. 212.

Do 214.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 229.
[2]) Nr. 212.

§ 1. Kasę Monopolową, założoną przy Generalnej Dyrekcji Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie [3]), obowiązuje specjalna ordynacja kasowa i buchalteryjna z dnia 25 listopada 1939 r.

§ 2. Przepisy ordynacji kasowej i buchalteryjnej, mające znaczenie dla ogółu, ogłasza się jako wyciąg z ordynacji kasowej i buchalteryjnej Kasy Monopolowej jako załącznik do niniejszego postanowienia wykonawczego.

§ 3. Ordynacja kasowa i buchalteryjna Kasy Monopolowej przy Generalnej Dyrekcji Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 9 grudnia 1939 r.

Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Spindler

Wyciąg [1])
z ordynacji kasowej i buchalteryjnej Kasy Monopolowej przy Generalnej Dyrekcji Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie.

Konta Bankowe.

§ 6. Dla obrotu pieniężnego podtrzymuje Kasa Monopolowa w Deutsche Bank w Krakau (w Krakowie) konto:
„Generalna Dyrekcja Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie“ z kontami specjalnymi:

Konto Specjalne Monopolu Tytoniowego
„ „ „ Spirytusowego
„ „ „ Solnego
„ „ „ Zapałczanego.

Oprócz tego podtrzymuje Kasa Monopolowa konto ogólne: „Generalna Dyrekcja Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie“ w Kredytowej Kasie Rzeszy Niemieckiej w Krakau (w Krakowie)[5]).

Monopol Tytoniowy.

§ 38. Hurtownik tytoniowy zamawia zapotrzebowanie w składnicach towarów tytoniowych. Składnica towarów tytoniowych zaksięgowuje każdą przez nią dokonaną sprzedaż w dziale rozchodu księgi składowej dla towarów tytoniowych i wystawia hurtownikowi tytoniowemu rachunek z dwiema przebitkami. Jedna przebitka pozostaje w składnicy jako dowód dla działu rozchodu księgi zapasowej. Rachunek oraz drugą przebitkę otrzymuje hurtownik tytoniowy.

§ 39. Hurtownik wpłaca wyszczególnioną na rachunku kwotę do Kasy Celnej, właściwej dla tej składnicy.
Kasa Celna zatrzymuje przebitkę rachunku jako dowód dla ich księgi przechowawczej z przychodów monopolowych (Monopol Tytoniowy).

---

[3]) Nr. 213.
[4]) Dz. rozp. GGP. z 1939 r. str. 229.
[5]) Z mocą obowiązującą od dnia 8 kwietnia 1940 r. rozwiązana (nr. 65 § 1 ust. 1, nr. 6).

Na rachunku, który hurtownik zatrzymuje, Kasa kwituje odbiór kwoty, wyszczególnionej na rachunku z podaniem numeru zaksięgowania.

§ 40. Hurtownik przedkłada pokwitowany rachunek w składnicy i otrzymuje kupiony towar.

Monopol Spirytusowy.

§ 49. Gorzelnie [*]) dostarczają wytworzony przez nich spirytus rafinerii. Koszta przewozowe idą na ciężar Administracji Monopolów. W gorzelniach odbiór spirytusu surowego odbywa się przez urzędników Monopolu Spirytusowego.

§ 62. Zamówienia na dostawę spirytusu należy kierować do Generalnej Dyrekcji, Wydział Monopolu Spirytusowego, w 3-ch egzemplarzach. Po sprawdzeniu, iż zamawiający uprawniony jest do nabywania spirytusu, zleca dostawę składnicy monopolowej.

§ 63. Jeden egzemplarz zamówienia dostawy oddaje się jako dowód składnicy monopolowej — księga kontrola przy- i rozchodu dla buchalterii; 2 pozostałe egzemplarze otrzymuje kasa.

§ 64. Zamawiający wpłaca kwotę do kasy i zatrzymuje przebitkę zlecenia dostawy wraz z kwitem. To oddaje w składnicy monopolowej przy wydaniu spirytusu. Kasa przechowuje oddane kwity jako dowody księgowe.

Monopol Solny.

§ 71. Hurtownik soli wnosi podanie o dostawę do właściwego Wydziału Generalnej Dyrekcji Monopolów. Innym osobom niż hurtownikom soli, nie dostarcza Administracja Monopolów soli.

§ 72. Wydział odbiera podanie, bada czy zamawiający jest dopuszczony jako hurtownik, zapisuje zamówienia w księdze zamówień, uzupełnia podanie na zlecenie o dostawę i przesyła jeden egzemplarz zlecenia o dostawę do wyznaczonej przez nich kopalni wzgl. warzelni soli.

§ 74. Kopalnia wzgl. warzelnia soli wykonuje dostawę po otrzymaniu zlecenia o dostawę. Wystawia hurtownikowi soli rachunek na całą kwotę hurtowną, z wyszczególnieniem ilości i rodzaju soli, mającej być dostarczonej i kwoty zastawnej za opakowanie, oraz miejsca, do którego ma być uskuteczniona dostawa.

§ 75. Zasadniczo dostawa następuje aż do odwołania za natychmiastową zapłatą w gotówce. Generalna Dyrekcja zastrzega sobie wyjątki. Przepisy o odroczeniu zapłat hurtownikom soli wydane będą po zbadaniu zabezpieczeń, złożonych przez poprzednich hurtowników soli w Warschau (w Warszawie). Kopalnia wzgl. warzelnia soli przesyła Kasie Monopolowej 2 przebitki rachunku, wystawionego hurtownikowi soli, jedną dla buchalterii, drugą do Kasy.

§ 82. Główne Urzędy Celne winny sprawdzić na podstawie ksiąg prowizję, należącą się hurtownikowi soli, wstawioną przezeń z końcem każ-

---

[*]) Uregulowanie cen przejęcia za spirytus surowy z gorzelni rolniczych nastąpiło obwieszczeniem z dnia 28 marca 1940 r. (nr. 105).

dego miesiąca do rachunku. Po sprawdzeniu Główne Urzędy Celne winny podać sumę prowizji, należącej się hurtownikowi, buchalterii, która spowoduje wypłatę hurtownikom.

§ 83. Koszty przewozowe, mające być zapłacone przez administrację monopolów, oraz zwrot zastawu za worki, oddane z powrotem, oblicza i wypłaca buchalteria Kasy Monopolowej.

215. Drugie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 1 listopada 1939 r. o Zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 12 lutego 1940 r.[1]).

Celem wykonania rozporządzenia o Zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 1 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 27) postanawiam:

§ 1. Ceny sprzedaży detalicznej za wyroby wódczane w Generalnym Gubernatorstwie ustanawia się z uchyleniem postanowień dotychczas wydanych jak następuje:

I[3]). Wyroby do celów konsumcyjnych.

Wyroby	Moc	Cena za butelkę o pojemności			
		1 l	0,50 l	0,25 l	0,10 l
		zł.	zł.	zł.	zł.
Wódka do picia czysta, zwykła . .	*40°*	*6,50*	—	—	—
„ „ „ „ . .	*45°*	*7,20*	*3,80*	*2,10*	*0,90*
„ „ „ „ *wyborowa* .	*45°*	*8,50*	*4,40*	*2,30*	—
spirytus czysty	*95°*	*18,—*	*9,10*	*4,60*	*2,—*
rum monopolowy	*40°*	*7,50*	*4,—*	*2,20*	—

II[4]). Wyroby do celów niekonsumcyjnych.

Cena za 1 l spirytusu (100° alkoholu), dostarczony w naczyniach odbiorcy, wynosi:

	złotych
1. za spirytus I gatunku (rektyfikat I gatunku) lub spirytus odwodniony do wyrobu środków leczniczych, drogeryjnych, alkoholu absolutnego w laboratoriach, dla użytku w aptekach i szpitalach, na cele dezynfekcyjne w zakładach leczniczych (szpitalach, ambulatoriach, klinikach, sanatoriach i innych), z wyłączeniem celów, przewidzianych w cyfrach 3 i 5	10,—

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 103.
[2]) Nr. 212.
[3]) Rozdział I w brzmieniu, ustalonym piątym postanowieniem wykonawczym z dnia 18 kwietnia 1940 r. (nr. 217a); obowiązuje od dnia 1 maja 1940 r. (nr. 217a § 3).
[4]) Ceny, ustanowione w rozdziale II, piąte postanowienie wykonawcze utrzymało w mocy (nr. 217a § 2).

2. za spirytus I gatunku oraz spirytus odwodniony do wyrobu pachnideł i artykułów kosmetycznych . . . . 10,—
3. za spirytus jak wyżej, do celów naukowych w wyższych uczelniach i szkołach zawodowych . . . . 8,—
4. za spirytus surowy lub spirytus oczyszczony pośledniego gatunku (III gatunek) do wyrobu octu 1,60
5. za spirytus do wyrobu eteru, politur, lakierów, syntetycznych środków leczniczych, preparatów organoterapeutycznych, materiałów wybuchowych, stabilizacji ziół i na inne cele przemysłowe z wyłączeniem wyrobu i konserwacji artykułów spożywczych, oraz za spirytus skażony na cele dezynfekcyjne dla zakładów leczniczych (szpitali, ambulatoriów, klinik, sanatoriów itp.):
   a) za rektyfikat I gatunku lub spirytus wysokoprocentowy 3,—
   b) za spirytus surowy lub spirytus rektyfikowany pośledniego gatunku 1,60
6. do celów napędowych łącznie ze środkiem skażającym:
   a) za rektyfikat I gatunku lub spirytus wysokoprocentowy (odwodniony) . . . . 2,—
   b) za spirytus surowy lub spirytus rektyfikowany pośledniego gatunku 1,20
7. za denaturat ceny sprzedażne w detalu wynoszą:
   a) o mocy 92° alkoholu łącznie z butelką
      o pojemności . . . . 1 litra 1,40
      o pojemności . . . . 0,5 litra 0,75
   b) luzem, w własnych naczyniach odbiorcy . . 1 litr 1,20

§ 2. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 1 stycznia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 12 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Spindler

216. Trzecie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 1 listopada 1939 r. o Zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 13 lutego 1940 r.[1]).

Celem wykonania rozporządzenia o zarządzaniu monopolów w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 1 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 27) postanawiam:

§ 1. Ceny detaliczne wyrobów tytoniowych w Generalnym Gubernatorstwie ustala się z równoczesnym zniesieniem dotychczas wydanych przepisów jak następuje:

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 108.
[2]) Nr. 212.

A. Papierosy	za 100	za 20	za 10	za 5	za 1
	w złotych				
1. Bezustnikowe					
Nil	—	6,—	—	1,50	—,30
Egipskie specjalne	—	4,80	2,40	1,20	—,24
Sfinks	—	3,—	1,50	—	—,15
Egipskie przednie	—	2,40	—	—	—,12
Egipskie	8,—	1,60	—	—	—,08
Silesia	8,—	1,60	—	—	—,08
Mewa	8,—	1,60	—	—	—,08
Sport	6,—	1,20	—,60	—	—,06
Śląski Rarytas	6,—	1,20	—	—	—,06
Cow-boy	6,—	1,20	—	—	—,06
Wiarus	5,—	—	—,50	—	—,05
Machorkowy	3,—	—	—	—	—,03
2. Ustnikowe					
Dames	—	2,40	—	—	—,12
Pani	—	1,80	—	—	—,09
Damskie	—	1,—	—	—	—,05
Popularne	—	—,60	—	—	—,03
Płaskie Extra	—	1,60	—,80	—	—,08
Junak	3,—	—	—	—	—,03
Renoma	6,—	—	—	—	—,06
Ergo	—	1,20	—,60	—	—,06
Grand Prix	—	1,—	—	—	—,05
Klub	5,—	1,—	—	—	—,05
Avanti	4,—	—,80	—	—	—,04

B. Cygara	za 100	za 50	za 10	za 5	za 1
	w złotych				
Excelsiores	—	—	6,—	3,—	—,60
La Pintura	—	15,—	—	—	—,30
C. Cygaretki					
Ligia	—	—	—	1,25	—,25
Garcia	15,—	—	—	—	—,15

D. Tytonie do papierosów	za 1000 g	100 g	50 g	25 g
	w złotych			
Pursiczan	180,—	18,—	—	4,50
Kir	144,—	—	7,20	3,60
Ksanti	120,—	12,—	—	3,—
Najprzedniejszy macedoński . .	—	—	—	2,50
Przedni Turecki	56,—	—	2,80	1,40
Średni Turecki	48,—	—	2,40	1,20
Obywatelski	32,—	—	—	—,80
Machorka najprzedniejsza . . .	20,—	—	—	—,50
Machorka przednia	14,—	—	—,70	—
E. Tytonie do fajki				
Przedni fajkowy	20,—	—	1,—	—,50

§ 2. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 1 stycznia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 13 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Spindler

217. Czwarte postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 1 listopada 1939 r. o Zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 14 lutego 1940 r.[1]).

W celu wykonania rozporządzenia o Zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 1 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 27) postanawiam:

§ 1. Ceny detalicznej sprzedaży soli w Generalnym Gubernatorstwie ustanawia się z uchyleniem postanowień, dotychczas wydanych, jak następuje:

A. Sól jadalna: sól kuchenna (kamienna lub warzonka) przeznaczona do spożycia przez ludzi oraz do wyrobu środków, konserwujących artykuły żywności:

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 106.
[2]) Nr. 212.

1. sól szara — z opakowaniem sprzedawcy . .	za 1 kg		40 groszy
2. sól biała — z opakowaniem sprzedawcy . .	za 1	„	50 groszy
3. sól biała — z kartonowym opakowaniem monopolowym w 0,5 kilogramowych lub 1 kilogramowych paczkach	za 1	„	60 groszy
4. sól jodowana — z kartonowym opakowaniem monopolowym w 0,25 kilogramowych paczkach	za 1	„	120 groszy
B. Sól kąpielowa: z opakowaniem monopolowym	za 1	„	40 groszy
C. Sól bydlęca:			
1. skażona (denaturowana), mielona sól kuchenna — bez opakowania	za 1	„	7 groszy
2. skażona uformowana w brykiety sól kuchenna — bez opakowania	za 1	„	10 groszy

§ 2. Ceny za sól techniczną (sól kuchenną przeznaczoną dla celów przemysłowych i chemicznych) ustanawia się bez opakowania loco żupa solna jak następuje:

1. sól nie skażona (nie denaturowana)	za 1 kg		4 grosze
2. sól skażona (denaturowana)	za 1	„	5 groszy

§ 3. Sól jadalną, kąpielową i bydlęcą kopalnie solne w Wieliczce i Bochni sprzedają zasadniczo tylko hurtownikom soli lub konsumentom en gros, dopuszczonym przez Generalną Dyrekcję Monopolów w Krakau (w Krakowie), a to w całych wagonach kolejowych po 15 ton franco taryfowa stacja kolejowa odbiorcy.

§ 4. (1) Sól techniczną sprzedaje się tylko loco waga saliny albo bezpośrednio konsumentom en gros (zakładom i przedsiębiorstwom przemysłowym), uznanym przez Generalną Dyrekcję Monopolów w Krakau (w Krakowie), albo dopuszczonym hurtownikom soli zasadniczo w całych wagonach po 15 ton.

(2) Hurtownikom soli wolno oddać sól zakładom i przedsiębiorstwom, uprawnionym do nabywania tylko zgodnie z szczegółowymi przepisami, istniejącymi w tej materii.

§ 5. Za dostawę soli bydlęcej i technicznej w workach po 50 kg pobiera się dodatek w wysokości 2 złotych od 100 kg (1 centnar metryczny) soli.

§ 6. Przy zwrocie nieuszkodzonych i wyczyszczonych worków lnianych udziela się wynagrodzenia 1-go złotego za worek 50 kilogramowy.

§ 7. Hurtownicy soli mogą sprzedawać poszczególne gatunki soli tylko w ilościach od 50 kg wzwyż i tylko w salinowo-urzędowo zaplombowanych workach lub w własnych opakowaniach żup solnych. Obowiązani są udzielać kupującym małe ilości soli ustępstwa z ceny (rabat dla detalistów) w wysokości następującej:

1. przy soli jadalnej 6%.

2. przy soli kąpielowej i bydlęcej 10%.
Generalna Dyrekcja Monopolów zwraca hurtownikom rabat, udzielony detalistom.

§ 8. Generalna Dyrekcja Monopolów udziela hurtownikom soli ustępstw z cen (prowizje, rabaty dla hurtowników) jak następuje:

1. przy soli jadalnej i kąpielowej 4% za pierwsze 15.000 złotych miesięcznie, 3% za dalsze 15.000 złotych miesięcznie oraz 2% za przekraczające 30.000 złotych miesięcznie kwoty cen sprzedaży,
2. przy soli bydlęcej i technicznej jednolicie 5% od ceny zakupu.

§ 9. Konsumentom en gros, nabywającym sól bezpośrednio ze salin monopolowych. udziela się rabatu dla detalistów w wysokości 6% tylko przy soli jadalnej.

§ 10. Rabaty dla hurtowników i detalistów (prowizje i ustępstwa z cen) oblicza się od cen monopolowych bez dodatków.

§ 11. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z mocą obowiązującą wstecz od dnia 1 stycznia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 14 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Spindler

217a. Piąte postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 1 listopada 1939 r. o Zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 15 kwietnia 1940 r.[1]).

W celu wykonania rozporządzenia o zarządzaniu Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 1 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 27) postanawiam:

§ 1. Ceny detalicznej sprzedaży wyrobów wódczanych w Generalnym Gubernatorstwie ustala się z częściowym uchyleniem postanowień dotychczas wydanych jak następuje:

I. Wyroby do celów spożycia[3]).

§ 2. Za poszczególne gatunki spirytusu do celów przemysłowych i nie przeznaczonych do spożycia, pozostają w mocy ceny, ustalone w drugim postanowieniu wykonawczym[4]) z dnia 12 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 103).

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 235.
[2]) **Nr. 212.**
[3]) Tekst następujący jest zamieszczony w § 1 drugiego postanowienia wykonawczego z dnia 12 lutego 1940 r. (**nr. 215**).
[4]) **Nr. 215.**

§ 3. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 15 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Senkowsky

218. Rozporządzenie o zmianie przepisów o monopolu zapałczanym.

Z dnia 25 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Dotychczasowe polskie przepisy, dotyczące monopolu zapałczanego[2]) pozostają w mocy z następującymi zmianami:

(1) Administracja monopolu zapałczanego podlega nadzorowi Generalnej Dyrekcji Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie[3]).

(2) Kwoty przepisane dotychczas dla obsługi pożyczki, zabezpieczonej monopolem zapałczanym, należy wpłacać półmiesięcznie z dołu w Kredytowej Kasie Rzeszy Niemieckiej Krakau[4]) (Kraków) na „Konto Specjalne Monopol Zapałczany" Generalnej Dyrekcji Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie.

§ 2. Przepisy potrzebne dla przeprowadzenia niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów.

§ 3. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1939 r., co do postanowienia § 1 ust. 2 z mocą obowiązującą wstecz od dnia 1 października 1939 r.

Krakau (Kraków), dnia 27 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 69.
[2]) a) Ustawa o monopolu zapałczanym z dnia 30 stycznia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 48);
b) rozporządzenie Ministra Skarbu w sprawie wykonania ustawy o monopolu zapałczanym z dnia 31 stycznia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 51);
c) rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 stycznia 1932 r. celem dalszego wykonania ustawy z dnia 30 stycznia 1931 r. o monopolu zapałczanym (Dz. U. R. P. Nr. 6 poz. 42).
[3]) Nr. 212 § 1.
[4]) Od dnia 8 kwietnia 1940 r. rozwiązana (nr. 65 § 1 ust. 1, nr. 66).

219. Rozporządzenie o wprowadzeniu monopolu oleju mineralnego.

Z dnia 20 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Przedmiot monopolu.

§ 1. Monopol oleju mineralnego rozciąga się na przejęcie wszystkich olejów mineralnych, wydobytych na obszarze Generalnego Gubernatorstwa lub przywożonych do obszaru celnego Generalnego Gubernatorstwa oraz oddanie ich „Monopolowej Spółce Sprzedaży oleju mineralnego z ogr. odp." [2]).

§ 2. Olejami mineralnymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są ropa naftowa [3]) oraz wyroby [3]), wytwarzane z niej lub z gazu ziemnego, jak również lekkie oleje z mazi kamienno-węglowej [4]).

Obowiązek zaofiarowania.

§ 3. (1) Oleje mineralne, wydobyte lub wytwarzane na obszarze Generalnego Gubernatorstwa, oraz przywożone [5]) do obszaru celnego tegoż należy zaofiarować [6]) do przejęcia administracji monopolów.

(2) Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może zezwolić na wyjątki [7]).

Przejęcie.

§ 4. (1) Zarząd monopolu przejmuje [8]) zaofiarowany olej mineralny po cenie przejęcia.

(2) Jeżeli zarząd przejęcia zaofiarowanego oleju mineralnego odmawia, wyda on postanowienia w sprawie dalszego losu oleju mineralnego nie przejętego.

Ceny przejęcia [9]).

§ 5. Ceny mające być płacone za przejęte oleje mineralne, podlegające obowiązkowi zaofiarowania, ustanawia Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Interesentom należy dać możność poinformowania się o cenach.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 19.
[2]) Por. **nr. 153** § 2, **nr. 154** i **nr. 155**.
[3]) Por. pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 20 stycznia 1940 r. (**nr. 220**) § 1 ust. 1 p. 1 i 2.
[4]) Por. **nr. 220** § 1 ust. 1 p. 3 i ust. 2.
[5]) Por. **nr. 220** § 4.
[6]) Por. **nr. 220** § 2.
[7]) Zwolnienie od obowiązku zaofiarowania uregulowano w **nr. 220** § 3.
[8]) O sposobie postępowania przejęcia patrz **nr. 220** § 8.
[9]) Zasady obliczania i uskuteczniania zapłaty za przejęcie ustala **nr. 220** § 6.

Oddanie.

§ 6. Zarząd monopolu oddaje całkowity przezeń przejęty olej mineralny Monopolowej Spółce Sprzedaży oleju mineralnego, która trudni się dalszą sprzedażą [10]).

Ceny oddania

§ 7. Ceny oddania [11]) za oleje mineralne, oddane Monopolowej Spółce Sprzedaży oleju mineralnego, oraz ceny sprzedaży [12]) olejów mineralnych ustala Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Kierownikiem Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Interesentom należy dać możność poinformowania się o cenach oddania. Ceny sprzedaży należy ogłaszać w Dzienniku rozporządzeń.

Dodatek na olej mineralny.

§ 8. (1). W razie nie zaofiarowania do przejęcia administracji monopolowej oleju mineralnego, podlegającego temuż obowiązkowi, obowiązany do zaofiarowania winien uiścić za to dodatek na olej mineralny niezależnie od ścigania go w trybie karno-prawnym.

(2) Dodatek na olej mineralny jest różnicą między krajową ceną przejęcia i ceną oddania.

Zarząd monopolem.

§ 9. (1) Zarząd monopolem oleju mineralnego należy do Generalnej Dyrekcji Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie [13]).

(2) Generalna Dyrekcja może w tym celu zakładać ekspozytury.

§ 10. (1) Monopolowa Spółka Sprzedaży oleju mineralnego [14]) jest spółką prawa prywatnego.

(2) Umowa spółki wymaga zatwierdzenia przez Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów.

(3) Generalnej Dyrekcji Monopolów [13]) oraz Kierownikowi Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora przysługuje prawo wysyłania delegatów w organa spółki.

Nadzór urzędowy.

§ 11. Wszystkie przedsiębiorstwa dla wydobywania lub obróbki olejów mineralnych, leżące na obszarze Generalnego Gubernatorstwa, Monopolowa Spółka Sprzedaży oleju mineralnego oraz odsprzedawcy, zaopatry-

---

[10]) Por. **nr. 220** § 7.
[11]) Por. **nr. 220** § 8.
[12]) **Nr. 220** § 9 i obwieszczenie Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora o cenach sprzedaży wyrobów z oleju mineralnego w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 31 stycznia 1940 r. (**nr. 221**).
[13]) **Nr. 213**.
[14]) Por. § 1.

wane przez nią pośrednio lub bezpośrednio, podlegają nadzorowi administracji celnej [15]).

§ 12. Dla zabezpieczenia nadzoru mogą być nakładane kary wymuszenia oraz kaucje pieniężne.

Postanowienia karne.

§ 13. (1) Kto umyślnie uchyla się od obowiązku zaofiarowania, podlega karze więzienia i grzywny lub jednej z tych kar.

(2) W wypadkach szczególnie ciężkich orzec można karę ciężkiego więzienia.

(3) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [16]).

Postanowienia końcowe.

§ 14. (1) Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1940 r.

(2) Z wymienioną chwilą tracą moc przepisy byłego państwa polskiego o opodatkowaniu oleju mineralnego.

Krakau (Kraków), dnia 20 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

220. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 20 stycznia 1940 r. o wprowadzeniu monopolu oleju mineralnego.

Z dnia 20 stycznia 1940 r.[1]).

Celem wykonania rozporządzenia o wprowadzeniu monopolu oleju mineralnego [2]) z dnia 20 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 19) postanawiam:

Do § 2 rozporządzenia.

§ 1

Przedmiot monopolu.

(1) Do olejów mineralnych w rozumieniu rozporządzenia należą w szczególności:

Do 219.

[15]) **Nr. 220** zawiera obowiązek zgłoszenia dla każdego, który zamierza oleje mineralne, podlegające obowiązkowi zaofiarowania — § 3 w poł. z **nr. 220** § 1 — wydobywać, wytwarzać lub obrabiać.

Przepisy ordynacji danin Rzeszy o nadzorze podatkowym (§§ 190 i nast.) w brzmieniu z dnia 22 maja 1931 r. — Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 161 — z licznymi zmianami) zostaną analogicznie zastosowane (**nr. 220** § 11).

W sprawie obowiązku prowadzenia ksiąg przez przedsiębiorstwa eksploatacyjne i obrabiające p. **nr. 220** § 12.

[16]) **Nr. 48** § 2 ust. 1.

Do 220.

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 61.

[2]) **Nr. 220.**

1. ropa naftowa (nafta), dziegieć ziemny, olej smolny z węgla brunatnego, olej z mazi torfowej i łupkowej, olej z mazi węgla boghedskiego lub płatkowego oraz inne naturalne lub sztuczne oleje mineralne, wymienione w Nr. 239 niemieckiej taryfy celnej, surowe lub czyszczone;
2. wazelina, parafina, dziegciowe, smołowe i koksowe pozostałości z destylacji olejów mineralnych;
3. lekkie oleje smołowe z węgla kamiennego łącznie z destylatami oleistymi z olejów smołowych, otrzymanych z węgla kamiennego, np. benzol, kumol, tuluol, ksylol; poza tym nafta asfaltowa i tak zwany węglowodór.

(2) Lekkimi olejami smołowymi z węgla kamiennego są oleje smołowe, których gęstość przy 15° C nie więcej wynosi niż 1, albo oleje smołowe z węgla kamiennego o gęstości większej niż 1 przy 15° C, przy których odłamkowej destylacji do 200° C przechodzi więcej niż 15 cząstek pojemności na 100.

Do § 3 rozporządzenia.

§ 2

Obowiązek zaofiarowania.

(1) Kto olej mineralny wydobywa, wyrabia, obrabia lub do obszaru celnego Generalnego Gubernatorstwa [3]) przywozi, obowiązany jest do zaofiarowania go.

(2) Oleje mineralne, pochodzące z Generalnego Gubernatorstwa, a przeznaczone do oddania, należy zaofiarować bieżąco. Oleje mineralne, przeznaczone na przywóz do obszaru celnego Generalnego Gubernatorstwa, należy zaofiarować przed przygotowaniem puszczenia w obrót lub zadeklarowania w obrocie celnym. Do tego należy używać przepisowych formularzy według wzoru I. Generalna Dyrekcja Monopolów może zezwolić na użycie innych wzorów.

§ 3

Zwolnienie od obowiązku zaofiarowania.

(1) Od obowiązku zaofiarowania są zwolnione:

1. ropy, wydobyte w Generalnym Gubernatorstwie, które przeznaczone są do obróbki w Generalnym Gubernatorstwie;
2. oleje mineralne płynne, uzyskane z gazu ziemnego, np. gazolina, które od zgłoszonych przedsiębiorstw eksploatacyjnych mają być oddane do obróbki zgłoszonym przedsiębiorstwom w Generalnym Gubernatorstwie;
3. oleje mineralne, przewiezione z jednego zgłoszonego przedsiębiorstwa obrabiającego do drugiego zgłoszonego przedsiębiorstwa obrabiającego;
4. oleje mineralne, przywożone z zagranicy jako środki napędowe w osadzonych zbiornikach, w motorze, w zmienniku lub w central-

[3]) Por. nr. 201 § 1 ust. 3 i 4.

nej smarownicy pojazdów mechanicznych, oraz zapas 50 litrów paliwa i 5 kg oleju lub tłuszczu do smarowania;
5. oleje mineralne, przywożone z zagranicy w ruchu statków rzecznych i tratew jako środki napędowe dla motoru, do opalenia i smarowania podczas jazdy między granicą celną do portu przeznaczenia i z powrotem;
6. oleje mineralne, przywożone na pokładzie przylatujących samolotów do lotu aż do pierwszego portu przylotu i lotu powrotnego;
7. nafta w ilości do 10 litrów, przywożona w małym ruchu granicznym.

(2) Jeżeli przeznaczenie olejów mineralnych podpadające pod cyfry 1—6, zostanie zmienione, uprawniony do rozporządzenia nimi obowiązany jest niezwłocznie zaofiarować je do przejęcia zarządowi monopolu.

§ 4

Przywóz.

Oleje mineralne, do których odnosi się obowiązek zaofiarowania, w razie przywozu do obszaru celnego Generalnego Gubernatorstwa[3]) mogą być odprawione do wolnego obrotu lub celnego obrotu zanotowania przez urzędy celne tylko wówczas, gdy przedłoży się zaświadczenie przejęcia, wydane przez zarząd monopolu (wzór I).

Do § 4 rozporządzenia.

§ 5

Przejęcie.

(1) Zaofiarowane oleje mineralne przejmuje się w ten sposób, że zarząd monopolu zwraca obowiązanemu do zaofiarowania pierwopis formularza zaofiarowania, zaopatrzony w adnotację przejęcia.

(2) Przejęte oleje mineralne należy oddać do dyspozycji zarządowi monopolu w stanie przyjętym przez zwyczaj handlowy loco przedsiębiorstwo, a w razie przywozu loco Urząd Celny, w naczyniach wysyłkowych lub wagonach cysternowych.

(3) Zarząd monopolu może odmiennie uregulować przejęcie.

Do § 5 rozporządzenia.

§ 6

Zapłata za przejęcie.

(1) Należność za przejęcie oblicza się na podstawie ilości olejów mineralnych i ceny za przejęcie.

(2) Za oleje mineralne, przejęte w pierwszej połowie miesiąca należy uiścić zapłatę za przejęcie do dnia 20-go tegoż miesiąca, a za przejęte w drugiej połowie miesiąca do dnia 5-go następnego miesiąca.

---

[3]) Por. nr. 201 § 1 ust. 3 i 4.

Do § 6 rozporządzenia.

§ 7

Oddanie.

(1) Oddane oleje mineralne wydaje się w ten sposób, że zarząd monopolu przesyła monopolowej spółce sprzedaży oleju mineralnego [4]) wtóropis formularza zaofiarowania, zaopatrzony w adnotację oddania.

(2) Monopolowa spółka sprzedaży obowiązana jest na żądanie stawiać do dyspozycji zarządowi monopolu potrzebne naczynia (beczki, wozy cysternowe i t. d.) w stanie czystym, nadającym się do napełnienia.

Do § 7 rozporządzenia.

§ 8

Ceny oddania.

(1) Ceny oddania obowiązują loco przedsiębiorstwo eksploatacyjne lub obrabiające obowiązanego do zaofiarowania.

(2) Zapłatę za oleje mineralne oddane w pierwszej połowie miesiąca należy uiścić do dnia 20-go tegoż miesiąca, a za oleje mineralne oddane w drugiej połowie miesiąca do dnia 5-go następnego miesiąca.

§ 9

Olej mineralny może być ofiarowany, sprzedawany i nabywany tylko po cenach i na warunkach urzędowo ustalonych. Zarząd monopolu może zezwolić na wyjątki.

Do § 11 rozporządzenia.

§ 10

Nadzór urzędowy.

(1) Kto zamierza wydobywać, wyrabiać lub obrabiać oleje mineralne, które należy zaofiarować, winien zgłosić to na piśmie Głównemu Urzędowi Celnemu właściwemu miejscowo. Zgłoszenie należy składać w potrójnym wygotowaniu i winno zawierać:

a) przy przedsiębiorstwach eksploatacyjnych:
   1. nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela przedsiębiorstwa;
   2. miejsce przedsiębiorstwa eksploatacyjnego (ze szkicem);
   3. pomieszczenia lub naczynia składowe (tanki);
   4. rodzaj obróbki olejów mineralnych;
   5. wykorzystanie olejów mineralnych;

b) przy przedsiębiorstwach obrabiających np. rafineriach:
   1. opis całkowitego zakładu i pomieszczeń połączonych lub przylegających (również urządzeń do mieszania) do pomieszczeń zazakładu z planem sytuacyjnym i z planem przewodów rurowych;
   2. określenie pomieszczeń lub naczyń składowych do surowców dla wytwarzania olejów mineralnych;

[4]) Nr. 219 §§ 1, 10.

3. ogólne objaśnienie zakładu, w którym opisać należy dokładnie sposób obróbki, surowce, mające być przerabiane, wyroby, mające być wytwarzane według określenia przyjętego zwyczajem handlowym, gęstość wrzenia i t. d., a wedle możliwości stosunek wyzyskania, wyroby uboczne i odpadki. Sposób księgowania wyrobów w księgowości fabrycznej należy dokładnie podać oraz dołączyć wyczerpujący opis schematyczny sposobu obróbki;
4. podanie pomieszczeń i naczyń składowych do wyrobów gotowych i ubocznych poszczególnych przewodów rurowych oraz miejsca, w którym naczynia normalnie się znajdują. Naczynia składowe na wyroby gotowe należy wymierzyć według bliższego zarządzenia nadurzędnika nadzorczego.

(2) Główny Urząd Celny sprawdzi trafność zapodań i zanotuje wynik badania na zgłoszeniach.

(3) Jedno wygotowanie zgłoszenia pozostaje w Urzędzie Celnym, drugie należy przesłać do zarządu monopolu, trzecie zwraca się zgłaszającemu. Zobowiązany winien przechować zgłoszenie potwierdzone w uporządkowanym zeszycie dowodowym.

(4) Główny Urząd Celny prowadzi spis zgłoszonych przedsiębiorstw. O każdej zmianie w zgłoszonych stosunkach należy zawiadomić w potrójnym wygotowaniu Główny Urząd Celny.

§ 11

Do nadzoru urzędowego stosuje się analogicznie przepisy ordynacji danin Rzeszy[5]) o nadzorze podatkowym[6]).

§ 12

Księgowość.

(1) Każdy właściciel przedsiębiorstwa eksploatacyjnego lub obrabiającego obowiązany jest wydobycie lub obróbkę olejów mineralnych zapisywać w swych księgach handlowych bieżąco i tak dokładnie, aby nimi można było udowodnić bez zarzutów należyte zużycie i zapasy olejów mineralnych.

(2) Właściciel przedsiębiorstwa obrabiającego winien prowadzić księgę fabryczną według wzoru II.

(3) Dla przedsiębiorstw eksploatacyjnych określi nadurzędnik nadzorczy, w jaki sposób prowadzić należy urzędowe zapiski.

§ 13

Przepisy przechodnie i końcowe.

(1) Zapasy olejów mineralnych, istniejące w przedsiębiorstwach eksploatacyjnych i obrabiających, należy zgłaszać właściwemu Głównemu Urzędowi Celnemu do dnia 5-go lutego 1940 r. w podwójnym wygotowaniu oddzielnie według gatunków.

---

[5]) W brzmieniu z dnia 22 maja 1931 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 162) z licznymi zmianami.
[6]) §§ 190 i nast.

(2) Na czas przejściowy do dnia 30 czerwca 1940 r. Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może ustalić terminy płatności w odchyleniu od przepisów § 8 ust. 2.

§ 14

Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem o wprowadzeniu monopolu oleju mineralnego z dnia 20 stycznia 1940 r.[7]).

Krakau (Kraków), dnia 20 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Spindler

221. Obwieszczenie o cenach sprzedaży wyrobów z oleju mineralnego w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 31 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 7 rozporządzenia o wprowadzeniu monopolu oleju mineralnego[2]) z dnia 20 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 19) podaję do wiadomości ceny sprzedaży wyrobów z oleju mineralnego, ustalone w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Gospodarki, a obowiązujące od 1 lutego 1940 r.:

Nafta

a) przy sprzedaży sklepowej	za litr	0.55 zł.
b) przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	za 100 kg	53.50 „
c) przy dostawie wagonami cysternowymi .	za 100 „	49.— „

Benzyna

1. Benzyna silnikowa		
a) przy sprzedaży przez stację benzynową .	za litr	—.90 „
b) przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	za 100 kg	110.— „
c) przy dostawie wagonami cysternowymi .	za 100 „	100.— „
2. Benzyna specjalna		
przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa		
benzyna lekarska	za 100 kg	160.— „
benzyna lakowa	za 100 „	140.— „
benzyna ekstrakcyjna (wyługowana)		
granice wrzenia przy temperaturze do 20°C	za 100 kg	160.— „

Do 220.
[7]) 1 lutego 1940 r. (nr. 219 § 14 ust. 1).
Do 221.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 70.
[2]) Nr. 219.

granice wrzenia przy temperaturze do 30° C	za 100 kg	155.—	zł
granice wrzenia przy temperaturze do 40° C	za 100 „	145.—	„

Paliwo Diesel'a.

a) przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	za 100 kg	50.30	„
b) przy dostawie wagonami cysternowymi loco fabryka	za 100 „	38.—	„

Oliwa maszynowa

przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa

2—4/20	za 100 kg	62.—	„
3—4/50	za 100 „	78.—	„
4—5/50	za 100 „	84.—	„
5—6/50	za 100 „	90.—	„
6—7/50	za 100 „	100.—	„
7—8/50	za 100 „	110.—	„

Oliwa samochodowa

a) przy sprzedaży detalicznej loco składnica monopolowa	za litr	2.—	„
b) przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	za 100 kg	200.—	„

Smary samochodowe

przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	za 100 kg	150.—	„

Smary do trybów

przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	za 100 kg	220.—	„

Oleje specjalne

Olej do transformatorów przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	125.—	„
Olej do kompresorów przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	125.—	„
Olej turbinowy I przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	160.—	„
Olej turbinowy II przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	170.—	„
Olej cylindrowy 245—255° C przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	125.—	„
Olej cylindrowy 300—310° C przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	220.—	„
Olej cylindrowy 305—310° C przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	250.—	„
Paraffinum liquidum przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa	1000.—	„

Smary

Tovotte przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa włącznie z beczką . . . . 100.— zł.
Wazelina (techniczna) przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa włącznie z beczką . . . . . 120.— „

Olej osiowy

przy sprzedaży beczkowej loco składnica monopolowa
letni . . . . 60.— „
zimowy . . . . 66.— „

Parafina

50/52	cena wagonowa	126.— zł.	cena składowa . .	136.— „
52/54	cena wagonowa	130.— „	cena składowa . .	140.— „
54/56	cena wagonowa	136.— „	cena składowa . .	146.— „
56/58	cena wagonowa	146.— „	cena składowa . .	156.— „

Asfalt naftowy loco fabryka . . . . 20.— „

Powyższe ceny obowiązują, o ile nie są cenami sklepowymi lub stacji benzynowej, przy dostawach wagonami cysternowymi lub ładunkach wagonowych franco każda stacja kolejowa (kolej normalnotorowa) w Generalnym Gubernatorstwie, przy dostawach beczkowych loco składnica Monopolowej Spółki Sprzedaży oleju mineralnego z ogr. odp.[3]) (Składnica Monopolowa). Przy paliwie Diesel'a w wagonach cysternowych i koksie naftowym rozumieją się ceny loco fabryka. Wszystkie ceny są cenami maksymalnymi [4]). Ceny rozumieją się netto bez opakowania z wyjątkiem cen za smary, przy których opakowanie w beczkach drewnianych jest wliczone.

Cenę kupna należy uiścić przy odbiorze towaru.

Jeżeli odbiorca stawia specjalne warunki co do jakości wyrobów, wówczas wymagane jest specjalne umawianie ceny z Monopolową Spółką Sprzedaży oleju mineralnego z ogr. odp.[3]).

Krakau (Kraków), dnia 31 stycznia 1940 r.

Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
dla okupowanych polskich obszarów
Spindler

---

[3]) Nr. 219 §§ 1, 10.
[4]) Por. nr. 84 § 1 ust. 2.

222. Rozporządzenie o wprowadzeniu monopolu sztucznych środków słodzących w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 24 kwietnia 1940 r. [1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Przedmiot monopolu.

§ 1. Monopol sztucznych środków słodzących obejmuje:

1. wyrób i dalszy przerób sztucznych środków słodzących [2]) na obszarze monopolowym [3]),
2. przywóz sztucznych środków słodzących [2]) do obszaru monopolowego [3]),
3. zbyt sztucznych środków słodzących [2]) na obszarze monopolowym [3]).

§ 2. (1) Sztucznymi środkami słodzącymi w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są wszelkie związki chemiczne, mogące służyć do słodzenia i posiadające wyższą słodycz niż sacharoza (czysty cukier buraczany lub trzcinowy), lecz nie posiadające odpowiednich własności odżywczych.

(2) Za sztuczne środki słodzące uważa się także przyrządzenia z zawartością sztucznych środków słodzących, które nie są przeznaczone do bezpośredniego spożycia, lecz służą tylko do słodzenia produktów spożywczych.

(3) Przepisy rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie także do środków mogących być za pomocą łatwych działań przetworzonych na sztuczne środki słodzące.

§ 3. Obszarem monopolowym jest obszar Generalnego Gubernatorstwa [4]).

Zarząd monopolu.

§ 4. (1) Zarząd monopolu podlega nadzorowi Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

(2) Zarząd monopolu należy do Generalnej Dyrekcji Monopolów w Generalnym Gubernatorstwie [5]).

(3) Kierownik Generalnej Dyrekcji Monopolów [6]) jest powołany do reprezentacji monopolu we wszystkich prawnych sprawach.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 163.
[2]) Definicja pojęcia p. § 2.
[3]) Równoznaczne z obszarem Generalnego Gubernatorstwa (§ 3).
[4]) Nr. 1 § 1, nr. 3 § 1.
[5]) Nr. 212.
[6]) Por. obwieszczenie Szefa Urzędu Generalnego Gubernatora o sprawach personalnych z dnia 1 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 28).

(4) Generalna Dyrekcja Monopolów winna co do monopolu sztucznych środków słodzących przedstawić Kierownikowi Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora corocznie sprawozdanie.

Wyrób sztucznych środków słodzących.

§ 5. W celu wyrobu lub dalszego przerobu sztucznych środków słodzących Generalna Dyrekcja Monopolów[5]) może za pozwoleniem Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora dzierżawić, nabywać lub zakładać przedsiębiorstwa.

Przywóz i zbyt sztucznych środków słodzących.

(1) Przywóz i zbyt sztucznych środków słodzących należy do Generalnej Dyrekcji Monopolów[6]).

(2) Generalna Dyrekcja Monopolów porucza zbyt sztucznych środków słodzących w Generalnym Gubernatorstwie Centralnemu Urzędowi Rolniczemu[7]). Generalnej Dyrekcji przysługuje prawo przedstawienia Kierownikowi Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora przedstawiciela dla powołania go do rady administracyjnej Centralnego Urzędu Rolniczego.

§ 7. (1) Ceny za sztuczne środki słodzące, oddane Centralnemu Urzędowi Rolniczemu[7]), jak również ceny sprzedażne ustala Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora za zgodą Kierownika Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Generalnego Gubernatora i w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora[8]).

(2) Co do cen oddania należy zainteresowanym dać możność poinformowania się o nich. Ceny sprzedażne należy ogłaszać w Dzienniku rozporządzeń.

Dodatek na sztuczne środki słodzące.

§ 8. (1) Od sztucznych środków słodzących, wyrobionych lub sprowadzonych z zagranicy wbrew zakazowi lub będących na składzie w innych opakowaniach niż monopolowych, wytwórca, importer, używający lub posiadacz winien — nie zależnie od ścigania w drodze karnej — uiszczać dodatek na sztuczne środki słodzące[9]).

(2) Dodatek na sztuczne środki słodzące będzie ustalony i ogłoszony w Dzienniku rozporządzeń przez Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Ilości sztucznych środków słodzących, zdolnych do obrotu.

§ 9. (1) Sztuczne środki słodzące wolno wypuszczać do obrotu tylko w ilościach nie mogących poszkodować gospodarki buraczanej i cukrowej.

---

[6]) Nr. 212.
[7]) Nr. 86.
[8]) Por. nr. 119 § 7.
[9]) Por. pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 25 kwietnia 1940 r. (nr. 223) § 6.

(2) Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora ustali w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Wyżywienia i Rolnictwa przy Urzędzie Generalnego Gubernatora na każdy rok operacyjny — 1 października do 30 września następnego roku — ilość sztucznych środków słodzących, którą z uwzględnieniem istniejącego i oczekiwanego cukru buraczanego można zbyć na obszarze monopolowym [3]).

Nadzór urzędowy.

§ **10.** (1) Centralny Urząd Rolniczy [7]) i wszystkie inne urzędy łącznie z handlarzami detalicznymi, którym powierzony jest rozdział sztucznych środków słodzących, podlegają nadzorowi zarządu celnego.

(2) Dla zabezpieczenia nadzoru Główne Urzędy Celne mogą nakładać kary wymuszające i zabezpieczenia pieniężne.

(3) Oprócz urzędów zarządu celnego, wszystkie inne urzędy administracyjne w Generalnym Gubernatorstwie, w szczególności urzędy policji, winny współdziałać w ochronie monopolu. Obowiązane są o wykroczeniach przeciw rozporządzeniu niniejszemu natychmiast donosić Głównym Urzędom Celnym, a w wypadku, gdy został naruszony zbyt według § 6 ust. 2, również Centralnemu Urzędowi Rolniczemu.

Postanowienia końcowe.

§ **11.** (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy byłego państwa polskiego o sztucznych środkach słodzących i w przedmiocie obrotu sztucznymi środkami słodzącymi [10]).

Krakau (Kraków), dnia 24 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

F r a n k

---

[3]) Równoznaczne z obszarem Generalnego Gubernatorstwa (§ 3).

[7]) **Nr. 86.**

[10]) a) Rozporządzenie Prezydenta byłego państwa polskiego o sztucznych środkach słodzących z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 797) ze zmianami, zaprowadzonymi ustawą z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 286), rozporządzeniem z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) i ustawą z dnia 3 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 581);

b) Rozporządzenie Ministra Skarbu byłego państwa Polskiego z dnia 7 grudnia 1927 r. w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7-go października 1927 r. o sztucznych środkach słodzących (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz, 1008), sprostowane obwieszczeniem z dnia 17 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 289, a zmienione rozporządzeniem z dnia 12 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 300).

223. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 24 kwietnia 1940 r. o wprowadzeniu monopolu sztucznych środków słodzących w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 24 kwietnia 1940 r.[1])

W celu wykonania rozporządzenia o wprowadzeniu monopolu sztucznych środków słodzących w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 24 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 163) postanawiam:

Obrót sztucznymi środkami słodzącymi.

§ 1. (1) Sacharyna (sulfimid kwasu benzoesowego) wolno oddać do konsumcji w Generalnym Gubernatorstwie tylko w opakowaniach monopolowych lub nabyć do celów przemysłowych lub odsprzedaży. Opakowania monopolowe wymagają zatwierdzenia Kierownika Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Na opakowaniach tych muszą być umieszczone na miejscu wpadającym w oczy w języku niemieckim i polskim pismem wyraźnie widocznym, łatwo czytelnym i nie dającym się zacierać dane następujące:

1. nazwa: „Sztuczny środek słodzący — Sacharyna";
2. zawartość według wagi, przy tabletkach nadto według ilości sztuk;
3. jakiej ilości cukru zawartość opakowania odpowiada;
4. „Zatwierdzone opakowanie monopolowe" [3]);
5. cena sprzedaży detalicznej.

(2) Detaliczna sprzedaż sztucznych środków słodzących może nastąpić nie tylko w aptekach, lecz także w drogeriach i sklepach towarów żywnościowych, tudzież w innych składach sprzedaży, wyznaczonych przez Centralny Urząd Rolniczy[4]) w porozumieniu z miejscowo właściwym Głównym Urzędem Celnym[5]). Sprzedaż detaliczna nie podlega żadnemu innemu ograniczeniu.

§ 2. (1) Dulcynę (karbamid fenetolowy) mogą oddać w handlu detalicznym tylko apteki, a w ilościach powyżej jednego grama tylko z przepisu lekarza.

(2) Oddanie może nastąpić tylko w opakowaniach monopolowych. Na opakowaniach tych muszą być umieszczone na miejscu wpadającym w oczy w języku niemieckim i polskim pismem wyraźnie widocznym, łatwo czytelnym i nie dającym się zacierać dane następujące:

1. nazwa: „Sztuczny środek słodzący — Dulcyna";
2. zawartość według wagi;
3. jakiej ilości cukru zawartość opakowania odpowiada;
4. „Zatwierdzone opakowanie monopolowe";
5. wskazówka:

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 287.
[2]) Nr. 222.
[3]) Patrz § 2 ust. 2.
[4]) Nr. 86.
[5]) Nr. 203.

„Do ścisłego przestrzegania! Tego sztucznego środka słodzącego wolno używać tylko do słodzenia środków żywnościowych i tylko w koniecznych do tego ilościach. Konsumcja samego środka w większych ilościach może być szkodliwą". Ta sama wskazówka musi być umieszczona na kartce, znajdującej się wewnątrz opakowania.

§ 3. (1) Sztuczne środki słodzące zasadniczo oddawane będą handlarzom detalicznym łącznie z aptekami oraz przedsiębiorstwom do celów przemysłowych bezpośrednio przez Centralny Urząd Rolniczy [4]).

(2) Przedsiębiorstwa, przerabiające sztuczne środki słodzące, muszą dla każdego nabycia podać cel przeznaczenia. Winny zobowiązać się na piśmie, że sztuczne środki nabyte będą używać wyłącznie we własnym przedsiębiorstwie i do celów podanych.

(3) Pośrednicy rozdzielczy (składnice sztucznych środków słodzących) mogą być ustanowieni przez Centralny Urząd Rolniczy tylko za zezwoleniem Generalnej Dyrekcji Monopolów [6]).

(4) Pośrednicy rozdzielczy (składnice sztucznych środków słodzących) mogą być zakładani tylko w miejscu siedziby Głównego Urzędu Celnego [5]).

§ 4. (1) Dane, przewidziane dla opakowań monopolowych (§ 1 ust. 1 i § 2 ust. 2), należy umieszczać w postaci banderol w ten sposób, by wyjęcie zawartości opakowania mogło nastąpić tylko z uszkodzeniem banderoli.

(2) Banderole te uważa się za znaki podatkowe w rozumieniu § 11 rozporządzenia o prawie i postępowaniu karnym w sprawie przestępstw celnych, konsumcyjno-podatkowych i monopolowych [7]) z dnia 24 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 175).

§ 5. (1) Centralny Urząd Rolniczy [4]) oraz składnice [8]) winny bieżąco zanotować w swych księgach handlowych przychody i rozchody sztucznych środków słodzących, a to w ten sposób, by należyte zużycie i remanent można było udowodnić bez zarzutu.

(2) Sklepy sprzedaży detalicznej winny bieżąco prowadzić proste notatki o nabywaniu sztucznych środków słodzących.

(3) Przedsiębiorstwa przemysłowe, przerabiające sztuczne środki słodzące, winny bieżąco prowadzić proste notatki o nabywaniu i zużyciu sztucznych środków słodzących.

Postanowienie przejściowe i końcowe.

§ 6. (1) Sztuczne środki słodzące, znajdujące się w chwili wejścia w życie [9]) niniejszego postanowienia wykonawczego w wolnym obrocie, należy do dnia 31 maja 1940 r. zgłosić urzędom akcyz i monopolów lub Głównym Urzędom Celnym [5]). Od zgłoszonych ilości sztucznych środków słodzących należy uiścić dodatek na sztuczne środki słodzące [10]).

---

[4]) Nr. 86.
[5]) Nr. 203.
[6]) Nr. 212.
[7]) Nr. 224.
[8]) § 3 ust. 1.
[9]) 1 maja 1940 r. (§ 7).
[10]) Nr. 222 § 8.

(2) Jeżeli co do zgłoszonych ilości sztucznych środków słodzących można udowodnić, że uiszczone zostało cło przywozowe, wówczas należy kwotę odnośną zaliczyć na poczet dodatku na sztuczne środki słodzące.

(3) Główny Urząd Celny ustala dodatek na sztuczne środki słodzące nakazem płatniczym. Dodatek na sztuczne środki słodzące należy uiścić w ciągu 30 dni po zgłoszeniu. W wypadkach wyjątkowych i odpowiednio uzasadnionych Główny Urząd Celny może termin przedłużyć.

(4) Po upływie terminu zgłoszenia — co do nie zgłoszonych sztucznych środków słodzących a wykrytych w innych opakowaniach niż monopolowych — stosuje się przepisy § 8 ust. 1 rozporządzenia o wprowadzeniu monopolu sztucznych środków słodzących w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 24 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 163).

§ 7. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 24 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Spindler

5. Prawo karne podatkowe, celne i monopolowe.

224. Rozporządzenie o prawie i postępowaniu karnym w sprawie przestępstw spożywczo-podatkowych, celnych i monopolowych (rozporządzenie karne celne).

Z dnia 24 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Winni przekroczenia zakazów oraz winni wykroczenia przeciw nakazom przepisów konsumcyjno-podatkowych, celnych i monopolowych będą karani w myśl postanowień następujących.

Rozdział pierwszy.

Prawo karne.

§ 1

Sprzeniewierzenie skarbowe.

(1) Kto dla siebie lub osoby trzeciej wyłudzi nieuzasadnione korzyści podatkowe albo umyślnie powoduje uszczuplenie dochodów podatko-

Do 223.
[2]) Nr. 222.
Do 224.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 175. Co do wejścia w życie — patrz § 33 ust. 1 i 2.

wych, podlega karze grzywny do nieograniczonej wysokości za sprzeniewierzenie skarbowe. Obok kary grzywny można orzekać karę więzienia do lat dwóch.

(2) Sprzeniewierzenia skarbowego dopuszcza się również, kto rzeczy, dla których otrzymał zwolnienie od podatku lub korzyści podatkowe, używa do celu, nieodpowiadającego zwolnieniu od podatku lub uzyskanej korzyści podatkowej i dla korzyści własnej lub osoby trzeciej umyślnie zaniecha zawiadomić o tym zawczasu Główny Urząd Celny.

(3) Wystarczy, by na skutek czynu została wymierzona kwota podatkowa niższa lub została udzielona nieuzasadniona korzyść podatkowa; czy kwotę, którą należałoby wymierzyć w przeciwnym razie, należałoby obniżyć z innych powodów lub korzyści można było domagać się z innych powodów, jest dla ukarania bez znaczenia.

(4) Uchylenie się od płacenia podatków jest karalnym jako sprzeniewierzenie skarbowe tylko w wypadku, gdy uszczuplenie dochodów podatkowych albo osiągnięcie lub zatrzymanie nieuzasadnionej korzyści podatkowej zostało spowodowane tym, że sprawca umyślnie[2]) naruszył powinności, ciążące na nim w interesie ustalenia obowiązku podatkowego.

(5) Sprzeniewierzenie skarbowe może być popełnione również w odniesieniu do towarów, zabronionych do przywozu[3]) lub przewozu[4]).

§ 2

Usiłowanie sprzeniewierzenia skarbowego.

(1) Usiłowanie sprzeniewierzenia skarbowego jest karalne.

(2) Kara zagrożona za czyn dokonany obowiązuje także za usiłowanie.

§ 3

Pomoc, popieranie.

Kara za czyn obowiązuje również za pomoc albo popieranie, popełnione dla osiągnięcia własnej korzyści.

§ 4

Ściągnięcie.

(1) Przy skazaniu za sprzeniewierzenie skarbowe (§ 1) należy obok kary grzywny lub pozbawienia wolności orzec ściągnięcie towarów podlegających podatkowi, cłu i stanowiących przedmiot monopolu, do których sprzeniewierzenie się odnosi, jak również środków lokomocji, których sprawca użył do popełnienia czynu. Ściągnięciu według zdania 1 nie podlegają środki lokomocji, służące komunikacji ogólnej i kursujące niezależnie od poleceń pasażera lub korzystającego.

(2) Jeżeli ściągnięcie wytworów lub towarów nie byłoby możliwe, należy orzekać zapłatę ich wartości, a gdyby ustalenie wartości nie miało być możliwe — zapłatę kwoty pieniężnej do dwustu tysięcy złotych.

---

[2]) Co do karalności czynów popełnionych z niedbalstwa — patrz § 8.
[3]) **Nr. 202** § 8 w związku z załącznikiem 5 (zamieszczony na str. 388).
[4]) **Nr. 202** § 9a w związku z załącznikiem 10 (zamieszczony na str. 392).
[5]) **Nr. 202** § 9 w związku z załącznikiem 6 (zamieszczony na str. 387).

§ 5

Naruszenie zakazów celnych.

(1) Naruszenia zakazu celnego dopuszcza się, kto wbrew zakazowi przywozi[3]), wywozi[5]) lub przewozi[4]) przedmioty, nie przedstawiając ich należycie właściwej placówce celnej.

(2) Sprawca podlega karze w myśl §§ 1 do 3. Obok kary należy orzekać ściągnięcie; § 4 obowiązuje odpowiednio.

(3) Ustępy 1 i 2 nie obowiązują, jeżeli inne przepisy przewidują karę za wykroczenia przeciw zakazowi przywozu, wywozu[6]) i przewozu.

§ 6

Naruszenie monopolu.

(1) Naruszenia monopolu dopuszcza się, kto prawa zastrzeżone monopolom postanowieniami monopolowymi umyślnie[7]) narusza albo obowiązków nałożonych nań postanowieniami monopolowymi umyślnie nie spełnia.

(2) Sprawca podlega karze w myśl §§ 1 do 3. Obok kary należy orzekać ściągnięcie; § 4 obowiązuje odpowiednio.

§ 7

Przemyt wykonany zawodowo, w bandach i gwałtownie, naruszenie zakazów celnych lub monopolu.

(1) Kto zawodowo sprzeniewierza cło albo zawodowo dopuszcza się naruszenia zakazów celnych lub naruszenia monopolu, podlega karze więzienia na czas nie krótszy od trzech miesięcy.

(2) Tej samej karze podlega:

1. kto łączy się z dwiema lub więcej osobami dla wspólnego dokonania sprzeniewierzenia celnego lub naruszenia zakazu celnego lub naruszenia monopolu i dokonuje wspólnie z nimi przestępstwa;
2. kto popełnia sprzeniewierzenie celne albo narusza zakaz celny lub monopol, przy których on sam albo ktoś inny uczestniczący w czynie ma ze sobą broń lub inne narzędzie lub środek dla przezwyciężenia oporu osobistego.

§ 8

Narażenie na uszczuplenie podatków, obejście podatkowe.

(1) Kto z niedbalstwa powoduje jako płatnik albo jako zastępca lub przy obronie spraw płatnika uszczuplenie dochodów podatkowych lub udzielanie albo zatrzymanie nie uzasadnionych korzyści podatkowych (§ 1 ust. 1 i 2), podlega za narażenie na uszczuplenie podatków karze grzywny do dwustu tysięcy złotych.

(2) Obejście podatkowe będzie karane jako narażenie na uszczuplenie podatków tylko wówczas, jeżeli uszczuplenie dochodów podatkowych albo

---

[3]) Patrz str. 431.
[5]) Patrz str. 431.
[4]) Patrz str. 431.
[6]) Por. nr. 70, 71, 104. 112, 113.
[7]) Co do karalności czynów popełnionych z niedbalstwa — patrz § 9.

osiągnięcie lub zatrzymanie nieuzasadnionej korzyści podatkowej zostało spowodowane tym, że sprawca umyślnie lub z niedbalstwa naruszył powinności, ciążące na nim w interesie ustalenia obowiązku podatkowego.

§ 9

Narażenie monopolu.

Kto z niedbalstwa narusza prawa zastrzeżone monopolom postanowieniami monopolowymi albo z niedbalstwa nie spełnia obowiązków, nałożonych nań postanowieniami monopolowymi, podlega za narażenie monopolu karze grzywny do dwustu tysięcy złotych.

§ 10

Paserstwo skarbowe.

(1) Paserstwa skarbowego dopuszcza się, kto dla własnej korzyści zakupuje, bierze w zastaw lub w posiadanie, ukrywa lub zbywa wyroby albo towary, co do których zostały sprzeniewierzone podatek spożywczy, opłaty celne lub monopolowe, albo co do których zostało popełnione naruszenie zakazów celnych lub naruszenie monopolu.

(2) Paser skarbowy podlega karze po myśli §§ 1 do 3, a w wypadku, gdy działał zarobkowo — po myśli § 6 ust. 1. Obok kary należy orzekać ściągnięcie; § 4 obowiązuje odpowiednio.

(3) Paser skarbowy jest karalny także w wypadku, gdy osoba, która dopuściła się sprzeniewierzenia skarbowego lub naruszenia zakazu celnego, jest niepoczytalna.

§ 11

Podrabianie lub przerabianie znaków skarbowych.

(1) Kto znaki skarbowe w zamiarze użycia ich za prawdziwe podrabia albo kto w tym zamiarze nabywa fałszywe znaki skarbowe tego rodzaju, podlega karze więzienia na czas nie krótszy od trzech miesięcy. Takiej samej karze podlega, kto umyślnie fałszywych znaków skarbowych używa jako prawdziwych, zaofiaruje je lub puszcza w obieg.

(2) Kto użytych znaków skarbowych używa umyślnie jako ważnych lub takie nabywa, zaofiaruje lub puszcza w obieg w zamiarze, by były ponownie użyte jako ważne, podlega karze grzywny do nieograniczonej wysokości. Oprócz grzywny można orzekać karę więzienia do lat dwóch.

(3) Kto w celu podrobienia znaków skarbowych

1. formy lub inne narzędzia, mogące służyć do wykonania podrobienia znaków skarbowych,
2. papier równy papierowi przeznaczonemu do wyrobu znaków skarbowych lub podobny do niego,

sporządza, nabywa, zaofiaruje albo drugiemu odstępuje, podlega karze więzienia do lat dwóch i grzywny do dwustu tysięcy złotych lub jednej z tych kar. Za równoznaczne z formami lub narzędziami uważa się odbitki wyrabiane formami lub takimi narzędziami.

(4) Fałszywe a ponownie użyte albo do ponownego użycia przezna-

czone znaki skarbowe należy ściągnąć, choćby nawet nie należały do sprawcy. To samo dotyczy form, narzędzi, odbitek i papieru rodzaju, określonego w ust. 3.

§ 12

Wykroczenie skarbowe.

(1) Wykroczenia skarbowego dopuszcza się:

1. kto, nie popełniając innego przestępstwa skarbowego, jako płatnik lub przy obronie spraw pewnego płatnika wykracza umyślnie lub z niedbalstwa przeciw przepisowi podatkowemu lub zarządzeniu wydanemu w postępowaniu opodatkowania a zawierającemu wskazanie na karalność;
2. kto, nie popełniając innego czynu karalnego, wykracza umyślnie lub z niedbalstwa przeciw rozporządzeniu zakazującemu przywóz, wywóz lub przewóz towarów, lub przeciw zarządzeniu wydanemu w celu wykonania takiegoż rozporządzenia a zawierającemu wskazanie na karalność czynu;
3. kto, nie popełniając naruszenia monopolu, narażenia monopolu lub innego przestępstwa skarbowego, wykracza umyślnie lub z niedbalstwa przeciw postanowieniom monopolowym.

(2) Sprawca podlega karze grzywny do dwudziestu tysięcy złotych.

(3) Nieprzestrzeganie przepisu instrukcyjnego nie jest karalne. Zaniedbanie terminu płatności jako takie nie jest karalne.

§ 13

Przedawnienie.

(1) Ściganie karne występków skarbowych przedawnia się z upływem pięciu lat, ściganie karne wykroczeń skarbowych zaś z upływem jednego roku.

(2) Wszczęcie śledztwa oraz wydanie nakazu karnego przerywają przedawnienie w odniesieniu do tego, do którego są skierowane.

§ 14

Podatkami w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są także cła [8]) oraz opłaty monopolowe [9]).

Rozdział drugi.

Postępowanie karne.

A. Postępowanie karno-administracyjne.

I. Przepisy ogólne.

§ 15

(1) Główne Urzędy Celne [10]) winny przy wszystkich przestępstwach skarbowych dochodzić stanu sprawy. Wyjątek stanowi wypadek, gdy

---

[8]) **Nr. 201** §§ 8 i 6, **nr. 202** §1.
[9]) **Nr. 202** § 14 ust. 3 w związku z załącznikiem 11 (zamieszczony na str. 393).
[10]) Por. **nr. 203**.

obwiniony z powodu sprzeniewierzenia skarbowego został zatrzymany i sprowadzony przed sędziego [11]).

(2) Do orzekania powołany jest Główny Urząd Celny, jeżeli przestępstwo skarbowe jest zagrożone tylko karą grzywny lub ściągnięciem lub jedną z tych kar.

(3) Dowódcy Straży Pogranicza Celnego zajmują co do czynów karnych w zakresie działania ich podplacówek w ramach rozporządzenia niniejszego stanowisko Głównych Urzędów Celnych.

§ 16

(1) Rzeczowo właściwym dla śledztwa i orzekania jest ten Główny Urząd Celny [10]), któremu poruczony jest zarząd daniną uszczuploną lub narażoną na uszczuplenie.

(2) Główne Urzędy Celne mogą posługiwać się pomocą miejscowych władz policyjnych. Władze i urzędnicy policji i służby bezpieczeństwa są obowiązani przeprowadzić dochodzenie, żądane przez Główne Urzędy Celne.

§ 17

Główne Urzędy Celne [10]) są upoważnione do każdoczesnego powstrzymania się do dalszego przeprowadzenia śledztwa lub wydania orzeczenia oraz do przekazania sprawy właściwej władzy oskarżającej [12]).

§ 18

Dopóki Główny Urząd Celny [10]) sprawy nie oddał właściwej władzy oskarżającej [12]) (§ 14), władza oskarżająca i sądy [11]) mogą być czynne tylko w wypadku, gdy obwiniony z powodu przestępstwa skarbowego został tymczasowo aresztowany i sprowadzony przed sędziego.

§ 19

(1) Władze i urzędnicy policji oraz służby bezpieczeństwa winny dochodzić także przestępstw skarbowych i poczynić wszelkie zarządzenia nie cierpiące zwłoki, by zapobiec zatarciu śladów przestępstwa.

(2) Winni oni bezzwłocznie donieść o przestępstwach skarbowych Głównemu Urzędowi Celnemu [10]). Do doniesienia winni dołączyć akta tej sprawy, chyba że obwiniony zostaje zatrzymany i sprowadzony przed sędziego.

§ 20

Miejscowo właściwym jest ten Główny Urząd Celny [10]), w którego okręgu przestępstwo skarbowe zostało popełnione lub wykryte, a przy sprzeniewierzeniach skarbowych lub narażeniach na uszczuplenie podatków także ten Główny Urząd Celny, który właściwy jest dla wymiaru i poboru podatku.

§ 21

(1) Główne Urzędy Celne [10]) upoważnia się do zarządzenia zajęć i wykonania tych przez swych urzędników.

---

[10]) Por. nr. 203.
[11]) Równoznacznie ze Sądem Niemieckim, nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[12]) Nr. 50 § 3 ust. 2, § 17.

(2) W razie zwłoki grożącej niebezpieczeństwem mogą również urzędnicy Głównych Urzędów Celnych zarządzić zajęcia; winni jednak w ciągu trzech dni wystarać się o zatwierdzenie zajęcia przez Główny Urząd Celny.

(3) Jeżeli przy ściganiu przestępstw skarbowych zajęcie zarządzili urzędnicy policji lub bezpieczeństwa, zatwierdzenie i rozstrzyganie również należy do Głównego Urzędu Celnego.

§ 22

(1) Dla zabezpieczenia sprzeniewierzonego podatku mogą być zajęte środki lokomocji, które obwiniony w chwili popełnienia przestępstwa podatkowego ma w posiadaniu, jak również inne rzeczy, które ma przy sobie — oprócz narzędzi pracy, — jeżeli jego miejsce zamieszkania jest nie znane lub znajduje się poza Rzeszą Niemiecką lub Generalnym Gubernatorstwem Polski.

(2) Rzeczy należy uwolnić w razie udowodnienia, że należą do osoby, która ani nie uczestniczyła w czynie, ani nie odpowiada za karę i koszty, chyba że miejsce ma ściągnięcie w myśl § 4.

II. Postępowanie.

§ 23

Do postępowania, kosztów i egzekucji stosuje się przepisy niemieckiego prawa karnego skarbowego (Deutsches Abgabenstrafrecht) [13]), o ile poniżej nie postanowiono inaczej.

§ 24

(1) Jeżeli obwiniony bez zastrzeżeń przyznaje się do przestępstwa skarbowego, może on poddać się karze, mającej być ustalonej na piśmie, z zrzeczeniem się wydania orzeczenia karnego [14]).

(2) Poddanie się jest równoznaczne z prawomocnym skazaniem.

§ 25

(1) Obwiniony i interwenienci mogą od orzeczenia karnego [14]) złożyć zażalenie lub wnieść o rozstrzygnięcie sądowe.

(2) Wniosek o rozstrzygnięcie sądowe [15]) wyklucza dla stron prawo zażalenia, złożenie zaś zażalenia — wniosek o rozstrzygnięcie sądowe.

§ 26

(1) Zażalenie od orzeczenia karnego [14]) jest dopuszczalne tylko w wypadku, gdy orzeczone są grzywny, przekraczające łącznie kwotę dziesięciu tysięcy złotych.

(2) Zażalenie należy złożyć do Głównego Urzędu Celnego [10]), który

---

[10]) Por. nr. 203.

[13]) Ordynacja skarbowa Rzeszy (Reichsabgabenordnung) z dnia 22 maja 1931 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 161) z licznymi zmianami: część trzecia, w szczególności §§ 440—460.

[14]) Por. ordynacja skarbowa Rzeszy (Reichsabgabenordnung) § 447.

[15]) Patrz § 29.

wydał orzeczenie karne lub do władzy apelacyjnej [16]), a to na piśmie lub ustnie w ciągu jednego tygodnia od podania do wiadomości orzeczenia karnego.

(3) O zażaleniu rozstrzyga Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 27

(1) Wniosek o rozstrzygnięcie sądowe jest dopuszczalny tylko wówczas, gdy orzeczenie karne [14]) ustala grzywny, przekraczające łącznie kwotę dziesięciu tysięcy złotych.

(2) Dla rozstrzygnięcia sądowego właściwy jest Sąd Niemiecki [17]) tegoż okręgu, w którym Główny Urząd Celny [10]) ma swoją siedzibę.

§ 28

Grzywny oraz przedmioty, których ściągnięcie zostało orzeczone, przypadają Generalnemu Gubernatorstwu.

B. Postępowanie sądowe.

§ 29

Jeżeli został złożony wniosek o rozstrzygnięcie sądowe, wówczas stosuje się do sądowego postępowania, wszczętego na podstawie tegoż, przepisy ordynacji skarbowej Rzeszy (Reichsabgabenordnung) [18]).

C. Umorzenie.

§ 30

(1) Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora jest upoważniony wszczęcie lub przeprowadzenie postępowania karno-administracyjnego [19]) pominąć oraz kary orzeczone w postępowaniu karno-administracyjnym darować. Mocen jest przysługujące mu upoważnienia przenieść na podległe mu władze.

(2) Główne Urzędy Celne [10]) są upoważnione, wszczęcie lub przeprowadzenie śledztwa pominąć, jeżeli sprzeniewierzenie skarbowe, naruszenie zakazów celnych lub paserstwo skarbowe nie wchodzą w rachubę albo wina sprawcy jest nieznaczna.

Rozdział trzeci.

Postanowienia końcowe i przejściowe.

§ 31

Grzywny wymierzyć należy w wysokości co najmniej 10 złotych.

---

[10]) Por. nr. 263.
[16]) T. j. Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, ordynacja skarbowa Rzeszy (Reichsabgabenordnung) § 462 w związku z § 32 rozporządzenia; patrz także ust. 3.
[14]) Por. ordynacja skarbowa Rzeszy (Reichsabgabenordnung) § 447.
[17]) Nr. 50 § 2 ust. 2.
[18]) z dnia 22 maja 1931 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 161) §§ 461—476.
[19]) §§ 18—28; ordynacja skarbowa Rzeszy (Reichsabgabeordnung) §§ 440—460.

§ 32

W razie stosowania ordynacji skarbowej Rzeszy Reichsabgabenordnung [20]) wchodzą w miejsce

urzędów skarbowych	Główne Urzędy Celne [10])
Nadprezydentów Skarbowych, Ministra Skarbu Rzeszy, Trybunału Skarbu Rzeszy	Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Prokuratury	władza oskarżająca [12])
kwot w markach niemieckich	kwoty złotowe w podwójnej wysokości.

§ 33

(1) §§ 1 do 14, 31 i 32 obowiązują od dnia 26 października 1939 r.

(2) §§ 15 do 30 wchodzą w życie z dniem ogłoszenia [21]). Postępowania będące już w toku należy przeprowadzić według nowych przepisów postępowania.

(3) Sprzeczne przepisy byłego polskiego prawa karnego skarbowego [22]) z dnia 3 listopada 1936 r. i byłych polskich ustaw w sprawie poboru ceł, podatków spożywczych i opłat monopolowych tracą równocześnie moc obowiązującą.

Krakau (Kraków), dnia 24 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

[10]) Por. nr. 203.
[12]) Nr. 50 § 3 ust. 2, § 17.
[20]) z dnia 22 maja 1931 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 161).
[21]) 8 maja 1940 r.
[22]) Dekret Prezydenta byłej Rzeczypospolite Polskiej (Dz. U. R. P. nr. 84 poz. 581).

X. Ruch.

1. Koleje.

225. Rozporządzenie o administracji kolejnictwa w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 9 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Na mocy praw[2]), poruczonych mi przez Führer'a, przekazuję administrację całkowitego kolejnictwa w Generalnym Gubernatorstwie kierownikowi Wydziału Kolei przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Prowadzi on nazwę „Präsident der Generaldirektion der Ostbahn" (Prezydent Generalnej Dyrekcji Kolei Wschodniej)[3]).

§ 2. (1) Dla „Ostbahn" (Kolei Wschodniej) obowiązuje kolejowe prawo[4]) Rzeszy Niemieckiej odpowiednio, o ile warunki w Generalnym Gubernatorstwie nie wymagają specjalnego uregulowania.

(2) Kolejowo-prawne ustawy i rozporządzenia byłego państwa polskiego, a zwłaszcza rozporządzenia prezydenta państwa polskiego o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" z dnia 24 września 1926 r. i 29 listopada 1930 r. (obwieszczenie z dnia 5 grudnia 1930 r., Dz. U. R. P. 1930, Nr. 82 poz. 641) zachowują swoją moc tylko o tyle, o ile to wyraźnie się ustala.

§ 3. Dotychczasowe polskie koleje państwowe, położone na obszarze Generalnego Gubernatorstwa, wraz z wszystkimi przynależnościami (łącznie z środkami obrotowymi, zasobami obrotowymi i kasowymi), wszystkimi prawami oraz wszystkimi przedsiębiorstwami ubocznymi, tworzą oddzielny majątek „Ostbahn"[5]) (Kolej Wschodnia) i przechodzą na administrację Generalnego Gubernatora.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 29; weszło w życie z dniem 14 listopada 1939 r.

[2]) Nr. 1 § 3 ust. 2.

[3]) Patrz pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 23 kwietnia 1940 r. (nr. 226) § 1 i załącznik do tegoż (regulamin administracyjny Kolei Wschodniej).

[4]) Por. nr. 226 § 2.

[5]) Pod tą nazwą działa „Kolej Wschodnia" przy zawarciu czynności prawnych i w procesach (nr. 226 § 3). Kolej Wschodnia nie jest Następczynią prawną byłych polskich kolei państwowych (nr. 226 § 4 zdanie 1).

§ 4. Dla oddzielnego majątku „Ostbahn“ [6]) (Kolej Wschodnia) prowadzi się budżet [7]) i rachunek osobny [8]).

§ 5. Generalny Gubernator może postanawiać, aby „Ostbahn“ (Kolej Wschodnia) przejęła także administrację i prowadzenie takich kolei, które dotychczas nie należały do polskich kolei państwowych. W miarę potrzeb ustala on bliższe postanowienia o administracji i prowadzeniu tychże kolei [9]).

§ 6. Urzędników i robotników, oddanych „Ostbahn“ (Kolei Wschodniej) do dyspozycji przez Koleje Rzeszy Niemieckiej, odkomenderuje się do administracji „Ostbahn“ (Kolei Wschodniej).

§ 7. Nadzór nad kolejami, nie należącymi do „Ostbahn“ (Kolei Wschodniej) lub nie zarządzanymi i prowadzonymi przez nią, poruczam Kierownikowi Wydziału Kolei przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 8. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Kolei przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 9 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

226. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 9 listopada 1939 r. o administracji kolejnictwa w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 23 kwietnia 1940 r.[1]).

W celu wykonania rozporządzenia o administracji kolejnictwa w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 9 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 29) postanawiam:

Do § 1 rozporządzenia.

§ 1. Zasady organizacji, administracji i kierownictwa Kolei Wschodniej“ reguluje „Regulamin administracyjny Kolei Wschodniej“ stanowiący załącznik [3]) do niniejszego postanowienia wykonawczego.

Do § 2 rozporządzenia.

§ 2. Przez prawo kolejowe należy rozumieć postanowienia, ustanowione w drodze ustawy lub rozporządzenia a dotyczące stanowiska praw-

Do 225.
[6]) Objętość p. **nr. 226** § 6.
[7]) Przepisy Kolei Rzeszy Niemieckiej obowiązują odpowiednio (**nr. 226** § 8). Co do prowadzenia budżetu, gospodarki i rachunków w szczególności patrz **nr. 226** §§ 6, 9—17.
[8]) Za zobowiązania Kolei Wschodniej Generalne Gubernatorstwo odpowiada tylko majątkiem oddzielnym, który jednak nie odpowiada za inne zobowiązania Generalnego Gubernatorstwa (**nr. 226** § 4 zdanie 2).
[9]) Por. regulamin administracyjny (**nr. 226** załącznik) §§ 1, 6, 13 p. 1.
Do 226.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 281; weszło w życie z dniem 4 maja 1940 r.
[2]) **Nr. 225.**
[3]) Patrz str. 444

nego kolei, w szczególności normujące komunikację kolejową, ruch budowlany kolei, państwowo-prawne stanowisko kolei i nadzór państwowy nad nie zarządzanymi przez Generalnego Gubernatora kolejami[4]) na obszarze Generalnego Gubernatorstwa.

Do §§ 3 i 4 rozporządzenia.

§ 3. Przy zawarciu czynności prawnych Kolej Wschodnia działa we własnym imieniu. Może we własnym imieniu zawierać umowy[5]) i być stroną procesową[6]).

§ 4. Oddzielny majątek „Kolej Wschodnia" nie jest następcą prawnym byłych polskich kolei państwowych (PKP) i winien być wyodrębniony od innego majątku Generalnego Gubernatorstwa i jego praw i zobowiązań. Za zobowiązania Kolei Wschodniej Generalne Gubernatorstwo odpowiada tylko oddzielnym majątkiem „Kolej Wschodnia"; majątek ten nie odpowiada za inne zobowiązania Generalnego Gubernatorstwa. Prowadzenie egzekucji przeciw Kolei Wschodniej wymaga uprzedniego pisemnego zezwolenia Generalnego Gubernatora.

§ 5. (1) Kolej Wschodnia winna prowadzić gospodarkę tak, by wydatki, konieczne do wykonywania zadań i zobowiązań, mogła wedle możliwości pokrywać z dochodów z komunikacji i innych bieżących dochodów. Wyjątek od tej zasady stanowią

1. wydatki na odbudowę urządzeń, taboru, budynków administracyjnych łącznie z przynależnościami, zniszczonych lub uszkodzonych przez wojnę lub pośrednie lub bezpośrednie skutki wojenne, jako to włamanie, akty sabotażu itp.;
2. wydatki za pierwsze urządzenie zarządu Kolei Wschodniej na okupowanych polskich obszarach.

(2) Wydatki pod p. 1 Kolej Wschodnia winna wykazać w swej rachunkowości[7]) odrębnie od wydatków na utrzymywanie ruchu, administracji i inne utrzymywanie.

§ 6. Do oddzielnego majątku „Kolej Wschodnia" należy całkowity nieruchomy i ruchomy majątek byłych polskich kolei państwowych (PKP) w obrębie Generalnego Gubernatorstwa i w szczególności także

1. znalezione w czasie zajęcia kas byłych polskich kolei państwowych przez ustanowiony przez Rzeszę Niemiecką zarząd kolejowy, tudzież wszystkie później zabezpieczone przez zajęcie[8]) u pracowników i urzędników byłych polskich kolei państwowych a pochodzące z kas byłych polskich kolei państwowych zapasy gotowizny, papierów wartościowych wszelkiego rodzaju i innych przedmiotów wartościowych,
2. wszystkie konta byłych polskich kolei państwowych w publicznych lub prywatnych bankach, kasach oszczędnościowych i innych zakładach pieniężnych,

[4]) Nr. 225 § 7.
[5]) Regulamin administracyjny § 11.
[6]) Regulamin administracyjny § 12.
[7]) § 16.
[8]) Por. nr. 149, nr. 150 § 7.

3. wszystkie zapasy materiałów wszelkiego rodzaju, które w obrębie urządzeń byłych polskich kolei państwowych istniały w czasie zajęcia byłych polskich obszarów,
4. całkowity nieruchomy majątek łącznie z przynależnościami byłych polskich organizacyj opieki i samopomocy personelu polskich kolei państwowych.

§ 7. O przeznaczeniu majątku, wymienionego w § 6 p. 4, decyduje Prezydent Generalnej Dyrekcji Kolei Wschodniej.

§ 8. Co do prowadzenia budżetu i gospodarki Kolei Wschodniej obowiązują odpowiednio przepisy Kolei Rzeszy Niemieckiej [9]).

§ 9. Rokiem operacyjnym Kolei Wschodniej jest rok kalendarzowy.

§ 10. Dla każdego roku operacyjnego należy zawczasu przed rozpoczęciem ustalać plan gospodarczy, który obejmuje przypuszczalne wydatki i wpływy. Plan gospodarczy jest programem, który może być każdocześnie zmieniony i w ciągu roku operacyjnego dostosowany do potrzeb rzeczywistych.

§ 11. (1) Plan gospodarczy ustala Kierownik Wydziału Kolei w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Finansów.

(2) Do dokonywania zmian planu gospodarczego w ciągu roku operacyjnego jest wymagane porozumienie się z Kierownikiem Wydziału Finansów, jeżeli zmiany te przypuszczalnie wywierają wpływ istotny na pierwotnie oczekiwany wynik gospodarczy.

§ 12. (1) Wyniki każdego roku operacyjnego należy ująć w zamknięciu rocznym, który uwidocznia wpływy w podziale na rodzaje komunikacji i inne źródła dochodu i wydatki w podziale na koszty wykonywania ruchu, utrzymywania i renowacyj oraz koszty powiększenia i udoskonalenia urządzeń.

(2) Do zamknięcia rocznego należy załączyć zestawienie o stanie oddzielnego majątku „Kolej Wschodnia" na koniec roku operacyjnego. Bliższe postanowienia o sporządzeniu wykazu majątku i zobowiązań wyda Kierownik Wydziału Kolei.

§ 13. Zamknięcie roczne należy przedstawić Generalnemu Gubernatorowi, który po wysłuchaniu opinii Kierownika Wydziału Finansów ustala zamknięcie.

§ 14. Połowę nadwyżki przekazuje się za porozumieniem z Kierownikiem Wydziału Finansów i po stworzeniu wymaganych rezerw Generalnemu Gubernatorstwu. Niedobory należy wstawić do rachunku następnego lub dalszego roku operacyjnego jako nakład.

§ 15. Kolej Wschodnia jest upoważniona do zaciągania kredytów za zgodą Kierownika Wydziału Finansów. Bieżące kredyty kasowe może zaciągnąć samodzielnie w odpowiedniej wysokości i w ramach kwoty maksymalnej, mającej być ustalonej w porozumieniu z Kierwnikiem Wy-

[9]) Por. ustawa o kolei Rzeszy Niemieckiej z dnia 4 lipca 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 1205) §§ 6 i następne.

działu Finansów. Maksymalną kwotę kredytu należy podać przy ustalaniu planu gospodarczego.

§ 16. Prowadzenie gospodarki i rachunków oraz rachunki roczne Kolei Wschodniej będą badane przez urząd kontroli przy Generalnej Dyrekcji Kolei Wschodniej. Kierownika służby kontrolnej ustanawia i zwalnia Kierownik Wydziału Kolei w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Finansów. Służba kontrolna w swej działalności jest niezależna i przy tym nie wiązana zleceniami Prezydenta Generalnej Dyrekcji. Rozbieżności zdań między służbą kontrolną i Generalną Dyrekcją rozstrzyga Generalny Gubernator.

§ 17. Świadczenia Kolei Wschodniej na rzecz innych działów publicznego zarządu Generalnego Gubernatora i ich świadczenia na rzecz Kolei Wschodniej należy odpowiednio wynagradzać wzajemnie po myśli zasad i warunków, obowiązujących Kolej Rzeszy Niemieckiej według § 14 kolejowej ustawy Rzeszy [10]).

§ 18. Kompetencje, określone w § 23 kolejowej ustawy Rzeszy [11]), ustala się dla Generalnego Gubernatorstwa jak następuje:

1. Wyższą władzą zarządu jest Szef Okręgowy.
2. W wypadku § 23 ust. 2 litera a) ustalenie planu następuje przez Kierownika Wydziału Kolei przy Urzędzie Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów.
3. W wypadku § 23 ust. 2 litera b) ustalenie planu następuje przez Generalną Dyrekcję Kolei Wschodniej.

Krakau (Kraków), dnia 23 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
G e r t e i s

---

[10]) § 14 kolejowej ustawy Rzeszy brzmi:

Świadczenia na rzecz innych działów administracji.

Świadczenia kolei Rzeszy Niemieckiej na rzecz poczty Rzeszy Niemieckiej i innych działów administracji Rzeszy, na rzecz przedsiębiorstw Rzeszy, na rzecz zarządów i przedsiębiorstw krajów, gmin (związków gmin) i korporacyj prawa publicznego oraz ich świadczenia na rzecz kolei Rzeszy Niemieckiej należy odpowiednio wzajemnie wynagradzać na warunkach zwyczajowo przyjętych. Istniejące normy, a także ulgi w zakresie przewozu osób wojskowych, pozostają w mocy do chwili zaprowadzenia zmian na podstawie umów i w granicach tych zmian.

[11]) § 23 kolejowej ustawy Rzeszy brzmi:

Ustalanie planów.

(1) Przed ustalaniem planów na budowę nowych lub zmianę istniejących urządzeń kolei Rzeszy należy dać możność do wyrażenia opinii wyższej władzy administracji, jeżeli plany te stykają się z jej zakresem działania; jeżeli sprawa wchodzi w zakres działania innej władzy, wyższa władza administracji winna porozumieć się z tą władzą i spowodować jej zaopiniowanie.

(2) Plany ustalają:

a) Minister Komunikacji Rzeszy, jeżeli z opinii wyższej władzy administracji wynika, że ona lub inna zainteresowana władza a kolej Rzeszy Niemieckiej są różnego zdania,
b) Minister Komunikacji Rzeszy lub władza kolejowa przezeń upoważniona, jeżeli z opinii wyższej władzy administracyjnej wynika, że ona lub inna zainteresowana władza a kolej Rzeszy Niemieckiej są tego samego zdania.

(3) Ustalanie planu obejmuje ostateczne rozstrzygnięcie o wszystkich zainteresowaniach, wchodzących w zakres kształtowania planu.

Załącznik [1])

według § 1 pierwszego postanowienia wykonawczego do rozporządzenia o administracji kolejnictwa w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 23 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 261)

Regulamin administracyjny Kolei Wschodniej.

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Kolej Wschodnia prowadzi na obszarze Generalnego Gubernatorstwa zarząd i ruch byłych polskich kolei państwowych i pozostałych kolei, przekazanych jej przez Generalnego Gubernatora celem zarządzenia w myśl rozporządzenia o administracji kolejnictwa w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 9 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 29) i wydanych do tego postanowień wykonawczych [3]), jak również według regulaminu administracyjnego jako „Oddzielny majątek Kolej Wschodnia".

§ 2. Urzędy Kolei Wschodniej używają, o ile ich kierownictwo leży w rękach urzędnika będącego obywatelem Rzeszy i oddanego Kolei Wschodniej do dyspozycji przez kolej Rzeszy Niemieckiej, pieczątki urzędowej z godłem.

II. Struktura i organizacja administracji.

§ 3. Kierownikiem Kolei Wschodniej jest Kierownik Wydziału Kolei przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Jego tytuł służbowy jest „Prezydent Generalnej Dyrekcji Kolei Wschodniej" [4]).

§ 4. Dla administracji Kolei Wschodniej posługuje się Generalną Dyrekcją w Krakau (Krakowie) jako urząd naczelny, której podlegają Kolejowe Dyrekcje Ruchu [5]), przeznaczone do załatwienia bieżących spraw ruchu, komunikacji i administracji.

§ 5. Generalna Dyrekcja Kolei Wschodniej dzieli się na wydziały i wewnątrz wydziałów na referaty. Kierowników wydziałów i referentów ustanawia Prezydent Generalnej Dyrekcji za zgodą Generalnego Gubernatora. Równocześnie są oni referentami w Wydziale Kolei przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 6. Generalna Dyrekcja wykonuje dla Wydziału Kolei przy Urzędzie Generalnego Gubernatora dla okupowanych polskich obszarów centralną administrację kolei Generalnego Gubernatorstwa. Do jej zakresu czynności należy szczególnie uregulowanie ogólnych spraw komunikacyjnych, taryfowych, finansowych, prawnych i personalnych. Do niej należy oprócz tego jednolite naczelne kierownictwo ruchu na całym obszarze Kolei

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 255.
[2]) Nr. 225.
[3]) Nr. 226.
[4]) Nr. 225 § 1 zdanie 2
[5]) § 7.

Wschodniej, opracowanie rozkładu jazdy dla ruchu osobowego, towarowego i wojskowego na tym obszarze, jak również jednolite kierownictwo w sprawach budowlanych, bezpieczeństwa i kolejowo-telekomunikacyjnych. Kieruje ona służbą w warsztatach i czyni zakupy na cele sieci Kolei Wschodniej i wykonuje wszelkie czynności przewidziane w planie działalności Generalnej Dyrekcji, a przydzielone wydziałom i referentom.

§ 7. Kierownictwo i nadzór nad bieżącą służbą kolejową należy w szczegółach do Kolejowych Dyrekcyj Ruchu. Zakres ich czynności obejmuje przede wszystkim bieżące sprawy administracyjne w ich okręgu; regulują one i sprawują nadzór nad sprawami miejscowego ruchu i komunikacji i utrzymują styczność urzędową między Koleją Wschodnią a Szefami Okręgowymi. Czynności Kolejowych Dyrekcyj Ruchu ustalone będą szczególnie w „Planie działalności dla Kolejowych Dyrekcyj Ruchu", mającym być wydanym przez Prezydenta Generalnej Dyrekcji.

§ 8. Kolejową Dyrekcją Ruchu kieruje dyrektor (dyrektor Kolejowej Dyrekcji Ruchu . . . .), któremu przydziela się dla poszczególnych oddziałów kierowników. Ilość i ich zakres czynności ustala Prezydent Generalnej Dyrekcji.

§ 9. Kolejowej Dyrekcji Ruchu podlegają urzędy kolei wąskotorowej i urzędy służby zewnętrznej. Kolejowe warsztaty naprawy, urzędy wznoszenia nowych budowli i urzędy miernicze podlegają bezpośrednio Generalnej Dyrekcji.

§ 10. Prezydent Generalnej Dyrekcji może zakładać na pewien czas własne urzędy i oddziały dla załatwienia przejściowych zadań o większym wymiarze. W danym wypadku podlegają one bezpośrednio Generalnej Dyrekcji.

III. Sposób załatwienia spraw i podpisanie.

§ 11. Do pozasądowego zastępstwa[6]) Kolei Wschodniej upoważnieni są

1. dla Kolei Wschodniej w ogólności:
   Prezydent Generalnej Dyrekcji,
   Kierownicy Wydziałów i referenci Generalnej Dyrekcji;
2. dla każdej kolejowej Dyrekcji Ruchu:
   Dyrektor Kolejowej Dyrekcji Ruchu i kierownicy oddziałów;
3. dla zakresu warsztatów naprawy i urzędów:
   Dyrektorzy ruchu i naczelnicy urzędów;
4. dla placówek urzędów, o ile upoważnione są w myśl § 2 do używania pieczątki urzędowej z godłem:
   kierownicy placówek urzędów;
5. dla pozostałych placówek urzędów:
   kierownik urzędu nadzorującego.

§ 12. Do sądowego zastępstwa[6]) Kolei Wschodniej upoważniona jest tylko Generalna Dyrekcja.

[6]) Nr. 226 § 3.

§ 13. Co do formy podpisania obowiązują następujące przepisy:

1. W zasadniczych i ogólnych sprawach kolejnictwa w Generalnym Gubernatorstwie podpisuje się:

   a) w sprawach opracowanych przez Kierownika Wydziału Kolei osobiście:

      „Urząd Generalnego Gubernatora
      dla okupowanych polskich obszarów
      Kierownik Wydziału Kolei".

   Ustaleni w planie administracyjnym zastępcy Kierownika podpisują w tych sprawach z dopisem „w. z.";

   b) w pozostałych sprawach:

      „Urząd Generalnego Gubernatora
      dla okupowanych polskich obszarów
      Wydział Kolei".

   Kierownicy Wydziałów i referenci Generalnej Dyrekcji podpisują z dopisem „z pol.". Jeżeli pracownicy pomocniczy upoważnieni są do podpisania, wtedy podpisują z dopisem „n. z." (na zarządzenie). W sprawach dozoru kolei prywatnej i wąskotorowej [7]) dopisuje się „dozór kolei prywatnej i wąskotorowej".

2. W szczególnych sprawach administracji i kierownictwa Kolei Wschodniej podpisuje się

   a) w sprawach prezydialnych:

      „Prezydent Generalnej Dyrekcji Kolei Wschodniej".

   Ustaleni w planie administracyjnym zastępcy Prezydenta podpisują w tych sprawach dopisem „w. z.";

   b) w pozostałych sprawach:

      „Generalna Dyrekcja Kolei Wschodniej".

   Do podpisania powołani są Prezydent jak również — bez dopisu — kierownicy wydziałów i referenci Generalnej Dyrekcji.

3. Kolejowe Dyrekcje Ruchu podpisują:

   „Kolej Wschodnia
   Kolejowa Dyrekcja Ruchu . . . .".

   Do podpisania upoważnieni są dyrektor i — bez podpisu — kierownicy oddziałów. Za zgodą Prezydenta Generalnej Dyrekcji dyrektorzy mogą sobie zastrzegać pewne sprawy do opracowania osobistego.

   W tych wypadkach podpisują:

   „Kolej Wschodnia
   Dyrektor Kolejowej Dyrekcji Ruchu . . . .".

4. W sprawach kolejowych warsztatów naprawczych podpisuje:

   a) dyrektor warsztatu:

      „Kolej Wschodnia
      Dyrektor Ruchu
      kolejowego warsztatu naprawy . . . .".

   Zastępcy dyrektora ruchu podpisują z dopisem „w. z.".

   b) kierownicy wydziałów:

      „Kolej Wschodnia
      kolejowy warsztat naprawy . . . .
      wydział . . . .".

---

[7]) Nr. 225 § 7, nr. 226 § 2.

5. W urzędach (mierniczych, dla nowych budowli, dla kolei wąskotorowych) podpisują tylko naczelnicy, a mianowicie w następujący sposób:
„Kolej Wschodnia
Naczelnik . . . .
urzędu . . . .".
Zastępcy naczelnika podpisują z dopisem „w z.".
6. Placówki urzędów podpisują z dodaniem nazwy placówki urzędu i „Kolej Wschodnia" np.
„Kolej Wschodnia
Dworzec . . . .".
Zastępca naczelnika podpisuje z dopisem „w z.".

§ 14. (1) Wszystkie urzędy Kolei Wschodniej winny wszelkie sprawy służbowe jak najszybciej załatwiać bez szkody dla dokładności. Każdego wydatku na przybory piśmienne, dającego się uniknąć, i skomplikowanej pracy biurowej należy zaniechać.

(2) Przy wszystkich zarządzeniach o znaczeniu finansowym wymagany jest udział urzędników lub urzędów, przeznaczonych do przestrzegania interesów finansowych.

227. Rozporządzenie o wyładowaniu kolejowych wagonów towarowych.

Z dnia 7 lutego 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Odbiorcy towarów i ich pełnomocnicy (np. spedytorzy i ekspedytorzy) są obowiązani do wyładowania przygotowanych kolejowych wagonów towarowych w ciągu terminu wyznaczonego przez koleje żelazne. W szczególności odnosi się to także do niedziel i dni świątecznych. Bieg terminu do wyładowania wyznaczony przez koleje żelazne, w niedziele i święta nie jest zawieszony.

§ 2. Dla wykonywania robót, o których mowa w § 1, dopuszczalne jest zatrudnienie członków załogi (pracowników fizycznych i umysłowych), w niedzielę i święta. Jeżeli zatrudnienie trwa dłużej niż 5 godzin, wówczas w przedsiębiorstwach zarobkowych zatrudnić wolno członków załogi zasadniczo tylko co drugą niedzielę, najwyżej jednak w trzech po sobie następujących niedzielach. Kierownik Wydziału Gospodarki przy Urzędzie Generalnego Gubernatora może w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Pracy zezwalać na uregulowanie odmienne.

§ 3. (1) W razie wykroczeń przeciw przepisom § 1 Prezydent Generalnej Kolei Wschodniej[2]) może nakładać orzeczeniem pisemnym kary

[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 49.
[2]) Nr. 225 § 1 zdanie 2.

porządkowe do 10.000 zł. dla każdego poszczególnego wypadku wykroczenia. Prawo to może on przenieść na podległe mu władze.

(2) Postanowienia o obowiązku zapłaty postojowego pozostają nie naruszone.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z czwartym dniem po ogłoszeniu [3].

Krakau (Kraków), dnia 7 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

2. Poczta.

228. Rozporządzenie o administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 31 października 1939 r. [1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Na mocy powierzonego mi przez Führer'a resortu Poczt i Telegrafów [2]) poruczam całkowitą Administrację Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie kierownikowi Wydziału Pocztowego przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. Nazwą jego na zewnątrz jest „Leiter der Deutschen Post Osten" (kierownik Niemieckiej Poczty Wschodu).

§ 2. Co do stanowiska prawnego „Deutsche Post Osten" (Niemieckiej Poczty Wschodu) stosuje się odpowiednio pocztowo-telegraficzne prawo Rzeszy Niemieckiej [3]), o ile warunki tego obszaru nie wymagają specjalnego uregulowania.

§ 3. Majątek i wszelkie prawa dotychczasowego państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" przechodzą na Administrację Generalnego Gubernatora.

§ 4. Pocztowo-telegraficzne ustawy i rozporządzenia byłego państwa polskiego, a zwłaszcza rozporządzenie prezydenta państwa polskiego o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" z dnia 23 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 379) zachowują swoją moc o tyle, o ile to wyraźnie się ustala.

§ 5. Przepisy wykonawcze [4]) do niniejszego rozporządzenia wyda kierownik Wydziału Pocztowego przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Do 227.
[3]) 16 lutego 1940 r.
[4]) Dotychczas wydano 6 postanowień wykonawczych (nr. 230, 232, 233, 235, do 237).
Do 228.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 12; weszło w życie z dniem 3 listopada 1939 r.
[2]) Nr. 1 § 3 ust. 2.
[3]) W szczególności ustawa pocztowa z dnia 28 października 1871 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. str. 347), ustawa o urządzeniach telefonicznych w brzmieniu z dnia 14 stycznia 1928 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 8), oraz ustawa o drogach telegraficznych z dnia 18 grudnia 1899 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. str. 705).
[4]) Dotychczas wydano 6 postanowień wykonawczych (nr. 230, 232, 233, 235 do 237).

§ 6. Opłaty pocztowe i telegraficzne ustalone będą rozporządzeniem [5]).

Warschau (Warszawa), 31 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

Frank

229. Rozporządzenie o opłatach pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 14 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Dla przesyłek pocztowych urzędów niemieckich a ich urzędników, będących obywatelami Rzeszy Niemieckiej, obowiązują warunki i opłaty Rzeszy Niemieckiej.

(2) Przesyłki należy zaopatrzyć w specjalny znak; rodzaj znaków ustala kierownik Wydziału Pocztowego przy Urzędzie Generalnego Gubernatora [2]).

§ 2. Dla przesyłek pocztowych innych mieszkańców Generalnego Gubernatorstwa obowiązują w obrocie krajowym i zagranicznym opłaty *krajowe* [3]) Rzeszy Niemieckiej. W obrocie miejscowym obowiązują opłaty pozamiejscowe [4]) Rzeszy Niemieckiej. Od przekazów pocztowych pobiera się podwójną[5]) opłatę, obowiązującą w Rzeszy Niemieckiej.

§ 3. Kierownik Wydziału Pocztowego przy Urzędzie Generalnego Gubernatora ogłasza wysokość opłat dla chwilowo dopuszczalnych przesyłek pocztowych [6]).

Krakau (Kraków), dnia 14 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

Frank

Do 228.

[5]) Rozporządzenie o opłatach pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 14 listopada 1939 r. (**nr. 229**), drugie rozporządzenie o opłatach pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 21 marca 1940 r. (**nr. 237**), rozporządzenie o opłatach telefonicznych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 27 listopada 1939 r. (**nr. 231**).

Do 229.

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 33; weszło w życie z dniem 21 listopada 1939 r.

[2]) Patrz pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 15 listopada 1939 r. (**nr. 230**) § 2.

[3]) Pierwotnie obowiązujące opłaty zagraniczne zostały zniesione z dniem 1 kwietnia 1940 r. (drugie rozporządzenie o opłatach pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 21 marca 1940 r., **nr. 237** § 1 ust. 1).

[4]) Patrz również **nr. 238** § 1 ust. 1.

[5]) Bezprzedmiotowe na podstawie drugiego rozporządzenia o opłatach pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 21 marca 1940 r. (**nr. 237**) § 1 ust. 1.

[6]) Pierwsze rozporządzenie wykonawcze z dnia 15 listopada 1939 r. (**nr. 230**), piąte rozporządzenie wykonawcze z dnia 22 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 60), uchylone z dniem 1 kwietnia 1940 r. (§ 2 p. 3 szóstego rozporządzenia wykonawczego z dnia 26 marca 1940 r. (**nr. 238**), szóste rozporządzenie wykonawcze z dnia 26 marca 1940 r. (**nr. 238**).

230. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 15 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie[2]) (Dz. rozp. GGP. str. 12) i § 3 rozporządzenia z dnia 14 listopada 1939 r. o opłatach pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie[3]) (Dz. rozp. GGP. str. 33) zarządzam:

§ 1[4]).

§ 2. (1) Wymienione w § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 14 listopada 1939 r. o opłatach pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie (Dz. rozp. GGP. str. 33) przesyłki muszą być zaopatrzone w napis „Dienstpost", w odbitkę pieczątki służbowej urzędu oraz nakreśleniem krzyża przez całą stronę adresową ołówkiem niebieskim. Nie oznaczone w ten sposób przesyłki, traktowane będą jako przesyłki według § 2 rozporządzenia z dnia 14 listopada 1939 r. o opłatach pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie (Dz. rozp. GGP. str. 33).

(2) Kto nieupoważniony umieszcza na przesyłkach pocztowych napis według ustępu 1, podlega karze administracyjnej w wysokości 50 złotych, o ile nie zasłużył na kary wyższe.

§ 3. Wymienione w § 1 przesyłki dla urzędników władz doręczone będą odbiorcom tylko przez ich urzędy.

§ 4[4]).

§ 5[4]).

Krakau (Kraków), dnia 15 listopada 1939 r.

Kierownik Wydziału Pocztowego przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

Dr. Lauxmann

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 39; weszło w życie z dniem 21 listopada 1939 r.
[2]) **Nr. 228.**
[3]) **Nr. 229.**
[4]) §§ 1, 4 i 5 utraciły moc obowiązującą z upływem dnia 31 marca 1940 r. (§ 1 drugiego rozporządzenia o opłatach pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 21 marca 1940 r. — **nr. 237** — §§ 1, 2 p. 1 szóstego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 26 marca 1940 r. — **nr. 238**). Nowe opłaty pocztowe, obowiązujące od dnia 1 kwietnia 1940 r., zawiera załącznik 1 do § 1 wspomnianego szóstego rozporządzenia wykonawczego (**nr. 238**) i ze względu na związek rzeczowy są umieszczone po **nr. 230.**

Załącznik 1[1])
według § 1 szóstego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Adm. Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 26 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 181)

Zestawienie opłat pocztowych[2])

Nr.	Przedmiot	Opłata Złotych	Opłata Groszy
	A. Przesyłki listowe.		
1.	**Listy**		
	do 20 g	—	24
	ponad 20 „ 250 g	—	48
	„ 250 „ 500 g	—	80
	„ 500 „ 1000 g	1	20
2.	**Kartki pocztowe**	—	12
3.	**Druki**		
	do 20 g	—	6
	ponad 20 „ 50 g	—	8
	„ 50 „ 100 g	—	16
	„ 100 „ 250 g	—	30
	„ 250 „ 500 g	—	60
4.	**Czasopisma**		
	do 50 g	—	6
	ponad 50 „ 100 g	—	8
	„ 100 „ 250 g	—	16
	„ 250 „ 500 g	—	30
	„ 500 „ 1000 g	—	60
5.	**Druki dla ociemniałych** do najwyższej dopuszczalnej wagi 5 kg	—	6
6.	**Papiery handlowe**		
	do 100 g	—	16
	ponad 100 „ 250 g	—	30
	„ 250 „ 500 g	—	60
7.	**Próbki towarów**		
	do 100 g	—	16
	ponad 100 „ 250 g	—	30
	„ 250 „ 500 g	—	60
8.	**Przesyłki mieszane** (druki, papiery handlowe i próbki towarów w wspólnym opakowaniu)		
	do 100 g	—	16
	ponad 100 „ 250 g	—	30
	„ 250 „ 500 g	—	60
9.	**Pakieciki** do najwyższej dopuszczalnej wagi 2 kg	—	80

[1]) Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 193.
[2]) Obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1940 r. (nr. 237 § 1).

Nr.	Przedmiot	Opłata	
		Złotych	Groszy
10.	**Przesyłki polecone**		
	a) opłata za zwykłą przesyłkę listową, (listów dworcowych nie można nadawać jako przesyłek poleconych),		
	b) opłata za polecenie	—	60
11.	**Listy wartościowe**		
	a) opłata za zwykły list,		
	b) opłata za podanie wartości za każde 1000 zł. podanej wartości	—	20
	c) opłata manipulacyjna do 200 zł. . . .	—	80
	ponad 200 zł. . . .	1	—
12.	**Poświadczenie odbioru przez adresata**		
	a) opłata za 1 paczkę lub list wartościowy lub przesyłkę poleconą,		
	b) za poświadczenie odbioru		
	żądane w chwili nadania	—	60
	„ po nadaniu	—	80
13.	**B. Paczki.**		
	Paczki		
	a) do 5 kg	1	20
	ponad 5 „ 10 „	3	20
	„ 10 „ 15 „	4	80
	„ 15 „ 20 „	6	40
	(ponad 5 kg wagi są dopuszczalne tylko paczki urzędowe),		
	b) z zawartością odzieży mężczyzn, powołanych do służby wojskowej do 20 kg .	1	—
14.	**Opłata dodatkowa**		
	za paczki o nieprzeciętnych rozmiarach i formach	50% opłaty za paczkę	
15.	**Paczki wartościowe nieopieczętowane** do 1000 zł. podanej wartości		
	a) opłata za zwykłą paczkę,		
	b) opłata za podanie wartości	—	20
	C. Obrót pieniężny.		
16.	**Przekazy pocztowe**		
	do 20 zł.	—	40
	ponad 20 „ 50 „	—	60
	„ 50 „ 200 „	—	80
	„ 200 „ 500 „	1	20
	„ 500 „ 1000 „	1	60
	„ 1000 „ 1500 „	2	—
	„ 1500 „ 2000 „	2	40

Nr.	Przedmiot	Opłata Złotych	Opłata Groszy
17.	**Telegraficzne przekazy pocztowe**		
	do 50 zł.	5	—
	ponad 50 „ 200 „	6	—
	„ 200 „ 500 „	7	—
	„ 500 „ 1000 „	8	—
	„ 1000 „ 1500 „	9	—
	„ 1500 „ 2000 „	10	—
18.	**Przesyłki za pobraniem** (w obrocie z Rzeszą Niemiecką niedopuszczone)		
	a) opłata za przesyłkę listową lub paczkę,		
	b) opłata manipulacyjna za przedstawienie odbiorcy przesyłki za pobraniem . . .	—	40
	Zainkasowaną kwotę obniża się o opłatę za przekaz pocztowy lub o opłatę za kartę wpłaty.		
19.	**Zlecenia pocztowe** (w obrocie z Rzeszą Niemiecką niedopuszczone)		
	a) opłata za list polecony,		
	b) opłata manipulacyjna za przedstawienie zlecenia odbiorcy	—	40
	Zainkasowaną kwotę obniża się o opłatę za przekaz pocztowy lub o opłatę za kartę wpłaty.		
	D. Czasopisma.		
20.	**Ekspedycja** za każdy egzemplarz czasopisma miesięcznie:		
	a) wydawanego częściej niż dwa razy w miesiącu, najwyżej jednak raz w tygodniu przy przeciętnej wadze pojedynczego egzemplarza		
	do 30 g	—	0,6
	ponad 30 „ 50 g za każdy dalszy gram	—	0,2
	„ 50 „ 100 g „ „ „ „	—	0,12
	„ 100 „ 1000 g „ „ „ „	—	0,06
	b) za każde dalsze wydanie w tygodniu .	stawki jak pod a)	
	c) za każdy egzemplarz czasopisma wydawanego raz w miesiącu	1/3 stawek z pod a)	
	d) za każdy egzemplarz czasopisma wydawanego dwa razy w miesiącu	2/3 stawek z pod a)	
	Za każde czasopismo, powierzone Deutsche Post Osten (Niemieckiej Poczcie Wschodu) dc ekspedycji, najmniej kwartalnie	30	—
21.	**Doręczenie** za każdy egzemplarz czasopisma miesięcznie		
	a) wydawanego raz w miesiącu	—	4

Nr.	Przedmiot	Opłata Złotych	Opłata Groszy
21.	**Doręczenie** za każdy egzemplarz czasopisma miesięcznie		
	b) wydawanego dwa razy w miesiącu . .	—	8
	c) wydawanego częściej jak dwa razy w miesiącu, najwyżej jednak raz w tygodniu	—	12
	d) za każde dalsze wydanie w tygodniu . Za zamówione w urzędach pocztowych egzemplarze czasopisma, wydawanego częściej niż siedem razy w tygodniu pobiera się opłatę za doręczenie w wysokości do najwyższej stawki 1 złotego 44 groszy, zależnie od ilości doręczeń w miejscu doręczenia, najmniej jednak 84 grosze.	—	12
22.	**Nadzwyczajne dodatki do czasopism**		
	a) za każde 25 g egzemplarza dodatkowego, odpowiadającego warunkom dla druków	—	1
	odpowiadającego warunkom dla próbek towarowych	—	4
	b) za każde 25 g łącznej wagi druków i próbek towarowych, stanowiących dodatek	—	4
23.	**Zamówienia na czasopisma** (zlecenia na prenumeratę) nadane w spóźnionym terminie . .	—	40
24.	**Dostarczenie egzemplarzy czasopisma z ubiegłych dni przed zleceniem prenumeraty** . .	—	20
25.	**Przysyłanie czasopism**	—	80
26.	**Dworcowe przesyłki gazet** za każdą przesyłkę		
	do 100 g	—	10
	ponad 100 „ 250 g	—	20
	„ 250 „ 500 g	—	40
	„ 500 „ 1000 g	—	60
	„ 1000 „ 1500 g	—	90
	„ 1500 „ 2000 g	1	20
	za każde dalsze 500 g	—	20
27.	**Małe pocztowe paczki gazet**		
	a) opłata od wagi		
	za każdy kg w strefie bliskiej (do 50 km)	—	5
	za każdy kg w strefie dalekiej (ponad 50 km)	—	10
	za każdy kg niepilnych czasopism .	—	8

Nr.	Przedmiot	Opłata	
		Złotych	Groszy
27.	**Małe pocztowe paczki gazet**		
	b) opłata za odległość za każde 10 km . .	—	40
	c) przy przesyłkach przeznaczonych do doręczenia, oprócz opłat pod a) i b), opłata za doręczenie (Nr. 35)	—	30
	d) za małe pocztowe paczki gazet z przeznaczeniem doręczenia poszczególnych egzemplarzy prócz opłaty pod a) i b),		
	1. opłata za doręczenie czasopism (Nr. 21),		
	2. opłata manipulacyjna za każdy egzemplarz miesięcznie	—	0,6
28.	**Zbiorowe przesyłanie czasopism za każdy egzemplarz miesięcznie**		
	a) opłata za przewóz przy przeciętnej wadze jednego egzemplarza		
	do 20 g	—	8
	ponad 20 „ 30 g za każdy dalszy gram	—	0,4
	„ 30 „ 50 g za każdy dalszy gram	—	0,6
	b) opłata za doręczenie	—	1,2
29.	**E. Inne opłaty pocztowe.**		
	Przyjęcie przesyłek pocztowych przez doręczycieli		
	a) za paczki przyjęte przez miejscowych doręczycieli paczek	—	20
	b) za przesyłki przyjęte przez listonoszów (doręczycieli) wiejskich, a w szczególności:		
	1. za przesyłki polecone, przekazy pocztowe i listy wartościowe	—	20
	2. za paczki do 5 kg	—	40
	3. za paczki ponad 5 kg	—	60
30.	**Poświadczenie nadania** zwykłej paczki	—	20
31.	**Nadanie przesyłek poleconych itd. poza godzinami urzędowymi**	—	40
32.	**Obciążenie przesyłki pobraniem po nadaniu** .	1	—
33.	**Listy dworcowe**		
	opłata za miesiąc kalendarzowy	36	—
	opłata za tydzień kalendarzowy	12	—
34.	**Opłata manipulacyjna za przesyłki polecone, listy wartościowe i przekazy pocztowe, oznaczone „do rąk własnych“**	—	20

Nr.	Przedmiot	Opłata Złotych	Opłata Groszy
35.	**Doręczenie paczek i małych paczek gazet . .**	—	30
36.	**Doręczenie pospieszne**		
	Najmniejsza opłata za każdy pospieszny chód doręczycielski, o ile chodzi o doręczenie przesyłek listowych	—	80
	o ile chodzi o doręczenie paczek	1	20
	Nadawca może uiścić opłatę tę z góry. **Odbiorca ponosi zawsze rzeczywiste koszty, powstałe w związku z pospiesznym doręczeniem, przy uwzględnieniu uiszczonej z góry przez nadawcę opłaty za pospieszne doręczenie.**		
37.	**Skrytki**		
	a) za zwykłą skrytkę miesięcznie	1	50
	b) za większą skrytkę miesięcznie	2	—
38.	**Pocztowa karta tożsamości**	1	—
39.	**Składowe za paczki**		
	dziennie	—	20
	najwyżej	4	—
40.	**Zawiadomienie o niedoręczalności**	—	60
41.	**Reklamacja**	—	80
42.	**Przyjęcie przesyłek pocztowych przez pośrednictwa pocztowe**		
	zwykłe przesyłki listowe	wolne od opłaty	
	wszelkie inne przesyłki	—	20
43.	**Pośrednictwo poczty przy ocleniu**	—	80
44.	**Opłata za napisanie adresu**	—	50

231. Rozporządzenie o opłatach telefonicznych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 27 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. W ruchu telefonicznym[2]) pobiera się z dniem 1 grudnia 1939 r. następujące opłaty:

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 77; weszło w życie z dniem 13 grudnia 1939 r. (patrz jednak § 1).
[2]) Por. drugie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 28 listopada 1939 r. (**nr. 232**).

I. Opłaty miesięczne

A) za połączenie główne

1. Opłata zasadnicza w sieciach miejscowych z ilością

od 1 do 50 połączeń głównych	. . . .	6.— zł.
„ 51 „ 100 „ „	. . . .	7.— „
„ 101 „ 200 „ „	. . . .	8.— „
„ 201 „ 500 „ „	. . . .	9.— „
„ 501 „ 1 000 „ „	. . . .	10.— „
„ 1001 „ 10 000 „ „	. . . .	11.— „
ponad 10 000 „ „	. . . .	12.— „

Opłata zasadnicza w poszczególnych sieciach miejscowych zależną jest od ilości połączeń głównych, istniejących w dniu 31 sierpnia 1939 r.

2. Opłata za przewód, każde 100 m odległości w linii powietrznej od centrali telefonicznej

przy głównych połączeniach normalnych . . . . 0.30 zł.
„ „ „ wyjątkowych . . . . 1.00 „

B) za każde połączenie boczne

1. Opłata zasadnicza
   za zwykły aparat telefoniczny . . . . 2.70 „
   za każdą uprawnioną do rozmów na sieciach stację boczną 1.80 „
2. Opłata za przewód
   za każde 100 m rzeczywistej długości przewodu linii sieci ogólnej . . . . 1.50 „

II. Opłaty za rozmowy

A. miejscowe . . . . 0.20 „

B. międzymiastowe 3-minutowe . . . . w czasie od godziny

		8—19	19—8
1. W strefie najbliższej (do 10 km)	. . . .	0.40	0.40 zł.
2. „ „ I. (ponad 10 „ 15 „)	. . . .	0.60	0.40 „
3. „ „ II. („ 15 „ 25 „)	. . . .	0.90	0.60 „
4. „ „ III. („ 25 „ 50 „)	. . . .	1.20	0.80 „
5. „ „ IV. („ 50 „ 75 „)	. . . .	1.80	1.20 „
6. „ „ V. („ 75 „ 100 „)	. . . .	2.40	1.60 „
7. „ „ VI. („ 100 „ 200 „)	. . . .	3.—	2.— „
8. za każde dalsze rozpoczęte 100 km	. . . .	0.60	0.40 „
9. Opłata za każdą następną minutę	. . . .	jedna trzecia opłat według Nr. 1—8.	
10. Rozmowy pilne	. . . .	podwójna opłata według Nr. 1—9.	

§ 2. Na podstawie głównych opłat ustala Kierownik Wydziału Pocztowego przy Urzędzie Generalnego Gubernatora wszelkie inne opłaty oraz warunki abonamentu telefonicznego [3]).

Krakau (Kraków), dnia 27 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[3]) Por. trzecie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 13 grudnia 1939 r. (nr. 233).

232. Drugie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 28 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie[2]) (Dz. rozp. GGP. str. 12) i § 2 rozporządzenia o opłatach telefonicznych w Generalnym Gubernatorstwie[3]) z dnia 27 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 77) zarządzam:

§ 1. Niemiecka Poczta Wschodu postanawia, które centrale telefoniczne i które sieci miejscowe przystosowane zostaną do publicznego ruchu telefonicznego, oraz jak rozgraniczone zostaną obszary sieci miejscowych.

Do tego załacznik na str. 461.

§ 2. Za oddanie do użytku urządzeń telefonicznych i za korzystanie z publicznego ruchu telefonicznego w Generalnym Gubernatorstwie, pobiera się opłaty według przepisów wyszczególnionych w załączniku (przepisy o opłatach telefonicznych).

§ 3. (1) Niemiecka Poczta Wschodu może oddać do użytku abonentom połączenie główne, urządzenia boczne i połączenia poprzeczne. Prawo na oddanie do użytku urządzeń abonamentowych nie istnieje.

(2) Stacje główne połączeń głównych, przyłączone są do tej centrali sieci miejscowej, na której obszarze są położone. Do centrali innej sieci miejscowej mogą być przyłączone stacje główne, tylko wyjątkowo w razie bezwzględnej konieczności (główne połączenia wyjątkowe). Stacje boczne mogą być przyłączone tylko do stacji głównej, leżącej w tej samej sieci miejscowej. Przez połączenia poprzeczne mogą być połączone ze sobą tylko te urządzenia stacyj bocznych, których stacje główne leżą w tej samej sieci miejscowej.

(3) Na stacjach głównych i bocznych mogą być ustawione aparaty zwrotne i urządzenia dodatkowe; jakie urządzenia dodatkowe mogą być dozwolone, ustanawia Niemiecka Poczta Wschodu.

§ 4. (1) Zgłoszenia o oddanie do użytku urządzeń abonamentowych należy wnieść do przynależnej centrali. Odbiór zgłoszenia zostaje potwierdzony. Wykonanie urządzeń abonamentowych może być uzależnione od wpłacenia z góry przypadających opłat za urządzenie[4]), a przy połączeniach głównych od wpłacenia z góry opłaty zasadniczej[4]) za sześć miesięcy.

(2) Abonent powinien dostarczyć odpowiednich pomieszczeń na urządzenie abonamentowe. Również do abonenta należy przeprowadzenie wszelkich napraw w pomieszczeniach, które okazały się konieczne przez wykonanie urządzeń abonentowych względnie innych robót.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 78.
[2]) Nr. 228.
[3]) Nr. 231.
[4]) Nr. 231 § 1 I A.

(3) Urządzenia gotowe do użytku oddaje się abonentowi, który potwierdza to podpisem.

(4) Abonent powinien dbać o prawidłowe przeprowadzanie rozmów przy swoich połączeniach. Jest on odpowiedzialny za to, aby jego urządzenia, narzędzia, aparaty, złożone czasowo w jego pomieszczeniach, były chronione przed utratą i uszkodzeniem, i by nie doszły do jego urządzeń obce prądy elektryczne. Nie wolno mu samowolnie zmieniać urządzeń abonamentowych, szczególnie niedopuszczalnym jest bez zezwolenia Niemieckiej Poczty Wschodu włączać albo dodawać nabyte przez abonenta aparaty względnie przyrządy. O utratach, uszkodzeniach i błędach w urządzeniach abonamentowych należy bezzwłocznie donieść centrali.

(5) Abonent odpowiada wobec Niemieckiej Poczty Wschodu za wszelkie szkody, które ona ponosi bezpośrednio lub pośrednio wskutek jego względnie jego rodziny lub też podwładnych zachowanie się. Odpowiedzialność za szkody odpada tylko wówczas, gdy abonent, jego rodzina lub podwładni zachowali wszelką w tym wypadku wymaganą staranność. Jeżeli szkoda spowodowana została przez ogień, wodę lub kradzież odpowiada zawsze abonent.

§ 5. (1) W miejsce abonentu może na skutek wniosku i udzielonego przez Niemiecką Pocztę Wschodu zezwolenia wstąpić w stosunek abonamentowy kto inny (przelew).

(2) Jeżeli zmiana osoby abonenta nastąpi inaczej niż przelewem lub nazwisko abonenta zostanie zmienione, wówczas należy o tym powiadomić Niemiecką Pocztę Wschodu w ciągu jednego miesiąca.

(3) Za należności, które powstały do czasu przelewu lub innej zmiany w osobie abonenta, odpowiada prócz dotychczasowego abonenta także nowy, jako dłużnik solidarny.

§ 6. (1) Dla połączeń głównych i urządzeń bocznych najkrótszy czas trwania abonamentu wynosi jeden rok. Niemiecka Poczta Wschodu może dla urządzeń bocznych ustanowić dłuższy okres abonamentu.

(2) Najkrótszy okres trwania abonamentu rozpoczyna się z chwilą oddania urządzeń telefonicznych do użytku. Jeżeli koniec abonamentu nie zbiega się z końcem miesiąca kalendarzowego, to kończy się dopiero z upływem miesiąca kalendarzowego.

(3) Przy ważnych publicznych uroczystościach o charakterze przejściowym, może Niemiecka Poczta Wschodu według swego uznania zainstalować urządzenia abonamentowe bez dopełnienia obowiązku najkrótszego czasokresu abonamentu; w takich wypadkach mogą być pobrane podwyższone opłaty za urządzenia.

§ 7. (1) Na skutek wniosku mogą być urządzenia abonamentowe przeniesione również do innej sieci miejscowej.

(2) Szczegółowe warunki wymiany urządzeń abonamentowych oraz rozszerzenia urządzeń bocznych, ustala Niemiecka Poczta Wschodu specjalnie od wypadku do wypadku.

§ 8. (1) Tak Niemiecka Poczta Wschodu, jak abonent, mogą wypowiedzieć urządzenia abonentowe. Wypowiedzenie dopuszczalne jest tylko pisemnie i na koniec miesiąca kalendarzowego; wypowiedzenie musi

dojść do strony drugiej najpóźniej trzeciego dnia powszedniego tegoż miesiąca kalendarzowego.

(2) Urządzenia z najkrótszym okresem trwania abonamentu może abonent wypowiedzieć najwcześniej na koniec tego okresu.

(3) Jeżeli abonent zrzeka się urządzeń przed upływem okresu, na który mógłby je najwcześniej wypowiedzieć, powinien, jako pozostałe należności, opłaty bieżące uiścić aż do końca najkrótszego okresu trwania abonamentu. Na żądanie Niemieckiej Poczty Wschodu należy zapłacić pozostałe należności natychmiast w jednej sumie. Niemiecka Poczta Wschodu może opłaty ze względów słuszności obniżyć lub darować.

§ 9. Jeżeli abonent z wyrównaniem opłat zalega lub też nie dopełnia swoich zobowiązań, wówczas może Niemiecka Poczta Wschodu urządzenia abonentowe zamknąć lub też natychmiast znieść. W wypadku natychmiastowego zniesienia należy pozostałe opłaty uiścić jak przy przedterminowym zrzeczeniu się.

§ 10. Urządzenia abonentowe, które zostały wypowiedziane, lub z których zrezygnowano lub te, które zostały natychmiast zniesione, należy zwrócić; Niemiecka Poczta Wschodu usunie je z pomieszczeń abonenta.

§ 11. Niemiecka Poczta Wschodu zakłada według swego uznania publiczne rozmównice.

§ 12. (1) Rozmowy międzymiastowe należy zgłaszać w centrali międzymiastowej.

(2) Rozmowy międzymiastowe mogą być zgłoszone jako pilne z pierwszeństwem przed rozmowami zwykłymi.

(3) Rozmowy międzymiastowe i miejscowe mogą być przerwane albo w trwaniu ograniczone, jeżeli tego powody służbowe wymagają.

§ 13. (1) Jako XP-rozmowy dopuszczone są rozmowy miejscowe i międzymiastowe, w których na życzenie zamawiającego rozmowę zostaje osoba wskazana przywołaną do rozmównicy publicznej. Jeżeli przywołany mieszka poza okręgiem przywołania danej rozmównicy publicznej, wówczas jest to XPL-rozmową.

(2) Jako V-rozmowy mogą być zgłaszane rozmowy międzymiastowe ze stacjami abonentowymi, przy których na żądanie zgłaszającego podaje się nazwisko tego, z którym rozmowa ma być prowadzona, lub istnienie zgłoszenia rozmowy komunikuje się zgóry żądanej stacji.

(3) Rozmowy międzymiastowe, które codziennie mają być prowadzone między temi samemi stacjami, w tym samym zgóry oznaczonym czasie, są rozmowami miesięcznymi, — jeżeli zamówione są na przeciąg najmniej jednego całego miesiąca kalendarzowego, — rozmowami tygodniowymi, jeżeli zamówione są na siedem po sobie następujących dni lub też wielokrotność tych.

(4) Jako połączenia stałe dopuszczone są połączenia, które uskuteczniają centrale w czasie przerw służbowych między jednem a drugiem połączeniem głównem tej samej lub innej sieci miejscowej, albo też z centralą innej sieci miejscowej. Połączenia stałe mogą być zgłoszone jako pojedyńcze połączenia stałe, albo jako miesięczne połączenia stałe.

(5) Pilne rozmowy międzymiastowe ze stacyj służbowych Generalnego Gubernatora i Szefa Okręgu (Distriktschef) mogą być zgłoszone jako pilne rozmowy państwowe, o ile odnoszą się wyłącznie do spraw Zarządu Generalnego Gubernatorstwa. Pilne rozmowy państwowe mają pierwszeństwo przed pilnymi rozmowami prywatnymi i pilnymi rozmowami prasowymi (ust. 6).

(6) Jako pilne romowy prasowe mogą być prowadzone rozmowy międzymiastowe, które służą do wymiany wiadomości prasy codziennej. Mają one pierwszeństwo przed pilnymi rozmowami prywatnymi.

(7) Bliższe postanowienia o szczególnych połączeniach rozmów według ust. 1—6 wyda Niemiecka Poczta Wschodu.

§ 14. Niemiecka Poczta Wschodu nie odpowiada za szkody powstałe w ruchu telefonicznym.

§ 15. Uregulowanie ruchu telefonicznego w sieciach miejscowych i ze sieciami miejscowymi Warschau (Warszawa) i Lublin (Lublin), pozostaje zastrzeżone, może ono nastąpić nawet wówczas, gdy zawiera odchylenia od § 2—14, przez zwyczajne zarządzenie administracyjne.

§ 16. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia [5]).

Kierownik Wydziału Poczty przy Urzędzie Generalnego Gubernatora

dla okupowanych polskich obszarów

Dr. Lauxmann

Załącznik[1])

do § 2 drugiego rozporządzenia wykonawczego[2]) do rozporządzenia o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 28 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 78).

Przepisy o opłatach telefonicznych.

Uwagi wstępne.

1. Opłaty obowiązujące abonenta.

a) Abonent jest dłużnikiem wszelkich opłat, wynikających ze stosunku abonamentowego.

b) Niemiecka Poczta Wschodu może żądać, aby opłaty bieżące i jednorazowe, których wysokość można ustalić przed wykonaniem świadczenia ze strony Niemieckiej Poczty Wschodu, były uiszczone z góry.

c) Opłaty bieżące, za urządzenia abonentowe, należy uiszczać od dnia oddania tychże urządzeń do użytku. Za urządzenia abonentowe już do użytku przejęte, — będą opłaty bieżące pobierane od dnia

---

[1]) Dz. rozp. GGP. z 1939 r. str. 83.
[2]) Nr. 232.
[5]) 12 grudnia 1939 r.

1 grudnia 1939 r. — o ile dla poszczególnych sieci miejscowych nie zostaną wydane specjalne zarządzenia.
Opłaty jednorazowe (opłaty instalacyjne) za wykonanie urządzeń abonentowych, dokonanych przez Niemiecką Pocztę Wschodu przed 1 grudnia 1939 r., będą oddzielnie wstawione w rachunek.

d) Abonent jest zobowiązany do uiszczenia obliczonych mu opłat w ciągu jednego tygodnia, od daty wysłania rachunku telefonicznego. Niemiecka Poczta Wschodu może termin płatności skrócić. Również może zażądać, aby na poczet opłat wpłacono zaliczkę.

e) Za opłaty zaległe jak i odroczone, obowiązany jest abonent opłacić oprocentowanie 4 od sta w stosunku rocznym; bliższe szczegóły określa Niemiecka Poczta Wschodu. Za zaliczki na opłaty i za opłaty, które Niemiecka Pocztą Wschodu zwraca, — nie płaci ona odsetek; od opłat, których Niemiecka Poczta Wschodu nie pobrała skutkiem przeoczenia, a żąda ich dodatkowo, nie pobiera się żadnego oprocentowania, do czasu zażądania tychże.

2. Obliczanie opłat bieżących oraz odsetek za części miesiąca.

Przy obliczaniu opłat bieżących lub odsetek za części miesiąca kalendarzowego, liczy się każdy miesiąc kalendarzowy po 30 dni, o ile inaczej nie postanowiono. Jeżeli ustalenie opłat bieżących wypada za części po sobie następujących miesięcy, — oblicza się je za każdy miesiąc oddzielnie.

3. Zaokrąglanie należnych opłat.

a) Wszelkie opłaty telefoniczne zaokrągla się do pełnych 10 gr.; przy tym zaokrągla się kwoty groszowe od 5 gr. i więcej wzwyż, zaś kwoty poniżej 5 gr. nie uwzględnia się. Jeżeli przy obliczaniu opłat wypadną ułamki w groszach, wówczas każdą kwotę należną zaokrągla się tak, że ½ gr. i więcej liczy się za 1 gr., zaś ułamków poniżej ½ gr. nie uwzględnia się. Kwoty procentowe zaokrągla się, jak inne kwoty należne.

b) Przy obliczaniu opłat wyznaczonych dla linii i przewodów, według oznaczonych jednostek długości, — oblicza się każdą rozpoczętą, względnie przekroczoną długość jednostki, jako pełną jednostkę.

Nr.	Przedmiot	Opłata Zł.
	Urządzenia abonentowe.	
	I. Połączenia główne.	
1	Miesięczne opłaty zasadnicze za	
	jedno połączenie główne w sieciach miejscowych z ilością	
	od 1 do 50 połączeń głównych	6.—
	„ 51 „ 100 „ „	7.—
	„ 101 „ 200 „ „	8.—
	„ 201 „ 500 „ „	9.—

Nr.	Przedmiot	Opłata Zł.
	„ 501 „ 1000 „ „	10.—
	„ 1001 „ 10000 „ „	11.—
	ponad 10000 „ „	12.—
	Opłata zasadnicza w poszczególnych sieciach zależy od ilości połączeń głównych, które istniały w dniu 31 sierpnia 1939 r.	
	Miesięczna opłata za przewód	
	za każdy przewód połączenia głównego, za każde 100 m odległości w linii powietrznej od centrali telefonicznej,	
2	przy głównych połączeniach normalnych	0.30
3	przy głównych połączeniach wyjątkowych	1.—
	II. Urządzenia stacyj bocznych	
	a) Urządzenia pośredniczące i szeregowe.	
	Opłaty miesięczne za centralki pośredniczące urządzeń stacyj bocznych i za urządzenia szeregowe, ustala Niemiecka Poczta Wschodu specjalnie w każdym poszczególnym wypadku.	
	b) Połączenia boczne.	
	Miesięczna opłata	
1	za każdą stację boczną ze zwykłym aparatem telefonicznym	2.70
2	dopłata za każdą stację boczną, uprawnioną do rozmów na sieci . . . . Jako stację boczną uważa się także stacje telefoniczne, które nie mogą być połączone z centralą główną (nieuprawnione stacje boczne).	1.80
	Miesięczna opłata za przewód	
	za jeden przewód połączenia bocznego,	
3	który przebiega linię ogólnej sieci, za każde 100 m rzeczywistej długości przewodu	1.50
4	którego budowa objęta została zapłatą za urządzenie .	—.—
	III. Aparat do rozmów zwrotnych i urządzenia dodatkowe	
	Aparat zwrotny na 2 przewody	
1	jako stacja główna	1.20
2	jako stacja boczna	3.—
3	aparat zwrotny, jako drugi aparat telefoniczny . . .	3.—

Nr.	Przedmiot	Opłata Zł.
4	zwykły aparat telefoniczny, jako drugi aparat telefoniczny	2.70
5	gniazdko wtyczkowe dla jednego przewodu połączeniowego	0.40
	Druga słuchawka	
6	z rączką, względnie puszkowa	0.30
7	słuchawka muszlowa	0.60
	Dzwonek	
8	mały	0.40
9	duży	0.80

IV. Połączenia poprzeczne.

Miesięczna opłata za przewód

	za jeden przewód poprzeczny,	
1	który przebiega linie ogólnej sieci, za każde 100 m rzeczywistej długości przewodu	1.50
2	którego budowa objęta została zapłatą za urządzenie .	—.—
3	opłata miesięczna za ubytek w należnościach za rozmowy	30.—

V. Opłaty za urządzenia i przeniesienia.

Opłaty za urządzenia.

Połączenia główne.

	Pobiera się:	
1	za zamontowanie aparatu telefonicznego opłatę ryczałtową	15.—
	za przewód główny do centrali telefonicznej z wprowadzeniem i przewodem wewnętrznym	
2	za każde 100 m rzeczywistej długości przewodu . .	10.—
	przy głównych połączeniach wyjątkowych	
3	za każde 100 m rzeczywistej długości przewodu . . .	20.—
	Opłat wymienionych pod Nr. 2 i 3, nie pobiera się, o ile istnieje przewód połączeniowy, który może być ponownie użyty.	
4	Za każdy nowo-ustawiony słup	40.—
	W razie nadzwyczajnych trudności terenowych lub wzmożonych kosztów, spowodowanych warunkami miejscowymi na nieruchomości stacji telefonicznej, mogą być zaliczone za budowę połączenia głównego z centralą telefoniczną koszta własne (robocizny, przejazdy i materiały) oraz dodatek za wydatki w wysokości 25% — zaś przy głównych połączeniach wyjątkowych 50%.	

Nr.	Przedmiot	Opłata Zł.
	Urządzenia stacyj dodatkowych.	
	Pobiera się:	
5	za ustawienie centralki pośredniczącej, albo urządzenia szeregowego, powstałe koszta własne i dodatek za nieprzewidziane koszta w wysokości 25%,	
6	za zamontowanie aparatu telefonicznego, opłatę ryczałtową	20.—
	za przewód połączenia bocznego, o ile ten wychodzi na zewnątrz budynku, w którym znajduje się centralka pośrednicząca	
7	za każde 100 m rzeczywistej długości przewodu . . .	30.—
8	za każdy nowo-ustawiony słup	40.—
	Opłat za urządzenia według Nr. 7 i 8 nie pobiera się za te długości przewodu, które przebiegają w liniach ogólnej sieci.	
	W razie nadzwyczajnych trudności terenowych lub wzmożonych kosztów, spowodowanych warunkami miejscowymi na nieruchomości stacji telefonicznej, mogą być zaliczone za budowę połączenia bocznego powstałe koszta własne oraz dodatek za nieprzewidziane wydatki w wysokości 25%.	
	Połączenia poprzeczne.	
	Za wybudowanie połączenia poprzecznego pobiera się,	
9	jeżeli połączone poprzecznym połączeniem stacje główne leżą w tym samym budynku	20.—
10	poza budynkiem, jak za budowę jednego przewodu bocznego.	
	Aparat zwrotny i urządzenia dodatkowe.	
	Za założenie następujących aparatów pobiera się:	
11	aparat zwrotny lub drugi aparat telefoniczny . . .	15.—
12	gniazdko przyłączeniowe (rozeta) lub dodatkowy dzwonek	12.—
13	druga słuchawka	6.—

Za urządzenia abonentowe, które założone zostały w czasie od 1. 10. 1939 r. do czasu wejścia w życie niniejszych przepisów, będą opłaty dodatkowo pobrane.

Nr.	Przedmiot	Opłata Zł.
	Opłaty za przeniesienia.	
	Pobiera się:	
	za przeniesienia połączenia głównego ze zwyczajnym aparatem, lub też połączenia bocznego w tym samym budynku	20.—
	przy innych przeniesieniach, jak za urządzenia (Opłaty za urządzenia).	

Rozmowy.

VI. Rozmowy miejscowe.

Nr.	Przedmiot	Opłata Zł.
1	Opłata za rozmowę miejscową . . . . Przy ustalaniu dłużnych opłat za rozmowy miejscowe nie uwzględnia się przy obliczeniu 2%. Ułamki, które wypadają przy obliczeniu, liczy się jako pełne rozmowy .	0.20
2	Dodatek do opłat za rozmowy miejscowe przy wyjątkowych połączeniach głównych	0.20

VII. Rozmowy międzymiastowe.

Nr.	Opłata za rozmowę trzyminutową	w czasie od godziny 8—19	19—8
1	W strefie najbliższej (do 10 km)	0.40	0.40
2	„ „ I. (ponad 10 „ 15 „)	0.60	0.40
3	„ „ II. („ 15 „ 25 „)	0.90	0.60
4	„ „ III. („ 25 „ 50 „)	1.20	0.80
5	„ „ IV. („ 50 „ 75 „)	1.80	1.20
6	„ „ V. („ 75 „ 100 „)	2.40	1.60
7	„ „ VI. („ 100 „ 200 „)	3.—	2.—
8	za każde dalsze rozpoczęte 100 km	0.60	0.40

1. Miarodajnym dla obliczenia odległości jest położenie centrali, lub jeżeli sieci miejscowe posiadają więcej central, położenie centrali międzymiastowej danej sieci miejscowej.
2. Odległości pomiędzy centralami sieci miejscowych do 25 km wyznacza się według linii powietrznej, dalsze odległości według postępowania w obliczeniu opłat na podstawie pól. Jeżeli według tego obliczenia odległość wynosi 25 km lub mniej, wówczas miarodajną jest odległość w linii powietrznej.
3. Za każdą rozmowę międzymiastową oblicza się najmniej 3 minutowy czas trwania rozmowy.

Nr.	Przedmiot	Opłata Zł.
	4. Opłaty za rozmowy międzymiastowe na większą odległość jak 10 km, które rozpoczynają się przed godziną 19 lub 8, a prowadzone są poza ten czas, — oblicza się pierwsze trzy minuty według opłaty dla tego czasu, w którym rozmowa rozpoczęta została, zaś dalsze minuty według opłat, które obowiązują w rozpoczętej minucie.	
9	Opłata za każdą następną minutę	jedna trzecia opłat podanych w Nr. 1—8
10	Rozmowy pilne	podwójna opłata podanych w Nr. 1—9
11	Jedna trzecia opłaty.	
	Jedną trzecią opłaty za zwykłą rozmowę trzyminutową pobiera się, jeżeli jeden z zainteresowanych odmawia rozpoczęcia rozmowy, lub też zgłaszający na wezwanie centrali nie odpowiada, mimo, że połączenie jego jest zdatne do używania. Dla opłat miarodajny jest czas, w którym stacja telefoniczna jest wołana.	
	Opłaty za rozmowy międzymiastowe z obszarem Rzeszy Niemieckiej zostaną osobno ustalone.	
	VIII. Szczególne połączenia przy rozmowach.	
	XP i XPL-rozmowy.	
	XP-opłata za przekazanie zgłoszenia do miejsca przeznaczenia, celem powiadomienia wzywanej strony i dla dalszych urzędowych powiadomień	
1	w służbie miejscowej . . . . Opłatę zalicza się z chwilą wysłania posłańca.	0.80
2	w służbie międzymiastowej	jedna trzecia opłat zwyczajnej 3-minutowej rozmowy według VIII. Nr. 1, najmniej jednak 0.80 zł.
	1. Dla opłat miarodajny jest czas, w którym rozpoczęto rozmowę lub gdy ta nie doszła do skutku, czas w którym zgłoszenie przez centralę przyjmującą zostało dalej podane.	
	2. Opłatę zalicza się z chwilą, gdy centrala przyjęte zgłoszenie dalej podała.	

Nr.	Przedmiot	Opłata Zł.
3	Dodatek do XP-opłaty przy XPL-rozmowach (XPL-opłata)	1.60
	Opłatę zalicza się z chwilą wysłania posłańca.	
	V-rozmowy.	
4	V-opłaty za przekazanie zgłoszenia do miejsca przeznaczenia, za powiadomienie żądanej stacji telefonicznej i za dalsze urzędowe powiadomienie	jedna trzecia opłaty za zwykłą rozmowę 3-minutową według VIII, Nr. 1—8, najmniej 0.80 zł.
	Dla opłat miarodajny jest czas, w którym rozmowa rozpoczęta została, lub też o ile nie doszła do skutku, czas w którym zgłoszenie przez centralę przyjmującą dalej podane zostało. Opłatę zalicza się z chwilą, gdy centrala przyjmująca zgłoszenie dalej podała.	
	Rozmowy miesięczne i tygodniowe.	
	Opłata za rozmowy w czasie od	
5	21 do 8 godziny — połowa	opłat dla takich samych rozmów telefonicznych, prowadzonych w czasie od 8—19 godz. według VIII, Nr. 1—9
6	19 „ 21 „ — dwie trzecie	
7	8 „ 9 „ i 13—19 godz. — pełną opłatę	
8	9 „ 13 „ — podwójną opłatę	
	Przy rozmowach miesięcznych dzieli się kwotę miesięczną na średnią liczbę 30 dni, lub jeżeli tygodniowo z jednego dnia zrezygnowano, na 25 dni, zaś przy rozmowach tygodniowych, kwotę tygodniową na średnią liczbę 7 dni. Kwoty miesięczne i tygodniowe oblicza się przez pomnożenie zaokrąglonej opłaty, przypadającej na pojedynczą rozmowę. Jeżeli rozmowy miesięczne rozpoczęte zostają w ciągu miesiąca kalendarzowego, wówczas do końca danego miesiąca zalicza się po jednej trzydziestej lub też jednej dwudziestejpiątej z miesięcznej kwoty. W wypadkach gdy rozmowa miesięczna lub tygodniowa z powodu opóźnionego rozpoczęcia obejmuje czas, podlegający innym opłatom, wtedy opłata pozostaje niezmieniona.	
9	Opłata za każdą pełną lub też rozpoczętą minutę, o którą rozmowa miesięczna względnie tygodniowa jest przedłużoną ponad zgóry określony czas	jedna trzecia opłat według Nr. 5—8
	Dla opłat miarodajny jest czas, który obowiązuje przy rozpoczęciu każdej minuty rozmowy.	

Nr.	Przedmiot	Opłata Zł.
	Połączenia stałe.	
	Opłata za jednorazowe stałe połączenie.	
10	Przy połączeniu bezpośrednim dwu abonentów tej samej sieci miejscowej	0.30
	przy połączeniu abonenta z centralą innej sieci miejscowej	
11	opłata za przełączenie	0.30
	Obok opłaty za przełączenie, pobiera się również opłaty podane za połączenia stałe.	
	Przy bezpośrednim połączeniu dwu abonentów różnych sieci miejscowych:	
12	opłata za przełączenie	0.30
13	opłata za ubytek w należnościach za rozmowy . . .	podwójna opłata za zwyczajną 3-minutową rozmowę pomiędzy 8—19 godz., według VIII, Nr. 1—8
14	Opłata za miesięczne połączenie stałe	trzydziestokrotna opłata według Nr. 10—13
	Jeżeli miesięczne połączenie stałe rozpoczyna się w ciągu miesiąca kalendarzowego, wtenczas za każdy dzień do końca danego miesiąca pobiera się jedną trzydziestą część opłat miesięcznych.	
15	Pilne rozmowy państwowe	opłaty za rozmowy międzymiastowe według VIII, Nr. 10
16	Pilne rozmowy prasowe	opłaty za rozmowy międzymiastowe według VIII, Nr. 1—9

IX. Świadczenia szczególne.

Nr.	Przedmiot	Opłata Zł.
1	Nadawanie telegramów telefonem	
	Opłata za połączenie z właściwym oddziałem odbierarającym telegramy	opłata za rozmowę miejscową
	Liczy się tylko opłatę jednorazową, jeżeli nadaje się kilka bezpośrednio po sobie następujących telegramów.	
2	Opłata za przepisanie, w razie zmiany numeru telefonicznego na wniosek abonenta	6.—
3	Opłata za przepisanie, w razie zmiany osoby lub nazwiska abonenta	6.—
	Pobiera się tylko opłatę pojedynczą, o ile w tej samej sieci miejscowej więcej połączeń głównych jed-	

Nr.	Przedmiot	Opłata Zł.
	nego abonenta przepisane zostaną na tego samego abonenta. Za połączenia boczne, które przepisuje się łącznie z połączeniami głównymi, nie pobiera się żadnych opłat.	
4	Opłata za odroczenie . . . . Pobiera się ją tylko przy pierwszym wniosku o odroczenie, nie pobiera się natomiast, gdy dla tej samej kwoty starano się o dalsze odroczenie, które przyznane zostało. Opłaty tej nie pobiera się obok opłaty za zamknięcie według Nr. 5, o ile zamknięcie miało miejsce przed odroczeniem.	1.—
5	Opłata za zamknięcie . . . . Pobiera się ją bez względu na ilość zamkniętych połączeń, za każdorazowe zamknięcie.	4.—
6	Opłata za upomnienie abonenta o wyrównanie rachunku telefonicznego	0.20

233. Trzecie rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 13 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie[2]) (Dz. rozp. GGP. 1939 r. str. 12) postanawiam:

§ 1. Do komunikacji telegraficznej w Generalnym Gubernatorstwie dopuszcza się

A. w komunikacji urzędowej:
telegramy państwowe,

B. w komunikacji niemieckich i innych mieszkańców Generalnego Gubernatorstwa:

telegramy meteorologiczne,
telegramy pilne prywatne,
pilne telegramy prasowe,
zwykłe telegramy prywatne i
zwykłe telegramy prasowe.

Telegramy. wymienione pod B., winny być redagowane w jawnym języku niemieckim lub polskim i napisane literami niemieckimi lub łacińskimi.

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 214; weszło w życie z dniem 22 grudnia 1939 r.
[2]) Nr. 228.

§ 2. Jako opłaty telegraficzne pobiera się

I. opłaty główne:

A. w komunikacji urzędowej za telegramy państwowe opłaty od wyrazu:

obrót krajowy:

telegramy miejscowe	20 gr.
telegramy międzymiastowe	40 gr.

Za obrót krajowy uważa się komunikację w obrębie Generalnego Gubernatorstwa i z Generalnego Gubernatorstwa do Rzeszy Niemieckiej.

Obrót zagraniczny:

oprócz stawek księgi opłat Rzeszy Niemieckiej za telegramy . . . . 10 gr.

B. w komunikacji mieszkańców Generalnego Gubernatorstwa: opłaty od wyrazu

obrót krajowy:

zwykłe telegramy miejscowe	20 gr.
„ „ międzymiastowe	40 „
„ „ prasowe	20 „
pilne telegramy miejscowe	40 „
„ „ międzymiastowe	80 „
„ „ prasowe	40 „
telegramy meteorologiczne	20 „

Za obrót krajowy uważa się komunikację w obrębie Generalnego Gubernatorstwa i z Generalnego Gubernatorstwa do Rzeszy Niemieckiej.

Obrót zagraniczny:

oprócz stawek księgi opłat Rzeszy Niemieckiej za telegramy . . . . 10 gr.

Najniższa stawka za jeden telegram — dziesięciokrotna opłata od wyrazu, za zwykłe telegramy prasowe 4 zł.

II. Należności uboczne:

1. Nadanie telegramu przez telefon: odpowiednią opłatę telegraficzną i opłatę za rozmowę miejscową.
2. należność manipulacyjna za wycofanie telegramu przed zaczęciem wydania . . . . 50 gr.
3. należność za dochodzenie spowodowane niedokładnym adresem . . . . 80 „
4. wyszukanie telegramu np. do wglądu . . . . 50 „
5. uwierzytelniony odpis telegramu do 100 słów . . . . 3.20 zł.
   za każde następne 50 słów lub część tychże . . . . . 1.00 „
6. opłata manipulacyjna za wniosek o zwrot należności, jeżeli wniosek okaże się nie uzasadniony . . . . 1.25 „

Krakau (Kraków), dnia 13 grudnia 1939 r.

Kierownik Wydziału Pocztowego przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. Lauxmann

234. Rozporządzenie
o pocztowej służbie czekowej w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 15 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Dla zajmowania się bezgotówkowym obrotem płatniczym rozpoczyna Deutsche Post Osten jako czynność urzędową w Generalnym Gubernatorstwie pocztową służbę czekową [2]).

§ 2. Pocztowe konta czekowe prowadzi się w oddziałach pocztowo-czekowych, których ilość i założenie ustala Kierownik Wydziału Poczty przy Urzędzie Generalnego Gubernatora [3]).

§ 3. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 stycznia 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 15 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

235. Czwarte rozporządzenie wykonawcze
do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie.
(Pocztowa ordynacja czekowa).

Z dnia 15 stycznia 1940 r.[1]).

Dla wykonania rozporządzenia o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 12) rozporządzam:

Część ogólna.

§ 1

Pocztowa służba czekowa.

(1) Niemiecka Poczta Wschodu przyjmuje wpłaty na pocztowe konta czekowe, przeprowadza przelewy z jednego pocztowego konta czekowego na drugie i dokonuje wypłat z kont czekowych.

Do **234.**
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 7.
[2]) Szczegóły są unormowane w pocztowej ordynacji czekowej z dnia 15 stycznia 1940 r. (**nr. 235**).
[3]) Obecnie jeden pocztowy urząd czekowy w Warschau (Warszawie) (**nr. 235** § 2 ust. 1).

Do **235.**
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 28; weszło w życie z dniem 26 stycznia 1940 r.
[2]) **Nr. 228** (por. także rozporządzenie o pocztowej służbie czekowej w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 15 stycznia 1940 r., **nr. 234**).

(2) O dopuszczeniu do pocztowej służby czekowej rozstrzyga Niemiecka Poczta Wschodu.

§ 2

Pocztowe konta czekowe.

(1) Pocztowe konta czekowe prowadzi Pocztowy Urząd Czekowy w Warszawie.

(2) Każde pocztowe konto czekowe otrzymuje numer konta i określenie uczestnika.

§ 3

Dobro pocztowo-czekowe.

(1) Na każdym pocztowym koncie czekowym ma znajdować się stale wkładka zakładowa w kwocie 10 złotych.

(2) Wysokość dobra na koncie pocztowo-czekowym nie podlega ograniczeniu.

(3) Dobro na kontach uczestników obrotu pocztowo-czekowego nie podlega oprocentowaniu.

§ 4

Wyciąg z konta.

(1) Pocztowy Urząd Czekowy w Warszawie zawiadamia uczestnika pocztowego obrotu czekowego o zmianie jego dobra na koncie za pomocą wyciągu z konta.

(2) Na żądanie poświadcza się za osobną opłatą, ile wynosiło dobro w pewnym oznaczonym dniu księgowania.

§ 5

Upoważnienie do podpisywania.

(1) Uczestnik pocztowego obrotu czekowego ma obowiązek złożyć w Pocztowym Urzędzie Czekowym na ustalonym formularzu wzór swojego podpisu oraz wzory podpisów osób, upoważnionych do podpisywania zleceń [3]).

(2) Każdy upoważniony do podpisywania zleceń ma prawo dysponować dobrem zapisanym na pocztowym koncie czekowym oraz może zamawiać zeszyty przelewowe i czekowe. Może on w razie śmierci uczestnika pocztowego obrotu czekowego zlecić zamknięcie konta i podjąć całe na koncie zapisane dobro. Zdanie 2-gie ma odpowiednie zastosowanie również do osób prawnych oraz do związków i stowarzyszeń, choćby nie były osobami prawnymi.

(3) Uczestnik pocztowego obrotu czekowego może zastrzec we formularzu dla wzorów podpisów, że upoważnieni do podpisywania zleceń mogą te zlecenia podpisywać tylko wspólnie. Może on uprawnienie określone w ust. 2 zdanie drugie we formularzu dla wzorów podpisów ograniczyć lub wykluczyć. Uprawnienia z ust. 2 mogą być odwołane tylko przez pi-

---

[3]) § 2 ust. 1.

semne zawiadomienie Pocztowego Urzędu Czekowego. Odwołanie takie przysługuje również prawnemu następcy uczestnika pocztowego obrotu czekowego, gdy zaś jest ich więcej, to każdemu z nich.

§ 6

Zmiany w stosunkach prawnych.

(1) Zmiany w stosunkach prawnych uczestnika pocztowego obrotu czekowego są dla Pocztowego Urzędu Czekowego[3]) tylko wówczas wiążące, gdy zostały one Pocztowemu Urzędowi Czekowemu pisemnie zakomunikowane. Na żądanie mają być one udowodnione dokumentami urzędowymi, względnie dokumentami urzędowo uwierzytelnionymi.

(2) W razie śmierci uczestnika pocztowego obrotu czekowego może być pocztowe konto czekowe prowadzone jeszcze przez 6 miesięcy, jeżeli istnieje uprawniony do podpisywania zleceń wedle § 5 ust. 2, względnie jeżeli następca prawny uczestnika taki wniosek przedstawi. Po upływie tego czasu może być na wniosek upoważnionego do podpisywania zleceń albo na wniosek prawnego następcy uczestnika pocztowego obrotu czekowego, pocztowe konto czekowe prowadzone dalej, jednak z adnotacją określającą stosunek prawny następcy do pierwotnego uczestnika pocztowego obrotu czekowego. Jeżeli nie ma danych przewidzianych w zdaniu 1 lub 2, zostanie pocztowe konto czekowe zamknięte.

(3) Jeżeli pocztowe konto czekowe będzie prowadzone dalej wedle postanowień ust. 2, wówczas wpłaty nadeszłe po śmierci uczestnika zostaną zapisane na to konto.

(4) Ust. 2 i 3 mają odpowiednie zastosowanie również do osób prawnych i związków oraz stowarzyszeń, choćby nie były one osobami prawnymi.

§ 7

Ustanie uczestnictwa w pocztowym obrocie czekowym.

(1) Uczestnik pocztowego obrotu czekowego może w każdej chwili ustąpić z pocztowego obrotu czekowego.

(2) Uczestnik pocztowego obrotu czekowego, który nadużywa urządzeń pocztowego obrotu czekowego, może być wykluczony z pocztowego obrotu czekowego. Jako nadużycie uważa się także przekroczenie pokrycia konta.

(3) Pocztowe konto czekowe może być zamknięte, jeżeli uczestnik pocztowego obrotu czekowego nie stosuje się do obowiązku nienaruszania wkładki obowiązkowej (§ 3 ust. 1).

Wpisy na dobro uczestnika.

§ 8

Postanowienia ogólne.

(1) Na pocztowe konto czekowe zapisuje się poza wkładką obowiązkową (§ 3 ust. 1):

[3]) § 2 ust. 1.

a) kwoty wpłacone na rzecz uczestnika pocztowego obrotu czekowego za pomocą karty wpłaty oraz przekazów pocztowych i przekazów wypłaty (§§ 9—10),
b) kwoty ściągnięte za pomocą zleceń i pobrań pocztowych (§ 11),
c) kwoty przekazane z innego pocztowego konta czekowego (§§ 13—15).

(2) Uczestnik pocztowego obrotu czekowego nie ma prawa wykluczyć z góry zapisania na jego dobro wpłat dla niego przeznaczonych oraz nie przyjmować kwot, które na jego dobro zostały już zapisane.

§ 9

Karty wpłaty.

(1) Za pomocą karty wpłaty mogą być wpłacane kwoty pieniężne na pocztowe konto czekowe. Kartę wpłaty należy przed nadaniem opłacić. Najwyższa kwota do wpłaty za pomocą jednej karty wpłaty zostanie oznaczona przez Niemiecką Pocztę Wschodu [4]).

(2) Kartę wpłaty można wypełnić ręcznie atramentem, za pomocą maszyny do pisania albo za pomocą druku. Kwota ma być wyrażona w złotych tak cyframi jak i słowami. Wolne miejsca przed i po wpisach wyrażających kwotę mają być skreślone wyraźnymi liniami poziomymi.

(3) Wpłata kwoty zostanie potwierdzona.

(4) Jeżeli nie można kwoty przekazanej za pomocą karty wpłaty zapisać na dobro uczestnika pocztowego obrotu czekowego, zwraca się tę kwotę nadawcy.

(5) Nadawca może kartę wpłaty odwołać, póki wpłacona kwota nie została zapisana na pocztowe konto czekowe odbiorcy. Przy odwołaniu obowiązują przepisy stosowane przy wycofaniu przesyłek pocztowych.

§ 10

Księgowanie przekazów pocztowych i przekazów czekowych.

(1) Na wniosek uczestnika pocztowego obrotu czekowego będą kwoty, nadchodzące dla niego do urzędu pocztowego za pomocą przekazów pocztowych i przekazów czekowych, zapisywane na jego pocztowe konto czekowe.

(2) Pocztowy Urząd Czekowy [3]) zawiadamia uczestnika pocztowego obrotu czekowego o zapisaniu na jego dobro tych kwot za pomocą wyciągu z konta (§ 4 ust. 1).

§ 11

Księgowanie kwot zleceniowych i pobraniowych.

Kwoty ściągnięte za pomocą zleceń i pobrań pocztowych będą zapisywane na pocztowe konto czekowe nadawcy, jeżeli użył on, przy nadaniu odnośnych przesyłek, przewidzianych w takich wypadkach, formularzy urzędowych.

---

[4]) Obecnie są dopuszczalne wpłaty do nieograniczonej wysokości (p. 1 załącznika 2 według § 1 szóstego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 26 marca 1940 r., Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 191); w ajencjach pocztowych jednak można wpłacać tylko kwoty do 2000 złotych.

[3]) § 2 ust. 1.

Wpisy obciążające konto.

§ 12

Postanowienia ogólne.

(1) Uczestnik Pocztowego obrotu czekowego może dysponować dobrem zapisanym na jego koncie, o ile przekracza ono wkładkę obowiązkową, przez dokonanie przelewu (§§ 13—15) albo przez wystawienie czeku pocztowego (imiennego bądź kasowego, §§ 16—20).

(2) Uczestnik pocztowego obrotu czekowego może dokumenty przelewowe i czeki pocztowe wypełniać ręcznie atramentem lub za pomocą maszyny do pisania względnie drukiem, przy czym winien je ręcznie atramentem podpisać. Kwota ma być wyrażona w złotych, suma złotych ma być podana cyframi i słowami. Wolne miejsca przed i po określeniu kwoty mają być skreślone wyraźnymi liniami poziomymi.

(3) Śmierć lub utrata zdolności do działań prawnych po wystawieniu dokumentu przelewowego lub czeku pocztowego nie wpływa na ważność przelewu względnie czeku pocztowego.

(4) Wpis obciążający konto będzie poparty odpowiednim dokumentem.

(5) Za wystawienie dokumentów przelewowych i czeków pocztowych bez pokrycia winien uczestnik pocztowego obrotu czekowego uiścić przepisaną opłatę.

§ 13

Przelewy.

(1) Za pomocą przelewu można przekazywać kwoty pieniężne na inne pocztowe konta czekowe. Najwyższa dopuszczalna kwota jednego przelewu zostanie oznaczona przez Niemiecką Pocztę Wschodu [5]).

(2) Dokument przelewowy ma być oddany do wykonania Pocztowemu Urzędowi Czekowemu w ciągu 10 dni po wystawieniu. Pocztowy Urząd Czekowy może odmówić wykonania przelewu, który nadejdzie po tym terminie.

(3) Dokument przelewowy zostanie po nadejściu do Pocztowego Urzędu Czekowego zrealizowany. Każdą odmienną adnotację na dokumencie przelewowym uważa się za nie napisaną. Dokument przelewowy, nadeszły przed dniem wystawienia, uważa się za wystawiony w dniu nadejścia do Pocztowego Urzędu Czekowego.

(4) Dokument przelewowy bez podania miejsca wystawienia, uważa się za wystawiony w miejscu podanym obok nazwiska wystawcy.

(5) Dokument przelewowy nadesłany do Pocztowego Urzędu Czekowego przez odbiorcę przelewu, winien być opatrzony w głównej części uwagą „nadesłany przez odbiorcę“.

(6) Jeżeli kwoty podane na poszczególnych częściach dokumentu przelewowego różnią się między sobą, to — o ile dokument taki nie zostanie zwrócony — uwzględnia się kwotę podaną w części głównej.

---

[5]) Obecnie nie ma ograniczenia — załącznik 2 (powołany w uwadze 4) p. 5.

(7) Wystawca może unieważnić dokument przelewowy wysłany do Pocztowego Urzędu Czekowego, póki kwota przelana nie została zapisana na konto odbiorcy. Jeżeli wystawca wręczył dokument przelewowy odbiorcy, dopuszczalne jest odwołanie tego przelewu dopiero po upływie terminu podanego w ust. 2 zdanie 1, i tylko, dopóki nie zostanie przeprowadzone obciążenie konta.

§ 14

Przelewy zbiorowe.

(1) Przelewy dla większej ilości odbiorców mogą być objęte jednym przelewem (przelew zbiorowy).

(2) Uczestnik pocztowego obrotu czekowego winien wystawić na zbiorową kwotę jeden dokument przelewowy a oprócz tego na poszczególne kwoty dla poszczególnych odbiorców zastępcze dokumenty przelewowe. W dokumencie przelewowym należy zamiast odbiorcy umieścić słowa „według załącznika". W załączniku należy spisać zastępcze dokumenty przelewowe. Załącznik ma być przez uczestnika pocztowego obrotu czekowego tak samo podpisany jak dokument przelewowy. Zmiany w załączniku mają być stwierdzone podpisem uczestnika pocztowego obrotu czekowego. Zastępcze dokumenty przelewowe mogą być wypełnione ręcznie atramentem, maszyną do pisania lub drukiem. Kwota ma być wyrażona w złotych. Wolne miejsca przed i po kwotach należy skreślić wyraźnymi liniami poziomymi.

§ 15

Przelewy stałe.

(1) Za pomocą przelewu stałego można przelewać przez nieograniczony czas tę samą kwotę, płatną w tych samych dniach miesiąca temu samemu odbiorcy.

(2) Na każdy przelew stały należy sporządzić jeden dokument przelewu z notatką w myśl ust. 1.

(3) Pocztowy Urząd Czekowy [3]) wykonuje przelew stały tak długo, dopóki zlecenie to nie zostanie pisemnie odwołane.

(4) Przelewy stałe nie mogą być włączone do przelewów zbiorowych.

§ 16

Czeki pocztowe.

(1) Za pomocą czeku pocztowego można przekazywać kwoty do wypłaty. Dopuszczalną najwyższą kwotę czeku pocztowego oznaczy Niemiecka Poczta Wschodu [6]).

(2) Czek pocztowy może opiewać na określonego odbiorcę (czek imienny §§ 17—19) lub też nie określić osoby odbiorcy (czek kasowy § 20).

---

[3]) § 2 ust. 1.
[6]) Kwoty, mogące być wypłacane, są obecnie ustalone:
a) co do czeków kasowych (§ 16 ust. 2) — 20.000 złotych,
b) co do przekazów (§ 16 ust. 2 oraz §§ 17—19) — 2.000 złotych; przekazy między władzami nie podlegają ograniczeniu.
Załącznik 2 (powołany w uwadze 4) p. 3.

(3) Czek pocztowy zawierający indos nie będzie zrealizowany.

(4) § 13 ust. 2—6 obowiązują odpowiednio.

(5) Za wypłatę czeku pocztowego pobiera się opłatę.

§ 17

Czeki imienne.

(1) Kwotę czeku imiennego wypłaca się odbiorcy po odpisaniu z konta czekowego wystawcy za pomocą przekazu wypłaty. Do przekazu wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy o doręczaniu przekazów pocztowych.

(2) Wystawca może czek imienny, przesłany przez niego do Pocztowego Urzędu Czekowego, odwołać, dopóki kwoty czeku imiennego nie wypłacono odbiorcy. Gdy przekaz wypłaty przesłano już do urzędu pocztowego, wystawca musi uiścić należność za powiadomienie urzędu pocztowego. W wypadku, gdy wystawca wręczy czek imienny odbiorcy, to odwołanie jest możliwe dopiero po upływie terminu, ustalonego w § 13 ust. 2 zdanie 1, i to tylko tak długo, dopóki nie nastąpi wpis obciążający konto wystawcy.

§ 18

Czeki zbiorowe.

(1) Czeki, przeznaczone do wypłaty dla więcej odbiorców, można złączyć w jeden czek — czek zbiorowy.

(2) Uczestnik pocztowego obrotu czekowego powinien wystawić jeden czek na łączną sumę oraz wypełnić formularze przekazów wypłaty na poszczególne kwoty i odbiorców. § 14 ust. 2 zdania 2—8 stosuje się odpowiednio; kwotę należy powtórzyć słowami.

§ 19

Czeki stałe.

(1) Za pomocą czeku stałego można przekazywać do wypłaty przez czas nieoznaczony tę samą kwotę, w tych samych dniach miesiąca, temu samemu odbiorcy.

(2) § 15 ust. 2—4 obowiązują odpowiednio.

§ 20

Czeki kasowe.

(1) Czek kasowy realizuje Pocztowy Urząd Czekowy.

(2) Odwołanie czeku kasowego jest skuteczne dopiero po upływie terminu oznaczonego w § 13 ust. 2 zdanie 1.

(3) Przez podanie nazwiska odbiorcy w miejscu na to przeznaczonym czek kasowy staje się czekiem imiennym.

Przepisy szczegółowe.

§ 21

Formularze.

(1) W pocztowej służbie czekowej można używać tylko formularzy, nabytych w Pocztowym Urzędzie Czekowym. Formularze można wypełniać w języku niemieckim lub polskim.

(2) Uczestnik pocztowego obrotu czekowego jest obowiązany formularze kart wpłat czeków pocztowych, przekazów płatniczych, przelewów, przelewów zastępczych i załączników do przelewów zbiorowych oraz czeków zbiorowych starannie i bezpiecznie przechowywać, a o zgubie natychmiast zawiadomić Pocztowy Urząd Czekowy.

§ 22

Opłaty.

(1) W pocztowej służbie czekowej obowiązują opłaty, wyszczególnione w załączniku [7]).

(2) Opłaty, o ile inaczej nie zarządzono, odpisuje się z pocztowego konta czekowego.

(3) Korespondencja na przeznaczonych dla odbiorcy odcinkach formularzy kart wpłaty, przelewów i wypłat są wolne od opłaty. Niedozwolone są zlecenia, udzielane przy pomocy nadużycia tego postanowienia, celem obejścia opłat pocztowych.

(4) Za pisma wywiadowcze i za dochodzenia w sprawie przesyłek, dotyczących pocztowego obrotu czekowego, pobiera się opłatę [8]).

Do tego załącznik na str. 481.

§ 23

Odpowiedzialność.

(1) Niemiecka Poczta Wschodu odpowiada wobec uczestnika pocztowego obrotu czekowego za prawidłowe wykonanie jego zleceń.

(2) Odpowiedzialność powstaje z chwilą wpływu zleceń do Pocztowego Urzędu Czekowego [3]), a kończy się z chwilą ich załatwienia w Pocztowym Urzędzie Czekowym.

(3) Prawo do odszkodowania można odstąpić osobie trzeciej.

(4) Za kwoty, wpłacone za pomocą kart wpłat (§ 9 ust. 1), oraz za kwoty, przeznaczone do wypłaty na podstawie przekazu wypłaty (§ 17 ust. 1), odpowiada Niemiecka Poczta Wschodu według przepisów o odpowiedzialności za przekazy pocztowe.

---

[3]) § 2 ust. 1.

[7]) Pierwotnie obowiązujące pocztowe opłaty czekowe (załącznik w Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 35) utraciły moc obowiązującą z upływem dnia 31 marca 1940 r. (§ 1 drugiego rozporządzenia o pocztowych opłatach czekowych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 21 marca 1940 r. — **nr. 237** — § 1 szóstego rozporządzenia wykonawczego z dnia 26 marca 1940 r. do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie — **nr. 238**). Obowiązujące od dnia 1 kwietnia 1940 r. pocztowe opłaty czekowe są na nowo ustalone w załączniku 2 do powołanego szóstego rozporządzenia wykonawczego — **nr. 238** — (Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 200) i ze względu na związek tu zamieszczone.

[8]) Załącznik, str. 481 p. 9.

§ 24

Wyłączenie spod odpowiedzialności.

(1) Niemiecka Poczta Wschodu nie odpowiada za terminowe wykonania zleceń.

(2) Szkody, powstałe przez zgubę, przez niedozwolone używanie lub nieprawidłowe wypełnienie formularzy, ponosi uczestnik pocztowego obrotu czekowego, chyba, że powiadomi on Pocztowy Urząd Czekowy [3]) tak wcześnie, iż można było zapobiec przelewowi lub wypłacie do rąk nieuprawnionego.

§ 25

Terminy przedawnienia.

(1) Roszczenie z tytułu opłat ulega przedawnieniu z upływem jednego roku, zaś prawo uczestnika pocztowego obrotu czekowego do odszkodowania ulega przedawnieniu z upływem dwóch lat.

(2) Termin przedawnienia roszczenia z tytułu opłat rozpoczyna się z upływem dnia wpływu zlecenia do urzędu pocztowego lub do Pocztowego Urzędu Czekowego [3]), zaś termin przedawnienia prawa do odszkodowania rozpoczyna się z upływem roku, w którym zlecenie wpłynęło do Pocztowego Urzędu Czekowego.

§ 26

Zastawienie.

(1) Odstąpienie lub zastawienie pocztowego dobra czekowego jest niedozwolone.

§ 27

Zmiana pocztowej ordynacji czekowej.

W wypadku zmiany przepisów pocztowej ordynacji czekowej nowe przepisy stosować się będzie również do istniejących już pocztowych kont czekowych.

Krakau (Kraków), dnia 15 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Lauxmann

---

[3]) § 2 ust. 1.

Załącznik 2[1])
według § 1 szóstego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie (Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 191).

Zestawienie pocztowych opłat czekowych [2]).

Nr.	Przedmiot	Opłata Złotych	Opłata Groszy
1.	**Opłata za wpłaty za pomocą karty wpłaty**		
	do 20 złotych	—	20
	ponad 20 „ 50 „	—	30
	„ 50 „ 200 „	—	40
	„ 200 „ 500 „	—	50
	„ 500 „ 1000 „	—	60
	„ 1000 „ 1500 „	—	80
	„ 1500 „ 2000 „	1	—
	„ 2000 „ 2500 „	1	20
	„ 2500 „ 3000 „	1	40
	„ 3000 „ 3500 „	1	60
	„ 3500 „ 4000 „	1	80
	„ 4000 (bez ograniczenia)	2	—
	Wpłaty w agencjach pocztowych dopuszczalne są tylko do kwoty 2000 złotych.		
2.	**Opłata za telegraficzne karty wpłaty**		
	do 1000 złotych	5	—
	ponad 1000 „ 2000 „	6	—
	za każde dalsze 1000 „ lub ich część . .	2	—
	Wpłaty w agencjach pocztowych dopuszczalne są tylko do kwoty 2000 złotych.		
3.	**Opłata za wypłaty** (najwyższa kwota czeku kasowego 20 000 złotych, przekazu wypłaty (przekazu czekowego) 2 000 złotych, wysokość kwoty przekazów wypłaty (przekazów czekowych) między władzami nieograniczona).		
	a) bezgotówkowe zrealizowanie czeku przez kasę Pocztowego Urzędu Czekowego w Warszawie lub w drodze rozrachunku za każde 200 złotych	—	2
	b) wypłata gotówką za każde 40 złotych . . .	—	2
	a ponadto opłata stała w kwocie	—	30

[1]) Dz. rozp. GGP. z 1940 r. II str. 200.
[2]) Obowiązują od dnia 1 kwietnia 1940 r. (nr. 238 § 1).

Nr.	Przedmiot	Opłata Złotych	Groszy
4.	**Opłata za telegraficzne przekazy wypłaty (przekazy czekowe)**		
	do 50 złotych	5	—
	ponad 50 „ 1000 „	6	—
	„ 1000 „ 2000 „	8	—
	za każde dalsze 1000 „ lub ich część . .	3	—
	Najwyższa kwota jak przy zwykłych przekazach wypłaty (przekazach czekowych).		
5.	**Przelewy** (bez ograniczenia)	wolne od opłaty	
6.	**Opłata za listy uczestników pocztowego obrotu czekowego**		
	do Pocztowego Urzędu Czekowego w Warszawie w sprawach pocztowego obrotu czekowego przy użyciu specjalnych, przeznaczonych na ten cel kopert	—	10
	Opłatę powinien uiścić nadawca przez naklejenie znaczka opłaty na kopercie. Przy użyciu innych kopert, przesyłki podlegają zwykłej opłacie za przesyłki listowe.		
7.	**Opłata za pisemne poświadczenie wysokości dobra na koncie**	—	20
8.	**Opłata za zlecenia bez pokrycia**		
	za każdy przelew lub czek	1	—
9.	**Opłata za pismo wywiadowcze w sprawie przesyłek pocztowej służby czekowej**	—	80
10.	**Opłata za zlecenia stałe**		
	za każdy stały przelew lub przekaz wypłaty (przekaz czekowy)		
	za pierwsze wykonanie	—	40
	za każde dalsze wykonanie	—	10
	za zmianę zlecenia stałego	—	20
	Przeprowadza się zlecenie stałe za pomocą przekazu wypłaty (przekazu czekowego), to wówczas należy uiścić także opłatę za przekaz wypłaty (Nr. 3).		
11.	**Opłata za poprawki (sprostowania)**	—	50
	Przy dokonaniu wypłaty za pomocą przekazu wypłaty (przekazu czekowego) należy uiścić także opłatę za przekaz wypłaty (Nr. 3).		
12.	**Opłata za odpis wyciągu z konta**	—	50
	W razie żądania bliższych danych o poszczególnych wpisach, pobiera się ponadto za każdy wpis opłatę w wysokości	—	10

236. Piąte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 22 stycznia 1940 r.[1]).

237. Drugie rozporządzenie o opłatach pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 21 marca 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Od dnia 1 kwietnia 1940 r. obowiązują ogólnie dla przesyłek pocztowych w obrębie Generalnego Gubernatorstwa i z Generalnego Gubernatorstwa do Rzeszy Niemieckiej opłaty obowiązujące w wewnętrznym obrocie Rzeszy, wyłączając jednak opłaty miejscowe dla listów i kartek pocztowych.

(2) Na wyjątki można zezwalać.

(3) Dla przesyłek pocztowych, dopuszczonych do obrotu zagranicznego, obowiązują opłaty obowiązujące w zagranicznym obrocie Rzeszy.

§ 2. Używania adnotacji „Frei durch Ablösung" zabrania się w Generalnym Gubernatorstwie z dniem 1 kwietnia 1940 r. Urzędy w Generalnym Gubernatorstwie podlegają z powyższym terminem obowiązkowi frankowania.

Krakau (Kraków), dnia 21 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

238. Szóste rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 26 marca 1940 r.[1]).

Dla wykonania rozporządzenia o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie[2]) z dnia 31 października 1939 r. (Dz.

Do 236.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 60; uchylone § 2 p. 3 szóstego rozporządzenia wykonawczego z dnia 26 marca 1940 r. do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie (**nr. 238**).

Do 237.
[1]) Dz. rozp. GGP I str. 111.

Do 238.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 191.
[2]) **Nr. 228.**

rozp. GGP. str. 12) i drugiego rozporządzenia o opłatach pocztowych w Generalnym Gubernatorstwie [3]) z dnia 21 marca 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 111) postanawiam:

§ 1. Od dnia 1 kwietnia 1940 r. obowiązują wewnątrz Generalnego Gubernatorstwa i w obrocie między Generalnym Gubernatorstwem a Rzeszą Niemiecką opłaty pocztowe, ustalone w załączniku 1 [4]), oraz wewnątrz Generalnego Gubernatorstwa pocztowe opłaty czekowe, ustalone w załączniku 2 [5]).

§ 2. Z dniem 31 marca 1940 tracą moc obowiązującą:

1. §§ 1, 4 i 5 pierwszego rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 15 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 39) [6]),
2. załącznik do ordynacji pocztowo-czekowej z dnia 15 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 35) [7]),
3. piąte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 22 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. II str. 60) [8]) wraz z załącznikiem (Dz. rozp. GGP. II str. 65 i 66).

Krakau (Kraków), dnia 26 marca 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Lauxmann

239. Rozporządzenie o konfiskacie i oddaniu aparatów radiowych [1]).

Z dnia 15 grudnia 1939 r. [2]).

Na podstawie § 8 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Wszelkie aparaty radiowe wraz z przynależnościami, jak również wszelkie części składowe takich aparatów zostają z natychmiastową mocą skonfiskowane [3]).

§ 2. (1) Podlegające konfiskacie według § 1 przedmioty należy do dnia 25 stycznia 1940 r. oddać.

Do 238.

[3]) Nr. 237.

[4]) Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 196 i nast.; załącznik jest ze względu na związek zamieszczony przy pierwszym rozporządzeniu wykonawczym (nr. 230, str. 451).

[5]) Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 200; załącznik jest ze względu na związek zamieszczony przy czwartym rozporządzeniu wykonawczym (nr. 235, str. 481).

[6]) Nr. 230.

[7]) Nr. 235.

[8]) Nr. 236.

Do 239.

[1]) Rozporządzenie traci moc obowiązującą z upływem dnia 30 czerwca 1940 r. (§ 12 ust. 2 ordynacji radiowej z 13 kwietnia 1940 r., nr. 240).

[2]) Dz. rozp. GGP. str. 225; weszło w życie z dniem 22 grudnia 1939 r.

[3]) Konfiskata nastąpiła w dniu 22 grudnia 1939 r. z mocy ustawy. Por. także nr. 159 § 18 ust. 2c.

(2) Oddanie powinno nastąpić w urzędach władz gminnych, w miastach wydzielonych[4]) w komisariatach Policji, w których obrębie przedmioty podlegające konfiskacie się znajdują.

§ 3. (1) Dla obywateli Rzeszy Niemieckiej i narodowości niemieckiej[5]), jak również dla władz, które posiadają aparaty radiowe ze względów służbowych lub dla celów wspólnego odbioru, wstępuje w miejsce obowiązku oddania wymienionego w § 2 ust. 1, obowiązek zgłoszenia.

(2) Ludność ukraińską i góralską mogą Starostowie i w miastach wydzielonych[4]) Starostowie Miejscy zwalniać w poszczególnym wypadku od obowiązku oddania i zadowolić się zgłoszeniem. Już oddane przedmioty mogą oni zwracać.

(3) Wymagane według ust. 1 i 2 zgłoszenie powinno nastąpić w urzędach gminnych, w miastach wydzielonych w komisariatach Policji.

(4) Zgłoszenie zaświadcza się.

§ 4. (1) Sprzętem, podlegającym według § 3 ust. 1 obowiązkowi zgłoszenia, wolno rozporządzać tylko na rzecz osoby lub władzy, wymienionej w § 3 ust. 1. Rozporządzanie należy zgłosić władzom gminnym, w miastach wydzielonych[4]), komisariatom Policji.

(2) Rozporządzać wolno aparatem, podlegającym obowiązkowi zgłoszenia na rzecz wymienionej w § 3 ust. 2 osoby tylko wtedy, jeżeli uzyskało się uprzednie zezwolenie Starosty, właściwego dla nabywcy lub w miastach wydzielonych Starosty Miejskiego.

§ 5. (1) Wykroczenia przeciwko niniejszemu rozporządzeniu podlegają karze ciężkiego więzienia. W szczególnie lekkich wypadkach orzec można grzywnę.

(2) Tak samo karany będzie, kto sprzęt radiowy podlegający konfiskacie, przed oddaniem umyślnie w złym zamiarze uszkodzi.

(3) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny[6]).

§ 6. Przedmiotami, podlegającymi obowiązkowi oddania, rozporządza Wydział Oświaty Ludu i Propagandy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora lub przez niego wyznaczone urzędy.

§ 7. Co do warunków używania aparatów radiowych zastrzega się specjalne uregulowanie[7]).

§ 8. Przepisy, potrzebne dla wykonania niniejszego rozporządzenia, wyda Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w porozumieniu z Wydziałem Oświaty Ludu i Propagandy.

Krakau (Kraków), dnia 15 grudnia 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

240. Rozporządzenie w sprawie posiadania i używania sprzętu radiotechnicznego w Generalnym Gubernatorstwie (Ordynacja radiowa).

Z dnia 13 kwietnia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 239.
[4]) Nr. 3 uwaga 12.
[5]) Równoznaczne z przynależnymi do Narodu Niemieckiego, nr. 15 § 4, nr. 16.
[6]) Nr. 48 § 2 ust. 1.
[7]) Patrz ordynacja radiowa z dnia 13 kwietnia 1940 r. (nr. 240) oraz pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 14 kwietnia 1940 r. (nr. 241).
Do 240.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 167.

§ 1

Sprzęt radiotechniczny.

Sprzętem radiotechnicznym są urządzenia służące do odbioru audycyj radiowych drogą bezdrutową lub drutową. Do sprzętu radiotechnicznego zalicza się również anteny odbiorcze.

§ 2

Posiadanie i używanie sprzętu radiotechnicznego.

(1) Kto chce posiadać lub używać sprzęt radiotechniczny musi mieć na to zezwolenie (zezwolenie radiowe).

(2) Nie dotyczy to sprzętu radiotechnicznego służbowego, posiadanego przez Niemieckie Siły Zbrojne, a służącego do celów obrony Rzeszy.

§ 3

(1) Zezwolenie radiowe obowiązuje również osoby lub wytwórnie produkujące sprzęt radiotechniczny, przedsiębiorstwa handlujące takim sprzętem oraz przedsiębiorstwa składowe i zakłady zastawnicze, przyjmujące w celach zarobkowych sprzęt radiotechniczny na skład, względnie w zastaw.

(2) Zezwolenie radiowe obowiązuje również tego, kto słucha audycyj radiowych przy pomocy sprzętu radiotechnicznego dowolnego rodzaju, którego posiadanie lub używanie w myśl przepisów niniejszej ordynacji radiowej dozwolone jest bez zezwolenia radiowego[2]).

(3) Odbiór audycyj radiowych przy pomocy sprzętu radiotechnicznego służbowego, należącego do Niemieckich Sił Zbrojnych[3]) i służącego do celów obrony Rzeszy, jest dozwolone bez zezwolenia radiowego.

(4) Koleje służące dla ruchu publicznego, spedytorzy i firmy przewozowe mogą, bez specjalnego zezwolenia radiowego, przyjmować sprzęt radiotechniczny do przewozu lub przechowania i wydawać go według zlecenia.

§ 4

Udzielanie zezwolenia radiowego.

(1) Zezwolenie radiowe wydaje „Deutsche Post Osten" (Niemiecka Poczta Wschodu)[4].

(2) Zezwolenie radiowe może być wydane czasowo lub warunkowo. Odmowa wydania nie wymaga uzasadnienia.

§ 5

Zakres zezwolenia radiowego.

(1) Zezwolenie radiowe uprawnia posiadacza zezwolenia (radioabonenta) do posiadania i używania dowolnej ilości sprzętu radiotechnicznego w swoim mieszkaniu i w swoich pomieszczeniach pracy, lub do odbioru audycyj radiowych jakimś innym urządzeniem radiowym,

---

[2]) Por. § 2 ust. 1, § 3 ust. 1 oraz § 1, nadto § 3 ust. 4.
[3]) Por. § 2 ust. 2.
[4]) Por. nr. 228.

jednakże tylko na terenie nieruchomości podanej w karcie zezwolenia radiowego. Wątpliwości co do granic zasięgu mieszkania, pomieszczenia pracy lub nieruchomości rozstrzyga Niemiecka Poczta Wschodu [4]).

(2) Radioabonent może, na terenie nieruchomości podanej w zezwoleniu radiowym, w swoim mieszkaniu i w swoich pomieszczeniach pracy, włączyć do sprzętu radiowego dowolną ilość głośników lub słuchawek. Do swego sprzętu radiotechnicznego nie może on przyłączyć pomieszczeń pracy i mieszkań osób trzecich.

(3) Uprawnienie nie objęte ust. 1 wymaga osobnego zezwolenia.

(4) Zezwolenie radiowe uprawnia radioabonenta tylko do odbioru audycyj radiowych.

(5) Radioabonent, który bezwiednie inne odebrał audycje, nie powinien treści ich zapisywać ani innym przekazywać, lub też treść audycyj wykorzystać w jakimkolwiek celu, jak również podawać innym fakt, że takie audycje istnieją.

(6) Radioabonent, wyzbywający się sprzętu radiowego na rzecz innego abonenta, powinien w ciągu 8 dni donieść o tym pisemnie Oddawczemu Urzędowi Pocztowemu. W doniesieniu powinno być podane nazwisko i adres drugiego radioabonenta.

§ 6

Nadzór Niemieckiej Poczty Wschodu.

(1) Niemiecka Poczta Wschodu [4]) jest władzą nadzorczą dla wykonania rozporządzenia radiowego.

(2) Upoważnionym przez Niemiecką Pocztę Wschodu jest dozwolone wejście w każdej chwili do pomieszczeń i nieruchomości, w których znajduje się lub znajdował się sprzęt radiotechniczny, podlegający obowiązkowi zezwolenia.

§ 7

Opłaty.

(1) Za zezwolenie radiowe pobiera Niemiecka Poczta Wschodu [4]) opłatę (opłatę radiową) w wysokości 4 zł. miesięcznie bez względu na ilość znajdującego się w posiadaniu lub użyciu sprzętu radiotechnicznego. Opłatą obciąża się posiadacza zezwolenia radiowego. Opłaty winny być uiszczane bez względu na to, czy sprzęt radiotechniczny jest lub nie jest w użyciu.

(2) Zwolnienie od opłaty radiowej może nastąpić ze względów służbowych, państwowo-politycznych lub społecznych.

§ 8

Wygaśnięcie zezwolenia radiowego, cofnięcie, zrzeczenie.

(1) Zezwolenie radiowe wygasa gdy,

1. Niemiecka Poczta Wschodu [4]) odwoła je [5]),

---

[4]) Por. nr. 228.
[5]) Ust. 2, 4.

2. radioabonent zrzeka się go[6]),
3. radioabonent opuszcza, z zaznaczonej w karcie zezwolenia radiowego nieruchomości, swoje mieszkanie lub swoje pomieszczenie pracy,
4. upłynie czas, na który było udzielone (zezwolenie czasowe),
5. nie zostały spełnione warunki, na podstawie których zezwolenie zostało udzielone.

(2) Niemiecka Poczta Wschodu może w każdej chwili zezwolenie cofnąć. W wypadku cofnięcia należy podać radioabonentowi dzień wygaśnięcia zezwolenia.

(3) Radioabonent może z końcem każdego miesiąca zrzec się zezwolenia radiowego. Zrzeczenie jest ważne z chwilą, gdy zostanie potwierdzone na piśmie przez Niemiecką Pocztę Wschodu.

(4) Cofnięcie i zrzeczenie nie wymagają żadnego uzasadnienia. Oświadczenie o cofnięciu lub zrzeczeniu musi być dokonane na piśmie.

(5) Zezwolenie radiowe po wygaśnięciu, musi być zwrócone Niemieckiej Poczcie Wschodu.

§ 9

Oddanie sprzętu radiotechnicznego po wygaśnięciu zezwolenia radiowego.

(1) Po wygaśnięciu zezwolenia radiowego powinien posiadacz zezwolenia oddać w ciągu 8 dni sprzęt radiotechniczny
1. Oddawczemu Urzędowi Pocztowemu na przechowanie lub
2. posiadaczowi ważnego zezwolenia. Przez oddanie rozumie się wydanie osobie trzeciej z jakiegokolwiekbądź tytułu.

(2) Anteny muszą być rozebrane w ciągu 14 dni od wygaśnięcia zezwolenia. Materiały anteny nie podlegają postanowieniu ust. 1.

(3) Oddawczy Urząd Pocztowy wydaje zaświadczenie odbioru z oddanego mu na przechowanie sprzętu radiotechnicznego. Po przedłożeniu zaświadczenia odbioru i nowego zezwolenia, Oddawczy Urząd Pocztowy zwraca sprzęt radiotechniczny.

(4) Kto według postanowień ust. 1 p. 1 oddał sprzęt radiotechniczny Urzędowi Pocztowemu na przechowanie, nie może w żadnym wypadku rościć sobie pretensji do Niemieckiej Poczty Wschodu o wynagrodzenie szkód.

(5) Posiadacz wygasłego zezwolenia winien zawiadomić pisemnie w ciągu 8 dni swój Oddawczy Urząd Pocztowy o oddaniu sprzętu radiotechnicznego osobie trzeciej.

§ 10

Postanowienia karne.

(1) Radiopajęczarze podlegają karze więzienia na czas nie krótszy od 6 miesięcy, o ile według innych przepisów nie zasługują na karę wyższą. Tylko w wypadkach lżejszych można orzec karę grzywny[7]).

---

[6]) Ust. 3, 4.
[7]) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Niemiecki nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.

(2) Radiopajęczarzem jest ten, kto umyślnie lub z niedbalstwa

1. posiada sprzęt radiotechniczny [8]), nie mając wymaganego § 2 ust. 1 i § 3 ust. 1 zezwolenia radiowego,
2. słucha audycyj radiowych przy pomocy sprzętu radiotechnicznego dowolnego rodzaju [9]), nie posiadając wymaganego zezwolenia radiowego, stosownie do § 3 ust. 2.

(3) Jak radiopajęczarz będzie karany ten [7]), kto umyślnie lub z niedbalstwa

1. po wygaśnięciu zezwolenia radiowego wykona tylko częściowo, wykona nie we właściwym czasie lub wogóle nie wykona postanowień § 9 ust. 1 i 2 co do oddania sprzętu radiotechnicznego, będącego w jego posiadaniu, i co do usunięcia anteny,
2. nie dotrzymuje warunków postawionych przez Niemiecką Pocztę Wschodu [4]).

(4) Karze grzywny podlega [7]), kto nie zawiadamia we właściwym czasie Oddawczego Urzędu Pocztowego, stosownie do postanowień § 5 ust. 6 i § 9 ust. 5.

(5) Obok kary można orzec ściągnięcie przedmiotów, do których czyn karny się odnosi.

(6) Jeżeli czyn został popełniony umyślnie, ściągnięcie musi być orzeczone, jeżeli przedmioty były przeznaczone lub używane do radiopajęczarstwa, lub gdy Niemiecka Poczta Wschodu uzna ściągnięcie za konieczne. Ściągnięcia można zaniechać tylko w wypadku, gdy sprawca używał przedmiotów bez winy uprawnionego.

(7) Radiopajęczarstwo będzie ścigane tylko na wniosek Kierownika Niemieckiej Poczty Wschodu lub placówek służbowych przez niego upoważnionych.

§ 11

Postanowienia przejściowe.

Kto w czasie wejścia w życie [10]) niniejszego rozporządzenia posiada lub używa sprzęt radiotechniczny, nie mając wymaganego, zgodnie z § 2 ust. 1 i § 3 ust. 1 i 2, zezwolenia radiowego, winien w ciągu 1 miesiąca złożyć wniosek do właściwego Urzędu Pocztowego o zezwolenie radiowe lub postąpić w myśl postanowień § 9 rozporządzenia radiowego. Jeżeli wniosek został złożony z zachowaniem terminu można nadal sprzęt radiotechniczny posiadać i używać go aż do czasu otrzymania zezwolenia pisemnego.

§ 12

Wejście w życie.

(1) Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1940 r.

---

[4]) Por. nr. 228.
[7]) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Niemiecki nr. 50 § 7 ust. 2 p. 2, § 10 ust. 1.
[8]) § 1.
[9]) § 3 ust. 2.
[10]) 1 lipca 1940 r. (§ 12 ust. 1).

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 15 grudnia 1939 r. o konfiskacie i oddaniu aparatów radiowych[11]) (Dz. rozp. GGP. str. 225).

Krakau (Kraków), dnia 13 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

241. Pierwsze postanowienie wykonawcze do ordynacji radiowej dla Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 15 kwietnia 1940 r.[1]).

W celu wykonania rozporządzenia o posiadaniu i używaniu sprzętu radiotechnicznego w Generalnym Gubernatorstwie (ordynacji radiowej)[2]) z dnia 13 kwietnia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 167) zarządzam:

§ 1

Wniosek o udzielenie zezwolenia radiowego.

(1) Wniosek o udzielenie zezwolenia radiowego[3]) należy składać pisemnie, na przepisowym formularzu, do właściwego dla danego miejsca zamieszkania (siedziby przemysłowej) Urzędu Pocztowego. Formularze wydaje się bezpłatnie w urzędach pocztowych Niemieckiej Poczty Wschodu.

(2) Wnioskodawca musi przy złożeniu wniosku przedstawić dowód osobisty.

§ 2

Udzielenie zezwolenia radiowego.

(1) Zezwolenia radiowego udziela się przez wręczenie pisemnego zezwolenia radiowego[4]). Zezwolenie radiowe musi być ogólne lub, w poszczególnych wypadkach, ograniczone[5]) do posiadania oznaczonego sprzętu radiotechnicznego.

(2) Zezwolenie radiowe nie może być w żadnym wypadku przeniesione na osobę trzecią.

(3) Posiadacz zezwolenia radiowego jest odpowiedzialny za każdego, kto z jego urządzenia korzysta.

§ 3

Nadzór Niemieckiej Poczty Wschodu.

Tam gdzie znajduje się sprzęt radiotechniczny[6]) musi się również znajdować, w celach kontroli, konieczne dla tego sprzętu zezwolenie ra-

---

Do 240.
[11]) Nr. 239.
Do 241.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 285; co do wejścia w życie (1 lipca 1940 r.) — patrz § 10. Por. także nr. 240 § 12.
[2]) Nr. 240.
[3]) Nr. 240 § 2 ust. 1, § 3.
[4]) Właściwa jest „Niemiecka Poczta Wschodu", nr. 240 § 4 ust. 1.
[5]) Por. nr. 240 § 4 ust. 2.
[6]) Nr. 240 § 1.

diowe. Na żądanie osób, upoważnionych przez Niemiecką Pocztę Wschodu, należy przedstawić zezwolenie radiowe oraz kwit opłat radiowych [7]).

§ 4

Dobroć odbioru.

(1) Za dobre i bez zakłóceń przekazywanie audycyj radiowych nie odpowiada się.

(2) Jeżeli odbiór audycji, na skutek urządzeń nadawczych służących celom publicznym lub na skutek zmiany w nadawaniu albo też zmiany fali, ulega pogorszeniu, jest sprawą radioabonenta na koszt własny przekształcić urządzenia odbiorcze, tak aby odbiór audycyj odbywał się bez uszczerbku.

§ 5

Warunki techniczne.

(1) Urządzenia odbiorcze nie mogą zakłócać pracy urządzeń tele- i radiotechnicznych należących do Niemieckiej Poczty Wschodu, Niemieckich Sił Zbrojnych lub innych władz Generalnego Gubernatorstwa, jak również urządzeń tele- i radiotechnicznych, służących celom publicznym.

(2) Urządzenia antenowe, przewody do słuchawek lub połączenia do głośników winny być tak wykonane, aby urządzeniom tele- i radiotechnicznym, o których mowa w ust. 1, nie zagrażały, nie przeszkadzały ich rozbudowie i nie umożliwiały wzajemnego na siebie oddziaływania elektrycznego.

(3) Wykorzystanie, przy budowie anten, urządzeń tele- i radiotechnicznych, należących do Niemieckiej Poczty Wschodu, dozwolone jest tylko za zezwoleniem Niemieckiej Poczty Wschodu. Uziemienia urządzeń tele- i radiotechnicznych, należących do Niemieckiej Poczty Wschodu, nie mogą być wykorzystane do uziemień sprzętu radiotechnicznego.

(4) Konieczne a wynikające z powyższych postanowień zmiany winien wykonywać radioabonent natychmiast na koszt własny.

§ 6

Nabycie i utrzymanie sprzętu radiotechnicznego.

Nabycie, zmontowanie i utrzymanie sprzętu radiotechnicznego należy wyłącznie do radioabonenta. Jego obowiązkiem jest również wyjednanie zgody osób trzecich na założenie anteny.

§ 7

Opłaty radiowe.

(1) Pierwszą opłatę radiową należy uiszczać przy wręczeniu zezwolenia pisemnego, następne zaś pierwszego każdego miesiąca z góry.

(2) Pełną opłatę miesięczną należy uiszczać również wtedy, gdy zezwolenie jest ważne tylko na część miesiąca.

---

[7]) Patrz § 7; por. także **nr. 240** § 7.

§ 8

Zwolnienie od opłat.

Warunki i szczegóły postępowania przy zwolnieniu od opłat radiowych ustala Kierownik Niemieckiej Poczty Wschodu w porozumieniu z Kierownikiem Wydziału Oświecenia Ludowego i Propagandy przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 9

Zrzeczenie się.

Radioabonent może oświadczyć, że zrzeka się [8]) zezwolenia radiowego na koniec miesiąca kalendarzowego. Oświadczenie musi wpłynąć do Oddawczego Urzędu Pocztowego najpóźniej 20-go dnia tego miesiąca, z upływem którego zezwolenie ma wygasnąć, w przeciwnym bowiem razie wypowiedzenie będzie ważne dopiero na koniec następnego miesiąca kalendarzowego.

§ 10

Wejście w życie.

Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 15 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Lauxmann

3. Ruch uliczny.

242. Zarządzenie policyjne o ruchu pojazdowym.

Z dnia 15 listopada 1939 r. [1]).

Na podstawie § 3 rozporządzenia o bezpieczeństwie i porządku w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 26 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 5) zarządzam:

§ 1. (1) Woźnica pojazdów konnych, jak również przewodnik i poganiacz bydła winni w razie korzystania z dróg i placów publicznych pojazdom mechanicznym, zwracającym na siebie uwagę sygnałami ostrzegawczymi, natychmiast ustąpić z drogi na letni tor (Sommerweg), a jeżeli takiego nie ma, ostro skręcić w prawą stronę.

Do 241.
[8]) Por. nr 240 § 8 ust. 1 p. 2, ust. 3.
Do 242.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 38; weszło w życie z dniem 21 listopada 1939 r.; patrz jednak § 1 ust. 2, oraz § 2 ust. 2.
[2]) Nr. 20.

(2) Niniejszy przepis wchodzi w życie z natychmiastową mocą obowiązującą [3]).

§ 2. (1) W razie ciemności lub gęstej mgły pojazdy winne być rozpoznawalne przez przymocowanie między tylnymi kołami jasno świecącej latarki. Osoby prowadzące lub poganiające bydło, winne w razie ciemności nosić w ręce jasno świecącą latarkę.

(2) Niniejszy przepis wchodzi w życie z dniem 10 grudnia 1939 r.

§ 3. Wykroczenia podlegają karze pieniężnej w wysokości 10 złotych, a gdy zapłata nie może być uiszczoną, karze aresztu do 5 dni.

§ 4. Przepisy potrzebne do wykonania niniejszego rozporządzenia wyda Dowódca Policji Porządkowej [4]).

Krakau (Kraków), dnia 15 listopada 1939 r.

Wyższy Dowódca ᛋᛋ i Policji
Krüger

243. Rozporządzenie o dopuszczeniu do ruchu pojazdów mechanicznych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 23 listopada 1939 r. [1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Pojazdy mechaniczne (samochody osobowe, ciężarowe z wozem przyczepnym lub bez przyczepki, motocykle z przyczepką lub bez przyczepki), mające kursować po dniu 31 stycznia 1940 r. na publicznych drogach, winny być dopuszczone do ruchu przez urzędy, udzielające dopuszczenia [2]), i zaopatrzone w urzędowy znak.

§ 2. O dopuszczenie [3]) do ruchu i udzielenie znaku [4]) należy wnieść podanie [5]) do urzędu dopuszczenia [2]). Jeżeli chodzi o samochody już będące w ruchu, należy przedłożyć dotychczasowe papiery samochodowe.

§ 3. Dopuszczenia do ruchu udziela:

a) dla pojazdów władz całkowitego [6]) zarządu Generalnego Guberna-

Do 242.
[3]) 18 listopada 1939 r.
[4]) Por. nr. 3 § 3 ust. 3.

Do 243.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 208; weszło w życie z dniem 22 grudnia 1939 r.
[2]) § 3.
[3]) Postępowanie jest unormowane w drugim rozporządzeniu wykonawczym z dnia 8 lutego 1940 r. (nr. 245).
[4]) Znak rejestracyjny jest unormowany w § 2 pierwszego rozporządzenia wykonawczego z dnia 8 grudnia 1939 r. (nr. 244); patrz także nr. 245 § 8.
[5]) Nr. 245 § 7.
[6]) Drugie rozporządzenie wykonawcze ogranicza właściwość Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora do „dopuszczenia do ruchu pojazdów służbowych Generalnego Gubernatora i jego Urzędu“ (nr. 245 § 1) i upoważnia Szefów Okręgowych oraz Starostów Powiatowych (Miejskich) do dopuszczenia do ruchu ich pojazdów służbowych (nr. 245 § 2 i 3).

torstwa — Urząd Generalnego Gubernatora, Wydział Spraw Wewnętrznych,

b) dla pojazdów SS, Policji i Wojska — urząd każdorazowo właściwy dla tego,

c) dla innych — Starosta Powiatowy, a w powiatach miejskich — Starosta Miejski [7]).

§ 4. Znaki urzędowe winny być zaopatrzone w urzędową pieczęć urzędu, udzielającego dopuszczenia do ruchu [8]). W razie udzielenia dopuszczenia do ruchu, należy wydać [10]) świadectwo samochodowe [9]). Przy jazdach pojazdem mechanicznym należy mieć zawsze przy sobie wymienione świadectwo.

§ 5. (1) Z dniem *29 lutego* [11]) 1940 r. kończą się dopuszczenia do ruchu wszystkich znajdujących się w ruchu pojazdów mechanicznych i wozów przyczepnych, o ile właściciel *ma siedzibę w obrębie*[11]) Generalnego Gubernatorstwa.

(2) Na wyjątki zezwala Generalny Gubernator.

§ 6. (1) Kto na publicznych drogach i placach prowadzi pojazd mechaniczny, nie dopuszczony do ruchu przez właściwy urząd [12]), podlega karze grzywny lub więzienia.

(2) Tej samej karze podlega właściciel nie dopuszczonego do ruchu pojazdu mechanicznego i ten, kto posługuje się takim, jeżeli pozwolił na używanie tegoż na publicznych drogach i placach lub używanie przez lekkomyślność umożliwił.

§ 7. Kto na publicznych drogach lub placach prowadzi dopuszczony do ruchu pojazd mechaniczny, nie mając przy sobie świadectwa samochodowego [9]), podlega karze grzywny lub więzienia.

§ 8. Właściwy dla zawyrokowania wykroczeń przeciwko §§ 6 i 7 jest Sąd Specjalny [13]).

§ 9. Przepisy konieczne dla wykonania niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 23 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

---

[7]) Równoznaczne z miastami wydzielonymi (por. **nr. 3** uwaga 13).

[8]) Urzędy dopuszczenia winny prowadzić kartotekę (**nr. 244** § 1).
Co do nadto wymaganego „kąta czerwonego" patrz **nr. 245** § 5 ust. 1, § 8 ust. 1 zdanie 2, ust. 2 zdanie 2.

[9]) **Nr. 244** § 6, **nr. 245** § 9.

[10]) Co do opłat — patrz **nr. 245** §§ 4, 13.

[11]) W brzmieniu rozporządzenia w celu zmiany rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o dopuszczeniu do ruchu pojazdów mechanicznych w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 29 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 37), które weszło w życie z dniem 30 stycznia 1940 r.

[12]) § 3 w połączeniu z **nr. 245** §§ 1—3.

[13]) **Nr 48** § 2 ust. 1.

244. Pierwsze rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o dopuszczeniu do ruchu pojazdów mechanicznych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 8 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 8 rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o dopuszczeniu do ruchu pojazdów mechanicznych w Generalnym Gubernatorstwie [2]) (Dz. rozp. GGP. str. 205) zarządzam:

§ 1. (1) Urzędy, udzielające dopuszczenia do ruchu [3]), winny prowadzić w oddzielnych kartotekach dopuszczone do ruchu pojazdy mechaniczne i wozy przyczepne. Kartotekę należy uporządkować według numerów rozpoznawczych [4]) pojazdów.

(2) Duplikat karty kartoteki należy natychmiast przesłać *referentowi dla komunikacji drogowej przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, Krakau (Kraków), Rynek 35*[5]), oraz należy donieść bieżąco o wszelkich zmianach.

§ 2. Pojazdy mechaniczne, dopuszczone do ruchu w obrębie Generalnego Gubernatorstwa, otrzymują znak „Ost" i numer rozpoznawczy [6]):

a) pojazdy służbowe Generalnego Gubernatora i Jego urzędu: „Ost" Nr. 1—999,
b) pojazdy mechaniczne z Okręgu Krakau (Kraków): „Ost" Nr. 1 000—2 999,
c) pojazdy mechaniczne z Okręgu Lublin (Lublin): „Ost" Nr. 3 000—4 999,
d) pojazdy mechaniczne z Okręgu Radom (Radom): „Ost" Nr. 5 000—6 999,
e) pojazdy mechaniczne z Okręgu Warschau (Warszawa): „Ost" Nr. 7 000—8 999.

§ 3. Nie dotyczy to przydziału znaków i numerów rozpoznawczych dla pojazdów służbowych SS, Policji (Pol.) i Wojska (WH, WL.).

§ 4. Numery według § 2 mają być oddane do dyspozycji przez Okręgi Starostom i Starostom Miejskim w miarę potrzeby i seriami.

§ 5. Świadectwo samochodowe (por. § 4 rozporządzenia o dopuszczeniu do ruchu pojazdów mechanicznych w Generalnym Gubernatorstwie [2]) z dnia 23 listopada 1939 r.) należy wydać według załączonego wzoru [7]).

Krakau (Kraków), dnia 8 grudnia 1939 r.

Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych
przy Urzędzie Generalnego Gubernatora
Dr. Siebert

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 213; weszło w życie z dniem 22 grudnia 1939 r.
[2]) Nr. 243.
[3]) Nr. 243 § 3 w połączeniu z §§ 1 do 3 drugiego rozporządzenia wykonawczego z dnia 8 lutego 1940 r. (nr. 245).
[4]) § 2.
[5]) Nowe brzmienie na mocy § 11 ust. 2 drugiego rozporządzenia wykonawczego z dnia 8 lutego 1940 r. (nr. 245) w połączeniu z rozporządzeniem organizacyjnym Szefa Urzędu Generalnego Gubernatora z dnia 17 maja 1940 r. (znak akt 3137a).
[6]) Por. nr. 245 § 8.
[2]) Nr. 243.
[7]) Z powodu braku miejsca nie zamieszczony.

245. Drugie rozporządzenie wykonawcze. do rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o dopuszczeniu do ruchu pojazdów mechanicznych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 5 lutego 1940 r.[1]).

Celem wykonania rozporządzenia z dnia 23 listopada 1939 r. o dopuszczeniu do ruchu pojazdów mechanicznych w Generalnym Gubernatorstwie [2]) (Dz. rozp. GGP. str. 205) postanawiam:

Część I.

Postępowanie przy dopuszczeniu pojazdów służbowych w Generalnym Gubernatorstwie [3]).

§ 1

Służbowe pojazdy Generalnego Gubernatora.

Wvdział Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora, który właściwy jest dla dopuszczenia do ruchu pojazdów służbowych Generalnego Gubernatora i Jego Urzędu, zarządza przydziałem numerów rozpoznawczych [4]) i przekazuje po tym pojazd urzędowi dopuszczenia do ruchu pojazdów mechanicznych przy Staroście Miejskim w Krakau (w Krakowie) celem przeprowadzenia ogólnego postępowania dopuszczenia do ruchu.

§ 2

Służbowe pojazdy Szefów Okręgowych [5]).

Szef Okręgowy zarządza przydziałem numerów rozpoznawczych [4]) dla swych pojazdów służbowych i przekazuje po tym pojazd urzędowi dopuszczenia do ruchu przy Staroście Miejskim, właściwym dla jego siedziby służbowej, celem przeprowadzenia ogólnego postępowania dopuszczenia.

§ 3

Służbowe pojazdy Starostów Powiatowych (Starostów Miejskich) [5]).

Starosta Powiatowy (Miejski) zarządza przydziałem numerów rozpoznawczych dla swych pojazdów służbowych i przekazuje po tym pojazd urzędowi dopuszczenia w swej siedzibie służbowej celem przeprowadzenia ogólnego postępowania dopuszczenia.

§ 4

Zwolnienie od opłat.

Za dopuszczenie do ruchu pojazdów według §§ 1—3 opłat nie pobiera się.

---

[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 81; weszło w życie z dniem 13 lutego 1940 r.
[2]) Nr. 243.
[3]) Nr. 243 § 3a.
[4]) Nr. 244 § 2a.
[5]) Z odchyleniem od nr. 243 § 3a unormowane.

Część II.

Postępowanie przy dopuszczeniu innych[6]) pojazdów mechanicznych i przyczepek w Generalnym Gubernatorstwie.

§ 5

Obowiązek dopuszczenia.

(1) Pojazdy mechaniczne i ich przyczepki mogą kursować na publicznych drogach tylko wówczas, gdy dopuszczone są do ruchu przez udzielenie zezwolenia do jazdy[7]), przez przydział urzędowego znaku rozpoznawczego[8]) oraz przez oznaczenie ich czerwonym kątem[9]) i pieczęcią urzędową[10]).

(2) Wyłączone od przepisów ust. 1 są:

a) pojazdy szynowe;

b) samojeżdżące maszyny robocze z szybkością maksymalną do 20 km/godz.;

c) krzesła dla chorych z napędem mechanicznym;

d) przyczepki w przedsiębiorstwach rolniczych i leśnych, urządzone na zmianę dla pociągu luh zaprzęgu lub maszyn pociągowych.

§ 6

Udzielanie i odbieranie zezwolenia jazdy.

(1) Zezwolenie jazdy może być udzielone, jeżeli pojazd odpowiada istniejącym przepisom oraz widocznie zdatny jest do ruchu. Należy je odmawiać w każdym przypadku, w którym nie jest koniecznie wskazane interesem ogólnym, lub gdy wnioskodawcy[11]) mają do dyspozycji inne wystarczające środki komunikacyjne.

(2) Urząd dopuszczenia może żądać od wnioskodawcy udowodnienia własności lub prawa posiadania pojazdu.

(3) Urząd dopuszczenia może udzielać zezwoleń uwarunkowanych lub udzielanie uzależniać od wykonania nałożonych obowiązków, szczególnie od przedłożenia zaświadczeń konieczności, wydanych przez inne urzędy.

(4) Jeżeli zezwolenie jazdy nie jest udzielone na określony czas, zezwolenie pozostaje ważne aż do ostatecznego unieruchomienia pojazdu, chyba że zmieniono istotne części pojazdu.

(5) Zezwolenie jazdy może być odebrane każdego czasu.

(6) Przeciw decyzji urzędu dopuszczenia, o której mowa w ust. 1—5, nie służy prawo zażalenia.

---

[6]) Nr. 243 § 3b.
[7]) § 6.
[8]) § 8 ust. 1 zdanie 1.
[9]) § 8 ust. 1 zdanie 2.
[10]) § 8 ust. 2.
[11]) § 7 ust. 1.

§ 7

Wniosek o dopuszczenie.

(1) O udzielenie zezwolenia jazdy[12]) i przydział urzędowego znaku rozpoznawczego[7]) właściciel lub dysponujący winien wnieść do tego urzędu dopuszczenia[13]), w obrębie którego pojazd ma być normalnie umieszczony. Wniosek ma być złożony z użyciem formularza urzędowego (załącznika 1).

(2) We wniosku o dopuszczenie muszą być podane:

a) nazwisko (firma), zawód, przedsiębiorstwo lub stan i adres tego, dla którego pojazd ma być dopuszczony;

b) rodzaj pojazdu z jego dokładnym opisem;

c) miejsce normalnego umieszczenia pojazdu;

d) dokładny adres tego, któremu urząd dopuszczenia wręczyć ma świadectwo samochodowe (por. § 4 rozporządzenia[2]) z dnia 23 listopada 1939 r. Dz. rozp. GGP. str. 205).

(3) Z wnioskiem należy przedłożyć dokument samochodowy[14]), o ile taki istnieje.

Załącznik 1 (Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 89) z powodu braku miejsca nie zamieszczony.

§ 8

Znak urzędowy.

(1) Znak urzędowy[15]), mający być przydzielony przez urząd dopuszczenia, zawiera znak rozpoznawczy dla Generalnego Gubernatorstwa „O s t“ oraz numer rozpoznawczy, pod którym pojazd ma być zarejestrowany przez urząd dopuszczenia. Szyld numerowy winien być opatrzony poza tym w kąt czerwony[16]).

(2) Szyld numerowy należy zaopatrzyć w pieczęć urzędową urzędu dopuszczenia[13]). Odnosi się to również do kąta czerwonego.

(3) Na piśmienne wezwanie (załącznik 2) urzędu dopuszczenia, należy stawić się z pojazdem celem ostemplowania.

(4) Znak i numer rozpoznawczy należy umieścić czarnym pismem na białym tle. Wielkość szyldu numerowego wynosi przy piśmie jednowierszowym 100×490 mm, przy piśmie dwuwierszowym 190×320 mm. Znak „Ost“ należy umieścić przy dwuwierszowym napisie nad numerem rozpoznawczym. Znak składa się z dużej litery O i małych liter st. Poza tym stosuje się odpowiednio do formy umieszczenia, wielkości i napisu szyldu numerowego przepisy obowiązujące w Rzeszy Niemieckiej.

(5) Poza znakiem urzędowym wolno umieścić stosownie do przepisów o międzynarodowej komunikacji samochodowej znak narodowy „D“.

Załącznik 2 (Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 92) z powodu braku miejsca nie zamieszczony.

---

[2]) Nr. 243.
[7]) § 6.
[12]) § 6.
[13]) Równoznaczne ze Starostą Powiatowym (Miejskim), nr. 243 § 3c.
[14]) § 10.
[15]) Nr. 243 §§ 1, 2 zdanie 1, nr. 244 § 2.
[16]) § 8 ust. 1.

§ 9

Wygotowanie świadectwa samochodowego.

(1) Po udzieleniu zezwolenia jazdy [12]) i przydzieleniu znaku urzędowego wygotowuje i wręcza się świadectwo samochodowe (por. § 5 pierwszego rozporządzenia wykonawczego [17]) z dnia 8 grudnia 1939 r. Dz. rozp. GGP. str. 213).

(2) W razie udzielenia zezwolenia jazdy uwarunkowanego lub uzależnionego od wykonania nałożonych obowiązków, należy o tym wspomnieć w świadectwie samochodowym.

§ 10

Dokument samochodowy [18]).

(1) Jeżeli istnieje dokument samochodowy, urząd dopuszczenia [13]) winien zanotować w dokumencie tym przydzielony znak urzędowy oraz dane osobiste osoby, dla której dopuszcza się pojazd. Dokument należy po tym przesłać Wydziałowi Komunikacji Drogowej [19]) przy Urzędzie Generalnego Gubernatora w Krakau (w Krakowie), ul. Szczepańska 2, do którego należy zwrot dokumentu wnioskodawcy.

(2) Za dokument samochodowy w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się także dokument dla przyczepki.

§ 11

Kartoteka.

(1) Kartoteki [20]), mające być prowadzone przez urząd dopuszczenia [13]) (załącznik 3), należy wystawiać w podwójnym wygotowaniu.

(2) Pierwopis pozostaje przy urzędzie dopuszczenia. Wtóropis należy przesłać Wydziałowi Komunikacji Drogowej [19]) przy Urzędzie Generalnego Gubernatora. § 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego [17]) z dnia 8 grudnia 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 213) zmienia się o tyle.

Załącznik 3 (Dz. rozp. GGP. 1940 r. II str. 90, 91) z powodu braku miejsca nie zamieszczony.

§ 12

Obowiązek zgłoszenia, ciążący na właścicielu i dysponującym.

(1) Dane w świadectwie samochodowym [21]) i dokumencie samochodowym [14]) stale muszą odpowiadać stosunkom faktycznym oraz zgodne być z podanymi w kartotece [22]). Wobec tego o każdej zmianie istotnej należy donieść niezwłocznie urzędowi dopuszczenia [13]), przesyłając świadectwo oraz dokument samochodowy, jeżeli taki istnieje. Odnosi się to

---

[12]) § 6.
[13]) Równoznaczne ze Starostą Powiatowym (Miejskim), nr. 243 § 3c.
[14]) § 10.
[17]) Nr. 244.
[18]) § 7 ust. 3.
[19]) Teraz *referentowi dla komunikacji drogowej, Krakau (Kraków), Rynek 25* (rozporządzenie organizacyjne Szefa Urzędu Generalnego Gubernatora z dnia 17 maja 1940 r., znak akt 3137a/40).
[20]) Nr. 244 § 1.
[21]) § 9.
[22]) § 11.

szczególnie do zmiany miejsca umieszczenia pojazdu, zbytu i unieruchomienia pojazdu.

(2) W wypadku przeniesienia miejsca umieszczenia pojazdu do obrębu innego urzędu dopuszczenia na czas dłuższy od 3 miesięcy, należy wnieść niezwłocznie do tegoż o przydział nowego znaku.

(3) W razie zbytu pojazdu, zbywający winien zawiadomić urząd dopuszczenia, właściwy dla tegoż pojazdu, o adresie nabywcy. Przy tym należy dołączyć świadectwo samochodowe i dokument samochodowy, jeżeli taki istnieje. Nabywca winien wnieść do urzędu dopuszczenia, właściwego dla miejsca umieszczenia pojazdu, o wystawienie nowego świadectwa samochodowego i w danym wypadku także o przydział nowego znaku urzędowego.

(4) Jeżeli wycofuje się z komunikacji pojazd, właściciel i dysponujący winni niezwłocznie donieść o tym urzędowi dopuszczenia, przesyłając równocześnie świadectwo samochodowe. Jeżeli istnieje dokument samochodowy, należy dołączyć go do zgłoszenia, a urząd dopuszczenia przesyła go Wydziałowi Komunikacji Drogowej[19]) przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

§ 13

Ordynacja opłat.

Urzędy dopuszczenia [13]) pobierają opłaty następujące:

1. Za udzielenie świadectwa samochodowego i przydział znaku urzędowego
   a) na motocykle . . . . 4 zł.
   b) na przyczepki . . . . 2 „
   c) na inne pojazdy . . . . 6 „
2. Za odnowienie świadectwa samochodowego przy zmianie rodzaju budowy pojazdu [23]), miejsca umieszczenia pojazdu [24]) lub przy zmianie właściciela [25])
   a) za motocykle . . . . 4 zł.
   b) za przyczepki . . . . 2 „
   c) za inne pojazdy . . . . 6 „
3. Za udzielenie świadectwa samochodowego na miejsce zaginionego
   a) za motocykle . . . . 4 zł.
   b) za przyczepki . . . . 2 „
   c) za inne pojazdy . . . . 6 „
4. Za przymusowe ściągnięcie dokumentu samochodowego, świadectwa samochodowego lub usunięcie pieczęci urzędowej na znakach urzędowych
   a) za motocykle . . . . 4 zł.
   b) za przyczepki . . . . 2 „
   c) za inne pojazdy . . . . 6 „

---

[13]) Równoznaczne ze Starostą Powiatowym (Miejskim), nr. 243 § 3c.
[19]) Patrz str. 499.
[23]) § 12 ust. 1 zdanie 2 w połączeniu z § 6 ust. 4.
[24]) § 12 ust. 1 zdanie 2 i 3, ust. 2.
[25]) § 12 ust. 3.

§ 14

Postanowienia karne.

Kto wykracza przeciw przepisom § 12, podlega karze więzienia lub grzywny [26]).

Krakau (Kraków), dnia 5 lutego 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Siebert

---

[26]) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7 ust. 2 zdanie 2, § 10 ust 1. Patrz jednak nr. 243 § 8.

XI. Przepisy dla żydów.

246. Rozporządzenie o oznaczeniu żydów i żydówek w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 23 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Wszyscy żydzi i żydówki, przebywający w Generalnym Gubernatorstwie a mające ukończone 10 lat życia, obowiązani są nosić, zaczynając od 1 grudnia 1939 r., na prawym rękawie ubioru i wierzchniego ubioru biały pasek o szerokości co najmniej 10 cm, zaopatrzony w gwiazdę syjońską.

§ 2. Opaski te winni żydzi i żydówki sprawić sobie sami i zaopatrzyć odpowiednim znakiem.

§ 3. (1) Winni wykroczenia podlegają karze więzienia *i grzywny w nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar*[2]).

(2) Dla zawyrokowania właściwe są Sądy Specjalne[3]).

§ 4. Potrzebne przepisy wykonawcze wyda Kierownik Wydziału Spraw Wewnętrznych przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 23 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

247. Rozporządzenie o ustanowieniu rad żydowskich.

Z dnia 28 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

Do 246.

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 61; weszło w życie z dniem 1 grudnia 1939 r.

[2]) Dodane drugim rozporządzeniem o oznaczeniu żydów i żydówek w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 19 lutego 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 79); weszło w życie z dniem 29 lutego 1940 r.

[3]) **Nr. 48** § 2 ust. 1.

Do 247.

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 72.

§ 1. W każdej gminie utwarza się zastępstwo żydów.

§ 2. To zastępstwo żydów, zwane radą żydowską, składa się w gminach do 10.000 mieszkańców z 12, w gminach ponad 10.000 mieszkańców z 24 żydów, pochodzących z miejscowej ludności. Radę żydowską wybierają żydzi odnośnej gminy. Jeżeli członek z rady żydowskiej ustąpi, wówczas należy natychmiast wybrać nowego członka.

§ 3. Rada żydowska wybiera spośród swego grona przewodniczącego i zastępcę.

§ 4. (1) Po tych wyborach, które winne być dokonane najpóźniej do dnia 31 grudnia 1939 r., należy donieść właściwemu Staroście, a w powiatach miejskich [2]) Staroście Miejskiemu o składzie rady żydowskiej.

(2) Starosta Powiatowy (Starosta Miejski) rozstrzyga o tym, czy podany skład rady żydowskiej należy uznać. Może on zarządzić inny skład.

§ 5. Rada żydowska obowiązana jest do przyjmowania rozkazów Władz Niemieckich [3]) przez przewodniczącego lub jego zastępcę. Odpowiada ona za sumienne przeprowadzenie tychże w pełnym zakresie. Żydzi i żydówki winni być posłuszni poleceniom, wydanym przez nią celem wykonania niemieckich zarządzeń.

Krakau (Kraków), dnia 28 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

248. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 28 listopada 1939 r. o ustanowieniu rad żydowskich.

Z dnia 25 kwietnia 1940 r.[1]).

Celem wykonania rozporządzenia o ustanowieniu rad żydowskich [2]) z dnia 28 listopada 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 72) postanawiam:

Do § 5 rozporządzenia.

§ 1. Rozkazy Władz Niemieckich do rady żydowskiej należy kierować wyłącznie przez właściwego dla rady żydowskiej Starostę Powiatowego [3]).

§ 2. Nie objęte tym uregulowaniem § 1 są środki i zarządzenia, wydane na podstawie rozporządzenia o wprowadzeniu przymusu pracy dla

---

Do 247.
[2]) = miastom wydzielonym.
[3]) Rozkazy władz niemieckich należy kierować do rady żydowskiej wyłącznie przez Starostę Powiatowego. W sprawie kierowania rozkazów w miastach wydzielonych wyjdzie jeszcze osobne uregulowanie (pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 28 kwietnia 1940 r., **nr. 248**).
Do 248.
[1]) Dz. rozp. GGP. II str. 249; weszło w życie z dniem 2 maja 1940 r.
[2]) **Nr. 247.**
[3]) Por. **nr.** 3 uwaga 11.

ludności żydowskiej w Generalnym Gubernatorstwie [4]) z dnia 26 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 6).

§ 3. Dla obszaru Starostw Miejskich [5]) wydaje się specjalne uregulowanie.

Krakau (Kraków), dnia 25 kwietnia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Z polecenia
Dr. Siebert

249. Rozporządzenie o zakazie uboju rytualnego.

Z dnia 26 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Na obszarze, będącym pod zwierzchnictwem niemieckim, wszelkiego rodzaju dręczenie zwierząt jest niedopuszczalne. Zabraniam przeto z natychmiastową mocą obowiązującą ubój rytualny, to jest dręczące, przez stopniowe upuszczanie krwi dokonywane bicie zwierząt dla celów tak zwanego koszernego spożywania mięsa.

§ 2. (1) Kto się dopuszcza uboju rytualnego, podlega karze ciężkiego więzienia powyżej jednego roku.[2])

(2) Tej samej karze jak sprawca podlega również współsprawca, podżegacz i pomocnik.

(3) Usiłowanie karane będzie jak czyn dokonany.

(4) Wykonanie kary ciężkiego więzienia nastąpić może również w obozach koncentracyjnych.

Warschau (Warszawa), dnia 26 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

Do 248.
[4]) Nr. 250.
[5]) Por. nr. 3 uwaga 13.
Do 249.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 7; weszło w życie z dniem 27 października 1939 r.
[2]) Właściwy do zawyrokowania Sąd Niemiecki (nr. 50 § 7 ust. 2 nr. 2, § 10 ust. 1).

250. Rozporządzenie o wprowadzeniu przymusu pracy dla ludności żydowskiej Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 26 października 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych obszarów polskich z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Dla zamieszkałych[2]) w Generalnym Gubernatorstwie żydów wprowadza się z natychmiastową mocą przymus pracy[3])[4]). W tym celu wciela się żydów do oddziałów roboczych pracy przymusowej.

§ 2. Przepisy niezbędne dla wykonania niniejszego rozporządzenia wyda Wyższy Dowódca SS i Policji[5]). Może on wyznaczyć na wschód od Wisły obszary, na których rozporządzenie niniejsze nie zostanie wykonane[6]).

Warschau (Warszawa), dnia 26 października 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów

Frank

251. Pierwsze postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 26 października 1939 r. o wprowadzeniu przymusu pracy dla ludności żydowskiej Generalnego Gubernatorstwa.

Z dnia 11 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 2 rozporządzenia o wprowadzeniu przymusu pracy dla ludności żydowskiej Generalnego Gubernatorstwa[2]) z dnia 26 października 1939 r. (Dz. rozp. GGP. str. 6) postanawiam:

§ 1. Z dniem 1 stycznia 1940 r. zabrania się wszystkim żydom, zamieszkałym w Generalnym Gubernatorstwie dla okupowanych polskich obszarów, dokonywania bez pisemnego zezwolenia miejscowo właściwej

---

Do 250.

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 6; weszło w życie z dniem 27 października 1939 r.

[2]) Zasadniczo od ukończonego 14-go do ukończonego 60-go roku życia (drugie postanowienie wykonawcze z dnia 12 grudnia 1939 r. — **nr. 252** — § 1 zdanie 1).

[3]) Którego czas w zasadzie wynosi 2 lata (**nr. 252** § 1 zdanie 2).

[4]) Od przymusu pracy dla ludności żydowskiej odróżniać należy obowiązek pracy ludności polskiej (**nr. 172** do **174**).

[5]) Dotychczas wydano

pierwsze postanowienie wykonawcze z dnia 11 grudnia 1939 r. (**nr. 251**), które nakłada na żydów specjalne ograniczenia pobytu, i wymienione już

drugie postanowienie wykonawcze z dnia 12 grudnia 1939 r. (**nr. 252**), które ustala ogólne zasady przeprowadzenia przymusu pracy i ureguluje sporządzenie spisu ludności żydowskiej, podlegającej przymusowi pracy.

[6]) Takich obszarów dotychczas nie wyznaczono.

Do 251.

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 231.

[2]) **Nr. 250.**

251

władzy administracyjnej niemieckiej [3]) zmiany miejsca zamieszkania lub kwatery poza granice gminy ich dotychczasowego miejsca zamieszkania lub udania się na wędrówkę poza tę granicę gminy, porzucając stałe miejsce zamieszkania lub kwatery.

§ 2. Wszyscy żydzi imigrujący lub osiedleni w Generalnym Gubernatorstwie winni niezwłocznie po znalezieniu kwatery w Generalnym Gubernatorstwie, najpóźniej jednak w 24 godzinach po wkroczeniu do obszaru Generalnego Gubernatorstwa, zameldować się u burmistrza [4]) miejsca kwatery oraz poinformować o przybyciu swym radę żydowską [5]), znajdującą się w miejscu kwatery. Rada żydowska obowiązana jest o poinformowaniach prowadzić pisemny wykaz, który przedkładać należy w poniedziałek każdego tygodnia burmistrzowi za pisemnym potwierdzeniem.

§ 3. Wszyscy żydzi wymienieni w § 2 podlegają z chwilą znalezienia kwatery przepisom § 1.

§ 4. Wszystkim żydom, znajdującym się w Generalnym Gubernatorstwie, zabrania się wyjścia i używania dróg, ulic i placów w czasie od godziny 21 do godziny 5 bez pisemnego oraz czasowo i miejscowo ograniczonego zezwolenia miejscowo właściwej władzy administracyjnej niemieckiej [3]). Zarządzenia miejscowych władz niemieckich, przewidujące dalej idące ograniczenia, pozostają nadal w mocy.

§ 5. Ograniczenia § 4 nie obowiązują w przypadkach wyższej konieczności publicznej lub osobistej.

§ 6. Żydów, przekraczających przepisy §§ 1—4, odstawia się bezzwłocznie do zaostrzonej długotrwającej przymusowej służby pracy. Ukaranie ich według innych przepisów odnośnych pozostaje niniejszym nienaruszone.

§ 7. Do żydów, mogących udowodnić korzystanie z prawa przesiedlenia, przysługującego im na podstawie „porozumienia Rządu Rzeszy Niemieckiej i Rządu ZSRR o przesiedleniu ludności ukraińskiej i białoruskiej z obszarów należących do strefy interesów Rzeszy Niemieckiej“ [6]), postanowienia §§ 1 do 6 nie mają zastosowania.

§ 8. Publiczne ogłoszenie niniejszego postanowienia wykonawczego należy według zarządzenia Starosty (Starosty Miejskiego) do burmistrzów [4]). Rady żydowskie [5]) winny być pouczone przez burmistrzów.

§ 9. Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi natychmiast [7]) w życie.

Krakau (Kraków), dnia 11 grudnia 1939 r.

Wyższy Dowódca SS i Policji w Generalnym Gubernatorstwie

Krüger

SS-Obergruppenführer

---

[3]) = Starostom Powiatowym (Miejskim).
[4]) Nr. 13 § 1.
[5]) Nr. 247.
[6]) Z dnia 16 listopada 1939 r. (por. nr. 1 uwaga 2 ustęp końcowy). Przypis teraz jest bezprzedmiotowy (por. nr. 252 § 10 ust. 2).
[7]) 11 grudnia 1939 r.

252. Drugie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 26 października 1939 r. o wprowadzeniu przymusu pracy dla ludności żydowskiej Generalnego Gubernatorstwa.

(Postanowienie o sporządzeniu spisu).

Z dnia 12 grudnia 1939 r.[1]).

Na podstawie § 2 rozporządzenia z dnia 26 października 1939 r. o wprowadzeniu przymusu pracy dla ludności żydowskiej Generalnego Gubernatorstwa[2]) (Dz. rozp. GGP. str. 6) postanawiam:

§ 1. Wszyscy mieszkańcy żydowscy w Generalnym Gubernatorstwie od ukończonego 14-go do ukończonego 60-go roku życia podlegają zasadniczo przymusowi pracy. Czas trwania tego przymusu pracy wynosi w zasadzie 2 lata; przedłuża się go, jeżeli nie miałby być osiągnięty w ciągu tego czasu cel wychowawczy przymusu pracy.

§ 2. Podlegających przymusowi pracy zatrudnia się celem wykorzystania ich siły roboczej, według możliwości stosownie do wyuczonego zawodu i umieszcza się ich do pracy w obozach. Nie zupełnie zdolnych do pracy zatrudnia się stosownie do ich zdolności fizycznych.

§ 3. Ściągnięcie podlegających przymusowi pracy rozciąga się najpierw na żydów płci męskiej od ukończonego 12-go do ukończonego 60-go roku życia. Wymienionych wezwie się publiczną odezwą burmistrzów[3]), według mającego być jeszcze wydanego zarządzenia szczególnego Starostów i Starostów Miejskich, do zgłoszenia się przed właściwą radę żydowską[4]), celem wpisania ich do kartoteki poborowej. Burmistrzowie są obok rad żydowskich odpowiedzialni za zupełność i prawdziwość sporządzenia spisu.

§ 4. Ściągnięcie do pracy następuje na specjalne powołanie ze strony władz niemieckich.

§ 5. Żydzi, wpisani do kartoteki poborowej a powołani do pracy przymusowej, winni punktualnie w oznaczonym czasie zjawić się w miejscu zbiórki. Żywność na 2 dni oraz 2 czyste koce należy przynieść ze sobą. Rzemieślnicy, szczególnie właściciele warsztatów, winni dostarczyć na miejsce zbiórki wszystkie narzędzia. Przewóz narzędzi na miejsce zbiórki należy zabezpieczyć w danym wypadku przez uskutecznione na czas zgłoszenie radzie żydowskiej. Maszyny rzemieślnicze wraz z przynależnościami, należące do podlegającego przymusowi pracy, podlegają, po powołaniu go, władzy rozporządzenia służby pracy przymusowej.

§ 6. (1) Z natychmiastową mocą zabrania się wszystkim żydom, podlegającym przymusowi pracy, sprzedawania, zastawiania lub rozporządzania w inny sposób bez pisemnego zezwolenia właściwego Starosty (Starosty Miejskiego) narzędziami zawodowymi łącznie z maszynami

---

[1]) Dz. rozp. GGP. str. 246.
[2]) Nr. 250.
[3]) Nr. 13 § 1.
[4]) Nr. 247.

i przynależnościami, znajdującymi się w ich posiadaniu. Poza tym jest wzbronione wszelkie oddalanie lub ukrywanie wymienionych narzędzi.

(2) Nabywanie choćby tylko posiadania narzędzi wymienionych jest zabronione bez pisemnego zezwolenia właściwego Starosty (Starosty Miejskiego).

§ 7. (1) Karze ciężkiego więzienia do lat 10 podlega,

1. każdy żyd, podlegający przymusowi pracy, który
   a) przy wezwaniu celem wpisania się do poborowej kartoteki przymusowej pracy nie zgłosi się w wyznaczonym terminie osobiście na miejscu przepisanym w wezwaniu,
   b) podaje niezgodne z prawdą lub nie zupełne dane o swojej osobie,
   c) udaje niezdolność do pracy lub zmniejszoną zdolność do pracy,
   d) przy swym powołaniu do odbycia pracy przymusowej nie przynosi znajdujących się w jego posiadaniu narzędzi zawodowych lub pozbywa się przedtem ich posiadania wbrew zakazowi § 6,
   e) po swym powołaniu do odbycia pracy przymusowej nie zjawia się na miejscu zbiórki lub w inny sposób usiłuje uchylać się od przymusu pracy,
2. każdy członek rady żydowskiej[4]), który
   a) po mających być jeszcze wydanych zarządzeniach szczególnych Starostów i Starostów Miejskich nie wykonuje bezzwłocznie i starannie spisania żydów w myśl § 3,
   b) żydowi udziela pomocy do uchylenia się zupełnie lub częściowo od odbycia pracy przymusowej,
3. każda osoba, która
   a) wykonanie pracy przymusowej utrudnia, do wykroczeń przeciw niniejszemu postanowieniu wykonawczemu podżega, szczególnie do wprowadzenia w błąd podżega albo przy takich udziela pomocy,
   b) umyślnie nabywa bez zezwolenia pisemnego Starosty właściwego (Starosty Miejskiego) narzędzia zawodowe lub bierze w posiadanie takowe.

(2) Obok kary ciężkiego więzienia można orzec, jeżeli chodzi o żydów, ściągnięcie całkowitego majątku.

(3) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny[5]).

§ 8. Niniejsze postanowienie wykonawcze należy na zlecenie burmistrzów[3]) podać do wiadomości wszystkim żydom przez rady żydowskie[4]).

§ 9. Do żydów, mogących udowodnić korzystanie z prawa przesiedlenia, przysługującego im na podstawie „porozumienia Rządu Rzeszy Niemieckiej i Rządu ZSRR o przesiedleniu z obszarów należących do strefy interesów Rzeszy Niemieckiej ludności ukraińskiej i białoruskiej“[6]), nie stosuje się postanowień §§ 1—8, § 6 ust. 1 i § 7 ust. 1 art. 1 lit. a) do e) włącznie.

---

[3]) Nr. 13 § 1.
[4]) Nr. 247.
[5]) Nr. 48 § 2 ust. 1.
[6]) Z dnia 16 listopada 1939 r. (por. nr. 1 uwaga 2 ustęp końcowy). Przepis stracił swą moc obowiązującą z dniem 2 marca 1940 r., § 10 ust. 2.

§ 10. (1) Niniejsze postanowienie wykonawcze wchodzi w życie natychmiast [7]).

(2) Przepis § 9 traci moc z dniem 2 marca 1940 r.

Krakau (Kraków), dnia 12 grudnia 1939 r.

Wyższy Dowódca ᛋᛋ i Policji w Generalnym Gubernatorstwie
Krüger
ᛋᛋ-Obergruppenführer

253. Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia majątku żydowskiego w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 24 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

Obowiązek zgłoszenia.

Całkowity majątek żydowski podlega obowiązkowi zgłoszenia [2]). Przy zgłoszeniu należy wziąć za podstawę stan majątku w dniu wejścia w życie [3]) niniejszego rozporządzenia. Obowiązku zgłoszenia nie można omijać przez nadużycie form i możliwości kształtowania prawa cywilnego.

§ 2

Majątek żydowski.

(1) Za majątek żydowski uważa się

1. majątek żydów, jeżeli w dniu 1 stycznia 1939 r. posiadali obywatelstwo polskie lub po tym terminie nabyli, jak również majątek żydów bez przynależności państwowej, przy czym nieżydowskiego małżonka żyda traktuje się jak żyda;
2. majątek spółek personalnych, jeżeli więcej niż połowa spólników, przy spółkach komandytowych, jeżeli więcej niż połowa spólników odpowiadających bez ograniczenia jest żydami;
3. majątek spółek kapitałowych, w których więcej niż 25% udziałów jest lub w dniu 1 stycznia 1939 r. było w rękach żydowskich lub

---

Do 252.
[7]) 12 grudnia 1939 r.

Do 253.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 31; weszło w życie z dniem 30 stycznia 1940 r.
[2]) § 7 ordynacji konfiskacyjnej z dnia 24 stycznia 1940 r. (**nr. 159**) przewiduje dla majątku, który przeznaczony jest do konfiskaty — dla spełnienia zadań użyteczności publicznej (**nr. 159** § 1 zdanie 1) — wezwanie do zgłoszenia. Rozporządzenie (**nr. 253**) uzasadnia obowiązek zgłoszenia całkowitego majątku żydowskiego.
[3]) 30 stycznia 1940 r.

do których zarządu lub rady nadzorczej należy, lub po dniu 1 stycznia 1939 r. należał żyd
lub
przy których istnieje innego rodzaju decydujący wpływ żydowski.

(2) Majątkiem w pojęciu ust. 1 jest ruchomy i nieruchomy majątek włącznie z wierzytelnościami, udziałami, prawami i innymi interesami.

§ 3

Forma i termin zgłoszenia.

Zgłoszenie wchodzącego w rachubę według § 1 majątku powinno nastąpić z użyciem urzędowych formularzy (załącznik I i II) do dnia 1 marca 1940 r. u Starosty Powiatowego (Starosty Miejskiego), właściwego dla miejsca zamieszkania, podlegającego obowiązkowi zgłoszenia lub właściwego dla siedziby, podlegającej obowiązkowi zgłoszenia spółki personalnej lub kapitałowej. Termin zgłoszenia może tylko w wyjątkach szczególnie uzasadnionych zostać przedłużony krótkoterminowo. W tych wypadkach decyduje Starosta Powiatowy (Starosta Miejski) według służbowego uznania.

Załącznik I[1])
według § 3 rozporządzenia o obowiązku zgłoszenia majątku żydowskiego w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 24 stycznia 1940 (Dz. rozp. GGP. I str. 31)

Zgłoszenie majątku

(Zgłoszenie według § 2 ust. 1 p. 1 rozporządzenia o obowiązku zgłoszenia majątku żydowskiego w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 24 stycznia 1940 r.).

Osoby prywatne.

A.

Stosunki osobiste

	Mąż	Żona	w gospodarstwie domowym żyjące dzieci poniżej lat 21
Nazwisko wraz z imionami:			
Wiek:			
Miejsce zamieszkania:			
Zawód:			
Ewentualne zajęcia uboczne:			
Kary:			

[1]) Dz. rozp. GGP. 1940 r. I str. 33.

B.

Podania majątkowo prawne.

1. Podania wysokości krajowych i zagranicznych kont bankowych:
   a) w którym banku:
   b) stan konta:
2. Wysokość krajowych roszczeń, nie będących kontami bankowymi:
   a) podanie tytułu roszczenia:
   b) dłużnik roszczenia:
3. Wysokość roszczeń za granicą, nie będących kontami bankowymi:
   a) podanie kraju, w którym dłużnik zamieszkuje:
   b) miejsce zamieszkania dłużnika:
   c) podanie tytułu roszczenia:
4. roszczenia spadkowe do osób w kraju lub zagranicą:
5. akcje, kuksy, papiery wartościowe, udziały:
6. nieruchomości, udziały na nieruchomościach, prawa na nieruchomościach (np. hipoteki):
7. zapasy towarowe wszelkiego rodzaju z podaniem gatunku towaru, ilości i każdorazowej wartości bez względu na ewentualne prawa osób trzecich:
8. środki przewozowe wszelkiego rodzaju (samochody, wozy, konie):
9. podanie zapasu gotówki:
10. klejnoty wszelkiego rodzaju ze złota i srebra, np. pierścionki, broszki, zegarki, branzoletki, łańcuszki, kolczyki itd.:
11. urządzenia mieszkaniowe, meble, inne przedmioty urządzeniowe (jak np. obrazy, dywany ścienne), szczególnie też takie, które obecnie są na przechowaniu u osób trzecich, (spedytorów, właścicieli składów):
12. ubrania, futra, przedmioty służące użytkowi osobistemu:
13. podanie ewentualnie dokonanych od dnia 1 stycznia 1939 r. darowizn:
    a) odbiorca darowizny:
    b) podstawa do darowizny:

My (ja) zapewniamy (niam) niniejszym zgodność z prawdą i zupełność wyżej wymienionych danych.

Wiadomo nam (mi), że podania nie zgodne z prawdą i nie wyczerpujące, pociągają za sobą ciężkie kary.

Miejsce: .... dnia .... 1940 r.

Podpis
męża: ....

żony: ....

Załącznik II[5])
według § 3 rozporządzenia o obowiązku zgłoszenia majątku żydowskiego w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 24 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I, str. 31).

Zgłoszenie majątku

(Zgłoszenie według § 2 ust. 1 Nr. 2 i 3 rozporządzenia o obowiązku zgłoszenia majątku żydowskiego w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 24 stycznia 1940 r.).

Spółki personalne lub kapitałowe.

A.
Organizacja spółek.

Firma spółki:

Przy **spółkach personalnych** (spółka jawna, komandytowa)

Nazwiska spólników:

Przy **spółkach kapitałowych**
a) nazwiska członków zarządu:
b) nazwiska członków rady nadzorczej:
c) przy spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością nazwiska prowadzących sprawy spółki (zarządu):

Siedziba spółki:

Przedmiot przedsiębiorstwa:

Wysokość kapitału obrotowego:

Ile procent kapitału obrotowego znajdowało się dnia 1 stycznia 1939 r., i ile procent znajduje się obecnie w rękach żydowskich?

B.
Stosunki majątkowe spółek.

1. Podanie istniejących środków przedsiębiorstwa:

2. Krajowe roszczenia:
   a) dłużnik roszczenia:
   b) podanie tytułu roszczenia:

3. Podanie krajowych i zagranicznych kont bankowych:
   a) w którym banku:
   b) stan konta:

4. Roszczenia za granicą:
   a) miejsce zamieszkania dłużnika za granicą:
   b) tytuł roszczenia:

5. Podanie zapasów towarowych z podaniem gatunku towarów, ilości i każdorazowej wartości bez względu na ewentualne prawa osób trzecich:

---

[5]) Dz. rozp GGP. 1940 r. I str. 34.

6. Jakie udziały w innych przedsiębiorstwach istnieją i w jakiej wysokości:
   a) w kraju:
   b) za granicą:
7. Zaangażowania i zainteresowania innego rodzaju majątkowo-prawnego:
8. Czy osiągnięto w ostatnim roku rachunkowym czysty zysk? w danym wypadku należy wymienić wysokość tegoż.
9. Wyszczególnienie liczby sił pracowniczych:
   a) robotnicy:
   b) pracownicy umysłowi:
10. Podanie przeciętnej produkcji miesięcznej:
   a) według podkładek:
   b) według wartości:

Zapewniam (y) niniejszym zgodność z prawdą i zupełność wyżej wymienionych danych.

Wiadomo mi (nam), że podania nie zgodne z prawdą lub nie wyczerpujące pociągają za sobą ciężkie kary.

Miejsce: .... dnia .... 1940 r.

Podpis: ....

§ 4

Majątek bezpański.

Majątek nie zgłoszony w terminie zgłoszenia, uważa się za bezpański i należy po upływie terminu zgłoszenia skonfiskować stosownie do § 8 rozporządzenia o konfiskacie majątku prywatnego w Generalnym Gubernatorstwie[6]) z dnia 24 stycznia 1940 r. (Dz. rozp. GGP. I str. 23).

§ 5

Postanowienie karne.

Wykroczenia przeciwko niniejszemu rozporządzeniu lub wydanym dla jego wykonania postanowieniom podlegają karze więzienia i grzywny do nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar, a w szczególnie ciężkich wypadkach karze ciężkiego więzienia[7]).

Krakau (Kraków), dnia 24 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
F r a n k

---

[6]) Nr. 159.
[7]) Właściwy jest Sąd Niemiecki, nr. 50 § 7, ust. 2 p. 2 § 10 ust. 1.

254. Rozporządzenie
o zniesieniu zwolnień podatkowych i uprzywilejowań podatkowych korporacyj żydowskich.

Z dnia 23 listopada 1939 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. Uprzywilejowania podatkowe i zwolnienia podatkowe, udzielone dotychczas przez ustawy[2]) żydowskim gminom kościelnym, żydowskim zakładom, fundacjom i stowarzyszeniom, znosi się.

§ 2. Przepisy potrzebne dla przeprowadzenia niniejszego rozporządzenia wyda Kierownik Wydziału Finansów przy Urzędzie Generalnego Gubernatora.

Krakau (Kraków), dnia 23 listopada 1939 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

255. Rozporządzenie
o używaniu kolei przez żydów w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 26 stycznia 1940 r.[1]).

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej o Administracji okupowanych polskich obszarów z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1. (1) Używanie kolei przez żydów jest wzbronione aż do odwołania.

(2) Nie dotyczy to podróży, przy których zachodzi piśmienne zarządzenie Generalnego Gubernatora, jego urzędu lub Szefa Okręgowego.

Do 254.
[1]) Dz. rozp. GGP. str. 60; weszło w życie z dniem 1 grudnia 1939 r.
[2]) Por. art. 8 p. 8 ustawy o państwowym podatku dochodowym z dnia 14 grudnia 1936 (Dz. U. R. P. 1936 r. Nr. 2, poz. 6);
art. 8 p. 6 ustawy o podatku obrotowym z dnia 4 maja 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 292);
art. 2 p. 2 Dekretu byłego Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 14);
art. 2 p. 1 Dekretu byłego Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1938 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 508);
art. 16 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych w brzmieniu, ustalonym obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 7 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. 1936 r. Nr. 64, poz. 404);
art. 49 rozporządzenia byłego Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. — prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808).
Do 255.
[1]) Dz. rozp. GGP. I str. 46.

§ 2. (1) Winni wykroczenia podlegają karze więzienia i grzywny w nieograniczonej wysokości lub jednej z tych kar.

(2) Dla zawyrokowania właściwy jest Sąd Specjalny [2]).

§ 3. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem po ogłoszeniu [3]).

Krakau (Kraków), dnia 26 stycznia 1940 r.

Generalny Gubernator dla okupowanych polskich obszarów
Frank

---

[2]) Nr. 48 § 2 ust. 1.
[3]) 7 lutego 1940 r.

Skorowidz

Cyfry tłusto drukowane oznaczają numery, zwykłe zaś paragrafy rozporządzeń itd.

H

I

Ś

Z

15,–
